

AHMET TOMOR

A'DAN Z'YE
İSLAMİ
BİLGİLER

© Copyright Ahmet Tomor

16. BASKI

ISBN

978-605-86261-3-3

Baskı, Cilt

Erkam Yayın San. ve Tic. A. Ş.

Tel: (0212) 671 07 00

İsteme Adresi

Tel : (0264) 278 9 278

Gsm: (0543) 278 9 278 (WhatsApp)

info@tomorhoca.com

info@okumayitesvik.com

www.tomorhoca.com

İnternet ortamında Ahmet Tomor'un

sohbetlerine ve bütün eserlerine ulaşabilirsiniz.

A'DAN Z'YE İSLÂMÎ BİLGİLER

Ahmet Tomor

WWW.TOMORHOCA.COM

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ	15
-------------	----

A

ABDEST ALMAK	19
ACELECİLİK VE TEENNÎ	23
AD KOYMA	25
ADAK ADAMA	27
ÂDEM ALEYHİSSELÂM	29
ÂDET GÖRME	33
AF EDİCİ OLMAK	35
ÂHİRETE İMAN	37
AHLÂK	40
AKRABALIK HAKKINI GÖZETME	43
AKSIRMA VE ESNEME	45
AKŞAM - SABAH OKUNACAK DUA	47
ALKOLLÜ İÇKİLER	48
ALLAH'A İMAN	52
ALTIN YÜZÜK	56
ANA BABA HAKKI	58
ARA BULMA	61
ARKADAŞ SEÇİMİ	63
ARŞ'IN GÖLGESİNDE KİMLER GÖLGELENECEK?	65
AŞIRILIKTAN KAÇINMA	67
AVCILIK	69
AY	71
ÂYET - EL - KÜRSÎ	73
AYIPLARI ARAŞTIRMA	75

B

BAL VE ARI	76
BALIK	78
BÂSUR	80
BAŞA KAKMA	81
BAYRAM VE BAYRAM NAMAZI	82
BEDDUA	84
BERAT GECESİ	86

BESMELE.....	88
BEŞ VAKİT NAMAZ.....	90
BİD'AT VE SAPIKLİK.....	94
BORÇLANMA.....	96
BOŞANMA.....	98
BÖBÜRLENME	100
BÖLÜNME (TEFRİKA)	102
BÜYÜ VE BÜYÜCÜLÜK.....	106

C

CAHİLLİK TEN ALLAH'A SİĞİNMA	110
CEHENNEM	112
CEMAATLE NAMAZ KILMANIN FAZİLETİ.....	116
CENAZE VE MUHTEZAR	118
CENÂZE NAMAZI	121
CENNET	123
CİHAD	129
CİMRİLİK	133
CİNLER	135
CUMA GÜNÜ VE GECESİNİN FAZİLETİ.....	139
CUMA NAMAZI.....	141

Ç

ÇAĞDAŞLIK TASLAYANLAR	144
ÇEVRE KİRLİLİĞİ	147
ÇOCUK SAHİBİ OLMAK	149
ÇOCUK YETİŞTİRMEK.....	151
ÇÜRÜME OLAYI	153

D

DÂBBET'ÜL-ARD	155
DARGIN DURMANIN GÜNAHI	157
DÂVETE İCÂBET	159
DECCAL FİTNESİ	161
DEDİKODU (GIYBET) HARAMDIR.....	163
DEPREM VE İLÂHÎ GAZAB	166
DİLİMİZİ KORUYALIM.....	168
DİN VE İSLÂM.....	170
DİN KARDEŞLİĞİ.....	173
DİN VE EĞLENCE	176

DOĞRU VE YALAN	178
DOMUZ PİS VE HARAMDIR.....	180
DUÂ VE İNSAN	181
DUHÂN OLAYI	185
DÜNYA VE ÂHİRET	187
DÜŞÜNME (BEYİNSEL İBÂDET)	190

E

ECEL TAKDİR EDİLMİŞTİR	194
EHL-İ BEYT'İ SEVMEK	196
EHL-İ SÜNNET VE'L-CEMAAT	199
EGEMENLİK ALLAH'INDIR.....	206
EKMEĞE SAYGI	209
EL SIKIŞMA (MUSÂFAHA).....	211
ELESTÜ Bİ- RABBİKÜM NEDİR?	213
EMÂNETİ GÖZETMEK	214
EMR-İ Bİ'L-MA'RÛF VE NEHY-İ ANİ'L-MÜNKER.....	217
EMZİRME VE SÜT KARDEŞLİĞİ	219
EVHAM NEDİR?.....	222
EVLÂTLIK EDİNME.....	224
EVLENME	226
EVLİYALAR	229
EZAN	232

F

FÂİZ HARAMDIR.....	236
FARZ NE DEMEKTİR?.....	238
FÂTİHA SÛRESİ.....	240
FELÂK VE NÂS SÛRELERİ	242
FEN BİLİMLERİNİ ÖĞRENMEK	244
FERÂİZ (MİRAS) İLMİ	246
FIKİH İLMİNİN ÖNEMİ	251
FUHUŞ HARAMDIR	253

G

GAFLET.....	255
GAYBI ANCAK ALLAH BİLİR	257
GEBELİK VE ANNELİK	259
GENÇLİKTE İBÂDET	261
GIYBET HARAMDIR	263
GIYİNME (İSLÂM'A GÖRE).....	267

GÖZ DEĞMESİ	270
GUSÛL ABDESTİ	272
GÜNAH VE İNSAN	275
GÜNEŞ	278
GÜNEŞİN BATIDAN DOĞMASI	280

H

HÂBİL İLE KÂBİL	282
HAC VE UMRE	284
HAK DİN	289
HARAMLAR	291
HASBÜNALLAH VE NÎ'MEL VEKÎL	294
HASTALIĞA SABIR	297
HASTALIKTAN KORUNMA VE TEDAVİ	299
HAYÂ VE İMAN	301
HAYIR VE ŞER	303
HEDİYE VE RÜŞVET	305
HER CANLI ÖLÜMÜ TADACAKTIR	307
HEYKEL VE RESİM	309
HİCRET (GÖÇ)	311
HİCRÎ YIL	313
HİDÂYET VE DALÂLET	315
HORUZ NIÇİN ÖTER?	318
HULEFÂ-i RÂŞİDÎN	319
HURMA	324

İ

İBÂDET VE İNSAN	326
İBLİS (ŞEYTAN)	328
İDDET VE İHDAD NEDİR?	332
İDRARDAN VE SÖZ TAŞIMADAN SAKINMA	334
İFTAR VAKTİ	337
İFTİRADAN SAKINMA	338
İHLÂS VE İHSAN	341
İKİYÜZLÜLÜK	343
İKİNDİ NAMAZI	344
İLİM ÖĞRENMENİN FAZİLETİ	346
İMAMLIK KUTSAL GÖREVDİR	350
İMANIN TEMEL İLKELERİ	352
İMANIMIZI KORUYALIM	356

İNCİL	360
İNCİR	364
İNSAN	365
İNSAN VE GİYİM	367
İSA ALEYHİSSELÂM	369
İSA ALEYHİSSELÂM YERYÜZÜNE İNECEK Mİ?	373
İSLÂM DİNİ	375
İSRAF HARAMDIR	379
İSTİHÂRE VE İSTİŞÂRE	381
İYİ VE KÖTÜ ÖNDERLER	383
İZİNSİZ EVLERE GİRME YASAĞI	385

K

KÂBE	387
KABİR HAYÂTI	390
KADERE İMAN	392
KADIN - ERKEK İLİŞKİSİ	398
KADİR GECESİ	400
KALP VE GÖNÜL	402
KANAAT VE HIRS	404
KELİME-İ ŞEHÂDET	406
KELİME-İ TAYYİBE	408
KIBLE	410
KİYÂMET	412
KİYÂMETİN ALÂMETLERİ	415
KİYÂMET NASIL KOPACAK	421
KİN VE KISKANÇLIK	424
KİTAPLARA İMAN	426
KOMŞU HAKLARI	427
KORKU VE ÜMİT	430
KUL HAKKI	432
KUMAR VE ŞANS OYUNLARI	434
KUR'AN-I KERİM	435
KUR'AN VE SÜNNET	439
KURBAN	441

L

LÂ HÂVLE VELÂ KUVVETE İLLÂ BİLLÂH	443
LÂNET ETMEKTEN SAKINMA	444

LOKMAN (A.S.) IN OĞLUNA ÖĞÜTLERİ	447
LÛT KAVMİ NEDEN HELÂK OLDU?	449

M

MAHŞER VE MAHKEME-İ KÜBRÂ.....	451
MAL SEVGİSİ	455
MAZLUMA VE ZÂLİME YARDIM.....	458
MEDİNE-İ MÜNEVVERE.....	460
MEHDİ VE MEHDİLİK MAKÂMI	470
MEKKE-İ MÜKERREME	472
MELEKLERE İMAN	479
MERHAMET	485
MESCİDLER.....	488
MEVLİD	492
MEZHEB VE MEZHEB İMAMLARI	495
MİKROFON VE NAMAZ.....	498
MİRAC	501
MİSVAK VE DİŞ SAĞLIĞI	505
MÛCİZE.....	507
MUHAMMED ALEYHİSSELÂM.....	509
MUHARREM AYI'NIN ÖZELLİĞİ.....	529
MÜCTEHİD.....	532
MÜ'MİNLERİN ÖZELLİĞİ.....	535
MÜNÂFIKLAR	538

N

NAFAKA.....	540
NAMAZ NASIL KILINIR	542
NANKÖRLÜK	545
NEFS-İ EMMÂRE VE LEVVÂME	548
NEMRUD VE HZ. İBRAHİM	553
NEVRÛZ BAYRAM MI?.....	559
NOEL BABA EFSÂNESİ.....	560
NUR VE ZULÛMAT	563

O

OBURLUK	565
ORGANLARIN ŞÂHİTLİĞİ	568
ORUÇLA İLGİLİ KONULAR.....	572
OTUZ ÜÇER DEFA TESBİH, HAMD VE TEKBİR	580

Ö

ÖFKE VE ŞEYTAN.....	582
ÖĞLE NAMAZI.....	585
ÖLÜM VE DOĞUM.....	587
ÖLÜMÜ HATIRLAMA.....	589
ÖMÜR UZAYIP KISALIR MI?.....	591
ÖRF VE ÂDET.....	593
ÖŞÜR.....	594
ÖZÜR SAHİBİ.....	596

P

PAZARTESİ VE PERŞEMBE GÜNLERİ.....	597
PEYGAMBERLERE İMAN.....	599
PEYGAMBERİ DIŞLAYANLAR.....	606
PİŞMANLIK YASASI.....	608

R

RABBİMİZ ALLAH.....	610
RAHMET AYI RAMAZAN.....	611
RECEB AYI VE REGÂİB GECESİ.....	615
RIDVAN BİATİ VE SONUÇLARI.....	616
RIZKI VEREN ALLAH'TIR.....	619
RİYÂKÂRLIK.....	623
RUH VE HAYAT.....	626
RUHSAL DENGİ.....	630
RÜŞVET HARAMDIR.....	634
RÜYA VE ÇEŞİTLERİ.....	636
RÜYA YORUMU.....	641

S

SABAH NAMAZI.....	646
SABIR.....	649
SADAKA VE ÇEŞİTLERİ.....	653
SAĞDAN BAŞLAMAK.....	657
SAĞLIĞA ZARARLI ŞEYLER HARAMDIR.....	659
SAHÂBE, TÂBİİN VE TEBE-İ TÂBİİN.....	664
SALÂVÂT-I ŞERİFE.....	670
SAPIKLİK HAREKETLERİ.....	673
SARIMSAK SOĞAN.....	678
SEFER (YOLCU) NAMAZI.....	681

SEHİV SECDESİ.....	684
SELÂM VE MUSÂFAHA.....	687
SIKINTI VE STRES	692
SIRAT KÖPRÜSÜ	694
SÖZÜNDE DURMA.....	696
SU VE İSRAF	698
SÜNNETLERİ İHYÂ ETMEK.....	701
SÜT VE SAĞMAL HAYVANLAR	705

Ş

ŞÂBAN AYI	707
ŞÂHİTLİK SORUMLULUKTUR	708
ŞEFÂAT HAKTIR.....	711
ŞEHİTLER	713
ŞERİAT NE DEMEKTİR?	717
ŞİİLİK (ALEVİLİK).....	719
ŞİRK VE MÜŞRİKLER	722
ŞÜKÜR.....	725
ŞÜKÜR SECDESİ	727

T

TA'DİL-İ ERKÂN	728
TAHİYYETÜ'L-MESCİD NAMAZI	730
TAKVÂLIK.....	731
TEBÂREKE (MÜLK) SÜRESİ.....	734
TEBUK SEFERİ.....	736
TEHECCÜD (GECE) NAMAZI	739
TEMİZ VE DOĞAL GIDA.....	740
TEŞRİK TEKBİRİ.....	743
TERÂVİH NAMAZI	744
TEVÂZU	747
TEVBE VE İSTİĞFAR.....	748
TEYEMMÜM.....	751
TİCARET	753
TİLÂVET SECDESİ	755
TÜP BEBEK SAKINCALI MI?.....	757

U

UĞUR VE UĞURSUZLUK	761
ULÜ'L-AZM PEYGAMBERLER	763

ULÜ'L-EMRE İTAAT	764
UYKU-ÖLÜM İLİŞKİSİ.....	767
UYUŞTURUCU BAĞIMLILIĞI.....	769

Ü

ÜMMET-İ MUHAMMED	771
ÜREME ORGANI VE DİL	775
ÜZEYR ALEYHİSSELÂM	776
ÜZÜM	779

V

VÂCİB NE DEMEKTİR?	781
VAHİY VE ÇEŞİTLERİ.....	781
VASİYET.....	784
VEDÂ HACCI.....	787
VEDÂ HUTBESİNDEN BÖLÜMLER	790
VİTİR NAMAZI.....	791

Y

YÂ ZE'L-CELÂLİ VE'L-İKRÂM.....	792
YAĞMUR VE YENİDEN DİRİLİŞ.....	793
YAHUDİLER	795
YÂSİN SÜRESİ	800
YATSI NAMAZI	802
YAZICI MELEKLER	804
YE'CÛC VE ME'CÛC.....	805
YEMİN VE KEFÂRETİ.....	809
YETİMLERİ GÖZETME.....	813
YILBAŞI ÇILGINLIĞI	815
YUNUS ALEYHİSSELÂM.....	818

Z

ZANDAN SAKINMA.....	820
ZEKÂT	821
ZEYTİN VE ZEYTİNYAĞI.....	827
ZIRH YAPAN PEYGAMBER.....	829
ZİKİR	831
ZİLHİCCE AYI.....	836
ZULÜM VE ÇEŞİTLERİ.....	838
ZÜLKARNEYN ALEYHİSSELÂM	842

SUNUŞ

Yeryüzüne ibretle baktığımızda!

Birbirinden güzel ve birbirinden farklı özellikler taşıyan canlı türleri ile dolu olduğunu görüyoruz.

Bir yanda yemyeşil çayırlar, çimenler, bağlar, bahçeler, ağaçlar, çeşitli bitkiler ve farklı renkleri, farklı kokuları ile hayat saçıyan güller, çiçekler...

Diğer yanda havada uçuşan kuşlar, suda yüzen balıklar, çayırdaki otlayan kuzular, yumurtlayan tavuklar, süt veren inekler, bal yapan arılar, ya can ya da et derdiyle ormanlarda koşuşan hayvanlar ve yeryüzünün egemeni olan akıllı, bilinçli İNSAN!..

Bunlar yeryüzünde kalıcı mı? Hayır!

Atalarımız, “Mal da yalan, mülk de yalan, var biraz da sen oyalan” demişler. Gerçekten her an, oyalanma sürecini tamamlayan trilyonlarca, katrilyonlarca canlı türlerinin hayâta veda edip gittiklerini ve yerlerine yenilerinin geldiğini görüyoruz ama gelenler de kalıcı değil ki!

Peki, bunlar nereden geliyor ve nereye gidiyorlar?

Yerlerin, göklerin tek egemeni olan Allah, dilediği an ölü atomları canlı organizma yoluyla canlı hücrelere, bitki, hayvan ve insan şeklinde canlı varlıklara dönüştürüyor ve yine dilediği an, canlı hücreleri ve canlı varlıkları tekrar aslına yani ölü atomlara dönüştürüyor.

Yüce Allah’ın koymuş olduğu bu “çeviri (aslına dönüş)” kanununu yürürlükten kaldıracak, erteleyecek ya da yerine başka bir kanun koyacak bir güç olmadığına göre bu uygulama kıyâmete kadar devam edecek ve kıyâmetten sonra yeni bir düzene geçilecek.

İnsanın farklı özellikleri ve beklentileri!

Yüce Allah buyuruyor:

Biz insanı en güzel bir şekilde yarattık. (Tîn - 4)

Fiziksel açıdan en güzel bir şekilde yaratılan, akıl ile bilinçlendirilen ve ruh ile sonsuzlaştırılan insanın varlığı, sadece geçici dünya hayâtı ile sınırlı değildir. Gerçi ölen insanın bedeni de diğer canlılar gibi çürüyüp toprağa dönüşür ama insanın gerçek kimliği ve kalıtsal kişiliği olan ruhu ve ruhsal duyguları ölmediğinden,

Doğal olarak insanın farklı özellikleri ve farklı beklentileri vardır. Şöyle ki; ruh ölümsüz bir hayat, gönül ruhsal huzur ve akıl da güvenli bir ortamda sürekli mutlu yaşamak ister.

Ne yazık ki üzerinde yaşadığımız dünya gezegeni, insanların bu istek ve beklentilerini karşılayabilecek bir yapıya sahip değildir.

Ya başka gezegenler?

Gök bilimcileri uzayı araştırırken yeni galaksiler keşfetseler ve bizim güneş sistemimizin dışındaki bazı gezegenlerde canlı varlıkların yaşadığını kanıtlasalar da, insan başka gezegenlerde yaşayamaz. Çünkü Yüce Allah, dünyayı insanların yaşam koşullarına göre düzenlemiş ve insanları da fiziksel ve organik açıdan dünyadaki yaşam koşullarına göre yaratmıştır.

Örneğin, suda hayat olduğu ve içinde canlı varlıklar yaşadığı halde, insan suda yaşayamaz. Çünkü insanın suda yaşayabilmesi için başta solunum sistemi olmak üzere, iç ve dış organları ile fiziksel yapısının kökten değişmesi yani insanın akıllı bir balık şekline dönüştürülmesi gerekir.

Peki, insanların beklentileri gerçekleşmeyecek mi?

Gerçekleşecek ama yedi kat göklerin (galaksilerin) ötesinde, farklı bir âlemde!

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbinizin bağışlamasına ve takvâ sahipleri (günahlardan sakınanlar) için hazırlanan, genişliği gökler ve yer kadar olan cennete koşuşun! (Âl-i İmran - 133)

İşte insanların tüm beklentilerini karşılayacak olan evrendeki tek adres, **CENNET!**

Ölüm, hastalık, yaşlılık, keder, sıkıntı, stres ve bunalım olmayan farklı bir âlem ve farklı bir yaşam...

Yüce Allah “koşuşun” diyor, durmak olur mu? O güzelim cennetin adını duyup da duygulanmamak olur mu? Gelin Allah’ın dâvetine icâbet edelim ve biz de cennet koşusuna katılalım. Çünkü bu koşu cennette noktalanacak ve oraya girenler ebedî mutlu olacak...

ANCAK!.. İnsan bu bedensel yapısı ile suda ya da başka gezegenlerde yaşayamadığı ve suda yaşayabilmesi için bu bedensel yapısının kökten değişmesi gerektiği gibi,

Cennette yaşayabilmesi için de dünyanın istikrarsız ve değişken atomlarından yaratılan bu bedensel yapısının kökten değişmesi yani ölüp çürü-

mesi ve kıyâmetten sonraki âhiret âleminin kalıcı ve istikrarlı maddelerinden yeniden yaratılması gerekmektedir. Çünkü kıyâmet olayında yerlerin, göklerin bugünkü yapısı kökten değişip yeni bir denge-düzen kurulacak ve atomlar parçalanıp kalıcı ve istikrarlı maddelere dönüşecek.

Bu açıdan baktığımızda !

Ölüm ve kıyâmet, Allah’a inanan ve inançları doğrultusunda yaşayan mü’minler için gerçekten büyük bir lütuf ve İlâhi rahmettir. Çünkü ölüm ve kıyâmetin dışında insanları cennete taşıyacak başka bir alternatif yoktur.

Ölüm ve kıyâmet, Allah’a inanan ve inançları doğrultusunda yaşayan mü’minler için İlâhi lütuf ve rahmet olduğu gibi, inkârcılar için de korkunç bir gaflet ve felâkettir.

Çünkü putlaştırdıkları insanların anısına dikilen heykellerin önünde saygı ile eğilmeyi, alkol tüketmeyi ve çıplaklığı çağdaşlık diye algılayan inkârcılar, doğal olarak ölmek ve öldükten sonra yeniden dirilmek istemezler. Bu nedenle avcıyı gören devekuşunun başını kuma sokup ve gözlerini kapayıp avcıyı yok sayması gibi,

İnkârcılar da sapık inanç sistemlerinin ideolojik bataklıklarına başlarını sokup ve gerçeklere karşı, gözlerini kapayıp ölümü unutmaya ve âhireti yok saymaya çalışırlar ama,

Yüce Allah buyuruyor:

Kıyâmetin vakti gelmektedir; bunda kuşku yoktur ve Allah kabirlerdeki ölüleri diriltip kaldıracaktır. (Hac - 7)

Gerçeklere karşı gözlerini kapayanların sadece kendi dünyaları kararır ve ön yargı ile hareket edenler sonunda pişman olur. Kıyâmet konusunda zaman, çoktan geriye doğru saymaya başlamıştır. Kuşkusuz, Allah ölüleri yeniden diriltip kabirlerinden kaldıracak ve mahşerde yargılayacaktır.

* * *

Bir zamanlar ayaklar altında çiğnenen ölü toprak maddeleri idik. Bitki kökleri tarafından emildik, sebze ve meyve adını aldık. İnsanlar tarafından yenilip sindirilince kana, üreme hücrelerine dönüştük, sperm ve ovum adını aldık. Döl yatağına atılıp döllenince, küçücük bir insancık şeklinde dünyaya geldik ve bebek adını aldık.

Ölü toprak maddelerinden aşama aşama insan şekline dönüşümümüz ve küçücük bir bebek şeklinde dünyaya gelişimiz, bizim istek ve irâdemize bağlı olmadığı gibi, dünyadaki yaşam sürecimiz de bizim istek ve irâdemize bağlı olmadığından,

Ölüm meleği Azrâil her an karşımıza çıkabilir ve tatlı canımızı alabilir. Azrâil'e "**şimdi git, sonra gel**" diyemeyeceğimize göre, **ölüm çantamızı** öncelikle hazırlayalım ve içini **âhiret azığı** ile dolduralım. Aksi halde dönüşü olmayan âhiret âlemine boş çanta ile gider ve orada çok pişman oluruz.

Değerli okurlarım!

Ben, âcizane olarak ve gücümü zorlayarak elimden geldiği kadar âhiret azığı ile ilgili kanımca en önemli ve en öncelikli konuları sizin için yazmaya çalıştım.

Aradığınız bilgileri kolayca bulabilmeniz için, konuları alfabetik sıraya göre düzenledim ve **A** harfinden **Z** harfine kadar olan bu eseri Yüce Rabbinin yardımı ile tamamladım.

Siz değerli okurlarım için yararlı bir eser yazabilmişsem, bu Allah'ın lütfudur, O'na hamdû senâlar ederim. Yararlı bir eser yazamamışsam, bu benim kusurumdur, Allah'tan af etmesini dilerim.

Bu eserin hazırlanmasında, basımında, dağıtımında ve okunmasında maddi, mânevî emeği geçen din kardeşlerimden Allah razı olsun.

Hepiniz Allah'a emânet olun!..

Ahmet TOMOR
1 Muharrem 1433 / Kasım, 2011

ABDEST ALMAK

Yüce Allah buyuruyor:

**Ey îman edenler! Namaza kalktığınız zaman, yüzlerinizi ve dirsek-
lere kadar ellerinizi yıkayın, başınızı mesh edin ve ayaklarınızı da to-
puklara kadar yıkayın.** (Maide - 6)

Abdest, ab (su) ve dest (el) yani elsuyu anlamında Farsça birleşik bir kelimedir. Arapça aslı ise vudû'dur. Vudû, maddi ve mânevî kirlerden arınmak, temizlenmek demektir.

Abdest gerçekten dünyada eşi olmayan ve sadece müslümanlar tarafından uygulanan İlâhi bir temizlik sistemidir. Günde beş defa abdest alan müslümanlar ter, kir, mikrop ve ayak kokusu gibi maddi kirlerden arındıkları gibi günah denilen mânevî kirlerden de arınır ve mahşer günü Allah'ın huzuruna tertemiz ve yüzü ak olarak çıkarlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz benim ümmetim kıyâmet gününde abdest izlerinden yüzleri, elleri ve ayakları (nur gibi) parlak olarak (mahşer yerine) dâvet edilecekler. Kimin yüzünün parlaklığını arttırmaya gücü yeterse, bunu yapsın (çok abdest alsın). (Buhârî - Müslim)

İnandığı halde abdest almaya üşenenler ve alınları secde görmeyenler kıyâmet günü yüzleri kapkara ve korkunç bir şekilde sorgulanmak üzere mahşer yerine giderken,

Dünyada abdestlerini güzelce alanlar ve beş vakit namazlarını düzenli bir şekilde kılanlar, abdest azaları nur gibi parıldayarak ve gülümseyerek mahşer yerine gidecekler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse abdest alırken, ağacın yaprakları döküldüğü gibi onun da günahları dökülür. (Beyhakî)

Bir kimse abdest almaya başlayınca, sonbahar da ağaçların yaprakları döküldüğü gibi onun da günahları dökülür ve küçük günahlarından arınır.

Ya büyük günahlar?

Onlar için özel tevbe gerekir. Örneğin, kılmadığı namazları, oruçları kaza etmesi ve üzerinde kul hakkı varsa, onlarla helâlleşmesi gibi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim abdestini güzelce alırsa, o kimsenin günahları tırnaklarının altına kadar bütün vücudundan çıkar. (Müslim - Nesâî)

Abdest basit bir el, yüz ve ayak yıkama olayı değil, insanı tırnaklarının altına varıncaya kadar günahlardan arındıran ve kararan gönülleri aydınlatıp huzura kavuşturan mânevî temizlik sistemidir.

Maddi ve mânevî kirlerden arınmamız ve kararan gönüllerimizin aydınlanıp huzura kavuşması için abdestlerimizi güzelce alalım ve beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılalım.

Abdesti güzelce almak için, öncelikle abdestin farzlarını, sünnetlerini güvenilir kaynaklardan öğrenip uygulayalım, bid'atlardan ve şeytanın dürtülerinden (evhamlardan) titizlikle kaçınalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bu ümmetten ileride öyle kimseler gelecek ki, onlar duada ve temizlikte haddi aşacaklar. (Ebu Davud - İbni Mâce - Hâkim - İbni Hibban)

Peygamberlerden sonra insanların en iyileri olan sahabeler abdest, gusül ve diğer temizlik işlerinde sadece Allah'ın ve Resûlünün emirleri olan farzları ve sünnetleri uygularken,

Günümüzde sayıları azımsanmayacak kadar pek çok kimse, abdesti güzelce alayım derken kaş yaparken göz çıkarıyor yani farzları, sünnetleri terk edip bid'atlara sarılıyor, özellikle abdest ve gusül alırken şeytanın dürtülerinden kaynaklanan evham bataklıklarında oyalanıyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Abdest vesvesesinden (evhamlarından) Allah'a sığın. (Ebu Davud)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz abdest şeytanı (abdest alanla uğraşan şeytan) vardır ki, ona el-velhan denir. (İbni Mâce)

“Su uyur, düşman uyumaz” derler. Gözle görülmediği için en büyük ve en tehlikeli düşmanımız olan şeytan uyumadan, usanmadan sürekli bizimle uğraşır ve kalbimize vesveseler verip îmanımızı çalmaya ve bizi hak yoldan saptırmaya çalışır. Bunda başarılı olamazsa, abdest almamıza ve namaz kılmamıza engel olmaya çalışır. Bunda da başarılı olamazsa, abdest alırken ve gusül yaparken kalbimize vesveseler verip, şurasını yıkamadan, burası kuru kaldı ya da bir defa mı, iki defa mı yıkadın gibi varsayıma dayalı kuşkularla bizi lavabonun başında tutmaya çalışır. Sonuçta yine olmadı diye kalbimize kuşkular verip gönlümüzü sıkar ve bizi abdestten, namazdan soğutmaya çalışır.

Şeytanın bu oyununa gelmemek için abdeste başlarken “Eûzü billâhi mineş-şeytânir’racîm” diye önce, el-velhân denilen şeytanın vesvesesinden Allah’a sığınalım. Abdest alırken elimi yıkadım mı, yüzümü yıkadım mı ya da acaba kaç defa yıkadım gibi varsayıma dayalı evhamlardan şiddetle kaçınalım, garanti olsun diye kesinlikle bir defa daha yıkamayalım ve abdest aldıktan sonra kuşkulanarak tekrar lâvaboya geri dönmeyelim.

Abdestte yüzü, elleri ve ayakları birer defa yıkamak ve başı bir defa mesh etmek farzdır. Ağzı, burnu, yüzü ve elleri üçer defa yıkamak ise sünnettir. Şeytanınoltasına takılıp sonu belirsiz evham bataklıklarına sürüklenmemek için,

Yüzümüzü, ellerimizi birer defa yıkamış ya da ağzımızı ve burnumuzu hiç yıkamamış olsak bile abdestimiz yeterli olduğundan, gönül huzuru ile namazımızı kılalım ve evhamdan kaçınalım.

Şeytanın asıl amacı, varsayıma dayalı hayâli kuşkuyla bizi oyalayıp karamsarlığa sürüklemek ve sonuçta dinin direği olan abdestten, namazdan ve hatta îmandan koparmaktır.

Abdest almanın sağlık ve psikolojik açıdan yararları

Abdest almaya başlarken, önce eller yıkanır. Neden?

Ellerimiz bedenimizin temizlik aleti olduğu ve diğer abdest azalarımızı ellerimizle yıkayacağımız için abdest almaya başlarken öncelikle ellerimizi yıkamamız doğal ve zorunludur.

Sonra ağız?

Sindirim sistemi ağızda başlar ve biz gıdalarımızı ağız yolu ile alırız. Bu nedenle ağız ve dış sağlığını korumak, ağız boşluğunda ve dişler arasında zararlı bakterilerin yuvalanıp çoğalmasını önlemek için, her abdest alışımızda bol su ile ağzımızı üç defa yıkamak sağlığımız açısından gereklidir.

İşte beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılan müslümanlar, her abdest alışlarında ağızlarını üçer defa bol su ile yıkadıkları ve misvak (doğal fırça) ile de fırçaladıkları için onların ağız boşluğunda ve dişleri arasında zararlı bakteriler yuvalanıp çoğalamaz.

Sonra burun?

Solunum sistemi burunda başlar ve biz her an atmosfere karbondioksit gazı verip oksijen gazı alırız. Solunum esnasında hava ile giren tozların ve yabancı maddelerin pek çoğu burunda tutulur ve üst solunum yollarına gitmeleri önlenir. İşte beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılanlar her abdest

alışlarında burun içlerini üçer defa bol su ile yıkayıp, sertçe sümkürürken, bu yabancı maddeler ve sümük denilen yapışkan salgı dışarı atılır ve solunum yolları bunlardan arındırılmış olur.

Sonra yüz, el ve ayaklar?

Dışa açık olduğu için en çok kirlenen, terleyen yüzümüz, ellerimiz ve ayaklarımız belirli vakitlerde yıkanınca, buralarda bakterilerin yuvalanıp çoğalması önlenir ve deri yolu ile bedene girmeye çalışan mikroplar imha edilir. Ayrıca bedendeki elektriğin fazlası dışarı atıldığından insan gerilimden kurtulup rahatlar, yorgunluğu ve baş ağrısı hafifler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gazab (öfke) şeytandandır, şeytan ise ateşten yaratılmıştır. Sizden biriniz kızdığı zaman gusül (veya namaz) abdesti alsın; çünkü su ateşi (öfkeyi) söndürür. (İbni Asâkir - Ebû Nuaym)

Aşırı öfkelenen kimse hemen soğuk su ile abdest alır ya da ılık su ile gusül yaparsa, kan dolaşımı kolaylaşır, sinir sistemi rahatlar, yükselen tansiyonu, şekeri düşer, fazla elektriklenmeden kaynaklanan gerilimi gider, öfkesi sakinler ve psikolojik açıdan rahatlar.

Abdestte ve gusülde yıkanan yerleri hafifçe ovma yani masaj yapmak Hanefî ve Şâfi’de sünnet, Mâlikî’de farzdır. Çünkü abdest alan ya da gusül yapan kimse yıkadığı yerleri hafifçe ovar yani masaj yaparsa **akupunktur** noktaları uyarıldığı için vücudun direnci artar, bağışıklık sistemi güçlenir, kan dolaşımı kolaylaşır ve vücuttaki enerji dağılımı dengelenir.

Abdestin yararları kuşkusuz bunlarla sınırlı değildir. Bunların ötesinde daha pek çok yararları vardır ama ibâdetlerdeki asıl amaç ihlâstır yani her şeyi sadece Allah rızası için yapmaktır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse güzelce abdest alsın, sonra (tefekkür için) başını göğese doğru kaldırıp “Eşhedü en lâ ilâhe illâllahü vahdehü lâ şerike leh ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlüh” derse, cennetin sekiz kapısı açılır, (o anda ölse) dilediği kapıdan cennete girer.

(Ebû Dâvûd - Nesâî - Hâkim - Taberânî -Ahmed İbni Hanbel)

ACELECİLİK VE TEENNÎ

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan aceleci (bir yapıda) yaratıldı. (Enbiya - 37)

Sınav gereği yapısında acelecilik duygusu olan insan genelde sabırsızdır. Bu nedenle çabuk daralır, bunalır, sıkılır ve aklına takılan bir şeyin hemen oluvermesini ister. Ancak kulun acele etmesi ile tabii ki Allah acele etmez ve her şey takdir edilen vaktinde olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Teennî Allah'tan ve acelecilik şeytandandır. (Beyhâkî)

Teennî nedir?

Teennî acelecilik ve tembellik gibi iki aşırı ucun tam ortasıdır ve Allah katında sevimli olanı budur. Çünkü teennî ile hareket eden kimse yapacağı işin sonunu düşünür, ne getireceğinin, ne götüreceğinin hesabını yapar ve fevri (ani) kararlardan kaçınıp sağduyusu ile hareket eder.

Teennî Allah'tan olduğu için sonu hayırlı olur. Çünkü teennî ile hareket edene Allah yardım eder ve işini kolaylaştırır. Acelecilik ise şeytandan yani şeytanın dürtüleri ile olduğu için acele edenlerin işi zorlaşır ve sonu hayırsız olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ey insanlar! Yavaş olun, çünkü acelecilikle doğruya ulaşılmaz.

(Buhârî - Müslim - Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Acele eden, hata eder. (Tirmizî)

Güncel olay haline gelen trafik kazalarının pek çoğu, genelde iki taraftan birinin aceleciliğinden kaynaklanmaktadır. Acele eden kimse çoğunlukla hata eder ve sonunda pişman olur ama ne yazık ki bu pişmanlığını ya maddi zararlar ya sakat kalma ile ya da hayâtı ile ödemek zorunda kalır.

Sevgili Peygamberimiz bizlere her işimizde teennî ile yani düşünerek, araştırarak ve gereğinde istişare yaparak (danışarak) hareket etmemizi tavsiye ediyor.

Özellikle meslek seçimi, iş kurma, işe girme, ev alma, evlenme ve boşanma gibi hayat maratonunun keskin virajlarında, acelecilikten kaçınılmalı ve teennî ile hareket etmelidir.

Ancak! Her şeyin istisnası (ayrıcılığı) olduğu gibi aceleciliğin de istisnası olduğundan,

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbinizin bağışlamasına ve takvâ sahipleri (günahlardan sakınanlar) için hazırlanan, genişliği gökler ve yer kadar olan cennete koşuşun. (Âl-i İmran - 133)

Bu âyet-i kerîmede, “**koşuşun**” emri acele edin anlamına geldiğinden, bazı konularda acele edilmesi zorunludur. Şöyle ki;

İslâm dışı sapık ideolojileri ve din karşısı rejimleri benimseyenlerin, bu tür sapıklıklardan kopup İslâm’a dönmede ve tevbe etmede acele etmeleri farzdır.

Alkol, kumar, uyuşturucu, fuhuş, faiz, yalan, rüşvet ve dedikodu gibi Allah’ın yasakladığı günahları işleyenlerin, bu günahlardan kopup tevbe etmede acele etmeleri farzdır.

İnandığı halde beş vakit namazı terk edenlerin namaza başlamada acele etmeleri farzdır.

Annesi ve babası ile dargın olup ilişkisi kesenlerin, onlarla barışmada acele etmeleri farzdır.

Amca, dayı, hala, teyze ve kardeş gibi en yakın akrabaları ile dargın olup ilişkisi kesenlerin de bu yakın akrabaları ile barışmada acele etmeleri vâcibtir.

Komşusu, arkadaşı ve din kardeşi ile dargın olanların da barışmada acele etmeleri sünnettir.

Evlenme çağına gelen kız ve erkeğin İslâm’a uygun talipleri çıkınca, evlenme konusunda acele etmeleri sünnettir.

Borçlu olanların borcun ödeme tarihi geldiğinde, borçlarını ödemede acele etmeleri vâcibtir.

Doktorların ve sağlık görevlilerinin, hayâtî tehlikesi olan ağır hastalara müdahale etmede acele etmeleri vâcibtir.

Ölen bir müslümanın yıkanıp kefenlenmesi ve cenaze namazının kılınıp kabre defin edilmesi farz ve bu konuda acele edilmesi sünnettir.

Acelecilik ile **Teennî**, gaz ve fren pedalları gibidir ve her ikisi de gereklidir. Önemli olan bunları yerinde kullanmaktır. Çünkü gaz yerine frene ve fren yerine gaza basmak ne derece sakıncalı ve tehlikeli ise acele edilmesi gereken yerde teennî etmek ve teennî edilmesi gereken yerde acele etmek aynı derecede sakıncalı ve tehlikelidir.

AD KOYMA

Yüce Allah buyuruyor:

(Allah) Âdem'e bütün isimleri öğretti. (Bakara - 31)

Hız. Âdem'den önceki dönemlerde de madde ve madde ötesi, canlı ve cansız bütün varlıkların adları (isimleri) vardı ki, Allah (c.c.) bunların hepsini Hız. Âdem'e öğretti.

İnsana gelince!

İlk insan olan Hız. Âdem ile Hız. Havva'nın anne-babası olmadığı için onların adını Allah (c.c.) koydu ve evlâtlarına ad koyma yetkisini onlara verdi.

Hız. Âdem ile Hız. Havva kendilerine verilen yetkiye dayanarak evlâtlarına ayrı ayrı adlar koyarak insanlık tarihinde bir ilki yani ad koyma işlemini başlattılar. Hız. Âdem ile Hız. Havva'nın başlattığı ad koyma işlemi kesintisiz günümüze kadar geldiği gibi kıyâmete kadar da devam edecektir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Evladın babası üzerindeki hakkı ona güzel ad koyması ve güzel terbiye etmesidir. (Beyhâkî)

Çocuğun ana-babası üzerindeki haklarından biri ve en önemlisi, ana-babanın çocuklarına anlamı güzel bir ad koymaları ve onu İslâm ahlâkı doğrultusunda güzel terbiye etmeleridir.

Ana-babanın evlâtlarına ad koyma konusunda çok dikkatli, bilinçli olmaları ve bu yetkiyi kötüye kullanmamaları gerekir. Çünkü insanların adları buğday, arpa ve mısır gibi yalnızca dünya hayâtı ile sınırlı olmayıp, âhiret aleminde de aynı adı taşıyacaklarından ve aynı adla çağırılacaklarından,

İslâm dışı uydurma ve anlamsız isimlerden kaçınıp, müslümanlar arasında benimsenen ve anlamı güzel olan isimleri tercih etmelidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah katında en sevimli isimler, abdullah ve abdurrahman'dır.
(Müslim - Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Bu isimler neden Allah katında sevimlidir?

Yüce Rabbimizin Allah isminin önüne abd (kul) kelimesi eklenince abdullah (Allah'ın kulu) ve Rahman isminin önüne abd kelimesi eklenince ab-

durrahman (Rahman'ın kulu) anlamına geldiği için sevimlidir. Bu isimler Allah katında sevimli olduğu gibi, Yüce Rabbimizin diğer isimlerinin önüne abd kelimesi eklenince, kuşkusuz onlar da Allah katında sevimli olur. Örneğin, abdülkadir, abdülaziz, abdülkerim, abdüssamed, abdüllatif ve abdülvâhid gibi.

Bir uyarı! Yüce Rabbimizin isimlerinin önüne abd (kul) kelimesi eklenmeden, bunlar insanlara ad olarak konulamaz. Örneğin, insanlara Kadîr, Azîz, Kerîm, Samed, Lâtîf ve Vâhid denilemez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Peygamberlerin isimleri ile ad koyun, meleklerin isimleri ile (Cebrâîl, İsrâîl, Mikâîl ve Azrâîl gibi) ad koymayın. (Buhârî)

Eski dönemlerde yaşayan peygamberlerden bazılarının adlarının anlamı günümüzde bilinmese de, kuşkusuz hepsinin adı ve anlamı güzeldir. Çünkü içlerinden birinin adı ve anlamı güzel olmasaydı, derhal vahiy gelir ve değiştirilirdi.

Peygamberlerin adları ve anlamları güzel olduğu gibi peygamber eşleri ile çocuklarının ve îman eden ümmetlerinin adları ve anlamları da güzeldir. Aksi halde peygamberler onları değiştirdi. Nitekim Peygamberimiz (s.a.v.) Hz. Ömer'in kızı Âsiye'nin adını Cemile olarak değiştirdiği gibi.

İnsan kendi adını değiştirebilir mi?

Ad konusu çok önemli olduğu için hiç kimse annesinin, babasının koymuş olduğu uydurma, anlamsız ya da anlamı kötü olan bir adı dünyada ve âhirette taşıma zorunluluğunda değildir. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.), yeni müslüman olanlara adını sorar ve beğenmediğini derhal değiştirirdi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimsenin üç erkek evladı olduğu halde, birine Muhammed adını koymazsa câhillik etmiş (aldanmış) tır. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Çocuğunuza Muhammed adını koyduğunuz zaman, ona ikram (saygı) edin, toplantı yerlerinde en güzel yeri ona ayırın ve onu aşağılamayın. (Hâkim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim yeni doğan çocuğunun sağ kulağına ezan ve sol kulağına kâmet okursa, çocuğa Ümmü Sibyan (denilen havale hastalığı) zarar veremez. (Ebû Ya'lâ)

ADAK ADAMA

Yüce Allah buyuruyor:

Adaklarını yerine getirsinler. (Hac - 29)

Yüce Allah emir sigasıyla “**Adaklarını yerine getirsinler**” buyurduğu için dînî açıdan geçerli olan adakların yerine getirilmesi vâcibtir.

İki çeşit adak vardır;

1- Şarta bağlı olan adaklar: Bir kimse “Eğer bir işe girersem ya da hastam iyi olursa, üç gün oruç tutacağım ya da iki rek’at namaz kılacağım” diye sözlü olarak bunlardan birini yapmayı adarsa, buna şarta bağlı olan adak denir.

Koştuğu şart yerine gelirse yani bir işe girer ya da hastası iyi olursa, adağını yerine getirmesi vâcib olur. Eğer koştuğu şart yerine gelmezse yani bir işe girmez ya da hastası iyi olmazsa adağını yerine getirmesi gerekmez.

2- Şarta bağlı olmayan adaklar: Bunlar da mutlak (vakti belirsiz) ve muvakkat (vakti belirli) olmak üzere iki kısımdır;

a- Şarta bağlı olmayan mutlak adak: Bir kimse şu işim olursa gibi bir şart koşmaksızın ve vaktini belirlemeksizin, “Allah rızası için fakirlere sadaka vereceğim” ya da “Umre yapacağım” diye sözlü olarak bunlardan birini adarsa, dilediği vakitte adağını yerine getirmesi vâcib olur.

b- Şarta bağlı olmayan muvakkat adak: Bir kimse şart koşmaksızın “Filan ayın başından itibaren Allah rızası için üç gün oruç tutacağım” ya da “Bir kurban keseceğim” diye sözlü olarak bunlardan birini adarsa, belirlediği ay ve günde adağını yerine getirmesi vâcib olur.

Eğer filan câmide iki rek’at namaz kılacağım diye, belirli bir yerde namaz kılmayı adarsa, adadığı yere gitme zorunluluğu yoktur, dilediği yerde bu namazı kılabilir.

Her adağın yerine getirilmesi zorunlu mudur?

Hayır!

Bir adağın yerine getirilmesinin zorunlu yani vâcib olması için namaz, oruç, hac, sadaka ve kurban gibi farz ya da vâcib türünden ve bağımsız bir ibâdet olması gerekir. Karşılığında farz ya da vâcib türünden bir ibâdet olmayan adakları yerine getirmek vâcib olmadığı gibi abdest almak da bağımsız bir ibâdet olmayıp namazın şartı olduğundan, yerine getirilmesi vâcib değildir.

Örneğin, bir kimse “Şu işim olursa mevlit, hatim, kırk Yâsin, salât-ı tefriciye okutacağım ya da abdest alacağım” diye bunlardan birini adarsa, bu tür adakları yerine getirmek vâcib değildir. Çünkü İslâm’da mevlit, hatim, kırk Yâsin ve salât-ı tefriciye okutmak gibi farz ve vâcib türünden bir ibâdet yoktur.

Ancak bir kimse mevlit ve salât-ı tefriciyenin dışında, “hatim ya da kırk Yâsin **okuyacağım**” diye adarsa, bu adak geçerlidir. Çünkü namazda Kur’an okumak farzdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Allah’a itaat edeceğim diye bir adakta bulunursa, Allah’a itaat etsin. Kim de Allah’a isyan edeceğim diye bir adakta bulunursa, Allah’a isyan etmesin. (Buhârî - Ahmed İbni Hanbel)

“Beş vakit namazımı düzenli bir şekilde kılacağım, ramazan ayında orucumu tutacağım, başımı örteceğim ve alkollü içki ve sigara içmeyeceğim” diye adakta bulunan kimsenin, bu adağına bağlı kalması farzdır ve ayrıca adağına bağlı kaldığı sürece sevab da kazanır.

Alkollü içki içeceğim, kumar oynayacağım, açık saçık gezeceğim ve gayr-i meşru cinsel ilişki de bulunacağım diye adakta bulunan kimsenin de, adağını yerine **getirmemesi** ve tevbe edip yemin kefareti vermesi gerekir.

Adak kurbanı!

Adak kurbanının mutlaka kesilmesi ve etinin fakirlere dağıtılması şarttır. Adak kurbanı kesilmeden canlı olarak fakirlere verilemez ve kurban yerine değeri de para olarak verilemez.

Kurban adayan kimse, adadığı kurbanın etinden kendisi yiyemediği gibi eşi, çocukları, torunları, annesi, babası, dedeleri ve büyük anneleri de yiyemez ve dinen zengin sayılan kimseler de yiyemez.

Adak ve kader

Adak adayan kimse dilediği işe girebilir, dilediği kimse ile evlenebilir ve sağlığına kavuşabilir mi?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz adak adamakla Allah’ın takdir etmediği bir şey, insanın eline geçmez. Ancak adak kaderle örtüşürse!.. (Müslim - İbni Mâce)

Adak eşittir kader olmayınca, insan binlerce kurban adasa elden ne gelir ki!

ÂDEM ALEYHİSSELÂM

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Rabbin meleklere; ben yeryüzünde bir halife (Âdem'i) yaratacağım dediği zaman, melekler: Biz seni hamd ile tesbih ve takdis ederken, orada (yeryüzünde) fesat çıkaracak ve kan dökecek bir varlık mı yaratacaksın? dediler. (Allah) “Sizin bilmediğiniz şeyleri ancak ben bilirim” buyurdu. (Bakara - 30)

Madde âlemindeki denge-düzenin gereği, yeryüzündeki toprak maddelerinden (belirli elementlerden) yaratılan hayvanlar, sürekli birbirine saldırıyor ve aralarında boğuşuyorlardı. Hz. Âdem'in de aynı maddelerden (elementlerden) yaratılacağına kıyas yolu ile bilen melekler,

Aynı maddelerden yaratılacak olan Âdem'in (neslinin) de birbirlerine saldırıp kan dökmelerinden ve yeryüzünde fesat çıkarıp Allah'ın gazabına uğramalarından korktukları için,

“Biz seni hamd ile tesbih ve takdis (zikir) ederken, yeryüzünde birbiriyle boğuşup fesat çıkaracak ve kan dökecek bir varlık mı yaratacaksın? “ diye hikmetini öğrenmek istediler.

Yüce Allah bu görüşlerinden dolayı melekleri kınamadı. Çünkü insanların içinden gerçekten çok zalimler çıkacak ve bunlar yeryüzünde fesat çıkarıp çok kan dökeceklerdi ama,

Meleklerin bilmediği bir şey vardı. Bu nedenle Yüce Allah, “ **Sizin bilmediğiniz şeyleri ancak ben bilirim**” buyurdu.

Peki, meleklerin bilmediği şeyler nelerdi?

Melekler, Yüce Allah'ın madde âlemi için koymuş olduğu çekim, denge, fizik, kimya ve biyoloji gibi kanunları ve bu kanunlar doğrultusunda ölü atomların canlı hücrelere ve hayvansal bedenlerde nefis denilen korkunç bir güce nasıl dönüştüğünü çok iyi biliyorlardı.

Ancak ruh, İlâhi bir sır olduğu için, melekler Hz. Âdem'in ruhsal yönünü yani gerçek kimliğini bilmiyorlardı. Bu nedenle ictihadlarında yanılgıya düşmüş ve Hz. Âdem'i (insanları) hayvanlarla eşit konumda algılamışlardı.

İşte Yüce Allah meleklere “**Sizin bilmediğiniz şeyleri ancak ben bilirim**” derken, Hz. Âdem'in ruhsal kimliğine vurgu yapıyordu.

Çünkü Hz. Âdem'in ruhsal kimliğinden yani ruhları nefisleri üzerine üstünlük sağlayacak olan neslinden nice peygamberler, sıddıklar, şehitler, evliyalar, âşıklar ve sâlih mü'minler çıkacak ve onlar o güzelim cennetin adayı olacaktı. Kuşkusuz Allah cenneti boşuna yaratmamıştı ki!..

Hız. Âdem'in yaratılışı

Yüce Allah buyuruyor:

Yarattığı her şeyi en güzel (bir şekilde) yaratan Allah, insanın (Âdem'in) yaradılışına da çamurdan başladı. (Secde - 7)

Hız. Âdem'in bedeni melekler gibi bir "OL" emriyle değil, madde âlemindeki kurallar doğrultusunda aşamalı bir şekilde yaratıldı ve Yüce Allah Âdem'in yaradılışını çamurdan (suda çözümlenmiş elementlerden) başlattı. Ancak bu farklı bir çamurdu. Şöyle ki;

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Biz insanı (Âdem'i) çamurdan süzülmüş bir öz'den yarattık. (Mü'minûn - 12)

Bitki kökleri kendileri için gerekli olan karbon, oksijen, hidrojen, azot ve kalsiyum gibi suda çözümlenmiş elementleri çamurun içinden süzüp aldıkları gibi,

Melekler de Hız. Âdem'in bedensel yapısı için gerekli olan elementleri çamurun içinden süzüp aldılar ve Hız. Âdem'in, "min sülâletin min tıyn" aşaması tamamlandı.

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçekten Biz onları (babaları Âdem'i) yapışkan bir çamurdan yarattık. (Sâffât - 11)

Hız. Âdem'in çamurun özünden alınan elementleri güneş enerjisi, ayın, yıldızların şuaları ve havadaki gazların etkisiyle yapışkan bir maddeye dönüştü ve Hız. Âdem'in min tıynin lâzib aşaması da tamamlandı.

Yüce Allah buyuruyor:

O'nu (iç ve dış organlarını) düzenlediğim ve içine de (hayat veren) ruhumdan üflediğim zaman, onun için hemen secdeye kapanın. (Sâd - 72)

Anatomisi, iç ve dış organları düzenlenen ve çok güzel bir insan şekline dönüştürülen Hız. Âdem'in cansız bedeni kupkuru bir çamur halinde yerde yatıyordu. Yüce Allah İlâhi bir sır olan emrindeki hayat veren ruhtan üfleyince,

Düğmesine basılan tam otomatik bir makine gibi bütün organları ve sistemleri çalışmaya başladı ve Hız. Âdem canlı, akıllı bir varlık olarak ayağa kalktı, "Elhamdülillâh" dedi.

Hz. Âdem'in eşinin yaratılması

Yüce Allah buyuruyor:

Ey insanlar! Rabbinizden korkun (günah işlemeyin), çünkü sizi bir tek nefisten (Âdem'den) yarattı ve O'ndan (Âdem'den) eşini yarattı.

(Nisâ - 1)

Hz. Âdem erkekti ve evrende tek insandı. Ancak diğer varlıklarla uyum sağlayamadığı için garipti, yalnızdı ve mutsuzdu. Cennette uyku olmadığı halde birgün derin bir uykuya dalmış, uyuyordu. Yüce Allah'ın emri ile melekler; bıçaksız, ağrısız ve kansız bir operasyonla kaburga kemiklerinden birini alıp çıkardılar.

Küçücük üreme hücrelerinden insan, fil ve balina gibi varlıkları yaratan Allah, Hz. Âdem'in kaburga kemiğindeki milyarlarca hücreden Hz. Havva'yı yarattı ve Hz. Âdem mutlu oldu.

Hz. Âdem ve eşi cennette

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Âdem! Sen ve eşin cennete yerleşin ve dilediğiniz yerde, dilediğiniz nimetleri yiyin. Yalnız şu ağaca yaklaşmayın (meyvesini yemeyin), zalimlerden olursunuz. (A'raf - 19)

Hz. Âdem ile eşi Hz. Havva cennette dünya yılı ile bin yıl kadar yaşadılar, hiç hastalanmadılar, yaşlanmadılar, sürekli genç ve zinde kaldılar. Ancak bir kuşkuları vardı, ölüm! Ah! **Ölüm** olmasa da sürekli cennette birlikte yaşasalar...

İşte şeytan onların bu tutkularından yararlandı ve "o yasaklanmış ağacın meyvesinden yerseniz, ölümsüz bir hayâta kavuşursunuz" diye yemin ederek onları aldattı.

Ne yazık ki ikisi de o yasaklanmış ağacın meyvesini tattıkları anda cennet giysileri açılıp edep yerleri meydana çıktı ve

Yüce Allah buyurdu:

Ben size o ağacı yasaklamadım mı? Ve şeytan size apaçık bir düşmandır demedim mi? diye nida etti (seslendi). (A'raf - 22)

Artık iş işten geçmiş ve o mutlu günleri hayâl olmuştu. Korkularından tir tir titreyerek ve kendilerini kınayarak,

Ey bizim Rabbimiz! Biz nefislerimize zulmettik (kendimize yazık ettik). Eğer Sen bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen, en büyük zarara uğrayanlardan oluruz dediler. (A'raf - 23)

Yüce Allah buyurdu:

Bazınız, bazınıza düşman olarak (yeryüzüne) inin, sizin için yeryüzünde belirli bir zamana (kıyâmete) kadar yerleşim yerleri ve yararlanacağınız nimetler vardır. (A'raf - 24)

Hz. Âdem Hindistan'ın güneyindeki Serendib'e (Seylan'a) ve Hz. Havva'da Cidde'ye indirildi ve o güzelim cennete kıyasla zindan hayatları başladı.

Yıllarca ağlayıp yalvardılar ve pişman olup cân-ı gönülden tevbeler ettiler. Sonuçta Yüce Allah tevbelerini kabul edip onları bağışladı ve birbirine kavuşturdu.

Hz. Âdem dünyada bin yıl kadar yaşadı ve sürekli cennet hasreti ile yandı. Sağlığında evlâtlarının ve torunlarının sayısı kırk bini aştı ve yeryüzünde köyler, kasabalar kuruldu.

Hz. Âdem ölümüne on gün kala hastalandı ve bir cuma günü Hz. Azrâil gelip tatlı canını aldı.

Cenazesini melekler üç defa su ile yıkadılar, kefenleyip namazını kıldılar ve defnettikten sonra evlâtlarına, **“Ey Âdemoğulları! Siz de ölülerinize böyle yapınız”** dediler.

Hz. Âdem'in oğlu Hz. Şit'e beş vasiyeti!

Sakın dünyaya gönül bağlama. Ben Rabbime değil cennete gönül bağladığım için oradan çıkarıldım ve sürgün olarak dünyaya gönderildim.

Sonunu düşünmeden bir iş yapma. Ben sonunu düşünmeden yasaklanmış bir tek meyve yediğim için başıma neler geldi.

Kadın sözü ile hemen bir işi yapma. Ben Havva'nın sözü ile o meyveyi yediğim için bak başıma neler geldi.

Gönlünün razı olmadığı bir işi yapma. Ben o ağaca yaklaşıncı, gönlüm daraldı ve kalbim tir tir titredi ama uyanamadım.

İyi kimselere danışmadan bir iş yapma. Eğer ben meleklerle danışsaydım o meyveyi yemezdim.

ÂDET GÖRME

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sana kadınların âdet hâlinde soruyorlar? De ki: O bir rahatsızlıktır. Bu nedenle âdet hâlindeki kadınlar (la cinsel ilişki) den uzak durun. Temizleninceye kadar onlara (cinsel ilişki için) yaklaşmayın. (Bakara - 222)

Allah (c.c.) âdet hâlinin kadınlar için bedensel ve psikolojik açıdan bir rahatsızlık olduğunu bildiriyor ve bu nedenle âdet hâlindeki kadınlarla cinsel ilişkide bulunmayı yasaklıyor.

Gerçekten âdet hâlindeki kadınların vücut ısılarında, tansiyonlarında, nabız atışlarında ve vücutlarının farklı fonksiyonlarında bazı değişiklikler olur. Ayrıca bazı kızlarda ve doğum yapmayan genç hanımlarda, karnın alt bölgesinden başlayıp sırta doğru yayılan kramp şeklinde ağrılar olur. Bu tür rahatsızlıklar bedensel ve psikolojik açıdan kadınları etkilediğinden, âdet hâlindeki kadınların daha fazla ilgiye, sevgiye, dinlenmeye ve ruhsal huzura ihtiyacı vardır.

Ne yazık ki, İslâm'dan önceki câhiliye döneminin müşrikleri ve yahudiler, âdet hâlindeki kadınlarla aynı odada oturmaz, birlikte yemek yemez, aynı yatakta yatmaz ve onların pişirdiği yemekleri yemezlerdi. O dönemde âdet hâlindeki kadınlara âdeta bir suçlu gözü ile bakılır, toplumdan dışlanır, aşağılanır ve onlarla ilgilenen olmazdı.

İslâm, âdet hâlindeki kadınlara karşı yapılan bu tür haksız ve aşağılayıcı uygulamaları kaldırıp, onları topluma kazandırdı ve yalnızca cinsel ilişkiyi yasakladı. İslâm'a göre, âdet hâlindeki kadınların dizleri ile göbek aralarını örtmek (pijama giymek) koşulu ile eşleri ile aynı yatakta yatmalarında hiçbir sakınca yoktur ve cinsel ilişkinin dışında başka bir kısıtlama yoktur.

Âdet hâlindeki kadınların cinsel ilişkinin dışında;

Namaz kılmaları, oruç tutmaları, Kur'an okumaları, Kur'an'a ve Kur'an'dan âyetler yazılı olan bir şeye dokunmaları, mescitlere girmeleri ve Kâbe'yi tavaf etmeleri yasaklanmıştır.

Âdet hâlindeki kadınlar Ramazan ayında özür nedeni ile tutamadıkları oruçlarını bayramdan sonra temizlenince kaza ederler, özür nedeni ile kılamadıkları namazlarını ise temizlenince kaza etmezler.

Vakti içinde farz namazını kılarken âdet gören kadın, derhal namazdan çıkar ve temizlenince başlamış olduğu bu namazı kaza etmez. Nâfile namaz kılarken âdet gören kadın ise başlamış olduğu namazı temizlenince kaza eder.

Ramazan ya da kaza orucu tutarken âdet gören kadının, temizlenince bu oruçları tutması farz, nâfile oruç tutarken âdet gören kadının başlamış olduğu bu orucu tutması da vâcibdir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cünub (olanlar) ve âdet hâlindeki kadınlar, Kur'an'dan bir şey okuyamaz. (Tirmizî - İbni Mâce)

Şâfi'ye göre, hadisteki **şey'enin** tenvînî (iki üstün) killet (azlık) içindir. Bu nedenle cünüplar ve âdet hâlinde olan kadınlar, az ya da çok Kur'an'dan hiçbir şey okuyamazlar.

Hanefî'ye göre, bir âyetin tamamını okumak haram, bir âyetten kısa olursa câizdir (okuyabilir). Mâlikî'ye göre, cünup olanların Kur'an okumaları haram olmakla birlikte, âdet hâlindeki kadınların ibâdet niyeti ile değil, unutmamak için Kur'an okumaları câizdir, yani olabilir.

Ancak Mâlikî mezhebindeki bu görüş, Kur'an ve sünnete dayanmadığı gibi, ayrıca usûl-ü fıkıhtaki "farz ile haram çatışınca, haram işlememek için farz ertelenir" kuralına da ters düşmektedir.

Namazın dışında Kur'an okumak farz değil sünnettir. Haram işlemek için farzlar bile ertelenirken, Kur'an ve sünnet'e dayanmayan câizdir (olabilir) görüşü ile haram işlenemez.

Âdet hâlindeki kadın, eli ile dokunmama koşulu ile Kur'an'a bakabilir ve hece hece ya da kelime kelime okuyarak yavrularına, öğrencilerine Kur'an okumasını öğretebilir. **Rabbena âtinâ** ve **Rabbenağfirli** gibi dua anlamındaki âyetleri de dua niyeti ile okuyabilirler. Ayrıca dilediği kadar zikir, tevbe, istiğfar, tesbihat ve dua yapabilir ve Peygamberimize bol bol salâvât-ı şerîfe getirebilir.

Düzensiz âdet bozukluklarından şikâyeti olan kadınlar, fazla doğum kontrol hapı kullanmamalı, çok çalışıp aşırı yorulmamalı, stresten, gerilimden, evhamdan, bunalımdan kaçınmalı ve çevre kirliliği olan yerlerden uzak durmalıdır.

AF EDİCİ OLMAK

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sen af yolunu tut, iyiliği emret ve câhillerden yüz çevir. (A'raf - 199)

Kin tutan ve intikam almak için fırsat gözetleyen kişileri şeytan sürekli dürtükler ve mânevî huzurlarını bozar. Yediği yemeğin, kıldığı namazın tadını alamaz, geceleri rahat uyuyamaz ve işinde başarılı olamaz. Bu tür insanlar toplumda çoğalınca, arkadaşlık, dostluk, komşuluk ve akrabalık bağları kopar, toplumsal barış ve toplumsal huzur tehlikeye girer. Bu nedenle Yüce Allah son peygamberi Hz. Muhammed'e "Sen af yolunu tut" buyuruyor.

İslâm öncesi câhiliye dönemine baktığımızda!

Mekke halkı ilkel kabile hayâtı yaşayan, putlara tapınan, öz kızlarını diri diri toprağa gömen, kadınları, çocukları kaçırıp köle pazarlarında satan ve asırlık kan davalarını sık sık gündeme taşıyıp intikam duygusu ile masum insanları acımasızca öldüren canavar ruhlu müşriklerdi.

Medine halkı da Evs ve Hazrec adında iki düşman kabileye ayrılmış, sürekli birbirleriyle çarpışıyorlardı. Bu anlamsız ve bitmez tükenmez çatışmalarda nice gençler ölüyor, anaları, babaları ağlıyor, eşleri dul ve yavruları yetim kalıyordu.

Ortaçağın en câhil ve en acımasız insanları olan Mekke ve Medine halkı İslâm'la tanışınca ve ruhsal açıdan tatmin olunca, yeryüzünün en mutlu ve en merhametli insanları oldular.

Özellikle Yüce Allah, ya Muhammed! "Sen af yolunu tut" (hoşgörülü ve af edici ol) buyurunca, birbirlerine sarılıp kardeşlik bağlarını pekiştirdiler ve insanlık tarihinde eşi görülmemiş toplumsal barışın ve toplumsal huzurun örneğini sergilediler.

Toplumsal barışın ve toplumsal huzurun; beşeri kanunlarla, ırkçı söylevlerle, din karşıtı eğitimle ve polisiye önlemlerle sağlanamayacağı deneyimlerle kanıtlanmış bir gerçektir.

En üst düzeyde eğitim görmüş bilim adamları, profesörler, psikologlar ve üniversite öğrencileri arasındaki ideolojik kutuplaşmalar ve sataşmalar, bunun somut örneğidir.

İşte gerçek huzur ve toplumsal barışın tek adresi İslâm'dır. Çünkü İslâm, başı açık ve başı örtülü diye insanlar arasında ayırım yapmayan ve gerçek demokrasiyi savunan tek âdil düzendir. İslâm'ın temel felsefesi kardeşlik ve insanlar arasında eşitlik ve özgürlüktür.

İslâm; kardeşliğin, eşitliğin, özgürlüğün, toplumsal barışın ve toplumsal huzurun tek sigortası olduğundan, af etmeyi, hoşgörüyü ve bağışlamayı tavsiye eden son İlâhi din'dir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim intikam almaya gücü yettiği halde af ederse, Allah da onu zorluk gününde af eder. (Taberânî)

Çünkü kin tutmak ve intikam almak için fırsat gözetlemek şeytanın özelliği olduğu gibi, af edip bağışlamak da peygamberlerin, evliyaların ve sâlih mü'minlerin özelliğidir.

Uhud Savaşı'nda Mekke müşrikleri, attıkları taşlarla Peygamberimizin dişini kırmış ve yanağını da yaralamışlardı. Peygamberimiz bir yandan eli ile yanağından akan kanları silmeye çalışırken, diğer yandan "**Allahım! Kavmime (Mekke müşriklerine) hidâyet eyle, çünkü onlar gerçeği bilmiyorlar**" diye onlara dua ediyordu.

Ancak! Haksızlığa uğrayan, itilip kakılan, aşağılanan, dövülüp sövülen ve maddi zarara uğrayan kimseler af etmeye zorlanamaz. Çünkü onları af etmeye zorlamak ve haklarını aramalarına engel olmaya çalışmak, zalimin zulmüne ortak olmak anlamına gediğinden ve İlâhi adâlete ters düştüğünden,

Af edip bağışlamak bir zorunluluk değil, Allah'ın ve Peygamberimizin bir tavsiyesidir.

Yüce Allah buyuruyor:

Yapılan bir kötülüğün (haksızlığın) karşılığı, onun dengi bir cezadır. Kim de af eder ve (aralarında) barışı sağlarsa, onun mükâfatı Allah'a aittir. (Şura - 40)

Haksızlığa uğrayan kimse, dilerse ve gücü yeterse dengi ile dünyada hakkını alabilir ki, buna **kıyas** denir. Örneğin, kendisine çıplak eli ile bir tokat vurana, o da çıplak eli ile bir tokat vurabilir ve kıyas hakkını dünyada kullanmış olur. Kıyas hakkını dünyada kullanan kimse gerçi nefsinin tatmin eder ama âhirette ondan yararlanamaz. Kıyas hakkını dünyada kullanmayıp âhirete erteleyen kimse, orada hakkını sevap olarak alacağı için daha kazançlı çıkacak ve orada sevinecektir.

Kıyas hakkını dünyada kullanmayan, âhirete de ertelemeyen ve kin tutmayıp af eden ve dargın durmayıp barışan kimseye gelince, mahşer günü onun mükâfatını (sevabını) doğrudan Allah verecek. Tabii o kadar çok verecek ki, kul sevincinden şaşkına dönecek ve Yüce Allah'a şükürler edecek.

ÂHİRETE İMAN

İmanın temel ilkelerinden biri de **Ve'l-ba'sü ba'de'l-mevti hakkun** yani öldükten sonra yeniden dirilip kabirden kalkmak ve mahşer yerinde yargılanmak hakkıdır. İşte buna **âhirete iman** denir.

Hız. İsrâfil'in ikinci defa Sûr'a üflemesi ile âhiret âlemi başlayacak ve yeniden dirilip kabirlerinden kalkan insanlar, mahşerdeki yargılamadan sonra dünyadaki inanç ve yaşantıları doğrultusunda ya cennette sürekli mutlu olacak ya da cehennem de günahlarının cezasını çekecek.

Âhiret'e iman, Allah'a imandan sonra imanın en önemli temel ilkesidir. Peygamberimizin bazı hadîs-i şerîflerine, **"Kim Allah'a ve âhiret gününe inanıyorsa"** diye başlaması bunun somut örneğidir.

En güzel bir şekilde yaratılan, ruh ile sonsuzlaştırılan, akıl ile bilinçlendirilen ve İlâhi emirleri uygulamakla yükümlü olan insan, öldükten sonra bir bitki çöpü gibi toprağa dönüşüp kalmayacak, yeniden dirilip kabirden kalkacak ve mahşer yerinde yargılanacaktır.

Aklın görevi ilerisini görmek ve gereken önlemi almaktır. Bu nedenle beynsel özürülüler hariç, her insanın kendini âhiret âlemine hazırlaması ve gereken önlemi alması, aklın en öncelikli görevidir.

Çağımızda doğum ve ölüm olayı artık sır olmaktan çıktığı ve ayrıntıları ile bilindiği gibi, kıyâmet ve âhiret olayı da yavaş yavaş sır olmaktan çıkma-ya ve bazı ayrıntıları netleşmeye başlamıştır.

Ne yazık ki, çağlar değişse de inkârcıların kafaları değişmediğinden, çağın inkârcıları da eski çağların inkârcıları gibi öldükten sonra yeniden dirilmeyi ve âhiret âlemini inkâr etmeye yelteniyorlar.

Yüce Allah buyuruyor:

İnkârcılar öldükten sonra kesinlikle dirilmeyeceklerini iddia ettiler. (Ya Muhammed!) De ki: Hayır! Rabbime andolsun ki siz kesinlikle diriltileceksiniz, sonra yaptığınız şeylerden haberdar edilecek (hesaba çekilecek) siniz. Bu Allah'a göre çok kolaydır. (Teğabün -7)

İşte o inkârcılardan biri de Übey bin Halef denilen Mekke’li bir müşriktir. Übey, bir gün eline aldığı çürümüş kemikleri Peygamberimize göstererek “ya Muhammed! Bu çürümüş kemikleri kim diriltecek?” diye sordu. Bunun üzerine;

Yüce Allah şöyle buyurdu:

(Ya Muhammed!) De ki: O’nu ilk defa yaratan (Allah) diriltecektir. Çünkü O, her çeşit yaratmayı en iyi bilendir. (Yâsin - 79)

Eti, kemiği çürüyüp aslına yani toprak maddelerine (elementlere) dönüşen insan, kesinlikle yeniden diriltilip kabrinden kaldırılacak ve mahşer yerinde yargılanacaktır.

Peki, çürüyen kemikleri kim mi diriltecek?

Tabii ki Übey bin Halef gibi sapık inkârcılar değil, insanı ilk defa yaratan ve yaratmayı en iyi bilen Allah diriltecek.

Peki, nasıl diriltecek?

Yüce Allah buyuruyor:

Ey insanlar! Eğer öldükten sonra yeniden dirilme konusunda bir kuşkunuz varsa, size (yaratıcı kudretimizi) açıkça gösterelim diye, sizi (önce) topraktan, sonra nutfe (sperm) den, sonra bir kan pıhtısından, sonra organları (önce) belirsiz, (sonra) belirlenmiş bir et parçasından yarattık. Dilediğimizi belirlenmiş bir sürece kadar rahimlerde beklettikten sonra bir bebek şeklinde çıkarıyoruz. (Hac - 5)

İmanla ilgili konular “Lâ raybe fihi” (onda kuşku yoktur) kapsamında olduğundan, öldükten sonra yeniden dirilme konusunda da kuşku olamaz, çünkü kuşkusu olanın îmanı olmaz.

Ancak! Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, onların kuşkularını gidermek ve inananların îmanını güçlendirmek için bu konuyu biraz açalım.

Yerlerin ve göklerin tek egemeni olan Allah, Hz. Âdem’i toprak maddelerinden (belirli elementlerden) yarattığı gibi, bizleri de aynı toprak maddelerinden yaratıyor. Şöyle ki;

Yüce Allah buyuruyor:

O (Allah) ki, yarattığı her şeyi en güzel (bir şekilde) yarattı ve insanı yaratmaya çamurdan başladı (insanın yaratılışını çamurdan başlattı). (Secde - 7)

Bizler kuru topraklarda oksijen, hidrojen, azot, karbon, potasyum, kalsiyum, sodyum, fosfor, magnezyum ve demir gibi ölü atom yığınları halinde idik.

Allah'ın koymuş olduğu çeviri kanunu gereği, ölü atomların canlı organizmaya dönüşebilmeleri için suda çözömlenmeleri gerektiğinden, Yüce Allah gökten bol bol yağmurlar indirdi, çözömlenip çamur adını aldık ve bitkilere mama olduk.

Bitki kökleri tarafından emilince, bitkisel hücreye dönüşüp sebze, meyve adını aldık ve insanlara gıda olduk. İnsanlar tarafından yenilince, üreme hücresine dönüştük, ovum ve sperm adını aldık.

Döl yatağına atıldık, döllandik ve karmaşık kimyasal işlemlerden geçtik, embriyo adını aldık. Yüce Allah'ın takdir ettiği vakit gelince dünyaya geldik ve insan adını aldık.

İşte her insan, kısaca özetlemeye çalıştığımız bu aşamalardan geçerek dünyaya gelir ve dünyadaki yaşam sürecini tamamlayınca, ölür, çürür ve tekrar aslına (ölü atomlara) dönüşür.

Bu ilâhi kanun, yani ölü atomları canlı varlıklara ve canlı varlıkları tekrar ölü atomlara dönüştürme kanunu kıyâmete kadar devam edecek ve kıyâmetten sonra başka kanunlar yürürlüğe girecek.

Ancak, yerlerin ve göklerin tek egemeni olan Allah, hiçbir kanuna bağlı değildir. Dilerse, koymuş olduğu kanunlar doğrutusunda yaratır. Dilerse yeni kanunlar, kurallar koyar ve farklı yöntemlerle yaratır. Yine dilerse kanunlar, kurallar ötesi bir “**KÜN**” (ol) emri ile bir anda yaratır.

Hız. Âdem'i doğrudan toprak maddelerinden, eşi Hız. Havva'yı Hız. Âdem'in kemik hücrelerinden ve Hız. İsa'yı Hız. Cebrâil'in nefesi ile Hız. Meryem'in dişi üreme hücresinden yaratan Allah, kıyâmetten sonra farklı kanunları, farklı yöntemleri yürürlüğe koyacak ve bütün canlıları âhiret âleminin kalıcı ve istikrarlı toprak maddelerinden bir anda yaratacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Sizin yaratılmanız ve (öldükten sonra) tekrar diriltilmeniz, (Allah katında) ancak tek bir kişinin yaratılması gibidir. Kuşkusuz Allah her şeyi bilir, her şeyi işitir. (Lokman - 28)

İnsanlar Allah'ın verdiği akıl ve beyin gücü ile belirli bir süreçte olması gereken kimyasal işlemleri negatif katalizör maddeleri ile yavaşlatırken ve pozitif katalizör maddeleri ile hızlandırırken,

Yüce Allah insanları ölü toprak maddelerinden aşamalı bir şekilde yaratırken, yaratmayı yavaşlatması ve öldükten sonra hepsini bir anda yeniden diriltirken yaratmayı hızlandırması, kuşkusuz Allah katında tek bir kişinin yaratılması ve yeniden diriltilmesi kadar kolaydır.

Her yıl ilkbahar'da katrilyonlarca bitkiyi bir anda yaratan Allah, kıyâmetten sonra da katrilyonlarca insanı ve diğer canlıları bir anda tekrar diriltecek ve mahşer yerinde toplayıp sorgulayacaktır.

İnananlar ve inançları doğrultusunda yaşayanlar, mahşer güneşinin altında fazla dikilmeden ve korku terleri dökmeden peygamberler, sıddıklar, şehitler ve evliyalarla birlikte cennete giderken, inkârcılar da o korkunç mahşer güneşinin altında binlerce yıl korku terleri döktükten ve her şeyi bilen Allah tarafından sorguya çekildikten sonra zebâni meleklerine teslim edilecek ve zincirlere bağlanıp cehenneme atılacaklar.

AHLÂK

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Kuşkusuz sen, çok yüce bir ahlâk üzeresin. (Kalem - 4)

Her açıdan bizlere örnek olan sevgili Peygamberimiz, ahlâk açısından da bizlere en güzel bir örnektir. Çünkü Allah O'nun ahlâkını övmektedir.

Ahlâk nedir?

Hulk'un çoğulu olan ahlâk, insanların içyapısı, doğası, huyu ve tabiatı demektir. İnsanların dış yapıları (anatomileri) farklı olduğu gibi, içyapıları da farklıdır. İnsanın gerçek kişiliği iç yapısına bağlı olduğundan, iç yapısı iyi olana **güzel ahlâklı** ve iç yapısı çirkin olana **kötü ahlâklı** denir.

İnsanın iç yapısı (ahlâkı) değişir mi?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ben ancak, güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim. (Hâkim - Beyhâkî)

İnsan dış yapısını (anatomisini) değiştiremez ama dilerse, sabır ve özveri ile üzerinde durursa, iç yapısını değiştirebilir. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.): **“Ben ancak, güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim”** buyuruyor.

İnsanlar tarafından eğitilen aslan, kaplan, ayı ve maymun gibi vahşi hayvanların, köpek, kuş ve yunus balıklarının, içyapıları değişip uysallaşırken ve sirkler de ilginç gösteriler yaparken,

Akıllı ve bilinçli varlıklar olan insanlar da, nefisle cihad denilen mânevî eğitimle kötü ahlâklarını güzel ahlâka çevirebilirler.

Örneğin, asık suratını bırakıp, güler yüzlü olabilir. Böbürlenmeyi ve büyüklük taslamayı bırakıp, alçak gönüllü ve mütevazı olabilir. Cimriliği bırakıp, cömert ve savurganlığı bırakıp yerinde harcama yapabilir. Gereksiz yere kızmayı ve öfkelenmeyi bırakıp yumuşak huylu ve sabırlı olabilir. İçindeki kin ve kıskançlığı, sevgiye ve şefkate dönüştürebilir.

Evet, biraz zor da olsa ve zaman zaman bazı olumsuzluklar yaşansa da insan bunları başarabilir. Çünkü insanın dünyadaki huzuru ve âhiret mutluluğu, güzel ahlâk sahibi olmasına bağlıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Su, buzu erittiği gibi, güzel ahlâk da günahları eritir. (Taberânî - Beyhâkî)

Ahlâkı güzel olanların günahları erir, dereceleri yükselir ve Allah onlardan razı olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmet gününde mü'min kulun mîzanında (terâzide), güzel ahlâktan daha ağır bir şey (sevap) yoktur. Allah çirkin davranışlarda bulunan ve çirkin sözler söyleyenlerden nefret eder. (Tirmizî)

Ahlâkı güzel olanlar kimsenin dedikodusunu yapmadığı, kaba ve çirkin sözler söylemediği, insanların gönlünü incitmediği ve çevresine zarar vermediği için mîzanda sevabı ağır gelir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizin en hayırlınız, ahlâkı en güzel olanlarınızdır. (Müslim - Tirmizî)

İslâm'ın temel felsefesi, müslümanlar arasında birlik, beraberlik ve kardeşlik bağlarını güçlendirmek ve güven ortamını sağlamaktır. Bu ortam, ancak güzel ahlâklı insanların çoğunlukta olduğu toplumlarda sağlanacağı için insanların en hayırlısı ahlâkı en güzel olandır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mü'min güzel ahlâkı ile gece ibâdet eden ve gündüz oruç tutanların derecesine ulaşır. (Hâkim)

Güzel ahlâk sahibi sağduyulu ve sabırlı olur. İncitmez, incinmez, kin tutmaz ve kul hakkına girmez. Stressiz, gerilimsiz sakin bir hayat yaşar, Allah'a güvenir ve çevresine yararlı olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mü'minlerin iman yönünden en olgunu, ahlâk yönünden en güzel olanıdır. Sizin en hayırlınız, hanımlarına karşı hayırlı olanınızdır. (Tirmizî -

Ebû Dâvûd)

Güzel ahlâk ve îman birbirini tamamlayan iki mânevî unsurdur. Bu nedenle îmanı olgun olanın ahlâkı güzel ve ahlâkı güzel olanın da îmanı olgun (kâmil) olur. Hanımına karşı hayırlı olan, evinde huzur ortamını sağlayan kimse de kuşkusuz insanların hayırlısıdır.

Peygamberlere ve evliyalara baktığımızda!

Gerçekten hepsinin en üstün, en güzel ahlâka sahip olduklarını ve hanımlarına karşı da insanların en hayırlıları olduklarını görüyoruz.

Enes radiyallahü anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) insanların en güzel ahlâklısı idi. (Buhârî- Müslim - Ebû Dâvûd)

Tabii'nden Sa'd İbni Hişam Hz. Âişe'ye Peygamberimizin ahlâkını sordu?

Âişe radiyallahü anha buyurdu ki:

Allah'ın peygamberi sallallahu aleyhi ve sellem'in ahlâkı Kur'an idi.

(Müslim - Ahmed İbni Hanbel)

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Allah'a ve âhiret gününe kavuşmayı uman ve Allah'ı çok zikir edenler için Allah'ın Resûlü'nde sizin için çok güzel örnekler vardır. (Ahzab - 21)

Peygamberimiz (s.a.v.) her açıdan insanların en üstünü olduğu gibi, ahlâk açısından da insanların en üstünü idi. Çünkü O'nun ahlâkı Kur'an'dı ve O, güzel ahlâkı tamamlamak, yaygınlaştırmak için bütün insanlara peygamber olarak gönderilmişti.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Haklı bile olsa, gereksiz tartışmayı terk eden kimseye cennetin kenarında bir köşk verileceğine ben kefilim.

Şaka yaparken bile olsa, yalan söylemeyi terk eden kimseye cennetin ortasında bir köşk verileceğine ben kefilim.

Ahlâkı güzel olan kimseye ise, cennetin en yüce yerinde bir köşk verileceğine ben kefilim. (Tirmizî - Ebû Dâvûd - İbni Mâce)

Cennetteki bu köşklere kavuşmak için haklı da olsak gereksiz yere tartışmayı, şaka da olsa yalan söylemeyi bırakalım ve ahlâkımızı güzelleştirmeye çalışalım.

AKRABALIK HAKKINI GÖZETME

Yüce Allah buyuruyor:

Sen, akrabaya, yoksula ve yolda kalana hakkını ver (onları kolla, gözet). Allah'ın rızasını dileyenler için en hayırlısı budur. İşte kurtuluşu erenler de onlardır. (Rum - 38)

Bu âyet-i kerîmede, akrabalara, yoksullara ve yolda kalan gariplere haklarını vermemiz, onları kollayıp gözetmemiz emrediliyor. Allah'ın rızasını dileyenler için en hayırlısı budur buyuruluyor ve onları kollayıp gözetmelerin kurtuluşa ereceği (cennete gireceği) özellikle vurgulanıyor.

Akraba sözlükte, en yakın demektir. Yakın akrabalarla ilgilenmek, onları kollayıp gözetmek ve gerektiğinde maddi ve mânevî yardımda bulunmak, Allah'ın emri ve insanlığın görevidir.

Mahrem olan akrabaları ziyaret edip görüşmeye **sile-i rahim** denir. Yüce Allah **“akrabaya hakkını ver”** buyurduğu için mahrem olan akrabaları kollamak, gözetmek ve ziyaret etmek vâcib, ilgiyi tamamen kesmek ise haramdır.

Mahrem akraba ne demektir?

Birbirleri ile evlenmeleri ebedî (sürekli) haram olan yakınlarla **mahrem akraba** denir.

Erkeğe ve kadına soydan mahrem olanlar kimlerdir?

Erkeğe soydan mahrem olanlar: Annesi, anneannesi, babaannesi, kızları, kız torunları, kız kardeşleri, kız ve erkek kardeşlerinin kızları (yeğenleri), halaları ve teyzeleri.

Kadına soydan mahrem olanlar: Babası, dedeleri, oğlu, erkek torunları, erkek kardeşleri, kız ve erkek kardeşlerinin oğulları (yeğenleri), amcaları ve dayıları.

Erkekler mahremi olan kadın akrabaları ile ve kadınlar da mahremi olan erkek akrabaları ile kapalı bir yerde yalnız kalabilirler. Aynı yataklarda yatma koşulu ile aynı odada yatabilirler. Hac ve umre dahil, 90 km. ve daha uzak yerlere birlikte gidebilirler. Kadınlar mahremi olan erkeklerin yanında kısa kollu ve başı açık olarak oturabilirler. Ancak dizleri ve dizlerinin üst tarafı mahremlerine de haram olduğu için ergenlik çağındaki kızların babalarının ve yetişkin erkek kardeşlerinin yanında bile kısa etekle ve şortla dolaşmaları haramdır.

Akrabalarla ilgilenmenin fazileti

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rızkının bol ve ömrünün uzun (bereketli, yararlı) olmasını isteyen, akrabaları ile ilgileysin. (Buhârî - Müslim)

Sahabeden biri, “Ya Resûlallah! Beni cehennemden uzaklaştıracak ve cennete götürecek bir ameli (yararlı işi) haber verir misin?” dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Allah’a ibâdet et, O’na hiçbir şeyi ortak koşma. Namazını dosdoğru kıl, zekatını tam ver ve akrabalarıyla ilişkini sürdür. (Buhârî - Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah’a ve âhiret gününe inanan, misafirine ikram etsin. Allah’a ve âhiret gününe inanan, akrabalık haklarını gözet sin. Allah’a ve âhiret gününe inanan, ya hayırlı (yararlı) söz söylesin ya da sussun. (Buhârî - Müslim)

Ebû Leheb’in kızı Hz. Dürre diyor ki:

Ben, “Ya Resûlallah! İnsanların hayırlısı kimdir?” diye sordum.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Rabbinden en çok korkan (günahlardan sakınan), akrabaları ile ilgilenen ve (insanlara) iyilikleri (Allah’ın emirlerini) emredip, kötülüklerden sakındırandır. (Beyhâkî - İbni Hibban)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Akrabasının yaptığı iyiliğe aynı tür iyilikle karşılık veren, akrabalık hakkını gözetmiş olmaz. Akrabayı koruyup gözetmek, (gerçekte) akrabaları kendisi ile ilişkiyi kestiği zaman bile, onlara iyilik yapmaya devam edendir. (Buhârî - Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) ashabına “Allah’ın dereceleri ne ile yücelttiğini size haber vereyim mi?” dedi.

Sahabeler “Evet ya Resûlallah!” deyince, buyurdu ki:

“Sana haksızlık eden, sen af edersin. Sana vermeyene, sen verirsin. Seninle ilişkisini keseni (akrabalarını) sen ziyaret edersin.” (Taberânî - Bezzar)

AKSIRMA VE ESNEME

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Aksırmak Allah'tan, esnemek şeytandandır. (Tirmizî)

Aksırma nedir?

Toz gibi tahriş edici zararlı maddelerin üst solunum yolundan atılmasını sağlayan irâde dışı refleks olayına **aksırma** denir. Üst solunum yollarına zararlı maddeler kaçtığı zaman, beyindeki belirli bir merkez tarafından burun iç yüzeyi uyarılır. Bu uyarma sonucu hava ve hava ile birlikte zararlı maddeler de burun ve ağızdan hızlı ve gürültülü bir şekilde dışarı atılır. Bu nedenle aksırma Allah'tandır. Yani sağlık açısından İlâhi bir lütuf ve İlâhi bir nimettir.

Esneme nedir?

Ağzımızı sonuna kadar açarak hızlı bir şekilde havayı yutmamıza **esneme** denir. Doğal solunum yolu burundur. Çünkü burun içinde zararlı maddelerin geçişini engelleyen konka denilen çıkıntılar vardır. Burun boşluğundan geçen hava bu konkalara çarparak yön değiştirirken, havadaki zararlı maddelerin bir kısmı burada tutulur ve üst solunum yollarına gitmeleri önlenir.

Ağzımızı sonuna kadar açıp hızlı bir şekilde havayı yuttuğumuz zaman, yutulan havanın bir kısmı mideye ve diğer kısmı üst solunum yollarına gider. Yutulan hava ile birlikte toz ve gaz gibi tahriş edici maddelerin, mideye ve üst solunum yollarına gitmesi sağlık açısından zararlı olduğu için esnemek şeytandandır yani güzel ve hoş bir şey değildir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz esnediği zaman, eli ile ağzını kapasın. Çünkü şeytan (ve mikroplar) onun ağzından içeri girer. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz aksırdığı zaman iki elini yüzüne doğru tutsun ve sesini kessin. (Beyhâkî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz Allah aksıranı sever, esneyenden hoşlanmaz. Sizden biriniz aksırdığı zaman Allah'ü Teâlâ'ya hamd eder (Elhamdülillâh der) se, onun hamdini işiten her müslümanın ona yerhamükâllah

demesi bir haktır. Esnemek ise şeytandandır. Sizden birinizin esnemesi geldiği zaman, gücü yettiği kadar onu geri çevirmeye (esneme-meye) çalışsın. (Buhârî - Tirmizî)

Aksırma, üst solunum yollarını tahriş edici zararlı maddelerden arındırma operasyonu olduğu için gerçekten İlâhî bir lütuf ve nimettir. Bu nedenle aksırının “Elhamdülillâh” diye şükretmesi sünnet ve aksırının “Elhamdülillâh” dediğini işiten müslümanların da ona “yerhamükâllah” (Allah’ın rahmeti sana olsun) demeleri vâcibe yakın sünnettir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz aksırdığı zaman Allah’a hamd eder (Elhamdülillâh der) se, siz de ona yerhamükâllah deyiniz. Eğer (aksıran) Elhamdülillâh demezse, siz de ona yerhamükâllah demeyin. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz aksırdığı ve Elhamdülillâh dediği zaman, yanındakiler (işitenler) yerhamükâllah desin. Eğer aksırma üçten fazla olursa, o nezledir. Bu nedenle üçten fazla aksırana yerhamükâllah demeyin. (Ebû Dâvûd)

Doğal olan aksırma en az bir ve en fazla üç defadır. Aksırma üçten fazla olursa ve aksıran sürekli “Elhamdülillâh” dese de, ona “yerhamükâllah” denmez. Çünkü o doğal aksırma değil, nezledir.

Nezle nedir?

Nezleye yakalananların burun mukozaları şiştiği için sık sık ve şiddetli bir şekilde aksırırlar, ayrıca gözleri sulanıp kızarır ve burunlarından sulu akıntı gelir. Burun mukozaları şişince, burun ile boğaz arasındaki salgı geçişi durur ve biriken salgının burnu uyarması ile sık sık aksırma olur. Bu nedenle üçten fazla aksırana, “Elhamdülillâh” dese de “yerhamükâllah” denmez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İki şeyde benim ismim anılmaz (salâvât-ı şerîfe getirilmez); Hayvan keserken ve aksırınca. Çünkü bu ikisi Allah’a aittir. (Deylemî)

Aksırınca “Elhamdülillâh” diye Allah’a şükredilir ve hayvan keserken de “Bismillâhi Allahü Ekber” diye Allah adına kesilir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Aksırının ilk sözü Elhamdülillâh olsun. Çünkü o (Elhamdülillâh), her derde şifâdır. (Hâkim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse bir söz söylediği zaman hemen aksırırsa, o söz doğrudur. (Taberânî - Dâre Kutnî - Beyhakî)

AKŞAM - SABAH OKUNACAK DUA

Abdullah İbni Mes'ud radiyallahü anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) akşam olunca şöyle dua ederdi;

“Emseynâ ve emsel-mülkü lillâh, vel-hamdü lillâh, lâ ilâhe illâllâhü vahdehu lâ şerîke leh, lehül mülkü ve lehül-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr.

Rabbi es'elûke hayra mâ fî hâzihil-leyleti ve hayra mâ ba'dehâ ve eûzü bike min şerri mâ fî hâzihil-leyleti ve şerri mâ ba'dehâ.

Rabbi eûzü bike minel-keseli ve sûil- kiberi, eûzü bike min azabin-nâri ve azâbilkabri,”

Anlamı: Mülkler (hükümrانlık) Allah'ın olduğu halde akşama erdik. Hamd (övgü) O'na mahsustur. Allah'tan başka ilâh yoktur. O bir'dir, şeriki (ortağı, yardımcısı) yoktur. Mülk (egemenlik) O'nundur, hamd O'na aittir ve O'nun (sonsuz, sınırsız) kudreti her şeye yeter.

Rabbim! Bu gecedeki ve bundan sonraki (gecelerdeki) hayırları Sen'den isterim. Bu gecedeki ve bundan sonraki (gecelerdeki) şerlerden Sana sığınırım.

Rabbim! Tembellikten (üşenmekten) ve kötü yaşlılıktan (bunaklıktan ve itilip kakılmaktan) Sana sığınırım. Cehennem azabından ve kabir azabından (da) Sana sığınırım.

Ve sabah olunca da şöyle dua ederdi;

“Asbahnâ ve asbahal-mülkü lillâh, vel-hamdü lillâh, lâ ilâhe illâllâhü vahdehu lâ şerîke leh, lehül mülkü ve lehül-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr.

Rabbi es'elûke hayra mâ fî hâzihi subhi ve hayra mâ ba'dehâ ve eûzü bike min şerri mâ fî hâzihi subhi ve şerri mâ ba'dehâ.

Rabbi eûzü bike minel-keseli ve sûil- kiberi, eûzü bike min azabin-nâri ve azâbil- kabri,”

Anlamı: Mülkler (hükümrانlık) Allah'ın olduğu halde sabaha erdik. Hamd (övgü) O'na mahsustur. Allah'tan başka ilâh yoktur. O bir'dir, şeriki (ortağı, yardımcısı) yoktur. Mülk (egemenlik) O'nundur, hamd O'na aittir ve O'nun (sonsuz sınırsız) kudreti her şeye yeter.

Rabbim! Bu sabahtaki ve bundan sonraki (sabahlardaki) hayırları Sen'den isterim. Bu sabahtaki ve bundan sonraki (sabahlardaki) şerlerden Sana sığınırım.

Rabbim! Tembellikten (üşenmekten) ve kötü yaşlılıktan (bunaklıktan ve itilip kakılmaktan) Sana sığınırım. Cehennem azabından ve kabir azabından (da) Sana sığınırım. (Müslim)

* * *

Âişe radiyallahü anha diyor ki:

“Resûlullah (s.a.v.) özlü duaları sever, bunun dışındaki (duaları) yapmazdı.” (Ebû Dâvûd)

Dua yaparken bağırıp çağırmak, yapmacık olarak güzel sözcükleri seçmek ve sanki muhatabı (Allah) anlamıyormuş gibi aynı sözleri tekrarlayıp fazla uzatmak, duanın adabı ile bağdaşmayan çirkin davranışlardır.

Peygamberimiz (s.a.v.), dünya ve âhiretle ilgili tüm isteklerini içeren özlü ve kısa duaları sever, ve ümmetine de bu tür duaları yapmalarını tavsiye ederdi.

İşte Peygamberimizin sevdiği, sabah ve akşam okuduğu bu özlü ve kısa duaları, siz değerli okurlarımın da okumaları ve mânevî feyzinden yararlanmaları için hem Arapça aslını (Latin harfleri ile) hem de Türkçe anlamını yazmaya çalıştım.

Değerli okurlarımın bu duaların Türkçe anlamını değil, Arapça aslını okumalarını özellikle tavsiye ediyorum. Çünkü hiçbir çeviri aslının yerini tutamaz ve aslının verdiği canlılığı, ruhsal zevkleri veremez.

ALKOLLÜ İÇKİLER

*

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Şarap (alkollü içkiler), kumar, (putlaştırılan) dikili taşlar ve fal okları (şans oyunları), şeytan işi murdar şeylerdir, bunlardan kaçının ki felâha (kurtuluşa) eresiniz. Şeytan, içki ve kumarla aranızda ancak düşmanlık, kin sokmak ve sizi Allah'ı anmaktan, namazdan alıkoymak ister. Artık bunlardan vazgeçtiniz değil mi? (Mâide - 90 - 91)

Yüce Allah, şarabın (alkollü içkilerin, uyuşturucu maddelerin), kumarın, önünde saygı duruşu yapılan dikili taşların (heykellerin) ve her çeşit şans oyunlarının, şeytanın dürtülerinden kaynaklanan pis ve murdar şeyler olduğunu ve ancak bunlardan kaçınanların kurtuluşa ereceğini bildiriyor.

Yeryüzünde ilk putçuluk hareketi Nuh Kavmi zamanında başladığı gibi, ümmü'l-habâis (her kötülüğün anası) olan şarabın îmal ve içimi de Nuh Kavmi zamanında başladı. Gerçi Nuh tufanında şarap içimi kesintiye uğradı ama sonra zamanla tekrar içilmeye başlandı ve günümüz de çok korkunç boyutlara ulaştı.

Şarap nedir?

Her çeşit alkollü içkilerin kökeni olan şarap, kaynatılmamış üzüm suyu yani şıra, havasız fıçılarda (eskiden toprak küplerde) bekletilince, üzümün kabuğundaki zimas denilen madde şıraya karışır ve glikozu (üzüm şekerini) parçalayarak etil alkol ve karbondioksit gazına dönüştürür. Şıradaki glikoz oranı azalır, etil alkol ve karbondioksit oranı artınca, şıranın tadı acılaşmaya ve karbondioksit gazı kabarcıklar halinde üste çıkmaya başlar.

Karbondioksit gazı üste çıkarken alkollü sıvı da erimeyen tortuları da üste çıkarır ve şıranın üstünde köpükler oluşur.

İşte gerçekte helâl olan üzüm ve üzüm suyu (taze şıra), bu kimyasal değişiklikler sonucu acı ve insan sağlığı açısından zararlı etil alkole dönüşünce pis, murdar ve haram olur.

Etil alkol hiçbir sindirim işlemine tabi olmadan mide ve ince bağırsaklardan kana karışır. Karaciğerde daha tehlikeli başka alkollere dönüşür ve oradan vücuttaki bütün dokulara taşınır.

Alkolden en çok zarar gören beyindir. Kısa zamanda beyin sıvısına ve beyin hücrelerine karışan alkol, beyindeki kontrol merkezlerini çöktürmeye ve insan da kontrolü kaybetmeye başlar. Alınan alkol oranı arttıkça, zararı da artar ve az miktarda alınan alkol bile binlerce beyin hücresini tahrip eder.

Karaciğer iltihabına ve siroza neden olan alkol, midedeki asit salgısını arttırdığı için mide ve onikiparmak ülserine de sebep olur. Zamanla pankreas iltihabı da başlayınca yağ, protein ve karbonhidrat gibi besinlerin sindirimi, emilimi zorlaşır ve beslenme dengesi bozulur. Alkol bazı vitaminleri de tahrip eder ve vitamin noksanlığına neden olur.

Sonuçta gözde yanma, kaşıntı, deride kepeklenme, anemi (kansızlık), sıkıntı, sinirsel rahatsızlık, darlık ve ruhsal bunalım derken,

Çevreden kopar, evini, eşini, işini ihmal eder ve alkol bağımlısı olur.

Müslümanların arasına kin ve düşmanlık sokan, Allah'ı anmaktan ve namazdan alıkoyan, bunalıma neden olan ve yuvaları yıkan alkol, insanın geleceğini kararttığı için,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Alkollü içkiye, onu içene, servisini yapana, alana, satana, üretene, taşıyana, taşıyan araca ve (alkol den kazandığı) parayı yiyene, Allah lanet etsin. (Tirmizî - Ebû Dâvûd - İbni Mâce - Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Çok içildiği zaman sarhoş yapan bir içki, az içildiği zaman (sarhoş yapmasa) da haramdır. (Nesâî - Ebû Dâvûd - Tirmizî - İbni Mâce - Ahmed İbni Hanbel)

Çok içildiği ya da çok alındığı zaman sarhoşluk yapan her çeşit içki, esrar, morfin, eroin, kefir, bira ve tiner haramdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Azîz ve Celîl olan Allah hükmetti ki, (dünyada) alkollü içki içenler cehennemdeki Habal Deresi’nden içecekler.”

Sahabeler: Ya Resûlallah! Habal Deresi nedir? diye sorunca, buyurdu ki: Cehennemde yananların damarlarından akan irin ve cerahattir.

(Müslim - Nesâî - Beyhâkî)

Günahkârların damarlarından ve fuhuş yapanların cinsel organlarından akan kan ve irin gibi pis salgılar, Habal Deresi’nde toplanacak, zebaniler bunu dünyada alkollü içki içenlere zorla içirecek.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şarap (yani alkollü içkiler) her kötülüğün anasıdır. Bunu içenlerin kırk gün namazı (duası) kabul olmaz. Bir kimse eğer içinde (damarlarında) alkol olduğu halde ölürse, bir çeşit câhiliye ölümü gibi ölmüş olur. (Taberânî)

İslâm öncesi arap müşriklerinin yaşadığı döneme câhiliye dönemi denir. O dönemin insanları putlara tapınır, aşırı şarap içer, ölmüş leşleri yer, kumar oynar, fuhuş yapar ve öz kızlarını diri diri toprağa gömerlerdi.

Alkollü içkiler necâset-i galîza yani idrar, dışkı gibi pis, necis ve murdar şeyler olduğundan, bedenimizin dışını ve giysilerimizi bile alkol içeren içkilerden korumamız gerekirken, Allah’a inanan bir müslümanın alkollü içkileri içmesi düşünülemez ve din kardeşliği açısından kabul edilemez.

Midesinde, bağırsaklarında ve damarlarında alkol olduğu halde ölenler, bir çeşit câhiliye dönemi müşrikleri gibi öleceklerinden, her müslümanın alkollü içkilerden titizlikle kaçınması farzdır.

Hiç kimse ne zaman ve nerede öleceğini bilemediği için özellikle araç kullanan sürücülerin trafiğe çıkarken alkol almaları, çılgınlığın da ötesinde korkunç bir trafik canavarlığıdır.

Bira: Arpa ve şerbetçiotunun mayalanması ile yapılan birada, en az yüzde iki buçuk ilâ yüzde beş oranında alkol vardır ve bu nedenle fazla içildiği zaman sarhoşluk yapan bir içkidir. Çok içildiği zaman sarhoşluk yapan bir şeyin azı da haram olduğundan bira içilmesi de haramdır.

Alkolsüz (gerçekte alkol oranı düşürülmüş) bira reklamları ile çocuk yaşlarındaki gençleri bira içmeye teşvik eden çıkar çevreleri, gençlerimizin ve ülkemizin geleceğini düşünmüyorlar mı?

Alkolsüz bira reklamlarına aldanan ve zamanla alkol, uyuşturucu bağımlısı olan gençler, sonuçta karanlık güçler tarafından tetikçi olarak terör eylemlerinde kullanılmıyor mu?

Esrar: Hint keneviri bitkisinden yapılan esrar, uyuşturucunun birası ve beyaz zehire açılan kapısıdır. Yeni başlayanlar tatlı hayâller görüp dertlerini unuttukları için esrara çabuk alışır. Sonra baş dönmesi, dolaşım sistemi bozukluğu, kalp atışlarında hızlanma, gözbebeği büyümesi, ışığa karşı duyarsızlık, halsizlik ve uyuşukluk gibi sorunlar ortaya çıkmaya başlayınca, işi iştenden geçmiş olabilir.

Esrar içenlerin merkezi sinir sistemleri tahrip olur, düşünme yetenekleri çöker ve beyinleri kontrolü kaybeder. Bu nedenle telaşlı, heyecanlı, saldırgan olurlar ve her çeşit suçu işleyebilirler. Üstlerine gidilirse cinnet geçirip güvenlik güçlerine bile saldırır ve terör örgütlerinin verdiği her emri acımasızca yerine getirirler.

Peki, bunlar tevbe edip İslâm'a dönemezler mi?

Tevbe Kapısı güneş batıdan doğuncaya kadar herkese açık olduğu gibi, İslâm'da ırkı, rengi, dili ve günahı ne olursa olsun, herkesi kucaklayan bir din'dir.

Ancak karaya oturan bir gemiyi her kaptan kendi imkânları ile kurtaramadığı gibi düşünme yeteneği çöken ve beyin kontrolünü kaybeden bağımlılar da, genelde kendi irâdeleri ile tevbe edip İslâm'a dönemezler.

İslâm öncesi câhiliye döneminde Mekke ve Medine halkı da aşırı derecede şarap içen alkol bağımlıları idiler. Eğer bu tür aşırı bağımlıların tevbe edip İslâm'a dönmeleri fıtraten imkân dışı olsaydı, Allah onlara Hz. Muhammed gibi bir peygamber göndermez ve onlar da İslâm'ı kabul etmezlerdi.

Ancak karaya oturan bir gemiyi her kaptan kendi imkânları ile kurtaramadığı ve denizde yüzdüremediği gibi, düşünme yeteneği çöken ve beyin kontrolünü kaybeden bağımlılar da, genelde kendi irâdeleri ile tevbe edip İslâm'a dönemeyeceklerinden,

Yüce Allah insanlara uyarıcı, sabırlı ve şefkatli peygamberler gönderiyor ve onlara her türlü koşullarda uyarıcılık görevinizi sabır ve şefkatle yapın diye emir veriyor.

Son peygamber olan Hz. Muhammed de zamanla yarışarak, geceyi gündüze katarak, putçuların ve alkol bağımlılarının hakareti aşan tepkilerini sine'ye çekerek onları kurtarmaya çalıştı ve sonuçta başarılı da oldu.

Bizler de aile bireylerimizin içindeki, akrabalarımızın arasındaki ve çevremizdeki alkol ve uyuşturucu bağımlılarını kurtarmak için olağanüstü gayretle çalışsak ve onlara sabır, şefkat ve merhametle yaklaşırsak, kuşkusuz sonuçta başarılı olur ve pek çok kimseleri kurtarıp İslâm'a kazandırırız.

Gerçi günümüzde alkol kısıtlamalarına bile karşı çıkan sahte laikler ve çıkar çevreleri var ama Peygamberimiz Ebû Cehilleri ve Ebû Lehebleri aştığı gibi bizler de sahte laikleri ve çıkar çevrelerini aşalım, dinimizin ve ülkemizin geleceği açısından gençlerimizi kurtarmaya çalışalım!..

ALLAH'A İMAN

Allah, bütün varlıkları yoktan var edip yaratan, yöneten, dilediği gibi yönlendiren ve bütün âlemlerin tek egemeni olan Yüce Rabbimizin özel ismidir. Bu nedenle Allah'tan başka hiçbir varlığa bu isim verilemez ve çoğul olarak kullanılamaz.

Çeşitli dillerdeki ilâh, tanrı, hüda, dieu, gott, bog ve god gibi kelimeler, Allah ismi ile eş anlamda olmadığı için bunlar çoğul olarak kullanılabilir. Örneğin, tanrılar denilebilir, ancak ibâdet niyeti ile “tanrı tanrı” diye zikir edilemez.

İmanın temel ilkesi Allah'ın varlığına, birliğine ve O'ndan başka ilâh olmadığına kalben inanmak ve dil ile “**Lâ ilâhe illâllah**” demektir.

Allah'ın varlığına, birliğine ve O'ndan başka ilâh olmadığına kalben inanan ve dili ile Lâ ilâhe illâllah diyene mü'min denir. İşte varlıkların en hayırlısı bunlardır ve cennet bunlar için yaratılmıştır.

Yüce Allah buyuruyor:

İman edip sâlih amel işleyen (Allah'ın emirleri doğrultusunda yaşayan) lar, işte onlar varlıkların en hayırlısıdır. Rableri katında onların mükâfatları, altlarından ırmaklar akan, içinde sürekli kalacakları Adn cennetleridir. (Beyyine - 7 - 8)

Kalben inanmadığı halde dili ile “**Lâ ilâhe illâllah**” diyen ve gizlice din düşmanlarını destekleyenlere münafık denir. İki yüzlü olan münafıklar, cehennemin en aşağı tabakasına atılacaklardır.

Yüce Allah buyuruyor:

Kesinlikle münafıklar, cehennemin en alt tabakasındadırlar. (Nisâ - 145)

Kalben inanmayan ve dili ile de açıkça Allah'ı inkâr edenlere **kâfir** denir. Allah'ı inkâr etmemekle birlikte, Allah'tan başka varlıkları putlaştırıp, onları Allah'a ortak koşanlara da müşrik denir. İşte varlıkların en şerlisi kâfirler ve müşriklerdir ve cehennem de bunlar için yaratılmıştır.

Yüce Allah buyuruyor:

Ehl-i kitab (yahudi ve hristiyanlar) dan ve müşriklerden olan inkârcılar, içinde sürekli kalacakları cehennem ateşindedirler. İşte varlıkların en şerlisi onlardır. (Beyyine - 6)

İslâm hukukuna göre ateistler gibi Allah'ı inkâr edenlere **kâfir**, Allah'ı inkâr etmemekle birlikte bazı varlıkları kutsallaştırıp putlaştıran ve onların anısına dikilen heykellerin önünde saygı duruşu adı altında tapınanlara ve onların izinden gidenlere de **müşrik** denir.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah, kesinlikle kendisine şirk (ortak) koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışındaki günahları ise dilediği kimseler için bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa, (haktan) uzak sapıklıklara düşmüştür. (Nisâ - 116)

Bir damla sudan yaratılan, dokuz ay döl yatağında yatan ve ölünce çürüyüp kokuşmuş leşe dönüşecek olan insanları kutsallaştırıp putlaştırmak ve onların anısına dikilen heykellerin önünde tören ya da saygı duruşu adı altında tapınmak, gerçekte akıl, mantık ve sağduyu ile bağdaşmamaktadır.

Göklerin ve yerin tek egemeni olan Allah bir'dir. O'ndan başka ilâh yoktur. Ana karnındaki yavruyu gören, bilen ve rızkını veren O'dur. Hidrojen atomlarını helyum atomlarına dönüştürerek, güneşi yeryüzüne hayat ve enerji saçan nükleer santrale dönüştüren O'dur. Dünyayı, ayı, güneşi ve yıldızları yaratan, yörüngelerine oturtan ve onları çekim kanununa boyun eğdiren O'dur.

Evreni yaratan ve birbirinden milyonlarca ışık yılı uzaktaki trilyonlarca yıldızlarla donatan O'dur. Hücreyi, hücrenin çekirdeğini ve çekirdekteki kromozomları, genleri ve DNA moleküllerini yaratan ve genlere canlıların kalıtsal kişiliklerini yerleştiren O'dur.

Denge, düzen, çekim, kimya, fizik, biyoloji ve üreme gibi evrensel kanunları koyan ve bütün varlıkları bu evrensel kanunlara boyun eğdiren O'dur.

Yüce Allah buyuruyor:

İşte! Rabbiniz olan Allah budur. O'ndan başka ilâh yoktur. Her şeyi yaratan O' dur. O halde (yalnızca) O'na kulluk edin, O her şeye vekildir. (Enâm - 102)

Ey insan! Sapık rejimlerin ve sapık ideolojilerin savunucusu ve hatta lideri de olsan, lütfen uyan ve kendine gel! Hücre yığınlarından oluşan bedenine bak. Aya, güneşe ve yıldızlara bak. Evrendeki denge, düzen, uyum ve disipline bak ve ibret al!

Bilim ve teknolojiye sıçrama yapsan da, uzaya çıksan da ve internet bağlantınla dünya ile iletişim kursan da, yaşlanmayı durduramaz, ölümü erteleyemez ve kaderi çizgini değiştiremezsin.

Sapık ideolojilere takılıp kalma, çıplaklığı çağdaşlık sanma, din karşıtı söylemlere aldanma, ölümü yok sayma ve seni bekleyen kara toprağı unutma!

* * *

Çağımızda hayâl olan bir yolculuk gelecek çağlarda gerçekleşse, astronotlar ve bilim adamları saniyede 300.000 km. hızla (ışık hızı ile) hareket eden bir araçla uzayda araştırmalar yapsalar, Samanyolu'nun sadece bir bölümünü araştırmaya bile ömürleri yetmez ve Samanyolu'ndan milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki dev galaksilere ulaşmak hiçbir zaman gerçekleşmez.

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbinizin bağışlamasına ve müttekiler (Allah'tan korkanlar) için hazırlanmış, genişliği gökler ve yer kadar olan cennete koşuşun.

(Âl-i İmran - 133)

Yedi kat gökler (galaksiler) den sonra Sidre-i Munteha ve Sidre-i Munteha'dan sonra da cennetler âlemi başlar. Cennetler âleminde sekiz cennet vardır ve her cennetin genişliği, yedi kat gökler ve yer kadardır. Yani binlerce dev galaksinin kapsadığı alan kadardır.

Birbirinden belki de milyarlarca ışık yılı uzaklıktaki sekiz cennetin kapsadığı alanın boyutlarını düşünelim ve **Lâ ilâhe illallah** diye tecdîdi îman edelim (îmanımızı yenileyelim).

Ayrıca yedi kat gökleri, Sidre-i Munteha'yı, cennetleri ve bütün âlemleri kuşatan Arş'ın büyüklüğünü hayâl gücümüzle anlamaya çalışalım ve sonra,

Arş'ı, Kürsi'yi, Levh-i Mahfuz'u, cennetleri, cehennemleri, yedi kat gökleri, yeri ve bütün varlıkları yaratan, yöneten ve dilediği gibi yönlendi-

ren Yüce Allah'ın kudretini tefekkür edip, can-ı gönülden "Amentü billâh" (Allah'a inandım) ve "Allah birdir" diyelim.

Ya Melekler ve madde, madde ötesi âlemler!

İnsanlar yer çekimi ile hava basıncı arasında yaşama zorunluluğunda olduğu gibi, melekler de belirli makamlarında yaşama zorunluluğundadır. Bu nedenle melekler Allah'ın izni olmadan belirli makamlarından ayrılmaz, madde ve madde ötesi âlemlerde dilediği gibi dolaşamaz.

Yüce Allah buyuruyor:

Biz (melekler) ancak Rabbinin izni ile ineriz. (Meryem - 64)

Peygamberimiz (s.a.v.) Hz. Cebrâîl'e karşı çok özlem duyuyor ve onunla daha sık görüşmek istiyordu. Bu isteğini Hz. Cebrâîl'e bildirince bu âyet-i kerîme geldi ve Hz. Cebrâîl "Rabbinin izni olmadan biz melekler makamımızdan ayrılamayız" dedi.

Mîrac gecesinde sevgili Peygamberimize yedi kat gökleri gezdiren ve Sidre-i Munteha'ya kadar götüren Hz. Cebrâîl, buradan bir adım ileri geçerse yanarım diye, Allah'ın izni olmadan makamını aşamayacağını, çünkü daha üst makamlardaki mânevî feyizlere dayanamayacağını bildirdi.

Değerli okurlarım!

Sadece dilimizle "Amentü billâh" (Allah'a îman ettim) demekle yetinmeyelim ve îmanımızı ilme'l-yakîn derecesine çıkarmaya çalışalım. Çünkü îmanımız ilme'l-yakîn derecesine ulaştıncaya yani bilimsel açıdan her çeşit kuşkulardan arınıp kesinlik kazanınca,

Dünyada yaşadığımız sürece ve ölürken şeytanlar vesvese verip bizi aldatmadığı gibi, sapık görüşlü insanlar da bizi aldatamaz ve Yüce Rabbinizin yolundan ayıramaz.

Ancak Yüce Allah'ın mülkü sonsuz ve sınırsız olduğu gibi, kuşkusuz Allah'a îman da sonsuz ve sınırsızdır. Bu nedenle Allah aşkıyla yanan bir mü'min, cezbe aracına binip yıllarca seyr-i sülûk (mânevî yolculuk) yapsa ve **mârifetullah'a** erişip **âriflerden** olsa,

Allah'ın büyüklüğü ve azameti karşısında "Rabbim! Seni hakkıyla bilemedim" diye secdeye kapanıp **"Sübhanallah"** demekten başka, elinden ne gelir ki!

Mîrac gecesinde Sidre-i Munteha'da Hz. Cebrâîl'i sollayan ve hiçbir peygamberin ulaşamadığı en yüce makamlara ulaşan sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) bile "Allah'ım! Seni hakkıyla bilemedim ya Ma'rûf!" diye mârifetullah'a doymadığını vurgulamıştır.

İmanları zayıf olduğu için Allah'tan gâfil olanlar ve aşırı derecede fâni dünyaya dalıp ölümü unutanlar, lütfen huzuru yanlış adreslerde aramasınlar ve kendi geleceklerini karartmasınlar!

Çünkü dünyada ve âhirette huzurun, mutluluğun, ruhsal zevklerin ve mânevî feyizlerin tek kaynağı, **Âmentü billâh mârifetullah**'dır. Yani bilinçli olarak cân-ı gönülden Allah'a inanmaktır.

ALTIN YÜZÜK

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İpek giymek ve altın takmak ümmetimin erkeklerine haram, kadınlara helâldir. (İbni Mâce - Tirmizî)

Altın, parlak sarı rengi ile asitlere karşı dayanıklı olduğu ve yumuşak olup kolay işlenebildiği için, eski çağlardan beri insanların ilgisini çekmiş ve en ilkel kabileler de bile, para birimi, süs ve zînet eşyası olarak kullanılmaya başlanmıştır.

Çağlar değişse de insanların altına karşı olan ilgisi değişmediğinden, günümüzde de yatırımcılar için en sağlam para birimi olma özelliğini koruduğu gibi, süs ve zînet eşyası olarak da kullanılmakta ve özellikle söz, nişan ve evlenme sözleşmeleri, altınla başlayıp altınla noktalanmaktadır.

Kadınlar zînetlerini kocaları ve mahremleri dışındaki erkelere göstermeme ve kadınlar arasında övünme ve böbürlenme yapmama koşulu ile altın dâhil, her çeşit mücevheratı takınabilirler.

Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.): “İpek giymek ve altın takmak, ümmetimin erkeklerine haram, kadınlara helâldir” buyurmuştur.

Ali radiyallahü anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) sağ eline ipek ve sol eline altın aldı ve sonra şöyle buyurdu:

Bu ikisi ümmetimin erkeklerine kesinlikle haramdır. (Ebû Dâvûd - İbni Mâce - Nesâî)

Havasız, susuz ve gıdasız yaşanmaz ama ipek giymeden ve altın takınmadan rahatça ve huzur içinde yaşanabilir. İpek giymek ve altın takmak zorunluluk değil, süs ve zînettir. Süs ve zînet için günah işlemek, Allah'a ve Peygambere isyan etmek, takvâlıkla bağdaşmayan bir tutumdur.

Abdullah İbni Abbas radiyallahü anhüma diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) bir erkeğin elinde (parmağında) altın yüzük gördü. (Derhal eli ile) onu çıkarıp attı ve buyurdu ki: “Sizden biriniz ateşten bir koru eline takmak mı? İstiyor.”

Resûlullah (s.a.v.) gittikten sonra o kişiye denildi ki: Yüzüğünü al da (satıp parasından) yararlan. (Yüzük sahibi) Dedi ki: Vallahi Resûlullah'ın attığı bir şeyi geri almam. (Müslim)

Peygamberimiz son derece hoşgörölü ve yumuşak yapılı olmakla birlikte, günahlara karşı da çok duyarlıydı. Allah için sever, Allah için kızar ve günahlara karşı da Allah için tepki gösterirdi.

Peygamberimiz (s.a.v.) in altın yüzük konusundaki bu duyarlılığı ve davranışı, erkeklerin altın yüzük takmalarının gerçekten çok sakıncalı olduğunun açık bir göstergesidir.

Parmağında altın yüzük bulunan bir erkek namaz kılarken, oruç tutarken, Kur'an okurken, Kâbe'yi tavaf ederken, hatta yemek yerken, su içerken ve uyurken bile günah işlemektedir.

Söz, nişan ve evlilik hatırası gibi gerekçeler geçersizdir ve hiçbir zorunlu değildir. Gerekçe ne olursa olsun, erkeklerin altın yüzük takmaları haram, gümüş yüzük takmaları ise helâldir. Gümüşün dışında demir, bakır, kurşun ve tunç gibi metal yüzükleri takmak da mekruhtur.

Erkeklerin küpe, kolye ve bilezik takmaları günah mıdır?

Evet, günahdır.

Abdullah İbni Abbas radiyallahü anhüma buyuruyor ki:

Kadın gibi giyinen (küpe, kolye ve bilezik takınan) erkeğe ve erkek gibi giyinen kadına Resûlullah (s.a.v.) lânet etti (onları lânetledi). (Ebû Dâvûd)

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhüma diyor ki:

Kadınlara benzemeye çalışan erkeklere ve erkeklere benzemeye çalışan kadınlara Resûlullah (s.a.v.) lânet etti. (Buhârî - Ebû Dâvûd - İbni Mâce - Tirmizî)

Âlemlere rahmet için gönderilen Peygamberimizin, giysi, takı, söz ve davranışları ile kadınlara benzeyen erkeklere ve erkeklere benzeyen kadınlara lânet etmesi, çok anlamlı ve düşündürücüdür.

ANA BABA HAKKI

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbin sadece kendisine kulluk (ibâdet, itaat) etmenizi ve annenize, babanıza çok iyi davranmanızı kesinlikle emretti. Onlardan biri ya da her ikisi senin yanında yaşlanır (sana muhtaç olur) sa, onlara sakın off! (bile) deme, aşağılayıp kaba davranma ve onlara güzel söz söyle.

Onlara acıyarak üzerlerine alçak gönüllü (koruyucu) kanatlarını ger ve: Rabbim! Onlar beni küçüklüğümde (şefkatle) yetiştirdikleri gibi, şimdi Sen de onlara merhamet et, de. (İsrâ - 23 - 24)

Bu âyet-i kerîmede, yalnızca Rabbimize kulluk etmemiz, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamamız, kalben ve bedenen tam teslim olup, emirlerine itaat ve yasaklarından kaçınmamız emrediliyor.

Sonra ana-babamıza karşı da güler yüzlü, hoşgörülü davranmamız, günah içermeyen emirlerine içtenlikle itaat etmemiz ve gönüllerini incitmeden onlarla güzel geçinmemiz emrediliyor.

Özellikle yaşlılık dönemlerinde onlardan biri ya da ikisi bize sığındıkları zaman, onlara “Off!” bile demekten, yani hoşnutsuzluk ifade eden her çeşit söz ve davranıştan kaçınmamız vurgulanıyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Büyük günahlar, Allah’a şirk (ortak) koşmak, ana babaya isyan etmek, haksız yere bir insanı öldürmek ve yalan yere yemin etmektir. (Buhârî)

Büyük günahlar sadece bunlarla sınırlı değildir ve bunların dışında daha pek çok büyük günahlar vardır. Ancak en büyük günah Allah’a eş, ortak koşmak ve ana, babaya isyan etmektir.

Ebû Ümame radiyallahu anhü diyor ki:

Bir kimse, “Ya Resûlullah! Ana babanın evlâtları üzerindeki hakkı nedir?” diye sordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Onlar senin ya cennetin ya da cehennemindir. (İbni Mâce)

Ana baba, gerçekten insanın ya cenneti ya da cehennemidir. Kim ana babasının haklarını gözetir, İslâm’a uygun emirlerini yerine getirir ve gönüllerini incitmeden onlara hizmet ederse, bunun karşılığı o güzelim cennettir.

Kim de ana babasının haklarını gözetmez, İslâm'a uygun emirlerine itaat etmez ve kaba davranıp gönüllerini incitirse, bunun karşılığı da o korkunç cehennemdir.

Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennet anaların (babaların) ayağı (rızası) altındadır. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ana babasını gözetip itaat edene ne mutlu! Allah ona (hayırlı) uzun ömürler versin. (Hâkim)

Ana babasını gözetip koruyanlara gerçekten ne mutlu! Çünkü Allah ana babasının gönlünü incitmeden itaat edenlere, dünyada hayırlı, huzurlu ve bereketli uzun ömürler verir, âhiret âleminde de cennet ve Cemal'i ile ödüllendirir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Burnu (yani yüzü) üstü sürünsün, burnu üstü sürünsün, burnu üstü sürünsün.

Kimin? Ya Resûlullah! denildi.

Ana babasından birinin ya da ikisinin yaşlılık haline eriştiği halde, sonra (onların rızasını kazanıp) cennete giremeyenin buyurdu.

(Müslim - Tirmizî)

Peki, ana babanın her emrine itaat edilir mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer onlar (ana-baban) seni, hakkında bilgin olmayan (sapık ideolojik) görüşlerde bana ortak koşman için seni zorlarsa, sakın onlara itaat etme! Dünya (işlerin) de onlarla iyi geçin ve bana yönelenlerin yoluna gir. (Lokman - 15)

Evladını din karşıtı sapık görüşleri kabule zorlayan ana-babaya kesinlikle itaat edilmez, ancak onlara çirkin sözler de söylenmez ve hakaret edilmez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'a isyanda (günah işlemede) hiç kimseye itaat edilmez. İtaat ancak ma'rûf'ta (Allah'ın emirleri doğrultusunda) dır. (Buhârî - Müslim - Nesâî -

Ebü Dâvûd)

Annesi, babası ya da her ikisi tarafından başını açmaya ve namaz kılmamaya zorlanan bir kız, baskılara boyun eğip kesinlikle onlara itaat etmez ve Allah'a isyan etmez.

Abdullah İbni Mes'ûd radiyallahü anhü diyor ki:

Peygamberimize (s.a.v.), Allah katında en sevimli amel nedir? diye sordum.

“Vaktinde kılınan (beş vakit) namazdır” buyurdu. Sonra hangi amel? dedim. **“Anayı, babayı gözetip itaat etmektir”** buyurdu. Ondan sonra hangisi? dedim. **“Allah yolunda cihad etmektir”** buyurdu. (Buhârî - Müslim)

Her gün beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılmak Allah'ın hakkı,

Ana babayı gözetip itaat etmek ana-babanın hakkı,

Allah yolunda, din uğrunda cihad etmek dinin hakkı.

Ne mutlu bu üç hakkı yerine getirene ve birini yaparken, diğerini terk etmeyene!

Mâlik bin Rebâa radiyallahü anhü diyor ki:

Biz Resûlullah'ın yanında otururken, Selemoğullarından biri geldi ve “Ya Resûlallah! Annem, babam öldükten sonra onlara yapabileceğim bir hayır var mı?” diye sordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Evet onlara dua edersin, günahlarının bağışlanmasını dilersin, vasiyetlerini yerine getirirsin ve (onların) yakınlarını gözetip, dostlarına ikram edersin. (Ebû Dâvûd)

İnsanlar arası ilişki ölümünden sonra da devam ettiğinden, annesi, babası ve yakınları ölen kimse onlara her zaman dua etmeli, günahlarının bağışlanmasını Allah'tan dilemeli, onların adına yetimlere, yoksullara sadakalar vermeli ve bildiklerini okuyup sevabını hediye etmelidir.

Eğer vasiyetleri varsa onları yerine getirmeli, yakınlarını gözetip korumalı ve dostlarını ziyaret edip, saygı ve ikramda bulunmalıdır.

Ayrıca, sadece bayramdan bayrama değil, ara sıra kabirlerini ziyaret etmeli, Fâtîha ve İhlas gibi ezbere bildiği sûreler ile salâvât-ı şerîfeler okuyup sevabını yakınlarının ve kabristandaki müslümanların ruhlarına bağışlamalı ve günahlarının af edilip kabir azabından kurtulmaları için dua etmelidir.

Ölen yakınları için mevlid okutmak sevap mıdır?

Süleyman Çelebi'nin Fâilâtun, Fâilâtun, Fâilun vezninde yazmış olduğu mevlid adlı şiir kitabı, içeriği açısından çok güzeldir. Bu nedenle sünnet, söz, nişan ve evlenme gibi toplantılarda ve Peygamberimizin doğum gecelerinde okunması çok güzeldir. Ancak Mevlana ve Yunus gibi tasavvuf ehlinin yazmış olduğu şiirler, ölenler için ibâdet amacıyla okunmadığı gibi Süleyman Çelebi'nin yazmış olduğu mevlid adındaki şiir kitabı da ibâdet amacıyla okunamaz.

Peki, ölenler için mevlid okutmanın bir sakıncası var mı?

Evet var. Şöyle ki; İslâm'da, ne mevlid adında kutsal bir kitab ve ne de ölenler için mevlid okutmak diye bir ibâdet olmadığı için bid'attir ve bu nedenle ölenlere hiçbir faydası yoktur.

Diğer yandan yakınları için mevlid okutanlar görevlerini yaptıklarını, yakınlarını azaptan kurtardıklarını sanıyor ve asıl yapılması gereken faydalı şeyleri ihmal ediyorlar.

Kıyâmete yakın anne-evlât ilişkileri!

Bir gün Hz. Cebrâil insan şeklinde Mescid-i Nebvî'ye geldi ve Peygamberimize bazı sorular yönelttikten sonra, "kıyâmet ne zaman kopacak" dedi. Peygamberimiz (s.a.v.):

"Sorulan (Muhammed) bu konuda sorandan (Cebrâil'den) daha bilgili değildir" *"deyince, Hz. Cebrâil: "O halde (kıyâmetin) alâmetlerini haber ver" dedi.*

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

"Câriyeler (kadınlar) efendilerini doğurduğu zaman" (Buhârî-Müslim- Ebû

Dâvûd -Tirmizî -Nesâî)

Allah hakkından sonra, ana-baba hakkı geldiği ve ana hakkı baba hakkından üç kat daha fazla olduğu halde, ne yazık ki kıyâmete yakın kadınlar efendilerini doğuracak!

Dokuz ay karnında taşıdığı, kucağına alıp emzirdiği, altını temizlediği ve hastalandığı zaman üzerine titrediği yavrusu büyüyünce, annesine bağırıp çağırarak, hakaretler edip aşağılayacak, yani annesine köle muamelesi yapacak.

ARA BULMA

Farklı atomlardan ve ruh-nefis gibi karşıt duygulardan yaratıldığı için karmaşık bir yapıya sahip olan insan, zaman gelir kendi iç dünyasında çelişkiye düşer ve duyguları arasında uyum sağlayamaz. Kendi iç dünyasında çelişkiye düşen ve duyguları arasında uyum sağlayamayan insanın, yakınları ve çevresi ile sürekli uyum içinde yaşaması düşünülemez.

Eşler, kardeşler, akrabalar, komşular, arkadaşlar ve toplumlar arasında zaman zaman yaşanan tatsız olaylar, tartışmalar, kırgınlıklar ve dargınlıklar

insanın iç yapısından, yani nefsânî duyguların ruhsal duygulara üstünlük sağlamasından kaynaklanan olumsuzluklardır.

Sonuçta nice aile yuvaları yıkılır, çocuklar sokağa terk edilir, akrabalık bağları kopar, komşuluk hakları çiğnenir ve toplumsal barış zedelenir.

Peki, bunun çözümü nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

Mü'minler ancak kardeştir. O halde kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun ki rahmete (cennete) kavuşasınız. (Hucûrat - 10)

Batan geminin yolcularından bir kısmı korkunç dalgalarla boğuşarak ve kendi imkânları ile sahile çıkmayı başarsa da, genelde büyük çoğunluk dış yardım olmadan sahile çıkmayı başaramaz.

İnsanların bir kısmı da nefislerinin onur, benlik, kin, kıskançlık ve intikam gibi duygularını aşarak sağduyuları ile dargın olduğu kimseler ile barışmayı başarsa da, genelde büyük çoğunluk nefsânî duygularını aşamaz ve dış yardım olmadan dargın olduğu kimseler ile barışamaz.

Bu nedenle Yüce Allah “Kardeşlerinizin arasını düzeltin” buyurarak dış yardımın gerekliliğine işaret ediyor ve bizi din kardeşlerimizin arasını bulmak için göreve dâvet ediyor.

Yüce Rabbimizin “Kardeşlerinizin arasını düzeltin” emrini uygulamak için hepimiz en yakınlarımızdan başlayarak, çevremizdeki küskünleri ve araları açık olan din kardeşlerimizi barışçı, uzlaştırmacı ve iki tarafa güven verici bir yaklaşımla barıştırmaya ve aralarını bulmaya çalışalım. Sakın ha! Karşıdan bakıp ve bana ne diye din kardeşliği görevimizi ihmal etmeyelim ve Allah'tan korkup rahmetine ve o güzelim cennete kavuşalım.

Yüce Allah buyuruyor:

Onların (küskünlerin) aralarını adâletle düzeltin ve her zaman âdil olun. Çünkü Allah âdil olanları sever. (Hucûrat - 9)

Arabuluculuk görevini üstlenenlerin, kimin haklı ve kimin haksız olduğunu araştırmaları ve haksızlığa uğrayanların haklarını almalarına yardımcı olmaları için Yüce Allah “Aralarını adâletle düzeltin ve her zaman âdil olun” buyuruyor.

Arabulucular tarafsız ve âdil davranma konusunda iki tarafa bu izlenimi verebilirlerse, kuşkusuz daha başarılı olurlar ve gerçekten çok sevap kazanırlar. Çünkü ara açmak, yuva yıkmak ve din kardeşleri arasına fitne, fesat sokmak ne derecede günah ise, arabuluculuk yapmak, bu konuda çaba sarf etmek ve dargınları barıştırmak da aynı derecede sevaptır.

Peygamberimiz (s.a.v.) bir gün sahabelerine:

“Size (nâfile) oruçtan, namazdan ve sadakadan daha faziletli bir şeyi haber vereyim mi?” dedi. (Sahabeler) “Evet ya Resûlallah!” deyince, “(Dargın olan) iki kişinin arasını düzeltmektir” buyurdu. (Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Dargınları kırgınları barıştırmak ve aralarındaki ihtilaflı sorunları ilâhi adâlete uygun bir şekilde çözüme kavuşturmak için çalışıp çabalamak farz-ı kifâye olduğundan,

Kuşkusuz farz olan ibâdetlerin dışında, nâfile namazdan, oruçtan, umreden, Kur'an okumaktan ve zikir yapmaktan daha faziletlidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse (ara buluculuk yapıp) insanların arasını düzeltirse, Allah da onun işini düzeltir. (Ara buluculuk yaparken) konuştuğu her kelimesine bir köle âzad etmiş gibi sevap verir ve geçmiş günahları bağışlanmış olarak geri döner. (İsbehânî)

“Kolay olanı her kişi yapar, güç olanı ise ancak er kişi yapar” derler. Ara açmak ve yuva yıkmak kolay olduğu için, onu her kişi yapar. Ara bulmak ve dargınları barıştırmak ise güç olduğu için onu ancak er kişiler yapar. İşte bu er kişilerden biri de, İstanbul'da medfûn olan Ebû Eyyüb (Eyyüb Sultan) hazretleridir.

Peygamberimiz (s.a.v.) Hz.Ebû Eyyüb'e:

“Ya Ebû Eyyüb! Sana çok kârlı (mânevî) bir ticareti haber vereyim mi?” dedi.

Hiz. Ebû Eyyüb evet deyince;

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu ki:

İnsanların arası bozulduğu zaman, sen aralarını düzelt ve araları açıldığı zaman, sen aralarını bul, yaklaştır. (Taberânî- Bezzar)

ARKADAŞ SEÇİMİ

Bazı hayvan türleri bile sürüler ya da koloniler halinde yaşarken, fıtra-ten medeni yaratılan insanın toplumdan kopması ve tek başına yaşaması düşünülemez. Bu nedenle ister erkek, ister kadın ve ister çocuk olsun herkesin en azından bir arkadaşı vardır. Ancak içtenlikle samimi ve güvenilir arkadaşları olanlar ise pek azdır.

Samimi ve güvenilir arkadaşlar kimlerdir?

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'tan korkun ve sadıklar (doğrular) la beraber olun. (Tevbe - 119)

Bu âyet-i kerîmede samimi ve güvenilir arkadaşların üç özelliği bildiriliyor.

Arkadaşların öncelikle Allah'a inanan ve inancı doğrultusunda yaşayan gerçek mü'minler arasından seçilmesi.

Allah'tan korkan, emirlerine boyun eğen ve yasaklarından sakınanlar arasından seçilmesi.

Allah'a, Peygambere, dinine ve arkadaşına sadakatle (içtenlikle) bağlanan, içi ve dışı dosdoğru olanlar arasından seçilmesi.

Arkadaş seçimi çok önemli midir?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsan, arkadaşının (dostunun) dini üzeredir. Bu nedenle sizin her biriniz arkadaş edineceği kişiyi araştırın. (Ebû Dâvûd - Tirmizî)

İnsanlar dost edindikleri ve samimi arkadaşlık kurdukları kimselerin yaşantısına zamanla uyum sağlayacaklarından, arkadaş seçimi gerçekten çok önemlidir.

Bu nedenle Allah yolundaki bilinçli müslümanların, alını secde görme-yen ve yaşantıları İslâm'a ters düşen kimselerden uzak durmaları kendileri, eşleri ve çocukları açısından çok önemlidir.

Tebliğ görevi için sınırlı iletişim!

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sen af yolunu tut, iyiliği emret ve câhillerden uzak dur. (A'raf - 199)

Bu âyet-i kerîmede Peygamberimize, öncelikle Mekke müşriklerinin hakaret içeren çirkin söz, eylem ve baskılarını af edip bağışlaması tavsiye ediliyor.

Sonra onlardan tamamen kopmadan tebliğ görevine devam etmesi, iyiliği emredip kötülükten sakındırması ve görevi bitince tartışmaya girmeden câhillerin yanından uzaklaşması emrediliyor.

Sağlığımız açısından salgın hastalıkların bulunduğu yerlerden uzak durmamız ne kadar önemli ise kötü çevreden ve günah işlenen yerlerden uzak durmamız, mânevî açıdan daha önemlidir.

Kötü arkadaş, kötü çevre ve sapık inancında direnen câhillerden, zorunlu ilişkiler ve tebliğ görevi dışında uzak durmamız çok önemli olduğu gibi, zararlı basından, zararlı televizyon kanallarından ve zararlı internet sitelerinden uzak durmamız ve çoluk çocuğumuzu korumamız,

Dinimiz, mânevîyatımız ve çocuklarımızın geleceği açısından çok daha önemli ve zorunludur. Çünkü nice dinine bağlı gençlerimiz kötü arkadaş, kötü çevre, zararlı medya ve zararlı internet sitelerinin kurbanı olmuş ve o güzelim cennetin adayı iken cehennemin en aşağılarına yuvarlanmışlardır.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün zalim (mahşer yerinde pişmanlıktan) ellerini ısıracak ve ah! Keşke ben, Peygamberle aynı yolu tutsaydım. Ah! Yazıklar olsun bana, keşke falanı dost (arkadaş) edinmeseydim diyecek. (Furkan - 27 - 28)

Kötü arkadaşların, kötü çevrenin etkisi ile hak yoldan ayrılanlar, zararlı basının, zararlı kanalların ve zararlı sitelerin kurbanı olanlar, o korkunç mahşer gününde pişmanlıktan ellerini ısırarak, Ah! Keşke hak yoldan ayrılmısaydım, çağdaşlık söylevlerine aldanmasaydım. Ah! Keşke falan kişi ile arkadaşlık yapmasaydım, falan gazeteyi okumasaydım, falan kanalı izlemeseydim ve falan partiyi desteklemeseydim diyecek ama ne yazık ki iş işten geçtikten sonra!...

ARŞ'IN GÖLGESİNDE KİMLER GÖLGELENECEK?

“Eşyalar zıddı ile bilinir” derler. Aşırı soğuk bölgelerde yaşayanlar doğal olarak gölgelerin değerini bilemezler ama aşırı sıcak bölgelerde yaşayanlar için gölgeler, ilâhi bir nimettir.

Korkunç mahşer güneşinin altında günahkârlar korku, gerilim ve stres içinde sorguya çekilmeyi beklerken ve susuzluktan ciğerleri yanıp dilleri dışarı sarkarken,

Allah'ın seçkin kullarından yedi sınıf insan Arş'ın gölgesinde dinlenecek, Havz-ı Kevser'den kana kana içip susuzluğu gidecek ve aralarında doyasıya sohbet edip eğlenecekler.

Peki, Allah'ın seçkin kulları olan bu yedi sınıf insanlar kimlerdir?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hiçbir gölgenin olmadığı o günde, Allah yedi sınıf (insan) ı Arş'ın gölgesinde gölgelendirecek;

1-Adâletli devlet başkanı.

2-Gelişme çağını Allah'a ibâdetle geçiren gençler.

3-Kalbi (gönlü) mescidlere bağlı olanlar.

4-Allah için birbirini sevip bir araya gelenler ve Allah için birbirini severek ayrılanlar.

5-Mevki ve servet sahibi güzel bir kadının gayr-i meşru cinsel dâvetine, ben Allah'tan korkarım diye olumsuz yanıt verenler.

6-Sağ elinin verdiği, sol elinin bilemeyeceği kadar gizli sadaka verenler.

7-Issız bir yerde Allah'ı zikrederken, gözlerinden yaş gelenler.

(Buhârî - Müslim - Tirmizî - Nesâî)

Vatandaşları arasında ırk, renk, dil ve ideolojik ayrımı yapmadan ilâhi adâleti uygulayan ve İslâmî çizgiden ayrılmayan devlet başkanı, mahşer yerinde korku terleri dökmeden Arş'ın gölgesinde gölgelenecek ve saygınlığı yine devam edecek.

İslâm'la erken tanışanlar, gelişme çağını ve gençliğini Allah'a ibâdet ve İslâm'a hizmetle geçirenler bu çizgiden ayrılmadan ölürlerse, Arş'ın gölgesinde çok rahat edecekler.

Mescidler, câmiler Allah'ın evi demektir. Çünkü mescidlerde, câmilerde sadece Allah'a ibâdet edilir, Allah'ın Kitabı okunur ve Allah'ın emirleri tebliğ edilir. Bu nedenle mescidleri, câmileri sevmek, gerçekte Allah'ı sevmek anlamına geldiğinden bunlar da Arş'ın gölgesinde gölgelenecekler.

Dünya açısından hiçbir beklentileri olmadığı halde sadece Allah için birbirlerini sevenler, bu sevgi ile bir araya gelenler ve ayrılırken de sevgileri devam edenler, Arş'ın gölgesinde oturup istirahat edecek ve aralarında dünya anılarını konuşup sohbet edecekler.

Makam, mevki ve servet sahibi olan güzel bir kadının, gayr-i meşru cinsellik yaklaşımına, ben Allah'tan korkarım diye Hz. Yûsuf gibi "HAYIR!" diyebilenler, Arş'ın gölgesinde gölgelenecek ve kana kana Havz-ı Kevser'den içecekler.

Gösterişten sakınmak ve yoksulun onurunu incitmemek için, sağ elinin verdiği sol eli bilemeyecek kadar gizli sadaka verenler, yakınlarını ve yoksulları gözetkenler de Arş'ın gölgesinde gölgelenecek ve Allah'a bol bol şükredecekler.

İssız bir yerde yalnız kaldığı zaman yerleri, gökleri yaratan ve bütün varlıkları dilediği gibi yöneten, Yüce Allah'ın kudretini tefekkür edip aşka gelenler ve "Allah Allah" diye zikrederken gözlerinden yaşlar gelenler de Arş'ın gölgesinde gölgelenecek ve onların gözyaşı cehennem ateşini söndürecek.

Değerli okurlarım!

Allah'ın seçkin kulları ile birlikte Arş'ın gölgesinde dinlenmek, onların mânevî feyizlerinden ve tatlı sohbetlerinden yararlanmak için tek seçeneğimiz var,

Günahlardan kopup Yüce Rabbimize dönmek ve en azından bu yedi sınıfın birinden olmak!.

AŞIRILIKTAN KAÇINMA

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'a en sevimli amel (farzların dışında), az da olsa devamlı olanıdır. (Buhârî - Müslim)

Çok akıllı, bilinçli, sinsi ve kindar düşmanımız olan şeytan, îmandan koparamadığı ve ibâdetlerine engel olamadığı kimseleri, evliya ve kerâmet sahibi olma hayâlleri ile altından kalkamayacakları derecede aşırı ibâdetler yapmaya teşvik eder. Şeytanın bu teşvikine (dürtülerine) aldanan ve Peygamberimizin sünnetinden kopanlar altından kalkamayacakları ibâdetlere yönelince,

Uykusuzluk, yorgunluk, halsizlik, bıkkınlık ve karamsarlık derken, sinir sistemleri bozulur ve bunalıma girerler. Sonuçta, aşırı derecede ibâdet yapayım da evliya olayım derken, Allah korusun farzları da terk eder, fasık ve günahkar olurlar.

Şeytanın tuzağına düşmemek için aşırı çıkışlardan kaçınalım ve Peygamberimizin tavsiyesine uyarak az da olsa farzların dışındaki nâfile ibâdetlerimizi düzenli bir şekilde yapmaya çalışalım ve gerekirse azar azar arttıralım.

Gerçekte çok geniş kapsamlı olan aşırılık konusuna farklı boyutlardan bakalım ve bazı örnekler verelim.

Yüce Allah buyuruyor:

Yürüyüşünde doğal ol (aşırılıktan kaçın) ve konuşurken sesini (ses tonunu) alçalt. Çünkü seslerin en çirkini eşeklerin sesi (anırması) dır. (Lokman - 19)

Dinimiz ihlâs ve samimiyet dini olduğu için İslâm'da her çeşit aşırılıklar ve yapay davranışlar yasaklanmış, yolda yürürken ve konuşurken bile aşırılıktan kaçınmamız emredilmiştir.

Yüce Allah, **“Yürüyüşünde doğal ol”** emri ile yolda böbürlenmeyi, aşırı hızlı yürümeyi ve **“Konuşurken sesini alçalt”** emri ile gereksiz yere yüksek sesle konuşmayı ve bağırıp çağırmayı yasaklıyor ve **“Seslerin en çirkini eşeklerin sesi (anırması) dır”** buyurarak, bağırıp çağırmayı eşeklerin anırmasına benzetme yaparak çirkin bir davranış olduğunu vurguluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Söz ve davranışlarında haddi aşanlar helâk oldu. (Müslim - Ebû Dâvûd)

Her çeşit söz ve davranışlarımızda haddi aşmayalım ve orta yolu izleyelim. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.), haddi aşanların helâk olduğunu buyuruyor. Yüksek sesle konuşmak ve bağırıp çağırmak, ibâdet niyeti ile bile olsa Allah katında sevimsizdir.

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbimize yalvararak ve gizlice dua edin. Çünkü O haddi aşanları sevmez. (A'raf - 55)

Dua ederken haddini aşıp yüksek sesle bağırıp çağıranları, fazla uzatanları, aynı kelimeleri tekrarlayanları ve yapay davranışlarda bulunanları Allah sevmez ve dualarını kabul etmez.

Allah'a yalvarmak ve dua etmek, mahkemeye ya da bir resmi kuruluşa dilekçe vermeye benzemez. Çünkü Allah dua edenin güzel sözcüklerine, düzgün cümlelerine ve yapmacık hareketlerine değil, kalbindeki ihlâsına bakar.

Diğer yandan dua edenin niyetini, amacını, isteklerini ve bunların kulu için hayır mı şer mi olduğunu kulundan daha iyi bilir ve bu nedenle,

Dilerse istediği şeyi aynen verir, dilerse kulu için daha hayırlı olanı verir, dilerse âhirete erteler ve mahşer yerinde sevab olarak verir.

Bu nedenle Allah'a karşı terbiyesizlik edip yüksek sesle bağırıp çağırmaya, güzel sözcükler seçmeye, düzgün cümleler kurmaya ve özel duahanlar tutmaya hiç gerek yoktur. Yeter ki kul ihlâslı, samimi olsun, yediği helâl olsun, istekleri haram olmasın ve Allah'a karşı saygılı olsun!...

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (gerçek kulları) ki, harcama yaptıkları zaman savurganlık yapmaz ve (gerekli hallerde) cimrilik yapmazlar. İkisi arasında denge kurarlar. (Furkan - 67)

Savurganlık ve cimrilik, ikisi de aşırılık olduğundan, Allah'ın gerçek kulları bu ikisinin arasında bir denge kurar, hem savurganlıktan hem de cimrilikten kaçınırlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Size savaş açanlarla (size saldıranlarla), siz de Allah yolunda savaşın. Ancak (size saldırmayan yaşlı, hasta, kadın ve çocukları öldürerek) sakın aşırı gitmeyin. Çünkü Allah aşırı gidenleri sevmez. (Bakara - 190)

Yüce Allah her çeşit bireysel aşırılıkları yasakladığı gibi, toplumsal aşırılıkları da yasaklıyor ve müslümanlara saldıran düşman kuvvetlerine karşı bile aşırı davranışlardan kaçınmamızı emrediyor.

İslâm savaş hukukuna göre, saldırıya katılmayan ve saldırı da katkısı olmayan yaşlılar, hastalar, kadınlar, çocuklar ve askerleri savaşa teşvik etmeyen din adamları yani siviller öldürülmez.

AVCILIK

İster eti, ister derisi ve ister zararını önlemek için olsun, sahipsiz vahşi hayvanları avlamak mübahtır. Yani avlanmalarında dînî açıdan bir sakınca yoktur. Ancak avcılık bir cana kıyma, bir canlıyı öldürme, hatta bir nesli tüketme ve doğal dengeleri bozma anlamına geldiğinden, bu işi zevk ve eğlence için yapmamalı ve avlanmada aşırı gidilmemelidir.

Unutmayalım! Yaptığımız her işten sorguya çekileceğimiz gibi, yaralandığımız ve öldürdüğümüz her hayvandan dolayı da sorguya çekileceğimiz için, tetiği çekerken mahşer gününü hatırlayalım!

Yüce Allah buyuruyor:

Ölü hayvan (leş), kan, domuz eti, Allah'tan başkası adına kesilen, boğularak ölen, (taş ve sopa gibi küt bir cisimle) vurularak öldürülen, yukarıdan yuvarlanarak ölen, boynuzlanarak ölen ve yırtıcı hayvanların (parçalayıp bir kısmını) yediği hayvanlar haram kılındı. Ancak bunlara ölmeden yetişip kestikleriniz hariç (onlar helâl olur). (Mâide - 3)

Allah'tan korkan, helâl rızık arayan ve çoluk çocuğuna haram lokma yedirmek istemeyen avcılarının, bu âyet-i kerîmedeki avcılıkla ilgili hükümleri öğrenmeleri zorunludur. Bu âyet-i kerîmede;

Kendiliğinden ölmüş ya da İslâmî kurallara göre kesilmemiş ölü hayvan leşleri haramdır.

Akıcı kan, domuz eti ve Allah'tan başkası (örneğin, türbeler) adına kesilen hayvanlar haramdır.

İp ile ya da suda boğularak ölen hayvanlar haramdır.

Taş, sopa ve kürek gibi kesici olmayan küt bir cisimle vurularak öldürülen hayvanlar haramdır.

Kendiliğinden yukarıdan yuvarlanarak ölü olarak aşağı düşen hayvanlar haramdır.

Başka hayvanlar tarafından boynuzla vurularak ölen hayvanlar haramdır.

Yırtıcı hayvanların saldırıp bir kısmını yedikleri hayvanlar haramdır.

Ancak bunlara henüz ölmeden yetişilir ve İslâmî kurallara göre kesilirse helâl olur.

* * *

Avlanma; kesici, yaralayıcı, kan akıtıcı aletlerle, ateşli silahlarla, eğitilmiş av köpekleri, doğan, şahin ve atmaca gibi tırnaklı hayvanlarla yapılır. Taş ve sopa gibi küt cisimlerle başına vurularak öldürülen hayvanların eti yenmez. Av köpeğinin ve tırnaklı kuşların da eğitilmiş olması şarttır.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah'ın size öğrettiği av bilgileri ile eğiterek yetiştirdiğiniz av hayvanlarının sizin için tuttuklarından yiyeceğinizi ve (eğitilmiş köpeği, kuşları av gönderirken) üzerine Allah'ın ismini anın (Bismillah deyin). (Mâide - 4)

Av köpeği nasıl eğitilir?

Sahibi **tut** dediği zaman avı tutan, **bırak** dediği zaman avı bırakan ve tuttuğu avın etinden hiç yemeden sahibine getiren köpek, bu işlemi üst üste üç defa tekrarlayınca eğitilmiş olur. Şahin, doğan ve atmaca gibi tırnaklı kuşlar da, salındıktan sonra sahibinin gel demesiyle gelse ve bu işlemi üst üste üç defa tekrarlırsa eğitilmiş olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Üzerine Allah'ın ismini anarak (Bismillah diyerek) eğitilmiş köpeğinle avladığın avın etini ye. Eğitilmemiş köpeğinle avladığın avı (eğer diri olduğu halde) yetişir ve Besmele ile kesersen onun etini de ye.

(Buhârî - Müslim - İbni Mâce - Ebû Dâvûd - Nesâî)

Bir avın eğitilmiş köpek ve kuşlarla tutulması ya da silahla vurularak öldürülmesi için, insanlardan ürküp kaçan vahşi tabiatlı olması şarttır. Eti yenen bir hayvan yavru iken yakalanıp ehilleştirilse ve insanlardan ürküp kaçmasa, köpeklerle avlanamaz ve silahla vurularak öldürülemez. Bunların evcil hayvanlar gibi boğazlarından bıçakla kesilmesi gerekir, aksi halde etleri yenmez haram olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Okunu atarken (silâhın tetiğini çekerken) onun üzerine Allah'ın adını an (Bismillah de). Eğer onu (vurduğun avı) ölmüş olarak bulsan da (etini) ye. Ancak onu (vurulan avı) suyun içinde ölmüş olarak bulursan, suda boğularak mı ya da senin okun (silâhın) ile vurularak mı? öldüğünü bilemeyeceğin için onu yeme! (Buhârî - Müslim)

Avcının silahı ile yaraladığı avının derhal peşine düşmesi gerekir. Eğer avcı yetişinceye kadar yaraladığı av karada ölse de eti yenir, canlı olarak yetişirse derhal Besmele ile koyun gibi boğazından kesmesi gerekir.

Avcı silahı ile yaraladığı avının derhal peşine düşmeyip biraz eğlense ve sonra yaraladığı avını ölü olarak bulsa, silah ile vurularak mı ya da can çekişerek mi? öldüğü bilinemediğinden eti yenmez.

Havada uçarken vurulan bir kuş, ölü olarak yere düşse de eti yenir. Çünkü bunun başka bir alternatifi yoktur. Ancak havada uçarken vurulan bir kuş doğrudan yere düşmeyip, önce bir ağaca ya da kayaya çarptıktan sonra ölü olarak yere düşerse, silah ile vurularak mı ya da ağaca, kayaya çarparak mı öldüğü yani ölüm nedeni bilinmediği için eti yenmez.

AY

Yüce Allah buyuruyor:

Güneşi ışıık (enerji kaynağı) ve ay'ı nur (gibi aydınlatıcı) kılan Allah, yılların sayısını ve hesabı bilmeniz için ona (ay'a) menzil (yörünge) ler takdir edendir. (Yunus - 5)

Güneşi ısı, ışıık saçan enerji kaynağı ve ayı nur gibi parlak aydınlatıcı kılan Allah; ayların, yılların hesabını bilmemiz ve ibâdetlerimizi düzenli bir şekilde yapmamız için de aya yörüngeler takdir etmiş ve gökyüzünde doğal bir takvim düzeni kurmuştur.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sana hilâllerden (ayın hilâl şeklindeki doğuş ve batışından) soruyorlar. De ki: Onlar insanlar ve (özellikle) Hac için vakit birimleridir. (Bakara - 189)

Dünyanın uydusu olan ay, dünya etrafındaki turunu ortalama 29 günde tamamlar ve buna bir **kamerî ay** denir. Ayın dünya etrafındaki dönüşü ile kendi eksenini etrafındaki dönüşü birbirine eşit olduğundan, dünyadan ayın hep aynı yüzü görünür.

Ay dünya çevresindeki turuna devam ederken dünyaya bakan yüzüne güneş ışınları farklı bir şekilde yansıdığı için her gece görüntüsü değişir ve turunu tamamlayıp dünya ile güneşin arasına girince dünyadan görünmez.

Bir ya da iki gece sonra ayın dünyaya bakan yüzünün kenarı güneş ışınları ile tekrar incecik hilâl şeklinde görünür, buna **hilâl** ya da **yeni ay** denir. Yaklaşık bir hafta içinde ayın dünyaya bakan yüzünün yarısı ve ikinci hafta sonunda tamamı aydınlanır, buna da **dolunay** denir.

Ayın batı ufkunda güneşin batışından az sonra hilâl şeklinde görünmesi ile yeni kamerî ay başlar ve namazın dışında bütün ibâdetler kamerî aylara göre düzenlenir.

İslâm'ın temel ilkelerinden olan hac ve oruç gibi ibâdetler, Arafat'taki vakfe günü, Ramazan ve Kurban bayramları ile başta sevgili Peygamberimizin doğum gecesi olmak üzere Regâib, Mîrac, Berat ve Kadir gibi kutsal geceler hep kamerî aylara göre belirlenir.

Çünkü Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz gökleri ve yeri yarattığı günden beri Allah katında, Allah'ın yazısında ayların sayısı on iki aydır. Onlardan dördü (Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb) haram (muhterem) aylardır. İşte doğru din (doğru hesap) budur. (Tevbe - 36)

İlkçağlardan beri dünyada farklı takvimler (zaman birimleri) kullanıldığı gibi, günümüzde de farklı takvimler kullanılmaktadır. Takvimlerin hepsinde ayların sayısı on iki olmakla birlikte Allah katında geçerli olanı, içinde Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb gibi haram (muhterem) ayların bulunduğu İslâm takvimidir.

İslâm takvimine göre kamerî aylar şunlardır;

1. Muharrem	5. Cemâziyelevvel	9. Ramazan
2. Safer	6. Cemâziyelâhır	10. Şevval
3. Rebîulevvel	7. Receb	11. Zilkâde
4. Rebûlâhır	8. Şâban	12. Zilhicce

İşte Allah katında geçerli olan aylar bunlardır. Gerçekten en doğru din, en doğru hesap ve en âdil olanı da budur. Çünkü eğer oruç miladî takvime göre her yıl belirli bir ayda örneğin Haziran ayında olsaydı, sürekli olarak yılın en uzun ve en sıcak günlerinde oruç tutmak adâletsiz olurdu.

Çünkü Kuzey Yarımküredeki müslümanlar sürekli olarak yılın en uzun ve en sıcak günlerinde oruç tutarken ve susuzluktan ciğerleri yanarken,

Güney Yarımküredeki müslümanlar sürekli olarak yılın en kısa ve en soğuk günlerinde oruç tutacak ve sevap açısından Kuzey Yarımküredeki müslümanların gerisinde kalacaklardı.

Allah katında geçerli olan aylara göre oruç tutulduğunda hem bu tür adâletsizlikler ortadan kalkıyor hem de kamerî aylar her yıl on gün öne geldiği için yılın her mevsiminde ve her gününde oruç tutulmuş oluyor.

* * *

Dünyadan ortalama 382.000 km. uzaklıkta olan ayın çapı 3.476 km. yani dünya çapının % 27'si kadar ve çekim gücü de dünyanın çekim gücünün altıda biri kadardır.

Eğer ayın çapı ve çekim gücü daha fazla olsaydı, dünyanın dönüşünü frenleyip yavaşlatır ve yeryüzündeki dengeler bozulurdu. Ayrıca med-cezir olayında denizler taşar, sahiller sular altında kalır ve dolaşım sistemimizdeki yoğunluk nedeni ile damarlarımız çatlayabilirdi.

ÂYET - EL - KÜRSÎ

*

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her şeyin bir zirvesi vardır, Kur'an'ın zirvesi de Bakara Sûresi'dir. Onda bir âyet vardır ki, o Kur'an âyetlerinin en üstünüdür. İşte o Âyet-el-kürsî'dir. (Tirmizî)

Bakara Sûresi'nin 255'inci âyetinde “kürsü” kelimesi geçtiği için bu âyete, **Âyet-el-kürsî** ya da **Allahü lâ ilâhe illâ Hûv'el-Hayy'ul-Kayyûm** denir. Kısaca **Allahü lâ** denilmesi sakıncalıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Âyet-el-kürsî'yi sabah okursa akşama kadar ve akşam okursa sabaha kadar (her şeyden) korunmuş olur. (Tirmizî)

Âyet-el-kürsî'yi sabah okuyan kimse akşama kadar, akşam okuyan kimse sabaha kadar, yataarken okuyan kimse kalkıncaya kadar, evinden çıkarken okuyan kimse evine dönünceye kadar ve yolculuğa çıkarken okuyan kimse de yolculuğundan dönünceye kadar her çeşit felâketlerden, cin ve şeytan şerrinden korunmuş olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kur'an'da en büyük (en faziletli) âyet, Âyet-el-kürsî'dir. Onu okuyana Allah derhal bir melek gönderir, onun sevaplarını yazar. İçinde (sürekli) Âyet-el-kürsî okunan evi, şeytan otuz gün terk eder. O eve kırk gün büyücüler giremez. (Ahmed İbni Hanbel)

Rabbimizin **Allah, El-Hayy, El-Kayyûm, El-Aliyy ve El-Azîm** isimleri bulunan Âyet-el-kürsî'nin okunduğu evden cinler, şeytanlar kaçıtır, o eve büyücüler giremez ve yaptıkları büyü ev halkını etkilemez.

Âyet-el-kürsî müslümanların can simididir. Bunu sürekli okuyan kimseye cinler, şeytanlar yaklaşamaz, büyü ve nazar dokunmaz. İçinde sürekli Âyet-el-kürsî okunan evi Yüce Allah, yangın, sel ve deprem gibi her çeşit felâketten korur ve o eve hırsız da giremez.

Âyet-el-kürsî de 7 durak, 50 kelime ve 170 harf vardır. Gönlü daralan, canı sıkılan, işi bozulan, yuvası yıkılan, bunalıma giren ya da cinden, şeytandan ve büyüden korkan bir kimse,

Güzelce abdest alıp iki rek'at namaz kılsa ve namazdan sonra harf, kelime ya da durak sayısınca Âyet-el-kürsî'yi okuyup Allah'a yalvarsa ve gereğinde bunu üç, beş ya da yedi defa tekrarlarsa, kuşkusuz Yüce Allah onun duasını kabul eder. Ancak ihlâslı, samimi olmak, doğru, düzgün okumak ve haram olan bir şeyi Allah'tan istememek koşulu ile!...

İhlâslı ve samimi olmak ne demektir?

İçinden doğarak ve can-ı gönülden sadece Allah rızası için okumak demektir. Allah rızası için değil, para rızası için okuyanlar, ihlâs ve samimiyet kapsamının dışındadırlar.

Doğru ve düzgün okumak ne demektir?

Kur'an'ı orjinal (Arapça) harfleri ile okumak demektir. Çünkü âyetler ve sûreler Kur'an harflerinin dışında başka harflerle okunduğunda anlamları bozulduğu için günaha girebilir ve hatta dinden çıkılabilir.

Haram olan bir şeyi istememek ne demektir?

Yapılmasında dînî açıdan sakınca olan bir şeyi istememek demektir.

Örneğin, Türkiye’de başörtüsü zulmü devam ettiği için genç kızlarımızın üniversite sınavını kazanmak ve başlarını açarak okumaları için dua etmeleri sakıncalıdır ve kabul de olmaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Farz namazlarından sonra Âyet-el-kürsî’yi okuyan kimse ile cennet arasında ölümden başka bir engel kalmaz. (Nesâî)

Farz namazlarından sonra Âyet-el-kürsî’yi okuyan kimse, aşağıdaki tesbihatı da yaparsa, nur üstüne nur olur ve o güzelim cennete girmeye gerçek aday olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse farz namazlarından sonra otuz üç defa “Sübhânallah”, otuz üç defa “Elhamdülillah”, otuz üç defa “Allahu Ekber” der ve yüzü tamamlamak için “Lâ İlâhe illallâhu vahdehu lâ şerike leh, lehül mülkü ve lehül hamdü ve huve alâ külli şey’in kadîr” derse, deniz köpükleri kadar günahları olsa bağışlanır. (Müslim)

AYIPLARI ARAŞTIRMA

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Zandan çok sakının. Çünkü zannın bazısı (kötü zan) günahdır ve birbirinizin ayıp (kusur) larını araştırmayın. (Hucûrat - 12)

Kötü zan nedir?

Güvenilir bilgi ve duyulara dayanmayan ve sadece evhamdan kaynaklanan yersiz kuşkulara **kötü zan** denir. Kötü zan sahibi çevresine, komşularına, akrabalarına, hatta eşine bile kuşku ile bakar ve zamanla toplumdan kopup insanlardan nefret etmeye başlar. Bu nedenle Yüce Allah kötü zandan sakınmamızı emrediyor ve kötü zandan sakınmamız için de birbirimizi ayıplarını, kusurlarını ve özel yaşantılarını araştırmamamızı emrediyor.

Her şeyi gören, her şeyi bilen, her şeyi işiten ve her şeye gücü yeten Allah, Settâr ismi ile insanların pek çok ayıplarını, günahlarını gizlediği halde, biz insanlar kendi ayıplarımızı ve günahlarımızı unutup başkalarının ayıp ve günahlarını araştırmaya kalkışmamız, gerçekten çirkin bir davranıştır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kul bu dünyada başka bir kulun ayıbını örter (gizler) se, kıyâmet günü Allah da onun ayıplarını (günahlarını) örter. (Buhârî - Müslim)

İşte kulluğun, insanlığın ve din kardeşliğinin gereği budur. Gerçek müslüman, başkalarının ayıplarını, kusurlarını araştırmadığı ve kimsenin özel hayâtına karışmadığı gibi bildiklerini ve duyduklarını da gizlemeye çalışır. Çünkü kim bu dünyada kendi aile bireylerinin, komşularının, akrabalarının ve din kardeşlerinin ayıplarını örterse, Mahşer yerinde Allah da onun ayıplarını, kusurlarını, günahlarını örter ve yüzüne vurmaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Eğer bir kişi sana kötü bir söz söyler ya da bildiği bir kusurundan dolayı seni ayıplarsa, sen sakın bildiğin kusurlarından dolayı onu ayıplama! Çünkü onun bu kötü davranışının cezası kendisine aittir.

(Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Her konuda bizi eğiten ve örnekler verip aydınlatan sevgili Peygamberimiz, “**Çünkü onun bu kötü davranışının cezası kendisine aittir**” yani “**sen de onun gibi olma!**” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Birbirinize hasetlik (kıskançlık) etmeyin, kin tutmayın, başkalarının ayıplarını araştırmayın ve gizli konuşmaları dinlemeyin. (Müslim)

Câmilerde, mescidlerde aynı safta yan yana namaz kılan ve gereğinde din düşmanlarına karşı omuz omuza savaşıacak olan müslümanların, birlik, beraberlik ve dayanışma içinde olmaları gerekir, aksi davranışlarda bulunmaları din kardeşliği ile örtüşmeyen çirkin davranışlardır.

BAL VE ARI

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbin bal arısına, dağlardan, ağaçlardan ve (insanların) yaptıkları çardaklardan kendine evler (kovanlar) edin diye ilham etti. Sonra meyve (ve çiçek) lerden ye ve Rabbinin (bal yapımı için) kolaylaştırdığı yollara boyun eğerek gir. Onların karınlarından çeşitli renklerde bir şerbet (bal) çıkar ki, onda insanlar için şifâ vardır. Kuşkusuz bunda düşünen toplumlar için ibretler vardır. (Nahl- 68 - 69)

Evrendeki denge-düzenin gereği yerde, göklerde çeşitli varlıklar yaratan, her birine farklı yetenekler ve farklı görevler veren Allah, arıya da bal yapma yeteneğini ve görevini vermiştir.

Çok düzenli ve son derece disiplinli toplumsal hayâtı yaşayan bal arılarının çalışma sisteminde, düşünen toplumlar için gerçekten çok ibretler vardır. Şöyle ki;

Her kovanda üç çeşit arı vardır:

Arı beyi: Dışı olan arı beyi kovanda tektir ve işçi arılar tarafından özel olarak arı sütü ile beslenir. İri yapılı ve diğer arılara göre uzun ömürlü olan arı beyinin görevi yumurtlamak ve farklı hormonlar salgılayarak arıların davranışını kontrol altında tutmak ve kovanda disiplini sağlamaktır.

Erkek arılar: Sayıları az olan erkek arılar da, işçi arılar tarafından beslenirler. Bunların görevi arı beyi (kraliçe arı) ile çiftleşmek ve onu dölemektir. Görevleri bitip kovanda yük olmaya başlayınca, işçi arılar tarafından ya öldürülür ya da kovandan dışarı atılırlar.

İşçi arılar: Kovanın içindeki ve dışındaki bütün işleri işçi arılar yapar. Balmumundan petekleri yapmak, boru şeklindeki diller ile çeşitli meyvelerden ve çiçeklerden bal özünü emip almak, larvalara (yavrulara) bakmak, kovayı temizlemek, zehirli iğneleri ile kovandaki balı korumak ve aynı koku taşımayan arıları kovana sokmamak işçi arıların görevidir.

İşçi arıların çeşitli çiçeklerden ve meyvelerden topladıkları bal özü (nektar), midelerinin bal bölümünde çok karmaşık kimyasal işlemler sonucu bala dönüşür ve insanların yararına sunulur. İlk çağlardan beri insanlar tarafından sevilip yenilen ve şerbet yapılarak içilen bal, kuşkusuz şifâ ve enerji kaynağıdır.

Yüce Allah'ın "**Onda (balda) insanlar için şifâ vardır**" buyurması, bizim için kanıt olarak yeterlidir ve başka kanıtlar aramamıza gerek yoktur.

Âişe radiyallahû anha buyuruyor:

Resûlullah (s.a.v.) balı çok severdi. (Buhârî - Müslim)

Âişe radiyallahû anha buyuruyor:

Resûlullah (s.a.v.) in en sevdiği içeceklerden biri de, bal şerbeti idi. (Ebû Nuaym)

Ancak her şeyin azı karar, ortası yarar ve çoğu zarar olduğu gibi, balın çoğu da zararlıdır.

Yüce Allah'ın koymuş olduğu fıtrat kanunlarına baktığımızda!

Rabbimiz süt üretimi görevini deve, inek, koyun ve keçi gibi iri yapılı hayvanlara verirken ve onların her biri günde litrelerce süt verirken, bal üretimi görevini küçücük arılara vermesi, gerçekten çok düşündürücüdür ve akıl sahipleri için bunda nice ibretler ve alınacak dersler vardır. Şöyle ki;

Bir kovanda yaklaşık 50.000 arı bulunur, meyvelerin ve çiçeklerin bol olduğu mevsimlerde bile bu arılar günde ancak bir kg. kadar hakiki bal üretebilir. Çünkü bir kg. hakiki bal üretimi için yaklaşık 70.000 arı yükü bal özüne gerek vardır.

Bu nedenle bal tüketiminde ölçülü, bilinçli olmamız ve balı özellikle aç karnına tüketmemiz daha yararlıdır. Sabah-akşam aç karnına yenilen ya da su ile şerbet yapılarak içilen balın sayısız faydaları vardır ve onlardan bazıları şunlardır;

Bal kanı temizler, kan dolaşımının düzenli çalışmasını kolaylaştırır ve kalp çarpıntılarını önler.

Sindirim sistemini çalıştırıp midenin yükünü hafifletir ve gönüle ferahlık verir.

Kansızlar için doğal kan kaynağı olan bal, beyin hücrelerini, zekâyı ve gözleri güçlendirir.

Balgam sökücü özelliği ile solunum yollarını açar, sinir sistemini teskin eder (sakinleştirir) ve sinirsel gerilimden kaynaklanan uykusuzluğu giderir.

Kabızlıktan şikâyeti olanlar gece yatmadan önce bir su bardağı ılık bal şerbeti içerlerse, kabızlık derdinden kurtulur, kalın bağırsakları rahatlar ve bâsur rahatsızlıkları hafifler.

Bir su bardağı süte, bir tatlı kaşığı bal ve yarım çay kaşığı çörekotu karıştırılıp sabah aç karnına veya akşam yatmadan önce içilirse, ölümden başka her derde şifâdır.

BALIK

Yüce Allah buyuruyor:

O (Allah) ki, içinden taze et (balık) yemeniz ve (inci, mercan gibi) süs eşyası takıları çıkarmanız için denizi emrinize verendir. (Nahl - 14)

İnsanı en güzel şekilde yaratan, akıl ile bilinçlendiren ve yeryüzüne halife (egemen) kılan Allah, denizleri ve denizlerdeki varlıkları da insanların yararına sunmuştur. Ayrıca balık eti kasaplık hayvan etlerinden daha çabuk bozulduğu için balık etini taze olarak yememizi özellikle vurgulamıştır.

Taze balık eti steril iken, bayatlamaya başlayınca mikroplar hızlı bir şekilde çoğalır ve mikroorganizmalar baştan gövdeye doğru yayılmaya başlayınca kokuşmaya başlar. Bu nedenle bayat ve kokuşmuş balık etleri sağlığımız için zararlıdır.

Taze ve bayat balıkların özellikleri şunlardır

Taze balığın pulları parlak ve yapışkan olur. Bayat balığın pulları ise mat olur ve kolay dökülür. Taze balığın solungacı koyu kırmızı ya da pembe olur. Az bayatlamış balığın solungacı açık renk ve çok bayatlamış balığın solungacı kahverengi olur.

Taze balığın gözü parlak ve kabarık olur. Bayat balığın gözü ise bulanık ve çökük olur. Taze balığın adalesi sert ve kaygan olur. Bayat balığın adalesi ise gevşek ve salgın olur. Taze balığın doğal kokusu hafiftir. Bayat balığın kokusu ise amonyak gibi pis ve ağırdır.

Balığın karada yaşayan hayvanlarından farklı özellikleri!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Denizin suyu temiz ve meytesi (ölmüş balık eti) helâldir. (İbni Mâce)

Tuzluluk oranları farklı da olsa deniz suları temiz olduğu için, deniz suyu ile abdest alınır, gusûl yapılır, çamaşır yıkanır ve her çeşit temizlik işlerinde kullanılır.

Meytesi (ölmüş balık eti) helâl olduğu için, semek-i tâfi dışında her hangi bir sebeple ölen balıkların eti helâldir, yenir. Çünkü karada yaşayan hayvanlar gibi kesilmeleri şart değildir.

Semek-i tâfi ne demektir?

Suyun içinde kendiliğinden ölen ve sırtı aşağı ters dönerek suyun üstüne çıkan balığa, **semek-i tâfi** denir.

Hanefî’de semek-i tâfi, köpek balığı, domuz balığı, yengeç, midye, istiridye ve ıstakoz gibi balık türlerinin yenilmesi ve satılması haramdır.

Şâfi’de ise semek-i tâfi dâhil, suda doğan ve suda yaşayan her çeşit balık türlerinin yenilmesi ve satılması helâldir.

Balığın besin değeri açısından farklı özellikleri!

Balık etinin kırmızı ete göre yağ oranı daha düşük, protein oranı ise daha yüksek ve sindirimi daha kolaydır. Balık eti vitamin açısından da zengindir ve özellikle A ve B vitaminleri bol olduğundan gelişme çağındaki çocuklar için çok yararlıdır. Balık, fosfor açısından da zengindir. Fosfor kalsiyumla birlikte kanda eşit düzeyde olduğunda, raşitizm, kemik yumuşaması ve kemik erimesi gibi hastalıkları önler ve beyne zindelik verir.

Balıkçılara ve özellikle amatör balıkçılara bir uyarı!

Balıklarda bizim gibi canlı varlıklardır ve onların da sinir sistemi ve his organları vardır. Bu nedenle şu kadar balık tuttum diye sevinirken, hayvan haklarından sorumlu olduğumuzu ve sorguya çekileceğimizi de unutmayalım ve balıklara fazla eziyet vermeyelim.

BÂSUR

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Dışkılama yerinizi (tuvalette) güzelce temizleyin. Çünkü o (temizlik) bâsuru önleyicidir. (Ebû Yâlä)

Her hastalık gibi bâsur hastalığının da pek çok nedenleri vardır. Bu nedenlerden biri de tuvalette dışkılama yerini su ile güzelce yıkamadan sadece tuvalet kâğıdı ile silmekle yetinmektir.

Bâsur, kalın bağırsağın son bölümünde meydana gelen bir hastalıktır. Başlangıçta kalın bağırsağın son kısmı olan rektum ve anüsteki toplardamarlar küçücük kabarcıklar oluşturmaya başlar. Zamanla bu kabarcıklar (yani bâsur memeleri) büyüyüp iltihaplanınca, dışkılama sancılı olur. Eğer tedavi edilmezse, ileri de bu bâsur memeleri patlar ve kanama başlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şu mübarek zeytin ağacının (zeytinin) yağını yiye ve onunla tedavi olun. Çünkü o (zeytinyağı) bâsur için şifâdır. (Taberânî)

Posasız gıdalarla beslenenlerin, ayaküstü atıştıranların, lokmaları güzel çiğnemeyenlerin, yeterince su ve sulu gıda almayanların bağırsakları tembelleşip çalışmadığı için sürekli kabız olurlar ve bâsur hastalığına kolay yakalanırlar. Ara sıra sabahları aç karnına yarım fincan zeytinyağını içmek ya da kahvaltıda bayat kepekli ekmeği zeytinyağına banıp yemek kabızlığı önlediği gibi, bâsur hastalığı için de şifâdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zeytinyağını yiye ve (bâsurlu yerinize) sürün. Çünkü o (zeytinyağı) bâsura şifâdır. (Menâvî)

Bâsur'dan şikâyeti olanlar ve dışkılamada zorlananlar, gaz yapıcı gıdalardan, gazlı içeceklerden ve margarinlerden kaçınıp bol bol zeytinyağını yer ve bâsurlu yerlerine de sürerlerse, Allah'ın izni ile şifâyâ kavuşur ve bâsur hastalığından kurtulurlar.

BAŞA KAKMA

Yüce Allah buyuruyor:

Mallarını Allah yolunda harcama yapan, sonra da (yaptığı iyiliği) başa kakmayan ve gönül kırmayanların mükâfatı Rableri katındadır. Onlar için (kıyâmet günü) korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklardır. (Bakara - 262)

Hak dinlerin temel ilkesi her şeyi sadece Allah rızası için yapmak ve karşılığını yine yalnızca Allah'tan beklemektir. Allah yolunda harcama yapanlar, akrabalarını gözetenler, açları doyuranlar, yoksullara yardım edenler ve yetimleri sevindirenler, yaptıkları bu iyilikleri sonradan onların başlarına kakmaz ve gönül kırıcı, aşağılayıcı davranışlarda bulunmazlarsa,

Mükâfatları doğrudan Allah'a ait olduğundan, Yüce Allah onlara bol bol sevap verip ödüllendirecek ve kabirlerinden kaktıkları gün de onlar için korku ve hüznün olmayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'a ve âhiret gününe inanmadığı halde malını gösteriş için infak eden (harcama yapan) kimse gibi başa kakarak ve gönül kırıcı davranışlarda bulunarak sadakalarınızı (yapmış olduğunuz hayırları) boşa çıkarmayın. (Bakara - 264)

Allah yolunda yapılan her çeşit harcamalar, gerçekte insanın kendi hesabına yaptığı âhiret yatırımlarıdır. Çünkü yapmış olduğu her çeşit hayırlar, kuruşu kuruşuna onun hesabına yani amel defterine yazılır ve mahşer günü sevap olarak mîzanına konur.

İşte o zaman yardım edilen fakirler değil, yardım edenler sevinecek ve "Ah! Keşke daha fazla yardım yapsaydım" diye üzülecek.

Ancak! Allah yolunda yaptığımız harcamaların hiçbir kesintiye uğramadan âhiret âlemine kadar gitmesi ve orada sevap olarak mîzanımıza (tartımıza) konması için kazancımızın helâl olması, sadece Allah rızası için vermemiz, yardım ettiğimiz kimselerden hiçbir beklenti içinde olmamamız ve onlardan bir kötülük gördüğümüz zaman bile yaptığımız iyilikleri başlarına kakmamamız gerekir.

Yüce Allah buyuruyor:

(Gönül alıcı) güzel bir söz ve bağışlama, arkasından (gönül kırıcı) incitme gelen sadakadan daha hayırlıdır. Allah ganîdir (ihtiyaçsızdır), halîmdir (acele etmez). (Bakara - 263)

Hiçbir ana-baba yavrusunun itilip kakılmasını ve aşağılanmasını istemediği gibi, kuşkusuz Allah da kullarının itilip kakılmasını ve aşağılanmasını istemez. Bu nedenle Allah, **“Gönül alıcı güzel bir söz ve bağışlama, arkasından gönül kırıcı incitme gelen sadakadan daha hayırlıdır”** buyuruyor.

Profesyonel dilencilerin dışında normal bir insanın başkalarının kapısına gidip boyun bükmesi ve bir şeyler istemesi gerçekten kolay bir şey değildir. Bu nedenle yüzünü kızartarak kapımıza gelen ve boynunu bükerek bizden bir şeyler isteyen kimsenin psikolojik durumunu düşünelim ve istediği yardımı yapamasak bile, güzel söz ve tatlı dille gönlünü almaya çalışalım.

Unutmayalım! Bugün onu kapımıza gönderen, boynunu büken ve onurunu kıran Allah, dilerse yarın bizi onun kapısına gönderir ve onun konumuna getirir.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Ey mülklerin mâliki (gerçek sahibi) olan Allah'ım! Sen mülkü dilediğine verirsin ve dilediğinden mülkü çekip alırsın; dilediğini yüceltir ve dilediğini de alçaltırsın. Hayır (lar) senin elinde (tasarrufunda) dır. Kuşkusuz sen her şeye kâdirsin. (Âl-i İmran- 26)

Yerlerin, göklerin egemeni ve mülklerin gerçek sahibi olan Allah, dilediğine mal, mülk, makam, mevki ve yetki verir ve yine dilediğinden malı, mülkü, makamı, mevki ve yetkiyi geri alır.

Dilediğini yüceltir, sevdirebilir, saygınlılaştırır ve dilediğini de alçaltır, kapı kapı dolaştırır. Bütün iyilikler O'nun elinde, O'nun irâde ve tasarrufundadır ve kuşkusuz Allah'ın gücü her şeye yeterlidir.

BAYRAM VE BAYRAM NAMAZI

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Ramazan ve Kurban bayramı gecelerini ihyâ ederse, kalplerin öldüğü gün (zaman) onun kalbi ölmez (gâfil olmaz). (Taberânî)

İslâm'dan önce de bazı toplumların kendi inanç, âdet ve geleneklerine göre belirli bayramları vardı. Peygamberimiz (s.a.v.) Medine'ye hicret edince, Medinelilerin de câhiliye döneminden kalma iki günü bayram olarak kutladıklarını görünce **“Allah size onlardan daha hayırlı iki bayram (Ramazan ve Kurban bayramı) ihsan etti”** buyurdu ve Ramazan bayramı ile Kurban bayramı dışındaki bayram kutlamalarını yürürlükten kaldırdı.

Bayram geceleri arefe günü güneşin batışı ile başlar ve tanyeri ağarınca (imsak vaktine) kadar devam eder. Bayram geceleri genelde dünya işlerinin yoğun olduğu bir zamandır. İnsanlar alış-veriş için çarşı, pazar doluşırken ve vitrinlerin önünde saatlerce oyalanırken, doğal olarak kalpleri (gönülleri) ölür yani Allah'ı unuttur ve gâfil olurlar.

İnsanların gafletle dünya işlerine yöneldiği bayram gecelerinde, ev işleri dâhil dünya işlerini en aşağı seviyeye indirip ibâdet etmeye vakit ayıranların kalpleri ölmez ve duaları geri çevrilmez.

Bayram geceleri nasıl ihya edilir?

Bayram gecelerinde akşam namazı ile yatsı namazını vaktinde kılanlar, “**estağfirullah, estağfirullah**” diye tevbe edenler, kaza namazı kılanlar, Kur'an'ı, Kur'an harfleri ile okuyanlar, Kur'an okumasını bilmeyenler Fâtiha ve İhlâs gibi kısa sûreleri ezbere okuyanlar, **Lâ ilâhe illallah** diye zikir edenler, **Allahümme salli alâ Muhammed** diye salâvât-ı şerîfe getirenler, yakın akrabalarını gözetenler, yoksullara ve yetimlere yardım edenler, bayram gecelerini ihya etmiş olurlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her zaman ve her yerde Allah'tan kork (sakın günah işleme!) ve (yanılarak) bir günah işlediğinde ardından hemen bir sevap işle ki, onu gidersin. (Tirmizî - Ebû Dâvûd - Beyhâkî)

Bayramlar gerçekte sevinç ve coşku günüdür ama İlâhi emirlerin dışına çıkıp çılgınlık yapmak ve günah işlemek anlamında değildir. Her zaman ve her yerde Allah'tan korkmamız gerektiği için eş, dost ve akraba ziyareti gibi bayram gezilerinde ve tatil yerlerinde İslâmî kimliğimizi koruyalım, günahlardan sakıyalım ve Allah'tan korkalım. Özellikle eşlerimizin ve kızlarımızın tesettürüne dikkat edelim ve onları açık saçık gezdirmeyelim.

Yanılarak günah işlediğimizde, İlâhi yasakları çiğnediğimizde, pişman olup hemen tevbe edelim ya da bir sevab işleyelim ki, kalplerimizin kararmasını ve gönüllerimizin daralmasını önleyelim.

Eş, dost ziyaretlerinde İslâm'ın genel prensibi olan haremlik-selâmlık kuralını uygulayalım ve mahremimiz olmayan kadınlarla el sıkışmayalım. Din karşıtı çağdaşlık söylemlerine aldanmayalım ve onların kabir âleminde hiçbir işe yaramadığını unutmayalım!

Müslümanlar bayram sabahı erken kalkmalı ve sabah namazında câmileri doldurmalıdır. Sabahları erken kalkmanın rızık bol ve bedeni sağlıklı olduğundan, bayramların dışında da her sabah erken kalkalım, eşimizi,

çocuklarımızı da kaldıralım ve sabah namazını cemaatle kılmaya gayret edelim.

Bayram namazı kimlere vâcibtir?

Erkeklerle vâcibtir, kadınlara vâcib (yani zorunlu) değildir.

Hür olanlara vâcibtir, kölelere, esirlere, tutuklu ve hükümlülere vâcib değildir.

Mukim olanlara vâcibtir, yolculara vâcib değildir.

Sağlıklı olanlara vâcibtir, câmiye gidemeyecek derecede hasta olanlara vâcib değildir.

Gözleri görenlere vâcibtir, görme özürsüz olanlara vâcib değildir.

Ayakları sağlam olanlara vâcibtir, yürüyerek câmiye gidemeyenlere vâcib değildir.

Bayram namazı nasıl kılınır?

Önce “Niyet ettim Allah rızası için Ramazan (ya da kurban) bayramı namazını kılmaya, uydum hazır olan imama” diye niyet edilir. Sonra imamla birlikte tekbir alınıp eller bağlanır ve Sübhâneke okunur. Sübhâneke’den sonra eller kaldırılarak üç defa tekbir alınır ve ilk iki tekbirde eller bağlanmayıp aşağı salınırken, üçüncü tekbirden sonra eller bağlanır ve imam Fâtiha ile bir sûre okur. Sonra rükû ve secdeye gidilir ve birinci rek’at tamamlanmış olur.

İkinci rek’atta eller bağlanır, imam Fâtiha ile bir sûre okur, sonra üç tekbir daha alınır ve üçüncüde de eller aşağı salınır. Dördüncü tekbirde rükûya gidilir, secdeler yapılır ve namaz tamamlanır.

Namazdan sonra imam hutbe okur, öğütler verir ve aşağı inip dua eder. Duadan sonra müslümanlar birbiriyle bayramlaşır, dargınlar barışır ve tatlı bir sonla bayram namazı sona erer.

BEDDUA

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbiniz buyurdu: Bana dua edin, kabul edeyim. Çünkü büyüklük taslayıp bana ibâdet (yalvarıp dua) etmeyenler, aşağılanarak cehenneme gireceklerdir. (Mü’min - 60)

Yüce Rabbimiz, “Bana dua edin, kabul edeyim” buyuruyor ve büyüklük taslayıp dua etmeyenlerin aşağılanarak cehenneme gireceğini haber veriyor.

İki çeşit dua vardır; Birine hayırlı dua ve diğerine de Farsçada kötü anlamına gelen **beddua** denir.

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan hayır için dua ettiği gibi şer için de dua eder. İnsan çok acelecidir. (İsrâ - 11)

İnsan güzel ve hayırlı şeyler için dua ettiği gibi, ne yazık ki bazen sonunu düşünmeden kötü şeyler için de dua eder. Çünkü insan çok acelecidir.

Beddua etmek doğru mudur?

Kesinlikle hayır!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kendinize beddua etmeyin, çocuklarınıza beddua etmeyin ve mallarınıza da beddua etmeyin. Olabilir ki duaların kabul edildiği bir zamana denk gelir ve Allah bedduanızı kabul ediverir. (Müslim)

Öfke ve acelecilik şeytandan olduğu için insan genelde öfkelenildiği zaman sonunu düşünmeden ağzına geleni söyleyiverir ve en sevdiği yavrusuna bile “Allah belânı versin” diye beddua ediverir.

Atalarımız “Keskin sirkenin zararı, kendi küpünedir” demişler. Keskin sirke gibi kabaran ve aşırı öfkelenen kimse, sonunu düşünmeden ve ağzından çıkanı kulağı duymadan, kendine, eşine, çocuklarına, hatta malına, eşyasına ve arabasına bile beddua ediverir ama,

Ya bedduası icâbet saatine denk gelip kabul oluverirse, keskin sirke küpünü çatlattığı gibi o da pişman olup kahrından çatlar ama ne yazık ki iş işten geçmiş olabilir.

Peygamberimiz (s.a.v.) bir gün kadınlara dedi ki:

“Ey hanımlar! Sadaka verin ve çok istiğfar (tevbe) edin. Çünkü ben sizin cehennem ehlinin çoğunluğunu oluşturduğunuzu gördüm.” Kadınlardan biri “Neden biz cehennem ehlinin çoğunluğunu oluşturuyoruz?” deyince,

“Çünkü siz çok lanet (beddua) eder ve eşlerinizin yaptığı iyiliklere karşı nankörlük edersiniz” buyurdu. (Müslim - Tirmizî - Ebû Dâvûd)

“İstisnalar kuralı bozmaz” derler. Kuşkusuz her dönemde eşine, yuvasına bağlı, Allah’tan korkan, günahattan sakınan, sabırlı ve sâliha hanımlar olmakla birlikte, genellemede kadınlar erkeklerden daha fazla beddua ve

lanet ederler. Öfkelenedikleri zaman öz yavrularına bile, “Allah belânı versin, gözün kör olsun ve Allah lanet etsin” deyiverirler. Kocalarına biraz kızdıkları zaman da, sadece olumsuz davranışlarını anıp, iyi yönlerini unutuverirler.

Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) kadınlara “Sadaka vermelerini ve çok tevbe, istiğfar etmelerini” tavsiye etti. Çünkü sadaka çocuklarının başına gelebilecek belâları önlediği gibi, tevbe ve istiğfar da günahlarının af edilmesini sağlar.

Her beddua kabul olur mu?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mazlûmun (haksızlığa uğrayanın) bedduasından sakının. Çünkü onun bedduası ile Allah arasında (bedduâsının kabul olması için) bir engel yoktur. (Buhârî - Müslim)

Malına, mülküne zarar verilen, aşağılanıp onuru ile oynanan ya da dövülen, sövülen bir kimse, kendisine haksızlık edenlere beddua ederse, hiç kuşkusuz bedduası kabul olur ve ona haksızlık edenler mutlaka cezasını bulur.

Beddua eden kimse haksızsa, onun bedduası da kabul olur mu?

Tabii ki kabul olmaz. Ancak Allah katında kimin daha haklı olduğunu bilemeyeceğimiz için beddua almaktan ve başkalarına beddua etmekten sakınmamız daha hayırlıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kendinize (ve yakınlarınıza) sadece hayırlı dua edin. Çünkü sizin sözlerinize (dua ve bedduâlarınıza) melekler Âmin diyorlar. (Müslim - Ahmed İbni Hanbel)

Ağızdan çıkan söz, silahın namlusundan fırlayan mermi gibidir. İleri de pişman olmamak için tetiği çekeceğimiz, konuşacağımız ve özellikle beddua edeceğimiz zaman çok düşünmemiz ve doğru karar vermemiz gerekir.

BERAT GECESİ

Yüce Allah buyuruyor:

Ha, Mim. (Her şeyi) açıklayıcı olan Kitab’a andolsun ki, Biz O’nu (Kur’an’ı) mübarek bir gecede indirdik. Çünkü Biz (Kur’an’la insanları) uyarıyoruz. (Takdir edilen) her hikmetli iş, tarafımızdan bir emir olarak o gecede ayırt edilir. (Duhan - 1 - 4)

Yüce Allah son İlâhi kitab olan Kur'an'ı mübarek bir gecede indirdiğini bildiriyor. Müfessirlere göre bu mübarek gece, ya Kadir Gecesi ya da Berat Gecesi'dir.

İslâm'da Mekke, Medine gibi kutsal mekanlar, Ramazan gibi kutsal aylar, Kadir, Berat gibi kutsal geceler ve cuma, arefe gibi kutsal günler vardır ve her birinin farklı özellikleri, farklı anlamları vardır.

İslâmî aylardan Şaban'ın on beşinci gecesine **Berat Gecesi** denir. Bu gecenin özelliği, Yüce Allah gökleri ve yeri yaratmadan önce canlı ve cansız bütün varlıkların kaderini en ince ayrıntılarına kadar takdir etmiş ve bunu Levh-i Mahfûz'a yazdırmıştır.

İşte her yıl Berat Gecesi'nde ezelde takdir olunan işlerin bir yıllık bölümü Levh-i Mahfûz'dan alınır ve gereği yapılmak üzere görevli meleklerle verilir.

Deprem, sel, su baskını, fırtına, kasırga ve bazı yerlerin batması, helâk olması gibi felâketlerle ilgili bilgiler Hz. Cebrâîl'e teslim edilir. Bunları İlâhi irâde doğrultusunda uygulamak onun görevidir.

Ana karnındaki yavrulardan, yeraltındaki karıncalara, havada uçuşan kuşlardan denizdeki balıklara ve yeryüzünün egemeni olan insanlardan bitkilere kadar, tüm canlıların bir yıl boyunca yiyip tüketecekleri rızıkları ile ilgili bilgiler Hz. Mîkail'e teslim edilir. Bunları İlâhi irâde doğrultusunda uygulamak onun görevidir.

Bir yıl içinde kimlerin, ne zaman, nerede ve nasıl öleceği ile ilgili bilgiler de Hz. Azrâîl'e teslim edilir. Bunları İlâhi irâde doğrultusunda uygulamak ve eceli gelenin canını almak onun görevidir.

İnsanların hayâtı; yıl, ay, hafta, gün, saat, dakika ve saniye gibi dünyada geçerli olan zaman birimlerine göre değil, solunum sisteminin doğal çalışmasına yani alıp verecekleri nefes sayısına göre takdir edilmiştir.

Çağımızda, hastanede yatan hastaların ve uzaydaki astronotların kalp atışları, tansiyonları ve nefes alıp vermeleri, internet ortamında merkezdeki bilgisayarlardan izlendiği gibi,

Hız. Azrâîl'de Yüce Allah'ın vermiş olduğu kutsal güç ve mânevî yetenekle, yedi kat göklerin ötesindeki makamından ana karnındaki yavrular dâhil bütün insanların nefes alıp vermelerini izler ve takdir edilen nefesini tüketenlerin tatlı canını anında alıp gider.

Berat, günahlardan arınma ve cehennemden kurtulma demektir. Berat gecesinde gök kapıları açılır ve yeryüzüne rahmet saçılır. Koyunlarının çokluğu darb-ı mesel (örnek) olan Beni Kelb kabilesinin koyunlarının kıllarının sayısından daha fazla müslüman af edilip bağışlanır.

Ancak Allah’a ortak koşanlar (heykellere tapınanlar), annesine, babasına isyan edenler, alkollü içki içenler, uyuşturucu kullananlar, fâiz yiyenler, zina edenler ve ara bozuculuk gibi büyük günahları işleyenler eğer tevbe edip bu günahlardan kopmazlarsa, af kapsamının dışında kalırlar.

Mânevî atmosferinden yararlanmak ve günah pisliklerinden kurtulup arınmak için Berat Gecesi’nde çok tevbe ve istiğfar edelim. Tevbe, günahlardan kopup Allah’a dönmek ve istiğfar da günahlarımızın bağışlanması için Yüce Rabbimize yalvarmak demektir.

Hatırlatma!

Kadir, Berat, Mirac, Mevlid, Regâib, cuma ve bayram gibi kutsal gecelerde, Berzah (kabir) âlemindeki ruhlar “Ah! Yavrularımdan, torunlarımdan, yakınlarımdan ve din kardeşlerimden bana da bir Fâtîha gelse” diye yolları izler, gelmezse boynunu bükerek.

Berzah âlemindeki annelerimizin, babalarımızın ve yakınlarımızın boynlarını bükmelerini ve mahzun olmalarını istemiyorsak, cuma ve kutsal gecelerde onları hatırlayalım, mânevî hediyeler gönderelim ve onları sevindirelim.

Unutmayalım! Yakında biz de aynı yere gideceğiz ve biz de onlar gibi yolları izleyeceğiz.

BESMELE

Yüce Allah buyuruyor:

Yaradan Rabbinin adı (Besmele) ile oku! (Alâk - 1)

Hız. Muhammed 40 yaşına gelince, ilâhî irâdenin gereği dünyadan koptu ve Nur Dağı’nda inzivâyâ çekildi. Allah aşkıyla yanan ve mânevî âlemlere dalan Hız. Muhammed, bir gün Yüce Mevlâ’nın kudret ve azametini tefekkür ederken, ufukta Hız. Cebrâil belirdi ve üç defa “**Ya Muhammed! Oku**” dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.): “**Ben okuma bilmiyorum**” deyince,

Hız. Cebrâil: “**Yaradan Rabbinin adı (Besmele) ile oku!**” diye ilk vahyi ve ilk ilâhî emri getirdi.

Her hayırlı işin başı Besmele olduğu için Hz. Muhammed de peygamberlik görevine ve kendisine vahiy olan âyetleri Besmele ile okumaya başladı.

Hayırlı bir işe Besmele ile başlayan kimse görevli bir vâliye ve Besmele'siz başlayan kimse de sıradan bir vatandaş benzer. Vâli devlet adına görev yaptığı için on binlerce, yüz binlerce sıradan vatandaştan daha güçlüdür. Çünkü vâlinin arkasında devletin gücü, desteği ve yardımı vardır.

Besmele'de Yüce Mevlâ'mızın **Allah, Rahmân ve Rahîm** isimleri vardır. Ayrıca Besmele'nin başındaki "be" harfi de istiâne yani yardım talep etmek içindir.

Bu nedenle can-ı gönülden **Bismillâhirrahmânirrahîm** diye hayırlı bir işe başlayan müslüman da Rahman ve Rahim olan Allah adına ve Allah'tan yardım talep ederek başladığı için kuşkusuz yüzlerce validen daha güçlüdür. Çünkü onun arkasında İlâhi güç, İlâhi destek ve İlâhi yardım vardır.

Bu nedenle her çeşit hayırlı (meşru) işlerimize Besmele ile başlayalım, Besmele ile alalım, Besmele ile verelim, Besmele ile yiyelim, Besmele ile içelim ve Besmele ile yatalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'ü Teâlâ'nın Levh-i Mahfûz'a ilk yazdığı Bismillâhirrahmânirrahîm'dir.
(Deylemî)

Yerler, gökler yaratılmadan önce Levh-i Mahfûz'a ilk yazılan Besmele-i şerîfe can simidi gibi sarılalım ve her çeşit hayırlı işlerimize Besmele ile başlayalım.

Ancak! Günah olan bir işe başlarken Besmele çekmek yani Rahman ve Rahim olan Allah adına günah işlemek çok korkunç derecede büyük haram olduğu için günah olan bir işe başlarken Besmele çekilmez.

Örneğin, alkollü içki içerken, kumar oynarken, gayr-i meşru cinsel ilişkide bulunurken, domuz eti ya da makine ile kesilen tavuk eti gibi haram bir şeyi yerken, hırsızlık yaparken ve müzik aletlerini çalarken Besmele çekmek (Bismillâhirrahmânirrahîm) demek haramdır ve insan mürted olabilir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse evine girerken ve yemek yerken Allah'ın adını zikreder (Bismillâhirrahmânirrahîm der) se şeytan yandaşlarına, "(Bu evde) Barınamaz ve yemek yiyemezsiniz" der. Eğer Besmele'siz eve girerse şeytan yandaşlarına "barınacak bir yer buldunuz" der. Eğer yemeği de Besmele'siz yerse şeytan yandaşlarına, "Oh! Hem barınacak bir yer hem de yiyecek yemek buldunuz" der. (Müslim - İbni Mâce - Ebû Dâvûd)

Şeytanların, cinlerin aç ve açıkta kalıp güçlerini yitirmeleri ve bizim üzerimizde etkili olmamaları için eve Besmele ile girelim, kapı ve pencereleri Besmele ile kapayalım, yemek kaplarının üstünü de Besmele ile örtelim. Çünkü şeytanlar ve cinler Besmele ile kapanan kapıları, pencereleri açamaz ve Besmele ile örtülen kapılardan bir şey alıp yiyemezler.

Az da olsa Besmele'siz bir şey yememeye, içmemeye özen göstermeli ve dalgınlıkla Besmele'siz yemeye başlayanlar da akıllarına geldiği an "Bismillâhi evvelehü ve âhirehü" derlerse, şeytanlar ve cinler yediklerini, içtiklerini derhal kusar, aç ve susuz kalırlar.

Yüce Allah buyuruyor:

O (mektup) Süleyman'dandır ve o Bismillâhirrahmânirrahîm (ile başlamakta) dır. (Neml - 30)

İmâm-ı Ebû Hanife'ye göre Besmele; Fâtiha ve diğer sûrelerden bir âyet olmayıp sadece sûrelerin arasını ayırmak için teberrüken yazılmıştır. Bu nedenle namazda Fâtiha ve zammı sûre ile birlikte sesli olarak okunmaz. Neml Sûresi'nin 30. âyetindeki Besmele ise, Kur'an'dan olmakla birlikte tam bir âyet olmayıp bu âyetin cüz'ü (parçası) olduğundan, cünub olanlar ve âdet halindeki kadınlar da her zaman Besmele'yi okuyabilirler.

İmâm-ı Şâfi'ye göre Tevbe Sûresi hariç Besmele; Fâtiha ve diğer sûrelerin ilk âyetidir. Bu nedenle namazda Fâtiha ve zammı sûre ile birlikte sesli okunur.

BEŞ VAKİT NAMAZ

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz namaz, mü'minler üzerine vakti belirlenmiş bir farzdır.

(Nisâ - 103)

Namazın vakitlerini Allah belirlemiş ve mü'minlere beş vakit namazı vaktinde kılmalarını farz kılmıştır. Namazı vaktinde kılmak farz olduğu için geçerli bir özür olmadan namazı ertelemek ve kazaya bırakmak büyük günahlardandır.

Abdullah İbni Mes'ûd radiyallahü anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) e "Hangi amel Allah katında daha sevimlidir? " diye sordum. **"Vaktinde kılınan namazdır."** buyurdu. (Buhârî - Müslim - Tirmizî - Nesâî)

Yüce Allah buyuruyor:

Güneşin (tepe noktasından) kaymasından, gecenin karanlığı basıncaya kadar (öğle, ikindi, akşam ve yatsı vakitlerinde) namaz kıl; sabah namazını da (özellikle vaktinde kıl). Çünkü sabah namazına (melekler) şahitlik ederler. (İsrâ - 78)

Doğu ufkundan doğan güneş tepe noktasına ulaşınca bir an durur, sonra batıya doğru kayar. Buna **zeval vakti** denir. Zeval vakti ile gece karanlığının basması arasında çok değerli dört biyolojik vakit olduğundan bu dört vakitte öğle, ikindi, akşam ve yatsı namazı kılınır. Sabah namazı vakiti diğer vakitlerden farklı olduğu için o ayrıca vurgulanmış ve meleklerin şahitlik ettiği bildirilmiştir.

Sabah namazında gece melekleri ile gündüz melekleri hazır bulunup namaza şahitlik eder, sonra gece melekleri göğe çıkar ve gündüz melekleri göreve devam eder.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Kitab (Kur'an) dan sana vahyedileni oku ve namazı dosdoğru kıl. Çünkü namaz (cinsel) hayâsızlıktan ve kötülüklerden alıkoyar. (Ankebût - 45)

İnançları gereği başını örtenlere öz yurtlarında çeşitli baskı ve kısıtlamalar yapılırken çıplaklığa sınırsız özgürlük tanınan ülkemizde cinsel hayâsızlık, alkol, uyuşturucu ve terör olayları gibi kötülüklerin korkunç boyutlara ulaşması doğaldır.

Gençlerimizi cinsel hayâsızlıktan, cinsel sapıklıklardan, alkol, uyuşturucu ve terör odaklarının tuzağına düşmekten kurtaracak olan tek güvence **beş vakit namaz'dır.**

Yüce Allah buyuruyor:

Gündüzün iki tarafında (sabah, öğle, ikindi) ve gecenin (gündüze) yakın vaktinde (akşam ve yatsı vaktinde) namaz kıl. Çünkü iyilikler (namaz sevabı, aradaki) kötülükleri giderir. İşte bu, öğüt almak isteyenler için bir uyarıdır! (Hüd - 114)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Ne dersiniz? Sizden birinizin kapısı önünde bir ırmak olsa, (ve o kimse) onda günde beş defa yıkansa, o kimse de kir (ve ter) diye bir şey kalır mı?”

Sahabeler *“Hayır onda kir (ve ter) diye bir şey kalmaz”* deyince,

Peygamberimiz: **“İşte beş vakit namaz da bunun gibidir. Allah onunla günahları giderip temizler.”** (Buhârî - Müslim)

İşte beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılan gerçek müslümanlarla, dinin direği olan beş vakit namazı terk edenlerin farkı! Günde beş defa rahmet deryasına dalan ve günahları bağışlananla, gaflet bataklıklarında günahlara dalan bir olur mu?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Büyük günahlardan kaçınıldığı sürece, beş vakit namaz ile iki cuma (namazı), aralarında işlenen küçük günahlara keffârettir. (Müslim - İbni Mâce - Tirmizî)

Allah'a ortak koşmak, adam öldürmek, ana babaya asi olmak, yalan yere yemin etmek, beş vakit namazı terk etmek, şarab içmek ve fuhuş yapmak gibi büyük günahlardan kaçınanların abdest alırken ve namaz kılarken küçük günahları döküldüğü için onlardan arınır ve tertemiz olurlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'ın ümmetime ilk farz kıldığı ibâdet, beş vakit namazdır. (Ne yazık ki) ümmetimin ilk terk edeceği ibâdet de, beş vakit namaz (olacak) dır. (Hâkim)

Beş vakit namaz, akıllı olup ergenlik çağına eren erkek, kadın, zengin, fakir, müdür, kapıcı, hasta, sağlam, genç, yaşlı, dede ve torun gibi bütün müslümanlara farz-ı ayın olduğu için zekât, oruç, hac ve cihad gibi ibâdetlerden önce farz kılındı.

İlk farz kılınan ibâdet beş vakit namaz olduğu gibi, ne yazık ki ilk bırakılacak olan ibâdet de beş vakit namaz olacak ve kıyâmet yaklaştıkça beş vakit namazı kılanlar çok azalacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmet günü kul, (mahşer yerinde) önce namazdan hesaba çekilecek. Eğer namazı dosdoğru ve tamam olursa, diğer amelleri de dosdoğru ve tamam olacak. Eğer namazı eksik ve noksan olursa, diğer amelleri de eksik ve noksan olacak. (Taberânî)

Neden ilk sorgulama namazdan?

İslâm'ın temel ilkelerinden olan zekâtı yılda bir defa vermeyi, orucu yılda bir ay tutmayı ve haccı yaşam boyu bir defa yapmayı farz kılan Allah, dinin direği ve îmanın alâmeti olan namazı, belirli vakitler de günde beş defa kılmayı farz kılmıştır.

Dünya penceresinden baktığımızda!

Yaşam boyu her gün belirli vakitlerde beş defa namaz kılmak belki külfet gibi görünür ama âhîret penceresinden baktığımızda durum farklıdır.

Mahşer yerinde adâlet mîzan (tartı) ları kurulduğu zaman ilk sorgulama namazdan başlayacak ve kılınan her vaktin namazı, farzları, sünnetleri ile mîzan'ın sevab bölümüne konacak.

Bir günlük beş vakit namaz, farzları, sünnetleri ve vâcibleri ile tam 40 rek'attır. Bu 40 rek'atta, 40 kıyam, 40 Besmele, 40 Fâtiha, 40 rukû, 80 secde, 21 ka'de ve bunlarda okunan özel dualar vardır. Sadece bir günlük beş vakit namazın sevabı mîzan'ın sevab bölümüne konulduğunda, melekler bile şaşırarak ve insan sevincinden coşup ağlayacak.

Ergenlik çağından ölünceye kadar kılınan namazların sevabı ile ihmal edilip kılınmayan namazların günahı, mîzan'ın sevab-günah dengesi üzerinde etkili olacağından,

Mahşer yerinde îmandan sonra ilk sorgulama namazdan başlayacak ve beş vakit namazı dosdoğru kılanların diğer sorgulamaları çok hafif ve kolay olacak.

Beş vakit namazı kılmayanların işi ise o gün orada gerçekten zor olacak. Çünkü namaz engeline takılanların diğer sorgulamaları çok daha çetin ve çok daha güç olacak.

Dünyada beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılanlar o gün mutluluğun tadını yaşayacak, melekler bile sevinip onları kutlayacak ve makamları ebedî cennet olacak.

Ya kılmayanlar?

Pişmanlıktan ellerini ısıracak, melekler onları kınayacak, gözyaşları sel gibi akacak ve yerleri o korkunç cehennem olacak.

Ashabına sürekli namazı tavsiye eden sevgili Peygamberimiz son nefesini verirken bile üç defa, **“Namaz, namaz, namaz”** buyurdu ve namazın önemini vurguladı.

* * *

Yüce Allah buyuruyor:

Onların (peygamberlerin) peşinden öyle (kötü) bir nesil geldi ki, namazı bıraktılar ve şehvetlerine uydular. İşte onlar ileride azgınlıklarının cezasını çekeceklerdir.

Ancak tevbe edenler, (tecdidi) îman edenler ve amel-i sâlih işleyenler hariçtir. Bunlar hiçbir haksızlığa uğratılmadan cennete, Rahman (olan Allah') ın kullarına gıyaben vaat ettiği Adn cennetlerine girecekler. Kuşkusuz O'nun vadi yerine gelecektir. (Meryem - 59 - 60 - 61)

Geçmiş toplumlarda peygamberlerin peşinden kötü ve ahlâksız nesiller geldiği ve dinin direği olan namazı terk edip şehvet bataklıklarına (gayr-i meşru cinsel ilişkilere) daldıkları ve azgınlıklarının cezasını çekmek için Gayya deryasına atılıp orada fokur fokur kaynayacakları gibi,

Günümüzde de Kur'an'dan, Peygamber'den kopup sapık ideolojik görüşlerin peşine takılanlar ve beş vakit namazı terk edip gayr-i meşru şehvet bataklıklarına dalanlar, Gayya deryasına atılacak ve orada fokur fokur kaynayıp azgınlıklarının cezasını çekecekler.

Ancak içlerinden tecdidi îman edip tevbe edenler ve namaza başlayıp amel-i sâlih işleyenler yani İlâhi emirler doğrultusunda yaşayanlar, kesinlikle hiçbir haksızlığa uğramadan cennete ve özellikle Allah'ın kullarına gıyaben vaat ettiği o güzelim Adn cennetine girecekler ve orada ebedî kalacaklar. Kuşkusuz, Allah'ın vaadi yerine gelecek, onlar yeniden dirilip kabirlerinden kalkacak ve mahşer yerindeki hafif sorgulamadan sonra vaat edilen cennete girecekler.

İşte kıyâmete kadar geçerli olan İlâhi pişmanlık yasası! Beş vakit namazı terk edenler, fuhuş bataklıklarına saplananlar, alkolün, kumarın, uyuşturucunun bağımlısı olanlar ve karanlık güçlerin tuzağına düşüp kanlı terör eylemlerine karışanlar;

Gelin iş işten geçmeden ve Azrâil yakanıza yapışıp işinizi bitirmeden önce İlâhi pişmanlık yasasından yararlanın ve tevbe edip beş vakit namaza başlayın.

BİD'AT VE SAPIKLIK

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İyi bilin ki! Sizden ömrü uzun olanlar ileride pek çok ihtilaflar (görüş ayrılıkları) göreceklerdir. İşte o zaman yapacağınız iş, benim sünnetime ve doğru yolda olan Hulefâ-i Râşidin'in sünnetine (yoluna) sımsıkı sarılmanızdır. Bu sünnetlere sımsıkı sarılın. Sonradan ortaya çıkan bid'atlardan titizlikle kaçının. Çünkü her bid'at sapıklıktır.

(Ebû Dâvûd - Tirmizî - İbni Mâce)

Asr-ı Saadet'te ve Hulefâ-i Râşidin (dört halife) döneminde olmayıp sonradan ortaya çıkan ve dine sokulmaya çalışılan her çeşit sapık görüş ve uygulamalara **bid'at** denir.

İslâm'ın özüne, Kur'an'a ve sünnete ters düşen bid'atların, ileride gerçek dînî kuralların yerini almaması ve önceki dinler gibi İslâm'ın yozlaşmaması için Peygamberimiz, **“Her bid'at sapıklıktır”** buyurarak ümmetini uyarıyor ve zamanında önlem almaya dâvet ediyor.

Bid'atlar ayırık otuna benzer. Çiftçiler bu tür bitkilere karşı vaktinde gerekli önlemleri almazlarsa, zamanla bunlar ekili alanları istila eder ve gerçek ürünlerin gelişmesini engeller.

Müslümanlar da bid'atlara karşı vaktinde gereken önlemi almaz, derhal tepki gösterip önlemeye çalışmazsa, bid'atlar da zamanla yaygınlaşıp dinin her bölümünü istila eder ve sünnetlerin uygulanmasını engeller. Zavallı müslümanlar da din diye bunlara sarılır ve sünnetlere karşı tavır alır.

İmâm-ı Rabbanî de **“Her bid'at bir sünneti, hatta bir farzı götürür”** diye, bid'atların korkunç boyutlarını vurguluyor.

Her çağda, her ülkede ve hatta her yörede farklı bid'atlar ortaya çıktığı ve bid'atların hepsini tek tek saymak imkânsız olduğu için güncel bid'atlardan bazı örnekler verelim.

Günümüzde ilâhi, ezgi adı altında sazlı, cazlı cd'ler, kasetler aşırı derecede yaygınlaştı ve müslümanların evi gazinoya, ibâdetleri de eğlenceye dönüştü. Barlarda, pavyonlarda ve içkili gazinolarda sazların, cazların çalınmasına ve dansözlerin çıırılçıplak oynamasına karışamayız ama,

Çevresinde İslâmî kimliği ile tanınan müslümanların, ilâhi adı altında evlerinde, arabalarında ve iş yerlerinde sürekli müzik dinlemeleri ve İslâmî geçinen radyoların, dinleyici istekleri adı altında bunları yaygınlaştırmaya çalışmaları, İslâm'ın geleceği açısından ürkütücü ve düşündürücüdür.

“Minareyi çalan kılıfını hazırlar” derler ya! Saz ve caz eşliğinde ilâhi dinleyenler de “onların müzikleri farklıymış, Allah, Peygamber adı geçiyormuş ve bundan feyz alıyorlarmış” gibi nedenlerle bid'atları savunuyorlarmış. Ah yazıklar olsun! İşte buna **“Özrü kabahatinden büyük”** derler.

Müzik aletleri eşliğinde dîni ilâhi(!) dinlemek kabahattir, günahdır ama günah olan bir şeyi dindarlık adına yapmak ve savunmak çok daha büyük günahdır.

Çünkü Allah'ın adını saygı ile anmak ve Celle Celâlühü demek, Peygamberimizin adını anarken de salâvât-ı şerîfe getirmek vâcibdir. Allah'ın ve Peygamberin adını müzik aletleri eşliğinde söylemek ve dinlemek ise saygısızlığın da ötesinde aşağılamak anlamına geldiğinden, Ehl-i sünnet âlimlerine göre küfür (kâfirlik) alâmetidir.

İmâm-ı A'zam (r.a) Fıkh-ı Ekber kitabında, “müzik aletlerini dinlemek haram, zevk almak küfür'dür” buyurmuştur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların lâneti, Medine (yani İslâm ülkesin) de bir bid'at çıkaran ya da bir bid'atçıyı koruyup barındıran kimsenin üzerine olsun. (Buhârî - Müslim)

İslâm'ın Asr-ı Saadet'teki tertemiz aslını aynen koruması ve önceki dinler gibi yozlaşmaması için bütün müslümanların bid'atları önlemeye çalışması gerekirken, ne yazık ki bu görev ihmal edildiğinden bid'atlar dinimizin her bölümüne girdi ve sünnetlerin yerini aldı.

Üzülerek bir gerçeği belirtelim!

Başta merkezi ezan sistemi olmak üzere câmilerimize bile bid'atlar girdi ve bid'atlara uymayan müslümanlara cemaat farklı bir gözle bakmaya başladı.

“Beterin de beteri var” derler ya! İşte bu betelerden biri de merkezi sistemle ezan okunan câmilerdeki bazı görevliler, cemaatle birlikte ellerini kaldırarak ve yüksek sesle ezan duası okuyarak âdeta bid'atlara alkış tutuyor, sonra da cemaatin önüne geçip namaz kıldırıyorlar.

Gerçek müslümanların bu duruma düşmemeleri ve bid'atlara alkış tutmamaları için farzları, vâcibleri ve sünnetleri iyi bilmeleri ve bunların dışındaki bid'atlardan titizlikle kaçınmaları gerekir.

Çünkü Yüce Allah buyuruyor:

Hak'tan sonra sapıklıktan başka ne var ki? (Yunus - 32)

BORÇLANMA

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Belirlenmiş bir süre için birbirinize borçlandığınız zaman, onu yazın (belgeleyin). (Bakara - 282)

Kur'an'ı Kerim'deki en uzun âyet olan bu müdâyene (borçlanma) âyet-i ile ekonomik hayâtın vazgeçilmez unsuru olan alacaklı-borçlu ilişkileri düzenlenmiş, iki tarafın hakları en âdil bir şekilde korunmuş ve 1.400 küsur yıl önce yazılı ve şâhitli belge düzenlenmesi emredilmiştir.

Düzenlenen alacaklı-borçlu ilişkileri gereği, alacaklı borçluya baskı ya-

pıp vâdesi gelmeden önce alacağını isteyemez ve borçlu da zorunlu bir gerekçe olmadan vâdesi gelen borcunu erteleyemez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Bir şey) sattığı, (bir şey) aldığı ve borçludan alacağını istediği zaman (ödemede) kolaylık gösteren kimseye Allah rahmet etsin.

(Buhârî - İbni Mâce)

Karşılıklı hoşgörü ve güven ortamında yapılan alış-veriş ve borçlanma, toplumsal barışın ve toplumsal huzurun mânevî sigortası olduğundan,

Sevgili Peygamberimiz, “Bir şey sattığı, bir şey aldığı ve borçludan alacağını istediği zaman ödemede kolaylık gösteren kimseye Allah rahmet (merhamet) etsin” diye dua ediyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zenginin borcunu ödemeyi geciktirmesi zulümdür. (Buhârî - Müslim - Tirmizî

- Ebû Dâvûd)

Alacaklının, sıkıntı içinde olan borçluya ödemede kolaylık göstermesi din kardeşliğinin gereği olduğu gibi, borcunu ödemeye gücü yetenin, borcunu vaktinde ödemesi de din kardeşliğinin gereğidir.

Zenginin borcunu ödemeyi geciktirmesi alacaklının hakkına tecavüz olduğu gibi, ayrıca toplumdaki güven ortamını da sarsacağı için gerçekten zulümdür yani günahdır.

İslâm'ın temel ilkesi, tüketicinin hakkını koruduğu kadar, üreticinin ve satıcının hakkını da aynı düzeyde korumak ve alacaklı ile borçlu arasında hoşgörüye dayanan güven ortamını sağlamaktır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mü'minin ruhu, ödeninceye kadar borcuna bağlı (tutsak) kalır.

(İbni Mâce - Tirmizî)

Borçlanma kul hakkı kapsamına girdiği için tevbe ile af olmadığı gibi abdest, namaz ve hac gibi ibâdetlerle bağışlanmaz. Mü'minlerin ruhları, ödeninceye kadar borcuna bağlı (tutsak) kalacağından, İslâm kapitalist sistemler gibi borçlanmayı teşvik ve tavsiye etmiyor, aksine kısıtlıyor.

Enes radiyallahü anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle dua ederdi; “Allahım! Sıkıntıdan, hü-zünden, âcizlikten, tembellikten, korkaklıktan, cimrilikten, borç yükü altında ezilmekten ve kötülerin iktidara gelmesinden sana sığınırım.”

(Buhârî)

Peygamberimizin sığındığı şeylerden biz de Allah'a sığınalım. Zorunlu kalmadıkça borç yükü altına girmeyelim ve kapitalist sistemin tuzağı olan taksitli satışlara, kredi kartlarına aldanmayalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Borç insanın dinini ve şerefini (saygınlığını) noksanlaştırır. (Deylemî)

Borçlu kişi genelde alacaklıya karşı yalan söyler, günaha girer. “Şu günü ödeme yapacağım” diye söz verir, sözünde durmaz, bu münafıklık alâmetidir. Zaman gelir yalan yere yemin bile eder. İşte bu tür günahlar borçlunun dinini noksanlaştırdığı (zayıflattığı) gibi,

İş hayâtında ve yakınları arasında güvenirliliğini kaybeder, bu da onun şerefini noksanlaştırır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah’ın (Kur’an’da) yasakladığı büyük günahlardan sonra Allah katındaki en büyük günah, borçlu olarak ölen kişinin, borçları karşılığında mal bırakmadan Allah’a kavuşan kişidir. (Ebû Dâvûd)

Ödeme gücünü aşacak derecede borçlananlar ve ölürken borçları karşılığında mal, mülk bırakmadan ölenler, kabirde tutsak olacaklar. Mahşer yerinde ise alacaklıları yakalarına yapışacak ve tek kuruşuna kadar bütün haklarını sevap olarak alacaklar.

Atalarımız “Kıyâmete yakın dünya ters dönecek” demişler. Gerçi dünya ters dönmüyor ama aşırı borçlanmadan, karşılıksız çeklerden, katlanan kredi kartlarından ve özendirici taksitli satış ilanlarından insanların aklı karışıyor ve kafaları ters dönüyor. İflas edenler, iş yerini kapatanlar, mahkemede sürünenler, malına, mülküne haciz gelenler, eşlerinden ayrılanlar ve bunalıma girip intihara kalkışanlar, hatta intihar edenler.

İşte din dışı yaşamın, İslâm’dan ve Kur’an’dan kopmanın dünyadaki korkunç faturası!..

BOŞANMA

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Evlenin, boşanmayın. Çünkü boşanmada Arş titrer. (Deylemî)

Boşanmanın Arapçası talâk’dır. Talâk, bir şeyin bağını çözüp salıvermek demektir. Bu nedenle nikâh bağının çözülüp eşlerin birbirinden ayrılmasına da **talâk (boşanma)** denir.

Peygamberimiz, **“Evlenin, boşanmayın. Çünkü boşanmada Arş titrer”** buyuruyor. Arş’i titreten boşanma olayı, gerçekten kalpleri de titretir, yu-

vaları yıkar, ocakları söndürür, eşleri birbirinden ayırır ve yavruları yetim bırakır.

Boşanma, ahlâki çöküntülere, gerilimlere, bunalımlara ve iki aile arasında kırılganlıklara, hatta düşmanlıklara neden olur. Sonuçta boşanmadan en çok etkilenen yine çocuklar olur. Çünkü zavallı yavrular ana-baba sağlığında boyunları bükük ve yetim kalırlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'ın en sevmediği helâl, boşanmadır. (Ebû Dâvûd)

Boşanma, Allah katında sevimsiz olduğu gibi insanlar arasında da sevimsizdir ve her toplumda hoşgörü ile karşılanmayan bir olaydır. Ancak her şeyin istisnaları (ayrıcalıkları) olduğu gibi boşanmanın da istisnaları vardır ve bazı durumlarda boşanmak, evliliğin devamından daha hayırlıdır.

Örneğin; bir erkeğin kötü yolda olan hanımını boşaması daha hayırlı olduğu gibi, farz olan ibâdetleri yapmasına yani beş vakit namazı kılmasına, Ramazan'da oruç tutmasına ve örtünmesine engel olan kocasından ayrılmak da kadın için daha hayırlıdır.

Bu nedenle Yüce Allah boşanmayı tamamen yasaklayıp bütün kapıları kapamamış, gerekli ve zorunlu haller de kullanılmak üzere bazı kapıları açık bırakmıştır.

İslâm'da bazı istisnalar dışında boşama yetkisi erkeğin elindedir. Ancak erkekler tarafından bu yetkinin istismar edilmemesi ve kadınların gereksiz yere **"boş ol"** sözleri ile onurlarının zedelenmemesi için Allah boşamaya kısıtlayıcı sınırlamalar ve erkeğin onurunu zedeleyici hükümler koymuştur.

Yüce Allah buyuruyor:

Boşanma iki defadır. Ondan (ikinci boşamadan) sonra ya iyilikle tutmak (güzel geçinmek) ya da güzellikle boşamaktır. (Bakara - 229)

Yüce Allah boşama yetkisini erkeğe verirken, bunu üç boşama hakkı ile sınırlamıştır. Şöyle ki; eşini ilk defa boşayan erkek, dilerse eşi ile evlenebilir. Ancak boşama hakkının birini yitirdiği için geriye iki hakkı kalır. Eğer eşini ikinci defa boşarsa, yine tekrar alabilir ama iki hakkını yitirdiği için geriye tek ve son hakkı kalmış olur.

Ya üçüncü defa boşar ve son hakkını kullanırsa ne olur?

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer erkek hanımını (üçüncü defa) boşarsa, bundan sonra kadın başka bir erkekle nikâhlan (ıp cinsel ilişkide bulun) madıkça ona (ilk kocasına) helâl olmaz. (Bakara - 230)

Erkek, ağzına, diline ve öfkesine hâkim olamayıp hanımını üçüncü defa boşarsa, son hakkını da yitirdiği için artık aralarında evlilik bağları kalmaz ve kadın boşanma iddetini beklemeye başlar.

Boşanan kadının iddeti, âdetten kesilmişse üç ay (90 gün), âdetten kesilmemişse, üç âdet görünceye ve gebe ise doğum yapıncaya kadardır. İddet tamamlandıktan sonra kadın-erkek aralarında anlaşıp tekrar bir araya gelmek isterlerse,

Belirli bir müddet sonra boşama şartı koşmaksızın kadının başka bir erkekle nikâhlanması ve onunla cinsel ilişkide bulunması şarttır. İkinci eşi cinsel ilişkide bulunduktan sonra kadını boşarsa, tekrar boşanma iddetini tamamlar ve sonra ilk eşi ile evlenebilir.

Yüce Allah boşama yetkisini erkeğe verirken, koyduğu kısıtlayıcı önlemler ve erkeğin onurunu zedeleyici hükümlerle, hem kadın haklarını korumuş hem de boşamayı güçleştirmiştir.

* * *

Boşama ve boşanma dışında!

Erkek üvey kızına ve kadın üvey oğluna şehvetle dokunsa, öpse, derhal nikâhları geçersiz olur ve tekrar evlenmeleri ebedî haram olur.

Eşlerden ikisinin de aynı kadından süt emdikleri kesinleşirse, nikâhları derhal geçersiz olur.

Eşlerden biri din karşıtı görüşleri benimseyip ateist olsa, Allah, Peygamber, din, îman, Kâbe ve Kur'an gibi kutsal şeylere sövüp hakaret etse, beş vakit namaz gibi kesin farzları ya da şarap, domuz eti, faiz ve zina gibi kesin haramları inkâr etse, derhal din'den çıkıp mürted (kâfir) ve nikâhı da geçersiz olur. Hatasından dönüp tevbe ve tecdid-i îman ederse, nikâhını da yenilemesi gerekir.

BÖBÜRLENME

*

Yüce Allah buyuruyor:

Kârûn, Mûsa'nın kavminden idi. Onlara (kavmine) karşı böbürlenip azgınlardı. Biz ona öyle hazineler vermiştik ki, anahtarlarını bile güçlü, kuvvetli bir topluluk zor taşırdı. Kavmi ona dedi ki: Böbürlenme, çünkü Allah böbürleneni sevmez. (Kasas - 76)

Hız. Mûsa'nın amcasının oğlu olan Kârûn, önceleri fakir ve sâlih bir kişiydi. Hız. Mûsa'dan öğrendiği kimya ilmi ile eski bakırlardan altın yapmaya başladı ve kısa zamanda aşırı zengin oldu. Yaşadığı dönemin belki de insanlık tarihinin en varlıklı kişisi olan Kârûn, aşırı zengin olunca kavmine karşı bôbürlenip büyüklük tasladı ve Hız. Mûsa'dan koptu.

Kavmi onu "Bôbürlenme, Allah bôbürleneni sevmez" diye uyardı ama Kârûn aksine daha da azgınlaşınca ve Hız. Mûsa'ya iftira etmeye kalkışınca,

Yüce Allah buyuruyor:

Sonuçta biz onu da, sarayını da (bütün hazineleri ile) yerin dibine batırdık. Allah'a karşı ona yardım edecek bir topluluk olmadığı gibi, kendini savunacak durumda da değildi. (Kasas -81)

Kârûn'u, çok güvendiği seçkin korumaları Allah'ın azabından koruyamadı ve bôbürlenmesi de bir işe yaramadı. Sonuçta sarayı ve hazineleri ile birlikte yerin dibine battı ve insanlara ibret oldu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse bôbürlene bôbürlene sonuçta zorbalara sınıfına dâhil olur ve zorbalara gelecek olan ceza (azap) ona da gelir. (Tirmizî)

Allah'ın verdiği nimetlere şükür yerine nankörlük edenler, insanlara karşı bôbürlenip büyüklük taslayanlar, söz ve davranışları ile zorbalara benzedikleri için zorbalara gelen ceza onlara da gelir ve hiç kuşkusuz sonuçları felâket olur.

Yüce Allah buyuruyor:

Büyüklük taslayıp insanlardan yüz çevirme ve yeryüzünde bôbürlenerek yürüme! Çünkü Allah, bôbürleneni ve (sadece) kendini beğenip aşırı övünenleri sevmez. (Lokman - 18)

Geçici mala mülke güvenip bôbürleneni ve kendilerini dev aynasında görenler, sosyal yaşantıları alt seviyede olan eski dostları ve yakınları ile karşılaştıkları zaman, onları görmemezlikten gelir ve yüzlerini başka yöne çevirirler. Din kardeşliği ilkesine ters düşen bu tür çirkin davranışlar yasaklandığı gibi ayrıca âyet-i kerîmede, **"yeryüzünde bôbürlenerek yürüme! Çünkü Allah, bôbürleneni ve (sadece) kendini beğenip aşırı övünenleri sevmez"** buyruldu.

Tevazu'nun (alçak gönüllülüğün) karşıtı olan bôbürlenme, haksız yere büyüklük taslama ve kendini başkalarından üstün görme demektir. Bôbürlenme ve haksız yere övünme, psikolojik bir hastalık olduğundan yasaklanmış ve ayrıca, **"Allah bôbürleneni ve (sadece) kendini beğenip aşırı övünenleri sevmez"** buyurulmuştur.

Sperm denilen bir damla sudan yaratıldığını, dokuz ay ana karnında yattığını ve ölünce çürüyüp toprak maddelerine dönüşeceğini unutan gâfiller, yeryüzünde de böbürlenerek yürüdükleri için,

Yüce Allah buyuruyor:

Yeryüzünde böbürlenerek (çalımla) yürüme! Çünkü sen (ağırlığınla), ne yeri yarabilirsin ne de dağlarla boy ölçüşebilirsin. (İsrâ - 37)

Ağırlığı ile yerkaşını çatlatamayan, dağlarla boy ölçüşemeyen ve ölünce yeraltında çürüyecek olan insanın, yeryüzünde böbürlenerek yürümesi ve kendini başkalarından üstün görmesi gerçekten insanlıkla bağdaşmayan bir davranıştır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah (c.c) bana vahyetti: Öyle mütevâzi (alçak gönüllü) olun ki, hiç kimse kimseye böbürlenmesin (üstünlük taslamasın) ve hiç kimse kimseye zulmetmesin. (Müslim - İbni Mâce - Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennet ile cehennem aralarında tartışılar. Cehennem dedi ki: “Ben de zorbalar ve büyüklük taslayıp böbürleneler var.”

Cennet dedi ki: “Ben de insanların âcizleri, ezilenleri ve yoksulları var.”

Allah (c. c.) aralarında şöyle hükmetti:

Ey cennet! Sen benim rahmetimsin, dilediğime seninle rahmet ederim.

Ey cehennem! Sen de benim azabımsın, dilediğime seninle azap ederim. (Müslim - Tirmizî)

BÖLÜNME (TEFRİKA)

Yüce Allah buyuruyor:

Hepiniz birlikte Allah'ın ipine (Kur'an'a) sımsıkı sarılın, bölünüp parçalanmayın. (Âl-i İmran -103)

Bu âyet-i kerîmede, “Hepiniz Allah'ın ipine (Kur'an'a) sımsıkı sarılın” emri ile yeryüzündeki bütün müslümanların birlik, beraberlik ve dayanışma içinde hareket etmeleri emrediliyor ve “bölünüp parçalanmayın” emri ile de müslümanlar arasında her çeşit bölücülük hareketleri yasaklanıyor.

İnsanlık tarihinin en büyük küresel sömürgecisi olan İngiltere, “böl, parçala ve yut” savaş stratejisi ile dünyanın farklı kıtalarında yaşayan pek çok

ülkeyi egemenliği altına almış ve yüzyıllarca acımasızca sömürmüştür.

En uzun ömürlü süper güç olan Osmanlı Devleti'ni de aynı strateji ile küçücük devletçiklere ve aşiret şeyhliklerine bölüp parçalamış ve dilediği gibi sömürmüştür.

Bu nedenle Allah: "Ey müslümanlar! Hepiniz Allah'ın ipine (Kur'an'a) sınımsız sarılın, bölünüp parçalanmayın" diye bizi uyarıyor ve aksi halde İslâm düşmanlarının egemen olacağını bildiriyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah'a ve Resûlüne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin. Aksi halde iinize korku düşer ve (iktidar) gücünüz gider (İslâm düşmanları egemen olur). Bu nedenle sabırlı (aranızda hoşgörölü) olun. Kuşkusuz Allah sabredenlerle beraberdir. (Enfâl - 46)

Bu âyet-i kerîmede, Allah'ın ve Resûlünün emirlerine itaat etmemiz, birbirimizle çekişmememiz ve bölünüp parçalanmamamız emrediliyor. Bölünüp parçalandığımız takdirde, içimize korku düşeceği, iktidar gücümüzün gideceği ve sonuçta İslâm düşmanlarının egemen olacağı bildiriliyor.

Müslümanların ayrı ayrı câmilerde namaz kılmaları da bölücölük müdür?

Müslümanların binlerce câmide ayrı ayrı cemaatler halinde namaz kılmaları, sohbet dinlemeleri ve çevre sakinlerinin kendi aralarında bir araya gelip Kur'an okumaları, Kur'an öğrenmeleri ve dînî sohbetler yapmaları bölücölük değildir.

Bu tür topluluklar gerekli hallerde derhal bir araya gelip birleşebilir, birbirleriyle kaynaşıp bütünleşebilir ve daha büyük toplulukları meydana getirebilirler. Çünkü bu tür topluluklar, farklı kaplarda farklı şekiller alan suya benzerler. Farklı kaplardaki sular farklı görünse de büyük bir depoya boşaltıldıkları an, derhal birbirleriyle kaynaşıp bütünleşir ve deponun şeklini alıverirler.

İşte bu nedenle bu tür topluluklar kesinlikle bölücölük değil, aksine İslâm zenginliğinin göstergesi ve küresel İslâm birliğinin alt yapısını oluşturan mânevî damlacıklardır.

İslâm'da haram olan bölünme, buz gibi katılaşmış ve karışmış kutuplara ayrılıp bölünmüş gruplardır. Çünkü bu tür grupların bir araya gelebilmeleri ve aralarında kaynaşıp bütünleşmeleri çok güçtür. Bazı nedenlerle bir araya gelseler bile aralarında buz gibi soğuk yeller esebilir ve taş gibi katılaşmış buzların sürtüşmesinden kırıcı ve bölücü sesler çıkabilir.

Çünkü her grubun öncelikli amacı, kendi grubunun kalıplaşmış katı yapısını koruyup yaygınlaştırmak ve aşırı derecede abarttıkları liderlerini, şeyhlerini ve hocaefendilerini diğer gruplara da kabul ettirmeye çalışmaktır.

Peki, sonuçta kim kaybediyor ve bedelini kim ödüyor?

Ne yazık ki İslâm kaybediyor, bedelini müslümanlar ödüyor ve sonuçta İslâm ülkelerinde, İslâm düşmanları egemen ve iktidar oluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zandan sakının, çünkü (kötü) zan sözlerin en yalan olanıdır. Başkalarının (gizli) konuşmalarını dinlemeyin ve kusurlarını araştırmayın. Birbirinize karşı böbürlenip üstünlük taslamayın, birbirinizi kıskanmayın, (aranızda) kin tutmayın ve (birbirinize) sırtınızı çevirmeyin. Ey Allah'ın kulları! Allah'ın size emrettiği gibi kardeş olun. (Müslim)

Sevgili Peygamberimiz İslâm birliğinin korunması için âdeta yalvarırcasına bizlere bazı tavsiyelerde bulunuyor ve sonra “**Ey Allah'ın kulları! Allah'ın emrettiği gibi kardeş olun**” buyuruyor.

Peki, Allah'ın emrettiği kardeşlik nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

Mü'minler ancak kardeşlerdir. O halde kardeşlerinizin arasını ıslâh edin (barışçı bir yaklaşımla düzeltin) ve Allah'tan korkun ki rahmete kavuşasınız. (Hucûrat - 10)

Allah'ın bize emrettiği şekilde kardeş olabilmemiz için ırk, renk, dil ve meşreb (grup) ayırımı yapmaksızın yeryüzündeki ve kabir (Berzah) âlemindeki bütün mü'minleri kapsayan din kardeşliğini grupsal kardeşlikle kısıtlamayalım ve grupsal kardeşliği din kardeşliği yerine koymayalım.

İslâm ve grupsal çalışmalar

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Herkes kendi yapısına (yeteneğine) göre hareket eder. Kimin en doğru yolda olduğunu en iyi bilen Rabbidir. (İsrâ - 84)

Madde âlemindeki denge-düzenin gereği canlı ve cansız bütün varlıkları farklı özelliklerle yaratan ve farklı yetenekler veren Allah, toplumsal dengenin gereği insanları da farklı özelliklerde yaratmış ve herkese farklı yetenekler vermiştir.

Bu açıdan baktığımızda, bir varlığın diğer varlıklara karşı üstünlük taslayıp böbürlenmesi ne derece gülünç ve anlamsız ise bir grubun diğer gruplara karşı üstünlük taslayıp böbürlenmesi ve “En doğru yolda biziz” diye övünmesi, daha gülünç, daha anlamsızdır ve Allah katında suçtur.

Çünkü âyet-i kerîmede “**Kimin en doğru yolda olduğunu en iyi bilen Rabbidir**” buyuruluyor. Aynı cins atomlar birleşip elementleri ve aynı cins hücreler birleşip dokuları oluşturduğu gibi genelde aynı yapıya (psikolojik özelliğe) sahip olan insanlar da bir araya gelip grupları ve cemaatleri oluştururlar.

Atalarımız, “Tek el ses çıkarmaz” demişler. Müslümanların seslerini duyurabilmeleri, her açıdan dinsel özgürlüğe kavuşabilmeleri ve bazı işleri başarabilmeleri için örgütlenmeleri, dernekler kurmaları, gruplar ve cemaatler halinde çalışmaları bir zorunluluktur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah’ın yardımı cemaatin üzerinedir. (Kenzü'l-ummâl)

Ancak İslâm için çalışan her grup, Allah bize bu görevi verdi diye şükretmeli, ihlâsla ve samimiyetle Allah’ın dinine hizmet etmelidir. Ayrıca İslâm için çalışan diğer grupları da kesinlikle küçümseyip aşağılamamalı ve kendi grup arkadaşlarını, liderini, şeyhini ve hocaefendilerini sevdiği gibi diğer gruplardaki müslümanları ve liderlerini de sevmelidir.

Unutmayalım! Yüce Allah “**Mü’minler ancak kardeştir ve kimin en doğru yolda olduğunu en iyi bilen Rabbidir**” buyuruyor.

Grup ayırımı yapmadan bütün müslümanları sevebilmemiz için;

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Siz, iman etmedikçe cennete giremezsiniz ve siz birbirinizi sevmedikçe (gerçek anlamda) iman etmiş olamazsınız. Size bir şeyi bildireyim mi? Onu yaptığınız zaman birbirinizi seversiniz. Aranızda selâmı yaygınlaştırın. (Müslim - İbni Mâce - Tirmizî - Ebû Dâvûd)

Selâm, müslümanların gönlünü birbirine bağlayan mânevî sevgi bağıdır. Bu sevgi bağının güçlenmesi için birbirimize bol bol selâm verelim ve müsait zamanlarda musâfaha edip (el sıkışıp) ayaküstü sohbet de edelim.

Selâm sevginin, sevgi îmanın ve îman da cennetin anahtarıdır. İşte bu üç anahtara sahip olabilmek için radikal gruplaşmalardan kaçınalım ve din kardeşlerimiz arasında ayırım yapmayalım.

Özellikle grup liderleri ara sıra bir araya gelebilseler ve oturup biraz sohbet yapabilseler, grupsal tabular yıkılır, İslâm birliğinin önü açılır, Allah (c.c.) ve Peygamberimiz (s.a.v.) onlardan razı olur ve bundan kazanan sadece müslümanlar olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müslüman kardeşine tevâzu edenî (alçak gönüllü davrananı) Allah yüceltir ve müslüman kardeşine karşı üstünlük taslayanı da alçaltır.

(Taberânî)

Niyetimiz gerçekten İslâm'a hizmet etmekse ve tek amacımız Allah'ın dinini gönüllerde egemen kılmaksa, amacımız doğrultusunda çalışan herkesi kucaklayalım, el ele ve omuz omuza birlikte çalışalım. Kesinlikle hiç kimseyi ve hiçbir grubu küçümsemeyelim ve şeytan gibi ben ya da biz onlardan daha hayırlıyız (üstünüz) demeyelim.

Değerli kardeşlerim!

Allah için bir şey yapabilmişsek, insanlara bir şey verebilmişsek ve güzel dinimize hizmet edebilmişsek, Allah'a şükürler edelim ve bizi bu yolda sabit kılması için dua edelim.

Özellikle liderlerimizi, mürşitlerimizi ve hocaefendilerimizi aşırı derecede abartarak ve sürekli meddahlığını yaparak, diğer grupların karşıt tepkilerine ve dolayısıyla bölünmelere neden olmayalım ve din için çalışıyorum derken din yıkıcılarından olmayalım.

BÜYÜ VE BÜYÜCÜLÜK

Yüce Allah buyuruyor:

Süleyman'ın hükümrânlığı hakkında onlar (yahudiler), şeytanların uydurduğu sözlere tabi oldular. Hayır! Süleyman (büyü yapıp) kâfir olmadı. Ancak şeytanlar kâfir oldular. Çünkü insanlara büyüü ve Bâbil'de Hârût ile Mârût isimli iki meleğe indirileni (ilham edileni) öğretiyorlardı. Gerçi o iki melek: "Biz ancak imtihan için gönderildik, sakın ha! (Büyü yapıp da) kâfir olmayın" demeden hiç kimseye (büyü ilmini) öğretmiyorlardı. Onlar o iki melekten karı ile kocanın arasını açacak şeyleri öğreniyorlardı. Gerçekte onlar (büyü yapanlar) Allah'ın izni olmadan hiç kimseye zarar veremezler. (Bakara - 102)

Büyü nedir?

Büyünün Arapçası sihirdir. Sihir, gizlice yapılan üstü kapalı ve karmaşık bir şey demektir. Büyücülük her dönemde insanların ilgisini çeken bir konu olmuş, özellikle Keldânîler ve Bâbilliler döneminde doruk noktasına ulaşmıştır.

Yeryüzünde ilk defa kalem ile yazı yazan, rakamlarla matematiksel işlemler yapan ve ilk defa dikişli elbise giyen Hz. İdris peygamberdi ve ona mucize olarak gök (astrofizik) ilmi verilmişti.

Belirli vakitlerde belirli yıldızlardan yansıyan ışınların fiziksel, psikolojik ve ruhsal açıdan insanların üzerindeki etkilerini çok iyi bilen Hz. İdris, kavmini de uyarıyor ve bu vakitler de ibâdet etmelerini tavsiye ediyordu.

Ne yazık ki Hz. İdris'ten sonra şeytanların teşviki ile bu bilgiler amacından saptırılıp büyücülüğün alt yapısı oluşturuldu ve yeryüzünde ilk defa büyücülük olayı başlamış oldu.

Hız. İdris Mezopotamya bölgesinde yaşadığı için büyücülük olayı da o bölgede başladı ve kısa zamanda yaygınlaşıp korkunç boyutlara ulaştı. Zamanla iş çıkırından çıktı ve insanlar büyücüler peygamberler gibi algılamaya ve onları kutsallaştırmaya başlayınca,

Yüce Allah o dönemde büyücülüğün merkezi konumunda olan Bâbil'e, insan şeklinde Hârût ve Mârût adında iki melek gönderdi.

Meleklerin görevi, büyü'nün gerçeğini anlatıp insanları uyarmak ve büyücülerin mânevî bir güce sahip olmadığını kanıtlamaktı. Ancak her bilim ve teknoloji gibi büyücülük ilmi de art niyetli kişiler tarafından kötü amaçla kullanılabileceği için melekler: **“Biz ancak imtihan için gönderildik, sakın ha! (büyü yapıp da) kâfir olmayın”** demeden hiç kimseye büyü ilmini öğretmiyorlardı.

İnsanlar büyüden etkilenir mi?

İnsanların etkilenmediği bir şey yok ki! Işıktan, karanlıktan, soğuktan, sıcaktan, havadan, fırtınadan, şimşekten, gök gürlemesinden, güneşten, zehirli gazlardan ve gıdalardan etkilenen insan doğal olarak büyüden de etkilenir.

Ancak soğuktan, sıcaktan, ışıktan ve karanlıktan herkes aynı derecede etkilenmediği gibi büyüden de herkes aynı derecede etkilenmez.

Büyü özellikle içe kapanık, aşırı duyarlı ve evhamlı kimseler üzerinde daha etkili olur ve yapılan büyü doğrultusunda içlerinde bir irâde oluşur. Büyü en fazla sinir sistemi üzerinde etkili olduğu için irâde güçleri zayıflar, çabuk kızar, insanlardan nefret eder ve alıngan olurlar.

Ancak soluduğumuz hava, içtiğimiz su ve yediğimiz gıdalarla içimize giren, çevremizde ve derimizdeki kılların dibinde yuvalanan trilyonlarca zararlı bakteriler, cinler, şeytanlar, gizli ve açık düşmanlarımız, Allah'ın izni olmadan bize bir zarar veremedikleri gibi, büyü ve büyücüler de Allah'ın izni olmadan kesinlikle bir zarar veremezler. Bu nedenle âyet-i kerîmede **“Gerçekte onlar (büyü yapanlar) Allah'ın izni olmadan hiç kimseye zarar veremezler”** buyruluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Farz namazlarının ardından Âyet-el-kürsî'yi okuyan kimse, diğer namaz vaktine kadar Allah'ın koruması altındadır. (İbni Hacer)

Allah'ın koruması altında olan kimseye cin, şeytan yaklaşamaz ve büyü yapılsa da zarar veremez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Âyet-el-kürsî okunan bir eve kırk gün, ne büyücü bir kadın ve ne büyücü bir erkek giremez. (Ahmed İbni Hanbel)

İhlâs ve samimiyetle Âyet-el-kürsî okunan bir eve kırk gün büyücü kadınlar, büyücü erkekler giremez ve yaptıkları büyüleri ev halkına hiçbir zarar veremez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim, Cuma namazından (kadınlar, hastalar öğle namazından) sonra "Kul hüvallâhu ahad, Kul eûzü birabbi'l-felâk ve Kul eûzü birabbi'n-nâs" ı yedişer defa okursa, Allah onu gelecek cumaya kadar her çeşit kötülükler (cin ve büyücülerin şerrin) den korur. (Menâvî)

Kim, her gece yatarken ve sabah kalktığı zaman Âyet-el-kürsî, Kul hüvallâhu ahad, Kul eûzü birabbi'l-felâk ve Kul eûzü birabbi'n-nâs'ı birer defa okuyup avucuna üfler ve sonra ellerini bedenine sürerse, Allah o kimseyi cin, şeytan, büyü ve büyücülerin şerrinden korur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim her sabah (aç karnına) yedi tane acve hurması yerse, o gün o kişiye ne zehir ne de büyü zarar veremez. (Buhârî)

Çağımızda hâlâ büyücüler var mı?

Gerçek büyücüler yok ama sahteleri çok! Eski çağlarda büyücü olmak isteyenler bir büyücü ustanın yanında yıllarca çırak olarak çalışır ve ustası icazet (diploma) verince, o da büyücülüğe başlardı. Ancak zamanla büyücülük mesleği önemini yitirdi ve usta-çırak ilişkisi de tarihe gömüldü.

Bâbil döneminin ünlü büyücüler, büyü ile ilgili bazı bilgileri çivi yazısı denilen nokta, çizgi ve geometrik şekillerden oluşan bir yazı sistemi ile derilere, taşlara ve kemiklere yazmışlar ama,

Sonradan gelenler bu karmaşık ve silik yazıları birbirinden kopyalarken, gerçekte hiç ilgisi olmayan farklı şekiller ortaya çıkmış ve zamanla onlar da kaybolunca büyücülük mesleği de günahları ile birlikte tarihin karanlıklarına gömülmüş.

Büyü yapmak ve yaptırmak günah mı?

Büyü yapmak ve yaptırmak, en büyük ve en korkunç günahlardan biridir. Çünkü yahudilerin “Süleyman büyü ile yeryüzüne egemen oldu” iddialarına karşı Yüce Allah, Süleyman büyü yapmadı yerine “**Süleyman kâfir olmadı**” buyurarak,

Büyü yapmanın kâfirlikle eş anlamda olduğunu ayrıca “**Şeytanlar kâfir oldular, çünkü onlar insanlara büyü yapmasını öğretiyorlardı**” buyurarak, büyü yapanların ve yaptıranların şeytanlarla aynı konumda olduğunu vurgulamıştır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Helâk edici yedi gûnahtan kaçının.”

(Sahabeler): “Ya Resûlallah! Bunlar nelerdir?” dediler.

Peygamberimiz buyurdu:

“Allah’a şirk (ortak) koşturmak, sihir (büyü) yapmak, Allah haram kıldığı halde, haksız yere bir kimseyi öldürme, fâiz yemek, yetim malını yemek, savaş alanından (din düşmanlarından) kaçmak, evli, namuslu ve kötülüklerden haberi olmayan kadınlara zina iftira etmek. (Buhârî - Müslîm - Nesâî)

Bu hadis-i şerîfte de büyü yapanın ve yaptıranın, Allah’a şirk koşturmak (müşrik olmak) ile haksız yere bir kimseyi öldürmek (katil olmak) gibi iki korkunç günah arasında olduğu vurgulanmıştır.

Bakıcı, cinci ve büyücülere gitmek günah mı?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse arrâfa ya da kâhine gitse ve onun sözlerine (inanıp) onay verse, (Hz.) Muhammed’e indirileni (Kur’an’ı) inkâr etmiş olur.

(Hâkim - Beyhâkî - Ahmed İbni Hanbel)

Çalınan, kaybolan gizli şeyleri bildiğini iddia eden yalancılara **arrâf** ve gelecekte haber veren sapıklara (falıcılara) **kâhin** denir.

Günümüzde bakıcı, cinci ve büyücü adı altında pek çok sapık dolandırıcılar türedir. Canı sıkılan, gönlü daralan, eşi ile tartışan, işi bozulan, arabası çalınan, altını, parası, değerli eşyası kaybolan, evlenemeyen, çocuğu olmayan ve iş bulamayanlar,

Bu sapıkların kapısında sürüm sürüm sürünmekte ve acımasızca sömürülmektedirler. Özellikle zavallı hanımlar, çocuklarının harçlığına varıncaya kadar ellerindeki bütün paraları götürüp o sapıklara yedirirler, sonra da kaynanam, görüncem bana büyü yapmış diye asık suratları ile eve dönerler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim kâhine (bakıcıya) gidip bir şey sorsa, kırk gün tevbesi kabul olmaz. Eğer bakıcının sözüne (inanıp) onay verse, küfre gider (dinden çıkar, kâfir olur). (Taberâni)

Ehl-i sünnetin temel inanç ilkelerinden biri de gayb-ı (gizli şeyleri) sadece Allah bilir. Bakıcı denilen sapıklara gidip bir şey sormak haram, onların sözüne inanmak ise küfürdür yani îmanı giderir. Bu nedenle bakıcılara gidenlerin derhal tevbe etmeleri, onların sözüne inanların ise tevbeden sonra îmanlarını ve nikâhlarını da tazelemeleri gerekir.

CAHİLLİKTEN ALLAH'A SİĞİNMA

Yüce Allah buyuruyor:

(Hz. Mûsa): “Câhillerden olmaktan Allah’a sığınırım” dedi. (Bakara - 67)

Maddi ve mânevî olmak üzere iki çeşit câhillik vardır.

Maddi câhillik nedir?

Bilim, kültür ve teknoloji açısından yaşadığı çağın gerisinde kalanlara genelde câhil denir. Ancak bu tanımlama gerçeği tam yansıtmaz. Çünkü belirli bir bilim dalında uzman olanlar, uzmanlık alanlarının dışında kalan bilim dallarında câhil olabilirler. Örneğin, küresel üne sahip olan bir ekonomi uzmanı, tıp dalında câhil olabildiği için aniden hastalanan eşini gece yarısı hastaneye taşıma zorunluluğunda kalır.

Hz. Mûsa gibi bir peygamber bile Hz. Hızır'ın ledünni ilmi karşında câhil kaldığına göre, her insanın doğasında câhillik vardır. Bunun için atalarımız “Her şeyi bilen, hiç bir şey bilmez” demişler.

Maddi câhillik dünya hayâtı ile sınırlı olup ölümle sona ereceğinden, âhirette mânevî dereceler dışında fizik uzmanı ile tarım işçisi ve tıp uzmanı ile berber çırağı arasında bir farklılık olmaz.

Mânevî câhillik nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

(Yûsuf) Rabbim! Bana zindan, onların (Mısırlı kadınların) beni dâvet ettikleri şey (gayr-i meşrû cinsel isteklerin) den daha sevimlidir. Eğer onların (cinsellik) hilelerini benden çevirmezsen, onlara meyledilir ve câhillerden olurum. (Yûsuf - 33)

Hız. Yûsuf, Züleyhâ'nın kocası olan Mısır maliye bakanı Kıtır'ın kölesi idi. Züleyhâ ve Mısır'lı kadınlar onu gayr-i meşrû cinsel isteklerine dâvet edince (baskı yapınca), Hız. Yûsuf'un sadece iki seçeneğı vardı; ya kölesi olduğı Züleyhâ'nın cinsel yaklaşımına boyun eğip Mısır'ın en lüks sarayında konfor içinde yaşamak ya da karanlık zindana atılıp zalim gardiyanların baskısı altında yaşamak. Hız. Yûsuf zindanı saraya tercih etti ve

“Rabbim! Bana zindan onların beni dâvet ettikleri şeyden daha sevimlidir” dedi.

Diğer yandan her nefis kötülüğü emrettiğı için nefsine güvenemeyen Hız. Yûsuf: **“Eğer onların (cinsellik) hilelerini benden çevirmezsen (beni zindana atırmazsan), onlara meyledebilir (nefsime uyabilir) ve câhillerden olurum” dedi.**

İşte Hız. Mûsa'nın, Hız. Yûsuf'un, diğer peygamberlerin ve bilinçli mü'minlerin Allah'a sığındığı mânevî câhillik, mânevî gaflet ve mânevî aşâğılık budur.

Allah'ı unutup ölümü yok saymak ve nefsin istekleri doğrultusunda gayr-i meşrû cinsel ilişkilerde bulunup günah bataklıklarına dalmak, gerçekten ne korkunç bir gaflet ve mânevî cehalet!

Câhillerle ilişkiler!

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Bağışlama yolunu tut, iyiliğı emret ve câhillerden yüz çevir. (A'raf - 199)

Allah'ı unutup ölümü hatırlamayan ve nefislerinin istekleri doğrultusunda çılgınca yaşayan câhilleri kendi hallerine bırakıp onlarla ilgilenmemek, denize düşüp boğulma tehlikesi geçirenlerle ilgilenmeyip kendi hallerine bırakmaktan daha tehlikelidir.

Ancak bazıları denize düşeni kurtarayım derken kendileri de boğuldıkları gibi bizler de câhilleri kurtarayım derken kendimiz de cehalet bataklıklarında boğulmamamız için Yüce Allah'ın Peygamberimize emrettiğı şu üç kuralı uygulayalım;

Bağışlama yolunu tut: Câhillerden gelebilecek her çeşit kötü davranışları ve hakaret içeren sözlü sataşmaları hoşgörü ile karşılayabilmek için kendimizi hazırlayalım ve bağışlama yolunu turalım.

İyiliğı emret: Onları gafletten uyarmak ve cehalet bataklıklarından kurtarmak için kurtuluşun sadece İslâm'da olduğunu anlatırken ve İlâhi emirleri tebliğ ederken, bıkkınlık vermemek için az, öz konuşalım ve öncelikli konuları unutmayalım.

Câhillerden yüz çevir: İlâhî emirleri tebliğ ettikten ve İslâmî yaşantının güzelliklerini örnekler vererek anlattıktan sonra, tartışmaya girişmemek, çirkin sözlerine muhatap olmamak ve onların seviyesine düşmemek için hoşgörü ile yanlarından ayrılalım.

Câhillere öğüt fayda verir mi?

Evet verir ama iki çeşit câhillik vardır,

Bilmediğini bilir, câhilliği kabullenir, anlatılanları dinler, öğrenmek ve ce-
halet bataklığından kurtulmak ister. İşte bunlara öğüt fayda verir.

Bilmediğini bilmez, câhilliği kabullenmez, anlatılanları dinlemez. İşte
bunlara öğüt fayda vermez.

CEHENNEM

Yüce Allah buyuruyor:

**(Ey îman edenler!) Kâfirler için hazırlanmış olan ateş (cehennem)
den sakının! Allah’a ve Peygambere itaat edin ki merhamet olunası-
nız.** (Âl-i İmran - 131 - 132)

Devlet otoritesinin sağlanması ve suçluların cezalandırılması için en
küçük devletlerin bile cezaevleri olduğu halde, yerlerin ve göklerin tek ege-
meni olan Allah’ın cezaevi olmaz mı? Tabii ki var. İşte buna **cehennem**
denir. Ancak Rabbimizin Celâl ve Kahhar sıfatlarının simgesi olan korkunç
cehennem dünyadaki cezaevlerine benzemediği için,

Yüce Allah “(Ey îman edenler!) Kâfirler için hazırlanmış olan ateş (ce-
hennem) den sakının!” diye bizi uyarıyor ve cehennemden sakınmanın söz
ile değil eylem ile olacağını vurgulamak için de “Allah’a ve Peygambere
itaat edin” emirlerini yerine getirin ve yasaklarından kaçının “ki merhamet
olunasınız” yani kurtuluşa eresiniz buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennet ile cehennem aralarında tartıştılar!

***Cehennem dedi ki: Bende zorbalar (baskıcılar) ve büyüklük tasla-
yıp böbürleneler var. Cennet dedi ki: Ben de insanların güçsüzleri,
ezilenleri ve yoksulları var.***

Allah (c. c.) aralarında şöyle hükmetti:

***“Ey cennet! Sen benim rahmetimsin, dilediğime seninle rahmet
ederim (ödüllendiririm)”.***

“Ey cehennem! Sen de benim azabımsın, dilediğime seninle azap ederim”. (Müslim - Tirmizî)

Peki, cehennem nerede?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennet gökte ve cehennem yerde (yerin altında) dır. (Deylemî)

Yüce Allah buyuruyor:

Allah, yedi kat gökleri ve yerden de aynı mislini yaratandır. (Talak - 12)

Âyet-i kerîmede, dünyanın da gökler gibi yedi kat (tabaka) olarak yaratıldığı bildiriliyor. Yerkabuğu denilen birinci tabakanın kalınlığı kıtalarda yaklaşık 35.000 metre olup, yüzeyden aşağı doğru inildiğinde her 33 metrede ısı bir derece artarak yerkabuğunun altında 1.000 dereceyi aşar. Yerkabuğunun altında aşırı ısıdan dolayı erimiş metal tabaka vardır. Metal tabakadan sonra ısı daha da artar ve merkeze yaklaşıldığında korkunç boyutlara ulaşır.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün dünya, (fiziksel ve kimyasal açıdan) başka bir dünyaya ve göklerde (başka düzene) dönüştürülecek. (İbrâhim - 48)

Kıyâmet olayında dünyanın yüzeyi kimyasal ve fiziksel açıdan başka bir yapıya dönüştürülürken çapı da belki milyonlarca kat daha fazla büyüyüp güneşe çok yaklaşacak ve merkezi de aşırı derece de kızıştırılıp cehenneme dönüştürülecek.

Çünkü Yüce Allah buyuruyor:

Cehennem de daha kızıştırıldığı (ısısı arttırıldığı) zaman. (Tekvîr - 12)

Allah Peygamber tanımayan inkârcılar için cehennem aşırı derecede kızdırılacak ama önce mahşer yerinde yargılanacaklar.

Mahşer’den cehenneme!

Mahşer güneşinin altında binlerce yıl sorgulanan ve korkudan tir tir titreyip ecel terleri döken kâfirler, bir bardak suyun, bir lokma ekmeğin ve gölgede bir dakika dinlenmenin özlemini çekerken,

Yüce Allah zebanilere buyuracak:

Onu tutun ve (ellerini boynuna) bağlayın. Sonra atın onu cehenneme. (Hakka - 30 - 31)

Dünyada malına, mülküne, makamına ve yetkisine güvenip büyüklük taslayanlar ve İlâhî emirleri tanımayanlar, aşağılanarak cehenneme atılmak üzere zebanilere teslim edilince, pişmanlıktan kahrolacaklar ama iş işten geçtikten sonra!

Yüce Allah buyuruyor:

Kâfirler (günah türlerine göre), bölük bölük cehenneme sevk olunurlar. Nihâyet oraya geldiklerinde, onun (cehennemin) kapıları açılır ve görevli (zebânî) ler onlara: Size içinizden Rabbinizin âyetlerini okuyan ve bugüne ereceğinizi haber verip uyaran peygamberler gelmedi mi? derler. Onlar: Evet (ama), artık azap sözü kâfirlerin üzerine kesinleşti derler. (Zümer -71)

Cehennem melekleri, akıllı ve bilinçli varlıklar olan insanların geçici dünyaya aldanmalarına ve günahkâr olarak cehenneme gelmelerine şaşacak ve bu şaşkınlıklarını gidermek için “Size içinizden Rabbinizin âyetlerini okuyan ve bu güne ereceğinizi (tekrar dirileceğinizi) haber verip uyaran peygamberler gelmedi mi?” diye soracaklar. Sonra,

Yüce Allah buyuruyor:

Onlara (kâfirlere) denilecek ki: Girin cehenneme kapılarından, (hem de) içinde sürekli kalıcı olduğunuz halde. (Dünyada) büyüklük taslayanların yeri ne kötüdür. (Zümer - 72)

Mahşer yerindeki binlerce yıllık bekleyişten ve nefes kesen sorgulamadan sonra kâfirlere, “girin cehenneme” denilince korkudan şok olacaklar ama zebaniler onları tutup cehenneme atacaklar.

Yüce Allah buyuruyor:

Onun (cehennemin) yedi kapısı vardır ve her kapı için belirlenmiş bir grup vardır. (Hicr - 44)

Cehennem üst üste yedi kattır ve her katın dışarıya açılan bir kapısı vardır. Günahkârlar dünyadaki inanç ve yaşantıları doğrultusunda belirli kapıların birinden belirli katlara atılırken, cehennem kükreyip ateşini saçacak ve alevler öncelikle insanların yüzünü yakacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Ateş, yüzlerini kavurup yakacak ve onlar orada dişleri sırtıp kalacak. (Mû'minûn - 104)

Cehennemde ilk ziyafet!

Yüce Allah buyuruyor:

Sonra siz, ey sapıklar (ve tekrar dirilmeyi) yalanlayanlar! Elbette zakkum ağacından yiyeceksiniz. Karınlarınızı onunla dolduracaksınız. Üstüne de (kaynayan) hamim suyundan içeceksiniz (hem de) susuz kalıp suya kanmayan develerin içtiği gibi içeceksiniz. (Vâkı'a - 51 - 55)

Mahşer yerinde binlerce yıl aç kalanlar cehennemde zakkum ağaçla-

rını görünce, onun acı ve yakıcı meyveleri ile karınlarını tıka basa dolduracaklar. Az sonra içleri yanmaya başlayınca, fokur fokur kaynayan hamim suyunu, susuz kalıp suya kanmayan develer gibi içecekler. Zakkum ile hamim içlerini yakınca acıdan kıvranmaya başlayacak ve kendilerini yerlere atacaklar.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar orada birbirleriyle çekişecekler ve şöyle diyecekler: Vallâhi biz (dünyada) gerçekten apaçık bir sapıklıkta imişiz. Çünkü biz sizi (ey sapık liderler!) Âlemlerin Rabbi (olan Allah) ile eşit tutuyorduk. Bizi ancak o günahkâr (sapık lider) ler saptırdı. Artık bizim için ne şefaathiler var, ne de yakın bir dost. Ah keşke bizim için (dünyaya) bir defa daha dönüş olsa ve biz de mü'minler'den olsak. (Şuara - 96 - 102)

İslâm karşıtı sapık liderlerin peşine takılanlar, onları alkışlayanlar, bayram ve tören adı altında heykellerin önünde saygı ile eğilenler, alkol, kumar ve fuhuş bataklıklarında ömür tüketenler, cehennemin ateşine dayanamayıp zebanilerine yalvaracaklar!

Yüce Allah buyuruyor:

Ateşte olan (yanan) lar cehennem zebanilerine diyecekler ki: (Ne olur) Rabbinize yalvarın da bir gün için olsun azabımızı hafifletsin. (Mü'min - 49)

Tekrar dünyaya dönme ve cehennemden kurtulma ümidini yitirenler, bir gün için bile olsa azaplarının hafifletilmesine razı olacaklar, bu istekleri de kabul edilmeyince zebanilerin lideri Mâlik'e,

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Mâlik! Rabbin işimizi bitirsin (bizi öldürsün) diye yalvaracaklar. (Mâlik) Diyecek ki: Siz (cehennem'de ebedî) kalıcısınız. (Zuhruf -77)

"Ölümlerden ölüm beğen" diye bir söz var ya! İşte kâfirler ölümün her türlü süne razı olacaklar ama hiçbirini bulamayacak yani ölmeyecek ve ölemeyecekler.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz mücrimler (inkârcılar) cehennem azabında sürekli kalacaklar. Azapları hiç hafifletilmeyecek ve onlar orada ümitleri tükenmiş bir halde kalacaklar. (Zuhruf -74 - 75)

Günahkâr mü'minlere gelince!

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Kendinizi ve ehlinizi (eşinizi, çocuklarınızı) yakıtı insanlar ve taşlar olan ateş (cehennem) den koruyun. Orada, Allah'ın

kendilerine olan buyruklarına karşı gelmeyip emredildikleri şeyleri yapan iri cüsseli, sert yapılı ve acımasız melekler vardır. (Tahrîm - 6)

Yüce Allah “Ey mü’minler” diye bizi uyarıyor, yakıtı insanlar ve taşlar olan cehennemden, kendimizi, eşimizi, çocuklarımızı ve yakınlarımızı korumamızı emrediyor. Çünkü inandığı halde İslâm’ı yaşamayanlar, kendilerini, eşlerini, çocuklarını ve yakınlarını günahlardan korumayanlar,

İlâhi adâletin gereği günahları kadar yanmak üzere cehenneme atılacak ve günahlarından arınıncaya kadar cehennemde yanacaklar.

Cehennem zebanilerinin lideri olan Mâlik: “Filan oğlu filan ve filan kızı filan, günahlarından arındın, cehennemden çık ve cennete git” diye anons yaptıkça,

Günahı daha fazla olan mü’minler: “Ah! Benim günahım da daha az olsaydı, şimdi ben de cehennemden kurtulurdum” diye çok pişman olacak ve kendini kınayacak.

En son mü’min 70.000 yıl yandıktan sonra emekleyip cehennemden çıkacak ve ardından hiç açılmamak üzere cehennemin kapıları kapanacak. İşte o an kâfirlere çok güç gelecek, çünkü tüm beklentileri ve hayâlleri sönecek.

CEMAATLE NAMAZ KILMANIN FAZİLETİ

Yüce Allah buyuruyor:

Namazı dosdoğru kılın, zekâtı tam verin ve rükû edenlerle birlikte rükû edin. (Bakara - 43)

İbâdetler bedensel ve parasal olmak üzere genelde iki kısma ayrılır. Bedensel ibâdetlerin özü namaz ve parasal ibâdetlerin özü zekâttır. Bu nedenle âyet-i kerîmede, “**Namazı dosdoğru kılın, zekâtı tam verin**” buyruluyor, ayrıca “**rükû edenlerle birlikte rükû edin**” buyrulularak, namazı cemaatle kılmanın fazileti vurgulanıyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cemaatle kılınan namaz, tek başına kılınan namazdan yirmi yedi derece daha faziletlidir. (Buhârî - Müslim)

Namaz dinin direği, câmiler ve mescidler bunun simgesidir. İslâm birlik, beraberlik, kardeşlik ve eşitlik dinidir. Bunların en güzel uygulandığı yerler de câmiler ve mescidlerdir. Dinin direğini ayakta tutabilmek ve İslâm'ın güzelliklerini gelecek kuşaklara aktarabilmek için beş vakit namazı cemaatle kılmayı alışkanlıklılık (bağımlılık) haline getirelim ve yavrularımızı da câmilere götürelim.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mescidlere (cemaate) gitmeyi alışkanlık haline getiren bir kimseyi gördüğünüz zaman, onun mü'min olduğuna şahitlik ediniz. (Tirmizî - İbni Mâce - Ahmed İbni Hanbel)

Cuma namazını cemaatle kılmak farz, beş vakti cemaatle kılmak da vâcib derecesinde çok kuvvetli sünnet-i müekked olduğundan, câmiye gitmeye üşenmeyelim ve cemaat sevabını kaçırmayalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Câmide cemaatle kılınan namaz, çarşıda (iş yerinde) ve evde kılınan namazdan yirmi kûsur derece daha faziletlidir. Bir kimse abdestini güzelce alsa, sonra sadece namaz kılmak amacıyla câmiye gitse, câmiye girinceye kadar attığı her adımı ile (makamı) bir derece yükselir, bir günahı silinir ve câmide namazı beklerken de namaz kılıyormuş gibi sevap yazılır. (Namazdan sonra) abdestini bozmadan ve kimseyi incitmeden namaz kıldığı yerde oturanlara, melekler: "Allahım ona merhamet et! Allahım onu bağışla! Allahım onun tevbesini kabul et!" diye ona dua ederler. (Buhârî - Müslim)

Namaz sevab açısından çok geniş kapsamlı bir ibâdettir. Çünkü abdestle başlayan sevab, câmiye giderken, câmide namaz vaktini beklerken, namaz kılarken, namazdan sonra namaz kıldığı yerde otururken ve tekrar evine ya da iş yerine dönünceye kadar devam eder.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim sabah-akşam (sürekli) câmiye gidip gelirse, her gidip gelişi için Allah o kimseye cennette özel ziyafetler hazırlar. (Buhârî - Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Karanlık gecelerde câmilere yürüyerek gidenleri, kıyâmet gününde tam bir nûra kavuşacaklarını (haber verip) müjdeleyin. (Tirmizî - Ebû Dâvûd)

Özellikle gece aydınlatmasının olmadığı yerlerde yatsı ve sabah namazı için câmilere gidenlerin kabirleri nur gibi aydınlanacak ve onlar âhiret âleminde karanlıkta kalmayacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yatsı namazını cemaatle kılan kimse, gece yarısına kadar namaz kılmış gibidir. Sabah namazını da cemaatle kılan, bütün gece namaz kılmış gibidir. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir köyde ya da kırdan üç kişi bir arada bulunduğu halde namazı birlikte cemaatle kılmazlarsa, şeytan onlara galip (üstün) gelir. O halde cemaate devam edin. Çünkü kurt, ancak sürüden ayrılan koyunu yer. (Ebû Dâvûd)

Akıllı olup ergenlik çağına eren erkeklere beş vakit namazı cemaatle kılmaları sünnet-i müekked olduğundan, özrü olmayan müslümanların cemaate gitmeyip yalnız kılmaları mekruhtur.

Evde, iş yerinde, tarlada, yaylada ve piknik yerlerinde en az iki müslüman bir araya geldiğinde cemaat yapmaları sünnet, tek tek kılmaları ise mekruhtur. İçlerinden hangisinin kıraati biraz daha düzgünse, o imam ve diğeri cemaat olur.

Bir erkek eşi ile cemaat yapabildiği gibi, annesi, kızı, kız kardeşi, halası, teyzesi, kayınvalidesi ve gelini gibi mahremleri ile de tek başına cemaat yapabilir ve her biri yirmi yedi kat sevab kazanır.

Câmiye, cemaate gidemeyen bir kimse henüz ergenlik çağına ermeyen çocukları ile evde cemaat yaparsa, câmi sevabı dışında hem cemaat hem de çocuklarını namaza alıştırmaya sevabını alır.

CENAZE VE MUHTEZAR

Ölüm alâmetleri beliren ağır hastaya **muhtezar** ve ölen insana **cenaze** denir. Bir kimsenin malı, mülkü, serveti, yetkisi ve rütbesi ne olursa olsun, öldüğü anda adı cenaze olur ve dünyası son bulur. Ancak geride kalan yakınlarının muhtezar'a ve cenaze'ye yapması gereken görevleri vardır.

En iyi ölüm, Allah'ın dinini egemen kılmak için canı, malı ve dili ile cihad ederken ölmektir. Bu yolda ölenlere **şehid** denir ve Peygamberlerden sonra en üstün makam, şehitlik makamıdır.

Şehitlikten sonra en iyi ölüm, hastanın kendi evinde yakınları ve dostları ile helâlleşerek, tevbe ederek, tevhid getirerek ve yanında Yâsin okunurken ölmesidir.

Can çekişen hastanın îmanla ölmesi ve ruhunu rahatça teslim etmesi için yakınlarının bilinçli hareket etmeleri ve paniğe kapılıp bağırıp çağırma-
maları çok önemlidir. Çünkü bağırıp çağırmanın, komşuları hastanın ba-
şına toplamanın ve hastaneye yetiştirelim diye telaş edip koşuşturmanın,
can çekişmekte olan hastaya zarardan başka hiçbir faydası yoktur.

Yakınlarının yapacağı görevler nelerdir?

Resim bulunan evlere rahmet melekleri girmediği için öncelikle hasta-
nın yattığı odadaki resimler dışarı çıkarılmalı ve zorunlu değilse yani baş-
kaları varsa, âdet halindeki kadınlarla cünub olanlar can çekişmekte olan
hastanın yanına girmemelidir.

Can çekişmekte olan hasta melekleri ve ruhları görmeye başlayınca
dünyası kararır, bilinci ve görme duyusu zayıflar, ancak işitme duyusu son
nefesine kadar devam eder. Bu nedenle,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

**Ölmek üzere olan (hasta) larımıza Lâ ilâhe illallah demeyi telkin
ediniz.** (Müslim - Tirmizî - Nesâî)

Ölüm acısından bilinci giden ve beyni karışan hastayı şeytanların al-
datmaması için sevdiklerinden biri hafif sesle “Lâ ilâhe illallah, Lâ ilâhe illal-
lah” diye kelime-i tevhidi hatırlatır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kimin (dünyadaki) son sözü Lâ ilâhe illallah olursa, cennete girer.
(Ebû Dâvûd - Hâkim)

Hasta seslice ya da dudaklarını kıpırdatarak sessizce bir defa “Lâ ilâhe
illallah” der ve sonra başka bir şey konuşmadan ölürse, âhiret âlemine
îmanla gitmiş ve cennete girmeyi hak etmiş olur.

Ayrıca kıraati (okuması) düzgün olan bir kimse hastanın yanında
Kur’an harfleri ile Yâsin Sûresi’ni okursa **(Latin harfleri ile olmaz)** can
acısı hafifler, sıkıntısı gider, rahmet melekleri yardım eder ve suya kanmış
olarak ruhunu teslim eder.

Ümmü Seleme radiyallahû anha diyor ki:

**Peygamberimiz (vefat eden) Ebû Seleme’nin yanına geldi, gözleri açık
kalmıştı. (Eli ile) onları kapattı, sonra şöyle dedi: “Ruh çıkarken, gözler
onu izler.”** (Müslim)

Hasta ölünce gözleri kapatılır ve kapatan kimse kısaca, “Bismillah ve
alâ milleti Resûlullah” der.

Sonra, ağzı açık kalmaması için tülbentle alt çenesi yukarıya doğru çekilerek başının üstünden sıkıca bağlanır, fazla giysileri çıkarılır, kibleye karşı sırt üstü yatırılır, üstü örtülür ve şişmemesi için üzerine bir metal parçası konur.

Âdet halindeki kadınlar zorunlu değilse (başkaları varsa), cenazenin yanında oturmaz ve yıkanmadan önce cenazenin bulunduğu odada Kur'an okunmaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hastanın ve ölünün yanında güzel sözler söyleyin. Çünkü melekler sizin sözlerinize (dualarınıza) Âmin der. (Müslim)

Cenazenin yanında bulunanlar yerde yatan din kardeşlerine ibretle baksalar ve güzel şeyler konuşup dua etseler, melekler onların duasına Âmin der ve bundan herkes yararlanır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ölünün arkasından (ve yanında) yüzünü, gözünü tırmalayan, yakasını parçalayan ve câhiliye insanı gibi ağıtlar söyleyip kendisine beddua eden, bizden değildir. (Buhârî - Müslim)

Cenaze götürülürken gülmek, eğlenmek, alkışlamak, rozet takmak, haçlı çelenk taşımak ve cenaze marşı çalmak, hristiyanlık âdeti olduğu gibi,

Cenazenin arkasından bağırıp çağırmak, yüksek sesle ağlamak, ağıtlar yakmak ve "Allah benim canımı da alsın" gibi beddualar yapmak da câhiliye (müşrik) âdeti olduğundan, İslâm'da bunların hepsi yasaklanmıştır.

Cenazenin yıkanması!

Ölen bir müslümanın yıkanması, kefenlenmesi, namazının kılınması ve mezara gömülmesi, hayatta olan müslümanların üzerine farz-ı kifâye'dir, yani yeteri kadar müslüman bu görevi yapınca, diğerleri sorumluluktan kurtulur. Aksi halde o yöredeki müslümanların hepsi günahkâr olur.

Zengin fakir, yerli ve yabancı ayrımı yapmadan bütün müslümanların cenazeleri ile ilgilenmek farz-ı kifâye olduğundan, nâfile ibâdetten daha hayırlıdır. Özellikle ölen kişi sâlih (iyi) lerden ise onun cenazesinde bulunmak daha faziletlidir.

Cenazenin yıkanması için,

Ölen kimsenin müslüman olması şarttır. İslâm inancına ters düşen ideolojileri, rejimleri benimseyen ve Kur'an'daki İlâhi hükümlere karşı olanların cenazeleri yıkanmaz.

Uçak kazası ve patlayıcı maddelerin infilak etmesi gibi olaylarda parçalanıp ölen kimsenin, bedeninin tamamı ya da yarından fazlası bulunur-

sa, yıkanır, kefenlenir ve namazı kılınır. Eğer bedeninin yarısı ya da yarıdan daha azı bulunursa; Hanefî’de bunlar bir organ hükmünde olduğu için yıkanmadan bir beze sarılıp gömülür. Şâfi’de ise yıkanır ve namazı kılınır.

Baş, kol ve ayak gibi dış organları teşekkül etmemiş düşükler de yıkanmaz, bir beze sarılıp gömülür.

CENÂZE NAMAZI

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (kâfir ve münafıklar) dan ölenlerin hiçbirinin (cenaze) namazını kılma ve kabirlerinin başında (dua etmek için dikilip) durma! Çünkü onlar Allah’ı ve Resûlünü inkâr ettiler ve fâsık olarak (dönüş yapmadan) öldüler. (Tevbe - 84)

Bu âyet-i kerîme ile inkârcıların ve din karşıtlarının cenaze namazının kılınmasının, onlara dua edilmesinin ve Allah rahmet etsin denilmesinin haram olduğu bildiriliyor.

Cenaze namazının kılınması için,

Ölen kimsenin müslüman olması şarttır. İslâm dışı ideolojileri benimseyenlerin ve dînî hükümlere (şeriata) karşı olanların cenaze namazı kılınmaz.

Cenazenin yıkanmış olması şarttır. Yanlışlıkla yıkanmadan namazı kılınan bir cenaze mezara konulmuş da olsa, üzeri toprakla örtülmemişse çıkarılır, yıkanır, namazı tekrar kılınır ve sonra gömülür.

Eğer üzeri toprakla örtüldükten sonra yıkanmadığı anlaşılırsa, artık mezarının açılması haram olduğundan, yıkama zorunluluğu kalkar ve mezarının başında namazı tekrar kılınır.

Cenazenin bedeninin tamamı, başı ile birlikte bedeninin yarısı ya da bedeninin yarıdan fazlasının imamın önünde bulunması ve yere (musallâya) konulması şarttır. Hanefî ve Mâlikîlere göre gaibin yani imamın önünde (musallâda) olmayanın cenaze namazı kılınmaz. Şâfi ve Hanbelîlere göre ise gaibin cenaze namazı kılınır.

Doğduğu anda hayat belirtisi olanların namazı kılınır, düşüklerin ve ölü doğanların kılınmaz.

Cenaze namazı nasıl kılınır?

Önce “Allah için namaza, cenaze erkekse meyyit için duaya, cenaze kadınsa meyyite için duaya (er ya da hatun kişi niyeti ile) uydum hazır olan imama” diye niyet edilir.

Niyetten sonra imamla birlikte eller kaldırılarak birinci tekbir alınır ve tekbirden sonra Hanefîler “ve celle senâüke” ile birlikte “Sübhâneke” yi, Şâfilîler de “Eûzü Besmele” ile “Fâtiha” yı okurlar.

İkinci, üçüncü ve dördüncü tekbirleri Hanefîler ellerini kaldırmadan, Şâfilîler ise kaldırarak alır.

İkinci tekbirden sonra “Allahümme salli alâ, Allahümme bârik alâ”, üçüncü tekbirden sonra cenaze duası okunur ve dördüncü tekbirden sonra selâm verilip namazdan çıkılır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cenaze namazı kıldığınız zaman, ölen kimse için ihlâsla dua edin.

(Ebû Dâvûd)

Cenaze namazındaki amaç ölüye saygı değil duadır. Çünkü ölünün saygıya değil, duaya ihtiyacı vardır. Bu nedenle ölenlere can-ı gönülden dua edelim, din kardeşliği görevimizi yerine getirelim.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bir cenâzede, cenaze namazı kılınıncaya kadar hazır bulunursa onun için bir kîrat, gömülünceye kadar hazır bulunursa, onun için iki kîrat sevab vardır.

“İki kîrat ne kadardır?” diye sordular. “İki dağ gibidir” buyurdu.

(Buhârî - Müslim)

Taziye için cenaze evine gidip baş sağlığı dilemek insanlık borcu, cenaze namazını kılmak ise din kardeşliği borcudur. Bu nedenle Peygamberimiz: “Kim bir cenazede, cenaze namazı kılınıncaya kadar hazır bulunursa (yani cenaze namazını kılarsa) onun için bir kîrat, gömülünceye kadar hazır bulunursa (kabristana giderse) onun için iki kîrat (yani iki dağ gibi) sevab vardır” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cenaze tabuta konup da erkekler onu omuzlarına aldıkları zaman, eğer o (cenaze) iyi bir kimse ise “beni yerime çabuk ulaştırın” diye yalvarır. Eğer iyi bir kişi değilse yakınlarına, “Eyvah! Yazıklar olsun, beni bu tabutla nereye götürüyorsunuz? “ diye feryat eder. Ölünün bu feryadını insanlardan başka her şey duyar. Eğer insan duysaydı, düşüp bayılırdı. (Buhârî - Nesâî)

Çağlar değişse de insanlar bilimde ve teknoloji’de zirvelere erişse de Yüce Allah’ın koymuş olduğu “**Her canlı ölümü tadacaktır**” kanunu değişmiyor ve değiştirilemiyor.

Ölüm meleği Azrâil, tam donanımlı en modern hastanelerde yatan ve en ünlü profesörlerin gözetimi altında olan hastaların canını alıyor, kimse buna engel olamıyor.

Hız. Azrâil’e karşı tank, top ve füzeler bir işe yaramadığına göre, din karşıtı çağdaşlık söylemlerine aldanmayalım, ölümü unutmayalım ve dinden, Kur’an’dan kopmayalım.

Takdir edilen vakit gelince, insan o beyaz gömleği (kefeni) giyince ve ilkel tabuta binince, kimileri sevdiğine kavuşacak gelinler gibi “Aman, bizi çabuk götürün” diye yalvarırken, kimileri de elleri kelepçeli mahkûmlar gibi “Eyvah! Bizi nereye götürüyorsunuz” diye feryat ederler.

Bir yakınımızı, din kardeşimizi mezar yolculuğuna uğurlarken, ona çok çok dua edelim ama ölüm meleği Azrâil’in bir gün bizim kapımızı da çalacağını unutmayalım!..

CENNET

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbimizin bağışlamasına ve takvâ sahipleri için hazırlanıp, genişliği göklerin ve yer kadar olan cennete koşuşun. (Âl-i İmran - 133)

Bedensel ve duygusal açıdan okyanusların buz gibi soğuk sularındaki yaşam koşullarına göre yaratılan balinalara, göller dar ve sıkıcı geldiği gibi,

Bedensel ve ruhsal açıdan cennetteki yaşam koşullarına göre yaratılan insanlara da dünya gezegeni dar ve sıkıcı geldiğinden, Allah bizi asli vatanımıza, cennete dâvet ediyor ve “koşuşun” buyuruyor.

Babamız Hz. Âdem ve annemiz Hz Havva, bin yıldan fazla cennette kaldılar. Yediler, içtiler, gezdiler ve tüm güzelliği ile cennet hayatını yaşadılar. Sonra o yasaklanmış ağacın meyvesini yiyince (günah işleyince) aşağıların en aşağısı olan dünya gezegenine sürgün olarak gönderildiler.

Cennette sürekli genç, zinde, sağlıklı ve huzurlu bir ortama alışan Hz. Âdem ile Hz. Havva, bu dünyaya uyum sağlayamadılar ve cennet özlemi ile göçüp gittiler.

Âdetullah böyledir. Hayvanat bahçelerinde doğan ve ormanları hiç görmeyen canavar yavrularının genetik yapılarında ve içgüdülerinde büyük ormanların özlemi olduğu gibi,

Dünyada doğan ve cenneti rüyasında bile görmeyen insanların da kalıtsal genetik yapılarında ve bilinç altlarında cennet özlemi vardır. Bu nedenle âhireti inkâr eden ateistler bile, aşırı güzellikler karşısında “cennet gibi” demekten kendilerini alamaz ve örtülü bir şekilde cennetin varlığını kabullenme zorunluluğunda olurlar.

Evet, cennet vardır. Çünkü Allah bizi cennete dâvet ediyor. Ancak her şeyin bir bedeli olduğu gibi cennetin de bedeli olduğundan, âyet-i kerîmede “Rabbinizin bağışlamasına ve takvâ sahipleri için hazırlanıp, genişliği göklerin ve yer kadar olan cennete koşuşun” buyruluyor.

İşte cennetin bedeli! Önce Rabbimizin bağışlamasına kavuşmak için tevbe edip günahlardan arınmak, sonra takvâ üzere yaşayıp Allah’ın seçkin kulları ile birlikte cennet maratonuna katılmak...

Cennet nerede?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennet gökte ve cehennem yer (in merkezin) dedir. (Deylemî)

İster dünyada, ister uzayda, ister ayda ve ister Samanyolu’nun merkezinde olalım, bulunduğumuz yerin üst tarafına gök denir. İşte cennet yedi kat göklerin üzerinde ve madde âleminin ötesindedir.

Yüce Allah buyuruyor:

**Andolsun ki onu (Hz. Muhammed Cebrâil’i) Sidret-ül-Müntehâ’nın yanında bir defa daha görmüştü. Cennet-ül-Me’vâ’da onun yanında-
dır.** (Necm -13 -14 -15)

Milyarlarca galaksinin içinde bulunduğu yedi kat göklerden sonra Sidretü’l-Münteha ve ondan sonra cennetler âlemi başlar. Sidret-ül-Münteha’ya en yakın olanı Cennet-ül-Me’vâ’dır.

Yüce Allah buyuruyor:

Canların her istediği ve gözlerin zevk duyduğu her şey orada (cennette) vardır ve siz orada sürekli kalacaksınız. (Zuhruf - 71)

Toprak maddelerinden, besin maddelerine, sonra kana ve üreme hücrelerine dönüşen insan, ana karnından küçücük bir bebek şeklinde bu fâni dünyaya gelir.

Kısa, kısıtlı ve geçici bazı mutluluklar dışında bu fâni dünyada huzur bulup tatmin olamayan, yaşlılığında hastalıklarla boğuşan, ölüm yatağında ecel terleri döken, kabirde sıkılan, mahşerde bunalan ve sıratı yanan insan,

Ancak cennete girdiği an bütün hayâlleri gerçekleştirecek ve her açıdan mutlu olup ruhsal huzura ve ölümsüz hayâta kavuşacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Orada (cennette) gözlerin görmediği, kulakların işitmediği ve hiç kimsenin kalbine (hayâline) gelmeyen güzellikler vardır. (Buhârî)

Cennete giriş ve melekler tarafından karşılanma!

Yüce Allah buyuruyor:

(Dünyada) Rablerinden korkanlar bölük bölük cennete sevk olunacaklar. Oraya varıp da kapıları açıldığında (cennet) görevlileri onlara: “selâm size! (Çünkü günahsız) tertemiz geldiniz. Artık ebedî kalıcı olduğunuz halde buyurun, girin oraya” diyecekler. (Zümer - 73)

Dünyada Rablerinden korkup günahlardan sakınanlar ve ilâhi emirleri titizlikle uygulayanlar bölük bölük cennetin önüne geldiklerinde, kapılar açılacak, nefesler tutulacak ve heyecan doruğa çıkacak. Cennet meleklerinin lideri olan Rıdvan onları kapı da karşılayacak ve “selâm size! (Çünkü günahsız) tertemiz geldiniz. Lütfen buyurun diye onları (İnşâAllah bizleri de) cennete dâvet edecek”.

Yüce Allah buyuruyor:

İşte onlar, (dindeki sebat ve) sabırlarına karşılık (cennette) yüce dereceler ile ödüllendirilecek ve orada (melekler tarafından) sağlık ve selâmla karşılanacaklar. (Furkan -75)

Önce Peygamberimiz, sonra diğer peygamberler ümmetleri ile birlikte cennete girerken, melekler koşuşup “artık sürekli sağlık ve selâmettesiniz” sözleri ile onları karşılayacak. İşte o an mü’minler için gerçekten en büyük coşku ve en büyük bayram olacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennetlikler cennete girdiği zaman bir melek diyecek ki: “Siz cennette sürekli yaşayacaksınız, hiç ölmeyeceksiniz. Sürekli sağlıklı olacaksınız, hiç hasta olmayacaksınız. Sürekli genç kalacaksınız, hiç yaşlanmayacaksınız. Sürekli bolluk, bereket ve mutluluk içinde yaşayacaksınız, hiç darlık, sıkıntı ve keder görmeyeceksiniz”. (Müslim)

Cennette ilk ziyafet!

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz müttekîler (günahlardan sakınanlar) gölgelerde, pınarların başında ve canlarının istediği meyvelikler arasında olacaklar. (Onlara denilecek ki:) Yaptığınız ibâdetlere karşılık afiyetle yiyin, için. (Mürselât - 41 - 42 - 43)

Dünyada Allah'tan korkmayanlar, sapıtıp putlara tapınanlar ve en çirkin günahları açıkça işleyenler, cehennemde cayır cayır yanarken ve zakkum ağacının acı meyvelerini yiyip üzerine fokur fokur kaynayan hamim suyunu içerken,

Dünyada Allah'tan korkup günahlardan sakınanlar ve ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapanlar, cennet ağaçlarının gölgesinde, hayat pınarlarının başında ve canlarının istediği her çeşit meyvelerin arasında oturup bol bol yiyip içecekler ve yakınları ile doyasya sohbet edip hasret giderecekler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennettekiler orada yerler, içerler, ancak büyük ve küçük abdeste (tuvalet) çıkmazlar ve sümkürmezler. Sadece hoş kokulu bir geçirti (gaz) çıkarırlar. (Müslim)

Cennettekiler hiçbir kısıtlamaya tabi olmadan canları ne isterse bol bol yiyip içecekler, ancak yedikleri, içtikleri bağırsaklarına inmeden hoş kokulu bir gaz halinde dışarı atılacağından, kilo almayacak ve tuvalet çıkmayacaklar. Ayrıca tükürme, sümkürme, aksırma, balgam, göz yaşı ve kulak kiri gibi salgılar da olmayacak ve saçları, tırnakları uzamayacak.

Cennette zaman ve iklim!

Yüce Allah buyuruyor:

Orada (cennette) ne güneş (sıcak), ne de zemherir (soğuk) görmezler. (İnsan - 13)

Milyarlarca güneş sisteminden daha büyük olan ve enerjisi kendi yapısından kaynaklanan cennette, sürekli gündüz (aydınlık) ve sürekli ılıman bahar iklimi olacak. Ayrıca yaz, kış gibi değişik mevsimler, gün, hafta, ay ve yıl gibi zaman birimleri olmayacağından, her şey sürekli aynı halde kalacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Müttekilere (dünyada) vaat olunan cennetin özelliği, (ağaçların) altından ırmaklar akar. Meyveleri ve gölgeleri de sürekli. İşte (günahlardan) sakınanların (mutlu) sonu! İnkârcıların sonu ise ateştir. (Ra'd - 35)

Cennet meyveleri, dünya meyveleri gibi mevsimlere ve hava koşullarına bağlı olmadığından her zaman taze, her zaman bol olacak ve çürüyüp bozulmayacak.

Diğer yandan milyarlarca güneş sisteminden daha büyük olan cennet, dünya gibi bir güneşin etrafında dönmediğinden, gölgeleri de sürekli aynı halde kalacak.

Cennette güven ve sohbet!

Yüce Allah buyuruyor:

Müttekiler güvenli yerlerde, cennetlerde ve pınarlar (ların başın) dadır. İnce ipekten ve atlastan (elbiseler) giyecekler, karşılıklı (oturup sohbet edecekler) dir. (Duhân - 51 - 52 - 53)

Allah'tan korkup günahlardan sakınanlar ve ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapanlar, başta can güvenliği olmak üzere her açıdan tam güvenli bir ortamda yaşayacaklar. İç giysileri sündüs denilen ince ve dış giysileri isteb-rak denilen kalın cennet ipeğinden olacak ve pınarların başında karşılıklı oturup dostları ile dünya anılarını konuşacaklar.

Cennette; devlet, kanun, yargı, ordu, jandarma ve polis gücü gibi otoriteyi ve güvenliği sağlayıcı bir yapılanma olmadığı halde, huzur ve güven ortamını bozacak tek bir olay yaşanmayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Biz onların kalplerindeki kini (düşmanlığı) söküp attık. Artık onlar kardeş olarak divanların üzerine karşılıklı otur (up sohbet yap) mak-tadırlar. (Hicr - 47)

Kırgınlık, dargınlık, kıskançlık, kin ve intikam gibi duyguların kökenleri gönüllerden silineceğinden, cennette herkes birbirini gönülden sevecek ve bu sevgi sürekli devam edecek.

Günahların kökeni olan kin, onur, benlik, kıskançlık ve öfke gibi kötü huylardan arınanlar ve melekler gibi tertemiz pırıl pırıl gönüllere kavuşanlar, Sırat Köprüsü'ndeki günahlardan arındırma operasyonunun sırrını daha iyi anlayacak ve orada yandıkları için Allah'a şükür edecekler.

Cennette izdivac!

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar için orada tertemiz eşler vardır ve onlar orada ebedî kalacaklardır. (Bakara - 25)

Cennette hiç kimse tek kalmayacak ve herkesin eşi olacak. Dünyada hiç evlenmeyenler ya da eşleri cehennemde olanlar, başkaları ile evlenecek ve hepsi mutlu olacak.

Dünyada uyumlu, huzurlu yaşayan ve birbirini seven eşlerin ikisi de cennete girerse, orada yine birlikte olacaklar ve evlilik hayâtları devam edecek.

Dünyada uyumsuz, huzursuz yaşayan ve birbirini sevmeyen eşlerin ikisi de cennete girse de orada birlikte olmayıp ayrılacaklar ve gönüllerine göre evlenip onlar da mutlu olacaklar.

Cennette eşler birbirini çok sevecek ve bu sevgi kesintisiz devam edecek. Çünkü eşlerden her biri gönüllerindeki tüm beklentileri ve hayâllerindeki bütün güzellikleri fazlasıyla eşinde bulacak, bu nedenle hiç kimsenin başkasının eşinde ve yaşantısında gözü olmayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (cennet ehli) eşleri ile gölgelerde divanların üstüne yaslanacaklar. (Yâsin - 56)

Cennette erkeklerin çalışıp kazanma derdi ve kadınların yemek, bulaşık, çamaşır, ütü gibi ev işleri olmadığından, eşler meyve ağaçlarının gölgesinde cennet divanlarına yaslanıp diledikleri kadar sevişecek ve sohbet edecekler.

Yüce Allah buyuruyor:

Ve yüceltilmiş (çok kaba cennet) yataklarda. (Vâkı'a - 34)

Ve eşler diledikleri an doğal cennet yataklarında cinsel ilişki de bulunacaklar ve bu ilişkiler dünyadaki ilişkilerden farklı olacak. Cennette idrar, dışkı, burun akıntısı, gözyaşı, balgam ve tükürük gibi salgılar olmadığı gibi cinsel ilişkilerde boşalma da olmayacağından, zevkleri kesintisiz olacak.

Cennette ziyaret!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennetlikler cennete yerleşince, din kardeşleri (Allah için birbirini sevenler) cennet divanları ile uçuşup özlemle birbirini ziyaret edecek ve dünya anılarını konuşacaklar. (Beyhâkî)

Dünyada yerçekimi ile hava basıncı arasında sıkışıp kalan ve hız kısıtlamasına tabi olan insan, cennette yerçekimi, hava basıncı ve hız kısıtlaması olmadığından,

Dilerse yerde yürüyerek, dilerse havada uçarak ve dilerse üzerine yaslandığı divanı ile birlikte ve hız kısıtlamasına tabi olmadan havada yolculuk yapacak.

İsteyen dilediği an binlerce ışık yılı uzaklıktaki yakınlarını, dostlarını, din kardeşlerini ziyaret edip onlarla dünya anılarını konuşacak, doyusıya sohbet edecek ve yine dilediği an geri dönecek.

Dünyada ilmi ile amel eden (İslâm'ı takvâca yaşayan) âlimler; günah, sevab ve ibâdetlerin dışında feyizli sohbetler yapacak ve ihlâslı hâfızlar da mânevî Kur'an ziyafeti verecek.

Evliyaların sohbeti çok feyizli olacak, şehidler ve mücahidler cihad anılarını anlatırken, nefesler tutulacak ve ruhlar mânevî gıda alacak.

Sahabeler Asr-ı Saadet'i anlatırken heyecan doruğa çıkacak, Hz. Bilâl ve Hz. Ammar gibi Allah yolunda çile çekenler işkenceleri anlatırken, melekler bile onların sabrına hayran olacak.

Peygamberlerin sohbetinde cenneti aşan ruhsal zevkler yaşanacak ve son peygamber Hz. Muhammed sohbet ederken gönüller "Allah, Allah" diye yanaçacak ve cennette hayat duracak!..

İşte sevgili Rabbimiz bizi böyle bir cennete dâvet ediyor; bu dâvete icâbet etmemek olur mu? "Koşuşun" buyuruyor, durmak olur mu?

Gelin peygamberlerin, sıddıkların, şehidlerin, evliyaların ve gerçek mü'minlerin katıldığı cennet maratonuna biz de katılalım ve onlarla birlikte cennette sürekli mutlu yaşayalım.

CİHAD

Yüce Allah buyuruyor:

Mü'minlerden özürlü olmadığı halde (cihad etmeyip) oturanlarla, mallarıyla ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler bir olamaz. Allah, mallarıyla ve canlarıyla cihad edenleri, derece yönünden (cihad etmeyenlerden) üstün kıldı. Gerçi Allah (mü'minlerin) hepsine güzellik vaat etti ama mücahidleri oturanlardan büyük mükâfatlarla daha üstün kıldı. (Nisâ - 9)

Bu âyet-i kerîmede, hastalık ve yaşlılık gibi zorunlu bir özürlü olmadığı halde cihadı terk edip evinde oturan mü'minlerle, Allah yolunda cihad edenlerin bir olamayacağı, Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenlerin derecelerinin kat kat üstün olduğu bildiriliyor.

Cihad ne demektir?

Cehd kökeninden gelen cihad, tüm gücüyle çalışıp çabalama anlamında olduğundan, Allah yolunda ve din uğrunda tüm gücüyle çalışıp çabalamaya **cihad** ve cihad edenlere de **mücâhid** denir.

İşinden, eşinden zaman ayıran, Allah yolunda, din uğrunda malını, canını ortaya koyan ve din düşmanlarından gelen baskıları göğüsleyen mücahidler, peygamberlerden sonra en üstün insanlardır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah yolunda cihad eden mücâhidler için Allah, cennette yüz derece hazırladı. Her derecenin arası yerle gök arası kadardır. (Buhârî - Nesâî)

Dünyada insanların en çok sevdiği iki şey vardır; can ve mal. Zaman gelir, insan canını kurtarmak için malını verir ve zaman gelir malını kurtarmak için canını verir.

İşte en çok sevdiği iki şeyini (malını, canını) Allah yolunda, din uğrunda ortaya koyanlara Yüce Allah cennette yüz derece hazırlıyor ki, derecelerin arası yerle gök yani binlerce ışıık yılı kadardır.

Ebû Zer radiyallahü anhü diyor ki:

“Ya Resûlallah! Hangi amel (ibâdet) daha üstündür?” diye sordum.

Peygamberimiz: “**Allah’a îman ve (Allah yolunda) cihaddır.**” buyurdu. (Buhârî - Müslim)

Îmanın özü Allah’a îman ve ibâdetlerin özü de Allah yolunda cihaddır. Kim bu ikisini bir araya getirirse dünyada kalbi, ölünce kabri nurlanır ve ilerisi kolay olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah yolunda ayakları tozlanan bir kula, cehennem ateşi dokunamaz. (Buhârî)

Allah yolunda insanları uyarmak ve Allah’ın dinini egemen kılmak için çalışıp çabalarken, ayakları tozlanan ya da çamurlanan kimseye cehennem ateşi dokunamaz yani yakamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah yolunda yaralanan kimse, kıyâmet gününde yarasından kan akarak Allah’ın huzuruna gelecek. (Akıntının) rengi kan rengi (kırmızı) ve kokusu misk kokusudur. (Buhârî - Müslim)

Allah yolunda, din uğrunda çalışırken saldırıya uğrayanlar, trafik kazasında yaralananlar ya da bir şeye çarpıp bedeninden kanlar akanlar,

Kıyâmet günü kabirlerinden kalkıp mahşere gelirken, yaralarında kan renginde ve misk (çok hoş) kokulu bir sıvı akarak Allah’ın huzuruna gelecekler. Çünkü Allah yolunda akan kanlar mahşerde Mîzan’a konacak ve katlanarak tartılacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah yolunda malını harcayana, harcadığının yediyüz katı sevab verilir. (Tirmizî)

Her çeşit sadakaların ve hayır yolundaki harcamaların sevabı on katından başlarken, cihad yolundaki harcamaların sevabı yediyüz katından başlar. Çünkü bir yoksula yardım etmekle, Allah'ın dinine yardım etmek arasında kuşkusuz çok farklılık vardır.

* * *

Cihad nasıl yapılır?

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Allah'ın Resûlünde sizin için en güzel örnek vardır. (Ancak bu) Allah'a ve âhiret gününe kavuşmayı uman ve Allah 'ı çok zikir edenler içindir. (Ahzâb - 21)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Allah yolunda) müşriklerle, malınızla, canınızla ve dilinizle cihad ediniz. (Ebû Dâvûd)

Her konuda bize en güzel örnek olan sevgili Peygamberimiz, yirmi üç yıllık peygamberlik döneminde malı ile canı (bedeni) ile ve dili ile yani her şeyi ile Allah yolunda cihad etti.

On üç yıl öz kızlarını diri diri toprağa gömecek kadar insanlıktan yoksun olan Mekke müşriklerini İslâm'a dâvet etti ve onların her çeşit sözlü ve fiili saldırılarına sabretti. Sonra Allah'ın emriyle Medine-i Münevvere'ye hicret etti ama orada da bir köşeye çekilip oturmadı ki!..

Bir yandan Arap Yarımadası'nın ıssız çöllerinde geceyi gündüze katarak ve zamanla yarışarak kabile kabile dolaşip insanları İslâm'a dâvet ederken,

Diğer yandan Bizans İmparatoru Herakliüs, İran Hükümdarı Hüsrev Perviz, Habeş Hükümdarı Ashame, Mısır Hükümdarı Mukavkis, Gassan Emîri Hâris ve Yemen Emîri Hevze gibi,

Medine'den binlerce kilometre uzaklıktaki o dönemin en ünlü ve en güçlü devlet başkanlarına özel kuryelerle mektuplar göndererek onları İslâm'a dâvet etti.

Yirmi üç yıl “**Ümmetim!**” diye yanan peygamberimiz, son nefesinde de “**Ümmetim!**” diye Allah'a kavuştu.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana tâbi olun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayıcı ve merhamet edicidir. (Âl-i İmrân - 31)

Değerli okurlarım!

Bizler de gerçekten Allah'ı seviyorsak, O'nun Resûlüne tabi olalım. Malımızla, canımızla, dilimizle, kalemimizle yani her şeyimizle Allah yolunda, din uğrunda cihad edelim.

Cihad ederken radyo, televizyon, basın, kitab, internet, kaset ve cd gibi çağın teknolojisinden ve iletişim araçlarından yararlanalım ve insanları sapık ideolojilerden kurtarmaya çalışalım.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Siz Allah'a (Allah'ın dinine) yardım ederseniz, (Allah da) size yardım eder ve ayaklarınızı (hak yolunda) sabit tutar.

(Muhammed - 7)

Çağımızdaki müslümanlar **Asr-ı Saadet**'teki ruhla Allah yolunda cihad etseler, Allah kesinlikle müslümanlara yardım eder ve yeryüzüne egemen kılar. Aksi halde İslâm düşmanlarının zulüm ve zorbalığı altında zilletle yaşama zorunluluğunda kalır ve emperyalist güçlerin çıkarı için birbirleriyle boğuşup dururlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Sizi acıklı azaptan kurtaracak (mânevî) bir ticareti haber vereyim mi? Allah'a ve Resûlüne îman edersiniz ve Allah yolunda malınızla, canınızla cihad edersiniz. Eğer bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır. (Saff - 10 - 11)

Baskıcı din düşmanlarının zulüm ve zorbalığından kurtulmak ve yavrularımızın geleceğini aydınlatmak için tek seçeneğimiz var; malımızla, canımızla, dilimizle ve her çeşit iletişim araçları ile Allah yolunda cihad etmek yani gerçekleri anlatıp insanları uyarmak ve İslâm'a dâvet etmek.

Cihad farz mıdır?

İslâm hukukunun uygulandığı ve İslâm'ın egemen olduğu ülkede yaşayan müslümanlar için cihad, farz-ı kifâye'dir, yani o ülkede yaşayan müslümanların bir kısmı bu görevi yapınca, diğerleri sorumluluktan kurtulur ama sevabı tabii ki cihad edenler alır.

İslâm hukukunun uygulanmadığı ve İslâm'ın egemen olmadığı ülkede yaşayan müslümanlar için cihad, farz-ı ayn olduğundan hasta, yaşlı, çocuk ve özürülülerin dışında, o ülkede yaşayan kadın, erkek bütün müslümanlara cihad yani İslâm için çalışmak farz olur.

Ancak!..

Kaş yapayım derken göz çıkarmamak için öncelikle dinimizi güzel öğrenelim ve insanları Kur'an ve sünnete uygun bir şekilde Allah yoluna dâvet edelim! Aksi halde Allah yolunda cihad edeyim derken, şeytan ve nefis yolunda cihad etmiş oluruz.

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle dâvet et ve onlarla en güzel bir şekilde (kırıcı olmadan) mücadele et. Kuşkusuz Rabbin, kendi yolundan sapanları en iyi bilendir ve O doğru yolda olanları da en iyi bilendir. (Nahl- 125)

İnsanları İslâm'a dâvet ederken, hurâfe ve efsanelere dayanan asılsız bilgilerle değil kesin kanıtlara dayanan hikmetle ve güzel öğüt (örnekler) le dâvet edelim. Karşı taraf tartışmayı seven bir kişi ise onunla onur kırıcı davranışlarda bulunmadan en güzel bir şekilde mücadele edelim.

Unutmayalım!

Yüce Allah Hz. Mûsa'ya şöyle buyurmuştu:

Firavun'a gidin (dâvet edin), çünkü o azdı. (Ancak) ona yumuşak söz söyleyin, belki öğüt dinler ya da korkar. (Tâ Hâ - 43 - 44)

CİMRİLİK

Yüce Allah buyuruyor:

Allah'ın lütfundan kendilerine verdiklerini (gerekli yerde harcamayıp) cimrilik yapanlar, zannetmesin ki bu kendileri için hayırlıdır. Aksine bu onlar için bir şerdir. Çünkü cimrilik yaptıkları şey, kıyâmet gününde boyunlarına dolanacaktır. (Âl-i İmran - 180)

Aşırı mal tutkusundan dolayı gerekli yerlerde harcama yapmayanlara **cimri** denir. Cimrilik, nefs-i emmâreden kaynaklanan ve şeytan tarafından desteklenen mânevî bir hastalıktır.

Allah'ın verdiği nimetleri gerekli yerlerde harcama yapmayıp cimrilik edenler, paraları kasalarında kaldığı için belki sevinirler ama gerçekte bu onlar için şerdir. Çünkü cimrilik yaptıkları şeyler kıyâmet gününde kızgın demir halkalara dönüşecek ve boyunlarına dolanıp onları yakacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cömert kişi Allah'a yakın, insanlara yakın, cennete yakın ve cehennemden uzaktır. Cimri kişi ise, Allah'tan uzak, insanlardan uzak, cennetten uzak ve cehenneme yakındır. Câhil cömert, cimri âlimden Allah'a daha sevimlidir. (Tirmizî)

Cömertler, hayır yolundaki harcamaları ile Allah'ın rahmetine, insanların sevgisine ve cennete yaklaşırken, tabii olarak cehennemden uzaklaşırlar. Cimriler de Allah'ın rahmetinden, insanların sevgisinden ve cennetten uzaklaştıkça, cehenneme daha fazla yaklaşırlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim ki nefsinin cimriliğinden korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerdir. (Haşr - 9)

İnsanın mânevî olgunluğa ulaşması ve ruhsal huzuru yakalaması, nefs-i emmâresinden kaynaklanan kötü duygulardan arınmasına bağlıdır. İşte bu kötü duygulardan bir de cimriliktir.

Kurtuluşa ermemiz cimrilik duygusundan arınmamıza bağlı olduğu için Yüce Allah bizlere zekât ve hac gibi mali ibâdetleri farz kıldı. Ayrıca Allah yolunda harcama yapmamızı, din uğrunda parasal destek sağlamamızı, yakınlarımızı ve yoksulları gözetmemizi de tavsiye buyurdu.

Yüce Allah buyuruyor:

İşte sizler, Allah yolunda harcama yapmaya dâvet olunuyorsunuz. İçinizden bazıları cimrilik ediyor. Gerçekte kim cimrilik ederse, ancak kendisine cimrilik etmiş olur. (Muhammed - 38)

Allah yolunda harcama yapmak, yakınları ve yoksulları gözetmek gerçekte âhîret yatırımı olduğu için cimrilik yapanlar ancak kendilerine cimrilik etmiş olurlar. Çünkü öldükleri an, cimrilik ettikleri malların hepsi dünyada kalacak, vârisleri kavga dövüş onları paylaşacak ve cimrilik eden de mahşerde hava alacak.

Ancak, yağmurdan kaçarken doluya yakalanmamak için,

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

Akrabaya, yoksula ve (yolda kalmış) yolcuya hakkını ver. (Sakin ha!) gereksiz yere de (malını) saçıp savurma! Çünkü gereksiz yere saçıp savuranlar, şeytanların kardeşleridir. Şeytan ise Rabbine karşı çok nankördür. (İsrâ - 26 - 27)

Hücrelerin çekirdeğindeki kromozomlardan, atomların çekirdeğindeki nötronlara ve protonlara kadar her şeyi belirli bir denge kanununa bağlayan Yüce Allah,

Verilmesi gereken yere vermeyip cimrilik yapmayı da ve gereksiz yere malı saçıp savurmayı da yasaklıyor ve bize ikisinin arasında bir denge kurmamızı tavsiye ediyor.

Yüce Allah buyuruyor:

(Allah'ın gerçek kulları) harcamalarında ne israf, ne de cimrilik ederler, ikisi arasında bir denge kurarlar. (Furkan - 67)

Akrabalar, komşular ve din kardeşleri arasında denge kurmak gerektiği gibi, cimrilik ile savurganlık arasında da denge kurmak gereklidir ve bu dengeyi kuranlar Allah'ın gerçek kullarıdır.

Mânevî cimrilik!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gerçek cimri, yanında adım anıldığı halde bana salâvât-ı şerîfe getirmeyendir. (Tirmizî)

Peygamberimizin adı anıldığında salâvât-ı şerîfe getirmeyen, Allah'ın adı anıldığında celle celâlühü (c.c.) ya da celle şânühü (c.ş.) gibi ta'zim içeren bir söz söylemeyen, erkek sahabenin adı anıldığında radiyallahü anhü ve kadın sahabenin adı anıldığında radiyallahü anhâ demeyen, evliyaların ve sâlih kimselerin adı anıldığında rahmetullahi aleyh (r.a) demeyenler de mânevî cimrilerdir.

CİNLER

Yüce Allah buyuruyor:

Cinleri de (insanlardan) önce, nâr-ı semûm'dan yarattık. (Hicr - 27)

Arapça bir kelime olan nar, Farsça ateş ve Türkçe aşırı derecede ısı, sıcaklık demektir. Semûm ise çok sıcak esen yel yani hareket eden hava (gazlar) demektir.

Yüce Allah buyuruyor:

Cinleri nâr'ın mâricinden yarattık. (Rahman - 15)

Mâric zıt anlamlı bir kelime olup, hem saf hem karmaşık anlamına gelir. Bu iki âyette, cinlerin aşırı derecede ısıdan yani saf ya da karmaşık gaz halindeki atomlardan yaratıldığı bildiriliyor.

Cinler neden gaz halindeki kızgın atomlardan yaratıldı?

Madde âleminin temel yapı taşları atomlardır. Bu nedenle bitki, hayvan,

insan, dünya, ay, güneş ve yıldızlar dâhil, madde âlemindeki bütün varlıklar atomlardan yaratıldığı gibi, tabii olarak cinler de atomlardan yaratıldı. Ancak cinlerin yaratıldığı dönemde dünya aşırı derecede kızgın gaz halinde olduğu için Yüce Allah onları kızgın gaz halindeki atomlardan yarattı ve yeryüzüne halife kıldı.

Cinler hâla kızgın gaz halinde mi?

Hayır!

Toprak maddelerinden yaratılan insanlar toprak halinde olmadıkları gibi, kızgın gazlardan yaratılan cinler de, kızgın gaz halinde değildir.

Cinlerin bazı farklı özellikleri!

1- Cinler de insanlar gibi akıllı ve bilinçli varlıklar oldukları için Yüce Allah onları yeryüzüne halife yapmış ve halifelikleri Hz. Âdem dönemine kadar devam etmiştir.

2- Kızgın gazlardan yaratıldıkları için havadan hafif olan cinler, diledikleri zaman yerçekiminden kurtulup uzaya çıkabilirler. Hatta Peygamberimizden önceki dönemlerde birinci kat göğe kadar çıkıp meleklerin konuşmalarını gizlice dinler ve bunları ilişki kurdukları kâhinlere haber verirlerdi. Peygamberimizin doğumu ile cinlerin gökyüzüne çıkmaları yasaklandı ve kâhinlik dönemi kapandı.

3- Gazlardan yaratıldıkları ve renkleri olmadığı için insanlar gözleri ile cinleri göremezler. Ancak içe kapalı, evhamlı ve aşırı duyarlı olanlar, beyinlerindeki hayâl gücü ile cinleri görebilirler. Bu nedenle cinleri görüp korkanlar hemen gözlerini sımsıkı kapasalar ve yüzlerini kalın örtülerle örtserler de, cinleri yine görürler. Çünkü onlar cinleri gözleri ile değil, beyinlerindeki hayâl gücü ile görürler.

4- Şeffaf maddelerden yaratıldıkları için farklı şekillere girebilirler. Genelde keçi, kedi, yılan, kara köpek ve bazen de insan şekline girerler ve o zaman insanlara görünebilirler.

5- Isıdan yaratıldıkları için çok hafif ve şeffaf olan cinler, yerçekiminden de etkilenmedikleri için çok süratli hareket eder, çabuk kızar, öfkelenir ve birbirleriyle çok kavga ederler.

6- Toplumsal kabile hayâtı yaşayan cinler yerler, içerler ve evlenirler. Eşlerine, yavrularına, yuvalarına, akrabalarına ve kabile reislerine çok bağlıdır.

7- İnsanlar ölünce çürüyüp aslına yani toprak maddelerine dönüştüğü gibi, uzun ömürlü olan cinler de ölünce aslına yani gazlara dönüşür ve

havaya karışırlar. Ölen cinler çok kısa bir zamanda gazlara dönüştüğü için yeryüzünde cin mezarlığı yoktur.

İnsanlar cinlerle evlenebilir mi?

Hanefî mezhebine göre evlenemez, Şâfi mezhebine göre evlenebilirler. Ancak cinlerle evlenen kimsenin korkusuz ve çok güçlü bir irâde gücüne sahip olması gerekir. Eğer korkak, evhamlı, aşırı duyarlı ve irâde gücü zayıf olursa, cinlerin emri altına girer, dengesi bozulur ve insanlardan kopar.

Cinlerin inanç ve ibâdetleri

Yüce Allah buyuruyor:

Ben, cinleri ve insanları ancak bana ibâdet etsinler diye yarattım.

(Zâriyat - 56)

Cinler de insanlar gibi akıllı ve bilinçli varlıklar oldukları için İlâhî emirlerle uymakla yükümlü ve uygulamadan sorumludurlar. Bu nedenle onlar da mahşere gelecek ve sorgulanacaklar.

Cinler hangi dine bağlıdır?

Yüce Allah mahşer günü buyuracak:

Ey cin ve insan topluluğu! İçinizden size âyetlerimi açıklayan ve bugüne (mahşere) kavuşacağınız konusunda sizi uyaran peygamberler gelmedi mi? (En'am - 130)

Hız. Âdem'den önceki dönemler de, cinlere kendilerinden (cinnî) peygamberler gelir ve Allah'ın emirlerini tebliğ edip onları uyarırlardı. Hız. Âdem yeryüzüne halife olunca, cinlerde Hız. Âdem'e tabi olmakla yükümlü kılındılar ve cinnî peygamberlik dönemi kapandı.

Cinler Hız. Muhammed'e îman ettiler mi?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Hani cinlerden bir topluluğu, Kur'an dinlemeleri için sana (doğru) yönlendirmiştik. Dinlemek için (birbirlerine) "susun" dediler. (Kur'an'ın okunması) bitince uyarıcılar olarak kavim (kabile)lerine döndüler. (Ahkâf - 29)

Peygamberimiz (s.a.v.) Tâif dönüşü Nahl Vadisi'nde sabah namazını kılarırken, Yemen'deki Nusaybin kabilesi cinlerinden yedi ya da dokuz kişilik bir grup oradan geçiyordu. Peygamberimizin sesini duyunca oraya yöneldiler ve birbirlerine "susun da dinleyelim" dediler. Okunan Kur'an'ı dinleyince çok duygulandılar ve derhal îman ettiler. Namazdan sonra uyarıcı olarak kabilelerine döndüler ve arkadaşlarına şöyle dediler.

Yüce Allah buyuruyor:

Doğrusu biz, o hidâyeti dinleyince, ona îman ettik. Kim Rabbine îman ederse, ne (hakkının) verilmemesinden ne de haksızlığa uğramaktan korkmaz. Gerçekten biz (cin) lerden müslüman olanlar da var, hak yoldan sapanlarda var. Müslüman olanlar, işte onlar doğru yolu araştırıp bulanlardır. Hak yoldan sapanlar da cehenneme odun olmuşlardır. (Cin - 13 - 14 - 15)

İnsanlardan ilk müslüman olan Ebû Bekir, Hadice, Zeyd, Ali, Abdurrahman, Osman, Talha, Sa'd ve Zübeyr (radıyallahû anhüm), insanlar arasında tüm güçleri ile İslâm'a çalıştıkları gibi cinlerden ilk müslüman olan bu yedi ya da dokuz kişi de cinler arasında tüm güçleri ile İslâm'a çalıştılar. Ne yazık ki insanlar gibi cinlerin de bazıları müslüman ve bazıları kâfir olarak kaldı.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, cehennemi cinlerle ve insanlarla dolduracağım. (Hüd - 119)

İnsanlar cinlerden yararlanabilir mi?

Yüce Allah'ın verdiği özel bir mucize ile Hz. Süleyman cinlerden yararlandı ve onları sadece ağır işlerde çalıştırdı. Devlet başkanı olduğu halde istihbarat işlerinde onlardan yararlanmadı. Hatta Sebe'de Belkıs'ın devlet başkanı olduğunu cinlerden değil, hüdhüd kuşundan öğrendi.

Hz. Süleyman'ın dışında hiçbir peygamber cinlerden yararlanmadı. Eğer gizli bilgi toplama konusunda cinlerden yararlanma imkânı olsaydı, Peygamberimiz (s.a.v.) müşriklerle ilgili gizli istihbarat işlerinde onlardan yararlanırdı. Çünkü îman eden cinler de onun sahabeleri idiler.

Dînî bilgiler konusunda da cinlerden yararlanılamaz ve onların sözleri geçerli kanıt olamaz. Eğer cinlerin sözleri geçerli kanıt olsaydı, İmâm-ı A'zam, İmâm-ı Şâfi, İmâm-ı Mâlik ve İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel gibi müctehidler onlardan yararlanır ve İmâm-ı Buhârî gibi ünlü hadis imamları da onların rivâyet ettiği hadis-i şerîfleri bizlere aktarırlardı.

Cinler kaybolan ya da çalınan şeyleri bilir mi?

Kesinlikle hayır!

Yüce Allah buyuruyor:

O'nun (Süleyman'ın) ölümüne hükmettiğimiz zaman, onun öldüğünü ancak (dayandığı) değneği yiyen bir ağaç kurdu gösterdi. (Değnek kırılıp da) yere yıkılınca (öldüğünü) açıkça ortaya çıktı. Eğer cinler gizli şeyleri bilselerdi, o aşağılayıcı ağır işte çalışmazlardı. (Sebe - 14)

Hz. Süleyman camlı köşkünde bir değneğe dayanıp cinlerin çalışması-

nı izlerken, Azrâil (a.s.) canını aldı ve Hz. Süleyman değneğe dayalı olarak ayakta kaldı. Cinler Hz. Süleyman'ın kendilerini izlediğini sanarak günlerce işlerine devam ettiler. Sonra bir ağaç kurdu tarafından kemirilen değneğin kırılması ve Hz. Süleyman'ın yere düşmesi ile onun öldüğünü gören cinler, işlerini bırakıp kaçıştılar.

Gözlerinin önündeki Hz.Süleyman'ın öldüğünü bilmeyen cinler, kesinlikle gizli şeyleri bilmezler. Eğer bilselerdi, kendileri tutsak gibi günlerce ağır işler de çalışmazlardı.

Cinlerden insanlara zarar gelebilir mi?

İnsandan insana zarar geldiğine göre, cinlerden de gelebilir ve hava, güneş çarptığı gibi cinler de çarpabilir. Ancak cinlerden korunmak depremden, selden, mikroplardan ve insanlardan korunmaktan çok daha kolaydır. Çünkü depremden, selden, mikroplardan ve özellikle insan (düşman) lar-dan korunmak çok geniş kapsamlı bir yatırım gerektirirken,

Cinlere karşı sabah-akşam birer defa Âyet-el-kürsî'yi okumak yeterlidir. Eğer Âyet-el-kürsî ile birlikte İhlâs, Felâk ve Nâs sûreleri de okunursa cinler kesinlikle bir zarar veremezler.

CUMA GÜNÜ VE GECESİNİN FAZİLETİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Üzerine güneşin doğduğu en hayırlı gün, cuma günüdür. (Çünkü ilk insan) Adem o gün yaratıldı, o gün cennete kondu, o gün dünyaya indirildi, o gün tevbesi kabul edildi, o gün öldü ve kıyâmet o gün kopacaktır. (Müslim - Tirmizî - Nesâî)

Allah (c.c.) cumartesi gününü Hz. Mûsa'ya, pazar gününü Hz. İsa'ya ve haftanın en faziletli günü olan cumayı da Son Peygamber Hz. Muhammed'e kutsal kıldı. Gerçi günahsız geçen her gün kutsaldır ama cuma gününün farklı özellikleri vardır;

Hız. Âdem cuma günü yaratıldı: Yeryüzünün halifesi ve cennetin adayı olan ilk insan, cuma günü yaratıldı ve evrendeki canlılar âlemine katıldı.

Cuma günü cennete kondu: Gerçekte ruhsal ve duygusal açıdan

cennetteki yaşam koşullarına göre yaratılan Hz. Âdem, önce öz vatanı olan cennete kondu ki, cennetin güzelliği bilinçaltına yerleşsin de geçici dünya hayâtına aldanmasın.

Cuma günü dünyaya indirildi: Hz. Âdem ile Hz. Havva dünyaya geri gönderilmeyip sürekli orada yaşasalardı, cennette üreme olmadığından evrendeki insan sayısı iki kişi ile sınırlı kalacak ve o güzelim cennet boş kalıp, anlamsız olacaktı.

Cuma günü tevbesi kabul olundu: Yasaklanmış meyveyi yediği için dünyaya sürgün olarak gönderilen Hz. Adem, sürekli ağladı ve cuma günü icâbet saatinde tevbesi kabul olundu.

Hz. Âdem cuma günü öldü: Bin yıl kadar bu dünyanın kahrını çeken ve cennet özlemi ile yanan Hz. Âdem, cuma günü âhiret âlemine geçerken ardından kırk bini aşkın evlât ve torunlar bıraktı.

Cuma günü kıyâmet kopacak: Ölüm ve kıyâmet sözcükleri kulaklarımızı pek hoş gelmeseyse de gerçekte ikisi de mü'minler için İlâhî bir lütuftur. Çünkü ölüm yaşlılıktan, hastalıktan bunalan ve toplumdan dışlanan insanları dünya zindanından kurtarıp Berzah âlemine kavuşturur. Kıyâmet olayı da Berzah âlemindeki mü'minleri öz vatanları olan cennete ve Cemâlullah'a kavuşturur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cuma günü ya da cuma gecesi ölen müslümanı, Allah kabir fitnesinden korur. (Tirmizî)

Cuma günü ya da cuma gecesi (perşembeyi cumaya bağlayan gece) ölen ve cuma günü kabre gömülen müslüman, kabir fitnesinden yani Münker ve Nekîr meleklerinin aşırı sorgulamasından ve kabir azabından korunur.

Cuma günü ya da cuma gecesi ölen müslümanlar, bazı imtiyazlara ve mânevî avantajlara kavuştukları gibi, cuma günü ve cuma gecelerini ibâdetle geçiren ve hayırlar yapan müslümanlar da kuşkusuz daha fazla imtiyazlara ve daha fazla mânevî avantajlara (sevaplara) kavuşurlar.

Bu nedenle perşembe günü güneşin batışı (akşam ezanı) ile başlayan cuma gecelerini ve tanyerinin ağarması (imsak vakti) ile başlayan mübarek cuma günlerini değerlendirmeye özen gösterelim.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Onda (Cuma gününde) bir an vardır ki eğer bir müslüman namaz kılarken (ibâdet ederken) o vakte rastlar ve Allah'tan bir şey isterse onun dileğini kuşkusuz verir. (Buhârî - Müslim)

Cuma gününde bir zaman birimi vardır, ona **icâbet saati** (duaların kabul edildiği vakit) denir.

Hz. Âdem'in tevbesi cuma günü icâbet saatinde kabul edildiği gibi icâbet saatinde tevbe edenlerin tevbeleri, dua edenlerin duaları ve ibâdet edenlerin ibâdetleri kabul edilir.

Hastası olanlar, gönlü daralanlar, işi bozulanlar, borcu olanlar, eşinden şikâyeti olanlar ve evinde huzuru olmayanlar, cuma günü icâbet saatinde dua edip salâvât getirsinler ve Allah'a yalvarsınlar.

Peki, icâbet saati ne zaman?

İcâbet saatinin cuma gününün hangi vaktinde olduğu kesin olarak bilinmemekle birlikte, Peygamberimiz (s.a.v.) bir hadis-i şerîfinde şöyle buyuruyor:

O (icâbet saati) imamın minbere oturduğu andan, namazın kılındığı vakte kadardır. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz en faziletli gününüz, cuma günüdür. Bu nedenle o gün bana çok salâtü selâm getiriniz. Çünkü sizin salâtü selâmınız bana ulaştırılır. (Ebû Dâvûd - İbni Mâce - Nesâî)

Cuma günleri müslümanların haftalık bayramı ve resmi tatil günüdür. Bazı ülkelerde bu kural uygulanmasa da hüküm değişmeyeceğinden, dünyanın farklı ülkelerinde yaşayan müslümanlar cuma günlerini bayram olarak algılamalı, hediyeleşmeli ve birbirlerini tebrik etmelidirler.

CUMA NAMAZI

Cuma günü haftalık bayram ve resmi tatil olduğu gibi cuma namazı da haftalık bayram namazıdır. Bu nedenle beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılamayanlar bile işlerinden, güçlerinden zaman ayırıp, patronlarından, şeflerinden ve müdürlerinden izin alıp câmilere koşuyor ve dosta düşmana biz de müslümanız mesajını veriyorlar.

Mekke'nin feth edildiği gün, Peygamberimizin emri ile Hz. Bilâl **"Allahü Ekber, Allahü Ekber"** diye ezan okumaya başlayınca müslümanlar sevinç gözyaşları döküp Allah'a şükrederken, Ebû Cehil'in kızı: "Babam şanslıymış, daha önce Bedir'de öldü de bu günleri görmedi" diyormuş.

Ülkemizde de müslüman gençlerin câmilere doldurup dışarı taşmaları, sohbet ve hutbe dinleyip bilinçlenmeleri ve zamanla beş vakit namaza başlamaları Ebû Cehil'in torunlarını ürküttüğünden,

Bazı müslümanları maşa olarak kullanarak, "Türkiye'de cuma namazı kılınmaz" diye propaganda yaparak gençlerin câmilere gitmelerini ve dolaşısıyla bilinçlenmelerini engellemeye çalışıyorlar.

Ancak!..

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

Ey îman edenler! Cuma günü namaz için çağrı yapıldığı (ezan okunduğu) zaman, derhal Allah'ın zikrine (cuma namazına) koşun ve alışverişi (dünya işini) bırakın. Eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır. (Cuma - 9)

Alış verişi bırakıp, patrondan, şeften, müdürden izin alıp ve art niyetlilerin "Türkiye'de cuma namazı kılınmaz" propagandalarına aldanmayıp,

Allah'ın dâvetine icâbet edip cuma namazına gitmek, kuşkusuz bilenler için çok daha hayırlıdır. Cuma namazı, Kur'an, sünnet ve icmâ-i ümmet ile sâbit olduğundan, İslâm'da en kuvvetli ve en kesin farzlardan biridir. Bu tür farzlara **farz-ı kat'î** (kesin, muhkem farz), müctehidlerin ictihâdına dayanan farzlara da **farz-ı zannî** (zanna dayanan farz) denir.

Farz-ı kat'î (Allah'ın kesin emri) olan bir ibâdet, tek bir müctehidin farz-ı zannîye dayanan ictihâdı ile bile terk edilemezken, filan kimse böyle demiş ya da filan kitapta böyle yazıyormuş gibi dinde kaynak olmayan sözlerle kesinlikle terk edilemez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bazı kimseler cuma namazlarını terk etmekten ya vazgeçerler ya da Allah onların kalplerini mühürler de sonra gâfillerden olurlar. (Müslim - Nesâî - İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim önemsemeyerek üç cumayı terk ederse, Allah kalbini mühürler. (Ebû Dâvûd - Tirmizî - Nesâî - İbni Mâce - Hâkim - Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim özürlü olmadan üç cumayı terk ederse münafıklardan yazılır. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim özürsüz (bir) cumayı terk ederse, bir dinar (altın para) sadaka versin. Eğer bir dinar bulamazsa yarım dinar versin. (Ebû Dâvûd - Nesâî - İbni Mâce - Hâkim - Ahmed İbni Hanbel)

Cuma namazının farziyeti öğle namazından daha kuvvetli olduğundan, geçerli özürlü olmayanlar bayram coşkusu ile cumaya gitmeli ve erkenden câmilere doldurmalıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) cuma ve bayram namazlarını dışarıda kılar, cemaatin daha fazla olması için çocukların da getirilmesini ister ve bunu din düşmanlarına karşı bir gövde gösteri olarak algıladı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim cuma günü cünüpluktan temizlendiği gibi gusül abdesti alsan sonra erkenden (cuma namazına) gitse Allah yolunda bir deve kurban etmiş gibi ikinci vakitte giden bir inek kurban etmiş gibi üçüncü vakitte giden boynuzlu bir koç kurban etmiş gibi sevab kazanır. Dördüncü vakitte giden bir tavuk ve beşinci vakitte giden bir yumurta sadaka vermiş gibi sevab kazanır. İmam minbere çıkınca melekler (yazmayı bırakır) hutbe dinlemek için hazır olurlar. (Buhârî - Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim abdestini güzelce alıp cuma namazına gelse ve susup hutbeyi dinlese iki cuma arasındaki ve artı daha üç günlük günahları bağışlanır. (Müslim - Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Cuma namazı kimlere farzdır?

Müslüman ve akıllı olup ergenlik çağına eren erkeklere farzdır, kadınlara farz değildir.

Hür olanlara farzdır. Köle, esir, tutuklu ve hükümlülere farz değildir.

Mukim olanlara farzdır. 90 km. ya da daha uzak yerlere gitmek üzere yola çıkanlara farz değildir.

Sağlıklı olanlara farzdır. Cuma namazına gidemeyecek derecede hasta olanlarla, namaza gidince hastalığının artmasından ya da uzamasından korkanlara da farz değildir. Ayrıca acil hastalarla ilgilenme zorunluluğunda olan doktor, hasta bakıcı ve refakatçiler, cuma namazına gidince hastalarına bir zarar gelmesinden endişe ederlerse, onlara da cuma namazı farz değildir.

Gözleri sağlıklı olanlara farz, görme özürlü olanlara farz değildir.

Ayakları sağlıklı olanlara farz, câmiye gidemeyecek derecede ayağı özürlü olanlara farz değildir.

Üzerine cuma namazı farz olmayanlar, eğer câmiye gider ya da yakınları tarafından götürülürse cuma namazını kılabilirler.

Cuma namazı nasıl kılınır?

Hutbeden önce cumanın dört rek'at ilk sünneti kılınır, niyeti şöyle yapılır: “Niyet ettim Allah rızası için cuma namazının sünnetini kılmaya”.

Hutbeden sonra iki rek'at farz kılınır, niyeti şöyle yapılır: “Niyet ettim Allah rızası için cuma namazının farzını kılmaya, uydum hazır olan imama”.

Farzdan sonra cumanın dört rek'at son sünneti kılınır, niyeti şöyle yapılır: “Niyet ettim Allah rızası için cuma namazının sünnetini kılmaya”.

Son sünnetten sonra dört rek'at namaz kılınır, niyeti şöyle yapılır: “Niyet ettim Allah rızası için vaktine erişip kılamadığım âhir zuhur (en son öğle namazını) kılmaya”.

Âhir zuhurdan sonra vaktin iki rek'at sünneti kılınır, niyeti şöyle yapılır: “Niyet ettim Allah rızası için vaktin sünnetini kılmaya”.

Yüce Allah buyuruyor:

Namaz kılınınca yeryüzüne dağılın, Allah'ın lütfundan (nasibinizi) arayın ve Allah'ı da çok zikir edin ki felaha (kurtuluşa) eresiniz. (Cuma - 10)

Âyet-i kerîmedeki “dağılın” emri, vucûbî değil ibâhî olduğu için dağılabilirsiniz demektir. Cuma namazı kılındıktan sonra işi olanlar işine giderken, isteyen câmi'de oturup ibâdet eder, isteyen yakınlarını, hastaları ziyaret eder ve isteyen kabristana gidip oradaki yakınlarını ziyaret eder, İhlâs, Fâtîha ve biliyorsa Kur'an harfleri ile Yâsin okuyup ruhlarına hediye eder.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim ana-babasının ya da onlardan birinin kabrini cuma günleri ziyaret ederse, Allah günahlarını bağışlar ve onu ana-babasına itaat edenlerden yazır. (Tirmizî)

ÇAĞDAŞLIK TASLAYANLAR

Yüce Allah buyuruyor:

Onlara (Mekke müşriklerine) âyetlerimiz okunduğu zaman, işittik (!) Eğer istesek biz de bunun benzerini elbette söyleriz. Bunlar öncekilerin (çağ dışı) masallarından başka bir şey değildir dediler. (Enfâl - 31)

Peygamberimiz Mekke müşriklerine Allah'ın âyetlerini okuduğu zaman, bunlar öncekilerin çağ dışı masalları diye alay ediyor ve kendilerini çağdaş olarak algılıyorlardı.

Mekke müşrikleri gerçekten çağdaş mıydı?

Genelde okuma-yazma bilmeyen ve kabile hayâtı yaşayan Mekke müşrikleri, elleri ile yaptıkları heykellere tapınır ve onların önünde saygı ile eğilirlerdi. Sürekli şarap içer, kumar oynar ve öz kızlarını diri diri toprağa gömerlerdi. Hayâ duygusundan yoksun olan kadınlar da yarı çıplak dışarıda dolaşır ve açıkça fuhuş yaparlardı.

Ya çağımızın çağdaşları!

Tarih tekerrürden ibaret olduğuna göre ne fark eder ki! Genelde okuma-yazma bilen ve kendilerini tahsilli diye algılayan çağımızın müşrikleri de, elleri ile yaptıkları heykellere tapınıyor ve onların önünde saygı ile eğiliyorlar, sürekli alkol tüketiyor, kumar oynuyor ve ana karnındaki öz yavrularını ya doğmadan öldürüyor ya da doğduktan sonra çöp bidonlarına atıyorlar. Hayâ duygusundan yoksun olan çağın kadınları da, yarı çıplak dışarıda dolaşır ve dileyen cinsel özgürlükten yararlanıp gayr-i meşru cinsel ilişkilerde bulunuyor.

Çağın müşrikleri de kendilerine Allah'ın âyetleri okunduğu ve İlâhi emirler tebliğ edildiği zaman, bunlar öncekilerin çağ dışı masalları diye alay ediyor ve kendilerini çağdaş olarak algılıyorlar.

Çağımızda baş döndürücü bir hızla gelişen teknolojiyi yakalamak için peşinden koşamayan, yabancıların ürettiği cep telefonlarını ve bilgisayarları kullanmada zorlanan sözde çağdaşlar,

Din karşıtı eylemlerde bulunmayı, heykellerin önünde saygı ile eğilmeyi, alkol tüketmeyi, baş örtüsünü yasaklayıp çıplaklığı yaygınlaştırmayı ve cinsel özgürlük adı altında kadınları fuhuşa teşvik etmeyi çağdaşlık diye algılıyorlarsa, onlara bir gerçeği hatırlatmak istiyorum!

Din karşıtı çağdaşlık sloganları ile;

Yüce Allah'ın koymuş olduğu “Her canlı ölümü tadacaktır” kanununu yürürlükten kaldırabilirler mi?

Hastalıkları önleyip yaşlanmayı durdurabilirler mi?

Gönüllere huzur ve mutluluk verip, toplumsal barışı sağlayabilirler mi?

Tabi ki hayır! Aksine toplumları gerip bunalıma sürüklüyor, gençleri alkol ve uyuşturucu bağımlısı yapıp terör örgütlerinin kucağına atıyor ve meydanların savaş alanına dönmesine neden oluyorlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (çağdaşlık taslayanlar) dünya hayâtının sadece dış yüzünü bilirler. Âhret konusunda ise onlar gâfillerdir. (Rûm - 7)

Ne yazık ki din karşıtı çağdaşlar, dünya hayatının sadece dış yüzüne bakıp toprağın altını (mezarı) unutuyor ve âhiret konusunda korkunç bir gaflet içinde bulunuyorlar.

Dünyanın dış yüzünde gerçekten çok hoş ve birbirinden güzel görüntüler var ama bunlar kalıcı değil ki! O güzelim çiçekler sararıp soluyor, yemyeşil çayırlar-çimenler kuruyor, uçuşan kuşlar uçamaz oluyor ve insanlar yaşlanıp ölüme koşuyor.

Ya toprağın altındakiler! Onlar ne yapıyor? Bana ne, diyemeyiz. Çünkü ölüm sadece onların kaderi değil ki!

İlkçağlarda da çağdaşlık taslayanlar vardı, ortaçağlarda da çağdaşlık taslayanlar vardı ve çağımızda da çağdaşlık taslayanlar var.

Bunlar ölümü hatırlamıyor mu? Yerin altında yatanlara bakıp ibret almıyor mu? Gerçi çağımızda bilim ve teknoloji hızla ilerliyor ama hastanelerdeki yığılmalar devam ediyor, insanlar bunalıma sürükleniyor ve hastalıklarda azalma yerine artış gözleniyor ve ölüme çare bulunamıyor.

Bırakalım yıldızları, galaksileri ve evrensel âlemleri! Orta şiddetteki depremler ve atmosferik olaylar karşısında bile korkudan paniğe kapılan ve elinden hiçbir şey gelmeyen insanın önünde tek seçeneği var. Yerlerin, göklerin tek egemeni olan Allah'a teslim olup emirleri doğrultusunda yaşamak ve yasaklarından kaçınmak...

Çünkü Yüce Allah buyuruyor:

İnsan başıboş bırakılacağını (hesaba çekilmeyeceğini) mi? sanıyor.

(Kıyâme - 36)

Din karşıtı eylemlerde ve eğlence bataklıklarında ölümü unutanlar ve âhireti yok saymaya çalışanlar, beklemedikleri bir anda tatlı canlarını Azrâil'e teslim ettikleri, kefen denilen ilkel giysiyi giydikleri ve tabuta binip yer altındaki bir çukura gömüldükleri gibi,

Hz. İsrâfil Sûr'a üfürdüğü an, ana karnından dünyaya geldikleri gibi yeniden dirilip kabirlerinden fırlayacak ve kendilerini mahşer yerinde bulacaklar.

İşte o gün **vel ba'sü ba'de-l-mevt** (ölümden sonra tekrar dirilme) olacak, Allah'ın va'di yerine gelecek ve insanlar mahşer yerinde yargılanacak!..

Lütfen, yerin altında (mezarda) geçersiz olan hayâli çağdaşlık kavramlarına aldanıp sapıkların peşine takılmayalım, ölümü unutmayalım, tevbeyi ertelemeyelim ve geleceğimizi karartmayalım.

Unutmayalım, ölüm meleği Azrâil'in elindeki ölüm listesinde bizim de adımız var. Biz unutsak da o bizi unutmaz ve kesinlikle görevini ihmal etmez. Allah'ın takdir ettiği vakit gelince ve sayılı nefeslerimiz tükenince, Azrâil yakamıza yapışıp tatlı canımızı alacak ve dünyadaki yaşantımızı doğrultusunda ruhumuzu ya rahmet meleklerine ya da azap meleklerine teslim edecek.

ÇEVRE KİRLİLİĞİ

Yüce Allah buyuruyor:

Yeryüzünü de (insanların yaşam koşullarına göre) yayıp düzenledik, oraya sâbit dağlar yerleştirdik ve orada cinsi, miktarı belirlenmiş her şey (bitki) ler bitirdik. (Hicr - 19)

Toprak maddelerinden insan denilen bir tür varlık yaratmayı ve onları dünya gezegeninde iskân etmeyi takdir eden Allah,

Kızgın gaz kütlesi halindeki dünyayı kimyasal, fiziksel ve biyolojik açıdan insanların yaşam koşullarına göre yayıp düzenledi. Yerkabuğunun üstünde ağır baskılar oluşturması için belirli yerlere, belirli ölçülerde sâbit dağlar yerleştirdi. Su dengesini sağlayacak ölçüde deniz ve göl yataklarını hazırladı ve gökten belirli ölçüde su indirip hazırlanan deniz ve göl yataklarında depoladı. Sonra cinsi ve miktarı belirlenmiş çeşitli bitki türlerini bitirerek hayvanların ve insanların rızkını hazırladı.

Diğer yandan dünya, ay, güneş ve yıldızlar arasında çok hassas bir denge kuran Yüce Allah, atmosferi oluşturan gazlar arasında da aynı ölçüde hassas dengeler kurdu ve dünya gezegenini insanların yaşayabileceği bir yapıya dönüştürdü.

Atmosferdeki oksijen solunum yolu ile hücrelere kadar giderek besin maddelerini yakar ve insana gereken enerjiyi sağlar. Havadaki oksijen oranı daha fazla olsaydı, hücreleri de yakar ve insan yaşayamazdı. Eğer daha az olsaydı, hücrelerdeki besin maddelerini yakamaz ve insan yine yaşayamazdı.

Atmosferdeki karbondioksit gazı da kalp ve solunum merkezlerini uyarak düzenli çalışmalarını sağlar. Havadaki karbondioksit oranı daha fazla olsaydı, insanlar boğularak ölürdü. Eğer daha az olsaydı, kalp ve solunum yetmezliğinden ölürdü.

Havadaki oksijen ve karbondioksit oranının korunması zorunlu olduğundan,

Bitkiler havadan karbondioksit alıp oksijen verirken, insanlar ve hayvanlar da oksijen alıp karbondioksit verirler. Ayrıca organik maddelerin çürümesi ve karbonlu yakıtların yanması ile de havaya karbondioksit karışır ve doğal denge sağlanır.

Havadaki karbondioksit oranı fazla olursa, okyanuslar tarafından emilir ve sudaki karbonat ile birleşip bi-karbonata dönüşür, sonra dibe çöküp çamur olur. Havadaki karbondioksit oranı azalırsa, okyanusların dibindeki çamurlar tekrar karbondioksite dönüşüp havaya karışır ve denge sağlanır.

Bu doğal denge (çevrenin kendi kendini temizlemesi) korunduğu sürece, insanlar tertemiz havayı solur, tertemiz suları içer, tertemiz doğal gıdalarla beslenir, sağlıklı, huzurlu ve mutlu yaşarlar.

Ancak!..

Kıyâmete yakın çevrenin kendi kendini temizleme kapasitesini aşacak derecede, fiziksel, kimyasal ve biyolojik değişiklikler meydana gelecek, hava, su ve toprak aşırı derecede kirlenecek, doğal dengeler bozulacak ve dünyadaki yaşam koşulları güçleşecek.

Yüce Allah buyuruyor:

Yaptıkları (günahları) nın bir kısmının cezasını (dünyada) tatmaları için insanların kendi elleri ile yapacakları işler nedeni ile karada ve denizde fesad başlayacak. Olur ki (tevbe edip İslâm'a) dönerler. (Rûm - 41)

Kur'an'daki gelecekle ilgili âyetlere gaybî (gizli, şifreli) âyetler denir. Bu tür âyetlerin gerçek ve kesin anlamı ancak vakti gelince meydana çıkacağından, geçmişteki büyük müfessirler bu tür âyetlerin ayrıntılarına girmekten kaçınmışlardır.

Günümüzde ise bu âyet-i kerîme artık gaybî olmaktan çıkmış, şifreleri çözülmüş ve kıyâmetin açık sinyalleri gelmeye başlamıştır.

İnsanlar son hak din olan İslâm'dan kopunca, günahlar korkunç boyutlara ulaştıkça, özellikle hayâ kalkıp kadınlar yarı çıplak dışarıda dolaştıkça ve zina suç olmaktan çıkıp başörtüsü yasak olunca, İlâhi gazaba uğrayan insanlar kendi elleri ile yapacakları yanlış uygulamalarla toprağın, suyun ve havanın kimyasal, fiziksel ve biyolojik yapısının fesadına (bozulmasına) neden olacak ve çevre kirliliği tehlikeli boyutlara ulaşacak.

İnsanların kendi elleri ile yaptıkları ulaştırma araçlarının egzozlarından çıkan zehirli gazlar, fabrika ve kalorifer bacalarından çıkan zehirli duman-

lar, yangınlar, sanayi kirliliği, kimyasal silah denemeleri, tarım ilaçları, suni gübreler, zirai mücadele ilaçları ve çevreyi en çok kirleten ambalaj atıkları kıyâmete yakın insanlar ölümü ve âhireti unutup günahlara dalınca ve abdest alıp namaz kılmaya üşenince, yaptıkları günahlarının bir kısmının cezasını dünyada çekmeleri için çevre kirliliği tehlike sınırlarını aşacak ve insanların bedensel ve psikolojik dengeleri bozulacak.

İşte o zaman huzur ve mutluluk hayâl olacak, insanlar tatminsizlikten alkolün ve uyuşturucunun bağımlısı olacak.

ÇOCUK SAHİBİ OLMAK

Yüce Allah buyuruyor:

Allah sizi (önce) topraktan, sonra meni (sperm) den yarattı. Sonra sizi (erkekli- dişili) çiftler kıldı. O'nun bilgisi (takdiri) olmadan hiçbir dişi ne gebe kalır, ne de doğurur. (Fâtır -11)

İster insan ister hayvan olsun, hiçbir dişi Allah'ın bilgisi ve takdiri olmadan ne gebe kalır ve ne de doğurur. Çünkü Yüce Allah kıyâmete kadar yaratacağı varlıkların sayılarını takdir edip evrensel nüfus planlamasını yapmış ve bunların hepsi Levh-i Mahfûz'a yazılmıştır.

Yüce Allah madde âleminde her şeyi belirli bir sebepler kuralına bağladığından, çocuk sahibi olmak isteyenlerin evlenmeleri ve eşleri ile cinsel ilişkide bulunmaları sebepler kuralının gereği olduğu gibi, Allah'a güvenmeleri ve Allah'ın takdirine razı olmaları da îmanın gereğidir. Çünkü evlenmek ve cinsel ilişkide bulunmak bir sebeptir ama çocuğu yaratacak olan Allah'tır.

Allah takdir etmişse, eşlerin cinsel ilişkide bulunmaları ile ana rahminde (doğal laboratuvarı) takdir edilen yavrunun yaradılış aşaması başlar ve vakti gelince bir bebek şeklinde dünyaya gelir.

Eğer Allah takdir etmemişse kimsenin elinden bir şey gelemey ve Allah'ın takdiri değiştirilemez. Ruhlar bedenlerden önce yaratıldığı ve her biri takdir edilen vakitte dünyaya geleceği için eşler istese de istemese de, Allah'ın takdir ettiği vakitte kadın gebe kalır ve yine Allah'ın takdir ettiği vakitte yavrusunu dünyaya getirir.

Cariyesinin (köle kadın) gebe kalmasını istemeyen biri Peygamberimizi geldi ve "korunmamda bir sakınca var mı?" diye sordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

İstersen ondan korun. Ancak takdir edileni kesinlikle getirecek (doğuracak) tır. (Müslim)

Gerçekten Allah'ın takdir ettiği oldu ve o kişi korunduğu halde cariyesi gebe kaldı ve doğurdu.

Yüce Allah buyuruyor:

Göklerin ve yerin mülkü (egemenliği) Allah'ındır. Dilediğini yaratır. Dilediğine (sadece) kız çocukları, dilediğine de (sadece) erkek çocukları verir. Ya da (dilediğine) çift olarak hem erkek hem de kız çocukları verir. Dilediğini de kısır bırakır. Kuşkusuz O (Allah, kime ne vereceğini) en iyi bilen, her şeye gücü yetendir. (Şura - 49 - 50)

Erkeğin üreme hücresinde erkeklik ve dişilik olmak üzere iki çeşit cinsiyet kromozomu vardır.

Kadının üreme hücresinde ise, sadece dişilik cinsiyet kromozomu vardır.

Döl yatağına gelen dişi üreme hücresi (yumurta) nın Yüce Allah tarafından erkek olması takdir edilmişse, erkek üreme hücresindeki erkeklik cinsiyet kromozomu tarafından döllenir ve çocuk erkek olur.

Eğer döl yatağındaki yumurtanın Yüce Allah tarafından kız olması takdir edilmişse, erkek üreme hücresindeki dişilik cinsiyet kromozomu tarafından döllenir ve çocuk kız olur.

Göklerin, yerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah, uzaydaki milyonlarca galaksiyi gördüğü, bildiği ve dilediği şekilde yönlendirdiği gibi, hiç kuşkusuz içimizdeki hücreleri ve hücrenin çekirdeğindeki kromozomları da görür, bilir ve dilediği gibi yönlendirir.

Dilediğine sadece kız ve dilediğine sadece erkek çocukları veren Allah, dilediğine hem kız hem de erkek çocukları verir ve dilediğini de kısır bırakır. Çünkü kime ne vereceğini en iyi bilen ve her şeye gücü yeten ancak O'dur.

Allah'a ve kadere inanan gerçek müslümanlar, çocuk sahibi olma konusunda da aşırı istekli davranıp İslâmî çizginin dışına çıkmamalı ve kesinlikle haramdan sakınmalıdır.

Tüp bebek konusuna gelince!

Kadınların göbekleri ile dizleri arasını eşlerinin dışında annelerine, kız kardeşlerine ve yetişkin kızlarına bile göstermeleri haramdır. Ancak hayâti tehlike gibi zorunlu hallerde kadın doktorlara ve kadın doktorların olmadığı yerde erkek doktorlara yalnızca özürlü olan yerlerini gösterebilirler.

Çocuk sahibi olmak dinimizde zorunlu olmadığı gibi sağlık açısından da zorunlu olmadığından, kadınların tüp bebek için hastanelere gidip en mahrem yerlerini doktorlara göstermeleri kesinlikle haramdır ve haramın sonu pişmanlık ve felâkettir.

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbin dilediğini yaratır ve seçer, onlar için seçenek (hakki) yoktur.

(Kasas - 68)

Dilediğini yaratma ve seçme hakkı Allah’a aittir, insanların zorla çocuk sahibi olma hakkı yoktur.

ÇOCUK YETİŞTİRMEK

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Kendinizi ve eşinizi, çocuklarınızı yakıtı insanlar ve taşlar olan ateş (cehennem) den koruyun. Orada Allah’ın kendilerine buyurduğuna karşı gelmeyen ve emredildikleri şeyleri yapan iri yapılı, güçlü melek (zebani) ler vardır. (Tahrîm - 6)

Çocuk yetiştirmek, çocuk sahibi olmaktan daha güç ve daha sorumludur. Çünkü çocuğu olmayanlara, neden çocuğun olmadı? diye bir şey sorulmayacak ama çocuklarını Allah’ın emirleri doğrultusunda yetiştirmeyenlere çok şeyler sorulacak ve işleri gerçekten çok zor olacak.

Mahşer yerinde sorgulama başlayınca korkudan çılgına dönen günahkârlar annelerinin, babalarının yakalarına yapışacak ve “Allah size çocuklarınızı, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateş (cehennem) den koruyun buyurmadı mı? Neden bizi ateşten korumadınız?” diye şikâyetçi olacaklar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hepiniz çoban (gözetleyici, kollayıcı) sınızdır, hepiniz güttüğünüz sürüden sorumlusunuz. Devlet başkanı da bir çobandır ve sürüsünden (milletinden) sorumludur. Erkek, ailesinin çobanıdır ve sürüsünden (eşinden, çocuklarından) sorumludur. Kadın, kocasının evinin çobanıdır ve o da sürüsünden (çocuklarından) sorumludur. (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd)

Çocukları kucağa alıp sevmek ve ellerinden tutup gezdirmek, gerçekten güzel ve hoş bir şeydir ama onları Allah’ın emirleri doğrultusunda yetiştirmek ve cehennemin ateşinden korumak, daha güzel ve daha hoş bir şeydir.

Hayırlı evlât isteyen anne adaylarının gebelik ve süt emzirme döneminde, sigaradan, sigara içilen yerlerden, alkolden, stresten uzak durmaları ve haram gıdalardan kaçınmaları çok önemlidir.

Çocuk doğduğu zaman, sağ kulağına ezan ve sol kulağına kâmet okuyup, İslâmî kimliğine uygun güzel bir ad koymalı ve çocuk için biraz sadaka vermelidir.

Çocuklar genelde bir yaşında konuşma yeteneğine sahip olmaya başlarlar. Çocukların ilk sözü anne-baba yerine Allah olursa, inşâAllah son sözleri de Allah olur ve aradaki günahlarına keffâret olur. Bu nedenle çocukların yanında sık sık “Allah, Allah” diye, Allah’ın adını anmalı ve onların da Allah demesi için özen gösterilmelidir.

Sonra Kelime-i Tevhid’i (**Lâ ilâhe illâllah**), Kelime-i Şehâdet’i (**Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlüh**) ve Besmele’yi (**Bismillâhirrahmânirrahîm**) öğretmeli ve ara sıra tekrarlayıp çocukların saf beyinlerine ve tertemiz kalplerine îmanın özünü yerleştirmelidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Çocuklarınız yedi yaşına gelince, onları namaza başlatın. On yaşına geldikleri vakit namaz kılmazlarsa, (hafifçe) vurun ve yataklarını ayırın. (Ebû Dâvûd)

Çocuklar yedi yaşında namaza başlatılmalı ve on yaşına gelinceye kadar sevak ve ara sıra ödüllendirilerek namaza alıştırmalıdır. On yaşına geldikleri halde namaz kılmazlarsa, çıplak el ile üç defa hafifçe vurarak namazın önemi vurgulanmalı ve cinsel sapıklığı önlemek için yatakları ayrılmalıdır.

Çocuklar yedi yaşına gelince onları namaza başlatmak ana-babanın görevidir. Benim yavrum henüz daha küçük, büyüyünce kılar gibi gerçekte bağdaşmayan tutarsız sözlerle yavrularımızın geleceğini karartmayalım, kendimizi ve onları ateşe atmayalım.

Yüce Allah buyuruyor:

Ehline (eşine ve çocuklarına) namazı emret ve sen de ona (namaza) sabırla devam et. Biz senden rızık istemiyoruz, sana rızık biz veriyoruz. Güzel sonuç takvâ ile dir. (Tâ Hâ - 132)

Önce ekmeğini kazansın, sonra namazını kılsın görüşünü savunanlara karşı Allah, hayır! Önce namaz diyor ve onun rızkını takdir ettiğini vurguluyor. Ayrıca aile reislerinin eşlerine ve yavrularına güzel bir örnek olabilmeleri için öncelikle onların sabırla namaza devam etmelerini emrediyor ve güzel sonucun yani âhiret âlemine îmanla gitmenin takvâ üzere yaşamaya bağlı olduğunu bildiriyor.

Atalarımız, “Ağaç yaş (genç) ken eğilir” demişler. Yüce Allah tarafından tertemiz bir şekilde bize emânet edilen yavruları, biz de tertemiz bir şekilde yetiştirmeye özen gösterelim. Onlara abdesti, guslû, namazı, Kur’an’ı öğretilim, dînî eğitimlerine ve İslâmî yaşantılarına öncelik verelim.

Sıcaktan soğuktan koruduğumuz ve hastalıklara karşı aşı yaptırdığımız gibi kötü arkadaşlardan, kötü çevreden ve zararlı yayınlardan koruyalım ve îman aşısı yapalım. Görevimizi yapabilirsek, kendimizi ve yavrularımızı ateşten korumuş ve Allah katında sorumluluktan kurtulmuş oluruz.

ÇÜRÜME OLAYI

Yüce Allah buyuruyor:

Biz, toprağın onlardan neyi eksilttiğini kesinlikle biliyoruz ve katımızda her şeyi muhafaza eden bir kitab (Levh-i Mahfûz) vardır. (Kaf - 4)

İnsanın toprak, su ve havadaki gazların fiziksel ve kimyasal birleşimi ile başlayan yaradılışı, Yüce Allah’ın koymuş olduğu fizik, kimya, biyoloji ve üreme kuralları doğrultusunda aşama aşama gerçekleştiği gibi,

İnsanın mezarındaki çürüme olayı da, Yüce Allah’ın koymuş olduğu aslına dönüşüm kuralları doğrultusunda aşama aşama gerçekleşir ve sonuçta insan aslına, toprak, su ve havadaki gazlara dönüşür.

İşte insanın aslına dönüşüm olayına **çürüme** denir.

Ölen insanın bedeni, zararsız mikroplar denilen anaerobik (bakteri) le-rin etkisi ile fiziksel ve kimyasal parçalara bölüne bölüne çeşitli moleküllere ayrılır ve sonra aslına, yani katı, sıvı ve gaz halindeki atomlara dönüşür.

Yüce Allah anaerobik bakterileri yaratmasaydı ve çürüme olayı olmasaydı, ölen milyarlarca insanın ve trilyonlarca hayvanın cesetleri çürümeden aynı halde kalır, dünya korkunç bir görüntüye dönüşür ve insanlar o ortamda yaşama zorunluluğunda kalırdı.

Her beden çürür mü?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

En hayırlı gününüz, cuma günüdür. Bu nedenle o gün bana çokça salâvât-ı şerîfe getiriniz, çünkü sizin salâvât-ı şerîfeleriniz bana arz olunur (sunulur).

Sahabeler dedi ki: “Ya Resûlallah! Sen öldüğün ve kabrinde çürüyüp toprak olduğun zaman, salâvât-ı şerîfelerimiz sana nasıl arz olunur?”

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Allah, peygamberlerin bedenlerini çürütmeyi toprağa haram kıldı.

(Ebû Dâvûd - Nesâî)

Yüce Allah buyuruyor:

O'nun (Süleyman'ın) ölümüne hükmettiğimiz zaman, o'nun öldüğünü ancak (dayandığı) değneği yiyen bir ağaç kurdu gösterdi. (Değnek kırılıp da, Süleyman'ın cesedi) yere yıkılınca (öldüğü) açıkça ortaya çıktı. (Sebe - 14)

Hz. Süleyman camlı köşkünde bir değneğe dayanıp cinlerin çalışmasını izlerken Allah'ın (c.c.) emri ile Azrâil (a.s.) canını aldı ve Hz. Süleyman'ın bedeni değneğe dayalı bir şekilde ayakta kaldı. İlâhi takdirin gereği bir ağaç kurdu dayandığı değneği kemirmeye başladı ve aylarca sonra değnek kırılıp da Hz. Süleyman'ın cansız bedeni yere düşünce öldüğü anlaşıldı.

Kudüs gibi sıcak bir yerde, Hz. Süleyman'ın öldüğü ancak aylarca sonra anlaşıldı. Çünkü kutsal bedeni çürümemiş, kokmamış ve yüzündeki nuru tebessüm izi bile kaybolmamıştı.

Yalnızca peygamberlerin bedeni mi çürümez?

Hayır!

Câbir bin Abdullah radiyallahü anhüma diyor ki:

(Uhud savaşında) ilk şehid babam oldu. Ben de onu, başka bir şehidle birlikte aynı kabre defnettım. Sonra onu başkası ile aynı kabirde bırakmaya gönlüm razı olmadı ve altı ay sonra kabrinden çıkardım. Bir de baktım ki kulağının dışında, (müşrikler kulağını kesmişti) bedeninin tamamı kabre koyduğum günkü gibi idi. Onu ayrı bir mezara defnettım. (Buhârî)

Hz. Câbir'in babası Hz. Abdullah, Medine gibi sıcak bir yerde toprağın altında altı ay kaldığı halde tek bir kılının bile çürümediği, Hz. Câbir ve arkadaşları tarafından açıkça görüldüğü gibi,

Allah yolunda din uğrunda, yani Allah'ın dinini egemen kılmak için şehid olanlarla, tüm hücreleri Allah'ı zikreden büyük evliyâların da toprak altında çürümedikleri binlerce kişi tarafından gözlenen ve açıkça kanıtlanan bir gerçektir.

Ruhlar açısından bedenlerin çürümemesi önemli midir?

Bedenler ruhların doğal evi ve dış organlar da sanatkârların meslekleri ile ilgili aletleri gibidir. Kabirde bedenleri çürüyüp bedensiz kalan ruhlar, dünyada evi yıkılıp, evsiz kalan garipler gibi mahzun olup hüzünlenirler. Bu nedenle Yüce Allah; peygamberler, din uğrunda ölenler ve büyük evliyalar

gibi seçkin kullarının ruhlarının mahzun olmaması için onların bedenini koruyor ve çürütmüyor.

Bizler de bedenlerimizin çürümemesini ve ruhlarımızın mahzun olmasını istiyorsak, iki seçeneğimiz var; ya evliya olmak ya da Allah'ın dinini egemen kılmak için Allah yolunda ölmek. Ölüm ister trafik kazası, ister başka nedenle olsun, fark etmez. Yeter ki Allah yolunda ölelim!..

DÂBBET'ÜL-ARD

Yüce Allah buyuruyor:

O söz başlarına gelince (yaklaşınca), onlara yerden bir “Dâbbe” çıkarırız da O, insanların âyetlerimize kesin olarak inanmadıklarını kendilerine söyler. (Neml - 82)

Âyet-i kerîmenin aslındaki “tükellimun” kelimesi şeddeli lam ile tef'il bâbından olup kesret için olduğundan, Dâbbet'ül-ard denilen varlık insanlarla açıkça konuşacak demektir.

Peygamberimiz (s.a.v.) de, **“on alâmet çıkmadan kıyâmet kopmaz”** buyuruyor ve bu on alâmetten birinin **dâbbet'ül-ard** olduğunu bildiriyor. (Müslim - Tirmizî - Ebû Dâvûd - Nesâî)

Dâbbet'ül-ard nedir?

Dâbbet'ül-ard birleşik bir kelime olup dâbbe, yürüyen, hareket eden canlı varlık, ard da yer demektir. Kıyâmete yakın ortaya çıkacak olan Dâbbet'ül-ard, uzaydan ya da başka gezegenlerden gelmeyip yerden çıkacağı için yer dâbbesi anlamında ona dilbbet'ül-ard denilmiştir.

Dâbbet'ül-ard, fiziksel açıdan nasıl bir varlık olacak?

Dâbbet'ül-ard'ın fiziksel açıdan nasıl bir varlık olacağı kesin olarak bilinmemekle birlikte, en kuvvetli görüşe göre Kâbe'nin yakınındaki Safa Tepesi'nden çıkacağı, iri yapılı ve çok güçlü olacağı rivâyet edilmektedir.

Yüce Allah buyuruyor:

O'nun (Süleyman'ın) ölümüne hükmettiğimiz zaman, o'nun öldüğünü ancak değneği yiyen (kemiren) dâbbet'ül-ard (ağaç kurdu) gösterdi. (Sebe - 14)

Cabir bin Abdullah radiyallahu anhüma diyor ki:

Biz deniz kenarında yürürken, kıyıda önümüze büyük kum tepesi gibi

bir şey çıktı. Ona yaklaştığımızda bir de baktık ki, o anber denilen bir dâbbe (balık) imiş. (Müslim)

Bu iki örnekte gördüğümüz gibi küçücük ağaç kurtlarından, yaklaşık yirmi ton ağırlığındaki anber balıklarına kadar, yürüyen, hareket eden bütün canlı varlıklara dâbbe denildiği gibi, insanlara da dâbbe denir. Çünkü insanlar da yürüyen ve hareket eden canlı varlıklar kapsamındadır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Dâbbet'ül-ard çıktığı zaman, yanında Süleyman (a.s.) in yüzüğü ile Mûsa (a.s.) in âsası olacak. Âsa ile mü'minlerin iki gözü arasına (hafifçe) vuracak, yüzleri nur gibi bembeyaz olacak. Kâfirlerin burnuna yüzükle (sertçe) vuracak, onların da yüzleri kapkara olacak. (Tirmizi)

Dâbbet'ül-ard elindeki Hz. Mûsa'nın âsası ile mü'minlerin iki gözü arasına hafifçe vururken, işte bu mü'min diyecek ve îman alâmeti olarak mü'minlerin yüzü nur gibi bembeyaz olacak. Kâfirlerin burnuna da Hz. Süleyman'ın yüzüğü ile sertçe vururken, işte bu kâfir diyecek ve küfür alâmeti olarak onların yüzü de kapkara kömür gibi olacak.

Güneşin batıdan doğması ve Dâbbet'ül-ard'ın çıkması!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmetin öncü alâmetlerinden biri de güneşin batıdan doğması ve dâbbet'ül-ard'ın çıkmasıdır. Hangisi önce olursa, diğeri de hemen onun peşinden olacaktır. (Müslim)

Güneşin batıdan doğması ile Tevbe Kapısı kapanacağı ve Dâbbet'ül-ard'ın çıkması ile mü'minlerle kâfirlerin yüzleri işaretleneceği için bu iki olay kıyâmetin en büyük ve en açık alâmeti olacak ve ondan sonra hiç kimsenin tevbesi ve îmanı kabul edilmeyecek.

Bir uyarı!

Kıyâmetin alâmetleri ile ilgili âyet-i kerîmeler ve hadîs-i şerîfler gaybî (gizlilik) kapsamında olduğundan ve gerçek anlamları ancak vakti gelince meydana çıkacağından,

Dâbbet'ül-ard denilen varlığın hak ve gerçek olduğuna ve kıyâmete yakın ortaya çıkacağına inanalım, îman edelim. Ancak nasıl bir varlık olduğunu hayâl ve evham duygularımızla şekillendirmeye çalışmayalım.

DARGIN DURMANIN GÜNAHI

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Birbirinizle ilginizi kesmeyin, birbirinize (küserek) sırtınızı dönmeyin, birbirinize düşmanlık etmeyin ve birbirinize hasetlik etmeyin. Ey Allah'ın kulları! Kardeş olunuz. Bir müslümanın din kardeşi ile üç günden fazla dargın durması helâl olmaz. (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Müslümanlar, bir bedenin hücreleri gibidir. Hücreler arasındaki düzen-sizlik, organlar arasındaki uyumsuzluk ve sistemler arasındaki kopukluk, bedensel dengenin bozulmasına ve sonuçta insanın ölümüne neden olduğu gibi,

Müslümanlar arasındaki düzensizlik, gruplar arasındaki kopukluk ve İslâm ülkeleri arasındaki uyumsuzluk da müslümanlar arası dengenin bozulmasına ve sonuçta İslâm birliğinin parçalanıp müslümanların mânevî ölümüne neden olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir müslümanın din kardeşini üç günden fazla terk etmesi (dargın durması) helâl değildir. İki (dargın) müslüman karşılaştıklarında (genelde) biri bir yana, diğeri öbür yana döner. Halbuki onların en hayırlısı, önce selâm vereni (barışanı) dır. (Buhârî - Müslim - Tirmizî)

Müslümanlar arasında yanlış anlamalardan ve duygusallıktan kaynaklanan küsmeler ve kırgınlıklar olabilir. Eğer bunlar üç günden fazla devam eder ve müslümanlar arasında kopmalara neden olursa, işte bu sakıncalıdır ve gûnahtır. Çünkü sürekli fırsat kollayan şeytan derhal araya girer, ortamı gerer ve en önemsiz kırgınlıkları bile kine ve düşmanlığa dönüştürebilir.

Sağduyulu davranıp şeytanın dürtülerine aldanmayanlar, kısa zamanda duygusallıktan kurtulup içleri rahatlar ve eski ortama dönebilirler ancak,

Olayları büyütüp şeytanın dürtülerine aldananlar ise en önemsiz kırgınlıkları bile kin ve düşmanlığa dönüştürüp ortamı gerer ve dargın olduğu kimselerle karşılaştıkları zaman, yüzlerini sağa sola çevirip birbirlerini görmek istemezler.

Eğer dargınlardan biri nefsini ve şeytanı aşıp barışma amacıyla selâm verirse işte o, Allah katında insanların en hayırlısıdır.

Ya karşiki taraf selâmı almazsa!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir mü'minin, mü'min kardeşinden üç günden fazla kopması (dargın durması) helâl değildir. (Aradan) üç gün geçmişse, onunla mutlaka karşılaşsın ve selâm versin. Eğer selâmını alırsa, ikisi de sevaba ortak olur. Eğer selâmını almazsa, almayan günaha girer ve selâm veren dargın durma günahından kurtulur. (Ebû Dâvûd)

Karşı taraf duygusal davranıp selâmı almazsa, melekler selâmı alır, selâmı veren dargın durma günahından kurtulur, ayrıca nefsinin ve şeytanı aştığı için çok büyük ecir (sevab) alır.

İslâm birliğine ve müslümanlar arası dayanışma ruhuna zarar verdiği için Yüce Allah mü'minlerin (inananların) birbirileri ile dargın durmalarını yasaklamıştır. Bu nedenle inanç ve yaşantıları İslâm'a ters düşenlerle dargın durmanın hiçbir sakıncası yoktur. Hatta gençlerin ve çocukların, onların sapık inanç sistemlerinden ve yaşantılarından etkilenmemesi için tebliğ görevinin dışında onlardan uzak durmaları daha hayırlıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Pazartesi ve perşembe günleri gök kapıları açılır. Din kardeşi ile aralarında düşmanlık bulunanlarla, Allah'a ortak koşanların dışında, (tevbe eden) her kulun günahı bağışlanır. (Meleklerle) denir ki:

Siz şu iki kişiyi birbiriyle barışincaya kadar erteleyin, siz şu iki kişiyi birbiriyle barışincaya kadar erteleyin. (Müslim - Ebû Dâvûd)

Her pazartesi ve perşembe günleri gök kapıları açılır ve Allah'a şirk koşanların dışında tevbe eden her kulun günahı bağışlanır. Din kardeşi ile aralarında dargınlık olanlara gelince, Yüce Allah meleklerle: "Siz şu iki kişiyi birbiriyle barışincaya kadar erteleyin, siz şu iki kişiyi birbiriyle barışincaya kadar erteleyin" buyurur.

Hiçbir anne ve baba çocuklarının birbiriyle çekişmesini ve küsüp dargın durmalarını istemediği gibi, kuşkusuz Yüce Rabbimiz de kullarının birbiriyle çekişmesini ve küsüp dargın durmalarını istemez ve bu nedenle onların bağışlanmasını barışincaya kadar erteler.

Ya barışmadan ölürlerse!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir müslümanın din kardeşi ile üç günden fazla dargın durması helâl olmaz. Kim bir müslüman kardeşi ile üç günden fazla dargın durur ve o halde ölürse, cehenneme girer. (Ebû Dâvûd)

Dargın durmak haram olduğu için inatla dargın durmada yani haram işlemede direnenlerin günahı, sevab-günah dengesini bozabilir ve günahları kadar yanmak üzere cehenneme atılabilirler.

DÂVETE İCÂBET

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz düğün yemeğine dâvet edildiği zaman, icâbet etsin (gitsin). (Müslim - İbni Mâce)

Evlenme yemeğine **velîme** denir. Evlenen kimselerin din kardeşlerini dâvet edip yiyecek bir şeyler ikram etmeleri sünnet, dâvet edilenlerin dâvete icâbet etmeleri de vâcib ya da vâcibe yakın sünnet-i müekkedir.

Velîme dâvetine gitmek vâcib ya da sünnet-i müekkede olmakla birlikte, günümüzün koşullarında durum biraz farklıdır. Şöyle ki;

Asr-ı Saadet'teki velîmeler (evlenme yemekleri) çok sade ve külfetsiz olurdu. Fazla devesi, koyunu, keçisi olanlar bunlardan birini kesip konuklarına ikram eder, devesi, koyunu ve keçisi olmayanlar da konuklarına sadece hurma ikram ederlerdi. Yani parasız, pulsuz Allah için bir araya gelip yer, içer ve sonra sohbet edip giderlerdi.

Günümüzde atalarımızın “Ayağını yorganına göre uzat” sözü rafa kaldırıldığı için genelde herkes gücünün ötesinde harcamalar yapıyor ve sonra bunun faturasını dâvetlilere çıkarmaya çalışıyor.

Gerçekte sünnet olan velime yemeği maddeye dönüşünce, insanlar bir beklenti içine giriyor ve kim kime ne vermişse karşılığını aynen almak istiyor. Yani al gülüm, ver gülüm şeklinde bir dolap dönüyor ama sonuçta verdiğinin karşılığını alamayanlar,

Zarfları açınca ya hayâl kırıklığına uğruyor ya da dedikodu yapmaya başlıyor. İşte bu tür paralı, pullu velime dâvetlerine katılmak sünnet ya da vâcib değildir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Varlıklı kimselerin dâvet edilip yoksulların dâvet edilmediği velime, ne kötü bir yemektir. (Buhârî)

İslâm, kardeşlik, eşitlik, birlik ve beraberlik dini olduğu için zengin-fakir ayrımı yapmak ve yemeğe sadece varlıklı kişileri dâvet etmek di-

nin temel ilkelerine ters düştüğü için Peygamberimiz, “ne kötü yemektir” buyurmuştur.

Velîmenin dışındaki dâvetlere gitmek de sünnet midir?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz yemeğe dâvet edildiği zaman gitsin. Sonra ister yesin, ister yemesin. (Müslim)

İftar dâveti dâhil, parasız, pulsuz ve o da beni dâvet etsin gibi bir beklenti içinde olmayanların dâvetine gitmek de sünnettir. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.), “Sizden biriniz yemeğe dâvet edildiği zaman gitsin” buyuruyor.

Her dâvete gidilir mi?

Hayır!

Dâvet edilen yerde açıkça günah işleneceği önceden biliniyorsa, oraya gitmek haramdır. Ya bilmeden gitmişse? O zaman üç seçeneği vardır ve bunlardan birini uygulama zorunluluğundadır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz bir münker (açıkça işlenen bir günah) görürse, onu eli ile (güç kullanarak) düzeltsin. Buna gücü yetmezse, dili (sözü) ile düzeltsin. Buna da gücü yetmezse, kalbi ile (tepki göstererek) düzeltsin ve bu (kalbi ile tepki göstermek), îmanın en zayıf derecesidir. (Müslim - Nesâî - Tirmizî)

Allah'ın yasaklayıp haram kıldığı her çeşit kötü, çirkin şeylere **münker** denir. Alkollü içki içmek, kumar oynamak, uyuşturucu kullanmak, ergenlik çağına gelen kızların ve hanımların başlarını açmaları ve kısa kollu, kısa etekli giysiler giyip dışarıda dolaşmaları, erkeklerin onlara bakmaları münkerat yani haram olduğu gibi,

Günümüzde en büyük münkeratlardan biri de, yarı çıplak kadınlarla, erkeklerin bir arada bulunduğu sazlı, cazlı düğünlerdir. İşte bu tür toplumsal haramların açıkça işlendiği bir yere gitmek, kesinlikle haramdır.

Bu tür açıkça haram işlenen bir yerde bulunan müslümanların;

Gereğinde güç kullanarak elleri ile günahlara engel olmaları,

Elleri ile engellemeye gücü yetmeyenlerin, dilleri ile söyleyerek günahlara engel olmaları,

Dilleri ile de söylemeye gücü yetmeyenlerin, kalpleri ile tepki gösterip derhal oradan uzaklaşmaları farzdır.

Bu üçüncüsü (kalp ile tepki göstermek) îmanın en zayıf derecesi olduğundan, bunu da yapmayıp orada duranların, haramın da ötesinde îmanları tehlikededir.

DECCAL FİTNESİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Hz.) Âdem'den kıyâmet kopuncaya kadar deccal'dan daha büyük bir fitne yoktur. (Müslim)

Deccal ne demektir?

Sözlükte, aşırı yalancı, hilekâr ve inkârcı anlamına gelen deccal, kıyâmete yakın ortaya çıkacak ve en önemli bir İslâm ülkesinde iktidarı ele geçirip müslümanların başına belâ olacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bütün peygamberler ümmetlerini yalancı kör deccal'ın fitnelerine karşı uyardılar. İyi bilin ki, onun bir gözü kördür. (Buhârî- Müslim)

Deccal kıyâmete yakın çıkacak ama kıyâmetin ne zaman kopacağı bilinmediği için her peygamber ümmetini bu konuda uyarmış ve deccal hakkında gereken bilgileri vermişlerdir.

Kıyâmete yakın sadece bir deccal mı çıkacak?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yetmiş tane kezzab (deccal) çıkmadan kıyâmet kopmaz. (Taberânî)

Kıyâmete yakın deccallar dönemi başlayacak ve büyük deccal'ın dışında yetmiş yakın deccallar ortaya çıkacak. Bunların bir kısmı yalan, hile ve baskılarla sapık görüşleri yayarak büyük deccal'ın alt yapısını oluşturacak, diğerleri de büyük deccal'dan sonra onun rejimini korumaya çalışacaklar.

Büyük deccal'a gelince!

Azılı bir İslâm düşmanı olan büyük deccal, egemen olduğu ülkede Allah'ın kanunlarını kaldırıp Kur'an'ı yasaklayacak ve din düşmanlığı ilkesine dayanan korkunç bir baskı rejimi kuracak. İnsanlık tarihinde eşi görülmemiş yalan, hile, iftira, tertip, baskı, işkence ve idam sehpaları ile devlet terörü estirecek ve sapık rejimini müslümanlara zorla kabul ettirmeye çalışacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanlar (müslümanlar) deccal'ın şerrinden kaçıp dağlara sığınacak. (Müslim - Tirmizî)

Başta yahudi asıllı dönmeler olmak üzere çıkarıcılar deccalın rejimine tam destek verip onun sahte cennetinde (alkol, fuhuş bataklığında) eğlenir-

ken, îmanı zayıf olanlar da baskılara dayanamayıp onun kanunlarına uyma zorunluluğunda kalacak. Gerçek müslümanlar ise ya deccala karşı direnir şehit olacak ya da dağlara, ormanlara ve uzak köylere kaçır sığınacak.

Deccal'ın soyu!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Annesi (gayr-i meşrû ilişkiden hamile kaldığı) deccal'ı gizli doğuracak ve bir kadın alıp onu evlâtlık edinecek. (Deylemî)

Annesi gayr-i meşru cinsel ilişkiden hamile kaldığı deccal'ı gizli doğurup terk ettiği için onu evlâtlık edinen kadının dışında gerçek soyu belirsiz olacak.

Ya nesli?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Deccal'ın nesli olmayacak, Medine 'ye ve Mekke 'ye giremeyecek.

(Ahmed İbni Hanbel)

Deccal'ın soyu, kökeni belirsiz olduğu gibi, arkasından kalan nesli (çoluk çocuğu) da olmayacak ve deccal'ın rejimi Medine'ye, Mekke'ye giremeyecek.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Deccal'ın sol gözü şaşş ve bedeni çok kıllı olacak. (Müslim - İbni Mâce -

Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Deccal, kıvrıkcık saçlı ve çıkık gözlü (orta yaşlı) bir gençtir. Ben onu (câhiliye döneminde ölen) Abdüluzza İbni Katan'a benzetiyorum. Sizden kim ona erişirse, Kehf Sûresi'nin başından (ya da sonundan) on âyet okusun. O, Şam ile Irak arasındaki bir yerden çıkacak, sağa sola fitnesini yayacak. Ey Allah'ın kulları! (Ona karşı) direnin, îmanınızı koruyun. (Müslim)

Sağa sola yani egemen olduğu ülkesinin doğu ve batısına sapık rejimini yayacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Deccal, doğu tarafında Horasan, denilen bir beldeden çıkacak.

(Tirmizî - Ahmed İbni Hanbel)

Biri İran'da ve diğeri Türkiye'de olmak üzere iki Horasan vardır. İran'daki Horasan Şam ile Irak'ın arasında değil, Irak'ın doğusundadır. Erzurum'un bir ilçesi olan Türkiye'deki Horasan ise, Şam ile Irak'ın tam ortasında ve kuzeyindedir. Deccal nereden çıkarsa çıksın,

Peygamberimiz (s.a.v.): "Ey Allah'ın kulları! (Ona karşı) direnin, îmanınızı koruyun" buyuruyor.

DEDİKODU (GIYBET) HARAMDIR

Yüce Allah buyuruyor:

Bazınız bazınızı arkasından çekiştirmesin. Sizden biriniz, ölmüş kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz! Allah'tan korkun (birbirinizi çekiştirmeyin). Kuşkusuz Allah tevbeleri kabul edendir, çok merhametlidir. (Hucûrat - 12)

Aynı toprak maddelerinden (elementlerden) yaratılan ve ölünce çürüyüp tekrar aynı toprak maddelerine dönüşecek olan insanın,

Geçici dünya hayâtında kendini farklı konumda görüp başkalarını aşağılaması ve arkalarından çekiştirip dedikodu yapması gerçekten akıl, mantık ve insanlıkla bağdaşmayan bir davranıştır.

Bu nedenle Yüce Allah “Bazınız bazınızı arkasından çekiştirmesin” emri ile dedikodu yapmayı yasaklıyor ve “Sizden biriniz, ölmüş kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı?” sorusunu yönelterek, dedikodu yapmanın, ölmüş bir insanın etini yemek gibi tiksindirici bir şey olduğunu vurguluyor.

Dedikodu nedir?

Peygamberimiz (s.a.v.) “Gıybet (dedikodu) nedir bilir misiniz?” buyurdu. (Sahabeler) “Allah ve Resûlü daha iyi bilir” dediler.

Peygamberimiz: “Gıybet din kardeşini hoşlanmadığı bir şeyle (arkasından) anmaktır” buyurdu.

“Söylediğim şey eğer onda varsa, ne dersiniz?” denildi.

Peygamberimiz: “Eğer söylediğin (eleştirdiğin) şey onda varsa, gıybet ettin. Eğer söylediğin şey onda yoksa o zaman bühtan (iftira) ettin” buyurdu. (Müslim)

Bir kimseyi arkasından çekiştirenlere “dedikodu yapmayın!” denildiği zaman genelde, “Hayır! Biz dedikodu yapmıyoruz, gerçekleri söylüyoruz” diye kendilerini savunurlar.

Ancak Peygamberimiz (s.a.v.): “Eğer söylediğin şey onda varsa yani gerçekse, gıybet ettin. Eğer söylediğin şey (ayıp, kusur) onda yoksa o zaman bühtan (iftira) ettin” buyuruyor.

Âişe radiyallahü anha diyor ki:

(Bir gün) “Ya Resûlallah! Safiyye’nin şöyle şöyle (yani kısa boylu) oluşu sana yeter.” dedim.

Peygamberimiz (s.a.v.):

“Ya Âişe! Öyle bir söz söyledin (gıybet yaptın) ki, eğer bu söz denize karışsa, onun suyunu bozar” buyurdu. (Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Hiz. Âişe'nin Hiz. Safiyye hakkında sadece “o kısa boylu” diye söz etmesi, dedikodu kapsamına girdiğine ve çok tehlikeli kimyasal atıklar gibi bir denizin suyunu kirletecek boyutlarda olduğuna göre, Allah'tan korkalım ve her çeşit dedikodudan titizlikle kaçınalım.

Günümüzde çıplaklık ve dedikodu yapmanın günah olduğu âdeta unutuldu ve ne yazık ki toplumun bütün kesimlerinde korkunç boyutlara ulaştı.

Özellikle en takvâ ve en bilinçli hanımlar bile bir araya geldiklerinde, dedikodusuz sohbet yapamıyor ve farkında olmadan iğrenç, tiksindirici dedikodu bataklığına dalıyorlar.

İhramlı bir müslüman Mekke, Medine, Mina ve Arafat gibi kutsal topraklarda rakı, şarap içmeye kalkışsa, görenler hemen tepki gösterir ve ona engel olmaya çalışırlar.

Ne yazık ki o mübarek kutsal topraklarda dedikodu yapanlara hiç kimse tepki göstermiyor, hatta bazıları can kulağı ile dinleyip onların suçuna ortak bile oluyor.

Bir de grupsal dedikodular vardır. Gerçekte karınca kararınca her biri İslâm için çalışan gruplardan bazıları, sadece grupsal taassuptan kaynaklanan nedenlerle birbirinin aleyhinde dedikodu yaparak kaş yapayım derken göz çıkarıyor ve İslâm kardeşliğinin temelini dinamit koyuyorlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz kendisi için istediği bir şeyi diğer kardeşleri için de istemedikçe, (tam ve gerçek) mü'min olamaz. (Buhârî - Müslim)

Din kardeşliği, önceki peygamberlere îman edenleri, Berzah (kabir) âlemindekileri ve yeryüzündeki bütün müslümanları içine alan çok geniş kapsamlı evrensel bir kardeşliktir. Bu geniş kapsamlı evrensel kardeşliği grupsal kardeşlik ile sınırlamaya kalkışmak ve kendi grubuna dâhil olmayanları yermeye kalkışmak, İslâm birliği açısından çok tehlikeli ve haramdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim (bir din) kardeşinin namus ve onurunu, onun dedikodusunu yapanlara karşı savunursa, Allah da o kimseyi kıyâmet günü cehennemden korur. (Tirmizî)

Gerçek müslüman kendisi gıybet yapmadığı gibi, din kardeşlerinin aleyhinde yapılan dedikodulara da engel olmaya çalışsa ve onları savunsa, kıyâmet gününde Allah da onu cehennemden korur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Miraca çıkarıldığında, (cehennemde) bakır tırnakları ile yüzlerini ve göğüslerini tırmalayan bir topluluğun yanından geçtim. “Ya Cebrâil, bunlar kimlerdir?” diye sordum.

(Cebrâil): “Bunlar (dedikodu yapıp) insanların etlerini yiyenler ve onurları ile oynayanlardır” dedi. (Ebû Dâvûd)

Âhiret âleminde her suçun cezası misli ile olacağından, dünyada dedikodu yapıp insanların onurunu tırmalayanlar, İlâhi adâletin gereği cehennemde yüzlerini, göğüslerini tırmalayıp kazıyacaklar ve suçlarının cezasını aynı misli ile çekecekler.

Dedikodu tevbe ile af olur mu?

İnsan dünyada ve can bedende iken, af olmayan bir günah yoktur. Yeter ki kul cân-ı gönülden tevbe etsin ve gereken şartları yerine getsin.

Dedikodu yapmak hem Allah’a isyan hem de kul hakkına tecavüz olduğu için dedikodu yapanların öncelikle tevbe edip Allah’tan af dilemeleri ve sonra dedikodusunu yaptıkları kimselerden helâllik almaları gerekmektedir.

Dedikodusunu yaptığı kimselerden özür dileyip helâllik istemek, özellikle onurlu kimseler için biraz güçtür ama cehennemde yanmak ve bakır tırnakları ile yüzünü, göğsünü tırmalayıp kazımak kuşkusuz çok daha güçtür.

Dünyada tevbe edip helâllik alanlar, âhirette azaptan kurtulur mu?

Tevbe, geçmiş günahların silinmesi ve yok sayılması demektir. Günahlar silinip yok sayılınca yani suç olmayınca, tabii ki ceza da olmaz.

Dedikodusu yapılan kimseler ölmüş ya da onlara ulaşılması çok güç ise,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Dedikodunun, keffâreti onun (dedikodusunu yaptığı kişi) için çok istiğfar etmendir. (Menâvi)

Yani “Allahümmağfir lî ve limen iğtebtühü”. Anlamı: “Allahım! Beni de ve dedikodusunu yaptığım kişiyi de af eyle” diye, bunu çok okumalı ve onların adına sadaka da vermelidir.

Ancak!...

Her şeyin istisnası (ayrıcalığı) olduğu gibi giybet etmenin de istisnası olduğundan, bazı kişilerin giybetini yapmak günah değil, hatta sevap olabilir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim yüzünden hayâ perdesini atarsa, onun gıybetini yapmak günah değildir. (Beyhaki)

Yüzünden hayâ perdesini atanlara yani utanmadan, sıkılmadan açıkça günah işleyenlere **fâsık** denir. Fâsıkların gizlice yaptıkları günahları araştırmak ve başkalarına söylemek doğru değildir ama açıkça içki içenleri, kumar oynayanları, zina yapanları, faiz alıp verenleri ve dışarıda açık saçık gezen kadınları bu davranışlarından dolayı gıybet etmek günah değil, mübahdır.

Hırsız, dolandırıcı ve cinsel sapık gibi kişilerden müslümanlara zarar gelmesini önlemek için onların gıybetini yapmak yani çevre sakinlerine haber vermek günah değil, sevaptır.

İslâm dışı yaşantıları kamuoyunca bilinen art niyetli kimselerin, dînî yayınlarından, internet sitelerinden, radyo ve televizyon konuşmalarından müslümanların olumsuz etkilenmemesi için onların sapıklığını açıkça söylemek ve yaşantılarından örnekler vermek günah değil, sevaptır.

Açıkça rüşvet alan, görevini yapmayan, yetkisini kötüye kullanan, müslümanlara baskı ve işkence yapan görevlileri, yetkili makamlara şikâyet etmek günah değil, sevaptır.

Evlilik konusunda istişare edilen yani bilgisine başvurulmuş kimsenin, ayrıntılara girmeden bildiklerini kısaca söylemesi günah değil, sevaptır.

Fâtıma Binti Kays radiyallahu anha diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına geldim. “Ebû'l-Cehm ve Muâviye beni istiyorlar” dedim.

*Peygamberimiz (s.a.v.): **Muâviye, malı (geliri) olmayan çok fakir bir kişidir (eşine bakamaz). Ebû'l-Cehm ise sopasını omuzundan indirmez (eşini çok döver) buyurdu.*** (Buhârî - Müslim - Tirmizî - Nesâî - Ebû Dâvûd)

DEPREM VE İLÂHÎ GAZAB

Yüce Allah buyuruyor:

Ey insanlar! Rabbinizden korkun! Çünkü kıyâmet depremi (eşi görülmemiş) dehşetli bir şeydir. Onu gördüğünüz (deprem olduğu) gün, emzikli kadınlar emzirdiğini (yavrusunu) unutacak ve gebe kadınlar ço-

cuğunu düşürecek. İnsanları sarhoş (gibi dengesiz) göreceksin. Gerçekte onlar sarhoş değiller ama Allah'ın azabı çok şiddetlidir. (Hac - 1 - 2)

Âyet-i kerîmede ırkı, rengi, dili ve inancı ne olursa olsun, aynı geze-gende yaşayan ve aynı kadere ortak olan bütün insanlara **“Rabbinizden korkun”** (günahlardan titizlikle kaçının) uyarısı yapılıyor ve kıyâmet depre-minden bazı örnekler veriliyor.

Depremler Allah'ın irâdesi dışında meydana gelen başıboş ve kontrol-süz felâket (doğal âfet) değildir. Çünkü en küçük varlıklar olan atomlar ve atomun çekirdeğindeki nötronlar, protonlar ve elektronlar bile Yüce Allah'ın kesin denetimi ve kontrolü altında olduğu gibi,

Yerkabuğu, yerkabuğundaki boşluklar, çöküntüler, fay hatları ve yanar-dağlar da Yüce Allah'ın kesin denetimi ve kontrolü altındadır. Depremler İlâhi gazab olduğu için âyet-i kerîmede, **“Allah'ın azabı çok şiddetlidir”** buyruluyor ve **“Rabbinizden korkun”** emrine vurgu yapılıyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Siz (nimetlere) şükreder ve (Rabbinize) îman ederseniz, Allah size niye azap etsin ki! Allah şükredenlerin mükâfatını veren, her şeyi bi-lendir. (Nisâ - 147)

İnsanlar İlâhi nimetlere şükredip nankörlük etmese (günah işlemese) ve bu nimetleri veren Yüce Rablerine îman edip, son hak din olan İslâmî kurallar doğrultusunda yaşasa,

Yerlerin, göklerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah kul-larına azap eder mi? Gerçekte İlâhi nimet olan toprak, su, hava ve ısı (gü-neş enerjisi) felâkete dönüşür mü?

Eğer insanlar şükür yerine nankörlük etse ve Allah'tan başka varlıkları rabler edinip son hak din olan İslâm'a sırt çevirse,

Yüce Allah yine acele etmez ve kullarına hemen azap etmez. Çünkü düşünüp taşınınsınlar ve tevbe edip günahlarından arınsınlar diye onlara za-man tanır ve genelde cezalarını âhiret âlemine erteler.

Ancak!..

İnsanın doğasına ters düşen bazı günahlar açıkça yapıp yaygınlaşın-ca, onların cezasının tamamını âhirete ertelemeyip bir kısmını dünyada da verir ve o zaman, gerçekte İlâhi nimet olan toprak, su, hava ve ısı (güneş enerjisi) İlâhi gazâba dönüşür.

Yüce Allah buyuruyor:

Hayâsızlığın, çirkin şeylerin (günahların) mü'minlerin arasında yaygınlaşmasını isteyenler için hem dünyada hem de âhirette çok acıklı bir azap vardır. (Nûr - 19)

Hayâ duygusundan yoksun olanlar ve çıplaklığı çağdaşlık sananlar, çı-
rılçıplak soyunup dışarıda kısa şortlarla dolaşırsa, doğal olarak cinsel den-
geler ve aile düzeni bozulur. İnsanın doğasına ve yaratılış amacına ters
düşen bu tür çılgınlıklar zamanla yaygınlaşıp korkunç boyutlara ulaşırsa,

Bu durum gayretullah'a dokunur ve İlâhi azabın uyarıcı sinyalleri olan
doğal dengeler bozulur.

İnsanlar bu uyarıcı sinyalleri iyi algılasa ve tevbe edip günahlardan
kopsa, İlâhi azap kalkar ve doğal dengeler yine düzelir.

Aksi halde "el-cezâ'ü misl'ü-l-amel" (cezalar günahın misli iledir) ku-
ralınca, toplumlar yaptıkları günahlarına göre farklı azaplarla dünyada da
cezalandırılır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zinalar açıkça işlenir ve yaygınlaşırsa, depremler başlar. (Deylemî)

İnsanı hayvandan ayıran en önemli faktör, nikâh ve aile yapısıdır. Bir
toplumda gayr-i meşru cinsel ilişkiler açıkça işlenip yaygınlaşsa, eşler bir-
birini aldatıp gayr-i meşru cinsel ilişkilerde bulunsa ve aile yuvaları yıkılsa,
o toplumun şiddetli depremlerle yıkılması İlâhi adâletin gereğidir.

Nitekim açıkça sapık cinsel ilişkilerde bulunan Lut kavmi ile çılgınca
gayr-i meşru cinsel ilişkiler de bulunan Napoli yakınındaki Pompei halkını
şiddetli depremlerle helâk eden Allah, aynı çılgınlıkları yapan toplumları da
şiddetli depremlerle helâk eder ve onları dünyada da cezalandırır.

Yüce Allah buyuruyor:

Gökteki (melek) lerin sizi yere batırmayacağından emin misiniz?

O zaman yer şiddetle sarsılıp çalkalanır. (Mülk - 16)

İnsanlar elektronik cihazlarla havadaki pilotsuz uçakları kumanda edip
onları diledikleri şekilde yönlendirdikleri gibi, gökteki melekler de mânevî
cihazlarla yerdeki fay hatlarını kumanda edip İlâhi irâde doğrultusunda on-
ları yönlendirirler.

DİLİMİZİ KORUYALIM

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

***Kim bana iki çene arasındaki (dili) ni ve iki ayağı arasındaki (cin-
sel) organını haramdan koruyacağına söz verirse, ben de ona cennet
sözü veririm.*** (Buhârî)

Dilini ve cinsel organını haramdan koruyanlar, gayr-i meşru cinsel davranışlardan ve boş sözlerden kaçınanlar, hiç kuşkusuz cennete girecekler. Çünkü Allah'ın Resûlü onlara söz veriyor ve kefil de oluyor. Ya bu iki organını haramdan korumayanlar? Onların işi gerçekten çok zor... Çünkü onlara ne söz veren var, ne de kefil olan!

Dil ile yapılan yalan sözler, yalan yeminler, ikiyüzlü konuşmalar, söz taşımalar, dedikodular, aşağılayıcı, kırıcı çirkin sözler ve gereksiz tartışmalar, müslümanlar arası birlik, beraberlik ve kardeşlik ilkelerine ters düştüğünden,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Allah'a ve âhiret gününe inanıyorsa, ya hayırlı söz söylesin ya da sussun. (Buhârî - Müslim)

Kul hakkı kapsamına girmeyen ve günah içermeyen gereksiz boş sözlerle **mâ lâ yâ'ni** denir. Tüm evliyaların ve tasavvuf büyüklerinin ortak görüşü, mâ lâ yâ'ni'yi terk etmeyen kimse, mü'mini kâmil (gerçek mü'min) olamaz.

Gerçek mü'min olmak ve îmanın tadını almak için mâ lâ yâ'ni 'den kaçınıp tevbe edelim, Kur'an okuyalım, Allah'ı analım (zikir edelim), salâvât-ı şerîfe getirelim, din kardeşlerimize güzel öğütler verelim ve insanları güzel dinimize dâvet edelim. Bu tür hayırları yapmaya üşeniyorsak, günah içeren çirkin ve boş sözleri konuşmaya da üşenelim ve amel defterimizi günahlarla doldurmayalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim (günah içeren sözlerden kaçınıp) susarsa, kurtuluşa erer. (Tirmizî - Taberânî)

Boş sözleri konuşup çenemizi yormak, gereksiz yere tartışmalara girip din kardeşlerimizi kırmak ve "gool" diye bağırıp futbol sahalarını savaş alanına dönüştürmek, âhiretimiz açısından zararlı olduğu gibi sağlığımız açısından da zararlıdır ve gerçek mü'min olmamıza engeldir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'ı anmanın dışında çok konuşmayın. Çünkü Allah'ı anmanın dışında fazla konuşmak, kalbi katılaştırır. İyi bilin ki, Allah'tan (rahmetinden) en uzak olanlar, katı kalpli olanlardır. (Tirmizî)

Allah'ı anmanın ve İlâhi emirleri tebliğ etmenin dışındaki boş sözler ve gereksiz tartışmalar, dînî açıdan duyarsızlığa ve ruhsal açıdan bunalımlara neden olduğu için insan zamanla ibâdetlerden kopar ve Allah'ın rahmetinden uzaklaşır.

Bu nedenle boş sözlerden ve gereksiz tartışmalardan kaçınıp Allah'ı çok analım. İslâm için çalışalım, dilimizin ve cinsel organımızın şerrinden de Allah'a sığınalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah kimi iki çene arasındaki (dili) nin ve iki ayağı arasındaki (cinsel organı) nin şerrinden korursa, o kişi cennete girecektir. (Tirmizî)

Hz. Yûsuf gibi bir peygamber adayının bile, Züleyhâ'nın ve Mısırlı sosyetik kadınların aşırı cinsel yaklaşımları ve baskıları karşısında nefesine güvenci kalmayınca,

Rabbim! Bana zindan, onların beni dâvet ettiklerin (cinsel isteklerin) den daha sevimlidir. Eğer onların hilelerini benden çevirmezsen, (olabilir ki) onlara meyleder ve câhillerden olurum, dedi. (Yûsuf - 33)

Hz. Yûsuf o zaman Züleyhâ'ların kölesi olduğu için sadece iki seçeneği vardı; ya Züleyhâ ile gayr-i meşru ilişkide bulunup Mısır'ın en lüks sarayında maddi açıdan refah içinde yaşamak ya da karanlık zindanda zalim gardiyanların verdiği katıksız kupkuru ekmeği yiyip çile çekmek.

Hz. Yûsuf, zindanı saraya, katıksız kupkuru ekmeği en nefis yemeklere ve çileyi refaha yani Allah'ın rızasını nefsinin isteklerine tercih etti ve ebedî kurtuluşa erenlerden oldu.

DİN VE İSLÂM

Yüce Allah buyuruyor:

Ben, cinleri ve insanları ancak bana ibâdet etmeleri için yarattım.

(Zâriyat - 56)

Din nedir?

Yerlerin, göklerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Yüce Allah'ın, akıl sahipleri için koymuş olduğu emir ve yasakları içeren evrensel kanunlara **din** denir.

Din, bir spor dalı gibi isteğe bağlı zevk, oyun ve eğlence değil, ilâhi bir yükümlülüktür. Bu nedenle beyinsel özürler dışında ırkı, rengi ve dili ne olursa olsun bütün insanlar dînî kurallara uyma ve dînî kurallar doğrultusunda yaşama zorunluluğundadır. Çünkü Allah insanları bunun için yaratmış, akıl ile bilinçlendirmiş ve yeryüzüne halife (egemen) kılmıştır.

Her din Allah katında geçerli mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Allah katında hak din, ancak İslâm'dır. (Âl-i İmran - 19)

Hiç kuşkusuz Allah katında geçerli olan din, ancak son hak din olan İslâm'dır. Çünkü İslâm İlâhi dindir ve temel ilkesi tevhid yani **Lâ ilâhe illallah** dır.

Allah bir'dir, O'ndan başka gerçek îlah, yaratıcı ve evrensel kanunlar koyucu yoktur. Madde ve madde ötesi bütün varlıkları yaratan, yöneten ve dilediği gibi yönlendiren O'dur. Dünyayı, ayı, güneşi, yıldızları ve galaksileri yaratan, yörüngelerine oturtan ve her birini belirli bir merkezin etrafında döndüren O'dur.

İslâm'ın temel kaynağı (anayasası) Kur'an ve peygamberi Hz. Muhammed (s.a.v.) dir. Kur'an, son İlâhi kitab olduğu ve ondan sonra başka İlâhi kitab gelmeyeceği için Yüce Allah'ın koruması altındadır. Tevrat ve İncil farklı zamanlarda tahrîfata (değişikliğe) uğraya uğraya asıllarını yitirdikleri halde, Kur'an 1400 küsur yıldan beri tek bir harfi değişmeden orijinal aslını aynen korumaktadır.

Ebû Cehil'in başlattığı Kur'an düşmanlığı zaman zaman bazı ülkelerde devlet terörüne dönüştüğü halde, en kanlı diktatörlerin bile Kur'an'ın bir harfini değiştirmeye güçleri yetmedi ve yetmeyecektir.

Din ve insan

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sen, ehli tevhid olduğun halde yüzünü dine (yani) Allah'ın fıtratı (olan tevhid dini) ne çevir, (Çünkü Allah) insanları bu fıtrat üzere yarattı. (Rûm - 30)

Hiçbir varlık fıtratının (yaradılış amacının) dışına çıkamadığı gibi insan da fıtratının dışına çıkamaz ve dinsiz yaşayamaz. Çünkü bedeninin havaya, suya ve çeşitli gıdalara ihtiyacı olduğu gibi, ruhların da huzura, mânevî feyizlere ve mânevî gıdalara (ibâdetlere) ihtiyacı vardır. Aksi halde mânevî tatminsizlikten gönüller daralır, ruhlar bunalır ve toplumsal dengeler bozulur.

Ancak!

Bebekler yalancı memelerle tatmin olamadıkları ve gıda alamadıkları gibi, yetişkinler de hak dinin dışındaki inanç sistemleri ile ruhsal açıdan tatmin olamaz ve mânevî gıda alamazlar. Çünkü kaynağı insana dayanan beşeri sistemler, sapık ideolojiler, bâtıl inançlar ve zamanla aslını yitirip yürlükten kaldırılan İslâm öncesi dinler,

Ruhsal zevklerden ve mânevî feyizlerden yoksun oldukları için görkemli gösteriler, yapay söylemler ve resmi törenlerle insanları tatmin edemez ve kesinlikle hak dinin yerine geçemezler.

Çünkü Yüce Allah buyuruyor:

Hak'tan sonra, sapıklıktan başka ne var ki! (Yunus - 32)

Dinler Arası Diyalog

Papalığın başlattığı dinler arası diyalog çağrısı ile hristiyan misyonerler, “üç semâvî din” ve “İbrâhîmî dinler” adı altında tahrifata uğraya uğraya aslını yitiren ve yürürlükten kaldırılan bugünkü hristiyanlığı, müslümanlık gibi hak din olarak tanımlamaya çalışmaktadırlar. Amaçları müslümanların hristiyanlığa bakışını sempatik bir hale dönüştürüp misyonerlerin faaliyetini kolaylaştırmak ve sonra müslümanları hızlı bir şekilde hristiyanlaştırmak!..

Peki, müslümanlar bu oyuna gelir mi?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Gerçek) Mü'minin ferasetinden sakının! Çünkü o, Allah'ın nuru ile bakar. (Buhârî - Müslim)

İmanın tadını alan ve İlâhi nurla gönülleri nurlanan gerçek mü'minler, misyonerlerin bu oyununa gelmez ve dininden asla dönmez.

Ancak çeşitli baskılarla ve kısıtlamalarla bilinçli olarak dînî eğitimden yoksun bırakılan ve çağdaşlık adı altında İslâm dışı yaşantıya özendirilen zavallı gençlerimizin durumu farklı!

İslâmî bilgileri sıfır, hatta sıfır altı eksi olan zavallı gençlerin, özel eğitilmiş misyonerlerin yapmacık yaklaşımları, gelecekle ilgili çıkar vaadleri ve dolarlı incilleri karşısında, İslâmî kimliklerini koruyabilmeleri gerçekten çok güç!..

Yüce Allah buyuruyor:

Ey iman edenler! Eğer Allah'tan korkar (günahlardan sakınır) sanız O, size furkan verir, suçlarınızı örter (gizler) ve sizi bağışlar. (Enfâl - 29)

Hak ile bâtılı birbirinden ayırabilme yeteneğine **furkan** denir. Yüce Allah günahlardan sakınıp ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapan kullarının gönlüne **furkan** denilen mânevî bir yetenek verir. İşte **furkan** denilen mânevî yeteneğe sahip olanların dînî bilgileri az da olsa, kesinlikle misyonerler onları aldatamaz ve dininden koparıp hristiyan yapamazlar.

Misyonerlere aldanıp hristiyan olanlara gelince!

Yüce Allah buyuruyor:

Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, işte onların bütün amelleri dünyada da âhirette de boşa gider. Ve onlar ateş ehli olup, orada ebedî kalacaklardır. (Bakara - 217)

İslâm dininden çıkan bir kimse ister hristiyan, ister yahudi ve ister ateist olsun ona **mürted** denir. Mürted olan kimse tevbe edip tekrar İslâm'a dönmeden kâfir olduğu halde ölürse, onun pis bedeni yıkanmaz, kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz, İslâm mezarlığına gömülmez ve ona dua edilmez (Allah rahmet etsin denilmez).

Mürted olmadan önce yapmış olduğu bütün hayırları, harcamaları ve sevapları boşa gider (yok sayılır) ve mahşerdeki sorgulamadan sonra ebedî kalmak üzere cehenneme atılır.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (sapıklar), Allah'ın dininden başka (bir din) mi arıyorlar? Gerçek şu ki, göklerde ve yer de ne varsa, hepsi ister istemez O'na boyun eğmiştir ve sonunda hepsi O'na (O'nun hükmüne) döndürülecektir. (Âl-i İmran - 83)

Yerdeki ve göklerdeki bütün varlıklar Yüce Allah'ın koymuş olduğu denge, düzen, çekim, fizik, kimya ve biyoloji kanunlarına uyma zorunluluğunda oldukları ve bunun dışında başka bir seçenekleri olmadığı gibi,

İnsanların da son hak din olan İslâm'a uymanın dışında başka bir seçenekleri yoktur.

Çünkü yürürlükten kaldırılan kanunlar hukuksal açıdan geçersiz ve onları uygulamak suç olduğu gibi, aslını yitiren ve yürürlükten kaldırılan önceki kitaplar da dînî açıdan geçersiz ve İslâm'a ters düşen hükümlerini de uygulamak suçtur.

Örneğin, bir kimse "Ben Hz. Âdem dönemindeki dînî kurallara uyacağım" diye, öz kız kardeşi ile evlenmeye kalkışırsa ne olur?

DİN KARDEŞLİĞİ

Yüce Allah buyuruyor:

Mü'minler ancak kardeşlerdir. O halde kardeşlerinizin arasını (açıldığı zaman) düzeltin ve Allah'tan korkun ki, rahmete kavuşasınız.

(Hucûrat - 10)

İmanın temel ilkelerine inanan, aynı inancı paylaştan ve İslâm'a gönül veren bütün mü'minler, birbirinin din kardeşidir. Din kardeşliğinin kökeni sadece îmana dayandığı için ırkı, rengi, dili ve yaşadığı ülke ne olursa olsun, bütün müslümanlar eşittir ve aynı haklara sahiptir.

Din kardeşliği, bizden önceki mü'minleri ve kıyâmete kadar gelecek olanları kapsayan ve dünya hayâtı ile sınırlı olmayıp cennette ebedîyen (sürekli) devam edecek olan çok kutsal bir kardeşliktir.

Bu nedenle âyet-i kerîmede “kardeşlerinizin arasını (açıldığı zaman) düzeltin ve Allah’tan korkun” sakın görevinizi ihmal etmeyin buyuruluyor.

Müslümanların İslâm düşmanlarının zulüm ve baskısı altında ezilmekten dinlerini özgürce yaşayabilmeleri, din kardeşliği ilkesinin güçlenerek devam etmesine bağlı olduğundan,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Birbirinize kin tutmayın, kıskânçlık yapmayın, (karşılaşınca) sırtınızı dönmeyin ve aranızdaki ilişkiyi kesmeyin. Ey Allah’ın kulları, kardeş olun! (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Din kardeşliğini korumak, gerçekte İslâm’ın geleceğini ve müslümanların haklarını korumak anlamına geldiğinden, Allah’a inanan ve dinini seven müslümanlar, din kardeşliği ilkesine zarar verecek her çeşit sözlerden, davranışlardan kaçınmalı ve din kardeşliği haklarını gözetmelidir.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.), son nefesine kadar müslümanlar arası birlik, beraberlik ve din kardeşliği ilkesinin güçlenmesi için çalıştı ve bu konuda bizlere pek çok tavsiyelerde bulundu. İşte o tavsiyelerden bazıları şunlardır;

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müslüman, müslümanın din kardeşidir. Ona zulüm (haksızlık) etmez ve onu (korumayıp) düşmana teslim etmez. Kim bir din kardeşinin ihtiyacını giderirse, Allah da onun ihtiyacını giderir. Kim bir müslümandan bir sıkıntıyı giderirse, Allah da o kimsenin kıyâmet günündeki sıkıntılarından birini giderir. Kim bir müslümanın ayıp ve kusurlarını örter (gizler)se Allah da kıyâmet günü o kimsenin ayıp ve kusurlarını örter (sorgulamaz). (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müslümanın, müslüman kardeşi üzerinde altı hakkı vardır; karışlaştığın zaman selâm ver (esselâmü aleyküm de), seni dâvet ettiği zaman (dînî açıdan sakınca yoksa) dâvetine icâbet et, senden öğüt istediği zaman öğüt ver, aksırdığı zaman “Elhamdülillâh” derse “Yerhamükellâh” de, hastalandığı zaman onu ziyaret et, öldüğü zaman cenazesine katıl. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Siz, îman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de (gerçek) îman etmiş olamazsınız. Size bir şeyi haber vereyim mi? Onu yaptığınız zaman birbirinizi seversiniz. Aranızda selâmı yayınız (bol bol selâm veriniz). (Müslim - İbni Mâce - Tirmizî - Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir din kardeşini güler yüzle karşılamak gibi bir iyiliği bile, sakın küçümseme! (Buhârî - Müslim Tirmizî - Ebû Dâvûd)

Din kardeşleri için dua

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz kendisi için sevdiği (istediği) şeyleri, din kardeşleri için de sevmez (istemez) se gerçek mü'min olamaz. (Buhârî - Müslim - Tirmizî - İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir müslümanın, yanında olmayan bir din kardeşine (arkasından) yapacağı dua kabul olunur. Bir kimse din kardeşine hayır ile dua ettikçe, yanındaki görevli melek ona, "Âmin (duan kabul olsun) aynı şeyler sana da verilsin" der. (Müslim - İbni Mâce)

Bir kimse kendisi için istediği bolluk, bereket, huzur ve mutluluk gibi güzel şeyleri, diğer mü'min kardeşleri için de istemese, Allah katında tam ve gerçek mü'min olamaz. Ancak dünyadaki din kardeşlerimize dua ettiği-miz gibi, yüzlerce ve binlerce yıldan beri kabirlerde yatan ve bizlerden dua bekleyen din kardeşlerimizi de unutmayalım ve onlara da dua edelim.

Çünkü, Yüce Allah buyuruyor:

Onlardan sonra gelen (mü'min) ler derler ki: Rabbimiz! Bizi ve biz-den önce îmanla göçmüş (din) kardeşlerimizi bağışla ve kalplerimizde îman edenlere karşı bir kin bırakma! Rabbimiz! Kuşkusuz sen çok şef-katli, çok merhametlisin. (Haşr - 10)

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Rabbimiz! (Mahşer yerinde) hesabın görüleceği gün beni, an-nemi, babamı ve bütün mü'minleri bağışla! (İbrahim - 41)

Yüce Allah buyuruyor:

Hem kendinin hem de mü'min erkeklerle, mü'min kadınların gü-nahlarının bağışlanması için istiğfar et! (Muhammed - 19)

Din kardeşliği sadece dünya hayâtı ile sınırlı olmayıp Berzah âlemini de kapsadığından, kabirlerde yatan din kardeşlerimizi de hatırlayalım ve onlara çok dua edelim. Çünkü bizim dualarımızla azapta olanların azabı hafifler, azapta olmayanların da dereceleri artar ve kabirleri daha da nurlanır.

DİN VE EĞLENCE

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Dinlerini oyun ve eğlence edinen ve dünya hayâtı kendilerini aldatan kimseleri (bana) bırak. (En'am - 70)

Bir işi, bir kimseyi oyun ve eğlenceye almak, o işi ve o kimseyi hafife almak ve aşağılamak demektir. Geçici dünya hayâtına aldanıp ölümü unutan kimselerin dini, oyun ve eğlence haline dönüştürmeleri de kutsal dinimizi hafife almak ve aşağılamak anlamına geldiğinden,

Yüce Allah “Dinlerini oyun ve eğlence edinen ve dünya hayâtı kendilerini aldatan kimseleri (bana) bırak”, yani onların cezasını ben vereceğim buyuruyor.

İslâm, her çeşit oyun ve eğlenceyi yasaklamadığı için çocukların ve gençlerin vakit geçirmek, stres atmak ve fazla enerjilerini boşaltmak için kendi aralarında oynayıp eğlenmeleri günah değildir.

Ancak! Din ile oyunu, eğlenceyi birbirinden ayırmak ve aralarına kalın bir çizgi çekmek şarttır. Çünkü din ile eğlenceyi birbirine karıştırmak ve müzik aletleri eşliğinde ilâhiler söylemek, zemzem ile rakıyı birbirine karıştırmak gibi çirkin bir gaflettir ve haramdır.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Ben dinimi Allah’a hâs kılarak (ihlâs ve samimiyetle) yalnızca O’na kulluk ederim. Siz de (ey müşrikler) O’ndan başka dilediğinize kulluk edin. (Zümer - 14 - 15)

İslâm’ın temel ilkesi, her çeşit hurâfelerden, bid’atlardan (sonradan dine sokulan şeylerden) ve özellikle hıristiyanlık özentisi olanların dinimize sokmak istedikleri sazlı, cazlı ilâhilerden kaçınıp ihlâs ve samimiyetle yalnızca Yüce Allah’a kulluk etmektir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Köpek ve çan (zil) bulunan bir topluluğa, melekler eşlik etmez.

(Müslim - Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Çan, şeytan çalgılarından (Müslim - Ebû Dâvûd)

Bulundukları yerin bilinmesi için bazı hayvanların boynuna zil takmak zorunluluk olduğu halde, bizim aklımızın ermediği şeyleri bilen ve göre-

mediğimiz şeyleri gören Peygamberimiz (s.a.v.), çana bile şeytan çalgısı demiş, bunlardan uzak durmamızı emretmiş ve bunların bulunduğu topluluklara rahmet meleklerinin gelemediğini haber vermiştir.

Lütfen Peygamberimizin bu uyarılarını dikkate alalım, gerçekleri saptırmayalım ve müzik ruhun değil nefsin gıdası ve şeytanın çalgısı olduğu gerçeğini göz ardı etmeyelim.

Müzik aletleri ile Allah'ın ve peygamberlerin adı geçen ilâhileri söylemek ve dinlemek, masum aşk şarkılarını söylemek ve dinlemekten daha sakıncalıdır. Çünkü müzik aletleri ile ilâhi söyleyenler ve dinleyenler, belki de farkında olmadan kutsal dinimizi oyun ve eğlenceye dönüştürmekte ve kiliselerdeki hristiyan ayinleri gibi yozlaştırmaktadırlar.

Ne yazık ki geçici dünya hayâtına aldanan ve nefislerini tatmin etmenin dışında başka amaçları olmayan gâfiller **Besmele, zikir, tekbir, kelime-i tevhid, salâvât-ı şerife** ve **telbiye** gibi huzur ve ihlâsla yapılması gereken duaları bile,

Yarı çıplak dansözleri ve onların alkolik seyircilerini eğlendirmek için içkili gazinolarda çalınan müzik aletleri eşliğinde okuma cüretini gösteriyor ve İslâmî (!) radyolar da bunları yayınlıyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Onların (müşriklerin) Kâbe'nin yanındaki duaları, ıslık çalmak ve el çırpıktan başka bir şey değildir. (Onlara denilecek:) İnkârcılığınızdan dolayı azabı tadın bakalım! (Enfâl - 35)

Müşrikler, Mekke'nin fethinden önce ıslık çalarak ve el çırparak Kâbe'yi tavaf ediyorlardı. ıslık çalarak ve el çırparak Kâbe'yi tavaf etmek, dini oyun ve eğlenceye alma anlamına geldiği için cehennem melekleri onlara “**inkârcılığınızdan dolayı azabı tadın bakalım!**” diyecekler.

Müzik aletleri eşliğinde ilâhi söyleyenleri, bunları yayınlayanları ve ticaretini yapanları düşünmeye dâvet ediyorum ve son hak din olan İslâm'ı, oyun ve eğlenceye dönüştürüp yozlaştırmamalarını Allah rızası için rica ediyorum.

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbini, içinden yalvararak, ürpererek ve bağırıksızın hafif sesle sabah ve akşam zikir et, (sakın) gâfillerden olma! (A'râf - 205)

Rablerine kuşkusuz inananlar, sadece O'na yalvaranlar, gönülleri ilâhi aşkla yananlar, Allah'ın sonsuz kudretini tefekkür edip kalpleri ürperenler ve sabah-akşam (sürekli) seslerini kısarak “Allah, Allah” diye zikir edenler,

Dünyada ruhsal huzura, mânevî feyizlere ve âhiret âleminde de o güzelim cennete ve ölümsüz hayâta kavuşacak ve orada sürekli mutlu yaşayacaklar.

Müzik aletleri eşliğinde ilâhiler söyleyip kutsal dinimizi oyun ve eğlenmeye çevirenler, bunları dinleyenler, yayınlayanlar ve pazarlayanlar, eğer tevbesiz giderlerse mahşer yerinde çok pişman olacaklar ve tabii ki cezalarını çekecekler.

DOĞRU VE YALAN

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'tan korkun ve (yalandan sakınıp) doğru söz söyleyin ki, Allah amellerinizi (işlerinizi) düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın. (Ahzâb - 70)

Tahrip ve yıkıcılık kolay, onarım ise güçtür. Bir çocuk, bir kibritle bir evi yakabilir ve bir terörist bir bomba ile çok sayıda evleri ve araçları tahrip edebilir ama bunların onarımı çok güçtür.

İşte yalan, tahrip ve yıkıcılığa, doğruluk da onarıma benzer. Bu nedenle yalancılık kolay, doğruluk ise güçtür ama güç de olsa doğruluktan ayrılmamak gerekir. Örneğin, bir yalan sözle bir aile yuvası yıkılabilir. Ancak yıkılan aile yuvasını yeniden onarmak ve eşleri barıştırmak kolay değildir. Bir yalan bomba patlatıp toplumsal olaylara neden olmak kolaydır ama toplumu yatıştırmak ve olayları önlemek kolay değildir.

Bu nedenle âyet-i kerîmede “Allah'tan korkun ve (yalandan sakınıp) doğru söz söyleyin ki, Allah amellerinizi (işlerinizi) düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın” buyuruluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz (sözde, eylemde) doğruluk, (kişiyi) hayırlara, iyiliklere yöneltir ve iyilikler de cennete iletir. Kişi doğru söyleye söyleye Allah katında sıddık (dosdoğru) diye yazılır. Yalancılık ise günahlara yöneltir ve günahlar da cehenneme götürür. Kişi yalan söyleye söyleye sonuçta Allah katında kezzab (aşırı yalancı) diye yazılır. (Buhârî - Müslim - Tirmizî- Ebû Dâvûd - İbni Mâce)

İşte doğruluğun ve yalancılığın sonuçları! Biri cennete ve diğeri cehenneme iletiyor. Kim bu fânî (geçici) dünyada, işinde, sözünde ve davranışla-

rında dosdoğru olursa, onun sonu cennetle noktalanacak. Kim de bu fânî dünyada işinde, sözünde ve davranışlarında yalancı olursa, onun sonu da cehennemle noktalanacak ve biri gülerken diğeri ağlayacak.

Doğumu ve ölümü elinde olmayan insan, başıboş ve sorumsuz bir varlık değildir. “İstediğimi yaparım ve istediğim gibi yaşarım” sözü, tutarsız ve geçersizdir. Çünkü milyonlarca insanı bir anda öldürebilecek güçteki kimyasal silahlara sahip olanlar bile, sonuçta küçücük mikroplara yenik düşüyor ve ölüm meleği Azrâil’e kayıtsız şartsız boyun eğiyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) bir gün sahabelere buyurdu ki:

“Size günahların en büyüğünü haber vereyim mi?”, (Sahabeler) **“Evet, ya Resûlallah”** deyince,

“Allah’a şirk (ortak) koşturmak, ana babaya isyan etmek” buyurdu, sonra yaslandığı yerden doğrulup oturdu ve **“İyi bilin ki bir de yalan söz”** dedi ve bunu sürekli tekrarladı. (Buhârî - Müslim - Tirmizî)

Allah’a şirk koşturmanın ve ana babaya isyan etmenin en büyük günahların başında geldiğini sahabeler bildiği için onları yaslandığı yerde söyleyen Peygamberimiz yalancılığa gelince,

Bu konu yeteri kadar bilinmediği ya da önemsenmediği için önce yaslandığı yerden doğrulup oturdu ve sonra “iyi bilin ki bir de yalan söz” buyurdu ve bunu çok tekrarladı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Duyduğu her şeyi anlatan kimseye, günah olarak bu yeter. (Müslim)

Duyduğu her sözü, her haberi doğruluğunu araştırmadan başkalarına anlatan kimsenin başka günahı olmasa bile, günah olarak ona bunlar yeter.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor.

Yazıklar olsun o kimseye ki, insanları güldürmek için konuşur ve yalan da söyler. Yazıklar olsun ona yazıklar olsun ona. (Ebû Dâvûd - Tirmizî - Nesâî - Beyhâkî)

Baskı ve zorlama olmadığı halde, sadece insanları güldürmek ve eğlendirmek için yalan söyleyenlere gerçekten yazıklar olsun ve oluyor da!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse bir çocuğa “Gel, sana şunu vereceğim” diye çağırırsa ve sonra bir şey vermese, işte bu da yalandır. (Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Münafığın alâmeti üçtür; Konuştuğu zaman yalan söyler. Söz verdiği zaman sözünden döner ve bir şey emânet edildiği zaman ihânet eder. (Buhârî - Müslim - Tirmizî)

Yüce Allah buyuruyor:

“Rabbimiz Allah’tır” deyip de sonra (söz ve yaşantılarında) dosdoğru olanlara, (âhirette) hiç korku yoktur ve onlar (orada) hüzün duymayacaklar. İşte onlar cennet ehlidirler. Yapmış oldukları (ibâdetleri) ne karşılık orada ebedî kalacaklar. (Ahkâf - 13 - 14)

DOMUZ PİS VE HARAMDIR

Yüce Allah buyuruyor:

(Allah) size ancak meyte’yi (ölü hayvan leşini), kanı, domuz etini ve Allah’tan başkası adına kesileni haram kıldı. (Bakara - 173)

İslâmî kurala göre kesilmeyen ya da bunun dışında başka bir nedenle ölen hayvanların leşine **meyte** denir. Meyteler ve kesilen hayvanlardan akan kanlar dînî açıdan necis (pis) ve insan sağlığı açısından zararlı (mikrop yuvaları) olduğu için Allah tarafından yasaklanmış ve haram kılınmıştır.

Domuza gelince!

En necis (pis) ve en zararlı hayvan domuzdur. Çünkü kurt, tilki, ayı, aslan ve kaplan gibi hayvanların etleri haram olduğu halde, tabaklanınca derileri temiz olur ve üzerinde namaz bile kılınabilir. Domuz ise li’aynihi (aslı, tamamı) haram olduğu için tabaklansa da derileri yine necis olduğundan, satılamaz ve hiçbir yerde kullanılamaz

Kendi dışkısı dâhil, her çeşit pisliği, leşi, çürümüş kokuşmuş bitkileri, ekşimiş yemek artıklarını ve kurtlanmış etleri yiyen domuz, gerçekten çok pis ve iğrenç bir hayvandır.

Etinde pek çok hastalıklara neden olan zararlı bakterileri ve akciğerlerinde domuz gribi denilen tehlikeli virüsleri taşıyıp çevreye yayan ve salgın hastalıklara neden olan domuz, sağlık açısından da gerçekten zararlı ve tehlikeli bir hayvandır.

Domuz eti, koyun ve sığır etine oranla daha yağlıdır. Domuz yağı sindirimi ağır olduğundan kanda zerrecikler halinde birikir ve biriken yağlar, atar damarların sertleşmesine, yüksek tansiyona, dolaşım sisteminin bozulmasına, kalp ve kroner damarlarının kireçlenip daralmasına neden olur. Ülkemizde son yıllarda bu tür hastalıklarda bir patlama olduğu ve çocuk yaştaki gençlerimizin kalp ameliyatı olduğu bir gerçektir. Halkımızın ezici bir çoğunluğu müslüman olan ülkemizde bu tür hastalıkların korkunç boyutlara ulaşması düşündürücüdür.

Çağımız, Kur'an çağıdır. Kur'an'da yasaklanan domuzun gerçekten zararlı olduğu bilimsel açıdan da kanıtlanınca, sağlığına düşkün hristiyanlar özellikle domuz yağı tüketimini yavaş yavaş azaltmaya ve bunları Türkiye dâhil, dış ülkelere pazarlamaya başladılar.

Ülkemize giren domuz yağları ne oluyor?

Gıda üretimi yapan bazı kuruluşların ambalajların üzerine “**ürünlerimizde domuz yağı kullanılmaz**” uyarısını koymaları dikkat çekicidir. Çünkü bunun mefhûm'u-muhâlifi (karşıt anlamı), biz ürünlerimizde domuz yağı kullanmıyoruz ama bizim dışımızda kullananlar da var demektir.

Ne yazık ki inancı zayıf ve halkın sağlığına karşı duyarsız olan bazı gıda üreticileri, fazla kazanç hırsı ile piyasadaki diğer yağlara oranla daha ucuz olan domuz yağını kullanıyor ve domuz yağı katkılı gıda maddelerini ciciili bicili ambalajlara sarıp müslümanlara pazarlıyorlar.

Peki, bu konuda yetkililer ne yapıyor?

Ülkemizde domuz yağı ithali, satışı ve kullanımı yasak olmadığı için yetkililer ne yapabilir ki? Ancak! Yetkililer bir şey yapamasa da biz elimizden geleni yapmaya çalışalım. Kuşkulu gıdaları yemeyelim ve çocuklarımıza da yedirmeyelim. Domuz yağı içeren gıdalardan uzak durduğumuz sürece, hem mânevîyatımızı korumuş hem de âhîret azabından kurtulmuş oluruz.

DUÂ VE İNSAN

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Duanız olmasa, Rabbiniz size niye değer versin ki! (Furkan - 77)

Dua, yerlerin, göklerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Yüce Allah'a, can-ı gönülden yalvarma ve yakarma demektir. Dua, güçleri ve ümitleri tükenen kulların sonsuz ve sınırsız güç sahibi olan Allah'a yönelmeleri ve ümitle O'na yalvarmaları demektir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Dua, ibâdetin (kulluğun) özüdür. (Tirmizî)

Dua gerçekten, ibâdetin ve kulluğun özüdür. Çünkü can-ı gönülden dua eden kimse, Yüce Allah'ın sonsuz, sınırsız kudreti ve azameti karşısında kendi aczini bilmiş ve kabullenmiş demektir.

Bu nedenle ihlâs ve samimiyetle yapılan dua, ibâdetin özü, îmanın göstergesi ve insanların Allah katındaki değerlerinin ölçüsüdür.

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbiniz (olan Allah) buyurdu ki: Bana dua edin, kabul edeyim. Çünkü büyüklük taslayıp bana dua etmekten kaçınanlar, aşağılanmış olarak cehenneme gireceklerdir. (Mü'min - 60)

Gerçekte her insanın yapısında ve kalıtsal kişiliğinde (içgüdüünde), sonsuz ve sınırsız bir kudret sahibine yani Allah'a sığınma ve yalvarma duygusu vardır. Bu nedenle en üst makamlarda oturanlar da, zaman gelir ümitleri tükenir, Allah'tan başka sığınacak ve yalvaracak bir rab bulamazlar.

Havada uçağı arızalanan devlet başkanları, ulaştırma bakanları, hava kuvvetleri komutanları ve hava limanları genel müdürleri, o anda Allah'tan başka kime sığınabilir ve kime yalvarabilirler ki?

Yaşadığı döneme damgasını vuran ve insanlık tarihinin en kanlı diktatörlerinden biri olan Firavun, Kızıldeniz'de boğulurken en güvendiği ordu-suna mı sığındı, Allah'a mı yalvardı?

Evet, zaman gelir, ümidi tükenen en kanlı diktatörler, ateistler ve sahte laikler de Allah'a sığınır ve yalvarır ama bu tür zorunlu yalvarmaların acaba onlara yararı olur mu?

Yeis halinde (ölüm anında) Firavun'un îmanı ve duası kabul edilmediği gibi, inkârcıların ve sapıkların da duaları kabul edilmez ve onlara "geç kaldınız, îmanın ve duanın vakti geçti" denir.

Allah katında hangi dualar daha sevimlidir?

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbimize yalvararak ve sesinizi kısarak dua edin. Çünkü Allah haddi aşan (bağırıp çağırarak) ları sevmez. (A'raf - 55)

Yüce Allah can-ı gönülden sessizce ve yalvararak yapılan duaları sever ve kabul eder. Sesinin tonunu yükselterek, fazla uzatarak ve bağırıp çağırarak yapılan duaları sevmez ve kabul etmez.

Âişe radiyallahu anha diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) kısa ve özlü olan duaları sever, böyle olmayan duaları yapmazdı. (Tirmizî)

Yüce Rabbimiz bizi bizden daha iyi bildiği için Peygamberimiz (s.a.v.), kısa ve özlü dualar yapar, kesinlikle ayrıntılara girmez ve fazla uzatmazdı.

Enes radiyallahu anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) in en çok okuduğu dua, “Allahümme (Rabbenâ) âtinâ fi'd-dünya haseneten ve fi'l-âhireti haseneten ve kınâ azâbe'nnâr” dır. (Allahım! Bize dünyada güzellik (huzur, mutluluk) ver, âhirette de güzellik (cennet ve Cemal'ini) ver ve bizi ateş (cehennem) in azabından koru!)
(Buhârî - Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz dua edeceği zaman, önce Allah’a hamdû senâ etsin (Elhamdülillâh desin), sonra Peygambere sâlât-ü selâm getirsin ve sonra dilediği gibi dua etsin. (Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Dua yapan (ve duası kabul edilen) kimseye kuşkusuz şu üç şeyden biri verilir; Ya günahları bağışlanır ya istediği şey aynen acele olarak (dünyada) verilir ya da sevab olarak biriktirilip âhirete ertelenir.
(Deylemî - Hâkim)

Dua yapmak da bir ibâdet, hatta ibâdetin özüdür. Allah rızası için yapılan her çeşit hayırların ve ibâdetlerin bir karşılığı (sevabı) olduğu gibi ihlâsla ve şartına uygun bir şekilde yapılan duaların da kuşkusuz bir karşılığı vardır. Ancak yapılan her duanın aynen kabul edilmesi düşünülemez.

Yapılan dua eğer kaderle örtüşürse aynen kabul edilir ve dua edenin isteği hemen dünyada verilir. Eğer kaderle örtüşmezse ya günahları bağışlanır ya da sevaba dönüştürölüp âhirete ertelenir.

Neden mi? Örneğin, belirli bir kızla evlenmek için yüzlerce kişi dua edebilir ve hepsinin duası da kabul olabilir. Ancak istedikleri kız yüzlerce parçaya bölünemeyeceği için,

Yüce Allah takdirinin gereği içlerinden birine istediği şeyi aynen verir ve o kimse istediği kızla evlenir. Diğerlerine gelince! Yüce Allah hikmetinin gereği, yaptıkları dualarına karşılık (sevab) olarak, dilediği kullarının günahını bağışlar ve dilediği kullarının dualarını da sevaba dönüştürüp âhirete erteler ve mahşer yerinde mîzanına koyar.

İstedikleri kızla evlenemeyenler, “duamız kabul olmadı” diye belki bu fâni dünyada hüzünlenirler ama mahşer yerinde amel defterleri dağılıp sorgulama başlayınca ve adâlet terâzileri kurulup günahlar sevaplar tartılma-ya başlayınca,

Yaptıkları dualarına karşılık olarak günahlarının bağışlandığını ve sevaplarının âhirete ertelendiğini görünce, sevinçlerinden yüzleri nur gibi parlayacak ve Allah’a çok çok şükredecekler.

Allah katında kabul olmayan dualar!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse günah olan bir şeyi ve akrabası ile ilişkiyi kesmeyi dilemedikçe ya da acele etmedikçe duası kabul olunur. (Müslim)

Bu hadîs-i şerîfde duanın kabul olması için;

Günah olan bir şeyi istememek: Adları farklı da olsa her çeşit şans oyunlarına kumar denir. Kumar oynayanların şansım açık olsun diye, milli (!) piyango bileti alanların bilettime ikramiye çıksın diye, içkili gazino ve lokanta işletenlerin müşterimiz bol olsun diye ve bugünkü koşullarda üniversite sınavına girmek isteyen kızların sınavı kazanayım diye gerek kendilerinin ve gerek yakınlarının onlara dua etmeleri haramdır ve kabul edilmez.

Akraba ile ilgiyi kesmeyi istememek: Bir kimsenin yakın akrabaları ile ilgiyi kesmek yani sile-i rahmi terk etmek için “Allahım! Bana annemin, babamın, kardeşimin, amcamın, halamın, dayımın ve teyzemin yüzünü gösterme! Onlarla görüştürme” gibi dua etmesi haramdır ve kabul olmaz.

Acele etmemek: Bir kimse bu işim hemen acele olsun diye dua ederse, duası kabul edilmez. Çünkü Yüce Allah her şeyi takdir etmiş ve vaktini belirlemiştir. Bu nedenle kulun acele etmesi ile Allah acele etmez ve kulun isteği doğrultusunda takdirini değiştirmez.

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan hayrı istediği gibi şerri de ister (beddua eder), çünkü insan çok acelecidir. (İsrâ - 11)

İnsanın yapısında gerçekten acelecilik vardır ama bunu frenleyecek akıl da vardır. Bu nedenle her konuda olduğu gibi dua konusunda da aceleci değil, akılcı olalım ve en güzeli dua ederken Yüce Allah’tan her şeyin hayırlısını isteyelim.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Babanın evlâdı için yaptığı dua, peygamberlerin ümmetleri için yaptıkları dua gibidir. (Deylemî)

Babaların evlâtları için yaptıkları dualar çok etkili olduğundan, evlâtlar babalarının hayır dualarını almaya özen göstermeli, babalar da bir anlık öfkenin etkisiyle yavrularına beddua (kötü dua) etmemelidir. Çünkü sonuçta yine onların yüreği yanar ve çok pişman olurlar.

DUHÂN OLAYI

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sen, göğün apaçık bir duhân getirip insanları kuşatacağı günü gözetle. Bu (duhân) çok acıklı bir azaptır. (İşte o zaman insanlar) Rabbimiz! Bizden bu azabı kaldır. Çünkü biz, artık gerçekten inanıyoruz (diyecekler). (Duhân - 10 - 11 - 12)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

On (büyük) alâmet ortaya çıkmadan kıyâmet kopmaz; Duhân, deccal, dâbbe (çıkacak), güneş batıdan doğacak, biri doğuda biri batıda ve biri Arap Yarımadası'nda olmak üzere üç yer batacak, İsa (aleyhisselâm yeryüzüne) inecek, ye'cüc ve me'cüc çıkacak ve Aden'den bir ateş çıkıp insanları mahşer yerine sürecek. (Müslim)

Âyet-i kerîmede ve bu hadîs-i şerîfe kıyâmete yakın duhân denilen bir olayın ortaya çıkacağı, bütün insanları kuşatacağı ve bunun çok acıklı İlâhi bir azap olacağı bildiriliyor.

Kıyâmetin pek çok alâmetleri vardır. Bunlardan on tanesine büyük alâmet ve diğerlerine küçük alâmetler denir. İşte bu on büyük alâmetten biri de duhân olayıdır.

Duhân olayı da kıyâmetin diğer alâmetleri gibi gaybî (gizlilik) kapsamında olduğundan ve gerçek anlamı ancak vakti gelince açığa çıkacağından tefsir ve hadîs âlimleri bu olayı farklı şekillerde yorumlamışlar ve sonunda “en doğrusunu ancak Allah bilir” demişlerdir.

Hiç kuşkusuz her şeyin en doğrusunu ve en iyisini Allah bilir. Ancak Yüce Allah madde âlemini yaratırken, tam otomatik bir makinenin çarkları gibi her şeyi belirli bir sebepler kuralına bağlamış ve genelde bu sebepler kuralını başlatmayı (tuşa, düğmeyi basmayı) insanlara bırakmıştır.

Örneğin, Rûm Sûresi'nin 41. âyetinde “Kıyâmete yakın karada ve denizde fesad çıkacağı” yani doğal dengelerin bozulup çevre kirliliğinin başlayacağı bildiriliyor.

Kıyâmete yakın dinden kopan insanlar yaradılış amacının dışına çıkınca, en çirkin günahları açıkça işlemeye başlayınca ve günahlar yaygınlaşıp toplumsal isyana dönüşünce karadaki ve denizdeki fesadın düğmesine basılmış olacak ve doğal dengeler bozulup çevre kirliliği başlayacak.

1400 küsur yıl önce haber verilen bu olay, günümüzde tüm ayrıntılarıyla ortaya çıktı ve 21. yüzyılın insanı fesadın tuşuna basıp çevre kirliliğini başlattı.

Eğer çağın insanı geri adım atıp tevbe etse ve yaradılış amacına yani son hak din olan İslâm'a dönse, Yüce Allah bilim ve teknolojiye insanları başka enerji kaynaklarına yönlendirir. İşte o zaman hem çevre kirliliği kal-kar hem de petrol savaşı sona erer.

Aksi halde çevre kirliliği daha korkunç boyutlara ulaşır, doğal dengeler alt üst olur, dünyada yaşam koşulları ağırlaşır ve ardından **duhân olayı** başlar.

Duhân ne demektir?

Sözlükte, duman ve sis anlamına geldiği gibi gaz anlamına da gelir.

Çünkü Yüce Allah buyuruyor:

Sonra, (İlâhi irâde) göğe yöneldi. Gök (o zaman) duhan (gaz) halinde idi. (Fussilet - 11)

Duhân olayı ne zaman ortaya çıkacak?

Depremi ne zaman ve nerede olacağını önceden bilemeyen çağın insanı, kıyâmetin büyük alâmetlerinden olduğu için gaybî (gizlilik) kapsamında olan duhân olayının da nereden başlayacağını ve ne zaman ortaya çıkacağını bilemez.

Ancak yoğun yağmur bulutlarının bulunduğumuz bölgeye doğru hızla gelmesi, bölgemizde yakında şiddetli yağışların başlayacağını açık bir işareti olduğu gibi,

Dünyadaki doğal dengelerin hızla bozulması ve çevre kirliliğinin korkunç boyutlara ulaşması da, duhân olayının yakında ortaya çıkacağını bir işareti olabilir.

Bizler âcizâne olarak dinsel açıdan duhân olayına baktığımızda!

Dinsiz dengesiz yaşam daha korkunç boyutlara ulaşır, çıplaklık çağ-daşlık diye algılanırsa, cinsel özgürlük adı altında zina suç olmaktan çıkar-sa, başörtüsü zulmü devam ederse ve son İlâhi kitab olan Kur'an yaşan-maz ve uygulanmazsa,

Bir anda çevre kirliliği korkunç boyutlara ulaşır ve **ısı tersliği** ile duhân olayı başlayabilir.

Isı tersliğı nedir?

Yüce Allah'ın kurmuş olduğı doğal denge gereğı, toprağıya yakın olan hava daha sıcak ve üst taraftaki hava daha soğuktur. Bu durumda yerdeki sıcak hava, çevre kirliliğine neden olan ve kimyasal maddeler içeren zehirli gazları sürekli yukarılara doğru taşır ve bunlar rüzgârın etkisiyle çeşitli yön- lere dağıtılır.

Isı tersliğinde ise, toprağıya yakın hava daha soğuk ve üst taraftaki hava daha sıcak olur. Bu durumda soğuk hava, çevre kirliliğine neden olan ze- hirli gazları yukarılara doğru taşıyamadığından, zehirli gazlar yoğun bir sis gibi her tarafı kaplar ve havada da bir bulut oluştururlar.

Örneğın, 1952 yılında Londra'da bu tür bir olay meydana geldi ve dört gün devam etti. Bu olayda görüş mesafesi sıfıra indi, trafik durdu, hayat felç oldu, hastaneler hastalarla doldu ve binlerce kişı öldü.

Duhân olayı ise kırk gün devam edecek, tüm dünyayı kapsayacak ve sonucu tabii ki çok daha korkunç boyutlarda olacak!.

İşte o zaman inanmayanlar da îmana gelecek ve **“Rabbimiz! Bizden bu azabı kaldır. Çünkü biz artık gerçekten inanıyoruz”** diyecekler.

DÜNYA VE ÂHİRET

Yüce Allah buyuruyor:

Bu dünya hayatı ancak bir eğlence ve oyundur. Âhîret yurdu ise, işte gerçek (ve kalıcı) hayat odur. Keşke (insanlar) bunu bilseler! (Ankebût - 64)

Dünya hayâtı gerçekten geçici bir eğlence ve anlamsız bir oyundur. Çocuklar küçücük oyuncak arabaları, bebekleri ve silahları ile oynayıp eğ- lenirken aralarında tartıştıkları ve kavga ettikleri gibi yetişkinlerde büyük arabalarla, canlı bebekleriyle ve gerçek silahlarla oynayıp eğlenirken (tatbi- kat yaparken) birbirleriyle tartışıp kavga eder, hatta işi savaşa kadar götü- rürler.

Sonra, bir zil sesi çocukların oyun ve eğlencelerine son verdiği gibi, Azrâil'in bir gür sesi de yetişkinlerin oyun ve eğlencelerine son verir ve dünya hayatları ölümle noktalanır.

İşte oyun, eğlence, koşma, koşturma, tartışma, kavga, savaş, yorgunluk, bıkkınlık, stres, yaşlılık ve hastalık derken, ölümle noktalanmış bir hayat öyküsü!..

Âhiret yurdu ise, işte gerçek ve kalıcı hayat ancak odur. Ah! İnsanlar bunu bilseler ve âhiret âlemine boş elle gitmeseler!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Dünyada bir garip gibi ya da bir yolcu gibi ol! (Buhârî)

Gâfiller farkında olmasa da insanlar gerçekte bu dünyada garip bir yolcu gibidir. Çünkü yıllarca çalışıp çabalayanlar, sınavlarda başarılı olanlar, belirli makamlara, mevkilere gelenler ve iş gücü sahibi olup mal, mülk edinenler,

Yanlarına bir el çantası bile alamadan yoksul bir garip gibi âhiret âlemine göçüp gitmiyorlar mı?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Akıllı kişi, nefsinin denetleyen ve ölümden sonrası için hazırlığını yapandır. (Tirmizî - İbni Mâce)

Aklın görevi güncel yaşantıyı aşırılarını görmek ve ölüm gelmeden, ölümden sonrası için gereken hazırlığı yapmaktır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim dünyasını çok severse, âhiretine zarar verir. Kim de âhiretini çok severse, (o da) dünyasına zarar verir. Ancak siz, geçici olana kalıcı olanı (âhireti) tercih ediniz. (Hâkim - Ahmed İbni Hanbel)

Dünyaya, dünyada kalacağı ve âhirete de âhirette kalacağı kadar çalışan ve ikisi çatıştığı zaman geçici olana (dünyaya), kalıcı ve sürekli olan âhireti tercih eden kimse gerçek mü'mindir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yaşam koşulları sizden daha aşağı olanlara bakınız, sizden daha üstün olanlara bakmayınız. Bu üzerinizdeki (sağlık, huzur ve mutluluk gibi) Allah'ın nimetlerini aşağı görmemeniz (ve şükretmeniz) için en uygun bir davranıştır. (Buhârî - Müslim)

Sosyal yaşantıları kendilerinden daha üstün olanlara bakanlar, ya aşırı dünya sevgisi ya da kıskânçlık duygusu ile onlarla yarış etmeye kalkışır. Harç, borç, çek, senet, kredi kartı ve taksitli satışlarla yarışı belirli bir yere kadar götürmeyi başarsalar da sonunda borç bataklığına batıp bunalıma girer, dünya ve âhiretlerine yazık ederler.

Dünya güvenli bir yer mi?

Yüce Allah buyuruyor:

O Allah ki, yedi kat göğü ve yerden de aynı mislini yaratandır. (Talak - 12)

Dünya yedi kattır ve biz, yerkağı denilen üst katta yaşamaktayız. Yerkağıunun altında ise metal tabaka vardır. Bu tabaka aşırı ısıdan dolayı sıvı halde olduğundan, buradan yayılan radyasyon şuaları yerkağıunu dışa doğru ittiği için, yerkağıu sürekli hareket (deprem) halindedir.

Diğer yandan yer altındaki büyük boşlukların çöküp göçmesi, yanardağların faaliyete geçmesi ve yerkağıunun (fay hatlarının) kırılıp kayması gibi nedenlerle, her an çok şiddetli depremler yaşanabileceğinden, üzerin-de yaşadığımız yerkağıu güvenli bir yer değildir.

Ayrıca güneşin uydusu olan dünya kendi ekseninde döndüğü gibi, güneşin ve güneş sistemi ile birlikte Samanyolu Galaksisi'nin merkezi etrafında da sürekli döndüğünden,

Dünyanın uzaydaki yeri her an değişmekte ve biz her an uzayın farklı yerlerinde bulunmaktayız.

Ya başka gezegenler?

Yüce Allah Hz. Âdem ile Hz. Havva'yı cennetten sürgün olarak dünyaya gönderirken onlara buyurdu ki:

Orada (dünyada) yaşayacaksınız, orada öleceksiniz ve oradan (tekrar diriltilip kabrinizden) çıkarılacaksınız. (A'raf - 25)

Yüce Allah evrende insanların yaşam koşullarına uygun başka bir gezegen yaratmadığı için Hz. Âdem ile Hz. Havva'ya, "dünyada yaşayacaksınız, dünyada öleceksiniz (toprağı gömüleceksiniz) ve kıyâmette tekrar diriltilip gömüldüğünüz kabirlerden çıkarılacaksınız" buyurdu.

Gerçi Şûrâ Sûresi'nin 29. âyetinde gökler (bazı gezegenler) de yürüyen, hareket eden canlıların yaşadığı bildiriliyor. Ancak suda yaşayan balık türlerinin fiziksel yapıları ve yaşam koşulları karada yaşayan canlılardan farklı olduğu gibi, diğer gezegenlerde yaşayan canlıların da fiziksel yapıları ve yaşam koşulları doğal olarak farklı olduğundan,

İnsanlar sürgün olarak gönderildikleri bu dünyada kıyâmete kadar, şiddetli depremlerle, yanardağlardan fıskıran lavlarla, aşırı yağışlarla, şiddetli fırtınalarla, sel suları ve birbirleri ile boğuşarak yaşama ve sınavı kazanma zorunluluğundadırlar.

Ya kıyâmetten sonra?

Yüce Allah buyuruyor:

Kesinlikle Allah'ın vaadi haktır. Sakın sizi dünya hayâtı aldatmasın!

(Lokman - 33)

Kuşkusuz Allah'ın vaadi haktır, gerçektir. Çünkü gerçekleşmesine hiçbir engel yoktur. Her canlı ölümü tadacak, kıyâmet kopacak, insanlar yenisinden diriltilip kabirlerinden kaldırılacak ve mahşer yerinde yargılanacaktır.

Rabbimiz uyarıyor! Sakın, geçici dünya hayâtı sizi aldatmasın. Sosyal yaşantınız, çevreniz, malınız, mülkünüz ve makamınız size ölümü ve mahşer yerinde yargılanacağımızı unutturmasın!

Çünkü Allah'a inanıp günahlardan sakınanlar ve ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapanlar, mahşer yerindeki yargılamadan sonra cennete sevk olunacak ve orada sürekli mutlu olacaklar.

Taşkınlık edip İlâhi yasakları çiğneyenler ve dünya hayâtının geçici zevklerine dalıp âhiret âlemini unutanlar da, ne yazık ki cehenneme atılacak ve orada cezalarını çekecekler.

DÜŞÜNME (BEYİNSEL İBÂDET)

Beyinsel ibâdet nedir?

Madde âlemindeki denge-düzenin gereği birbirinden güzel ve birbirinden farklı özellikler içeren varlıklara ibretle bakıp, onları yaratan, yöneten ve dilediği gibi yönlendiren Yüce Allah'ın sonsuz ve sınırsız kudretini düşünmeye **beyinsel ibâdet** (tefekkür) denir.

İnsan beyni düşünme, dinleme, bilgi toplama, topladığı bilgileri depolama, kodlama ve gerektiğinde hatırlama yeteneğine sahip olduğundan, bedenimizin yönetim merkezi konumundadır. Bu nedenle Yüce Allah onu kemikten doğal bir kale içinde koruma altına almış ve beyinsel ibâdetleri, bedensel nâfile ibâdetlerden üstün kılmıştır.

Ancak, güzel şeyleri görebilmemiz için gözümüzü güzel şeylere çevirmemiz gerektiği gibi, güzel şeyleri düşünebilmemiz için de beynimizi güzel şeylere çevirmemiz yani beynimize güzel programlar yüklememiz gerekir.

Eğer biz beynimize güzel programlar yüklemesek, beyin sürekli çalıştığından ya kodlanmış eski olumsuz ve karamsar programları gündeme getirip moralimizi bozar ya da şeytanın yüklediği evham programları ile bizi bunalıma sürükler.

Kuşkusuz en güzel programlar, Kur'an'daki düşünme ibâdeti ile ilgili mânevî programlardır. Biz bu mânevî programları beynimize yüklersek, beyin yüklediğimiz programla uğraşırken, eski kodları gündeme taşıyamaz ve şeytanın olumsuz dürtülerine hiç aldırılmaz.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz göklerin ve yerin yaradılışında, gece ile gündüzün bir-biri ardınca gelip gidişinde (dünyanın dönüşünde), akıl sahipleri için ibretler vardır.

Onlar ayakta iken, otururken ve yanları üzerine yatarken Allah'ı zikrederler, göklerin ve yerin yaradılışını düşünürler (ve derler ki:) “Ey Rabbimiz! Sen bunu boş yere (hikmetsiz) yaratmadın. Seni tenzih ederiz, bizi ateşin azabından koru.” (Âl-i İmran - 190 - 191)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bu âyet-i okuyup da düşünmeyene (tefekkür etmeyene) yazıklar olsun! (Müslim)

İşte Kur'an'daki mânevî programlardan biri de bu âyet-i kerîmedir. Bu âyette, “göklerin ve yerin yaradılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelip gidişinde ve uzayıp kılınmasında nefsin tutsağı olmayan akıl sahipleri için ibretler vardır” buyuruluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir saatlik tefekkür (ibretle düşünme), bir yıllık (nâfile) ibâdetten hayırlıdır. (İbni Hibban)

Bir saatlik (yani bir anlık) düşünme ibâdeti, gafletle yapılan bir yıllık nâfile ibâdetten hayırlıdır.

Çünkü şeytani, dürtülerden, hayâl ve evhamlardan arınarak varlıklar âlemini tefekkür eden kimsenin gönlü uyanır, îmanı taklitten tahkik (kesinlik) derecesine ulaşır ve gerçek mü'minlerden olur.

Bizler de îmanımızın tahkik derecesine ulaşması için bu âyetin ışığında önce üzerinde yaşadığımız dünyaya, atmosfere ibretle bakalım ve sonra uzay yolculuğuna çıkalım.

Güneşin uydusu olan dünyanın ekvator çapı 12.756 km. ve toplam yüzey alanı 510.200 milyon km² olup, bunun yüzde 70,8'i su ve yüzde 29,2'si karalarla kaplıdır.

Dünya saatte 1666 km. hızla 24 saatte kendi eksenini etrafında bir defa döner ve bu dönüşünden gece-gündüz meydana gelir. Ancak dünyanın eksenini yer küresi ile güneş arasındaki doğruya tam dik olmayıp 23,5 derece eğik olduğundan, sadece ekvator üzerinde gece ile gündüz her zaman eşit, diğer yerlerde ise geceler ve gündüzler sürekli uzayıp kısalır.

Bizler küçücük bir kaya parçasını kaldırmada zorlanırken, dünya denilen bu dev kütleyi yaratan, uzay boşluğunda bir yörüngeye oturtan ve 150 milyon km. uzaklıktaki güneşin çekim gücüne bağlayan Allah, gerçekten sonsuz ve sınırsız güç sahibidir.

Dünyayı kuşatan atmosfere gelince!

Yüce Allah dünyanın çevresini azot, oksijen, karbondioksit, argon, hidrojen, neon, helyum ve ozon gibi ısı ve ışığı geçiren gazlarla kuşatmış ve gazlar arasında çok hassas bir denge kurmuştur.

Bitkiler dâhil yeryüzündeki bütün canlıların hayâtı, atmosferi oluşturan gazlara ve gazlar arası dengenin korunmasına bağlıdır. Eğer dünyanın çevresinde atmosfer tabakası olmasa ya da gazlar arası denge bozulsaydı, örneğin oksijen gazı daha az ve karbondioksit gazı daha fazla ya da aksi olsa, yeryüzündeki bütün canlılar bundan etkilenir ve yaşam koşulları bozulur.

Ayrıca atmosfer tabakası, uzaydan gelen meteorlar (göktaşları) ile güneşten gelen ultraviyole gibi zararlı ışınlarla karşı da dünyayı koruduğundan, atmosfersiz dünya cehenneme dönüşür ve yeryüzünde tek bir canlı varlık yaşayamaz.

Enerji kaynağımız güneşe gelince!

Hidrojen atomlarının helyum atomlarına dönüşmesi ile güneşte her dakika 240 milyon ton kütle enerjiye dönüşür ve bunlar korkunç patlamalar ve kızgın alevler şeklinde etrafa yayılır.

Eğer güneşteki patlamalar milyarlarca ton atom bombasına eşit düzeyde olursa, dünyadaki tüm haberleşme sistemleri alt üst olur ve bilgisayarlar çalışamaz duruma gelir.

Yüce Allah buyuruyor:

Güneş, kendisi için belirlenen yörüngesinde hareket eder. İşte bu, Azîz ve Alîm olan Allah'ın takdiridir. (Yâsin - 38)

Samanyolu Galaksisi'nin merkezinden 30.000 ışık yılı uzaklıkta bulunan güneş, çekim kuvveti ile kendine bağlı olan uyduları ve uydularının uyduları ile birlikte Allah'ın takdir ettiği yörüngede, yani Samanyolu Galaksisi'nin merkezi etrafında saniyede 250 km. hızla döner ve bir turunu 225 milyon yılda tamamlar.

Dünyadaki canlıların yaşam koşulları güneşten gelen enerjiye (ısı ve ışığa) bağlıdır. Bu enerji kesilir ya da dünya ile güneş arasındaki 150 milyon km.lik mesafe dengesi bozulursa, dünyada hayat olmaz ve tek bir canlı yaşayamaz.

Çapı 1.391.000 km. ve ağırlığı dünyanın ağırlığının 332.000 katı olan güneşi yaratan, yörüngesine oturtan ve Samanyolu Galaksisi'nin merkezinde döndüren Allah, kuşkusuz Azîz'dir (her şeye gücü yeter) ve Alîm'dir (her şeyi bilir).

Galaksiler âlemine gelince!

Öncelikle güneş sistemimizin, yani dünyanın da içinde bulunduğu Samanyolu Galaksisi'nden başlayalım ve sonra uzay yolculuğumuza devam edelim. Geceleri başımızı kaldırıp gökyüzüne baktığımızda, gördüğümüz yıldızların yani dünya semâsındaki yıldızların tamamı bu galaksiye aittir.

Çapı 100.000 ışık yılı olan Samanyolu Galaksisi'nde, güneşimiz gibi ve güneşimizden çok daha büyük çapta yaklaşık 200 milyar yıldız bulunmaktadır. Bu yıldızların her biri uyduları ve uydularının uyduları ile birlikte takdir edilen yörüngelerinde hareket ettikleri gibi Samanyolu Galaksisi de tüm yıldızları ile birlikte Yüce Allah'ın takdir ettiği bir yörüngede hareket etmektedir.

Ya Samanyolu'ndan sonrası?

Uzay yolculuğumuza devam edebilmek ve milyonlarca ışık yılı daha ileri gidip ikinci semâya ulaşabilsek, Samanyolu'ndan çok daha büyük çapta milyonlarca dev galaksilerle karşılaşır ve bunlar uzaya nasıl sığıyor diye şaşkınlıktan secdeye kapanırız.

Biz, bu milyonlarca dev galaksiler uzaya nasıl sığıyor diye düşünürken, bu galaksilerin yüz milyarca yıldızları ile birlikte ve korkunç bir hızla uzaydaki belirli bir merkeze doğru hareket ettiklerini görürüz.

Allahım!

Nereye gidiyor bunlar?

Milyarlarca yıldan beri korkunç bir hızla hareket ettikleri halde, neden hâlâ o belirli merkeze ulaşamadılar?

Yoksa o belirli merkeze ulaştıkları zaman devran tamam olup kıyâmet mi kopacak?

Bedenindeki tek bir hücreye sözünü geçiremeyen ve Azrâil'e karşı direnemeyip hemen teslim olan zavallı insanın, **Sübhânallah** diye Allah'ı

tenzih etmenin ve İlâhi emirlere kayıtsız şartsız boyun eğmenin dışında elinden ne gelir ki!

Ya Rab! Sen o kadar büyüksün ki, biz âciz kullarını bağışla! Günahlarımızı af eyle ve bizleri o korkunç cehennemden ateşinde yakma! **Âmin ve'l-hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn...**

ECEL TAKDİR EDİLMİŞTİR

Yüce Allah buyuruyor:

Allah'ın izni (irâdesi) olmadan hiçbir kimseye ölüm yoktur. (Çünkü ölüm) vâdesiyle yazılmış kesin bir yazıdır. (Âl-i İmran - 145)

Toprak maddelerinden (suda çözümlenmiş elementlerden) bitkisel hayata geçiş süreci, yenilip sindirildikten sonra kana, üreme hücresine dönüşü ve ana karnından küçücük bir bebek şeklinde dünyaya gelişi, insanın isteğine bağlı olmadığı gibi,

Dünyadaki yaşam süreci, ölümü ve kefene sarılıp mezara gömülmesi de insanın isteğine bağlı değildir. Şiddetli sancı çeken hastalar, işkence gören tutuklular ve itilip kakılan yaşlılar, ölmek isteselerde ölemedikleri gibi intihara teşebbüs edenler ve suikaste uğrayanlar da Allah'ın izni olmadan ölmez ve öldürülemezler. Çünkü ölüm, vakti Allah tarafından takdir edilmiş ve Levh-i Mahfûz'a kaydedilmiş kesin bir yazıdır.

“Son anda kurtuldu, şansı yardım etti ya da kıl payı kurtuldu” gibi sözler, İslâmî açıdan geçersizdir. Çünkü insanın hayâtı kesinlikle şans, rastlantı ve kıl payı gibi hayâli kavramlara değil, doğrudan Yüce Allah'ın takdirine bağlıdır. Bu nedenle eceli gelmeyen bir kimse ölmez ve öldürülemez.

Ya eceli gelenler?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Sizin kendisinden kaçtığınız ölüm varya, o sizi kesinlikle bulacaktır. Sonra gizliyi de, açığı da bilene (Allah'a) döndürüleceksiniz. (Cuma - 8)

Takdir edilen eceli gelenler, özel uçakları ve özel yatları ile okyanus ötesi ülkelere kaçsalar, dünyanın en modern hastanelerinde ve en ünlü doktorların gözetimi altında olsalar bile, ölüm meleği Azrâil onları bulur ve tatlı canlarını alır.

*Yüce yüce kaçsan bile,
Gökyüzünde uçsan bile,
Deniz, derya aşsan bile,
Ölüm seni bulur yine!*

*Nereye gitsem ecelde gider,
Elinden kaçamam peşimde gezer,
Ömrüm tükenince önüme geçer,
Ondan kurtulan var mı?*

(Yunus Emre)

Yüce Allah buyuruyor:

Nerede olursanız olun, hatta en sağlam ve en güzel korunan kaleler de bile olsanız, ölüm size ulaşır. (Nisâ - 78)

Bilim ve teknolojiye küresel üne sahip olanlar, gökdelenlerde oturanlar, dünyanın en güçlü ordularını komuta edenler ve devletin en üst makamında oturanlar,

Takdir edilen ecelleri geldiği an, kurşun geçirmez zırhlı araçlarda da olsalar ve en sıkı şekilde koruma altına alınsalar da hiçbir güç ölümü er-teleyemez ve Azrâil'in gelişini engelleyemez. Çünkü ölüm meleği Azrâil, uzayın çok ötelerinden yeryüzündeki insanların nefes alıp vermelerini izler ve sayılı nefesi tükenenlerin tatlı canını alıp gider.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hasta olmadan önce sağlığının ve ölüm gelmeden önce hayâtının kıymetini bil! (Buhârî - Tirmizî)

Ölüm meleği Azrâil aniden karşımıza dikilince, “şimdi git, sonra gel” diyemeyeceğimize göre, elimizde tek seçeneğimiz var. Hastalık gelmeden önce sağlığımızın ve ölüm gelmeden önce hayâtımızın kıymetini bilelim ve tüm gücümüzle ölümden sonrası için gereken hazırlığı yapalım. Çünkü istisnası (ayrıcalığı) olmayan tek şey ölümdür.

Yüce Allah buyuruyor.

(Ya Muhammed!) Biz, senden önce de (dünyada) hiçbir insana ebedî hayat vermedik. Şimdi sen ölürsen, onlar ebedî mi kalacaklar?

(Enbiya - 34)

İnsanın âhiret âlemine geçişi için ölmesi ve yeniden diriltilip cennete girmesi için de kıyâmetin kopması gerektiğinden, Yüce Allah önceki insanlara bu fânî dünyada ebedî hayat vermediği gibi, çok sevdiği Peygamberimize de vermedi ve Peygamberimizin ölmesini bekleyen kâfirler için

“(Ya Muhammed!) Şimdi sen ölürsen, onlar ebedî mi kalacaklar?” buyurdu.

Bir Allah dostuna “İnsanlar neden ölüyor?” diye sormuşlar. “Doğdukları için ölüyorlar” demiş.

Yani başlangıcı olan her şeyin, doğal olarak sonunun da olacağını vurgulamak istemiş.

Yüce Allah buyuruyor:

Her nefis ölümü tadacaktır. Bir deneme olarak sizi şer ile de hayır ile de sınıyoruz. Ve siz (sonunda) ancak bize döndürüleceksiniz. (Enbiyâ - 35)

Hayat inişli, çıkışlı bir maraton yarışı, dünya ise âhiretin sınav salonudur. Dünyaya gelen her insan kendini bu yarışta bulur ve sınavı kazananlar âhiret âleminde mutlu olur. Ölüm, ayırım yapmadan herkesin başına geldiği gibi imtihan da ayırım yapmadan en üst makamlarda oturanların da başına gelir ve telefonları şer için de hayır için de çalabilir. Sayılı nefesler tükenince hayat ölümle noktalanır ve insan kendini kabirde bulur.

EHL-İ BEYT'İ SEVMEK

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ey insanlar! Ben de bir insanım. Kuşkusuz yakında Rabbimin elçisi (Azrâil) bana da gelir ve ben de onun davetine icabet edip giderim. Size ağırlıklı (önemli) iki şey bırakıyorum. Bunlardan biri hidâyet ve nur olan Allah'ın Kitabıdır. Allah'ın Kitabına yapışın ve ona sımsıkı sarılın.

Diğeri de Ehl-i Beyt'imdir. Ehl-i Beyt'im hakkında Allah'tan korkun ve onlara saygılı olun' Ehl-i Beyt'im hakkında Allah'tan korkun ve onlara saygılı olun! (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) bu hadîs-i şerîfinde, "Allah'ın Kitabı olan Kur'an'a yapışıp sımsıkı sarılın (İlâhî emirleri uygulayıp günahlardan kaçının) ve Ehl-i Beyt'ime karşı saygılı olun" buyuruyor.

Ehl-i Beyt ne demektir?

Ehl-i Beyt, Arapça birleşik bir kelime olup **ev halkı** demektir. Ancak el-beyt'teki lââm-ı ta'rif ahd (belirlilik) için olduğundan, kimler Ehl-i Beyt'e dâhildir?

Yüce Allah buyuruyor:

Evlerinizde (huzurla) oturun, evvelki câhiliye döneminde olduğu gibi (dışarıda) açılıp saçılmayın. Namazı dosdoğru kılın, zekâtı verin, Allah'a ve Resûlüne itaat edin. Ey Ehl-i Beyt! Allah sizden ancak (mânevî) kiri gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor. (Ahzâb - 33)

Yüce Allah Peygamberimiz (s.a.v.) in zevcelerine, "Evlerinizde vekar, sükün ve huzurla oturun. Sakın ha! İslâm öncesi câhiliye dönemindeki müşrike kadınlar gibi süslenip püslenip ve açılıp saçılıp dışarı çıkmayın. Namazı dosdoğru kılın, zekâtı tam verin, Allah'a ve Resûlüne itaat edin. Ey Ehl-i Beyt! (Ey Peygamberin ev halkı!) Rabbiniz sizi mânevî kirlerden (günahlardan) arındırmak ve nur gibi tertemiz yapmak istiyor." buyuruyor.

Bu âyet-i kerimeye göre, Peygamberimiz (s.a.v.) in ev halkı olan zevce-leri Ehl-i Beyt'e dâhil oldukları gibi ayrıca,

Âişe radiyallahu anha diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) bir sabah siyah yünden yapılmış bir abaya (ör-tüye) bürünüp evden çıktı ve oturdu. Önce (kızı) Fâtıma yanına geldi, onu hemen abanın altına aldı. Sonra Ali geldi, onu da abanın altına aldı. Sonra Hasen geldi, onu da abanın altına aldı. Sonra Hüseyin geldi, onu da abanın altına aldı. Sonra buyurdu ki: *"Ey ehl-i Beyt! Allah sizden ancak (manevî kiri gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor.)"* (Müslim)

Bu hadîs-i şerîfe göre, Peygamberimiz (s.a.v.) in kızı Hz. Fâtıma, da-madı Hz. Ali, torunları Hz. Hasen ve Hz. Hüseyin de Ehl-i Beyt'e dâhildir ve bunlara **Âl-i Aba** denir. Ayrıca Hz. Hasen ile Hz. Hüseyin'in çocukları, torunları ve kıyâmete kadar gelecek olan nesilleri de Ehl-i Beyt'e dâhildir.

Hz. Hasen'in nesline **şerîf** ve Hz. Hüseyin'in nesline **seyyid** denir. Sev-gili Peygamberimizin tertemiz kanını ve 'DNA' larını taşıyan bu şerîfler ve seyyidler, yaşadıkları İslâm ülkelerinde sevilip sayıldıkları gibi, ülkemizde yaşayanları da halkımız tarafından cân-ı gönülden sevilip sayılmaktadır. Bunların dışında sadaka almaları haram olan, Peygamberimizin amcası Hz. Abbas ile amcaoğulları Hz. Akîl ve Hz. Câ'fer ile bunların ev halkı da Ehl-i Beyt'e dâhildir.

Allah'ın ve Peygamberimizin sevdiği Ehl-i Beyt'i sevmek ve saymak kuşkusuz dinsel duyarlılığın, Allah, Peygamber sevgisinin ve gerçek îmanın bir gereğidir.

Ancak! Aralarında ayırım yapmadan Allah'ın ve Peygamberimizin sev-diği diğer sahabeleri sevmek ve saymak da, dinsel duyarlılığın, Allah, Pey-gamber sevgisinin ve gerçek îmanın gereğidir.

İşte Allah katında geçerli olan tek yol budur. Bunun dışındaki yollar tehlikeli ve sakıncalıdır. Örneğin, ben sadece Hz. Muhammed'i severim diye diğer peygamberleri dışlayan ve aşağılayıp hakaret eden kimse, gerçekte Hz. Muhammed'i sevse bile îmandan yoksun olduğu gibi,

Ben sadece Âl-i Aba denilen Ehl-i Beyt'i severim diye diğer sahabeleri dışlayan ve hakaret eden kimse de, gerçekten Ehl-i Beyt'i sevse bile îmanı tehlikede olmaz mı?

Yüce Allah buyuruyor:

(İslâm'a girmede ve hizmette) öne geçen ilk muhacirler ve ensar ile onlara güzellikle tabi olanlar (tabiin ve diğerleri) var ya, Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah'tan razı oldular. Allah onlara alt tarafından ırmaklar akan ve içinde sürekli kalacakları cennetler hazırladı. İşte bu en büyük kurtuluş (ve mutluluk) tur. (Tevbe - 100)

Özellikle bu âyeti-i kerimde, Yüce Allah'ın kendilerinden razı olduğunu bildirdiği ve cennetle müjdelediği Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Talhâ ve Hz. Zübeyr gibi seçkin sahabelere ve bütün müslümanların annesi olan Hz. Âişe gibi Peygamberimizin çok sevdiği ve kucağında can verdiği muhtereme zevcesine hakaret edenler bu âyet-i okumuyorlar mı?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ebû Bekir cennette, Ömer cennette, Osman cennette, Ali cennette, Talha cennette, Zübeyr cennette, Abdurrahman bin Avf cennette, Sa'd bin Ebî Vakkas cennette, Saîd bin Zeyd cennette ve Ebû Ubeyde bin Cerrah cennette (cennetlik) dir. (Tirmizî - Ahmed İbni Hanbel)

İslâm'a ilk koşanlar, Hz. Muhammed'e destek olanlar, müşriklerin zulüm ve zorbalıklarına sabredenler, din için vatanlarını terk edip hicret edenler ve canlarıyla, mallarıyla Allah yolunda cihad eden sahabelere dil uzatanlar, Allah için din için kendileri ne yaptılar ki!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor.

Ashabımı bana bırakın (aralarındaki olaylara karışmayın)! Canım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, sizler Uhud Dağı kadar altın infak etseniz (milyonlarca ton altını Allah yolunda harcama yaparsanız), onların derecesine ulaşamazsınız. (Ahmed İbni Hanbel)

EHL-İ SÜNNET VE'L-CEMAAT

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yahudiler yetmiş bir fırkaya ayrıldı, hristiyanlar yetmiş iki fırkaya ayrıldı ve benim ümmetim de yetmiş üç fırkaya ayrılacak. Bunlardan bir fırka hariç, diğerleri cehennemlik olacak (kimi az, kimi daha çok yanacak)

“Ya Resûlallah! Kurtuluşa eren fırka hangisidir?” denildi. "Benim ve ahabımın gittiği yolda olanlardır" buyurdu. (Ebû Dâvûd - Tirmizî- Nesâî - İbni Mâce)

İşte sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) in, Hulefâ-i Râşidîn'in (dört halife'nin) ve bütün sahabelerin gittiği yolda olanlara **Ehl-i sünnet ve'l-cemaat** ve **Fırka-i Nâciye** denir. Bu yoldan ayrılanlara da **Fırâk-ı dâlle** (sapık fırkalar) denir.

Çünkü Yüce Allah buyuruyor:

Hak'tan sonra sapıklıktan başka ne var ki! (Yunus - 32)

Hak, Allah katında tek geçerli yol olduğundan, hak yolda olanların gönülleri nurlu, yolları aydınlık, kalpleri huzurlu, yaşamları mutlu ve genel durumları sakın olur.

Sapıklık ise şeytanî yol olduğundan, sapık ideolojilere inananların ve sapık yolda olanların gönülleri narsuz, yolları karanlık, kalpleri huzursuz, yaşamları mutsuz ve genel durumları hırçın olur.

Ne yazık ki ölümü unutup geçici dünya hayatına aldananlar ve nefislerinin tutsağı olanlar, onur, benlik ve liderlik gibi duygularını tatmin etmek için müslümanların arasına fitne, fesat tohumları saçmışlar ve Ehl-i sünnet ve'l-cemaat'in dışında Fırâk-ı dâlle denilen sapık fırkaların meydana çıkmasına neden olmuşlardır.

Değerli okurlarım!

Bu dünya âlemi gerçekte âhiret âleminin bir sınav salonu konumunda olduğundan, geçmişte olduğu gibi günümüzde de ve gelecekte de bu tür sapıklık hareketleri olacak ve hak-bâtıl mücadelesi kıyâmete kadar devam edecektir. Bu nedenle her dönemde ve her yörede inanç ve yaşantıları İslâm'la bağdaşmayan sapıklar, din adamı, ilâhiyatçı ve akademisyen adı altında ortaya çıkacak ve yandaş medyanın desteği ile sapık görüşlerini yaymaya çalışacaklardır.

Ancak! Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Benim ümmetim kesinlikle sapıklıkta birleşmez. Aranızda görüş ayrılığı (sapıklık hareketleri) çıktığı zaman, siz en büyük (İslâmî) toplulukla birlikte olunuz. (İbni Mâce)

Değerli din kardeşlerimin medya destekli sapıkların yaldızlı sözlerine aldanmamaları için **Ehl-i sünnet ve'l-cemaat** inancı ile ilgili bazı temel bilgileri burada özetlemeye çalışacağım. Ancak bu öz ve kısa bilgilerle yetinmeyip daha geniş kapsamlı akâid kitaplarını okumalarını da tavsiye ederim.

Allah'a îman

Göklerin, yerlerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ın **Vücûd, Kıdem, Beka, Muhâlefetün lil havâdis, Kıyam bi nefsihi** ve **Vahdâniyet** olmak üzere altı Zâtî ve **Hayat, İlim İrade, Kudret, Sem'i, Basar, Kelâm** ve **Tekvîn** olmak üzere sekiz de Sübûtî sıfatı vardır.

Vücûd: Allah vardır demektir ve Allah'ın varlığı vâcib'ül-vücud (zorunlu) dur. Çünkü konforlu, asansörlü apartmanların, buzdolabı, çamaşır makinesi gibi beyaz eşyaların ve çeşitli elektronik cihazların, tesadûf ve rastlantılarla kendiliğinden meydana geldiğini iddia etmek, ne kadar saçmalık ve ahmaklık ise,

Dünyanın, ayın, güneşin ve milyarlarca yıldızın, tesadûf ve rastlantılarla var olduğuna ve yine tesadûf ve rastlantılarla belirli yörüngelere yerleştiğine inanmak, saçmalığın da ötesinde çılgınlıktır. İlk insan Hz. Âdem'den günümüze kadar gelip geçmiş ve kıyâmete kadar gelecek olan insanların, fiziksel yapılarının, kalıtsal kişiliklerinin, ses tonlarının, DNA moleküllerinin ve parmak izlerinin farklı olması, Yüce Allah'ın varlığının ve yaratıcı kudretinin apaçık bir kanıtı değil mi?

Kıdem: Yüce Allah Kıdem sıfatı ile ezelîdir. Diğer varlıklar ise hepsi sonradan yaratılmıştır.

Beka: Yüce Allah Beka sıfatı ile ebedîdir. Diğer varlıkların ise ömürleri belirli ve kısıtlıdır.

Muhâlefetün lil havâdis: Yüce Allah Muhâlefetün lil havâdis sıfatı ile kuşkusuz yarattığı varlıkların hiçbirine benzemez. Yüce Allah'ın eşi, dengi ve benzeri olmadığı için insanlar beyinsel yapılarındaki hayal ve evham duyguları ile kesinlikle Allah'ı bilemez ve dünya gözü ile göremezler.

Kıyam bi nefsihi: Yüce Allah'ın varlığı ve varlığının devamı Kıyam bi nefsihi sıfatı ile olduğundan, kesinlikle hiçbir şeye bağlı ve bağımlı olmayıp, varlığı kendi mukaddes zatındandır.

Vahdâniyet: Yüce Allah birdir ve sayısal açıdan bir olduğu gibi, eşi, dengi, benzeri ve ortağı olmaması açısından da birdir. Çünkü madde ve madde ötesi, canlı ve cansız bütün varlıkları yaratan, yöneten ve dilediği gibi yönlendiren O'dur ve O'ndan başka ilah yoktur.

Hayat: Canlılık, dirilik demektir. Bizim hayatımız öncelikle solunum ve dolaşım gibi sistemlere ve belirli organlara, sonra havaya, suya ve gıdalara bağlıdır. Eğer bu sistemlerimiz ve organlarımız çalışmasa ya da havasız, susuz, gıdasız kalsak yaşayamayız ve ölürüz ama,

Yüce Allah'ın hayatı bir şeye bağlı olmayıp kendi zatından olduğundan, O ebedîdir ve ezelîdir.

İlim: Bilim ve bilmek demektir. Yüce Allah ilim sıfatı ile küçük, büyük, gizli ve açık her şeyi bilir. Çünkü O'nun ilim sıfatı sonsuz ve sınırsızdır.

Karanlık gecede, kara taşın üstündeki kara karıncayı bilen Allah, yerdeki ve göklerdeki katı, sıvı ve gaz halindeki bütün atomları ve atomların çekirdeğindeki protonları, nötronları ve çekirdeğin etrafında dönen elektronları da bilir.

Semi': Duymak demektir. Yüce Allah Semi' sıfatı ile göklerdeki ve yerdeki en gizli ses ve sözleri duyduğu gibi, gönül dili ile yapılan konuşmaları da yani kalbimizden geçenleri de duyar.

İnsanların işitme duygusu kısıtlı olduğundan, biz ancak yakınımızdaki sesleri duyar ve yine ancak bir kişiyi dinleyebiliriz. Beş on kişi birden konuşmaya kalkışırsa, sesler birbirine karıştığı gibi bizim kafamız da karışır ve konuşulanların hiçbirini anlayamayız.

Yüce Allah, yeryüzündeki bütün insanların sevab ya da günah içeren sözlerini duyduğu gibi, karadaki hayvanların, denizdeki balıkların, uçan kuşların ve göklerdeki meleklerin zikir, tesbihat ve dualarını da duyar ve gerekeni yapar.

Basar: Görmek demektir. Yüce Allah Basar sıfatı ile dünyayı, ayı, güneşi, yıldızları ve galaksileri gördüğü gibi, atomları, hücreleri, hücrenin çekirdeğindeki kromozomları, genleri, 'DNA' ları ve içimizdeki virüsleri de görür. Yüce Allah katında büyük ile küçük, renkli ile renksiz ve gizli ile açık arasında hiçbir fark yoktur. Çünkü hepsini yaratan ve yöneten O'dur.

İrade: Dilemek, istemek demektir. Yüce Allah bir şeyi irade ettiği zaman ona sadece "ol" der ve o da hemen olur. Yerdeki ve göklerdeki canlı ve cansız bütün varlıklar İlahî iradeye boyun eğerek ve İlahî irade doğrultusunda hareket eder. Aksi halde tüm dengeler, düzenler bozulur, varlıklar birbirine karışır ve korkunç bir kaos, kargaşa ortamı oluşur.

Kudret: Güç, kuvvet demektir. Sonsuz ve sınırsız kudret sahibi olan Allah, takdir ettiği her şeyi derhal yapar. Çünkü O'nun kudretini engelleyecek ya da erteleyecek bir güç yok ki!

Gökleri, yerleri yaratan ve bütün varlıkları yörüngelerine oturtan Allah, dilediği an kıyâmeti koparır, tüm dengeleri bozar ve yine dilediği an bütün canlıları tekrar diriltir ve mahşer yerinde toplar. Bütün âlemleri yaratan, yöneten ve dilediği gibi yöneten Yüce Allah'ın sonsuz ve sınırsız kudreti karşısında, bizler gerçekten çok güçsüzdür. Bırakalım dünyayı, ayı, güneşi ve yıldızları yönetmeyi, atmosferik olaylara bile müdahale edemeyiz, rüzgârların ve bulutların yönünü değiştiremeyiz. Bu gerçekler karşısında Rabbimizin emirlerine boyun eğmenin dışında bir seçeneğimiz var mı?

Kelâm: Bir anlam taşıyan söz demektir. Yüce Allah Kelâm sıfatı ile konuşur ve dilediği varlıklara vahiy ya da ilham şeklinde sözünü duyurur. Kuşkusuz Allah'ın konuşması, bizim konuşmamıza benzemez. Çünkü Yüce Allah bizim gibi beyinden yönetilen sinir hücrelerinin, ses tellerinin, dilin, dişlerin ve damakların yardımı ile değil, ezelî olan Kelâm sıfatı ile konuşur ve bu konuşmada harf, hece ve kelimelerden meydana gelen farklı sesler değil sadece mana (anlam) vardır.

Tekvîn: Yoktan var etmek, yaratmak demektir. Yoktan var edip yaratmak ve var olan bir şeyi yok etmek, sadece Allah'a ait bir özelliktir. Çünkü Yüce Allah dilediği an, dilediği varlıkları Tekvîn sıfatı ile yoktan var edip yaratır ve yine dilediği an dilediği varlıkları tekrar yok eder.

Bütün melekler, cinler ve insanlar bir araya gelseler ve güç birliği yap-salar, olmayan bir şeyi yoktan var edip yaratamaz ve var olan bir zerreyi (atomu) yok edemezler. Çünkü Allah'ın yarattığı tek bir atom kesinlikle yok olmaz, sadece enerjiye dönüşür.

Meleklerle îman

Madde ötesi nurdan yaratılan melekler yemezler, içmezler havayı so-lumazlar, soğuktan, sıcaktan, karanlıktan ve ışıktan etkilenmezler. Organik ve duygusal açıdan erkeklik ve dişilik ayrımları olmadığı için evlenmez ve üreyip çoğalmazlar. Akıllı ve bilinçli varlıklar olan melekler, sürekli Yüce Allah'ı hamd ile tesbih eder ve emirlerine itaat edip asla isyan etmezler.

Kitaplara îman

Yüce Allah kullarını uyarmak ve emirlerini, yasaklarını bildirmek üzere peygamberlere 104 kitab göndermiştir. Bunların dördüne büyük kitab ve diğerlerine **suhuf** denir.

Dört büyük kitab (tarihsel sıralamaya göre), Tevrat, Zebûr, İncil ve Kur'an'dır. Kur'an, son İlâhi kitab olduğundan ve O'ndan sonra başka İlâhi kitab gelmeyeceğinden, Allah'ın kesin koruması altındadır. Bu nedenle tek bir harfi değişmeden günümüze kadar orijinal aslını koruduğu gibi, kıyâmete kadar koruyacak ve okunup uygulanacaktır.

Diğer kitaplar zamanla tahrifata (değişikliğe) uğraya uğraya asıllarını yitirdikleri ve yürürlükten kaldırıldıkları halde, biz onların asıllarına inanır ve saygı duyarız.

Peygamberlere îman

Peygamberler ruhlar âleminde İlâhi seçimle belirlenmiş mânevî liderlerdir. İlk insan ve ilk peygamber Hz. Âdem ve son peygamber Hz. Muhammed'dir. İkisinin arasındaki peygamberlerin sayısı kesin olarak bilinmemekle birlikte, Kur'an-ı Kerim'de her ümmete (topluma) peygamber gönderildiği ve bazı hadîs-i şerîflerde de sayılarının 124.000 ya da 224.000 olduğu bildirilmiştir.

Peygamberlerin hepsi akıllı (süper zekâlı), mâsûm (günahlardan korunmuş), sâdık (dosdoğru), emin (güvenilir) ve âdil olup, hiç kimseden çekinmeden tebliğ görevini yapmışlardır. Aralarında ayırım yapmadan peygamberlerin hepsine inanıp îman eder, sever ve sayarız.

Âhirete îman

Kıyâmet olayından sonra Hz. İsrâfil ikinci defa Sûr'a üfleyince, insanlar yeniden diriltilip kabir lerinden kaldırılacak ve işte o zaman sonsuzluk âlemi olan âhiret hayatı başlayacak.

Dünyada insanları toprak maddelerinden (belirli elementlerden) yaratan Allah, ölüp çürüyen ve asıllarına (toprak maddelerine) dönüşen insanları, tekrar aynı maddelerden yaratacak ve korku ile kabirlerinden fırlayanlar yargılanmak üzere mahşer yerinde toplanacak.

Kabir hayatı

İnsanlığın ortak kaderi olan ölümü herkes tadacak ve öldüğü an adı cenaze olacak. Yıllarca didinip kazandığı malları vârislere bırakacak ve zavallı bir kefene sarılıp âhiret yolculuğuna çıkacak.

Âhiret âleminin giriş kapısı olan kabre konduğu zaman ve dostları gidip yalnız kaldığı zaman, Münker, Nekîr gelip kimlik kontrolü yapacak ve "Rabbin kimdir?" diye soracak.

İnançlı, bilinçli bir kişi ise, İslâm'ı yaşayan gerçek bir müslüman ise, korkmadan, şaşırmadan cevap verecek, Rabbim Allah, dinim İslâm ve peygamberim Muhammed aleyhisselâm diyecek.

Melekler sevinip hoş geldin diyecek ve kabri nur gibi aydınlanıp cennet bahçesine dönüşecek. İnançsız sapık bir kişi ise, İslâm karşıtı sahte çağdaş ise, korkudan şok olup kalacak ve Allah'ı, dinini, peygamberini bilemeyecek. Melekler “Yazıklar olsun! Boşuna yaşamışsın” diye çekilip giderken, kabri cehennem çukuruna dönüşecek ve kıyâmete kadar azap çekecek

Mahşer, Sırat, Cennet ve Cehennem

Hız. İsrâfil Sûr'a üfleyince, insanlar yeniden dirilip kabirlerinden fırlayacak ve mahşer yerinde toplanacak. Önce amel defterleri dağılacak, sonra Mîzan kurulup sevaplar, günahlar tartılacak.

Cehennemin üzerine Sırat Köprüsü kurulacak ve mahşer yerinde sevaplar-günahlar tartıldıktan sonra zorunlu olarak herkes bu köprüden geçecek.

İnkârcılar ve günahı çok olanlar Sırat'ı geçemeyip cehenneme yuvarlanırken, günahı daha az olanlar yana yana köprüyü geçmeye çalışacak. Dünyada tevbe edip günahlarından arınanlar ve İlâhî emirler doğrultusunda yaşayanlar ise, mânevî derecelerine göre süratle köprüyü geçip o güzelim cennete kavuşacak ve orada ebedî mutlu olacaklar.

Amel ve îman

Ehl-i sünnet inancına göre ameller (uygulamalar) îmana dâhil değildir. Farzları yerine getirmeyen ya da haram işleyen (örneğin oruç tutmayan, dışarıda açık saçık gezen) ler, orucun farz ve açık gezmenin haram olduğunu kabul ederlerse, dinden çıkıp kâfir olmazlar. Ancak fâsık ve günahkâr olurlar ve tevbesiz ölürlerse âhirette azabını çekerler.

Şefaât

Peygamberler, sahabeler, evliyalar, Allah yolunda şehit olanlar, ilmi ile amel eden âlimler ve Kur'an ehli olan hafızlar, Allah'ın izni ile yani Allah'ın izin verdiği kimselere şefaât edecek ve onları cehennemden kurtaracaklar. Ayrıca küçük yaşta ölen çocuklar da, annelerine, babalarına ve yakınlarına şefaât edecek ve onları almadan cennete girmeyiz diyecekler.

Ancak şefaatten sadece îmanla ölen günahkârlar yararlanacak, îmansız ölenlere şefaât edilmesi haram olduğundan; Hız. Nuh oğlu Kenan'a ve Hız. İbrahim babasına bile şefaât edemeyecek.

Kerâmet

Evliya kerâmeti haktır. Kur'an ve sünnete tabi olup, şeriatın dışına çıkmayan takvâ sahibi evliyalardan (Allah dostlarından) meydana gelen âdet dışı olağanüstü olaylara **kerâmet** denir. Evliyaların kerâmet göstermesi şart değildir ve evliyaların makamı kerâmetleri ile orantılı değildir.

Allah dostlarının binlerce km.lik uzak yerlere yaya olarak kısa zamanda ulaşmaları, aylarca sürecek işleri kısa bir zamanda yapmaları, suyun üstünde batmadan yürümeleri ve kızgın ateş korlarını çıplak elleri ile tutmaları, Allah'ın onlara ihsan ettiği kerâmetlerdir.

Kerâmet, Yüce Allah'ın sevdiği kullarına bir ikramıdır, Çünkü mûcizeyi de, kerâmeti de ve kullarının yaptığı işleri de halk eden Allah'dır.

Mîrac

Peygamberlerden meydana gelen âdet dışı olaylara **mûcize** denir. Peygamberler evliyalardan daha üstün oldukları gibi, mûcizeler de kerâmetlerden daha üstündür. İşte Mîrac olayı da bir mûcizedir ve aynı zamanda Peygamberimizin en büyük mûcizelerinden biridir. Çünkü Mîrac gecesi Peygamberimiz (s.a.v.), fizik, kimya, biyoloji ve çekim kanunlarını aşarak hiçbir peygamberin çıkamadığı yerlere ruhu ve bedeni ile çıktı ve bizim aklımızın kavrayamayacağı mânevî makamlara ulaştı.

Hilafet

Halifelik konusunu abartmak ve üzerinde aşırı derecede durmak (şiîler gibi),dinin temel ilkelerinden değildir. Çünkü bu konuda Kur'an-ı Kerim'de ve hadîs-i şerîflerde kesin bir kanıt yoktur

Aralarında ayırım yapmadan sahabelerin hepsini severiz. Çünkü onlar bu ümmete nur saçan mânevî yıldızlardır. Sahabelerden bazılarını aşırı derecede abartıp, diğerlerini aşağılamak ve hatta hakaret etmek dindarlık değil, bölücülük ve sapıklıktır. Sahabelerden her birinin farklı özellikleri vardır ve içlerinde en üstünü halifelik sırasına göre, Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali'dir.

Matem

İslâm'da, yakını ölen bir kimsenin üç günden ve kocası ölen kadının dört ay on günden fazla matem tutması yasaklanmıştır. Eğer İslâm'da matem tutma meşru olsaydı, öncelikle sahabeler canlarından çok sevdikleri Peygamberimiz için yıllarca matem tutar ve özellikle her yıl ölümünün yıldönümünde günlerce yas tutup ağlardı.

Peygamberimiz (s.a.v.) in sevgili torunu Hz. Hüseyin'in Kerbelâ'da vahşice şehit edilmesini lanetliyoruz. Ancak bu olay kesinlikle alevi-sünni meselesi değil, iktidar mücadelesidir. Ne yazık ki Hz. Hüseyin'i şehit edenler de sünniler değil, Küfe'deki Hz. Ali taraftarlarıdır.

Bid'at

Peygamberimiz (s.a.v.) den ve dört halife'den sonra ortaya çıkan ve dinden olmadığı halde, dindenmiş gibi gösterilmeye çalışılan şeylere **bid'at** denir. Özellikle inançla ilgili bid'atlar, dinin temel ilkelerine zarar verdiği ve bölünmelere neden olduğu için bu tür bid'atları çıkaranlar lânetlenmiştir.

EGEMENLİK ALLAH'INDIR

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz (sizin gerçek) Rabbiniz, gökleri ve yeri altı gün (dönem) de yaratan, sonra Arş'ı hükmü altına alan, geceyi, peşi sıra ardından gelen gündüze bürüyüp örten; güneşi, ayı ve yıldızları emrine boyun eğmiş olarak yaratan Allah'dır. İyi biliniz ki, yaratmak da, emir de O'na aittir. Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir! (A'raf - 54)

Arş, madde ve madde ötesi bütün varlıkları kapsayan ve bütün âlemlerin yönetim merkezi konumunda olan en büyük varlıktır. Gökleri ve yeri altı dönemde yaratan, Arş'ı hükmü altına alan (yönetim merkezi yapan), geceyi gündüze bürüyen (dünyayı döndüren), güneşi, ayı, yıldızları ve galaksileri yörüngelerine oturtup, onları denge, düzen ve çekim kanunlarına boyun eğdiren Allah,

Kuşkusuz sonsuz, sınırsız kudret sahibi ve bizim tek gerçek Rabbimizdir.

Madde âlemindeki varlıkları, koymuş olduğu denge, düzen, kimya, fizik ve biyoloji kanunları doğrultusunda aşamalı olarak yaratan ve madde ötesi âlemlerdeki varlıkları sadece bir **KÜN** (ol) emri ile yaratan ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah, gerçekten ne yücedir!

Yüce Allah buyuruyor:

Göklerin ve yerin mülkü (egemenliği) sadece Allah'ındır, O hem diriltir hem de öldürür. Sizin için Allah'tan başka ne bir dost ne de bir yardımcı yoktur. (Tevbe - 116)

Göklerin, yerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah, dilediği an ölü atom yığınlarını canlı organizma yoluyla canlı hücrelere ve canlı varlıklara dönüştürdüğü gibi, yine dilediği an canlı varlıkları tekrar aslına yani ölü atom yığınlarına dönüştürür. Çünkü hayat verip diriltten ve öldürüp

çürüten, tekrar aslına döndüren O'dur ve bizim O'ndan başka sığınacak bir kapımız yoktur.

Atomun çekirdeği etrafında dönen ve en küçük varlık olan elektronlardan, Arş'ı kuşatan ve en büyük varlık olan meleklerle kadar bütün varlıklar Allah'ın emrine kayıtsız şartsız boyun eğerken,

Topraktan yaratılan ve ölünce çürüyüp tekrar toprağa dönüşecek olan insanların, böbürlenip taşkınlık yapmaları ve ilâhi emirlere karşı tavır almaları, apaçık bir sapıklıktır. Ne yazık ki her dönemde böyle sapıklar çıkmış, korkunç baskılarla inananları putlara tapmaya zorlamışlardır.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah kendisine mülk (devlet başkanlığı) verdi diye böbürlenip ve Rabbi hakkında İbrahim ile tartışan (Nemrud'u) görmedin mi? Hani İbrahim ona: Benim Rabbim diriltir ve öldürür deyince, o (Nemrud): Ben de diriltir ve öldürürüm dedi. (Bunun üzerine) İbrahim: Allah güneşi doğudan getiriyor; haydi sen de batıdan getir deyince, kâfir (Nemrud) şok olup kaldı. Allah zâlimler toplumuna hidâyet etmez. (Bakara - 258)

Allah'ın âyetlerini yani ilâhi kanunları inkâr edenlere **kâfir**, ilâhi kanunları kaldırıp yerine başka kanunlar koyanlara da **tâgût** denir.

İşte bu tâgûtlardan biri de Bâbil'in kanlı diktatörü Nemrud'dur. Hz. İbrahim Nemrud'un din karşıtı tâgûtî rejimine karşı çıkınca ve tapındaki putları (heykelleri) kırınca, Nemrud'un emri ile ateşe atıldı. Ancak Yüce Allah **"Ey ateş! İbrahim'e karşı serin ve esenlik ol!"** buyurunca, ateş Hz. İbrahim'in tek bir kılını bile yakmadı. Bu açık mucize karşısında şaşkına dönen Nemrud: "Ey İbrahim! Seni ateşte yakmayan Rabbin kim?" diye sordu.

Hız. İbrahim: "Benim Rabbim diriltir ve öldürendir" dedi. Nemrud: "Ben de diriltir ve öldürürüm" dedi ve sözünü kanıtlamak için zindandan getirttiği iki mahkûmdan birini öldürttü, diğerini sağ bıraktı. Nemrud'un hayat-ölüm konusunu hafife aldığı görülen Hız. İbrahim, "Benim Rabbim güneşi doğudan getiriyor. Haydi, sen de batıdan getir bakalım" dedi.

Ölü toprak maddelerinden (elementlerden) canlı varlık yaratmaya gücü yetmeyen Nemrud, elleri kelepçeli mazlumu celladlara teslim edip başını kestirdi ama,

Hız. İbrahim küresel delilden, evrensel delile geçince yani "güneşi batıdan getir bakalım" deyince, ilâhlık taslayan Nemrud şaşırıp dona kaldı.

Nemrud'un güneşi batıdan getirmeye gücü yetmediği gibi, çağımızdaki Nemrud uzantılarının da gücü yetmez ama,

Dünyayı yaratan, yörüngesine oturtan ve saatte 1666 km. hızla batıdan doğuya doğru döndüren Allah, dilediği an dünyayı tersine yani doğudan batıya doğru döndürür ve güneşi batıdan getirir.

Yüce Allah buyuruyor:

İşte Rabbiniz olan Allah O'dur. O'ndan başka ilâh yoktur. Her şeyi yaratan O'dur. O halde (sadece) O'na kulluk edin, (çünkü) O her şeye vekildir. (En'âm - 102)

Rabbimiz olan Allah bir'dir. O'ndan başka ilâh yoktur. Bütün âlemleri yaratan, yöneten ve dilediği gibi yönlendiren O'dur. Mülk O'nundur, egemenlik O'nundur ve O'nun her şeye gücü yeter.

Ölü toprak maddelerini (elementleri) canlı organizma yoluyla (bitki kökleri aracılığı ile) canlı hücrelere ve canlı varlıklara dönüştüren O'dur.

Bizi de ölü toprak maddelerinden en güzel şekilde O yarattı. Ayrıca akıl ile bilinçlendirdi, yeryüzüne halife (egemen) kıldı ve en temiz gıdalarla rızıklandırdı.

O halde sadece O'na kulluk edelim, emirlerine sımsıkı sarılalım ve yasaklarından kaçınalım. Özellikle beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılalım, huzurunda secdeye kapanalım ve îmanın tadını alalım. Zamana değil, Kur'an'a uyalım ve İslâmî yaşantımızdan kesinlikle taviz vermeyelim.

Yüce Allah buyuruyor:

Gökleri ve yeri hak (denge-düzen) ile yaratan O'dur. Kûn (ol), dediği gün her şey olur. O'nun sözü haktır. Sûr'a üfürüldüğü gün (kıyâmet koparken) de egemenlik O'nundur. Görüneni de gizliyi de bilir, (çünkü) O Hakîm'dir ve Habîr'dir. (En'âm - 73)

Gökleri ve yeri en hassas matematiksel hesaplara dayanan denge ve düzenle yaratan, milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki yıldızları çekim gücü ile birbirine bağlayıp yörüngelerine oturtan ve dilediği şeyleri sadece bir OL emriyle yaratan Allah,

Sûr'a üfürüldüğü gün, yerler, gökler şiddetle sarsılırken, dağlar toz-duman olup savrulurken ve trilyonlarca atom bombasından daha fazla enerjiye sahip olan yıldızlar infilak edip gökyüzü kıpkızıl alevlere dönüşürken de egemenlik kayıtsız şartsız O'nundur.

Rabbim! Ne büyüsun sen, sonsuz ve sınırsız güç sahibisin sen. Ya Rab! Basiret gözümüzü aç, gönlümüzü aşkınla yak, İslâm'a ve Kur'an'a bizleri hizmetkâr yap. Bize kulum de yeter, sana kul olalım ve yolunda şehid olalım.

EKMEĞE SAYGI

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Göklerden ve yerden size rızık veren kimdir?

(Sebe - 24)

Göklerden ve yerden bize rızık veren, kuşkusuz bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'dır. Çünkü

O'ndan başka hiç kimsenin buna gücü yetmez ve hiç kimse tek bir buğday bile yaratamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor.

Ekmeye ikrâm (saygı) ediniz. Çünkü Allah onu (ekmeği), göğün bereketlerinden indirdi ve yerin bereketlerinden çıkardı. (Tirmizî)

Ekmek, göğün bereketlerinden nasıl indiriliyor? Yerin bereketlerinden nasıl çıkarılıyor?

Yüce Allah madde âlemindeki her oluşumu birbirine bağımlı ve birbirini etkileyici zincirleme sebepler kuralına bağladığından madde âlemindeki her oluşum bu zincirleme sebepler kuralı doğrultusunda meydana gelir.

Rızık konusuna gelince! Yüce Allah'ın koymuş olduğu çevrim kanunu gereği, güneş enerjisi ile ısınan sular buharlaşıp atmosfere karışır ve orada depolanır. Depolanan su buharları, Allah'ın takdir ettiği vakitlerde görevli melekler tarafından farklı yönlerden farklı rüzgârlar estirilerek önce bir araya toplanıp yoğunlaştırılır, sonra Allah'ın takdir ettiği yönlerle sevk edilir.

Pozitif ve negatif yüklü bulutların iki zıt kutup halinde karşılıklı bir araya gelmesi ve pozitif yüklü bulutlardaki elektriğin negatif yüklü bulutlara boşalması ile meydana gelen şimşeklerin etkisi ile atmosferdeki azot gazı parçalanır ve oksijen gazı ile kimyaca birleşip farklı gazlara dönüşür. Yine şimşeklerin etkisiyle atmosferdeki su buharı da parçalanır ve bu parçalanma sonucu serbest kalan hidrojen gazı da azot gazı ile birleşip başka gazlara dönüşür.

Doğal atmosfer laboratuvarında hazırlanan bu karmaşık gazlar (doğal gübreler), suda eriyip yağmurla birlikte yere iner ve yerdeki elementlerle birleşip bereketler (tahıl, sebze ve meyve) halinde topraktan fışkırır ve bize gıda olur.

İşte göklerden ve yerden bize rızık veren Allah'dır. Çünkü gökleri, yerleri yaratan, atmosferi ve yeryüzünü güneş enerjisi ile çalışan doğal bir

laboratuvara dönüştüren O'dur. O halde sadece O'na kulluk edelim ve huzurunda secdeye kapanıp şükrederim.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ekmeğe ikrâm (saygı) edin. Çünkü kim ekmeğe ikrâm ederse, Allah da o kimseye ikrâm eder (bol bereketler verir). (Taberânî)

Ekmek, Hz. Âdem ile başlayan ve insanların temel gıdasını oluşturan ilâhi nimettir. Hz. Âdem iki taş kaya arasında buğdayları öğütür ve eşi Havva da elleri ile hamuru yoğurup ekmek yapar ve "Tennûr" denilen taşfırının da onları pişirirdi.

Atalarımız "Bir musibet (felâket), bin nasihatten (öğütten) hayırlıdır" demişler. Allah korusun ve başımıza bir felâket vermesin ama,

Kıtlık, kuraklık, işsizlik, deprem, savaş, göç ve sel felâketi gibi nedenlerle karınlarını doyuracak kadar bir dilimcik kuru ekmek bile bulamayanlar ve çocukları açlıktan "ekmek" diye ağlaşıırken içleri yanan anneler, babalar, ekmeğin değerini bizden çok daha iyi bilirler.

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer şükrederseniz, elbette size (nimetlerimi daha da) arttırırım. Eğer nankörlük ederseniz, kuşkusuz azabım da çok şiddetlidir. (İbrahim - 7)

Kim bolluk zamanında nankörlük etmeyip Allah'a şükrederse ve bu şükrünü sadece dil ile değil İslâm'ı yaşayarak yerine getirirse, kuşkusuz kıtlık zamanında da sıkıntı çekmez ve refah içinde yaşar. Çünkü yakalanan avların kaçmaması için iple bağlanmaları gerektiği gibi nimetlerin kaçmaması için de şükür ile bağlanmaları gereklidir. Eğer şükür yerine nankörlük edilir ve ekmekler çöp bidonlarına atılırsa, bunları yapanlar, er-geç Allah tarafından açlık ve kıtlıkla cezalandırılır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden birinizin (elindeki) lokması yere düşerse, ona temas eden zararlı şeyleri gidersin ve onu yesin. Sakın onu şeytana bırakmasın!

(Müslim - Nesâî - İbni Mâce - Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim sofradan düşeni (yerden alıp) yerse, günahları bağışlanır.

(Taberânî)

EL SIKIŞMA (MUSÂFAHA)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İki müslüman karşılaştıklarında musâfaha yapar (el sıkıştır) larsa, birbirlerinden ayrılmadan önce (küçük) günahları bağışlanır. (Tirmizî - Ebû Dâvûd - İbni Mâce)

İki el ile yapılan karşılıklı el sıkışmaya **musâfaha** denir. İki müslüman karşılaştığı zaman önce selâm verilir ve sonra musâfaha yapılır. Çünkü selâm, müslümanlar arasında iletişimi sağlayan bir köprüdür. Bu nedenle önce iletişimi sağlayan köprü kurulur yani "es-selâmü aleyküm" diye selâm verilir ve sonra musâfaha yapılır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İki müslüman musâfaha yaptıkları zaman, elleri birbirinden ayrılmadan önce ikisinin de (küçük) günahları bağışlanır. (Taberânî)

Selâm ve musâfaha sadece müslümanlar arasında geçerlidir. Çünkü selâm dua ve musâfaha da din kardeşliğinin sembolüdür. Müslüman olanlara hidâyet (doğru yola ulaşmalarını) dilemenin dışında dua yapılması yasaklandığı için onlara selâm verilmez ve iki el ile musâfaha yapılmaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İki müslüman karşılaşp da bunlardan biri arkadaşına selâm verdiği zaman, hangisi arkadaşına karşı daha güleç yüzlü ise Allah katında o daha sevimlidir. Musâfaha yaptıkları zaman da Allah onlara yüz rahmet (sewab) indirir. Bu yüz rahmetin doksanı musâfaha için önce elini uzatana, on rahmeti de elini sonra uzatanadır. (Tirmizî – İbni Hibban)

İslâm kültürünü yaygınlaştırmak için hayırlara öncülük edenler ve başkalarının da hayırlar yapmasına (sewab kazanmasına) neden olanlar, kuşkusuz Allah katında daha değerlidirler. Bu nedenle musâfaha ederken bile elini önce uzatana, elini sonra uzatandan daha fazla sevap verilir.

Müslümanların dinlerini özgürce yaşayabilmeleri ve yavrularını Allah'ın emirleri doğrultusunda yetiştirebilmeleri için birlik, beraberlik ve dayanışma içinde olmaları zorunludur. Müslümanlar arası birlik, beraberlik, sevgi ve dayanışmayı sağlamak için,

Aramızdaki kırıgınlıkları unutalım, dedikoduları bırakalım ve grup taassubunu aşalım. Birbirimize bol bol selâm verelim, güleç yüzle hal, hatır soralım, birbirimizin dertleri ile ilgilenelim ve birbirimize sarılıp can-ı gönülden musâfaha yapalım.

Erkekler kadınlarla musâfaha yapabilir mi?

Erkekler sadece, anneleri, büyükanneleri, kızları, torunları, kız kardeşleri, yeğenleri, halaları, teyzeleri, gelinleri ve kayınvâlideleri gibi evlenmeleri ebedî yasaklanmış olan mahremeleri ile musâfaha edip el sıkışabilirler. Bunların dışında kalan, amca kızı, hala kızı, dayı kızı ve teyze kızı gibi akrabalar, amca, dayı, büyük ve küçük kardeşlerin hanımları (yengeler) ve komşu kadınları gibi ebedî mahremeleri olmayan kadınlarla, kızlarla musâfaha yapmak ve el sıkışmak gûnahtır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Elin zinası (mahremi olmayan kadınlara) dokunmaktır. (Buhâri - Müslim -

Ebû Dâvûd)

Üreme kanunu gereği Yüce Allah'ın erkeklere ve kadınlara vermiş olduğu şehvet duygusunun, meşruiyet çizgisi içinde kontrol altında tutulması çok güç olduğundan,

Cinsel dengelerin korunması, eşlerin birbirini aldatmaması, yuvaların yıkılmaması, çocukların sokağa atılmaması ve toplumsal düzenin bozulmaması için Yüce Allah erkek-kadın ilişkilerinde bazı kısıtlamalar koymuş ve bazı konularda aralarına kalın çizgiler çekmiştir.

El zinası, dil zinası ve kulak zinası gibi günahlardan kaçınmak ve fitnelere sebep olmamak için erkekler erkeklerle ve kadınlar kadınlarla musâfaha yapmalı ve herkes İlâhi emre boyun eğmelidir.

Yarı çıplak kadınlarla el ele tutuşup gezmeyi ve sarılıp öpüşmeyi ilericilik sanan ve erkek-kadın ilişkilerini düzenleyen İlâhi kanunlara çağ dışı diyen gâfiller,

Âhiret âlemine oranla gerçekte çok kısa ve çok kısıtlı olan geçici dünya hayatına aldanan zavallı çağdaşlar,

Yüce Rabbimizin "Her canlı ölümü tadacaktır" kanununu, çağ dışı diye neden yürürlükten kaldırmıyorlar? Neden yaşlanmayı durdurup, sürekli genç ve zinde yaşamıyorlar?

Sonuçta Hz. Âdem ile Hz. Havva'nın onbinlerce yıl önce giymiş olduğu ilkel kefeni giymiyorlar mı? En ilkel araca (tabuta) binmiyorlar mı? Câminin yanındaki musalla taşının üstünde yatmıyorlar mı? Ve sonra çılgınca yaşadıkları dünya hayatı, kabir denilen bir çukurda noktalanmıyor mu?

ELESTÜ Bİ- RABBİKÜM NEDİR?

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Rabbin Âdemoğullarından (yani) onların sırtlarından zürriyetlerini çıkardı ve onları nefislerine şâhit tutarak (bilinçlendirerek): "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" (demişti). Onlar da: Evet (Rabbimizsin) şâhit olduk dediler. (Bu şâhitlik) kıyâmet gününde biz bundan gâfildik dememeniz içindir. (A'raf - 172)

Hız. Âdem farklı topraklardan (elementlerden) yaratıldığı için bedeninde farklı hücreler, farklı dokular, farklı organlar, farklı sistemler, farklı kromozomlar, farklı genler ve farklı DNA'lar vardı. Çünkü O'nun neslinden farklı ırklar, farklı bireyler gelecek ve insanlar doğal olarak farklı genlere yani farklı karakterlere ve farklı kişiliklere sahip olacaklardı.

Yüce Allah Hız. Âdem'in sırtından kıyâmete kadar gelecek olan neslini zerrecikler (genler) halinde çıkarıp bilinçlendirdi ve kendi nefisleri (kimlikleri) üzerine şâhit tutarak,

"Ben sizin Rabbiniz değil miyim? Sizi ben yaratmadım mı?" dedi. Onlar: "Kaalû belâ" yani "Evet, Sen bizim Rabbimizsin" dediler.

Eski dönemlerde kaleler, surlar, saraylar ve köşkler taşlardan yapıldığı gibi insanlar da hücre denilen küçük yapı taşlarından yaratılmaktadır. Hücreler, canlı varlıklarda canlılık özelliği taşıyan ve bağımsız bir hayata sahip olan en küçük yapı taşlarıdır.

Alyuvarlar hariç, her hücrenin bir çekirdeği vardır. Çekirdek, hücrenin beyni, yönetim merkezi ve insanın aslı, yani yapısal ve kalıtsal kişiliğidir.

Hücrelerin çekirdeklerinde protein ve DNA moleküllerinden yapılmış 46 adet kromozom ve kromozomların üzerinde de kolyelere dizilmiş inci tane-cikleri gibi genler vardır.

Genler, her canlının hem kendine (kişiliğine) hem de türüne ait bütün psikolojik özellikleri taşır ve bunları kalıtsal olarak nesilden nesile aktarır.

Sonsuz ve sınırsız kudret sahibi olan Allah, kıyâmete kadar yaratacağı bütün insanların fiziksel yapılarını, karakterlerini ve psikolojik özelliklerini bu genlerde kodladı. İşte insanların aslı, özü bu genlerdir ve **"Kaalû Belâ"** yani **"Evet, Sen bizim Rabbimizsin"** diyenler de bu genlerdir.

Beynimizdeki sinir hücrelerini bilinçlendirerek bizi akıllı varlıklar yapan Allah, genlerimizi de bilinçlendirerek **Elestü bi- Rabbiküm** sınavına tabi tuttu ve onlardan **Kaalû Belâ** sözünü aldı.

Mikroplardan fillere ve balinalara kadar bütün canlılar genlerine yüklenen program doğrultusunda yaşama zorunluluğunda olduğu gibi, insanlar da genlerine yüklenen program doğrultusunda yaşama zorunluluğundadır. Aksi halde doğal dengeleri bozulur ve tatminsizlikten bunalıma girerler.

Yüce Allah insanların genlerine **Elestü bi- Rabbiküm** programını yüklediğinden, insanlar dinsiz yaşayamaz ve son İlâhi kitab olan Kur'an'ın dışında sapık ideolojilerle tatmin olamazlar.

Kur'an, kıyâmete kadar gelecek olan bütün çağları kapsayan ve her çağın insanına İlâhi mesajlar veren son İlâhi kitaptır. Bizler de çağımızla ve özellikle kıyâmetin alâmetleri ile ilgili mesajları iyi algılayalım ve **Elestü bi- Rabbiküm** programı doğrultusunda yaşayalım.

Asr-ı Saadet'te yaşayan sahabelerin îmanı mucizelerle kuvvetlendiği gibi, çağımızda yaşayan müslümanların îmanı da bilimsel âyetlerin şifrelerinin çözülmesi ile kuvvetlenmektedir.

İşte Hz. Âdem'in sırtından çıkan zerreciklere bir de bu açıdan bakalım ve son İlâhi kitab olan Kur'an'dan bilimsel açıdan da yararlanalım.

EMÂNETİ GÖZETMEK

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (gerçek mü'minler), emânetlerini ve ahitlerini gözetirler.

(Mü'minûn - 8)

Korumak ve gözetmek için teslim edilen maddi ve mânevî şeylere emânet denir. Teklif edilen emâneti kabul edip etmemek kişinin isteğine bağlı olduğundan, hiç kimse bir emâneti kabul etmeye zorlanamaz. Ancak bir emâneti kabul edip teslim aldıktan sonra, o emâneti koruyup gözetmesi vâcib, emânete ihânet etmesi ise haramdır. Çünkü emânetleri koruyup gözetmek ve ahitlere (sözleşmelere) bağlı kalmak îmanın alâmeti ve bunlara ihânet etmek de münâfıklık alâmetidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Münâfıkın alâmeti üçtür. Konuştuğu zaman yalan söyler. Söz verdiği zaman sözünde durmaz. Kendisine bir şey emânet edildiği zaman (emânete) ihânet eder. (Müslim - Hâkim)

İşte mü'min-münâfık farkı! Mü'min, kendisine emânet edilen mal, mülk, eşya ve parayı, kendi öz malı gibi korur ve sahibi istediği zaman derhal teslim eder. Münâfık, kendisine emânet edilenleri koruyup gözetmez, sadece onlardan yararlanmak ister ve sahibi isteyince hemen teslim etmez.

Emânet iki çeşittir. Biri Allah ile kul arasında, diğeri kullar arasında olan emânetlerdir.

Allah ile kul arasındaki emânetler

Canımız ve bedenimiz tapulu malımız olmadığına göre, Yüce Allah'ın geçici olarak bize verdiği kutsal emânetlerdir. Bu emânetleri koruyup gözetmek ve gereğinde düşmana karşı savunmak farz olduğu gibi, günahlardan sakınıp kabir azabından ve cehennem ateşinden korumak da farzdır. Organlarımız da İlâhi emânet olduğundan, onları da her çeşit tehlikelerden koruyup gözetmek ve yaradılış amacı doğrultusunda kullanmak farz, yaradılış amacı dışında kullanmak ise haramdır.

Örneğin, güvenlik güçleri devlet tarafından kendilerine emânet edilen silahları, yetkilerini aşır ve kanunları çiğneyip amaç dışı kullandıklarında kanunlar karşısında suçlu oldukları gibi,

Gözleri ile yabancı kadınlara bakanlar, dilleri ile yalan söyleyenler, dedikodu yapanlar, kulakları ile müzik ve çirkin sözler dinleyenler, elleri ile yabancı kadınlarla el sıkışanlar ve ayakları ile günah işlenen yerlere gidenler de,

Allah tarafından kendilerine emânet edilen organlarını, yetkilerini aşır ve İlâhi kanunları çiğneyip yaradılış amacı dışında kullandıklarından, Allah katında suçlu ve günahkâr olurlar.

Malımız ve mülkümüz de emânettir. Bu nedenle hiç kimse, ben kazandım diye malını, mülkünü dilediği gibi gayr-i meşru günah yollarında harcamaz, öfke ile tabakları, bardakları yere atıp kıramaz ve günah işlemek amacı ile sazlı, cazlı düşün salonları tutup bu yolda harcama yapamaz.

Yavrularımız da emânettir. Yüce Allah'ın günahsız ve tertemiz bir şekilde bize teslim ettiği yavrularımızı, İslâmî kurallar doğrultusunda tertemiz ve günahsız bir şekilde yetiştirmek farz, onların sadece dünya geleceğini düşünüp âhretlerini ihmal etmek ise emânete ihânettir.

Zaman ve koşullar ne olursa olsun, baskılara boyun eğmeden yavrularımızın geleceğini düşünelim ve onları kendi ellerimizle korkunç cehennem ateşine atmayalım.

Kullar arasındaki emânetler

Emânetler amaç dışı kullanılamaz ve sahibinin izni olmadan hiç kimse onlardan yararlanamaz.

Bakım için servislere ve otoparklara bırakılan araçlara, sahibinin izni olmadan binilemez ve onlardan amaç dışı hiçbir şekilde yararlanılamaz.

Emânet olarak bırakılan para, makine ve araç gibi şeyler de, kesinlikle ticarete kullanılamaz ve onlardan sağlanan kazançlar helâl olmaz.

"Filan kimseye benden selâm söyle" denildiğinde, bunu kabul eden kimsenin, selâmı yerine ulaştırması vâcib, ihmal etmesi ise emânete ihânettir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse konuşurken etrafına bakınrsa, bu da bir (tür) emânettir.

(Ebû Dâvûd - Tirmizi)

Bir kimseye gizlice anlatılan ve sır olarak saklanması istenen sözler de emânet olduğundan, bu sırları saklamak ve en yakınlarına bile anlatmak gerekmektedir.

Akrabası, komşusu ya da arkadaşı tarafından gözetmesi için emânet edilen kadınları, kızları ve çocukları kendi gözünden bile sakınmak ve onların iffetini, namusunu korumak farz, aksi davranışlarda bulunmak ise emânete ihânettir.

Emânetleri ehline vermek

Yüce Allah buyuruyor:

Allah kesinlikle emânetleri ehline vermenizi emreder. (Nîsa - 58)

Devlet hiç kimsenin özel çiftliği ya da işyeri olmadığından, atama yetkisine sahip olanların emânetleri ehline vermeleri farzdır. Atamalarda doğru, dürüst ve yetenekli kimselerin yerine, ideolojik nedenlerle ahlaksız ve yeteneksiz kimseler tercih edilirse, hem emânete ihânet edilmiş hem de tüyü bitmemiş yavruların bile hakkına girilmiş olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Emânet (görev) ehil olmayanlara verildiği zaman, kıyâmeti bekle!

(Buhârî)

EMR-İ Bİ'L-MA'RÛF VE NEHY-İ ANİ'L-MÜNKER

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey mü'minler!) Sizden (insanları) hayra davet edip, emr-i bi'l-ma'rûf ve nehy-i ani'l-münker yapan bir topluluk bulunsun. İşte kurtuluşu erenler de onlardır. (Âl-i İmran - 104)

Dünya ile ay, güneş, yıldızlar ve galaksiler arası denge-düzenin korunması, çekim kanununa bağlı olduğu gibi,

Toplular arası denge-düzenin korunması da, hak dinlerdeki İlâhi kuralların düzenli bir şekilde yaşanması, uygulanması ve gelecek kuşaklara doğru olarak aktarılmasına bağlıdır.

Çünkü durgun sular zamanla bozulduğu gibi, yaşanmayan, uygulanmayan ve gelecek kuşaklara doğru olarak aktarılmayan dinler de zamanla bozulup yozlaşır, hurâfeler, bid'atlar karışır ve hak din olma özelliğini yitirir.

Hak dinden yoksun toplular inanç duygularını tatmin etmek için gerçi hurâfelere, bid'atlere ve sapık ideolojilere din gibi sarılır ama mânevîyattan yoksun oldukları için bunalıma girip birbirine saldırır ve terör, kaos, kargaşa derken toplumsal dengeler bozulur.

Değerli okurlarım!

İslâm son hak din olduğundan ve İslâm'ın sonu, insanlığın sonu olacağından, gelin hep birlikte dinimizin mânevî sigortası olan **emr-i bi'l-ma'rûf**'a sarılalım, yani insanları İslâm'a davet edip İlâhi emirleri tavsiye edelim ve günahlardan sakındırmaya çalışalım!..

Çünkü Yüce Allah,

"Sizden (insanları) hayra davet edip, emr-i bi'l-ma'rûf ve nehy-i ani'l-münker yapan bir topluluk bulunsun" buyuruyor.

Yüce Allah'ın bu emri gereği, insanları hayra (İslâm'a) davet edip, emr-i bi'l-ma'rûf (İlâhi emirleri tavsiye) ve nehy-i ani'l-münker yapmak (günahları engellemeye çalışmak), müslümanların üzerine farz-ı kifâyedir. Bu nedenle her ülkede ve her toplumda yeteri kadar müslümanın bu görevi gönüllü olarak ve Allah rızası için yapması farzdır. Aksi halde yeryüzündeki bütün müslümanlar sorumlu ve günahkâr olur.

Emr-i ma'rûf yapanlara gelince!

Yüce Allah **"işte kurtuluşa erenler de onlardır"** buyuruyor. İşinden, eşinden vakit ayıranlar, elini taşın altına koyanlar ve her çeşit olumsuz tepkileri göğüsleyip insanları İslâm'a davet edenler ve İlâhi emirleri tavsiye edip günahları engellemeye çalışanlar, kesinlikle cehennemden kurtulup o güzelim cennete girecek ve orada ebedî mutlu yaşayacaklar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ya ma'rûfu (ilâhi emirleri) tavsiye edip, münkeri (günahları) engellemeye çalışırsınız ya da Allah en şerlinizi (iktidara getirip) başınıza belâ eder. Sonra iyileriniz bu belânın (zulmün, baskının) kalkması için dua etse de, kabul olunmaz! (Taberânî - Bezzar)

Öz yurdumuzda özgürce yaşamak, aşağılanıp kamusal alanlardan dışlanmamak ve insanların en şerlilerinin iktidara gelmesini önlemek için,

Aile yuvamızdan ve en yakınlarımızdan başlayıp, elimizin erdiği ve gücümüzün yettiği her yere ulaşmaya çalışalım. Ayrıca kitap, kaset, cd, cep telefonu, internet, radyo ve televizyon gibi çağın yaygın iletişim araçlarından yararlanıp tüm dünyaya, son hak din olan İslâm'ın güzelliklerini anlatmaya çalışalım.

Namaz, oruç gibi temel ibâdetlerin terk edildiği, alkol, fuhuş gibi haramların açıkça işlendiği ve kadınların yatak kıyâfeti ile dışarıda dolaştığı bu ortamda, hiç kuşkusuz farzlardan sonra en üstün ibâdet İlâhi emirleri tavsiye etmek ve günahları önlemeye çalışmaktır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden kim bir münker (açıkça günah işlendiğini) görürse, onu eli ile düzeltsin (engel olsun). Eğer eli ile düzeltmeye gücü yetmezse, dili ile düzeltsin. Eğer dili ile düzeltmeye de gücü yetmezse kalbi ile (tepki göstererek) düzeltsin. İşte bu îmanın en zayıf derecesidir. (Müslim - Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.): "Sizden kim bir münker (açıkça günah işlendiğini) görürse" buyurduğu için evinde oturan ve iş yerinde çalışanlar, dışarıda açıkça işlenen günahlardan sorumlu olmazlar. Ancak açıkça günah işlenen bir yerde bulunanlar, ya elleri ya da dilleri ile işlenen günahlara engel olamazlarsa, kalben tepki gösterip ve öfkelenip derhal oradan uzaklaşmaları gerekir. Aksi halde işlenen günaha ortak olur ve âhirette çok pişman olurlar.

Kadınlar da emr-i ma'rûf yapabilir mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Mü'min erkekler ve mü'mine kadınlar birbirlerinin velileridir. (Bu nedenle) ma'rûfu emreder ve münkeri men eder (engellerler). (Tevbe - 71)

İrkı, rengi ve dili ne olursa olsun, aynı inancı paylaşan mü'minler birbirinin velisi, dostu, yardımcısı ve din kardeşidir. Bu nedenle ister erkek, ister kadın olsun bütün mü'minler birbirlerine ma'rûfu (İlâhi emirleri) tavsiye eder ve münkeri (günahları) engellemeye çalışırlar.

Bu âyet-i kerimede açıkça belirtildiği gibi aralarında erkek-kadın ayrımı olmadan herkes emr-i ma'rûf yapabilir. Çünkü emr-i ma'rûf yapmak yani İlâhi emirleri ve yasakları hatırlatmak, din kardeşliğinin gereği ve îmanın alâmetidir.

Ancak! Emr-i ma'rûf ve nehy-i anil münker yapanların kesinlikle bilmedikleri konulara ve ayrıntılara girmemeleri şarttır. Çünkü bilmediği konulara girenler, yalan yanlış hikâyeleri, hurâfeleri ve uydurma bid'atları din adına tavsiye etmeye kalkışanlar, hakkı tavsiye edeyim derken bâtılı tavsiye edip insanları din'den uzaklaştırır ve kendileri de büyük günaha girerler.

Yüce Allah'ın "Sizden (insanları) hayra davet edip, emr-i ma'rûf ve nehy-i anil-münker yapan bir topluluk olsun" emrini yerine getirmek ve âhirette kurtuluşa erenlerden olmak için,

Ya güvenilir fıkıh kitaplarından okuyup anlayabildiklerimizi ya da İslâmî yaşantısı ile sözüne güvenilir din âlimlerinden dinleyip öğrendiklerimizi aktarmakla yetinelim, ayrıntılara girmeyelim!

Hastaneye getirilen ağır yaralı ve kanamalı bir hastanın, öncelikle kan kaybının önleniği ve sonra en önemli hayâtî organlarından tedavisine başlandığı gibi,

Bizler de öncelikle açıkça işlenen büyük günahları önlemeye çalışalım ve sonra namaz gibi en önemli farzlardan başlayıp İlâhi emirleri tavsiye etmeye çalışalım.

EMZİRME VE SÜT KARDEŞLİĞİ

Yüce Allah buyuruyor:

Anneler çocuklarını tam iki yıl emzirirler. Bu emzirmeyi tam yaptırmak isteyenler içindir. Onların (annelerin) örf ve âdete uygun bir

şekilde yiyecekleri, giyecekleri çocuğun babasına aittir. Hiç kimse gücünün yetmediği bir şeyle mükellef tutulamaz. (Bakara - 233)

Bir aile çatısı altında yaşam boyu karşılıklı sevgi, uyum ve güven ortamında birlikte yaşamaları için Yüce Allah, erkeği ve kadını fiziksel, organik ve duygusal açıdan farklı özelliklerle yaratmış ve her birine farklı görevler vermiştir.

Madde âlemindeki bütün canlılar gibi insanlar da üreme kanununa tabi olduğundan, doğurma ve emzirme gibi görevler kadına, ailenin yiyecek, içecek ve giyecek gibi harcamalarını karşılama görevi de erkeğe verilmiştir. Ayrıca sağlık açısından çocuğun tam iki yıl emzirilmesi tavsiye edilmekle birlikte, hiç kimsenin gücü yetmediği bir şeyle yükümlü olamadığı da vurgulanmıştır.

Çekim kanunu ve atmosferi aşıp uzaya yerleşen çağın insanı, bir damla süt üretemezken,

Yüce Allah buyuruyor:

Hiç kuşkusuz sağılan hayvanlarda (ve emzikli kadınlarda) sizin için ibretler vardır. Çünkü size onların karınlarındaki fers (midede, bağırsakta sindirilmiş gıdalar) ile kan arasından, içenlerin boğazından kolayca geçen hâlis bir süt içiriyoruz. (Nahl - 66)

İnsanlar en modern dev laboratuvarlarda bir damla süt üretemezken, sonsuz ve sınırsız kudret sahibi olan Allah, doğum yapan dişilerin (insan ve hayvan) bedenlerini derhal süt üretimi yapan doğal laboratuvarlara dönüştürüyor ve memelerinden âb-ı hayat gibi sütü çıkarıyor.

Kandaki çeşitli maddelerin ozmoz yoluyla (yarı geçirgen zarlardan geçmesi ile) süt hücrelerine taşınan ve orada çeşitli enzimlerin etkisi ile süte dönüşen maddeler, önce ince kanallarla süt haznesine ve oradan meme başının iç boşluğuna gelir.

Arı sütünden insan sütüne kadar her sütün farklı özellikleri vardır ve yeni doğan yavrular için en doğal ve en yararlı gıda tartışmasız anne sütüdür. Çünkü süt, yağ, şeker, protein, vitaminler, madensel maddeler, çeşitli enzimler ve çeşitli mineraller açısından çok zengin olduğu gibi,

Hastalıklara karşı koruyucu ve bağışıklık sistemini güçlendirici antikorlar açısından da zengindir.

Süt kardeşliğine gelince!

Yüce Allah buyuruyor:

Süt emziren anneleriniz ve süt bacılarınız (ile evlenmeniz) haram kılındı. (Nisa - 23)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Soyca (evlenilmesi) haram olanlar, sût ile de haram olur. (Buhâri - Müslim -

Ebû Dâvûd - Nesâî)

Bir erkeğin soyca mahremi olan annesi, anneannesi, babaannesi, kızı, torunu, kız kardeşi, yeğeni, halası ve teyzesi ile evlenmesi ebedî (süresiz) haram olduğu gibi, sût ile mahremi olan kadınlarla evlenmesi de ebedî haramdır.

İster kız ve ister erkek olsun, bir çocuk sût emme müddeti içinde öz annesinin dışında başka bir kadından sût emerse, sûtünü emdiği kadın **sût annesi**, sût annesinden sût emen çocukların hepsi **sût kardeşi**, sût kardeşlerinin çocukları **sût yeğeni**, sût annesinin annesi **sût anneannesi**, sût annesinin babası **sût dedesi**, sût annesinin erkek kardeşi **sût dayısı**, sût annesinin kız kardeşi **sût teyzesi**, sût annesinin sûtünün gelmesine (gebe kalmasına) sebep olan kocası **sût babası**, sût babasının annesi **sût babaannesi**, sût babasının babası **sût dedesi**, sût babasının erkek kardeşi **sût amcası** ve sût babasının kız kardeşi **sût halası** olur.

Sût bağıının (kardeşliğinin) oluşması için,

Hanefî ve Mâlikî'ye göre, bir çocuk sût emme müddeti içinde bir kadının memesinden ya da sağılmış bir kaptan bir damlacık sût emse ve emdiği sût ağzından ya da burnundan midesine ulaşsa, sût bağı (kardeşliği) olur.

Şâfi ve Hanbelî'ye göre, bir çocuk sût emme müddeti içinde bir kadının memesinden farklı zamanlarda beş defa doyuncaya kadar emerse, sût bağı olur.

Sût emme müddeti kaç yaşına kadardır?

İmâm-ı Ebû Hanîfe'ye göre iki buçuk yıl (30 aydır). İmâm-ı Şâfi ile İmâm-ı Ebû Yusuf ve İmâm-ı Muhammed'e göre iki yıl (24 aydır). Fetva bu görüş (ictihad) üzerinedir.

Bu iki görüşe göre, bir çocuk iki ya da iki buçuk yaşından sonra bir kadından sût emerse, sût emme müddeti geçtiği için sût bağı (kardeşliği) olmaz ama bir çocuğun iki buçuk yaşından sonra sût emmesi sakıncalıdır.

Çünkü sût, kan gibi insanın bedensel yapısının bir cüz'ü (parçası) olduğundan, zorunluluk dışında ondan yararlanılması gûnahtır.

İki yaşından küçük çocuğa, bir kadının sûtü kaşık ya da biberonla verilse ve bu sûte az miktarda (yarıdan az) su karıştırılmış olsa bile, Hanefî'ye göre sût bağı olur. Hatta çocuk ağzını kapasa ve sût burnundan boğazına, midesine gitse yine sût bağı olur. Göze damlatılan sût ile sût bağı olmaz.

Ukbe İbni Hâris (r.a.) bir kadınla evlenmişti. Bir kadın gelip dedi ki: Ben Ukbe'yi de, evlendiği kadını da emzirmiştım. Bunun üzerine Ukbe derhal Medine'ye geldi ve Peygamberimize sordu?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Böyle denildiğine göre, o kadınla evlilik hayatını nasıl devam ettirebilirsin? Ukbe o kadından ayrıldı ve kadın başka biriyle evlendi.

(Buhâri - Tirmizî)

İleride bu tür olumsuzluklara meydan vermemek için kadınlar zorunlu kalmadıkça her çocuğu emzirmemeli ve emzirdikleri zaman da çocuğun yakınlarına durumu haber vermeli ve onlar da önemli bir yere mutlaka not etmelidir.

EVHAM NEDİR?

İnsanın akıl dışında evham ve hayal denilen iki beyinsel duygusu vardır ve ikisi de çok önemli ve gereklidir. Çünkü eğer evham duygusu olmasa, insan her konuda aşırı hayalci, atılgan olur ve tabii olarak sonuçta pişman ve mutsuz olur. Ya hayal duygusu olmasa? O zaman da her konuda aşırı çekingen, ürkek, kararsız ve karamsar olur ve başladığı işleri bile yarım kalır.

Hayal insanın gazı ve evham frenidir. Hayal ve evham duyguları üzerinde egemen olanların ve ikisinden eşit düzeyde yararlananların, kaderle örtüşmesi koşulu ile işleri başarılı, dünyaları ve âhiretleri mutlu olur. Evham ve hayal duyguları üzerinde egemen olamayanların, gaz yerine frene ve fren yerine gaza basanların da işleri başarısız, dünyaları ve âhiretleri mutsuz olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şeytan insanın damarlarında kan akımı gibi dolaşır. (Buhâri - Müslim - Ebû

Dâvûd)

Gözle görülmeyen röntgen ışınları kemiklerimize kadar sirâyet ettiği ve lazer ışınları böbreklerimizdeki taşları kırıp parçaladığı gibi, ısıdan (enerjiden) yaratılan ve çok bilinçli bir varlık olan şeytan da damarlarımızda dolaşır ve vesvese denilen fısıltısını gönlümüze, evham duygumuza duyurur. Bakteri türleri kendileri için elverişli ortamlarda hızla üreyip çoğaldıkları gibi, şeytan da aşırı duyarlı, alıngan, karamsar ve içe kapanık kimselerin

evham duygularına yerleşip güçlenir ve zamanla bu tür insanların üzerinde tam egemen olur.

Hız. Âdem ile Hız. Havva'yı bile aldatan şeytan, çok bilinçli olduğu için herkesin zayıf yönünü bilir ve insanlara o açıdan yaklaşır. Bilinçli müslümanların dinin direği olan beş vakit namazı terk etmeyeceğini ve haramlara yaklaşmayacağını bildiği için onları takvâlık hayalleri ile abdest ve gusûl ile oyalamaya ve lavabonun başında tutmaya çalışır. Takvâlık hayalleri ile Kur'an ve sünnetin dışına çıkan zavallılar, İslâm'ı daha güzel yaşamı derken şeytanın tuzağına düşer ve "Acaba elimi, yüzümü kaç defa yıkadım? Başımı mesh ettim mi? Gusûl abdesti alırken arkamda kuru yer kaldı mı?" gibi soru işaretleri ile oyalanırken, gönlü daralır, içine sıkıntı gelir ve dinin direği olan namazdan soğur.

Beypinde evhamla başlayan gerilim, zamanla sıkıntı, dalgınlık, bıkkınlık, uykusuzluk, baş ağrısı, sinirsel bozukluk ve gönül darlığı derken ruhsal bunalıma dönüşür ve zavallı insan "artık dayanamıyorum, patlayacağım" diye tatlı canına kıymaya bile kalkışır.

Evham, gerçekte bir hastalık olmadığı halde aşırı evhamlı kimse kendini ağır hasta zanneder ve herkesin kendisi ile ilgilenmesini ister. Yakınlarından ve çevresinden beklediği ilgiyi göremeyince herkese küser ve toplumdan kopar.

Sonra hastane hastane dolaşmaya ve hayâli derdine derman aramaya başlar. Filmler, tahliller temiz çıkınca ve doktorlardan beklediği ilgiyi göremeyince, bu her halde hoca işidir diye bakıcı ve cinci denilen sapıkların tuzağına düşer. Zavallı hayâli derdine derman ararken, dertsiz başını derde sokar ve sapıkların büyü hikâyelerine aldanıp yakınlarına ve eşine bile kuşku ile bakar.

Peki, evhamdan kurtulmak için ne yapmalı?

Kurtlar sisli havayı sevdiği gibi, şeytan da içe kapanık, aşırı duyarlı, karamsar ve topluma küskün kimseleri sever ve onların evham duygularına yüklediği programlarla (dürtüleriyle) onları etkisi altına almaya çalışır. Eğer insan evham duygusuna olumlu güzel programlar yüklemesin yani güzel şeyler düşünmezse, şeytanın kafasına taktığı (yüklediği) olumsuz ve karamsar programlarla (dürtülerle) uğraşma zorunluluğunda kalır ve kolay kolay bunları kafasından söküp atamaz.

Aşırı duyarlı kimseler bu duruma gelmemek için evham duygularına sürekli olumlu programlar yüklemeli (güzel şeyler düşünmeli), toplumdan kopmayıp sevdiği kişilerle görüşmeli, gülümseyip konuşmalı ve boş durmayıp ya dünya ya da âhiret için bir şeyler yapmalıdır. Ayrıca,

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Rabbim! Şeytanların vesvese (dürtü) lerinden sana sığınırım. Ve Rabbim! Onların yanımda bulunmalarından da sana sığınırım. (Mü'minûn - 97 - 98)

Tıp, genelde iki bölümden oluşur; koruyucu hekimlik ve tedavi hekimliği. Koruyucu hekimlik ne kadar başarılı olursa, tedavi hekimliğinin yükü o kadar hafifler ve hatta gerek bile kalmaz.

İşte şeytanın dürtülerine karşı en etkili koruyucu âyetlerden biri de bu âyetlerdir. Sabah-akşam bu âyetleri Kur'an'daki aslından okuyan kimseye şeytan vesvese veremez ve yanına bile yaklaşamaz. Ayrıca sabah namazı ile yatsı namazından sonra Âyet-el-Kürsî, İhlâs, Felâk ve Nâs sûrelerini okuyanlara da şeytanlar, cinler yaklaşamaz ve büyücüler hiçbir zarar veremez.

Eğer alınan bu önlemlere rağmen şeytan bir açık bulup yine vesvese (dürtü) verirse,

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer şeytandan sana bir vesvese gelirse, hemen Allah'a sığın ("Eüzü billahi mine's-şeytânirracîm" de). Çünkü O (Allah) her şeyi işitendir, bilendir. (Fussilet - 36)

Şeytandan bir dürtü geldiği zaman, hemen "Eûzü billahi mine's-şeytânirracîm" diye, Allah'ın rahmetinden kovulmuş (lânetlenmiş) olan şeytanın şerrinden Allah'a sığınmalı ve hafif sesle en az yedi defa bunu tekrarlamalıdır. Şeytanın dürtülerini (sessiz fısıltılarını) duymamak için mutlaka bir şeyle oyalanmalı ve îmanla ilgili olumsuz soru işaretlerine, atalarımızın "İt ürür, kervan yürür" sözünü uygulamalı yani şeytan ürüse de kesinlikle ona muhatab olmamalıdır.

EVLÂTLIK EDİNME

Yüce Allah buyuruyor:

(Allah) evlâtlık edindiklerinizi (öz) oğullarınız (gibi) kılmadı. Bu (evlât edinme), sizin ağızlarınızdan çıkan boş (geçersiz) sözlerdir. (Ahzâb - 4)

Başkasının oğlunu ya da kızını evlâtlık edinme, İslâm öncesi câhiliye döneminin yaygın âdetlerindendi. O dönemde evlâtlık edinmek isteyenler, evlâtlık edineceği çocukla birlikte halkın yoğun olduğu bir yere gelir

ve evlâtlık edineceği çocuğun elinden tutarak, "Bu benim oğlum ya da bu benim kızım" diye açıkça duyuru yapardı. Sonra evlâtlık edindikleri çocuklar, kendi öz çocukları gibi bütün haklara sahip olur ve öldükleri zaman da onların mallarına vâris olurlardı.

Bu âyet-i kerime ile evlâtlık edinmek yasaklandı, evlâtlıkların kesinlikle öz evlâtlarla aynı haklara sahip olmadığı vurgulandı ve yasaklamadan önce evlâtlık edinmiş olanların sözlerinin de boş ve geçersiz olduğu bildirildi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim, gerçekte babası olmayan bir kimsenin babası olduğunu iddia ederse, kıyâmete kadar Allah'ın lâneti onun üzerinedir. (Müslim - Ebû Dâvûd)

Mirasına konmak ve bazı haklardan yararlanmak için gerçekte babası olmayan bir kimsenin babası olduğunu iddia eden kişi, kıyâmete kadar Allah'ın lânetinden kurtulamaz. Çünkü insanların hayvanlardan farklı özelliklerden biri de soylarının belirli olmasıdır.

Öz babası olmayana baba, hanımına anne ve onların yakınlarına amca, hala, dayı ve teyze diyenlerin, gerçek soyları karışıp belirsiz olacağından ve insanlığın özelliği gideceğinden yasaklanmıştır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim kendisinin gerçek babası olmadığını bildiği bir kimsenin soyundan olduğunu iddia ederse, ona cennet haramdır. (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd - İbni Mâce)

Kim gerçek babası olmadığını bildiği halde bazı haklardan yararlanmak için ben filanın soyundanım yani onun oğlu ya da torunuyum derse, bu günahından arınmadan cennete giremez.

Bu konuya İslâm hukuku açısından baktığımızda!

Kadınların mahremi olmayan erkeklerle kapalı yerlerde yalnızca bir arada kalmaları haram olduğundan, bir kadının ergenlik çağına gelen erkek evlâtlığı ile ve bir erkeğin ergenlik çağına gelen kız evlâtlığı ile kapalı bir yerde (odada) yalnız kalmaları haramdır.

Yine kadınların mahremi olmayan erkeklerin yanına başı açık, kısa kollu ve kısa etekli çıkmaları haram olduğundan, bir kadının ergenlik çağına gelen erkek evlâtlığının yanına ve ergenlik çağına gelen evlâtlık bir kızın da, babalığının yanına başı açık, kısa kollu ve kısa etekle çıkması haramdır.

Evlâtlık edinme ve resmi işlemler Allah katında geçersiz olduğundan, evlâtlıklar analıklarına ve babalıklarına ve analıklar babalıklar da evlâtlıklarına vâris olamaz ve mirastan pay alamazlar.

Bir evlâtlık Allah'ın vermediği bir hakkı sadece resmi işlemlere dayanarak almaya kalkışsa ve babalığının, analığının malına vâris olsa, miras olarak aldığı mal kendisine haram olduğu gibi, İslâm hukukuna göre gerçek hak sahiplerine engel olduğu için kul hakkına da girmiş olur.

Yetim çocuklara gelince!

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sana yetimler hakkında soruyorlar. De ki: Onları (İslâm'a göre) güzel yetiştirmek (ihmal etmekten) daha hayırlıdır. Eğer onlarla bir arada yaşarsanız, (biliniz ki) onlar sizin (din) kardeşlerinizdir.

(Bakara - 220)

Bazı kimseler külfetinden kaçınarak ve bazı kimseler de yetim hakkından korkarak, genelde yetim çocuklara sahip çıkmayıp onları ihmal ettiklerinden,

Yüce Allah yetimleri ihmal etmekten, onlarla ilgilenmenin ve İslâm'a göre yetiştirmenin daha hayırlı olduğunu bildiriyor ve yetimlerin evlâtlık değil, din kardeşi olduğunu özellikle vurguluyor.

Sehl bin Sa'd radiyallahü anhü diyor ki:

*Peygamberimiz (s.a.v.) işaret parmağı ile orta parmağının arasını biraz açarak buyurdu ki: "**Ben ve yetime bakan kimse, işte cennette bu şekilde (birlikte) olacağız.**"* (Buhârî - Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah rızası için bir yetimin başını okşayana, okşadığı saçların sayısınca sevab yazılır. (Ahmed İbni Hanbel)

EVLENME

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey mü'minler!) Sizden bekâr olanlarla köle ve cariyelerinizden sâlih (iyi hal sahibi) olanları evlendirin. Eğer yoksul iseler, Allah lütfu ile onları varlıklı eder. Allah (ihsanı) geniş olan (her şeyi kapsayan) ve her şeyi bilendir. (Nûr - 32)

İslâm'da ruhbanlık olmadığı için bu âyet-i kerimede, "Sizden bekâr olanlarla köle ve cariyelerinizden sâlih (iyi hal sahibi) olanları evlendirin" emri ile mü'minlerin ve velilerin bekârları evlendirmeleri tavsiye edilmiş ve "Eğer yoksul iseler, Allah lütfu ile onları varlıklı eder" buyurularak, İslâmî kurallara uygun evlenmelerde bereket olduğu vurgulanmıştır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Evlenin çoğalın, çünkü ben kıyâmet günü diğer ümmetlere sizin çokluğunuz ile övünürüm. (Beyhâki)

Müslümanların dünyada da diğer ümmetlere (toplumlara) karşı sayısal, siyasi ve ekonomik üstünlük sağlamaları için evlenip çoğalmaları çok önemlidir. Ancak Peygamberimizin âhiret âleminde diğer ümmetlere karşı övüneceği bir nesil yetiştirmeleri kuşkusuz çok daha önemlidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ey gençler! Sizden (maddi açıdan) evlenmeye gücü yetenler evlensin! Çünkü evlenmek, gözleri haramdan ve cinsel organları zinadan daha güzel korur. (Buhâri - Müslim)

İnsanın hayvanlardan farklı özelliklerinden biri de, karşıt cinslerin ancak dinsel kurallara uygun meşru nikâh akdi (sözleşmesi) ile bir araya gelip evlenmeleri, soyu belirli nesiller yetiştirmeleri ve aralarında akrabalık bağları kurup, acı ve tatlı günlerinde ortak hareket etmeleridir.

İslâmî kurallar doğrultusunda evlenen, İslâmî kurallar doğrultusunda yaşayan ve mutluluğu yuvasında arayan eşleri, şeytan kesinlikle aldatamaz ve gayr-i meşru cinsel ilişkilere sürükleyemez.

Toplumlarda cinsel dengelerin bozulmaması, aile yuvalarının yıkılması ve cinsel sapıklığın yaygınlaşmaması için Peygamberimiz (s.a.v.), gençlere evlenmelerini tavsiye ediyor ve evlenenlerin gözlerini haramdan ve cinsel organlarını zinadan daha güzel koruyacaklarını haber veriyor.

Fıkıh açısından evlenmenin hükmü nedir?

Gözlerini harama bakmaktan koruyabilen ve cinsel isteklerini zorlanmadan kontrol altında tutabilenlerin, maddi ya da ailevi bir sakıncaları yoksa evlenmeleri sünnettir.

Gözlerini haramdan korumada ve cinsel isteklerini kontrol altında tutmada zorlanan ve gönülleri gayr-i meşru cinsel isteklerle tırmalanan kimselerin evlenmeleri vâcibdir.

Gözlerini haramdan koruyamayan, cinsel isteklerini kontrol altında tutmada aşırı zorlanan ve her an fuhuş bataklığına düşme kuşkusu olanların evlenmeleri farzdır.

Maddi açıdan aşırı sıkıntı içinde olan ve kendi karınlarını doyurma da bile zorlanan kimselerin evlenmeleri tenzîhen (hafif) mekruhtur.

Yapısal açıdan fazla sinirli oldukları için eşlerine karşı haksız davranışlarda bulunma ve zulüm yapma kuşkusu olan kimselerin evlenmesi de tahrîmen (ağırlaştırılmış bir şekilde) mekruhtur.

Psikolojik sorunları nedeni ile sinir sistemine hâkim olamayan ve eşine zulüm yapması kesin olan kimselerin evlenmesi ve bu tür kişileri velilerinin evlendirmesi haramdır.

Eş seçimine gelince!

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey mü'minler!) İman etmedikçe müşrike (dinsiz) kadınlarla evlenmeyin. Hoşunuza gitse bile müşrike kadınlardan, îmanlı bir câriye (köle kadın) sizin için daha hayırlıdır.

(Ey veliler!) İman etmedikçe (kızlarınızı) müşrik erkeklerle evlendirmeyin. Hoşunuza gitse bile müşrik bir erkekten, îmanlı bir köle daha hayırlıdır. (Çünkü) onlar sizi cehenneme (günahlara) çağırır. Allah ise sizi, izni (yardımı) ile cennete ve (tevbe edip) bağışlanmaya çağırır. Allah düşünüp anlasınlar diye insanlara âyetlerini açıklar. (Bakara - 22)

Evlilikte eş seçimi, eş, dost, arkadaş ve komşu seçiminden çok daha önemlidir. Bu nedenle dünya ve âhiret mutluluğunu isteyenler, İlâhi emirler doğrultusunda yaşayan, iyi ahlaklı ve bilinçli müslümanları tercih etmeli, fiziksel güzellikleri ve sosyal yaşantıları hoşlarına gitse de sapık inançlılardan ve günahkârlardan kaçınmalıdır. Çünkü onlar eşlerini kendileri gibi sapık, dinsiz, günahkâr bir yaşama ve dolayısıyla cehenneme sürüklemeye çalışırlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kadın dört şeyden biri için nikâh (ı tercih) edilir; malı için, soyu için, güzelliği için ve dindarlığı için. Sen dindar olanı seç, (aksi halde) sıkıntıya düşer, sürünürsün. (Buhârî - Müslim - İbni Mâce - Ebû Dâvûd - Nesâî)

Çünkü mal, mülk, soy ve güzellik geçicidir ve zaman gelir karşısı ile yer değiştirebilir. Dindarlık ise kalıcıdır ve dindar eşler cennette de ebedî birlikte olacaktır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah bir kimseye (eş olarak) sâliha bir kadını nasib ederse, ona dinin yarısında yardım etmiştir. Artık kalan yarısında o kimse Allah'tan korksun ve günahlardan sakınsın. (Taberânî - Hâkim)

Günahlardan sakınıp, ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapan ve ahlakı da güzel olan kadınlara **sâliha** ve erkeklere de **sâlih** denir.

Dünya ve âhiret mutluluğunun anahtarı, erkekler için sâliha bir eşe ve kadınlar için de sâlih bir eşe sahip olmaktır. Çünkü sâlih eşler yuvalarında dinî kuralları uyguladıkları için dinin en az yarısını doğal olarak yaşamış olduklarından dinin diğer yarısında da Allah'tan korkar ve günahlardan sa-

kınırlarsa, dünyada huzurlu, mutlu yaşar ve âhiret âleminde o güzelim cennete kavuşurlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Îmanı en mükemmel olanınız, ahlâkı en güzel olanınızdır. En hayırlınız da, kadınlara karşı en hayırlı (hoşgörülü) olanınızdır. (Tirmizî - İbni Hibban)

Eşlerin günah olmayan konularda birbirlerine karşı hoşgörülü olmaları Allah katında sevimli olduğu gibi, günah olan konularda birbirlerine karşı hoşgörülü olmaları da çirkin ve günahdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Evlenin boşanmayın, çünkü boşamada Arş titrer. (Deylemî)

Evlenme ve boşanma birbirinin tam karşıtı iki zıd olay! Biri sevimli, diğeri sevimsizdir. Bu nedenle evlenme olayı her toplumda hoşgörü ile karşılanır ve evlenenler kutlanır. Boşanma olayını da her toplum soğuk karşılar ve boşananlara herkes acır.

Arş'ı titreten bu tür olumsuzluklara meydan vermemek için eş seçiminde İslâmî kurallara uymalı, söz ve nişanlar Allah'ın emri doğrultusunda yapılmalı ve günahlardan titizlikle kaçınılmalıdır. Özellikle İslâm'a ters düşen her çeşit yöresel örf, âdet ve gelenekleri kesinlikle İlâhi emirlerin üstünde tutmamalı ve Kur'an'dan kopmamalıdır.

Evlenme törenleri gerçi bir matem değildir ama Allah'ın haram kıldığı yasakları çiğneyen ve haramları helâl kılan bir çılgınlık da değildir. Evlenme törenlerinde İlâhi yasakları çiğnemek isteyenler sapık görüşlerinde direndikleri ve geri adım atmadıkları gibi,

Müslümanlar da Allah'ın emirleri doğrultusunda direnmeli ve kesinlikle geri adım atmamalıdır.

EVLİYALAR

Yüce Allah buyuruyor:

Biliniz ki, Allah'ın velilerine (dostlarına) korku yoktur, onlar mahzun da olmazlar. Onlar ki (gerçek) îman eden ve takvâ üzere olanlardır.

(Yunus – 62)

Velinin çoğulu olan evliya, Allah dostu demektir. Peygamberler ruhlar âleminde İlâhi seçimle belirlendiğinden hiç kimse çalışarak peygamber ola-

maz ama evliyalık kapısı herkese açıktır. Bu nedenle nefsini aşır seyr-i sülûk eden (mânevî yolda ilerleyen) herkes evliya olabilir. Ancak evliya olmak, evliya anılarını ve kerâmetlerini dinlemek gibi hoş ve kolay değildir. Çünkü her şeyin başlangıcı güç ve sonu hoş olduğu gibi, evliyalığın da başlangıcı çok güç ve sonu çok hoştur. Şöyle ki:

Evliyalar başlangıçta **Nefs-i emmâre**'nin şehvet, gazab (öfke), kin, ki-bir, hased, onur, benlik ve dünya tutkusu gibi baskılarından kurtulup, **Nefs-i levvâme**'nin tevbe makamına ulaşmak için,

Yıllarca nefisleri ile kıyasıya cihad eder ve ruhsal açıdan güçlenmeye çalışırlar. Bu yolda başarı sağlamak için bir yandan ruhun gıdası olan **Zikrullah**'a devam ederken, diğer yandan nefsin gıdasını kesmek için doyuya yemez, kana kana su içmez, gaflet uykusuna dalmaz, gereksiz yere konuşmaz, kahkaha ile gülmez ve bir an ölümü, kefeni, tabutu ve mezarı unutmazlar.

Bu yolda çok elenenler olur ve bu uzun maratona dayanamayıp yarıştan çekilenler de olur. Ancak yılmadan ve geri adım atmadan mânevî yolculuğa devam edenler, kuşkusuz **Nefs-i levvâme** denilen kendini kınama yani tevbe makamına ulaşırlar.

Tevbe makamında tüm günahlardan arınıp gönülleri İlâhi nurla dolunca, dünyaya yeniden gelmiş gibi çok farklı bir hayata kavuşur ve ibâdetlerin tadını almaya başlarlar. Artık gönülleri uyanık, uykuları hafif, rüyaları gerçek, kalpleri huzurlu ve bedenleri hafif olur.

Gerçi şeytan da boş durmaz ve görevini ihmal etmez. Kerâmet ve mânevî makamlar hayali ile bunları oyalamaya ve yoldan alıkoymaya çalışır ama Allah'ın rızası dışında başka bir amaçları olmayanlar, şeytanın hilelerine aldanmaz, ihlâs ve samimiyetle mânevî yolculuğa devam edip **Nefs-i mülhime** denilen (ilham) makamına ulaşırlar.

Nefs-i mülhime aşk, cezbe, ilham, rûhanî zevk ve mânevî feyizlerle dolu çok tatlı bir makamdır. Bu makama gelenlerin içleri nur gibi parlayıp gönülleri meleklerle uyum sağlayacak yapıya ulaştınca, ilhamlar, ledünnî ilimler gelmeye ve bazı gizli sırlar açılmaya başlar.

İhlâs ile mânevî yolculuğa devam edenler ve bu makamı da aşanlar **Nefs-i mutmeinne** denilen (itminan, sükûn) makamına ulaştınca, artık nefsin baskısından kurtulur ve mânevî huzura kavuşurlar.

Bu makam, îman, istikrar, huzur, sükûn, takvâ, kerâmet ve gerçek velâyet (evliyalık) makamı olduğundan, bu makama ulaşan evliyalar dünya, âhiret sevdasından geçer, gece, gündüz ümmet-i Muhammed'e dua eder ve onları ancak Allah'ın zikri tatmin eder.

Dünyada yaşadıkları sürece rûhanî zevkler, mânevî feyizler, gerçek rüyalar, ilhamlar, keşifler ve kerâmetlerle mânevî yolculukları devam eder. Yeniden diriltiilip kabirlerinden kaldırıldıkları gün de, melekler onları karşılayıp, sakın korkmayın, mahzun da olmayın diye cennetle müjdelerler.

Evliyaların belirli bir alâmeti var mıdır?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'ın evliya (kul) ları görüldüğü zaman, sadece Allah hatırlanır.

(Tirmizî)

Allah aşkı ile yanan evliyaların gönülleri güneş gibi mânevî enerji saçtığından, evliyalara gören ve onların sohbetinde bulunan temiz kalpli mü'minler de, her şeyi unuturlar ve sadece Allah'ı hatırlarlar.

Ya kalpleri temiz olmayanlar?

Günah işleye işleye içleri kararan ve paslı bir aynaya dönüşen kalpleri-ne evliyaların gönüllerindeki güzellikler yansımadığı için onlar evliyalardan feyiz alamaz ve Allah'ı hatırlayamazlar.

Yeryüzünde her zaman evliya var mıdır?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her dönemde ümmetimin en hayırlısı beş yüz (kişi) dir. Bunlardan kırkı abdallar (yani kırklar) dır. Ne beş yüzlerin, ne de kırkların sayısı hiç noksanlaşmaz. Çünkü beş yüzlerden biri ölünce, onun yerine başka biri ve kırklardan biri ölünce, onun yerine de başka biri alınır. Bunlar kendilerine zulüm edenî af eder, kötülük yapana iyilik yapar ve Allah'ın kendilerine verdiği (maddî, mânevî) nimetlerden herkesi eşit şekilde yararlandırırlar. (Ebû Nuaym)

Beş yüzlerin en üstünlerinden üçü kutublardır ve kutubların en üstüne de **kutb'ül-aktab** denir. İşte evliyaların en büyükleri bunlardır ve bunlardan biri öldüğü an, hemen başkası yerine atanır.

Sonra yediler, kırklar, üç yüzler, ricâlullah ve ricâl'ül-gayb denilen evliyalardan gelir. Bunlar yeryüzünde görevli evliyalardır ve her birinin farklı görevleri vardır.

Görevli kadın evliya da var mıdır?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Abdal (kırk) lar, kırk erkek ve kırk kadın (evliya) dır. Kırklardan bir erkek öldüğü zaman, Allahü Teâlâ onun yerine bir erkeği ve kırklardan bir kadın öldüğü zaman, Allahü Teâlâ onun yerine bir kadını görevlendirir.

(Deylemî)

Ayrıca Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahü Teâlâ bu ümmet (i Muhammed) için her (hicrî) yüzyılın başında, dini (bid'atlardan arındırıp) yenileyecek birini (müceddid) gönderir.

(Ebû Dâvûd - Hâkim - Beyhâkî)

Hz. Muhammed son peygamber olduğu ve ondan sonra başka peygamber gelmeyeceği için Yüce Allah her hicrî yüz yılın başında bir müceddid gönderir. Müceddidler, zamanla ortaya çıkan bid'atlardan, hurâfelerden dini arındırmaya, farzları ve unutulmuş sünnetleri ihya etmeye çalışırlar.

Bunların dışında her zaman daha pek çok evliyalar vardır ve bunların sayısını ancak Allah bilir.

EZAN

Yüce Allah buyuruyor:

Ey iman edenler! Cuma günü namaz için çağırıldığınız (ezan okunduğu) zaman, hemen Allah'ı anmaya (namaza) koşun ve alış-verişi bırakın. Eğer bilerseniz bu sizin için (alış-veriştten) daha hayırlıdır. (Cuma - 9)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Namaz vakti gelince içinizden biri ezan okusun ve en yaşlınız da imam olsun. (Buhâri - Müslim)

Ezan, namazın vakitlerini bildirmek ve müslümanları namaza davet etmek için belirli kelimelerle yapılan özel bir davettir.

Kur'an, sünnet ve icmâ-i ümmet gibi en kesin ve en somut kaynaklara dayanan ezan, İslâm'ın simgesi ve yeryüzündeki bütün müslümanların ortak parolasıdır. Bu nedenle ezanın tek kelimesi değiştirilemez ve aslının (Arapçanın) dışında başka dille okunamaz.

İlk ezan ne zaman okundu?

Hicretin birinci yılında Medine'deki Mescid-i Nebi'nin inşaatı tamamlandı ve içinde cemaatle namaz kılınmaya başlandı. Namaz vakitlerinde Hz. Bilal mescidin yakınında "Es-salâh! Es-salâh! (Namaza! Namaza!)" ya da "Essalâtü câmiatun (namaz toplayıcıdır)" diye müslümanları namaza davet ediyordu ama yeterli değildi.

Medine'nin dış semtlerinde oturanlar, devesini otlatanlar, hurma bahçelerinde çalışanlar ve alış-verişle uğraşanlar Hz. Bilal'in sesini duyamıyor ve vaktinde cemaate yetişemiyorlardı. O dönemde saat, takvim de olmadığından, bu konuya bir çözüm bulmak ve Medine halkına namaz vakitlerini duyurmak gerekiyordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) bir gece yatsı namazından sonra bu konuyu gündeme getirdi ve sahâbelere bu konudaki görüşlerini sordu? Sahabele-
rin bazıları çan çalalım, bazıları boru çalalım, bazıları ateş yakalım ve bazıları da
def çalalım dedi.

Çan çalmak hıristiyanlığın, boru çalmak yahudiliğin, ateş yakmak
mecûsiliğin ve ibâdete çalgı aleti karıştırmak da putperestliğin simgesi ol-
duğundan, Peygamberimiz bu görüşlerin hiçbirini beğenmedi ve bir karar
alınmadan dağıldılar.

Abdullah bin Zeyd (r.a.) o gece uyku ile uyanıklık arasında iken gökten
bir melek gelip yüksekçe bir yerde Kible'ye dönerek ayakta önce ezan ve
az sonra kâmet okudu. Sonra Hz. Zeyd'e döndü ve "Git Resûlullah'a söyle,
insanları namaza böyle davet edin" dedi.

Hz. Zeyd derhal Peygamberimizin yanına geldi ve gördüğü rüya'yı an-
lattı. Peygamberimiz (s.a.v.): "İnşâAllah bu hak rüyadır, melekten öğren-
diklerini git Bilal'a öğret; çünkü onun sesi, senin sesinden daha güzeldir"
buyurdu.

Hz. Zeyd Hz. Bilal'a Peygamberimizin emrini iletince, Hz. Bilal yüksek-
çe bir yere çıkıp Kible'ye döndü ve o güzel sesi ile Hz. Zeyd'den öğrendik-
lerini şöyle okudu.

Allahü Ekber Allahü Ekber Allahü Ekber Allahü Ekber

Eşhedü en lâ ilahe illallah Eşhedü en lâ ilahe illallah

Eşhedü enne Muhammeder-resûlullah

Eşhedü enne Muhammeder-resûlullah

Hayye ale's-salâh Hayye ale's-salâh

Hayye ale'l-felâh Hayye ale'l-felâh

Allahü Ekber Allahü Ekber

Lâ ilâhe illallah...

İşte İslâm'da ilk okunan ezan budur ve okuyan da sonradan Peygam-
berimizin müezzini ünvanını alan Bilâl-i Habeşi radiyallahü anhü'dür.

Ezan okuyana **müezzin** denir. Müezzinin sünnetleri, namaz vakitlerini
iyi bilen, akıllı, erkek ve günahlardan sakınan takvâ sahibi olması, ezanı
yüksekçe bir yere (minareye) çıkıp ve Kible'ye dönüp ayakta okuması sün-
net, aşağıda oturarak okuması mekruhtur.

Cünubun, fâsıkın (açıkça günah işleyenin), akli ermeyen çocuğun, be-
yinsel özürünün (delinin) ve kadının ezan okuması tahrîmen, yani harama
yakın derecede mekruhtur.

Cünubun, akli ermeyen çocuğun, kadının ve beyinsel özürünün okuduğu ezanlarla, **merkezi sistemle okunan ezanlar** geçersiz olduğu için bunlar iade edilir, yani tekrar okunur.

Ezan okumanın fazileti!

Beş vakit namaz ile cuma namazı ve kaza namazları için ezan okumak, erkekler için sünnet-i müekkede'dir. Kadınlar, vakit ve kaza namazı kılarken ezan okumaz ve kâmet getirmezler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse îman ve ihlâs ile beş vakit ezan okursa, geçmiş (küçük) günahları bağışlanır. (Beyhâki)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Allah rızası için (ücretsiz) yedi sene ezan okursa, ona cehennemden kurtuluş beraati yazılır. (İbni Mâce - Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim (Allah rızası için) on iki sene ezan okursa, ona cennet vâcib olur. (Hâkim - Beyhâki)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanlar ezan okumanın ve birinci safta namaz kılmanın sevabını bil-selerdi, sonra bunları yapabilmek için kur'a çekme zorunluluğunda kal-salardı, (sevabı kaçırmamak için) kura çekerlerdi. (Buhâri - Müslim - Tirmizî - Nesâî)

Ezanı dinlemek

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ezanı duyduğunuz zaman, siz de müezzinin söylediği gibi söyleyin. (Buhâri - Müslim - Tirmizî)

Ezanı duyanların konuşmayı kesip, saygı ile ezanı dinlemeleri, müezzinle birlikte aynı sözleri tekrar etmeleri ve zorunlu işi olmayan erkeklerin davete icabet edip câmiye gitmeleri sünnettir.

İslâm ülkelerinde Ezan-ı Muhammedî okunurken hayat durmalı, erkek, kadın bütün müslümanlar âdeta koro halinde (ama sessizce) müezzinle birlikte aynı sözleri tekrarlamalıdır. Şöyle ki:

Müezzin “Allahü ekber, eşhedü en la ilahe illallah” ve “Eşhedü en ne Muhammeder-resûlullah” derken, dinleyenler de aynı sözleri tekrarlar. Müezzin “Hayye ale's-salah” ve “Hayye ale'l-felâh” derken, dinleyenler “Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh” der ve sabah ezanında müezzin “Es-salâtü hayrû'm-mi-ne'n-nevm” derken, dinleyenler de “Sadakte ve berirte” derler.

Ezan duası

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ezanı duyan kimse, "Allahümme Rabbe hâzihid-da'veti-tâmmeh vessalât'i-lkâimeh, âti Muhammedeni'l-vesîleh ve'l-fadîleh ve'd-derecete'r-refiah ve'bashû mekâme'm-mahmûdeni'l-lezî veadteh, İn-neke lâ tuhlifulmiâd" derse, kıyâmet gününde o kimseye şefaetim vâcib olur. (Buhâri - Nesâî - Tirmizî - Ebû Dâvûd - İbni Mâce)

Ezandan sonra bilenler sessizce bu duayı okur, bilmeyenler salâvât-ı şerîfe getirir. Câmilerde görevlilerin ellerini kaldırıp yüksek sesle ezan duasını okumaları bid'attir.

Merkezi sistemle okunan ezanlara gelince!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İyi biliniz ki, sözün en hayırlısı Allah'ın Kitabı (Kur'an) dır. Yolların en hayırlısı Muhammed'in yoludur. İşlerin en kötüsü, sonradan ortaya çıkarılan bid'atlardır ve her bid'at dalâlettir. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Medine'de (yani İslâm ülkesinde) bir bid'at çıkarır ya da bir bid'atçıyı barındırır, Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların lâneti onun üzerine olsun! (Buhâri - Müslim)

Sözlükte, sonradan ortaya çıkan şeylere **bid'at** denir. Sözlük anlamına göre bilim ve teknolojik gelişmeler de bid'at kapsamına girse de, bunlara **bid'at-ı hasene** (güzel ve yararlı yenilikler) denir.

Peygamberimizin dalâlet dediği ve çıkaranlara lânet ettiği bid'atlar ise, inanç ve ibâdetlere sokulan bid'atlardır. Çünkü bunlar mutlaka bir sünneti, hatta farzı giderir ve zamanla dini yozlaştırır.

Örneğin, içinde cemaatle namaz kılınan câmi ve mescidlerin her birinde ayrı ayrı ezan okunması ve ezanı ergenlik çağına gelen akıllı bir erkeğin okuması sünnettir.

Beyinsel özürülülerin, bunamışların ve alkoliklerin okuduğu ezanlar geçersiz olduğu gibi, cansız telsiz cihazlarının okuduğu ezanlar da geçersizdir. Ayrıca İslâm'ın evrensel parolası olan bir sünneti giderdiği için bid'at-ı seyyie (çok çirkin bid'at) ve dalâlettir.

Ezan-ı Muhammedî okunacak diye müslümanlardan toplanan paralarla yapılan minareleri telsiz direğine çevirenler ve kendi isteği ile merkezi sistemle ezan okuyanlar Allah katında sorumludur.

FÂİZ HARAMDIR

Yüce Allah buyuruyor:

Fâiz yiyenler (kabirlerinden), ancak şeytan çarpmış (cinnet geçiren) kimsenin kalktığı gibi kalkarlar. Bu ceza onların "Alım-satım da fâiz gibidir" demelerinden dolayıdır. Gerçekte Allah alım-satımı helâl ve fâizi haram kıldı. (Bakara - 275)

Fâizi alanlar, verenler, fâizden elde ettikleri gelirleri yiyenler ve çoluk çocuğuna haram yedirenler, kıyâmet günü sanki şeytan çarpmış da cinnet nöbetleri geçiren kimseler gibi dengesiz bir şekilde kabirlerinden kalkacaklar ve düşse kalka sorgulanmak üzere mahşer yerine gidecekler.

Fâiz nedir?

Vadesi gelince daha fazlasını ödeme koşulu ile ödünç vermeye (kredi açmaya) **fâiz** denir. Kapitalizmin dolaylı bir sömürü aracı olan fâiz sistemi, yatırımı önlediği, enflasyonu körüklediği, ekonomik dengeleri bozduğu ve insanları iflasa, bunalıma sürüklediği için hak dinlerin hepsinde yasaklanmış ve haram kılınmıştır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Fâizi alana, verene, kâtibine (yazışma işlemi yapana) ve şâhidine Allah lânet eder. (Taberânî)

Abdullah İbni Mes'ûd radiyallahu anhü diyor ki:

Allah'ın Resûlü (s.a.v.) fâizi alana da, verene de lânet etti. (Müslim)

Fâizi alana, verene, kâtipliğini (yazı işlemi yapana) ve şâhitlerine (kefillerine) Allah'ın ve Peygamberimizin lânet ettiğini düşünmek bile insanın tüylerini ürpertirken,

Çağın korkunç vebası olan fâiz bataklığına başlarını sokup devekuşu gibi gerçeklere karşı gözlerini kapayanlara, Allah hidâyet etsin demekten başka elimizden ne gelir ki!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanların üzerine öyle bir zaman gelecek ki, fâiz yemeyen hiç kimse kalmayacak. Açıkça (fâiz) yemeyenlere bile (dolaylı yollarla) tozu bulaşacak. (Ebû Dâvûd - İbni Mâce - Hâkim)

Fâiz sistemi, alkol, kumar, fuhuş gibi İslâm dışı yaşantıların, aşırı savurganlığın ve kapitalist yönetimlerin egemen olduğu ülkelerde daha yay-

gındır. Ne yazık ki, kıyâmete yakın daha da yaygınlaşacak ve açıkça fâiz yemeyenlere bile kredi ve kredi kartı adı altında fâizin tozu bulaşacak.

Fâizin sonu nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

Allah fâizi mahveder, sadakaları (verilen malları) bereketlendirir.

(Bakara- 276)

Fâiz, zevkle yenilen zehirli bala benzer. Zehir etkisini göstermeye başlayınca “Ah! Keşke yemeseydim” derler ama iş işten geçmiş ve geç kalmış olabilirler.

Kredi adı altında fâizle para alanlar, çek, senet ve kredi kartına bulaşanlar, önceleri sevinirler ve kendilerini açığöz zannederler ancak iflas edip mallarına, mülklerine haciz gelince ve sinir krizleri geçirip bunalıma girince, “Ah! Keşke fâize bulaşmasaydım” derler ama iş işten geçmiş ve geç kalmış olabilirler.

Âyet-i kerimede "Allah fâizi mahveder" buyurulduğu ve Allah'ın vaadi hak olduğu için mal, mülk sahibi olma ya da daha fazla kazanma hırsı ile fâize bulaşanlar eninde sonunda mutlaka iflas eder, bunalıma girer ve ellerindeki malları da gider.

İlâhi ültimatom!

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'tan korkun (emrine itaat edin). Eğer gerçekten (Allah'a) inanıyorsanız fâizden arta kalanı terk edin (fâizden sıyrılın). Eğer (böyle) yapmazsanız, Allah ve Resûlü ile savaş halinde olduğunuzu bilin! (Bakara - 278 - 279)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Fâiz (günah açısından) yetmiş üç derecedir. En hafif olanı, bir kimşenin annesi ile nikâh (zina) etmesi gibidir. (Hâkim - Beyhâkî)

Bu âyet-i kerime ve hadîs-i şerîf karşısında gerçekten Allah'a inananların, Allah korkusu ile kalplerinin tir tir titremesi ve derhal fâiz bataklığından çıkmaları gerekir. Aksi halde ölüm meleği aniden karşılırlarına dikilince, Allah ve Resûlü ile savaş halinde ve lânetlenmiş olarak âhiret âlemine göçüp giderler ve orada cezalarını çekerler.

FARZ NE DEMEKTİR?

Yüce Allah buyuruyor:

Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize ibâdet (emirlerine itaat) edin ki, azabından korunasınız. (Bakara - 21)

Bizi ve bizden önceki varlıkları yaratan yüce Rabbimize gerçek anlamda ibâdet edebilmemiz için öncelikle Rabbimizin emirleri olan farzları iyi öğrenmemiz ve doğru uygulamamız zorunludur. Aksi halde sevab yapayım derken günah ve itaat edeyim derken isyan etmiş olabiliriz.

Farz ne demektir?

Kur'an-ı Kerim'deki açık ve kesin delillere (kanıtlara) dayanan ve Yüce Allah'ın yapılmasını emrettiği bağlayıcı hükümlere **farz-ı kat'i** denir. Bunlar Asr-ı Saadetten beri yaşanan, uygulanan ve sahabelerin icmâ'ı (söz birliği) ile kanıtlanan dinin temel hükümleridir.

Farzları öğrenmek, uygulamak ve bunların Allah'ın emirleri olduğuna inanmak, akıllı olup ergenlik çağına eren, erkek ve kadın bütün müslümanlara farzdır.

Farzların Allah'ın emirleri olduğuna inanan ve uygulayanlara **mü'min-i kâmil** (gerçek, olgun mü'min), inandığı halde uygulamayanlara (örneğin, namaz kılmayanlara) **mü'min-i fâsık** (günahkâr mü'min) ve inanmayanlara da **kâfir** (inkârcı) denir.

Günahlardan kaçınmak da farz mıdır?

Evet farzdır. Çünkü farzlar yapılması zorunlu olan İlâhi emirler olduğu gibi günahlar da yapılmaması (kaçınılması) zorunlu olan İlâhi emirlerdir. Örneğin; namaz kılmak, oruç tutmak ve zekât vermek farz olduğu gibi, alkollü içkileri içmemek, kumar oynamamak ve hanımların dışarıda açık saçık gezmemeleri de farzdır; çünkü Allah örtünmelerini emretmektedir.

Bu nedenle namaz kılmayanlar, oruç tutmayanlar ve zekât vermeyenler Allah katında fâsık, günahkâr oldukları gibi, alkollü içki içenler, kumar oynayanlar ve dışarıda açık saçık gezen hanımlar da Allah katında fâsık ve günahkârdırlar.

Farzlar farz-ı ayn ve farz-ı kifaye olmak üzere iki kısımdır;

1-Farz-ı ayn ne demektir?

Akıllı olup ergenlik çağına eren (yükümlülük altına giren), erkek ve kadın bütün müslümanların kişisel olarak bizzat kendilerinin yapmaları gereken namaz ve oruç gibi ibâdetlere **farz-ı ayn** denir.

Aile bireylerinde ve toplumlarda bazı kimselerin yediği yemeklerle diğer insanların açlığı giderilemediği ve kullandıkları ilaçlarla diğer hastalar sağlığına kavuşamadığı gibi,

Eşlerden birinin ve toplumdaki hacıların, hocaların kıldığı namazlarla da, diğer insanların mânevî açlığı giderilmez, ruhsal bunalımdan ve sorumluluktan kurtulamazlar.

İslâm'ın temel ibâdetlerinden zekâtı varlıklı kimselere, haccı gücü yetenlere ve orucu sağlıklı kimselere farz kılan Allah, namaza gelince!

Zengin, fakir, genç, yaşlı, hasta, sağlam, erkek ve kadın ayırımı yapmadan bütün müslümanlara farz-ı ayn kılmıştır. Bu nedenle malı, mülkü, makamı, rütbesi ve yetkisi ne olursa olsun, her müslümanın üzerine farz-ı ayn olan beş vakit namazı bizzat kendisinin kılması zorunludur.

2- Farz-ı kifaye ne demektir?

Ergenlik çağına eren müslümanlardan, bazılarının yapması ile diğerlerinin sorumluluktan kurtulduğu İlâhi emirlere **farz-ı kifaye** denir.

Ölen bir müslümanın yıkanması, kefenlenmesi, cenaze namazının kılınması ve mezara gömülmesi, hayatta olan müslümanların üzerine farzdır. Amaç, bu işlemlerin yapılması ve cenazenin Berzah âlemindeki yuvasına yerleştirilmesidir. Yeteri kadar müslüman bu görevi yerine getirince yani amaç gerçekleşince, diğer müslümanlardan sorumluluk kalkar ve toplumsal denge sekteye uğramaz.

Verilen selâmı almak, Kur'an'ın tamamını ezberlemek, seslice okunan Kur'an'ı dinlemek, Allah yolunda cihad etmek, emr-i ma'rûf yapmak ve gerekli meslekleri öğrenmek de farz-ı kifayedir.

Farz-ı kifayeleri her toplumda yeteri kadar müslümanın yapması ile diğer müslümanlar sorumluluktan kurtulur ama tabii ki sevabı yapanlar alır, diğerleri bundan yoksun kalır.

Farzları öğrenip uygulamak ve haramlardan kaçınmak farz olduğundan abdest, gusül, namaz ve oruç gibi temel ibâdetlerin farzlarını bile bilmeyenlerin gereksiz bilgilerle oyalanmaları, hatta güvenilir ilmihal kitapları yerine Kur'an ve hadîs mealleri okumaları,

Farzları öğrenmek farz olduğundan, farzı terk ettikleri için günahkâr olurlar.

FÂTİHA SÛRESİ

Sözlükte fâtiha, açış ve başlangıç demektir. Kur'an'ın ilk sûresi olduğu ve Kur'an bu süre ile başladığı için **Fâtiha** denildiği gibi Kur'an'ın özü olduğu için **Ümmü'l-Kitab** ve yedi âyet olup her rek'atta tekrar okunduğu için **Seb'ul-Mesânî** gibi isimler de verilmiştir.

1- "Bismillâhirrahmânirrahîm" (Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla)

Tevbe Sûresi dışında diğer bütün sûreler gibi Fâtiha Sûresi de Besmele ile başlamaktadır. Çünkü her hayrın başı olan Besmele, aslı bozulmayan İlâhi kitapların anahtarı ve şifresidir.

Fâtiha Sûresi ittifakla yedi âyettir. Hanefîlere göre Besmele Fâtiha'ya dâhil olmadığından, cehri (sesli) namazlarda gizli (sessizce) okunur. Şâfîlere göre Besmele Fâtiha'ya dâhil olduğundan, cehri namazlarda Fâtiha ile birlikte cehri (sesli) okunur ve namazda Fâtiha ile birlikte okunması farzdır.

2- Hamd (övgü ve şükürler), âlemlerin Rabbi olan Allah'ın hakkıdır.

Hamdû senâlar, övgüler ve şükürler Allah'ın hakkıdır. Çünkü her şeyi yaratan, yöneten ve dilediği gibi yönlendiren ancak O'dur. Dünyayı güneş enerjisi ile çalışan doğal bir laboratuvara dönüştüren, yediğimiz gıdaları, içtiğimiz suları ve soluduğumuz havayı yaratan Allah göklerin, yerin tek egemenidir ve her çeşit övgüler, şükürler gerçekten sadece O'nun hakkıdır.

3- (Âlemlerin Rabbi olan Allah) Rahman'dır ve Rahîm'dir.

Rahmet kökeninden gelen Rahman ve Rahîm isimleri aynı anlama gelmekle birlikte, Rahman ismi geneldir, bütün varlıkları kapsar. Rahîm ismi ise özeldir, sadece mü'minleri kapsar.

Örneğin, dünyada mü'min-kâfir ayırımı yapmadan bütün insanların rızıkını veren Allah, âhirette sadece mü'minlere merhamet edecek ve onları o güzelim cenneti ile ödüllendirecektir.

4- Din (mahşer) gününün tek mâlikî (egemeni) dir.

İnsanlar yeniden dirilip kabirlerinden kalktıklarında, Yüce Allah'ın emrine kayıtsız şartsız tam teslim olup boyun eğecekler. Çünkü egemenliğin sadece Allah'a ait olduğunu açıkça görecekler.

5- Ancak sana kulluk ederiz ve ancak senden yardım isteriz.

Geçmişini (bir damla sudan yaratıldığını) ve geleceğini (mezarda çürüyüp bir leşe dönüşeceğini) unutmayan gerçek mü'minler ancak yerlerin, göklerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'a kulluk eder ve yine ancak O'ndan yardım isterler.

6- Bizi sırat-ı müstekîm'e (dosdoğru yola) hidâyet eyle (ilet).

Ya Rab! Bizi sırat-ı müstekîm denilen, cennete giden yola hidâyet eyle ve o yolda sabit kıl.

7- Nîmetine erdirdiğin kullarının yoluna, gazabına uğrayan ve dalâlette kalanlardan eyleme!

Nîmetine erdirip kendilerinden razı olduğun peygamberlerin, sıddıkların, şehitlerin ve sâlihlerin yoluna hidâyet eyle. Gazabına uğrayıp helak olanlardan ve sapıtıp dalâlette kalanlardan eyleme!

AMİN!... (duamızı lütfen kabul eyle)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim ki namazda Ümmü'l-Kitabı (Fâtiha'yı) okumazsa, o (namaz) eksiktir, eksiktir, eksiktir, tam değildir. (Müslim)

İster farz, ister vâcib ve ister sünnet olsun, her namazda Fâtiha'yı okumak Hanefî'de vâcib, Mâlikî, Şâfi ve Hanbelî'de farzdır. Bu nedenle Fâtiha'sız namaz noksandır, tam değildir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

En üstün zikir "Lâ ilâhe illallah" ve en üstün dua "Elhamdülillah" dır.

(Tirmizî) - Nesâî - Hâkim)

En üstün zikir, Lâ ilâhe illallah'dır. Çünkü îmanın zirvesi, tevhidin simgesi ve cennetin anahtarıdır. En üstün dua, Elhamdülillah (Fâtiha) dır. Çünkü Kur'an'ın özü ve kitapların anasıdır.

Erkek-kadın her müslüman Fâtiha'yı bildiği halde, "dua yapmasını bilmiyorum" diyenlerin ve özel duahanların bağırıp çağırımlarına Âmin diyenlerin kulakları çınlasın!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Fâtiha (Sûresi), her derde şifâdır. (Beyhâkî)

İhlâs ile okunan Fâtiha, ölümün dışında maddi ve mânevî hastalıklara şifâ ve her derde devadır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Fâtiha ve Âyet-el-kürsî okunan eve (ev halkına), o gün cin ve insanlar bir zarar veremez. (Deylemî)

Fâtiha gibi bir hazinenin değerini bilelim, okurken anlamını düşünelim, yavrularımıza öğretilim ve Fâtiha'daki gerçekleri uygulayıp sadece Allah'a kulluk edelim.

FELÂK VE NÂS SÛRELERİ

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Yarattığı varlıkların şerrinden, karanlığı çöktüğü zaman gecenin şerrinden, düğümlere üfleyen (büyücü) lerin şerrinden ve hasetlik yaptığı zaman, hased edenin şerrinden, tan yerini ağartan Rabbe sığınırım. (Felâk Sûresi)

(Ya Muhammed!) De ki: İnsanların gönlüne vesvese veren, (Allah anılınca) geri çekilip sinen, cin ve insan şeytanlarının şerrinden, insanların Rabbine, insanların Melikîne ve insanların İlâhına sığınırım. (Nâs Sûresi)

Felâk ve Nâs Sûreleri **Kul** (söyle) emrinden sonra **Eûzü** (sığınırım) ile başladığı için bu iki sûreye iki muavviz (iki sığındırıcı) anlamında **Muavvizeteyn** denir.

Ebû Saîd el-Hudrî radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) Muavvizeteyn (Felâk-Nâs) gelinceye kadar, cinlerden ve insanların göz değmesinden (çeşitli dualarla) Allah'a sığınır. (Felâk-Nâs) gelince bunlarla Allah'a sığınmaya başladı ve diğer duaları bıraktı. (Tirmizî - İbni Mâce)

Bizler de Felâk Sûresi ile;

“Yarattığı varlıkların şerrinden” Arının balı ve iğnesi, gülün çiçeği ve dikenli olduğu gibi melekler hâriç her varlığın hayrı da şerri de vardır. Bizler varlıkların hayrından yararlanıp şerrinden,

“Karanlığı çöktüğü zaman gecenin şerrinden” Gün ışığında gizlenip gecenin karanlığında ortaya çıkan her çeşit zararlı varlıkların ve cinlerin şerrinden,

“Düğümlere üfleyen (büyücü) lerin şerrinden” Cinci, büyücü ve bakıcı denilen sapıkların ve onların kapılarını aşındıranların şerrinden,

“Hasetlik yaptığı zaman, hased edenin şerrinden” Hased (kıskanç) kimselerin, kıskançlıkla baktıkları zaman gözlerinden çıkan zararlı ışınların şerrinden,

“Tan yerini ağartan Rabbe” yani koskocaman dünyayı oyuncak bir top gibi kendi eksenini etrafında döndüren ve gecenin karanlığını giderip tan yerini (doğu ufkunu) aydınlatan Yüce Rabbimizin sonsuz ve sınırsız kudretine sığınalım.

Ve Nâs Sûresi ile;

“İnsanların gönlüne vesvese veren, (Allah anılınca) geri çekilip sinen, cin ve insan şeytanlarının şerrinden” cin asıllı şeytanlar gönlümüze girip vesvese denilen sessiz fısıltıları ile îmanımızı çalmaya ve bizi kuşku, evham bataklıklarına atmaya çalışırlar. Şeytanlaşan insanlar da söz ve yazıları ile kafamızı karıştırmaya, geleceğimizi karartmaya ve îmanımızı çalmaya çalışıyorlar.

Bu nedenle cin ve insan şeytanlarının şerrinden, insanların ve bütün âlemlerin Rabbi, Meliki (tek egemeni) ve gerçek ilâhı olan Yüce Allah’a sığınalım ve Felâk, Nâs Sûrelerini çok okuyalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bu gece indirilen âyetleri görmedin mi? (Sığınma açısından) Onların misli görülmemiştir. (Onlar) “Kul eûzü birabbil-felâk ve Kul eûzü birabbîn-nâs” dır. (Müslim - Tirmizî)

İnsanların uzun araştırmaları ve deneyimleri sonucu en modern fabrikalarda ürettikleri gıda ürünleri, süt, bal ve yumurta gibi doğal gıdalara benzemediği gibi, kuşkusuz insanların sözleri de Allah’ın âyetlerine benzermediğinden,

Cinlerin, şeytanların, büyücülerin ve bütün varlıkların şerrinden korunmak için Felâk ve Nâs Sûrelerini çok okuyalım, yakınlarımıza ve yavrularımıza da okutalım.

Âişe radiyallahu anha diyor ki:

Peygamberimiz her gece yatacağı zaman iki avucunu birleştirip, Kul hüvallahu ehad, Kul eûzü birabbil-Felâk ve Kul eûzü birabbîn-Nâs’ı okuyup (avucuna) üflerdi. Sonra başından ve yüzünden başlayıp ellerinin eriştiği yere kadar her tarafını sıvazlar ve bunu üç defa tekrarlar. (Buhârî)

Bir kimse yatacağı zaman bu üç sûreyi okuyup avucuna üflerse ve sonra Peygamberimizin yaptığı gibi başından ve yüzünden başlayıp bedeninin her tarafını sıvazlarsa sabaha kadar Allah'ın koruması altındadır. Eğer sabah namazından sonra aynı işlemi yaparsa, akşama kadar Allah'ın koruması altındadır.

FEN BİLİMLERİNİ ÖĞRENMEK

Müslümanların iç ve dış güçlerin baskılarına boyun eğmeden dinlerini özgürce yaşayabilmeleri için güçlü olmaları ve güçlü olmaları için de kimya, fizik, matematik, tıp, biyoloji, botanik, astronomi ve jeoloji gibi fen bilimlerini, yaşadıkları çağın teknolojisini ve yararlı meslekleri öğrenmeleri **farz-ı kifâye**'dir.

Çağın bilim, teknoloji ve yararlı mesleklerini öğrenmek farz-ı kifâye olduğundan, müslümanlar yetenekleri doğrultusunda bilim ve meslek dallarından birini öğrenip İslâm topluluğuna katkıda bulunmalı ve İlâhi emri yerine getirmelidir. Aksi halde bütün müslümanlar sorumlu ve günahkâr olur.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey îman edenler!) Onlara (düşmanlara) karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve (cihad için) bağlanıp beslenen atlar hazırlayın. Onunla Allah'ın (din) düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmeyip Allah'ın bildiği (gizli düşmanları) korkutursunuz. Allah yolunda ne harcarsanız, (karşılığı) size eksiksiz verilir ve siz haksızlığa uğratılmazsınız. (Enfâl - 60)

Bir devletin emperyalist güçlere karşı bağımsızlığını koruyabilmesi için her an savaşa hazır ve caydırıcı bir güce sahip olması zorunlu olduğundan,

Yüce Allah İslâm ülkelerine göz diken açık ve gizli düşmanlara karşı, onları korkutmak ve saldırgan tutumlarından caydırmak için gücümüzün yettiği kadar "kuvvet" ve cihad için özel "atlar" (savaş araçları) hazırlamamızı emrediyor.

Bu İlâhi emrin gereği, müslümanların öncelikle inançlı, bilinçli ve iyi eğitilmiş mücâhid askerler yetiştirmeleri ve onları güçleri yettiği kadar yaşadıkları çağın en üstün silah, araç ve gereçleri ile donatmaları farz-ı kifâye'dir.

Peygamberimiz (s.a.v.) bir gün minberde yukarıda geçen âyeti okudu ve üç defa,

"İyi bilin ki kuvvet (ok) atmaktır" buyurdu. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) “**kuvvet (ok) atmaktır**” buyurarak, bir yandan müslümanları o dönemin en üstün savunma silahı olan ok atış eğitimi ve ok üretimi yapmaya teşvik ederken diğer yandan gelecekteki savaşların gelişmiş oklarla (füzelerle) olacağı mesajını vermiştir.

Asr-ı Saadet’teki müslümanlar dışa bağımlı olmamak için o dönemde geçerli olan ok, kılıç, mızrak, kalkan ve zırh gibi silahları kendileri imal ettikleri gibi,

Çağımızdaki müslümanlar da silah sanayinde dışa bağımlı olmamaları için yaşadıkları çağın bilim ve teknolojisini iyi bilmeleri, ağır silah sanayilerini kurmaları, tank, top, füze, gemi ve uçak gibi her çeşit silah, araç ve gereçleri kendileri yapmaları zorunludur.

Bu işin finansman kaynağına gelince,

Âyet-i kerîmede “**Allah yolunda ne harcarsanız, (karşılığı) size eksiksiz (kat kat) verilir ve siz haksızlığa uğratılmazsınız**” buyruluyor.

Devlet, millet ve ordu aynı çizgide olunca, aynı inancı paylaşıncı ve amaç Allah rızası olunca, Asr-ı Saadet’teki gibi çağın müslümanları da her şeyi başarır ve dışa bağımlı olmaktan kurtulurlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İlim (bilim ve teknoloji) Çin’de de olsa alınız. (Beyhâkî)

Çağdaşlık adına sadece çıplaklığı savunup, bilim ve teknoloji açısından çağın gerisinde kalanlar, lütfen çağdaşlığı doğru algılasınlar, gerçekte bilim ve teknoloji yuvası olan üniversiteleri sapık ideolojilerine kurban etmesinler.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Dâvûd’a tarafımızdan bir üstünlük (farklı özellikler) verdik. “Ey dağlar ve kuşlar! Onunla birlikte tesbih (zikir) edin” buyurduk ve ona demiri yumuşattık. (Savaşta bedeni koruyacak) uzun, geniş zırhlar yap ve düzenli olmasını gözet. (Ey Dâvûd ehli!) Sâlih amel işleyin, çünkü ben yaptıklarınızı görmekteyim. (Sebe - 10 - 11)

Hız. Dâvûd hem peygamber hem de devlet başkanı olduğu halde, Yüce Allah’ın ona “**(Savaşta bedeni koruyacak) uzun, geniş zırhlar yap**” diye emretmesi, gerçekten çok düşündürücüdür.

Müslümanlar bu mesajı doğru okumalı, gereken ibreti almalı, dinin bilim, teknoloji ve yararlı meslek dallarına verdiği önemi iyi algılamalıdır.

FERÂİZ (MÎRAS) İLMİ

Farz kökeninden gelen “ferâiz”, farızanın çoğuludur ve mirasta “vârislere tayin edilen hisseler” demektir. Mirasta vârislerin hisselerini doğrudan Yüce Allah belirlediği için miras hukukuna farzlar anlamında **ferâiz** denir.

İslâm öncesi câhiliye döneminde ölen kimselere sadece erkek akrabaları vâris olur, eli silah tutmuyor (düşmanla savaşıyor) diye küçük çocuklara, kızlara ve kadınlara mirastan pay verilmezdi. Bu haksız uygulamadan dolayı babası ölen küçük çocuklar, kızlar ve eşi ölen kadınlar, mirastan pay alamadıkları için el açıp dilenme zorunluluğunda bile kalırlardı.

Bir gün Uhud Savaşı’nda şehid olan Hz. Sa’d bin Rebi’nin eşi iki kızı ile Peygamberimizin yanına geldi ve; “Ya Resûlallah! Bunlar Uhud’da şehit olan Sa’d’ın kızları. Sa’d şehid olunca, onun erkek kardeşleri malın hepsini aralarında paylaştılar, kızlara mirastan bir pay vermediler” diye şikâyet etti ve bu nedenle çok güç durumda olduklarını haber verdi.

Bu konuda hüküm verme (kanun koyma) yetkisi sadece Yüce Allah’a ait olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.): **“Biraz sabredin, Allah bu konudaki hükmünü bildirir”** dedi. Gerçekten az sonra Hz. Cebrâil geldi ve aşağıdaki âyet-i kerîmeyi getirdi.

Yüce Allah buyurdu:

Ana, baba ve akrabanın terîkesinden (ölenlerin bıraktığı maldan) erkekler için hisse (pay) vardır. Ana, baba ve akrabanın terîkesinden kadınlar için de bir hisse vardır. Azından da çoğundan da (erkekler ve kadınlar için) farz kılınmış hisseler vardır. (Nisâ - 7)

Bu âyet-i kerîme ile câhiliye döneminin çarpık uygulamaları yürürlükten kaldırıldı ve ana-baba ile yakın akrabaların bıraktığı mal (miras) dan, erkekler için de kadınlar için de farz kılınmış belirli hisseler olduğu bildirildi.

Babası ölüp yetim kalan küçük çocuklar hakkında da, Yüce Allah buyuruyor:

Arkalarında güçsüz küçük çocuklar bıraktıkları takdirde onların hakkında (hali ne olur diye?) kaygılananlar (yetimlere haksızlık etmekten) sakınsınlar. Allah’tan korksunlar ve doğru söz söylesinler. (Nisâ - 9)

“Bugün bana ise, yarın da sana” diye bir söz vardır ya! Gerçekten çok doğrudur. Durmadan dönen bu fâni dünyada her an doğumlar-ölümler olur ve rüzgar eken sonuçta fırtına biçer.

Yüce Allah buyuruyor:

Yetimlerin mallarını haksız olarak yiyenler, (gerçekte) karınlarını ancak ateş ile doldurmuş (gibi) olurlar. Onlar çılgın bir ateşe gireceklerdir. (Nisâ -10)

Öz kardeşleri de olsa haksız olarak yetim malı yiyenler, âhiret âleminde cehennem en çılgın, en kızgın yerine atılacak ve yedikleri yetim malları midelerinde ateşe dönüşüp içlerini yakacak.

İslâm Hukuku'na göre vârislerin hisseleri!

Yüce Allah buyuruyor:

Allah size evlâtlarınız hakkında, erkeğe, kızın hissesinin iki katı (pay vermenizi) emrediyor. Eğer (geride kalanlar iki ya da) ikiden fazla kız iseler, terîkenin (ölenin bıraktığı malın) üçte ikisi onlarındır. Eğer yalnız bir kız ise, (terîkenin) yarısı onundur. Ölenin oğlu varsa, annesi ile babasından her birinin mirastan altıda bir hisseleri vardır. Eğer (ölenin) çocuğu (ve eşi) olmayıp ona sadece annesi ile babası mirasçı olurlarsa, annesine üçte bir (kalanı asabe olarak babasının) dır. Eğer ölenin (çocuğu olmayıp) kardeşleri varsa, altıda bir annesinin (kalanı babasının, babası yoksa kardeşlerinin) dir.

(Miras'ın taksimi, ölenin) yaptığı vasiyet ve borcundan (ödenmesinden) sonradır. Babalarınız ve oğullarınızdan hangisinin fayda yönünden size daha yakın olduğunu bilemezsiniz. Bunlar Allah tarafından konulmuş farzlardır (kesin emirlerdir). Kuşkusuz Allah, her şeyi en iyi bilen en iyi hükmedendir. (Nisâ -11)

Bir kimse öldüğü zaman, öncelikle onun malından cenazesi için isrâfa kaçmadan orta yollu harcamalar yapılır. Eğer borcu varsa, defin işleminden önce ya da sonra hemen borçları ödenir ve arta kalan malının üçte birinden İslâm'a uygun meşru vasiyetleri yerine getirilir.

Defin, borç ve vasiyet işleri tamamlandıktan sonra, ölen kimsenin yaşam boyu çalışıp kazandığı bütün malı, mülkü vârisler arasında taksim edilmeye başlanır.

Ölen kimsenin mirası, eğer vârisler arasında Yüce Allah'ın emri doğrultusunda taksim edilirse, örneğin ana-baba mirasından erkeğe kızın iki katı pay verilirse, vârislere aldıkları miras helâl olur, Allah onlardan razı olur ve anneleri, babaları da kabirlerinde huzurlu olur.

Yüce Allah buyuruyor:

Bunlar (mirasla ilgili hükümler), Allah'ın (koyduğu) sınırlardır. Kim Allah'a ve Peygambere itaat ederse, Allah onu alt tarafından ırmaklar

akan ve ebedî kalacakları cennetlere koyar. İşte en büyük kurtuluş (mutluluk) budur.

Kim de Allah’a ve Peygambere isyan eder ve (Allah’ın koyduğu) sınırları aşarsa, Allah onu sürekli kalacağı cehenneme atar, onun için orada aşağılayıcı azap vardır. (Nisâ - 13 - 14)

Ölenlere ibretle baktığımızda!

Yaşam boyu çalışıp çabaladıkları, hırsla kazandıkları ve helâl-haram demeden biriktirdikleri servetlerini bir anda bırakıp gidiyorlar. Sevdikleri ve sevmedikleri vârisleri onların mallarını âfiyetle yerken ya da kavga dövüş soluğu mahkemede alırken,

Ölenler de kabirlerinde pişmanlıktan kıvrım kıvrım kıvrınır ve malının hesabını nasıl vereceğini kara kara düşünür.

Ya vârisler? Onlarda dünyada kalıcı değil ki! Onlar da ölünce aynı oyun tekrarlanır ve onlarda kabirlerinde kıvrım kıvrım kıvrınır kara kara düşü-nürler.

Kabirdeki pişmanlığı asgariye (en aza) indirmek için haramdan kaçınıp helâl mal edinelim ve miras bırakırken de, alırken de İslâm hukukundan ayrılmayalım.

Bir uyarı!

Miras konusuna sadece erkek-kadın eşitliği açısından bakanlar, erke-ğe kadının iki katı pay verilmesini eleştirirken ve farkında olmadan dinden çıkıp mürted olurken, İslâm hukukuna göre aile yapısının ve erkek-kadın ilişkilerinin diğer boyutlarının farkında değiller!

Mirasta erkeğe kadının iki katı pay verilmesini emreden Yüce Allah, ailenin bütün harcamalarını erkeğin üzerine farz kılarak, kadının lehine dengeyi sağlamıştır. Evlenirken eşine mehir vermek, isrâfa kaçmamak ko-şulu ile düğün masraflarını karşılamak ve evin kirâsını vermek erkeğin üze-rine farz olduğu gibi, eşinin ve çocuklarının yeme, içme, giyinme, ısınma ve aydınlatma gibi harcamalarını karşılamak da erkeğin üzerine farzdır. Evli bir kadın zengin de olsa annesinden, babasından ve yakın akrabalarından miras da alsa ve belirli bir geliri de olsa, ev harcamalarına katkı yapma zorunluluğunda değildir. Erkeklerin açık ya da dolaylı baskı yaparak eşleri-ne ait paraları almaları haramdır.

Mirasla ilgili bazı önemli bilgiler!

Verâsetin (mirasın) kesinleşmesi için “mûrisin” (miras bırakanın) ger-çekten ya da hükmen ölmüş olması şarttır.

Gerçek ölüm nedir?

Ruhun bedenden ayrılması ile dolaşım ve solunum sistemlerinin tekrar çalışmamak üzere durmasıdır. Bir ağır hasta bilincini yitirse, hayâtından ümit kesilse ve aylarca komada kalıp bitkisel hayâta girse, mal dokunulmazlığı olduğundan ölümü gerçekleşmeden vârisleri onun malını aralarında paylaşamaz.

Ya paylaşırlarsa? Hakları olmayan bir malı gasp ettikleri için günahkâr olurlar.

Hükmen ölüm nedir? Kaybolan bir kimsenin nerede olduğu bilinmese ve hayâtından ümit kesilse, belirli bir süreçten sonra hükmen ölü sayılır ve malı vârisleri arasında taksim edilir.

Bir kimsenin başkasına vâris olabilmesi için mûrîsin (miras bırakanın) vefatı anında gerçekten ya da hükmen hayatta olması şart olduğundan,

Babasının ölümünde ana karnında olan çocuk hükmen diri sayıldığından, babasına vâris olur. Savaş, deprem, sel felâketi ve trafik kazası gibi olaylarda, birbirine vâris olacak kişilerden hangisinin daha önce öldüğü kesin olarak bilinmezse, bunlar birbirine vâris olamazlar.

Şöyle ki; trafik kazası geçiren eşlerden, erkek kaza anında ve kadın hastaneye götürülürken yolda ölse, kadın kocasından sonra öldüğü için ona vâris olur. Bu durumda eğer kadının kardeşleri ya da başka kocasından çocukları varsa, onlar kadının payına vâris olurlar.

Baba ile oğul da bunun gibidir. Önce baba, sonra oğlu ölürse, oğlu babasından sonra öldüğü için babasına vâris olur. Eğer evli ise ve çocukları varsa, babalarının payına vâris olurlar.

Eğer önce oğlu, sonra babası ölse ve babasının ondan başka erkek çocukları olsa, oğlu babasına vâris olamadığı için çocukları da onun payına vâris olamaz ve amcaları hayatta olduğu için dedelerinin mirasından da bir pay alamazlar.

Savaş, deprem gibi şiddetli korku ve panik halinde üç beş kadın aynı anda doğum yapsa ve çocuklar birbirine karışsa, sonra kadınlar kendi aralarında anlaşıp her biri bir çocuğu alsa da, gerçek çocukları olup olmadığı kuşkulu olduğundan çocuklar kadınlara ve kadınlar da çocuklara mahrem ve vâris olamazlar. Evlâtlıklar da böyledir. Bir kimse evlâtlık edindiği çocuğu resmen üzerine geçirmekle Allah katında öz evladı gibi olmadığından, birbirlerine mahrem ve vâris olamazlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kâfir (gayr-i muslim) müslümana ve müslüman da kâfire vâris olamaz. (Buhârî - Müslim)

Ana-baba ile çocukları ya da yakın akrabaları arasında din (inanç) ayrılığı olsa, bunlar birbirine vâris olamazlar. Örneğin; müslüman olan bir Alman, hristiyan olan annesine ve babasına vâris olamaz. Annesi ve babası da müslüman olan çocuklarına vâris olamazlar.

Bir müslüman da misyonerlere aldanıp (Allah korusun) hristiyan olsa ya da sapık ideolojik görüşleri benimseyip dinsiz, ateist olsa, müslüman olan annesine ve babasına vâris olamadığı gibi, annesi ve babası da hristiyan ya da ateist olan çocuklarına vâris olamazlar.

Aynı kural akrabalar arasında da geçerli olduğundan, din ve inanç farklılığı olan yakın akrabalar da birbirine vâris olamazlar.

Miras, vârislerin ortak malı olduğundan taksimden önce vârislerden hiçbirisi kişisel olarak ortak maldan yararlanamaz ve mirasın paylaşımını erteleyemez ve engelleyemez. Sadece öz kardeşler arasında olsa bile, kul hakkından kaçınılmalı ve miras konusunda acele edilmelidir. Çünkü İslâm hukukuna göre, ana karnındaki çocuğun doğumu bile beklenmeden miras taksim edilir, herkes hakkını alır ve ana karnındaki çocuğun payı da ayrılır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ferâiz ilmini öğrenin ve onu insanlara da öğretin. Çünkü o, ilmin yarısıdır. Ümmetinden ilk kalkacak (yürürlükten kaldırılacak) ve unutulacak ilim odur. (İbni Mâce - Hâkim)

Ölüm ve mirasla ilgili temel bilgileri içeren ve ilmin yarısına eş değerde olan ferâiz ilmi, ne yazık ki kıyâmete yakın yürürlükten kaldırılacağı ve unutulup uygulanmayacağı için Peygamberimiz (s.a.v.) “**Ferâiz ilmini öğrenin ve onu insanlara öğretin**” buyuruyor.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) in bu kutsal emrini yerine getirmek için gerçekte çok geniş kapsamlı olan ve İslâm hukukunda özel bir bölüm oluşturan **ferâizi**, bu küçük eserimde kısaca özetlemeye ve okurlarıma temel bilgileri noktalar halinde vermeye çalıştım.

Bir gerçeği de unutmayalım!

Bazı ülkeler ferâizi yani verasetle ilgili ilâhi hükümleri yürürlükten kaldırıp yerine başka hükümler koysalar da Kur'an'daki ferâizle (verâsetle) ilgili âyetler kıyâmete kadar duracak ve mahşer yerindeki yargılama Kur'an'daki ilâhi emirler doğrultusunda olacak!..

FIKİH İLMİNİN ÖNEMİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah, hakkında hayır dilediği (sevdiği) kimseyi, dinde fakih (fıkıh bilgini) kılar. (Buhârî - Müslim)

Fıkıh, dînî emirleri ve yasakları derinlemesine kavrayıp bilmek ve anlamak demektir. Fıkıh bilginlerine fakih denir, çoğulu fukâhâdır ve fukâhaların en üstünü müctehidlerdir. Fıkıh ilminin kaynağı “Edille-i Şeriyye” yani Kur’an, sünnet, icmâ-i ümmet ve kıyas-ı fukâhâdır.

Fıkıh ilmi genelde dört ana bölümden oluşur;

1.Bölüm: Namaz, oruç, zekat, hac ve cihad gibi ibâdetlerle ilgili konuları içerir.

2.Bölüm: Evlenme, boşanma, mehir, nafaka, iddet, sût kardeşliği ve mahremler gibi aile hukuku ile ilgili konuları içerir.

3.Bölüm: Alış-veriş, borçlanma, fâiz, kira, ortaklık (şirket) ve miras gibi müslümanların ekonomik ve sosyal yaşantıları ile ilgili konuları içerir.

4.Bölüm: Yüce dinimizde yasaklanan, içki, kumar, zina, hırsızlık, yol kesicilik, iffetli kadınlara iftira, yaralama, adam öldürme ve dinden dönme gibi suçların cezaları ile ilgili konuları içerir.

Müslümanların, haramlardan titizlikle sakınıp ibâdetlerini bilinçli bir şekilde yapabilmeleri ve her konuda İlâhî emirler doğrultusunda yaşayabilmeleri için öncelikle fıkıh ilmini öğrenmeleri şarttır. Aksi halde sevap işleyeyim derken günaha girebilir ve emekleri boşa gidebilir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse Allah’ın dininde tefekkuh eder (fıkıh ilmini derinlemesine öğrenir) se, Allah o kimsenin her işine yeter (kolaylaştırır) ve onu ümit etmediği yerden rızıklandırır. (Râmûz’ül-Ehâdis)

Allah’ın dininde tefekkur eden yani fıkıh ilminde uzmanlaşan âlimler yedi tabakadır;

1-Mutlak müctehidler: Bunlar koymuş oldukları usûl ve kurallar doğrultusunda **Edille-i Erbaa** (Kitab, sünnet, icmâ-ı ümmet ve kıyası fukâha) dan hüküm çıkaran ve başkasına bağımlı olmayan, İmâm-ı Ebû Hanîfe, İmâm-ı Mâlik, İmâm-ı Şâfi ve İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel gibi müctehidler.

İmâm-ı Ebû Hanîfe, hicrî 80 yılında Kûfe’de doğdu ve 150 yılında Bağdat’ta öldü. İmâm-ı Mâlik hicrî 93 yılında Medine’de doğdu ve 179 yılında Medine’de öldü. İmâm-ı Şâfi’ hicrî 150 yılında Gazze’de doğdu ve 204 yılında Mısır’da öldü. İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel hicrî 164 yılında Bağdat’da doğdu ve 241 yılında Bağdat’da öldü. Rahmetullahi aleyhim ecmâîn.

2-Mezhepte müctehidler: Bunlar mezheb imamının koymuş olduğu usûl ve kurallara bağlı kalarak “Edille-i Erbaa” dan hüküm çıkaran, İmâm-ı Ebû Yûsuf ve İmâm-ı Muhammed gibi müctehidlerdir.

3-Mes’elelerde müctehidler: Bunlarda mezheb imamına bağlı kalarak sınırlı ve kısıtlı ictehad yapabilen, Tahâvî, Şems-el-Eimme ve Kâdîhan gibi müctehidler.

4-Eshâb-ı tahric: Bunlar ictehad derecesinde olmayıp, müctehidlerin üstü kapalı hükümlerini açıklayan Hüsâmeddin Râzî gibi fıkıh âlimleridir.

5-Erbâb-ı tercih: Müctehidlerin farklı rivâyetlerinden birini tercih etme yeteneğine sahip olan, Ebû’l-Hasan-ı Kudûrî ve Ali Mergenânî gibi fıkıh âlimleridir.

6-Eshâb-ı temyiz: Bir mesele hakkında gelen çeşitli haberleri, kuvvetlerine göre sıralayıp yazabilen, Kenz-üd-Dekâik sahibi Ebulberekât ve Vikâye sahibi Burhânüşşeri’a gibi fıkıh âlimleridir.

7-Önceki âlimlerin kitaplarından doğru olarak nakil yapabilen İbni Âbidin gibi fıkıh âlimleri: Fıkıh âlimlerinin son halkası olan İbni Âbidin, hicrî 1198 (m.1784) yılında Şam’da doğdu ve hicrî 1252 (m.1836) yılında Şam’da öldü.

Yüce Allah buyuruyor:

Mü’minlerin hepsinin birden (cihad için) sefere çıkmaları doğru değildir. Onların her kesiminden bir grup, dinde tefakkuh etmek (fıkıh ilmini derinlemesine öğrenmek) ve kavimleri kendilerine döndüğünde onları uyarmak için geride kalmalıdır. (Tevbe - 122)

Fıkıh bilgisi olmadan cihad dâhil her çeşit ibâdetler eksik, hatalı olacağından ve zamanla dînî bilgiler unutulup yerine bid’atler ve hurâfeler çıkacağından,

Yüce Allah, mü’minlerin hepsinin birden cihad için bile sefere çıkmalarının doğru olmadığını ve her kesimden bir grup müslümanın geride kalıp fıkıh ilmini güzelce öğrenmelerini emrediyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir fıkıh âlimi, şeytana karşı bin cahil âbid (bilinçsizce ibâdet eden) den daha çetin (direncili) dir. (Tirmizî - İbni Mâce)

Cin ve insan şeytanlarının çarpıtıcı sözlerine aldanmamak ve ibâdetlerimizi bilinçli bir şekilde yapabilmek için gereksiz bilgilerle oyalanmayalım ve üzerimize farz olan fıkıh ilmine çalışalım.

Fıkıh ilmi nasıl öğrenilir?

Günümüzde mikrofonu eline alan ve ekrana çıkan herkes sorumsuzca din adına konuştuğu için tabii olarak müslümanların kafası karışmakta ve inançları sarsılmaktadır. Çünkü ekrana çıkıp din adına konuşanlar arasında yetkisiz ve yetenezsiz kimseler olduğu gibi, akademik ünvanın arkasına sığınan art niyetli sapıklar da olduğundan, ülkemizde gerçekten bir fetva kargaşası yaşanmaktadır.

Fetva kargaşasından kurtulmak ve gerçek fıkıh ilmini öğrenmek için özellikle yaşıntısı ile sözüne güvenilir gerçek din âlimlerinin sohbetlerinden yararlanalım, ayrıca güvenilir fıkıh kitaplarını (İslâm ilmiyhallerini) yavaş yavaş ve içimize sindire sindire okuyup anlamaya çalışalım.

Dinin temel ilkeleri olan farzları, vâcibleri ve sünnetleri bilmeyenlerin ve bu nedenle ibâdetleri eksik, hatalı ve hatta geçersiz olanların,

Nefeslerini tutarak ekran başında saatlerce maç izlemeleri ve sonra günlerce bunları tartışmaları korkunç bir gaflet, hatta dalâlettir.

Diğer yandan ilim öğrenme çağındaki gençleri ev sohbetlerinde, ilâhilerle ve çoğunluğu efsâneyle dayanan evliya hikâyeleri ile oyalamak da gaflet ve zamanı isrâftır.

FUHUŞ HARAMDIR

Yüce Allah buyuruyor:

Zina eden kadınla, zina eden erkekten her birine yüzer değnek vurun. Eğer Allah’a ve âhiret gününe inanıyorsanız, Allah’ın dininde (ki cezayı uygularken) onlara karşı acıyıcı davranmayın. Mü’minlerden bir grup da onlara uygulanan cezaya şahit olsun. (Nûr - 2)

Toplumda cinsel dengelerin bozulmasına ve âile yuvalarının yıkılmasına neden olan fuhuş, hak dinlerin hepsinde yasaklanmış ve fâilleri hakkında çeşitli cezai hükümler konmuştur.

İslâm Dini’nde de fuhuş şiddetle yasaklanmış ve fâilleri hakkında caydırıcı nitelikte ağır cezai hükümler konmuştur. İslâm hukukuna göre, bekar yani hiç evlenmemiş olan kadınlar ve erkekler zina yaptıkları zaman, her birine yüzer değnek vurulması Allah’ın emridir.

Cezanın halka açık bir yerde uygulanması, bir grup müslümanın orada hazır bulunması ve ceza uygulanırken, orada bulunanların suçlulara karşı acımacı bir tutum içinde olmamaları gerekmektedir.

Zina edenler evli ya da evlenip boşanmış iseler, recm olunur yani ölünceye kadar taşlanırlar. Ancak zina suçunun kanıtlanması, dört müslüman erkeğin zina fiilini açıkça görüp şahitlik yapmalarına ya da suçluların baskı olmadan üç defa suçlarını itiraf etmelerine bağlı olduğundan,

Asr-ı Saadet'ten günümüze kadar çok az sayıdaki kişilere değnek ve recm cezası uygulanmış ve cezalar genelde âhirete ertelenmiştir. Zinanın âhiretteki cezasına (azabına) gelince,

Bir gün Peygamberimiz (s.a.v.) ashabına şöyle buyurdu:

Bu gece bana iki kişi (melek) geldi ve beni kutsal bir yere çıkardılar. Derken üstü dar, altı geniş ve alt tarafında ateş yanan tandıra (ev fırınına) benzer bir deliğin yanına geldik. İçinde çıplak erkeklerle çıplak kadınlar vardı (yanıyordu). Alevler yükseldikçe, onlar da yükseliyor, (çığlıklar atıyor) hatta delikten dışarıya çıkacak gibi oluyor ve alevler sakinleşince tekrar aşağı iniyorlardı.

(Meleklerle) Bunlar kimlerdir? dedim.

“Zina eden erkeklerle, zina eden kadınlardır” dediler. (Buhârî)

Dünyada gizli ya da açıkça işlenen zinaların çoğu cezasız kalabilir. Âhiret âleminde ise zinanın azabı çok çetin olacak. Çünkü onlar cehennemde içi ateş dolu özel fırınlarda çırılçıplak yanacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zina yapan kimsenin îmanı derhal çıkar ve başının üstünde (kara) bulut gibi durur. Eğer pişman olup tevbe ederse, tekrar geri döner.

(Ebû Dâvûd - Hâkim)

Evet pişman olup tevbe etse ve zinadan koparsa, Allah tevbesini kabul eder ve îmanı tekrar geri döner ama ya tevbe etmeden ölürse? Allah korusun cehennemdeki fırınlarda cayır cayır yanar.

Bu nedenle Yüce Allah buyuruyor:

Zinaya yaklaşmayın! Çünkü o (günahta) aşırılık ve çok kötü bir yoldur. (İsrâ - 32)

Yanıcı ve patlayıcı maddelerin bulunduğu yerlere yaklaşmak tehlikeli ve yasak olduğu gibi zinaya yaklaşmak da tehlikeli ve yasak olduğundan, Yüce Allah **“Zinaya yaklaşmayın”** âyeti ile bizi uyarıyor ve zinaya yaklaşmamamız için şöyle buyuruyor:

“(Ya Muhammed!) Mü’min erkeklere söyle, gözlerini (harama bakmaktan) sakınsınlar ve mahrem yerlerini (zinadan) korusunlar. Mü’mine kadınlara da söyle, (onlar da) gözlerini (harama bakmaktan) sakınsınlar ve mahrem yerlerini (zinadan) korusunlar.” (Nûr - 30 - 31)

Zina gözle başlayıp cinsel organla noktalandığı için Yüce Allah mü’min erkelerle, mü’mine kadınlar “Gözlerini harama bakmaktan ve mahrem yerlerini zinadan korusunlar” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gözlerin zinası bakmak, kulakların zinası dinlemek, dilin zinası konuşmak, elin zinası dokunmak ve ayakların zinası yürümektir. Kalp (cinsel) istek duyar ve arzular. Cinsel organ da ya onaylar ya da onaylamaz. (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd)

Gözle başlayıp çeşitli organlardan gelen cinsel dürtüler ve kalpten gelen aşırı cinsel istekler, akli devre dışı bırakıp irâde gücü üzerinde etkili olurlarsa, cinsel organlar son noktayı koyar ve Allah korusun zina denilen korkunç olay gerçekleşir.

İşte Allah’a inanan ve hesap gününden korkan mü’minler bu duruma düşmemek için Rabbimizin **“Zinaya yaklaşmayın”** emrini titizlikle uygulamalı, gözlerini ve diğer organlarını haramdan korumalı ve İslâm düşmanları yadırgasa da, **haremlik-selâmlık** prensibini uygulamalıdır.

GAFLET

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbini içinden yalvararak, ürpererek ve yüksek olmayan (hafif) bir sesle sabah, akşam (sürekli) zikret, gâfillerden olma! (A'râf - 205)

Maddi ve mânevî olmak üzere iki çeşit gaflet vardır;

Maddi gaflet: Aşırı düşünce, stres, evham, korku, gerilim ve bunalım gibi nedenlerle beyinsel yorgunluktan kaynaklanan dalgınlığa **maddi gaflet** denir.

Mânevî gaflet: Ölümü, âhireti unutup aşırı derecede dünyaya dalmaya ve Allah'ı unutup ibâdetlerden kopmaya da **mânevî gaflet** denir.

İster maddi ve ister mânevî olsun, gafletin her çeşidi zararlıdır. Çünkü her çeşit gaflet, sonuçta felâketle noktalanabilir. Örneğin, direksiyon başın-

daki sürücünün bir anlık gafleti felâketle sonuçlanabildiği gibi, Allah'ı unutup günahlara dalan ve ibâdetlerden kopan gâfiller de, ölüm meleği Azrâil'e hazırlıksız yakalanabilir ve âhiretleri felâkete dönüşebilir.

İşte bu nedenle Yüce Allah **“Gâfillerden olma!”** diye uyarıyor ve gâfillerden olmamak için de **“Rabbini içinden yalvararak, ürpererek ve yüksek olmayan (hafif) bir sesle sabah, akşam (sürekli) zikret”** buyuruyor.

Ölüm meleği Azrâil'e hazırlıksız yakalanmamak ve âhiret âlemine günahkâr bir kul olarak gitmemek için Yüce Rabbimize samimiyetle yalvarıp dua edelim ve O'nun sonsuz, sınırsız kudreti karşısında kalplerimiz ürpererek, hafif sesle (bağırıp çağırmadan) sabah-akşam Yüce Rabbimizi analım ve Allah'ı unutan gâfillerden olmayalım!

Gerçek zikir, Allah'ı anmak, hatırlamak ve unutmamak demektir. Bu nedenle dilimiz ve kalbimizle **“Allah Allah”** ve **“Lâ ilâhe illâllah”** diye zikrederken, Yüce Allah'ın emir ve yasaklarını da hatırlayalım, dinin direği olan namazı düzenli bir şekilde kılalım ve günahlardan titizlikle kaçınalım.

Aksi halde;

Yüce Allah buyuruyor:

(Sakin!) Allah'ı unutan ve bu nedenle Allah'ın da onlara kendilerini unutturduğu (gâfil) kimselerden olmayın! Çünkü onlar yoldan çıkan (fâsık)lardır. (Haşr - 19)

Fiziksel açıdan en güzel şekilde yaratılan, akıl duygusu ile bilinçlendirilen ve sadece Allah'a kulluk yapması için yaratılan insan, yaradılış amacının dışına çıkıp Allah'ı unuttur ve kulluk görevini yerine getirmezse, dengeleri bozulup karaya vuran balıklar gibi, doğal dengeleri bozulup kimliğini unuttur ve gaflet bataklığında boğulur.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Rahman' (olan Allah') ı anmaktan kör (gâfil) olursa, biz ona yanından hiç ayrılmayan bir şeytanı musallat (başına belâ) ederiz. Kuşkusuz onlar (şeytanlar) onları yoldan çıkarırlar ama, onlar kendilerinin doğru yolda olduğunu sanırlar. (Zuhruf - 36 - 37)

İlâhi emirler doğrultusunda yaşayıp, haramlardan sakınan ve Allah'ın zikri ile nurlu, zinde olan gönüllere şeytanlar yaklaşamaz ve vesvese verip onları yoldan çıkaramaz.

Ancak kimin kalp gözü kör ve Allah'ı anmaktan gönlü gâfil olursa, Yüce Allah o kimseye yanından hiç ayrılmayan bir şeytanı musallat yani başına belâ eder.

Kurtlar sisli havayı sevdiği gibi, şeytanlar da gafletten kararan ve mânevî açıdan ölü (duyarsız) hale gelen gönülleri sevdiği için o tür gönüllere yerleşir ve başlarına belâ kesilir.

İşte şeytan, Allah'ı unutup yaradılış amacının dışına çıkan ve gaflet bataklıklarında kimliğini yitiren günahkârların kalbine sürekli vesvese verip aldatır ve zamanla onların üzerinde egemen olur.

Dinsiz, dengesiz bir yaşamın kurbanı ve şeytanın oyuncağı olan gâfiller, alınları secde görmediği ve her çeşit günahları açıkça işledikleri halde,

Ne yazık ki, kendilerini ilerici, çağdaş sanır, doğru yolda olduğunu savunur ve bu sapık görüşlerini egemen oldukları toplumlara zorla ve zorbalıkla kabul ettirmeye çalışırlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gâfillerin yanında Allah'ı ananlar, kuru ağaçların yanında, yememişil ağaçlar gibidir. (Beyhâkî)

İlk müslüman olan sahabelerle, Mekke'nin fethinden sonra müslüman olan sahabeler arasında bile büyük farklılıklar olduğu gibi, Allah'ı unutup günahlara dalan ve yollarda yarı çıplak dolaşan gâfillerin arasında Allah'ı anıp günahlardan sakınan müslümanlar da kuşkusuz farklı konumdadır.

GAYBI ANCAK ALLAH BİLİR

Yüce Allah buyuruyor:

Gaybın anahtarları (gizli şifreler) O'nun (Allah'ın) katındadır. Onları O'ndan başka hiç kimse bilemez. Karada ve denizde ne varsa (hepsini) O bilir. O'nun bilgisi dışında bir yaprak düşmez. Yerin karanlıkları içindeki tek bir tane (tohum), yaş ve kuru ne varsa hepsi mutlaka açık bir kitap'ta (Levh-i Mahfûz'da yazılı)dır. (En'âm - 59)

İnsanların bilgi, gözlem ve deneyimlerinin dışında kalan gizli bilgilere **gayb** denir. Gaybın anahtarları yani gizli bilgiler, şifreler Allah katındadır ve bunların hepsi Levh-i Mahfuz'da yazılıdır.

Peygamberler gaybı bilir mi?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Ben size, Allah'ın hazineleri benim yanımdadır demiyorum. Ben (kendiliğimden) gaybı da bilmem. Size, ben bir

meleğim de demiyorum. Ben ancak bana vahyolunan (Kur'an) a uyarım. (En'âm - 50)

Yerdeki ve göklerdeki hazineler Allah'ındır. Çünkü mülk, egemenlik O'nundur ve O'ndan başka ilâh yoktur. Hiçbir varlık peygamber de olsa, Allah'ın vahiy yoluyla bildirdiği gaybın (gizli sırların) dışında kendiliğinden gizli şeyleri bilemez. Peygamberler melek olmayıp insan oldukları için yerler, içerler, havayı solurlar, evlenirler, yaşlanırlar, hastalanırlar ve ölürlər.

Peygamberlere gayb ile ilgili bazı bilgiler verilir mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Gaybı bilen (ancak) O'dur. Gaybı (gizli sırları) kimseye bildirmez. Ancak seçtiği peygamberler bunun dışındadır. (Cin - 26 - 27)

İmanın temel ilkeleri gayb, (görmeden inanma) ilkesine bağlı olduğundan, Allah gizli sırları kimseye bildirmez. Ancak ümmetlerine karşı mucize olmak üzere seçtiği peygamberlerine bazı sırları bildirir. İşte peygamberler sadece bunları bilir, bunun dışındaki gizli sırları kesinlikle bilemezler.

Hız. Yakub peygamber olduğu halde çok sevdiği yavrusu Hız. Yusuf'un yakınındaki bir kuyuda olduğunu bilemediği için yıllarca ağlayıp gözleri kör olmuştu.

Bir sefer dönüşü Peygamberimizin devesi kaybolmuştu. Evliyalardan kat kat üstün olan sahabeler etrafı aradıkları halde deveyi bulamayınca, münafıklar ileri geri konuşmaya başladılar. Bunun üzerine Yüce Allah Hız. Cebrâil'i gönderdi ve devenin yerini haber verdi. Bu olay üzerine,

Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle buyurdu:

Bana vahiy olunmayan konularda, ben de sizden biriniz gibiyim.

(Taberânî)

Cinler de gaybı bilemez mi?

Yüce Allah buyuruyor:

O'nun (Süleyman'ın) ölümüne hükmettiğimiz zaman, o'nun öldüğünü ancak (dayandığı) değneği yiyen bir ağaç kurdu gösterdi. (Değnek kırılıp, cansız bedeni) yere yıkılınca (öldüğünü) ortaya çıktı. Eğer cinler gaybı bilselerdi, aşağılayıcı o ağır işte çalışmazlardı. (Sebe - 14)

Hız. Süleyman camlı köşkünde bir değneğe dayanıp cinlerin çalışmasını izlerken, Azrâil (a.s.) canını aldı ve Hız. Süleyman'ın cansız bedeni değneğe dayalı olarak ayakta kaldı. Hız. Süleyman'dan aşırı derecede korkan cinler, O'nun öldüğünü bilemedikleri için ağır koşullardaki işlerine devam ettiler. İlâhi irâdenin gereği bir ağaç kurdunun aylarca değneği kemirmesi

ve değneğin kırılıp Hz. Süleyman'ın yere düşmesi ile O'nun öldüğünü anlayan cinler, derhal işlerini bırakıp kaçıştılar.

Karşılarındaki Hz. Süleyman'ın öldüğünü bilmeyen ve bu nedenle aylarca ağır koşullarda çalışan cinlerin, gizli şeyleri bildiğine inanmak saflığın da ötesinde çılgınlık ve dînî açıdan sapıklıktır.

Ya cinci, bakıcı ve medyum denilen sapıklar?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim arraf ya da kâhine gitse ve onun sözlerine inansa, Muhammed'e indirileni (Kur'an'ı) inkâr etmiş olur. (Hâkim - Ahmed İbni Hanbel)

Çalınan ve kaybolan şeyleri bildiğini söyleyen sapıklara **arraf** ve gelecekle ilgili şeyleri bildiğini söyleyen falcı, bakıcı ve medyun denilen sapıklara da **kâhin** denir. Sevgili Peygamberimiz yasakladığı halde, onlara giden ve sözlerine inanlara da **sapık ve günahkâr** denir.

GEBELİK VE ANNELİK

Yüce Allah buyuruyor:

Biz insana, annesine ve babasına iyilik (itaat) etmesini tavsiye ettik. Annesi onu (karnında) zahmetle taşıdı ve zahmetle doğurdu. (Ahkaf - 15)

Bir anne adayı için gebelik sorunlarına katlanmak ve doğum yapmak, fiziksel, psikolojik ve ruhsal açıdan gerçekten güç ve zahmetli olduğundan Yüce Allah, “**Annesi onu (karnında) zahmetle taşıdı ve zahmetle doğurdu**” buyuruyor ve inancı ne olursa olsun bütün insanlara annelerine ve babalarına iyilik (itaat) etmelerini tavsiye ediyor.

Kadın ve erkek üreme hücrelerinin döllenip ana rahmine yerleşmesi ile gebelik dönemi ve kadında gebelik ile ilgili bazı sorunlar ortaya çıkmaya başlar.

Genelde hamile kadınların çoğunda, bulantı, kusma, yemek kokusu ve aş ermesi gibi olumsuzluklar ortaya çıkar ve ilaç alınmasa da, zamanla bunlar kendiliğinden ortadan kalkar.

Bulantı çoğunlukla sabahları aç karnına daha fazla olduğundan, hamile kadınlar uyanınca yatağında biraz istirahat etmeli ve kalkınca sulu gıda yerine kızarmış ekmek, galeta, kraker ve tuzlu bisküvi gibi kuru gıdalar almalıdır.

Hamile kadınlar halsizlik, bitkinlik, fazla uyuma, göğüslerde şişkinlik, kızarıklık, hafif ağrılar ve rahmin büyümesi ile idrar torbası üzerinde oluşturduğu baskıdan dolayı sık idrara çıkma gibi fiziksel ve psikolojik farklılıkları doğal karşılamalı ve paniğe kapılıp moralini bozmamalıdır.

Özellikle içe kapanık, aşırı duyarlı ve hassas yapılı kadınlar, her çeşit evhamdan, karamsarlıktan kaçınmalı ve psikolojik açıdan ruhsal sağlığını korumaya özen göstermelidir.

Anne adaylarına tavsiyeler

Sağlıklı, sevimli ve iyi huylu evlât sahibi olmak isteyen anne adayları, öncelikle yedikleri gıdalara dikkat etmelidir. Başta alkol, uyuşturucu ve sigara olmak üzere her çeşit haram yiyecek, içecek ve katkı maddeleri içeren gıdalardan titizlikle sakınmalı ve sigara içilen yerlerden de uzak durmalıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ayva yemek, kalp sıkıntılarını (gönül darlığını) giderir ve kalbi güçlendirir. (Deylemî)

Gebelik döneminde bol bol ayva yiyen kadınların, psikolojik sorunları hafifler, gönülleri rahatlar ve kalpleri güçlenir. Ayrıca,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hamile kadın ayva yerse, çocuğu güzel (ve sağlıklı) olur. (Menâvî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hamile olan kadınlarınıza hurma yedirin. Çünkü hamile iken (bol bol) hurma yiyen kadınların çocukları halîm (yumuşak huylu) olur. (Râmûzül-Ehâdis)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Halanız olan hurmaya saygı yapınız. Çünkü o, babanız Âdem'in arta kalan toprağından yaratıldı. Allah katında İmran kızı Meryem'in altında doğum yaptığı ağaçtan (hurma ağacından) daha değerli bir ağaç yoktur. Kadınlarınız doğum yaptığı zaman onlara taze hurma yedirin. Eğer taze hurma yoksa, kuru hurma yedirin. (Ebû Ya'îla - Ebû Nuaym)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz eşi ile cinsel ilişkide bulunacağı zaman, "Bismillah, Allahümme cennibne's-şeytâne ve cennibi's-şeytâne mâ razektena" der ve bu ilişkiden bir çocuğun olması takdir olunmuşsa, o çocuğa şeytan (ve cinler) zarar veremez. (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd - Tirmizî - Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kadın gebe kaldığı zaman, gündüzleri oruç tutmuş, gecele-

ri namaz kılmış ve Allah yolunda cihad etmiş gibi ona sevab yazılır. Doğum sancısı çekerken aldığı sevabı hiç kimse bilemez. Doğumdan sonra da çocuğunu her emzirdiğinde, bir hayat kurtarmış gibi sevap alır. (Râmüzül-Ehâdis)

Annelere ve babalara önemli bir uyarı!

Gebelik müddetinde, doğum esnasında ve doğumdan sonra bin bir zahmetle yetiştirdiğimiz yavrularımızın o korkunç cehennemde cayır cayır yanmasını istemiyorsak, dînî eğitim ve dînî yaşantılarına öncelik verelim ve onları Yüce Allah'ın emirleri doğrultusunda yetiştirmeye çalışalım!...

GENÇLİKTE İBÂDET

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yaşlılık gelmeden önce, gençliğin değerini bil! (Beyhâkî - Ahmed İbni Hanbel - Ebû Nuaym)

Saçı ağaran, beli bükülen, güçlkle yürüyen ve çeşitli sağlık sorunları ile boğuşan yaşlıların yeme, içme, uyuma ve tuvalet işleri yarım olduğu gibi ibâdetleri de yarım olacağından,

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) “Yaşlılık gelmeden önce gençliğinin değerini bil” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kimin İslâm'da saçı ağarır (gençliğini Allah yolunda geçirirse), ağaran saçları kıyâmet günü onun için nur olacak. (Tirmizî - Hâkim)

Ne mutlu hayâtının en dinamik ve en verimli çağını ibâdetle geçirenlere ve saçlarını, başlarını Allah yolunda ağartanlara! Ağaran saçları kıyâmet günü nur olup Sırat Köprüsü'nde önlerini aydınlatacak ve onları cehennemde düşmekten kurtarıp dosdoğru cennete ulaştıracak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah, ibâdet eden gençlerle meleklerine iftihar eder ve der ki: (Meleklerim!) Şehvetini benim için terk eden ve bana ibâdet eden şu kularıma bakın! (Deylemî)

Genelde insanların çoğunluğu alkol, kumar, uyuşturucu ve sapık seks yollarında gençliğini tüketirken ya da karanlık güçler tarafından İslâm karşıtı eylemlerde kullanılırken,

Abdestini alıp câmilere koşan, anasına, babasına itaat eden ve Allah yolunda din için çalışan gençlerle Allah iftihar eder ve meleklerle, “**Şahit olun bunları cennetime koyacağım**” der.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Başka bir gölgenin olmadığı günde, Allah yedi (grubu) Arş'ın gölgesinde gölgelendirecektir. (Bu yedi gruptan biri) “Allah’a ibâdet ederek gelişip büyüyen gençlerdir.” (Buhârî - Müslim - Tirmizî)

İnsanlar korkunç mahşer güneşinin altında korkudan tir tir titrerken, gelişme çağındaki en heyecanlı gençlik yıllarını Allah’a ibâdet ederek geçiren gençler, Arş'ın gölgesinde oturup Havz-ı Kevser'den içecek ve evliyalarla sohbet edip, mahşer yerindeki yargılamanın bitmesini bekleyecekler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gençlik, mecnunluktan (delilikten) bir bölümdür. (Câmi'üs-sagîr)

Freni patlayan ve kontrolden çıkan araçların, nerede, nasıl duracağı bilinmediği gibi, İslâm'dan kopan ve aklın kontrolünden çıkan gençlerin de ne yapacakları ve nerede duracakları bilinemez. İşte bu nedenle atalarımız gençlere “delikanlı” yani kanı deli demişler.

İslâm'a dönüş!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor.

Kuşkusuz Allah, tevbe eden gençleri sever. (Menâvî)

“Kuş yuvada gördüğünü yapar” ama ne yazık ki bazı gençlerimiz yuvalarında İslâm'ı görmedikleri için İslâm'la geç tanışabilirler. Yeter ki gençlik heyecanını ve dinamizmini gayr-i meşru yollarda tamamen tüketmeden tevbe edip İslâm'a dönsünler. Allah tevbe eden gençleri sevdiği için Allah'ın sevgili kulu olur, tüm beklentilerini İslâm'da bulur, mânevî zevklere ve ruhsal huzura kavuşurlar.

Gençlik ve enerji

Gençlerin fazla enerjilerini boşaltmaları zorunludur. Ancak fazla enerjilerini, kulüplerin fanatik taraftarı olarak, tribünlerde bağırıp çağırarak ya da karanlık güçlerin çıkarları için kanlı eylemler yaparak değil, Hz. Lokman'ın oğluna yaptığı aşağıdaki nasihat doğrultusunda boşaltmalıdırlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey yavrucuğum! Namazını dosdoğru kıl, iyilikleri emret, kötülükleri engellemeye çalış ve başına gelenlere sabret. Çünkü bunlar kesinlikle yapılması gereken işlerdir. (Lokman - 17)

Gençler bir yandan Allah'ın evi konumunda olan mescidleri, câmileri doldurarak ve beş vakit namazı cemaatle kılarak, dosta, düşmana gereken mesajı vermeli. Diğer yandan iyilikleri (İlâhi emirleri) tebliğ ederek ve kötülükleri (İlâhi yasakları) engellemeye çalışarak Allah yolunda cihad etmeli ve bu yolda başlarına gelen her çeşit olumsuzluklara sabredip gereksiz tartışmalara girmemelidir.

İşte bunların her biri, üzerinde azim, sabır ve sebatla durulması ve bıkmınlık yapmadan uygulanması gereken dinin temel ilkeleridir.

GIYBET HARAMDIR

Yüce Allah buyuruyor:

**Ey îman edenler! Zannın çoğundan sakının; çünkü zannın bazı-
sı (kötü zan) günahtır. Birbirinizin kusurunu araştırmayın. Birileriniz
diğerlerini arkasından çekiştirmesin (dedikodu yapmasın). Sizden bi-
riniz ölmüş (din) kardeşinin etini yemeyi sever mi? İşte bundan iğren-
diniz. Allah'tan korkun. Kuşkusuz Allah tevbeleri kabul edendir, çok
merhametlidir.** (Hucûrat - 12)

Zîna genelde göz ile başladığı gibi gıybet de kötü zan ile başladığın-
dan, Yüce Allah **“Zînaya yaklaşmayın”** buyurduğu gibi, **“Zannın çoğun-
dan sakının”** diye bizi uyarıyor ve **“Çünkü zannın bazı-
sı (kötü zan) günahtır”** buyuruyor.

Zan ne demektir?

Kesin kanıtlara dayanmayan görüş ve tahminlere **zan** denir. Her şeyin
güzeli sevap ve kötüsü günah olduğu gibi, zannın da güzeli sevap ve kötüsü
günahtır. Örneğin, Allah yolundaki bir müslüman hakkında güzel zanlar-
da bulunmak sevap ve kötü zanlarda bulunmak günahtır.

Diğer yandan gıybetin kökeni kötü zanna dayandığı gibi, kötü zannın
kökeni de başkalarının kusurlarını araştırmaya dayandığından, Yüce Allah
“Birbirinizin kusurunu araştırmayın” buyurarak gıybete neden olan bü-
tün kapıları kapatıyor.

Gıybet nedir?

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu: **“Gıybet nedir, bilir misiniz?”**

(Sahabeler) Allah ve Resûlü daha iyi bilir, dediler.

(Bunun üzerine) Peygamberimiz (s.a.v.): **“Gıybet, din kardeşini hoşlanmadığı bir şeyle (arkasından) anmandır”** buyurdu.

Denildi ki: Söylediğim şey (gerçekten) o kardeşimde varsa, ne dersiniz?

Peygamberimiz: **“Söylediğin şey (ayıp, kusur) eğer onda varsa, gıybet ettin, eğer yoksa bühthan (iftira) ettin”** buyurdu. (Müslim - Tirmizî- Ebû Dâvûd)

Söylediğimiz sözler ve eleştiriler gerçek de olsa, bir müslüman kardeşimizi arkasından hoşlanmayacağı sözlerle anmamıza **gıybet** denir. Eğer sözlerimiz ve eleştirilerimiz yalan ve gerçek dışı ise **bühthan** (iftira) denir. Bühthanın günahı gıybatten çok daha büyük ve tevbesi daha güçtür.

Ben gerçeği söylüyorum. Gereğinde yüzüne karşı da söylerim gibi kabaca davranışlar, gıybet yasağını hafife alma anlamına geldiğinden, îman açısından tehlikeli ve tevbesi daha güçtür.

Gıybetin çirkinliğini, iğrençliğini ve korkunç boyutlarını algılayabilmemiz için Yüce Allah **“Sizden biriniz ölmüş (din) kardeşinin etini yeme-yi sever mi? Tabii ki sevmezsiniz. İşte bundan iğrendiniz”** o halde **“Allah’tan korkun”** kesinlikle gıybet yapmayın ve yaptıklarınız için derhal tevbe edin. Çünkü **“Kuşkusuz Allah tevbeleri kabul edendir, çok merhametlidir.”** buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gıybetin keffareti (tevbesi), gıybetini yaptığı kimse için istiğfar etmendir. (Menâvî)

Gıybet yapan kimsenin, öncelikle gıybetini yaptığı kişi ya da kişileri arayıp bulması ve onlardan helâllik alması gerekir. Eğer onlara ulaşamaz ve helâllik alamazsa, gıybetini yaptığı kişiler için şöyle istiğfar eder. **“Allahüm’mağfir liy ve limen iğteb’tühü”** (Allahım! Beni de, gıybet ettiğim kişiyi de af ve mağfiret eyle).

Gıybetini yaptığımız kişileri arayıp bulmamız ve onlardan helâllik almamız, gerçekten çok güçtür. Bu nedenle en iyisi hiç kimsenin gıybetini yapmayalım, kendi ayıplarımıza, kusurlarımıza bakalım ve günahlarımızdan arınmaya çalışalım.

Aksi halde;

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Miraca çıkarıldığımda bakırdan tırnakları ile yüzlerini ve göğüslerini tırmala (yıp parçala) yan bir topluluğun yanından geçtim. “Ya Cebrâil Bunlar kimlerdir?” diye sordum” (Cebrâil): “Bunlar (gıybet edip) insanların elini yiyen, şeref ve namusları ile oynayanlardır” dedi. (Ebû Dâvûd)

Dünyada gıybet edenler, insanların namus ve onuru ile oynayanlar, âhiret âleminde o korkunç cehenneme atılacak ve orada günahlarından arınıncaya kadar bakıra dönüşen keskin tırnakları ile yüzlerini, göğüslerini tırmalayıp parçalayacaklar.

Gıybet edilen yerden uzaklaşmak

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (mü'minler) uygunsuz çirkin söz işittikleri zaman, oradan uzaklaşırlar. (Kasas - 55)

Gıybet yapmak haram olduğu gibi yapılan gıybetleri dinlemek ve gıybet yapılan yerde bulunmak da haramdır. Bu tür olumsuzluklarla karşılaşan müslümanların ya gıybetin yapılmasına engel olmaları ya gıybeti yapılan müslümanları savunmaları ya da gıybet yapılan yerden uzaklaşmaları zorunludur. Aksi halde gıybet yapanların günahına ortak olur ve cezasını çekerler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim (bir din) kardeşinin namus ve onurunu, onu gıybet edenlere karşı savunursa, Allah da kıyâmet günü o kimseyi cehennem ateşinden korur. (Tirmizi)

İtbân bin Mâlik radiyallahu anhü diyor ki:

Bir kimse Peygamberimizin yanında Mâlik bin Duşûm hakkında, "O Allah ve Resûlünü sevmeyen bir münafıktır" dedi. Bunun üzerine, Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

"Öyle deme! Görmüyor musun o, Allah'ın rızasını dileyip "Lâ ilâhe illâllah" diyor." (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.), gıybet edilen Mâlik bin Duşûm'u savundu ve onun Allah'ın rızasını dileyerek ihlâs ile "Lâ ilâhe illâllah" dediğini ve gerçek mü'minlerden olduğunu söyledi.

Ancak! Gıybet yapmanın da bazı istisnaları vardır. Şöyle ki;

Dışarıda yarı çıplak dolaşıp açıkça günah işleyenlere ve beş vakit namaz gibi kesin farzları sürekli terk edenlere **fâsık** denir. Fâsıkların açıkça işledikleri günahları ve kötülükleri aynen söylemek, günah değil hatta bazen sevaptır.

Âişe radiyallahu anha diyor ki:

Bir adam Peygamberimiz (s.a.v.)'in yanına girmek için izin istedi.

Peygamberimiz (s.a.v.):

"Kabilesinin en kötü adamıdır ama ona izin verin (gelsin)" buyurdu.

(Buhârî - Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.), gelen kimsenin şerrinden korunmaları için önce müslümanları uyardı, sonra o kimseyi uyarmak ve İlâhî emirleri tebliğ etmek için içeri girmesine izin verdi.

Hırsız, dolandırıcı, sahtekâr, yalancı, ara bozucu, ırz düşmanı, fahişe, alkol ve uyuşturucu bağımlısı gibi fâsıkların şerlerinden müslümanları korumak için bu tür kimselerin yaptıkları kötülükleri aynen söylemek günah değil sevaptır.

İstişâre yapılan (danışılan) kimsenin de, bildiklerini açıkça söylemesi günah değildir.

Fâtıma Binti Kays radiyallahu anha diyor ki:

Ben Peygamberimiz (s.a.v.)'in yanına geldim, Ebû'l-Cehm ve Muâviye benimle evlenmek istiyorlar (ne buyurursunuz?) dedim.

Peygamberimiz (s.a.v.):

“Muâviye, malı olmayan yoksul bir kişidir (ev bakamaz). Ebû'l-Cehm ise, sopasını omzundan indirmez (eşini çok döver)” buyurdu.

(Buhârî - Müslim)

Peygamberimiz evlilik konusunda kendisine danışan Fâtıma Binti Kays'a Muâviye ve Ebû'l-Cehm hakkındaki görüşlerini aynen söyledi.

İster evlilik, ister başka konularda olsun kendilerine danışılan kimseler, ya bildiklerini açıkça ve dosdoğru söylemeli ya da kendileri açısından bir sakınca varsa, susma haklarını kullanmalıdır.

Ara bozma ya da gıybet yapma korkusu ile gerçekleri gizleyip yanlış bilgiler vermek, kendisine danışan din kardeşini aldatma anlamına geldiğinden günahtır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmete yakın âbidler (ibâdet edenler) câhil ve âlimler fâsık olacak.

(Hâkim)

Kıyâmete yakın farzları, sünnetleri bilmeyen câhil sofular ortaya çıkacak ve bunların bir kısmı din diye uydurma bid'atlere sarılırken, diğer bir kısmı da cihad adı altında karanlık güçler tarafından kanlı eylemlerde kullanılacaklar.

Diğer yandan kendilerine din adamı ya da ilâhiyatçı denilen, ancak amaç, inanç ve yaşantıları İslâm'la örtüşmeyen bazı fâsıklar da, İslâm karışıklığını ilke edinen kanallarda din adına kendi sapık görüşlerini ve İslâm dışı yaşantılarını yaygınlaştırmaya çalışacaklarından,

Bu tür art niyetli sapıkların İslâm dışı yaşantılarını, inanç ve amaçlarını anlatmak, yani gıybetlerini yapmak günah değil sevap, hatta farzdır.

Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.):

“Her âlimin meclisinde oturmayın, onların sohbetini dinlemeyin.”

(Ebû Nuaym)

Diye bizi uyarıyor, onlardan sakınmamızı ve din kardeşlerimizi uyarmamızı özellikle vurguluyor.

GIYİNME (İSLÂM'A GÖRE)

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve mü'minlerin hanımlarına söyle: (Dışarı çıkacakları zaman) cilbablarını (dış örtülerini) giyinip güzelce örtünsünler. Bu onların (namuslu ve saygın hanım olarak) bilinmeleri ve eza (cinsel tâciz) edilmemeleri için en doğru olanıdır. Allah (örtünenleri) çok bağışlayan, çok merhamet edendir. (Ahzab - 59)

Yüce Allah'ın Peygamberimize **“Hanımlarına, kızlarına ve mü'minlerin hanımlarına söyle”** emri, bütün mü'mine hanımların ve kızların da Allah katında Peygamberimizin hanımları ve kızları ile aynı konumda olduklarının açık göstergesidir.

Ancak! Peygamberimizin hanımları ve kızları ile gerçekten aynı konumda olmak ve cennette birlikte yaşamak isteyen hanımların ve kızların da Yüce Allah'ın **“(Dışarı çıkacakları zaman) cilbablarını (dış örtülerini) giyinip güzelce örtünsünler”** emrine uymaları ve ev kıyâfeti ile dışarı çıkmamaları şarttır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim (kılık kıyâfeti ile) hangi topluma benzerse, o da onlardandır.

(Ebû Dâvûd - Taberânî)

Kim kılık kıyâfeti ile Peygamberimizin hanımlarına ve kızlarına benzerse, cennette onlarla birlikte olacak. Kim de kılık kıyâfeti ile din karşıtı sahte çağdaşlara benzerse, cehennemde onlarla birlikte olacak ve kuşkusuz çok pişman olacak.

Cilbab nedir?

Hanımların ve kızların dışarı çıkacakları zaman bütün bedenlerini örtecek şekilde giydikleri dış giysilere **cilbab** denir. Cilbabın adı, rengi ve modeli, örf, âdet, gelenek ve yörelere göre farklı olabilir. Yeter ki uzun ve geniş olsun, bütün bedenlerini örtsün ve erkek giysilerine benzemesin.

Cilbab ve fıtrat

Canlı ve cansız bütün varlıklar doğal dengelerini ve yapısal özelliklerini ancak dış giysileri ile korurlar. Örneğin, elma, portakal gibi meyveler ve patates, patlıcan gibi sebzeler dış giysilerinden arınınca yani kabukları soyulunca, doğal dengeleri ve yapısal özellikleri bozulduğu gibi,

Alkol ve uyuşturucu kullanmayı sosyeteliğin, çıplaklığı çağdaşlığın gereği sanan ve dışarıda yatak kıyâfeti ile dolaşan hanımların ve kızların da, mânevî dengeleri ve yapısal özellikleri (dînî ve ahlâki duyarlılıkları) bozulur.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Âdemoğulları! Şeytan, ana babanızı (Âdem ile Havva'yı aldatıp) edep yerlerini kendilerine göstermek için giysilerini soyarak cennetten çıkar (mayı başar) dığı gibi sizi de aldatıp saptırmasın. (A'râf - 27)

Babamız Hz. Âdem ile annemiz Hz. Havva o güzelim cennette mutlu yaşarken, onları aldatıp yasaklanmış meyveden yediren ve giysilerinden soyulup cennetten kovulmalarına neden olan şeytan,

Bizi daha kolay aldatılabileceği için Yüce Allah, **“Sizi de aldatıp saptırmasın”** yani giysilerinizi soyup ve dışarıda yarı çıplak dolaştırıp o güzelim cennetten yoksun bırakmasın diye bizi uyarıyor.

Bu âyet-i kerîmede, giysi (örtünme) ile cennet arasında kesin bir bağlantı olduğu vurgulanıyor ve çıplak gezenlerin, tevbe edip günahlarından arınmadan cennete giremeyeceğine vurgu yapılıyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cehennemliklerden (zamanımda olmadığı için) kendilerini henüz göremediğim iki grup vardır; biri sığır kuyrukları gibi değneklerle insanları döven topluluk, diğeri giyindikleri halde çıplak görünen ve diğer kadınları da kendileri gibi giyinmeye zorlayan ve başları (saçları) deve hörgücüne benzeyen kadınlardır. İşte bu kadınlar cennete giremedikleri gibi, şu kadar uzak mesafeden duyulan (cennetin) kokusu nu da alamazlar. (Müslim - Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimizin zamanında olmadığı halde sonradan ortaya çıkacak olan bu iki grup, kıyâmetin açık alâmetlerinden ve Peygamberimizin gelecek ile ilgili mucizelerindendir.

Kıyâmete yakın aşırı din düşmanı baskıcı zorbalar iktidara gelecek ve bunlara bağlı güvenlik güçleri ellerindeki sığır kuyruğuna benzeyen değneklerle (coplarla) müslümanları dövecekler.

Yine kıyâmete yakın kendilerine ilerici, çağdaş diyen din karşıtı kadınlar ortaya çıkacak. Bunlar da örtünmek için değil, cinsellik duygularını tahrik

etmek için çok kısa, ince ve şeffaf giysiler giyip açık saçık dışarıda dolaşacak ve örtülü kadınların da kendileri gibi giyinmeleri için baskı yapacaklar.

Peki, bunların sonu ne olacak?

Ölümü unutan ve âhireti yok sayan bu zavallılar, çağdaşlık adı altında İslâm karşıtı dernekler kursalar da ve iletişim araçlarından yararlanıp çağdaş yaşamı yaygınlaştırmaya çalışsalar da,

Takdir edilen vakitleri gelince onlar da Yüce Allah'ın "Her canlı ölümü tadacaktır" kanununa boyun eğip tatlı canlarını Azrâil'e teslim edecekler. Sonra çağdaş giysilerini bırakıp kefen denilen ilkel giysiyi giyecek ve yer altındaki karanlık bir çukura gömülecekler.

Kıyâmet olayından sonra yeniden diriltilip kabirlerinden kaldırıldıkları zaman da önce mahşer yerinde sorgulanacak ve o güzelim cennetin kokusunu bile alamadan cehenneme atılacaklar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor.

Kim (kılık kıyâfeti ile) hangi topluma benzerse, o da onlardandır.

(Ebû Dâvûd - Taberânî)

Ne yazık ki inandıkları halde inancına bağlı kalmayanlar, Allah'ın örtünme emrini uygulamayanlar ve din karşıtı çağdaşların peşine takılanlar,

Eğer tevbe etmeden ve Allah'ın örtünme emrini uygulamadan ölürlerse, âhiret âleminde din karşıtı çağdaşlarla birlikte olacak ve cehennemde cayır cayır yanacaklar.

* * *

Kadınların ve ergenlik çağına gelen (âdet gören) kızların dışarıda olduğu gibi, mahremleri olmayan erkeklerin yanında da örtünmeleri farzdır.

Yüce Allah buyuruyor.

(Ya Muhammed!) Mü'mine kadınlara da söyle: Gözlerini (harama bakmaktan) sakınsınlar ve mahrem yerlerini (zinadan) korusunlar. (El, yüz gibi) Görünen kısımlar dışında ziynetlerini meydana çıkarmasınlar. Baş örtülerini de yakalarının üstüne kadar örtünler. Ziynetlerini (ve ziynet takılan yerlerini) kocaları, babaları, kocalarının babaları (kayınpederleri), kendi oğulları, kocalarının oğulları (üvey oğulları), erkek kardeşleri, erkek kardeşlerinin oğulları, kız kardeşlerinin oğulları (yeğenleri), kendi kadınları (mü'min kadınlar), sahip oldukları cariyeler, (yaşlı ya da âdem-i iktidar olduğu için) kadına karşı cinsel istek duymayan erkek hizmetçiler ve kadınlarla ilgili mahrem ilişkilere henüz akli ermeyen çocuklardan başkasına (ziynetlerini ve ziynet mahallerini) göstermesinler. (Nûr - 31)

Kadınlar ve ergenlik çağına gelen kızlar bu âyet-i kerîmede bildirilen mahremlerinin yanında, başlarını açmalarında, kısa kollu giysiler giymele-
rinde, bilezik, küpe ve kolye gibi ziynet eşyalarını göstermelerinde bir sa-
kınca yoktur. Dizleri görünecek şekilde kısa etek giymeleri ise haramdır.

Kadınların ve ergenlik çağına gelen kızların, amca oğlu, dayı oğlu, hala
oğlu, teyze oğlu, enişte ve kayınları (kocalarının erkek kardeşleri) gibi mah-
rem olmayan yakınlarının yanında da, başlarını açmaları, el sıkışmaları ve
kapalı bir yerde yalnız kalmaları haramdır.

Ergenlik çağına gelen yani dokuz yaşını doldurup kadınlık halini gören
ve akıllı olup beyinsel özürlü olmayan kızlara, örtünme, beş vakit namaz ve
Ramazan orucu farz olur. Anneler, babalar bu uygulamadan sorumludur,
aksi halde hepsi günaha ortak olurlar.

GÖZ DEĞMESİ

Yüce Allah buyuruyor:

**O inkâr edenler Zikri (Kur'an'ı) işittikleri zaman, sanki seni gözle-
riyle (nazar edip) yıkacaklardı. (Kin ve kıskançlıklarından) hâlâ “kuşku
yok o bir mecnundur” diyorlar. Gerçekte o (Kur'an), âlemler için an-
cak bir öğüttür.** (Kalem - 51 - 52)

Esedoğulları içinde baktığı bir şeye hemen nazarı dokunan keskin göz-
lü biri vardı. Develer bile onun keskin bakışına dayanamaz, hastalanıp der-
hal yere yıkılırdı. Kur'an okurken nazar edip Peygamberimizi de yere yıksın
ve gülünç olsun diye müşrikler onu Mekke'ye dâvet ettiler.

Bir gün Peygamberimiz (s.a.v.) Kur'an okurken, o keskin bakışlı kimse
sürekli Peygamberimize baktığı halde, Rabbimizin özel koruması altında
olan Peygamberimize bir zarar veremedi. İşte bu olay üzerine bu âyet-i
kerîme geldi ve Yüce Allah durumu Peygamberimize haber verdi.

Göz değmesi gerçek midir?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Göz değmesi (nazar) gerçektir. (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd - İbni Mâce - Ahmed İbni
Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Göz değmesi insanı mezara ve deveyi kazana götürür. (Râmûz'ül- Ehâdis)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Göz değmesi gerçektir. Eğer kaderi geçen bir şey olsaydı, göz değmesi geçerdi. (Müslim - Ahmed İbni Hanbel - Hâkim)

İlk çağlardan beri insanların ilgisini çeken ve aralarında tartışma konusu olan göz değmesi, Asrı Saadet'te de gündeme gelince, Peygamberimiz (s.a.v.):

“Göz değmesi gerçektir” buyurarak, göz değmesinin hayâl ve hurâfe olmayıp gerçek olduğunu belirtmiş, **“İnsanı mezara ve deveyi kazana götürür”** buyurarak, tehlikeli boyutlarına işaret etmiş ve **“Eğer kaderi geçen bir şey olsaydı, göz değmesi geçerdi”** buyurarak, göz değmesinin kader sınırlarını zorlasa da Yüce Allah'ın takdirini geçemeyeceğini ve paniğe gerek olmadığını vurgulamıştır.

Göz değmesi nedir?

İki kişi karşılıklı oturup birbirlerinin gözlerinin içine sürekli bakamazlar. Çünkü gözlerinden yayılan ışınlar (şualar), ikisinin de gözüne zarar verir, yani göz değmesi (nazar) olur.

Aşırı duyarlı, içe kapanık, iri ve parlak gözlü olanların bakışı daha etkilidir. Bu tür kimseler iyi niyetle de olsa bir şeye gözlerini dikip dikkatlice baktıkları zaman, evlâtları bile olsa zarar görür, tabaklar, bardaklar çatlayıp kırılabilir ve elektronik cihazlar bozulabilir.

Canlı ve cansız bütün varlıklar göz değmesinden etkilenmekle birlikte odak noktası olanlar daha fazla etkilendiğinden, dâmat ve gelinlerin göz değmesinden daha fazla sakınmaları gerekir. Çünkü yüzlerce dâvetlinin gözlerinden yayılan ışınların odak noktası olan gelinler ve dâmatlar, mutluluk hayâlleri kurarken, göz değmesinden kaynaklanan sorunlarla karşılaşabilir, kendilerini halsiz, hasta, bağılı ve büyümlü sanıp hayâl kırıklığına uğrayabilirler.

Dışarıda açık saçık gezen kızlar ve genç hanımlar, cinsel istekle bakan erkeklerin odak noktası olduklarından, sık sık nazar olur ve nazarın etkisiyle can sıkıntısından patlayacakmış gibi olurlar.

Kırmızı renkli giysiler gözlerden yayılan ışınları daha fazla çektiğinden, özellikle gelinler ve yeni doğum yapan kadınlar kırmızı renkli giysilerden kaçınmalıdır. İster erkek, ister kız olsun küçük çocuklara da düz kırmızı giysiler giydirilmemeli ve çocukları severken **MâşâAllah lâ kuvvete illâ billâh** denilmelidir. Çünkü:

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse hoşuna giden (güzel) bir şey gördüğü zaman “MâşâAllah

lâ kuvvete illâ billâh” derse, ona (baktığı şeye) göz değmesi bir zarar vermez. (Menâvî)

Göz değmesinin belirtileri nelerdir?

Aşırı sıkıntı, gönül darlığı, baş ağrısı, halsizlik, bıkkınlık, solunum güçlüğü, stres, karamsarlık ve dokununca patlayacakmış gibi sinirsel bunalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) “Göz değmesi gerçektir. İnsanı mezara götürür” buyurduğuna göre, göz değmesi olan kimse gerçekte hastadır, hem de ağır hastadır ama derdini kimseye anlatamaz. Hastaneye gitse, filmleri, tahlilleri temiz çıkar ve doktorlar onun derdinden anlamaz. Hoca işidir diye bakıcı ve cinci denilen sapıklara gitse, cin ve büyü hikâyeleri ile zavallının kafası daha da karışır ve cebindeki parasından da olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Göz değmesinden Allah’a sığın. Çünkü göz değmesi gerçektir.

(İbni Mâce - Hâkim)

Ebû Said el-Hudrî radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) cinlerden ve göz değmesinden (çeşitli dualarla) Allah’a sığınır. Muavvizeteyn (**Kul eûzü birabbil-Felâk ve Kul eûzü birabbil-Nâs**) sûreleri gelince, bunlarla sığınmaya başladı ve diğer duaları bıraktı. (Tirmizî - İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse evinde Fâtîha ile Âyet-el-kürsî’yi okursa, o gün o eve (ve ev halkına) göz değmez. (Deylemî)

Kim her gün sabah-akşam “**Fâtîha, Âyet-el-kürsî, İhlâs, Felâk ve Nâs**” sûrelerini okursa, göz değmesi dâhil her çeşit kötülüklerden korunmuş olur.

GUSÛL ABDESTİ

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer cünub iseniz (gusûl abdesti alıp) tertemiz olun. (Mâide - 6)

Gasıl kökeninden gelen gusûl, yıkanmak demektir. Âyet-i kerîmede mübalağa sigası ile **Fettahherû** buyrulduğu için gusûlde bedeninin tamamını baştan aşağı yıkamak farzdır.

Gusûl abdesti alması gereken kimseye **cünub** denir. Cünub olan kimşenin bedeninin tamamını baştan aşağı bir defa yıkaması Kur’an, sünnet

ve icma ile sabit olduğundan, guslün farzietini yani farz olduğunu inkâr eden dinden çıkar, kâfir olur. Guslün farzietine inandığı halde yıkanmayıp cünub gezen de günahkâr ve fâsık olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Resim, köpek ve cünub olan bir kişinin bulunduğu eve melekler (rahmet melekleri) girmez. (Nesâî - Ebû Dâvûd - İbni Hibban)

Gusül abdesti kimlere farz olur?

Eşi ile cinsel ilişkide bulunanlara farz olur. Erkeğin cinsel organının haşefesi (sünnet olan miktarı) kadının cinsel organına dâhil olunca, inzal (boşalma) olsun ya da olmasın, erkeğe de kadına da gusül farz olur.

Rüyada ihtilam (cünub) olduğunu gören ve uyandığı zaman külotunda ya da edep yerinde cünüplük alâmeti olan akıntıyı gören, erkeğe de kadına da gusül abdesti farz olur.

Rüyada ihtilam olduğunu gördüğü halde, uyandığı zaman külotunda ya da edep yerinde cünüplük belirtisi olan akıntıyı görmeyenlere gusül abdesti almak farz olmaz.

Aşırı yorgunluk ve ağır uyku gibi nedenlerle rüyada ihtilam olduğunu hatırlamayan, ancak uyandığı zaman külotunda ya da edep yerinde cünüplük belirtisi olan akıntıyı görenlere gusül farz olur.

Âdet halindeki kadınlar, âdet kanından temizlenince ve doğumdan sonra nifas halinde olan kadınlar, nifas kanından temizlenince gusül abdesti almaları farz olur.

Gusül abdesti nasıl alınır?

Eşi ile cinsel ilişkide bulunan ya da rüyada ihtilam olup hemen uyanan kimse, önce tuvalete girip idrarını yapmalı ve sonra banyoya girip yıkanmalıdır. Çünkü tuvalete girmeden önce yıkanan ve yıkandıktan sonra cinsel organından akıntı (meni) gelen kimsenin tekrar yıkanması gerekir.

Banyoya sol ayakla girilir, sağ ya da sol tarafı Kible'ye gelecek şekilde oturulur ve önce eller, edep yerleri ve necaset bulaşan yerler yıkanır.

Ayrıca bedeninin her hangi bir yerinde, yağlı boya, dudak boyası, saç boyası ve sakız gibi altına su geçirmeyen maddeler varsa, onlar da giderilir ve sonra içinden “**Bismillâhirrahmânirrahîm**” diyerek ve niyet ederek önce namaz abdesti gibi abdest alınır.

Gusülde ağız ve burun içini yıkamak Şâfi ve Mâlikî’de sünnet, Hanefî ve Hanbelî’de farzdır. Gusülde ağız ve burun içini yıkamak Hanefî’de farz

olduğundan, önce dişler arasında kalan ve altına su geçirmeyen katı yiyecek kalıntıları ile burun içindeki kurumuş kirler giderilir ve sonra ağız ve burun içi bol su ile üç defa güzelce yıkanır.

Abdestten sonra önce baş, sonra sağ ve sol taraflar yıkanır ve hafifçe ovulur. Çünkü yıkanan yerleri ovmak, Hanefî ve Şâfi’de sünnet, Mâlikî’de farzdır.

Gusülde bedenin her tarafını baştan aşağı bir defa yıkamak farz, ikinci ve üçüncü yıkayışlar sünnettir. Gusülde bedendeki bütün kılların diplerinin ıslanması şart olduğundan, özellikle saç, kaş, sakal ve bıyık gibi yerlerin özenle ovulması gerekir.

Yüzük ve küpe gibi şeyler hafifçe oynatılarak altları ıslatılır ve göbek çukuru da küçük parmakla ıslatılarak hafifçe ovulur.

Gusül abdesti ile yapılan ibâdetler daha faziletli (sevap) olduğundan, gusül abdestini boşa geçirmeyip kaza ya da nâfile namaz kılmalıdır.

Uyarı!

Şeytanların, cinlerin oyuncağı olmamak ve evham hastalığına kapılmamak için banyoda fazla kalmamalı, suyu isrâf etmemeli ve varsayıma dayalı zanlarla yıkadığı yerleri tekrar yıkamamalı ve önceki insanların taşıma ve dökme su ile gusül abdesti aldıklarını unutmamalıdır!

Cünub olanlara yasak olan şeyler!

Cünub olan bir kimsenin namaz kılması, Kur’an okuması, Kur’an’a ve Kur’an’dan âyetler yazılı olan bir şeye dokunması, câmiye girmesi ve Kâbe’yi tavaf etmesi yasaktır. Namaz ve Kur’an’ın dışında zikir yapmaları, salâvât-ı şerîfe getirmeleri ve Ramazan’da cünub oldukları halde oruca başlamaları yasak değildir. Ancak âdet ve nifas halindeki kadınların oruç tutmaları ve eşleri ile cinsel ilişkide bulunmaları haramdır.

Sağlık açısından gusül abdesti!

Cünub olarak gezmek dinsel açıdan sakıncalı olduğu gibi, bedensel, ruhsal ve psikolojik açıdan da sakıncalı ve insan sağlığı için zararlıdır.

Eşler cinsel ilişkide bulunurken, genelde bedenlerinde gereğinden fazla elektrik birikimi olur. İşte bu fazla elektrik birikiminden kaynaklanan nedenlerle, beyinde durgunluk, bedende yorgunluk, uyuşukluk, sinir sisteminde gerginlik, dolaşım ve solunum sistemlerinde bazı olumsuzluklar meydana gelir.

Cinsel ilişkiden sonra **ılık su ile** gusûl abdesti alındığında bedendeki fazla elektrik birikimi atıldığından, sinir sistemi rahatlar, beyindeki durgunluk, bedendeki yorgunluk ve uyuşukluk gidip, tüm sistemler düzenli çalışmaya başlar ve psikolojik açıdan insan rahatlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Temizlik, îmanın yarısıdır. (Müslim - Tirmizî)

İslâm'ın temel ilkelerinden biri de maddi ve mânevî temizliktir. Bu nedenle kalbin günahlardan ve bedenın hakiki ve hükmi kirlerden (cünüplükten) arındırılması farzdır.

GÜNAH VE İNSAN

Yüce Allah buyuruyor:

Kim bir günah işlerse, gerçekte onu kendi aleyhine (zararına) işlemiş olur. Allah her şeyi bilicidir, gerçek hikmet sahibidir. (Nisâ -111)

Allah'ın emir ve yasaklarına ters düşen her çeşit söz ve davranışlara **günah** denir. Örneğin; namaz kılmamak, oruç tutmamak ve zekât vermek günah olduğu gibi, dedikodu yapmak, yalan söylemek, alkollü içki içmek, kumar oynamak ve kadınların dışarıda açık saçık geymeleri de günahdır.

Allah'ın emir ve yasaklarına ters düşen söz ve davranışlarda bulunup günah işleyenler, gerçekte kendilerine yazık etmiş olurlar. Çünkü işledikleri günahların cezasını yine kendileri çekecekler.

Yüce Allah buyuruyor:

Günahın açığını da gizlisini de bırakın. Çünkü günah işleyenler, yapmış oldukları günahların cezasını kesinlikle çekeceklerdir. (En'âm - 120)

Atomdan güneş sistemine ve hücreden file, balınaya kadar canlı ve cansız bütün varlıklar, Yüce Allah'ın koymuş olduğu denge, düzen, çekim, kimya ve fizik gibi fıtrat kanunlarına boyun eğerken,

Fiziksel açıdan en güzel şekilde yaratılan ve akıl ile bilinçlendirilen insanın da, Yüce Allah'ın akıl sahipleri için koymuş olduğu emir ve yasaklara boyun eğmesi zorunludur. Aksi halde günahlarının cezasını çekmek üzere cehenneme atıldığında, kendi kendini kınaması ve insanlığını sorgulaması neye yarar ki!

Günahlar kalbi karartır!

Yüce Allah buyuruyor:

Hayır! Aksine yaptıkları günahlarından dolayı onların kalpleri kararmıştır. (Mutaffîfîn - 14)

Peygamberimiz (s.a.v.) de buyuruyor:

İnsan bir günah işlediği zaman kalbinde siyah bir nokta oluşur. Eğer derhal tevbe ve istiğfar edip o günahı terk ederse, kalbi tekrar parıldar. (Tevbe etmeyip) günaha devam ederse, siyah noktalar çoğala çoğala bütün kalbini kaplar. İşte bu siyah noktalar Allahü Teâlâ'nın: "Hayır! Aksine yaptıkları günahlarından dolayı onların kalpleri karar-mıştır" buyurduğu siyah noktalardır. (Tirmizî - Nesâî - Ahmed İbni Hanbel - Hâkim - Beyhâkî)

Gözlerimiz küçücük bir çöp parçasına karşı, kızararak, şişerek ve göz-yaşı salgılayarak tepki gösterdiği gibi, gönlümüz de günahlara karşı sıkılarak, daralarak ve bunalıma girerek tepki gösterir.

Gözümüzdeki çöp çıkmadan gözlerimiz sağlığına ve doğal yapısına kavuşmadığı gibi, kalbimizdeki günahlar çıkmadan, gönlümüz de ruhsal sağlığına ve mânevî doğasına kavuşamaz.

Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Nerede ve hangi halde olursan ol, Allah'tan kork! (Günah işleme!). Ve (yanılarak) bir günah işlediğin zaman da hemen ardından bir sevap işle ki, o günahı gidersin. (Tirmizî - Hâkim - Beyhâkî)

İşte nefis, şeytan gibi aldatıcı güçlerin, dışta örf, âdet, gelenek ve çevre gibi baskıcı güçlerin etkisi altında olan insan, yanılarak günah işleyebilir. Yeter ki farkına vardığı an, derhal günahlardan kopup bir sevap işlerse (örneğin; iki rek'at namaz kılarsa) ve ardından tevbe edip pişman olursa, kalbi nurlanır (huzura) kavuşur.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim benim zikrim (emrim) den yüz çevirirse (ibâdetlerden kopup günahlara dalarsa), kuşkusuz onun için dar ve sıkıntılı bir hayat vardır. (Tâ Hâ - 124)

Doğal yaşam koşullarının dışına çıkan varlıkların, doğal dengeleri bozulduğu ve yaşam koşulları zorlaştığı gibi, İlâhi emirlerin dışına çıkıp dinsiz ve dengesiz bir ortamda günahlara dalanların da, doğal dengeleri bozulur ve yaşam koşulları zorlaşır. Gönül darlığı, stres ve sıkıntı derken ruhsal bunalıma girer ve daha ölmeden âdeti kabir azabını çekerler.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey îman edenler!) Bir de öyle bir fitneden (günahlardan) sakının ki, (çünkü) o (ceza) içinizden sadece zâlimlere (günah işleyenlere) gelmekle kalmaz (topluma gelir). İyi bilin ki, Allah'ın azabı çok şiddetlidir.

(Enfâl - 25)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Günahlar gizlice işlendiği zaman, zararı (cezası) sadece günahı işleyenlere aittir. (Günahlar) açıkça işlenip yaygınlaşır ve önlenmezse, zararı bütün topluma gelir. (Taberânî)

Gizlice işlenen günahlar, baş ve böbrek ağrıları gibi kişilerle sınırlıdır. Yani acısını sadece onlar çekerler. Açıkça işlenip yaygınlaşan günahlar ise tehlikeli salgın hastalıklar gibi tüm toplumu tehdit eder. Yetkililer vaktinde acil önlemler alıp hastalığın yayılmasını önlemezlerse, zamanla kontrolden çıkar ve toplumsal felâkete dönüşebilir. Açıkça işlenen günahlar da yetkililer (inananlar) tarafından vaktinde önlenmezse, zamanla kontrolden çıkar ve Âdetullah'ın gereği toplumsal felâketlere, hatta ülkelerin haritadan silinmesine neden olabilir.

Günahkârlar mahşerde!

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Günahkârların Rablerinin huzurunda (korkudan) başlarını öne eğerek, "Ey Rabbimiz! (Artık gerçekleri) gördük, işittik. Bizi (tekrar dünyaya) geri gönder de sâlih ameller (sevaplar) işleyelim. Çünkü artık kesin olarak inandık" dediklerini bir görsen! (Secde - 12)

Ölü toprak maddeleri halinde iken, kana, hücreye ve üreme hücresine dönüşüp döl yatağına atılmak ve sonra ana karnından bu dünyaya gelmek, bizim istek ve irâdemiz dışında olduğu gibi, Hz. İsrâfil Sûr'a üfleyince, yeniden dirilip kabirden kalkmak ve sorgulanmak üzere mahşer yerinde toplanmak da, bizim istek ve irâdemiz dışında olacaktır.

Gerçeklere karşı gözlerini kapayanların sadece kendi dünyaları kararır. Ölümü unutan ve âhireti yok sayanların da sadece kendi dünyaları kararır ama kabirlerinden kalktıkları anda yok saydıkları şeyler karşılıklarına dikiliverince,

İşte o gün günahkârlar; Rablerinin huzurunda korkudan tir tir titreyerek ve başlarını önlerine eğerek **"Ey Rabbimiz! (Artık gerçekleri) gördük, işittik. Bizi (tekrar dünyaya) geri gönder de sâlih ameller (sevaplar) işleyelim."** diye yalvaracak ve yaptıklarına binlerce defa pişman olacaklar ama ne yazık ki iş işten geçtikten ve pişmanlık kanunu yürürlükten kaldırıldıktan sonra!

Değerli okurlarım!

Mahşer yerinde zebaniler tarafından yaka paça yakalanıp ve aşağılanıp o korkunç cehenneme atılmak istemiyorsak, tek seçeneğimiz var. Günahlardan kopup tevbe etmek ve dünyada pişmanlık yasasından yararlanmak!

Yüce Allah buyuruyor.

Rabbimizin (af edip) bağışlamasına ve takvâ sahipleri için hazırlanmış olup genişliği gökler ve yer kadar olan cennete koşuşun.

(Âl-i İmran - 133)

Rabbimiz dâvet ediyor, dâvete icâbet etmemek olur mu? Rabbimiz koşuşun diyor, durmak olur mu? O güzelim cennet varken, inat edip o korkunç cehennemde yanmak olur mu?

GÜNEŞ

Yüce Allah buyuruyor:

Güneş, kendisi için belirlenen yörüngede hareket eder. İşte bu, Azîz (her şeye gücü yeten), Alîm (her şeyi bilen Allah) ın takdiridir.

(Yâsîn - 38)

Samanyolu Galaksisi'nin bir yıldızı olan güneş, galaksinin merkezine 30.000 ışık yılı ve dünyaya 149.598.000 km. uzaklıkta bulunmaktadır. Güneş, uyduları ve uydularının uyduları ile birlikte kendisi için belirlenen yörüngede yani Samanyolu Galaksisi'nin merkezi etrafında saniyede 250 km. hızla döner ve bu dönüşünü 225.000.000 yılda tamamlar.

Çapı 1.391.000 km. olan güneş, doğal bir hidrojen-helyum reaktörüdür. Çünkü güneş çekirdeğinde dört hidrojen atomunun birleşmesi ile bir helyum atomu meydana gelir. Ancak dört hidrojen atomu bir helyum atomundan daha ağır olduğundan, kalan kütle enerjiye dönüşür ve bu enerji çekirdekten dış tabakalara taşınır. Güneşte saniyede yaklaşık 4.000.000 ton kütle enerji açığa çıkar ve bu enerji fazlalığı korkunç patlamalarla etrafa yayılır.

Bizler 150 milyon km. uzaklıktaki güneşe çıplak gözle bakamazken, o dev kütleyi yaratan, yörüngesine oturtan, çekim gücü ile boşlukta durduran ve doğal nükleer enerji santralına dönüştüren Allah, hiç kuşkusuz Azîz (her şeye gücü yeten) ve Alîm (her şeyi bilen) dir.

Yüce Allah buyuruyor:

**Allah'ın yedi kat gökleri nasıl uyumlu yarattığını görmediniz mi? Onların içinde ayı bir nur (ışık yansıtıcı) kılmış, güneşi de (enerji sa-
çan) bir kandil yapmıştır.** (Nuh - 15 - 16)

Evrendeki doğal dengeler gökler arası uyuma, yani denge, düzen, çe-
kim, kimya ve fizik kanunlarına bağlı olduğu gibi, dünyadaki doğal dengeler
ve canlıların yaşam koşulları da dünya ile güneş arasındaki uyuma (güneş
enerjisine) bağlıdır.

Deniz sularının buharlaşıp atmosfere karışması, sonra yağmur ve kar
şeklinde tekrar yeryüzüne inmesi (su çevirimi), güneş enerjisine bağlıdır.

Alçak ve yüksek basınçların oluşması, rüzgârların esmesi, denizlerin
dalgalanıp çalkalanması ve havanın temizlenmesi güneş enerjisine bağlıdır.

Bitkilerin yerden aldıkları su ile havadan aldıkları karbondioksit gazını,
fotosentez yoluyla gıda maddelerine dönüştürmesi güneş enerjisine bağlıdır.

Yüce Allah buyuruyor:

**(Ya Muhammed!) De ki: Hiç düşündünüz mü? Eğer Allah üzeriniz-
de geceyi kıyâmete kadar sürekli kılsa, Allah'tan başka size ışıık (ener-
ji) getirecek ilâh kimdir? Hâlâ (gerçekleri) işitmeyecek (dinlemeyecek)
misiniz?** (Kasas -71)

Bir fabrikaya enerji sağlayan hatlarda ya da enerji üretim merkezinde
arıza olsa, fabrikadaki tüm faaliyetler derhal durduğu gibi,

Dünyaya enerji sağlayan hatlarda (atmosferde) ya da enerji merkezin-
de (güneşte) bir arıza olsa, dünyadaki tüm faaliyetler de derhal durur ve
canlıların yaşam koşulları zorlaşır.

Yüce Allah bunları **“Hiç düşündünüz mü?”** diye soruyor ve güneş-insan
ilişisini dengeleyip bu düzeni kuran Rabbimizin sonsuz, sınırsız kudretini
tefekkür etmemiz için bizi uyarıyor.

Bilim ve teknolojiye güvenen ve masasındaki bilgisayar ile övünen ça-
ğın insanı, güneşteki enerji üretimi dursa ve dünya karanlıklara bürünse
acaba ne yapabilir ki! Güneşe çıkıp oradaki arızayı giderebilir mi?

Güneş yörüngesinde sürekli hareket edecek mi?

Yüce Allah buyuruyor:

**(Allah) geceyi gündüze katar (gündüz uzar), gündüzü de geceye
katar (gece uzar); güneşi ve ayı emrine boyun eğdirmiştir. Her biri be-
lirlenmiş bir süreye kadar (yörüngesinde) hareket eder. İşte (bunları
yapan) Rabbiniz olan Allah'dır.** (Fâtır - 13)

Bu âyet-i kerîmede, dünyanın, ayın, güneşin ve yıldızların, belirlenmiş bir süreye kadar yörüngelerinde hareket edeceği, ancak belirlenmiş süre gelince bu hareketin duracağı bildiriliyor.

Peki, bu hareketlilik durunca ne olacak? Tabii ki kıyâmet kopacak!...

GÜNEŞİN BATIDAN DOĞMASI

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

On (büyük) alâmeti ortaya çıkmadan kıyâmet kopmaz; Duhan (sis), Deccal, Dâbbetü'l-ard, Güneşin batıdan doğması, İsa'nın (a.s.) gökten inmesi, Ye'cûc ve Me'cûc'ün çıkması, doğuda, batıda ve Arap Yarımadasında (olmak üzere) üç yerin batması ve Yemen'den bir ateşin çıkıp insanları haşrolacakları yere sürmesi. (Müslim - Ebû Dâvûd - Tirmizî - Nesâî

- İbni Mâce - Ahmed İbni Hanbel)

Yüce Allah buyuruyor:

Güneş ve ay bir araya getirildiği zaman. (Kıyâme - 9)

“Güneş ve ay bir araya getirildiği zaman” kıyâmetin en büyük ve en açık alâmetlerinden biri olan **güneşin batıdan doğma olayı** gerçekleşecek ve yeryüzünde dengeler değişecek.

Âyet-i kerîmede “Güneş ve ay bir araya getirildiği zaman” buyrulması dikkat çekicidir. Çünkü normal güneş tutulmaları da güneşin, ayın ve dünyanın aynı çizgide bir araya geldiği ve ayın dünya ile güneşin arasına girdiği zaman olur ve gökbilimi uzmanları tarafından önceden bilinir.

Güneşin batıdan doğmasına gelince!

Güneşin batıdan doğması kıyâmetin en büyük ve en açık alâmetlerinden biri olacağı için insanların bilgi ve deneyimleri dışında mucizevî bir şekilde olacak ve çok farklı sonuçlar ortaya çıkacak.

Önce üç gün tam güneş tutulması olacak ve dünyanın tamamı karanlıkta kalacak. Üç gün dolunca güneş ay ile birlikte kısa süre batıdan doğacak, sonra tekrar doğudan doğacak.

Peki, o zaman neler olacak?

Normalde 8-10 dakikayı geçmeyen tam güneş tutulmalarında bile, yeryüzünde ve atmosferde elektromanyetik dalgalardan kaynaklanan gerilimler, kimyasal, fiziksel olaylar ve bölgesel doğal âfetler olduğuna göre,

Kıyâmete yakın bütün dünyayı kapsayacak ve üç gün sürecek olan tam güneş tutulmasında, yeryüzünde ve atmosferde çok büyük boyutlarda farklı olaylar olacak, insanlar korkudan paniğe kapılıp ruhsal bunalıma girecek ve en önemlisi **Tevbe Kapısı** kapanacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbinin (güneşin batıdan doğması gibi) bazı alâmetleri geldiği gün, önceden îman etmemiş ya da îmanında bir hayır kazanmamış (inancının gereğini yapmamış) olan kimseye, artık îmanı bir fayda vermez. (En'âm - 158)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Güneş batıdan doğmadan kıyâmet kopmaz. İnsanlar güneşin batıdan doğduğunu gördükleri zaman, hepsi (birden) îman edecekler ama bu “önceden îman etmemiş ya da îmanında bir hayır kazanmamış olan kimseye, artık îmanın bir fayda vermediği” gündür. (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd - İbni Mâce - Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim güneş batıdan doğmadan önce tevbe ederse, Allah onun tevbesini kabul eder. (Tirmizî)

İmanın temel ilkesi gaybîlik (gizlilik) yani görmeden inanmak ve îman etmektir. Son peygamber olan Hz. Muhammed (s.a.v.) in bundan yaklaşık 1.400 küsur yıl önce haber verdiği olay gerçekleşince ve gizlilik ilkesi ortadan kalkınca, inandım demenin ya da tevbe etmenin bir anlamı kalmaz ki!

Dünya üç gün karanlıklara büründükten sonra güneş açıkça batıdan doğunca ve yeryüzünde doğal dengeler sarsılınca, ruhsal bunalıma giren insanlar paniğe kapılıp İslâm'a koşacaklar ama,

İman gizlilik ilkesinden çıkıp zorunluluk ilkesine dönüştüğü ve **Tevbe Kapısı** kapandığı için tevbeleri ve îmanları kabul edilmeyecek!..

Atalarımız “Bugünün işini yarına bırakma” demişler. Eğer günahkârlar bu günlük işlerini yarına bırakmasalardı ve güneş batıdan doğmadan bir gün önce tevbe etmiş olsalardı tevbeleri, îmanları kabul edilir ve onlar âhiret âlemine günahlarından arınmış tertemiz mü'minler olarak giderlerdi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Tan yerinin ağarması, ümmetim için (o gün) güneşin batıdan doğmayacağına güvencesidir. (Deylemî)

Tan yerinin ağarması (sabah namazının vaktinin girmesi), o gün güneşin batıdan doğmayacağına açık belirtisi ve kesin güvencesidir. Bu nedenle uzun ve kısa gecelerde güneş doğmadan önce kalkıp sabah nama-

zını vaktinde kılalım, eşimizi ve yavrularımızı da kaldıralım. Çünkü kılmış olduğumuz sabah namazı, belki de güneş batıdan doğmadan önceki son namazımız ve son tevbemiz olabilir.

HÂBİL İLE KÂBİL

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Onlara Âdem'in iki oğlunun gerçek haberini oku. Hani ikisi birer kurban takdim etmişlerdi de birinden (Hâbil'den) kabul edilmiş, diğerinden (Kâbil'den) kabul edilmemişti. (Kâbil, kıskançlığından) “Seni mutlaka öldüreceğim” dedi. (Hâbil de:) “Allah ancak takvâ sahiplerinden kabul eder” dedi. (Mâide - 27)

Hız. Âdem ile Hız. Havva, dünya yılı ile cennette bin yıl kadar yaşadılar ve sürekli aynı görünümde kaldılar. Yediler, içtiler, gezdiler ve tüm güzelliğı ile cennet hayâtını yaşadılar ama cennette doğum ve ölüm olmadığı için çocukları olmadı.

Sonra şeytan tarafından aldatılıp bu fâni dünyaya sürgün olarak gelince, Yüce Allah'ın koymuş olduğu üreme kanunu gereğı Hız. Havva hamile kaldı ve biri kız, diğeri erkek olmak üzere ikiz doğurdu. Yaklaşık yirmi defa doğum yapan Hız. Havva, biri hâriç hep ikiz doğurdu ve yeryüzünde insanların sayısı çoğalmaya başladı.

Hız. Âdem ilk oğluna Kâbil ve ikinci oğluna da Hâbil adını verdi ve ergenlik çağına gelince onları evlendirmek istedi. O günün koşullarında Allah'ın emrine göre, Kâbil ile doğan kızın Hâbil ile ve Hâbil ile doğan kızın da Kâbil ile evlenmesi zorunlu idi.

Ancak Kâbil, kendisi ile doğan kız (ikiz kardeğı) daha güzel olduğu için, onunla evlenmek istedi ve o benim hakkım diye diretti. Bunun üzerine Hız. Âdem: “İkiniz de Allah'a birer kurban takdim edin, kimin kurbanı kabul olursa o haklıdır” dedi.

Hâbil koyun bakıcılığı yapıyordu. En güzel bir koyunu seçip kesti ve belirli bir tepenin üstüne koydu. Kâbil ise tarımla uğraşıyordu. O da en kötü buğdayları seçip bir demet yaptı ve aynı tepenin üstüne koydu. Az sonra gökten bir ateş gelip Hâbil'in koyununu yaktı ve onun kurbanı kabul edildi. Kâbil, bunu kabul etmedi ve kardeğı Hâbil'i ölümle tehdit etti.

Yüce Allah buyuruyor:

Nihâyet nefsinin kardeşini öldürme isteğine uyarak onu (Hâbil'i) öldürdü ve (dünyada, âhirette) zarara uğrayanlardan oldu. (Mâide - 30)

Nefsinin aşırı kin ve kıskançlık duygularının tutsağı olan Kâbil, kardeşi Hâbil'i öldürmeye karar verdi ve fırsat kollamaya başladı. Nihâyet Hâbil uyurken aradığı fırsatı yakaladı ve bir kaya parçası ile kardeşinin başını ezerek öldürdü.

Yeryüzünde kadın uğruna ilk cinayeti işleyen ve kardeş katili olan Kâbil, istediği kıza kavuşamadığı gibi dünyasına da, âhiretine de yazık oldu ve ölünceye kadar ıssız çöllerde çılgın gibi yaşadı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmet günü ilk önce insanlar arasındaki kan davalarına bakılacak.

(Buhârî - Müslim - Nesâî)

Haksız yere bir cana kıymak, Allah'a şirk koştuktan sonra en büyük bir günahdır. Bu nedenle mahşer yerinde ilk önce insanlar arasındaki kan davalarına bakılacak, fâili meçhul cinayetler tek tek ortaya çıkarılacak ve katiller en ağır bir şekilde cezalandırılacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim bir mü'mini (dîn kardeşini) kasten öldürürse, cezası içinde ebedî kalacağı cehennemdir. (Ayrıca) Allah'ın gazabı, lâneti onadır ve onun için büyük bir azap vardır. (Nisâ - 93)

İslâm hukukuna göre, bir müslümanı kasten öldüren katilin cezası kısas yani idamdır. Kısastan vazgeçip diyete (tazminata) râzı olma ya da af etme yetkisi, sadece birinci derecedeki yakınlarının hakkıdır. Ateş düştüğü yeri yak-tığı için bunların dışında hiçbir kurum ve kişinin katili af etme ya da cezasını hafifletme yetkisi yoktur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Kıyâmete kadar) haksız yere öldürülen her kişinin kanından (günahından) bir pay, Âdem'in ilk oğluna (Kâbil'e) yazılır. Çünkü insan öldürmeyi ilk başlatan odur. (Buhârî - Müslim - Tirmizî)

Kardeşi Hâbil'i öldürerek insanlık tarihinde bir ilki başlatan ve korkunç bir çığır açan Kâbil'e, kıyâmete kadar işlenecek olan her cinayetten bir pay yazılacağı gibi,

Çevresinde, mahallesinde, köyünde ve işyerinde, günah olan bir şeyi açıkça işleyip kötü örnek olanlara da, o günah işlendiği sürece günahtan bir pay yazılır.

HAC VE UMRE

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz âlemlere bereket ve hidâyet olmak üzere insanlar (ın ibâdet etmeleri) için kurulan ilk ev Mekke'deki (Kâbe) dir. Orada (Kâbe'de) apaçık alâmetler ve İbrahim'in makamı vardır. Kim oraya girerse, güvende olur. Oraya (Kâbe'ye gitmeye) bir yol bulana Beyt-i haccetmesi Allah'ın insanlar üzerinde bir hakkıdır. Kim (haccetmez) inkâr ederse, kuşkusuz Allah âlemlerden müstağnidir (hiçbir şeye ihtiyacı yoktur). (Âl-i İmrân - 96 - 97)

Âlemlere bereket ve rahmet kaynağı olan Mekke'deki Kâbe, insanların ibâdet etmeleri için yeryüzünde bina edilen ilk kutsal ma'beddir.

Kâbe ve çevresinde oranın kutsallığını kanıtlayan pek çok alâmetler ile Hz. İbrahim'in makamı vardır ve oraya sığınan güvende olur.

O kutsal mekânlara gitmeye yol bulanların (gücü yetenlerin), Kâbe'yi tavaf edip haccetmeleri Allah'ın insanlar üzerindeki hakkıdır. Kim de bedensel ve parasal açıdan gücü yettiği halde haccetmeyip, nankörlük ederse, kuşkusuz Allah'ın hiç kimsenin haccına ve ibâdetine ihtiyacı yoktur.

Üzerine hac farz olan müslümanların ömürlerinde bir defa hac yapmaları farz, diğerleri nâfiledir. Ayrıca gerekli şartlara sahip olan müslümanların ömürlerinde bir defa umre yapmaları da, Şâfi ve Hanbelî'de farz, Hanefî ve Mâlikî'de sünnet-i müekkedir.

Farz olan hacca, **Haccetü'l-İslâm** ya da **Hacc-ı ekber** ve umreye de **Hacc-ı asgar** denir.

Hac, belirli ay ve günlerde yapıldığı için yılda ancak bir defa yapılır. Umre ise kurban bayramı arefesi ile kurban bayramının dört günü (yılda beş günün) dışında her zaman yapılabilir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim çirkin (cinsel) söz söylemeden ve günah işlemekten hac yaparsa, annesinden doğduğu gün gibi (günahından arınıp) yurduna döner. (Buhârî - Müslim - Tirmizî - Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Umre diğer umreye kadar aradaki günahlara keffârettir. Haccı mebrûrun (kabul olan haccın) karşılığı ise, ancak cennettir. (Buhârî - Müslim - Tirmizî - Nesâî - İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İslâm, beş temel üzerine bina edilmiştir. Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resûlü olduğuna Şehâdet etmek, Namaz kılmak, Zekât vermek, Beyt-i (Kâbe'yi) haccetmek ve Ramazan orucunu tutmaktır. (Buhârî - Müslim - Tirmizî - Nesâî - İbni Mâce)

Hac kimlere farzdır?

Hac ibâdeti sadece belirli vakitte (Şevval ve Zilkâde ayı ile Zilhicce'nin ilk on gününde) ve belirli mekanda (Mekke ve Arafat'ta) yapıldığı için, diğer ibâdetlerden farklı özellikleri vardır. Bu nedenle haccın vucûbunun (farz olmasının) ve edâsının (yerine getirilmesinin) şartları vardır. İşte bu şartlara sahip olanların, ömürlerinde bir defa hac yapmaları farzdır. .

Vucûbunun şartları:

1- Müslüman olmaktır. İslâm karşıtı sapık inanç sistemlerini benimseyen, savunan ve destekleyenlere hac farz değildir. Yapsalar da geçerli değildir.

2- Ergenlik çağına ermiş olmaktır. Küçük çocuklara farz değildir, yaparlarsa nâfile hac olur.

3- Akıllı olmaktır. Beyinsel özürliülere farz değildir.

4- Hür olmaktır. Kölelere ve düşman elinde esir olanlara farz değildir.

5- Haccın farz olduğunu bilmektir. İslâm ülkelerinden uzak bir yerde müslüman olan kimse, haccın farz olduğunu bilmezse ona hac farz olmaz yani haccetmeden ölürse sorumlu olmaz.

6- Hac vaktinin gelmiş olması. Hac ayları gelmeden önce eline para geçip zengin olan, ancak hac aylarına yetişmeden hemen o yıl ölen kimseye hac farz olmaz.

7- Hacca gidip dönünceye kadar kendi harcamalarını ve bakmakla yükümlü olduğu yakınlarının nafakalarını karşılayacak kadar, borcundan ve temel ihtiyaçlarından fazla malı olana hac farz olur.

Edâsının şartları:

1- Hacca gidip gelemeyecek kadar hasta, yaşlı ve bedensel özürlü olmamak.

2- Tutuklu, hükümlü ya da başka nedenlerle hacca gitmesine bir dış engel olmamak.

3- Hac yolunda can güvenliği ve yol emniyeti olmak. Münferit olaylar engel değildir.

4- Mekke'ye en az 90 km. uzaklıkta bulunan kadınların yanlarında eşleri ya da mahremleri olmadan hacca gitmeleri, Hanefî, Mâlikî ve Hanbelî mezhebine göre haramdır. Şâfi mezhebine göre ise, kadınlar sadece farz hacı için güvenilir kadınlarla birlikte gidebilirler.

Ancak aşırı izdihamdan dolayı bu günkü koşullarda yapılan haclarla, bin küsur yıl önce yapılan haclar arasında çok büyük farklılıklar olduğundan, kadınların yanlarında eşleri ya da bilinçli ve takvâ mahremleri olmadan hacca gitmeleri çok sakıncalıdır.

5- Kocasını ölen ya da kocasından boşanan kadınlar iddet hâlinde olmamalıdır. Çünkü kocasını ölen kadınların dört ay on gün ve kocasından boşanan kadınların, âdetten kesilenleri üç ay, âdet görenleri ise, üç âdet görünceye kadar bulundukları yerde iddetlerini beklemeleri zorunludur.

Hacı ertelemek günah mıdır?

İmâm-ı Ebû Yusuf'a göre, vucûbunun ve edasının şartlarına sahip olan kimsenin gelecek yıllara ertelemeden hemen hacca gitmesi farzdır. Geçerli bir engel olmadığı halde gelecek yıllara ertelemek günahıdır. İmâm-ı Şâfi ile İmâm-ı Muhammed'e göre ise erteleme bir sakıncası yoktur.

Ancak ileride hastalık ya da yaşlılık gibi nedenlerle hacca gidemeyecek duruma gelirse, yerine birini vekil göndermesi ya da ölmeye kadar kendi malından yerine vekil göndermelerini vasiyet etmesi gerekir. Aksi halde hac görevini yapmadığı için günahkâr olur. Mahremi olmadığı için hacca gidemeyen kadınlar da aynı uygulamaya tabidir.

Hac yolculuğu!

Hacca gitmeye niyet eden kimse öncelikle borçlarını öder, üzerinde hakkı olanlarla helâllaşır ve cân-ı gönülden tevbe edip günahlarından arınmaya çalışır. Yola çıkacağı zaman iki rek'at sefer namazı kılar, dua eder, yakınları ile helâllaşır ve **"Bismillâhi tevekkeltü alâllâh lâ havle velâ kuvvete illâ billâh"** diyerek sağ ayağı ile evinden çıkar.

Önce Mekke'ye gidecek olanlar havaalanında ya da Cidde'ye varmadan önce uçakta ihrama girerler. Önce Medine'ye gidecek olanlar ise, Medine'den Mekke'ye gidecekleri zaman **Mikat** denilen yerde ihrama girerler.

İhrama girmeden önce tırnakları kesmek, kasık ve koltuk altı kıllarını temizlemek ve güzelce yıkanıp gusûl abdesti almak sünnettir. Gusûl abdesti alamayanlar, normal abdest alıp ihrama girer ve iki rek'at **ihram namazı** kılarlar.

Hacc-ı ifrad (sadece hac) yapmak isteyenler namazdan sonra, **“Allahım! Ben hac yapmaya niyet ettim, bunu bana kolaylaştır ve bunu benden kabul eyle”** diye niyet ederler.

Hacc-ı temettû (önce umre, sonra hac) yapmak isteyenler, **“Allahım! Ben umre yapmaya niyet ettim, bunu bana kolaylaştır ve bunu benden kabul eyle”** diye sadece umreye niyet ederler.

Hacc-ı kıran (umre ile haccı birlikte) yapmak isteyenler, **“Allahım! Ben umre ve hac yapmaya niyet ettim, bunları bana kolaylaştır ve bunları benden kabul eyle”** diye, umre ile hacca birlikte niyet ederler. Niyetten sonra **“Lebbeyk! Allahümme lebbeyk!”** diye telbiye getirilir ve ardından ihram yasakları başlar.

İhram yasakları nelerdir?

Erkekler, ihram denilen iki büyük havlunun dışında dikişli bir şey giyemez, başlarını örtemez, ayaklarına çorap ve üstü kapalı ayakkabı giyemezler. Kadınlar için özel bir kıyâfet yoktur. Dilediklerini giyer, yüzleri hariç başlarını örter ve ayaklarına çorap ve ayakkabı giyerler.

Eşler cinsel ilişkide bulunamaz, şehvetle birbirine dokunamaz ve cinsellik içeren sözleri konuşamazlar. Tırnak kesmek, tıraş olmak ve bedeninden kıl koparmak yasak olduğu için, saçlar taranmaz ve koku sürülmez. Gerekli hallerde banyo yapılır, duş alınır, ancak kokulu sabun ve şampuan türü şeyler kullanılmaz.

Farklı iklim şartları, yorgunluk ve uykusuzluk gibi nedenlerle sinir sistemleri bozulsa da, eşler ve arkadaşlar arasında bağırıp çağırmak ve kızarak tartışmak yasaktır.

Mekke’de ilk görev!

Hacc-ı ifrada niyet edenler Mekke’ye varınca **Kudüm tavafını** yapar, iki rek’at **Tavaf namazı** kılar ve Safa ile Merve arasında **Hac sa’y’ini** yapar. Sonra bayramın birinci günü tıraş oluncaya kadar ihramda kalır ve ihram yasaklarından korunurlar.

Hacc-ı temettû’ya niyet edenler Mekke’ye varınca **Umre tavafını** yaparlar. **Tavaf namazını** kılar ve Safa ile Merve arasında **Umre sa’y’ini** yaptıktan sonra tıraş olup ihramdan çıkarlar.

Hacc-ı kırana niyet edenler Mekke’ye varınca önce **Umre tavafını** yapıp iki rek’at **Tavaf namazı** kılar ve ardından Safa ile Merve arasında **Umre sa’y’ini** yaparlar. Sonra tekrar hac için **Tavaf** edip iki rek’at **Tavaf namazı** kılar ve Safa ile Merve arasında **Hac sa’y’ini** yaparlar. Hacc-ı kıran yapanlar bayramın birinci günü şeytanı taşıdıktan sonra önce hac kurbanını keser ve ardından tıraş olup ihramdan çıkarlar.

Arafat'a çıkış!

Hacc-ı temettü yapanlar yani Mekke'ye gelince sadece umre yapıp ihramdan çıkanlar, Zilhicce ayının sekizinci terviye günü ya da daha önce Mekke'de hac için tekrar ihrama girerler.

Sünnete uygun hac yapmak için, arefeden bir gün önce yani terviye günü Mekke'de sabah namazı kılındıktan sonra bütün hacılar **“Lebbeyk! Allahümme lebbeyk!”** diye telbiye getirerek Mina'ya giderler. Arefe günü Mina'da sabah namazı kılındıktan sonra oradan ayrılır ve yine **“Lebbeyk”** diye telbiye getirerek Arafat'a giderler.

Arefe günü Arafat'ta bulunmak ve vakfe yapmak, haccın özü ve üç farzından biridir. Bu nedenle

Peygamberimiz (s.a.v.): **“Hac, Arafat'tır”** buyurdu. (Tirmizî - Ebû Dâvûd)

Arafat; makam, mevki, zengin ve fakir ayrımı olmaksızın bembeyaz kefenlere bürünmüş, başı açık ve yalın ayak milyonlarca müslümanın yılda bir defa toplandığı kutsal alandır.

Arafat'taki en önemli görev **Vakfe** yani ayağa kalkıp cân-ı gönülden dua etmektir. Bu nedenle öğle ile ikindi namazı cem'i takdim ile birlikte kılınır ve herkes elini açıp Yüce Allah'a yalvarır.

“Allah, Allah” diye yananlar, İlâhi cezbeye kapılanlar, el açıp yalvaranlar, secdeye kapanıp ağlayanlar ve Rahmet Dağı'ndan fışkıran mânevî feyizlere dayanamayıp bayılanlar!.. O gün Arafat'ta gerçekten farklı bir gün olur ve gerçek mü'minler için en büyük anı olur.

Hacca gidenler Arafat'ın değerini iyi bilmeli ve o günün mânevî atmosferinden yararlanmak için vaktini boşa geçirmekten özenle kaçınmalıdırlar.

Arafat'tan Müzdelife'ye!

Arefe günü güneş battıktan sonra **“Lebbeyk! Allahümme lebbeyk!”** diye Arafat'tan Müzdelife'ye yürüyüş başlar. Arabalar, yayalar, kadınlar, erkekler, gençler, yaşlılar ve omuzlarda taşınan mini mini yavrular! Yani Hz. İbrahim'in dâveti ile o kutsal topraklara koşuşanlar!

Gecenin karanlığında **“Lebbeyk! Lebbeyk!”** diyen bu kutsal toplumun sesine dağlar, taşlar, melekler eşlik eder ve âlemlerin Rabbi olan Allah **“Lebbeyk! Kulum”** diye dualarını kabul eder.

Müzdelife'de akşam namazı ile yatsı namazı cem'i te'hir ile birlikte kılınır ve tan yeri ağarınca hemen sabah namazı kılınır ve ardından vakfe'ye durulur. Genelde taşlar Müzdelife'de toplanır ve güneş doğmadan Mina'ya doğru yola çıkılır.

Mina’da şeytan taşlama!

Bayramın birinci günü sadece **Cemretü’l-akabe** denilen yerde (büyük) şeytana yedi taş atılır ve hacc-ı ifrad yapanlara kurban vâcib olmadığı için, onlar tıraş olup ihramdan çıkarlar.

Hacc-ı temettû ve Hacc-ı kıran yapanlara kurban vâcib olduğu için, onlar şeytanı taşladıktan sonra önce kurbanı keser ve ardından tıraş olup ihramdan çıkarlar. Yani cinsel ilişki dışındaki tüm ihram yasakları kalkar. Cinsel ilişki yasağı ise, ancak tavaf-ı ziyaretten sonra kalkar.

Mina’da tıraş olup ihramdan çıkanlar, bayramın birinci, ikinci ya da üçüncü günü haccın son farzı olan **Tavaf-ı ziyareti** yapmak için Mekke’ye giderler. Bu tavaf haccın son farzı olduğundan, bu tavafı birlikte cinsel ilişki yasağı da kalkar.

Tavaf-ı ziyaretin bayramın birinci, ikinci ya da üçüncü günü yapılması vâcib olduğunda, bu üç gün içinde yapmayanların vâcibi terk ettikleri için ceza kurbanı kesmeleri gerekir. Âdet halinde olan kadınlar, temizlenince tavaf ederler ve ceza kurbanı kesmezler.

Mekke’ye veda!

Hacılar Mekke’den ayrılacakları zaman son kez Kâbe’yi tavaf ederler ki, buna **Veda tavafı** denir. Veda, hüznün anlamında olduğundan bu tavaf gerçekten hüzünlü olur ve duygusal anlar yaşanır.

Veda tavafı yapıp iki rek’at namaz kılındıktan sonra hüznün dolu gözlerle doyaya Kâbe’ye bakılır ve gerçek hacılar annesinden yeniden doğmuş gibi tüm günahlarından arınarak oradan ayrılır.

HAK DİN

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz Allah katında (hak) din, ancak İslâm’dır. (Âl-i İmrân - 19)

Asr-ı Saadet’te müslümanlığın dışında hristiyanlık ve yahudilik gibi dinler de olduğu halde Yüce Allah’ın “**Kuşkusuz Allah katında (hak) din, ancak İslâm’dır**” buyurması, ayrıca “İslâm” kelimesinin belirlilik anlamına gelen ma’rife sigası (elif-lâm) ile **El-İslâm** şeklinde gelmesi, önceki dinlerin yürürlükten kaldırıldığının ve **İslâm Dini**’nin Allah katında tek geçerli hak din olduğunun açık kanıtıdır.

Din, bir spor dalı gibi insanların seçeneğine bağlı bir eğlence değil, zorunluluktur ve her insan hak dindeki İlahî emirleri uygulamakla yükümlüdür. Hak dindeki amaç dünya çıkarı değil, Allah'ın rızası ve âhiret mutluluğudur. Bu nedenle din konusunda duyarlı olmamız ve bizi bu kutsal amaca taşıyacak **Hak Dini** bulmamız en öncelikli görevimizdir.

Eczanelerden aldıkları ilaçların ve marketlerden aldıkları çikolataların “son kullanma” tarihini titizlikle araştırırlar, acaba dinsel konularda neden aynı duyarlılığı göstermiyor ve dinlerinin son kullanma (geçerlilik) tarihini neden araştırmıyorlar?

Eğer dinlerin son geçerlilik tarihi olmasaydı, yeryüzünde yahudilik dini varken Hz. İsa'ya ve hristiyanlık dinine ne gerek vardı?

Yüce Allah buyuruyor:

Kim İslâm'dan başka bir din ararsa, asla kendisinden o (din) kabul edilmez ve o (kimse) âhirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır. (Âl-i İmrân - 85)

Hak dinlerin temel ilkesi tevhid, **Allah bir** inancıdır. Aslını yitiren ve tevhid ilkesinden sapıp üç tanrılı bir dine dönüşen hristiyanlık ve yahudilik,

Üç İbrâhîmî din ya da üç semâvi din adı altında İslâmı aynı kefeye konamaz ve aslını yitirip yürürlükten kaldırılan dinler, hak din diye tanımlanamaz.

Yüce Allah buyuruyor:

Hak'tan sonra sapıklıktan başka ne var ki? (Yunus - 32)

Sapıklığın karşıtı olan **Hak**, tek gerçek demektir. Gerçi her toplum kendi dininin ve inancının hak olduğunu savunur ama önemli olanı Allah katında geçerli olan hakdır. Kökeni İlahî olmayan bütün inanç sistemleri, rejimler ve ideolojiler sapıklık olduğu gibi, tahrifata (değişikliğe) uğraya uğraya aslını yitiren ve yürürlükten kaldırılan dinler de Allah katında geçersiz olduğu için, **Hak Din** kapsamının dışındadır. Çünkü Allah, “**Hak'tan sonra sapıklıktan başka ne var ki?**” buyuruyor.

Hak'tan sonra sapıklıktan başka bir şey olmadığı için, İslâm'da dinler arası diyalog değil, İslâm'a dâvet vardır. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.) hicretin yedinci yılında,

Doğu Roma İmparatoru Heraklius'a, İran Hükümdarı Hüsrev Perviz'e, Habeş Hükümdarı Ashame'ye, Mısır Hükümdarı Mukavkis'e, Gassan Emîri Haris'e ve Yemâme Emîri Hevze'ye, özel kuryelerle mektuplar göndererek onları diyaloga değil, İslâm'a dâvet etti.

Örneğin, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) in Mısır Hükümdarı Mukavkis'e gönderdiği mektup;

“Rahman, Rahim olan Allah’ın adıyla,

Allah’ın kulu ve Resûlü Muhammed’den, Kıbtilerin büyüğü Mukavkis’e. Selâm, hidâyete tabi olanlara olsun. Sonra! ..

Ben seni İslâm’a dâvet ediyorum. Müslüman ol, güven ve selâmette olursun. Allah sevabını iki kat arttırır. Eğer (İslâm’dan) kaçınırsan, bütün kıbtilerin (Mısır halkının) günahı senin üzerine olur. (Mühür)

Peygamberimizin Mısır Hükümdarı Mukavkis'e gönderdiği bu mektubun Arapça orijinali İstanbul Topkapı Sarayı Müzesinde sergilenmektedir.

Değerli okurlarım!

Peygamberimiz (s.a.v.) o günün koşullarında Medine’den binlerce km. uzaklıktaki devlet başkanlarına özel kuryelerle mektuplar göndererek onları İslâm’a dâvet ettiği gibi, bizler de çağın bilim, teknoloji ve her çeşit yayın organlarından yararlanarak tüm dünyaya ulaşmaya çalışalım ve insanları son hak din olan İslâm’a dâvet edelim.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana tabi olun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayıcı ve merhametlidir. (Âl-i İmrân - 31)

HARAMLAR

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Pis ve çirkin (haramdan elde edilen) şeylerin çokluğu hoşuna gitse de, pis ile temiz (haram ile helâl) eşit olamaz. Şu halde ey akıl sahipleri! Allah’tan korkun (ve haramlardan sakının) ki, kurtuluşa eresiniz. (Mâide - 100)

Helâlın karşıtı olan haram, genelde insan sağlığına ve kamu düzenine zararlı olan şeylerdir. Bu nedenle her çeşit zararlı yiyecekler, içecekler, çirkin sözler, haksız kazançlar, gayr-i meşru cinsel ilişkiler ve hukuk dışı davranışlar, insan doğasına, aile yapısına ve kamu düzenine ters düştüğü için yasaklanmış ve haram kılınmıştır.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Biz Âdemoğlunu (insanı) üstün, saygın kıldık. Karada ve denizde taşıtlara bindirdik ve onları en temiz gıdalarla rızıklandırdık.

dırdık ve onları yarattığımız varlıkların çoğundan üstün kıldık. (İsrâ - 70)

Hayvanlar kendi istek ve seçenekleri ile hayvan olmadıkları gibi, bizler de kendi istek ve seçeneğimiz ile insan olmadığımıza göre,

Bizi fiziksel açıdan en güzel bir şekilde yaratan, akıl ile bilinçlendiren ve en temiz gıdalarla rızıklandıran Allah'a şükretmemiz gerekmez mi?

Allah'ın haram kıldığı pis ve murdar gıdaları yiyip, haram olan içkileri kullanmamız insanlıkla bağdaşmayan nankörlük olmaz mı?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim kırk gün helâl lokma yerse, Allah onun kalbini nurlandırır ve kalbinden diline hikmetler saçılır. (Ebû Nuaym)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Haramla beslenen bir bedeni, ancak cehennem ateşi temizler. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse haramdan kazandığı malı sadaka olarak dağıtsa, kabul olmaz. Ölüp arkasından (vârislere) bıraksa, cehennem azığı olur. (Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her müslümanın helâl rızık kazanması için çalışması farzdır. (Taberânî)

Haram kılma yetkisi!

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'ın size helâl kıldığı güzel temiz şeyleri (siz kafanızdan) haram kılmayın ve haddi aşmayın. Çünkü Allah haddi aşanları sevmez. (Mâide - 87)

Kanun koyma ve bir şeyi haram ya da helâl kılma yetkisi, sadece mülklerin mâliki, yerlerin ve göklerin tek egemeni olan Allah'a aittir. Bir kimse haddini aşıp Allah'ın helâl kıldığı bir şeye haram ya da Allah'ın haram kıldığı bir şeye helâl derse, dinden çıkar ve mürted olur. Derhal sözünden geri dönüp tevbe etmesi, îmanını ve nikâhını tazelemesi gerekir.

Allah'ın yasakladığı haramlardan örnekler:

Yüce Allah buyuruyor:

Allah size ancak leşi, kanı, domuz etini ve Allah'tan başkası adına kesileni haram kıldı. Kim ki (ölüm tehlikesi nedeni ile) bunlardan yeme zorunluluğunda kalırsa, başkasının hakkına tecavüz etmemek ve haddi (ölmeyecek miktarı) aşmamak koşulu ile yemesinde günah yoktur. Kuşkusuz Allah çok bağışlayıcı, çok merhametlidir. (Bakara - 173)

Leş nedir?

Suda ya da iple boğularak ölen, yüksek yerden düşerek ölen, başına sert bir cisimle vurularak öldürülen, başka hayvanlar tarafından boynuzlanarak ya da parçalanarak ölen ve İslâmî kurallara göre kesilmeyen hayvanların ölüsüne **leş** denir.

Leş, kan ve domuz eti, pis ve murdar olup insan sağlığına zararlı olduğu için haram kılındığı gibi, Allah'tan başkası adına yani putlar, türbeler ve ünlü kişileri karşılamak için kesilen hayvanlar da, Allah'a şirk koşma anlamına geldiğinden yasaklanmış ve haram kılınmıştır.

Aç kalıp ölüm tehlikesi geçiren ve başka yiyecek bulamayan kimse, açlığını giderecek kadar değil de ölmeyecek kadar “Besmele” çekmeden yer ve yedikten sonra “Elhamdülillâh” demez.

Yüce Allah buyuruyor:

Üzerine Allah'ın adı anılmadan (Besmele'siz) kesilenleri yemeyin.

(En'âm - 121)

Deve göğüsten; koyun, keçi, sığır, manda ve tavuk gibi evcil hayvanlar boğazdan kesilir. Ancak kesilen hayvanın etinin helâl olması için,

Kesicinin mürted, ateist ve müşrik olmaması, keserken “Bismillâh” demesi, Besmele'yi kasten terk etmemesi ve hayvanın, yemek ve nefes borusu ile evdac denilen iki damarının kesici bir aletle (keskin bıçakla) kesilmesi gerekir.

Mürtedlerin (İslâm dininden çıkanların), ateistlerin (dinsizlerin), müşriklerin (Allah'a ortak koşup heykellere tapanların) ve kasten Besmeleyi terk edenlerin kestiği hayvanlar “leş” olduğu gibi, makine ile kesilen tavuklar da “leş” olduğundan, bunların yenilmesi ve satılması haramdır.

Yüce Allah buyuruyor:

(Sakin ha!) Zinaya yaklaşmayın. Çünkü o, hayâsızlıktır ve çok kötü bir yoldur. (İsrâ - 32)

Allah'a ve âhiret gününe inanan bir kimsenin zina yapması düşünülemez. Bu nedenle Yüce Rabbimiz, zina yapmayın yerine **“Zinaya yaklaşmayın!”** buyuruyor.

Hız. Yusuf bile “Ben nefsimi temize çıkaramam” dediğine göre, hiç kimse erkek-kadın ilişkilerinde kesinlikle nefesine güvenmemeli; el, dil ve göz zinasından titizlikle sakınmalı ve evlerde haremlik-selâmlık kuralı mutlak uygulanmalıdır.

Kuşkusuz haramlar bunlarla sınırlı değildir. Bunların dışında daha pek çok haramlar vardır. Ancak biz bunları hatırlatmakla yetinelim ve konuyu aşağıdaki iki âyet-i kerîme ile noktalayalım.

Yüce Allah buyuruyor:

İşte bunlar, Allah'ın (koyduğu) sınırlardır. Kim Allah'a ve Peygambere itaat ederse, Allah onu alt tarafından ırmaklar akan cennetlere koyar ki, orada sürekli kalacaklardır. İşte en büyük kurtuluş (ve sürekli mutluluk) budur.

Kim de Allah'a ve Peygambere isyan eder ve O'nun (çizdiği) sınırları aşarsa, Allah onu sürekli kalacağı ateşe (cehenneme) atar ve onun için aşağılayıcı azab vardır. (Nisâ - 13 - 14)

İşte insanın geçici dünya hayâtının sonu! Allah'a ve Peygambere itaat edip haramlardan sakınanlar, o güzelim cennette sürekli mutlu yaşarken,

Geçici dünya hayâtına aldananlar ve çağdaşlık taslayıp Allah'a, Peygambere isyan edenler de, aşağılanıp o korkunç cehenneme atılacak ve orada cayır cayır yanacaklar.

HASBÜNALLAH VE NÎ'MEL VEKÎL

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhumâ diyor ki:

“Hasbünallah ve nî'mel vekîl” sözünü, Hz. İbrahim aleyhisselâm ateşe atılırken söylemişti. Hz. Muhammed aleyhiselâm (ve sahabeleri) de “İnsanlar (müşrikler) size karşı ordular topladılar, onlardan korkun denildiğinde, bu onların îmanını daha da arttırdı ve **“Hasbünallahü ve nî'mel vekîl”** dediler. (Buhârî)

Hz. İbrahim neden ateşe atıldı?

Babilliler elleri ile yaptıkları putlara (heykellere) tapınan sapık bir toplumdur. Özellikle insanlık tarihinin en kanlı diktatörlerinden biri olan Nemrut zamanında putperestlik belâsı korkunç boyutlara ulaşmış ve Nemrut da kendisini putlaştırıp heykellerini tapınağa koydurmuştu.

Babillilerin bayram şenliği için şehrin dışına çıktıkları bir gün, Hz. İbrahim onların tapınağına gitti ve biri hâriç, heykellerin hepsini kırıp paramparça etti.

Bayram dönüşü tapınaklarına koşuşan Babilliler, putlarının param parça olduğunu görünce çılgına döndüler ve “Bunu ancak İbrahim yapmıştır” diye Nemrut’a şikâyet ettiler.

Nemrut, halka ve görevlilere derhal odun taşıyıp büyük bir ateş yakmalarını emretti ve Hz. İbrahim’in ateşte yakılarak cezalandırılacağını haber verdi.

Halkın ve görevlilerin günlerce taşıyıp kalenin yakınına yığdıkları odunlar her taraftan tutuşturulunca, korkunç alevler her tarafa yayıldı ve aşırı ısıdan havada uçuşan kuşlar bile ölmeye başladı.

Hz. İbrahim’i ateşe atmakla görevli askerler aşırı ısıdan dolayı ateşe yaklaşamayınca, mancınıkla atılmasına karar verildi ve tüm giysileri çıkarılan Hz. İbrahim, elleri, ayakları bağlanıp mancınığa kondu.

Gökteki melekler ağlıyordu ve Hz. İbrahim’i kurtarmak için Allah’tan izin istiyorlardı. Allah meleklerle: “Gidin, eğer İbrahim sizin yardımınızı kabul ederse kurtarın” dedi. Melekler sevinip geldiler ama Hz. İbrahim onların yardımını kabul etmeyince hüznle geri döndüler.

Mancınıktan hızla fırlatılan Hz. İbrahim ateşe giderken, Allah’ın izniyle Cebrâil yetişti ve “Ey İbrahim! Ne olur bana izin ver, seni kurtarayım” dedi. Hz. İbrahim onun yardımını da kabul etmeyince şaşkına dönen Cebrâil: “O halde Allah’a yalvar” dedi.

Can pazarının yaşandığı o anda genç bir delikanlı olan Hz. İbrahim, Allah’ın benim halimi bilmesi yeter dedi ve ardından **“Hasbiyallah ve nî’mel vekîl”** (Allah bana yeter, O ne güzel vekildir) diye, Yüce Allah’ın irâdesine teslim ve takdirine râzı oldu.

Kul, “Allahım bana yeter, O ne güzel vekildir” diye, Yüce Allah’ın irâdesine teslim ve takdirine râzı olunca!.. Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah kuluna yardım etmez mi?

Yüce Allah derhal buyurdu:

Ey ateş! İbrahim için serinlik ve esenlik ol! (Enbiyâ - 69)

Mancınıkla fırlatılan Hz. İbrahim ateşin tam ortasına düştü ama düştüğü yer yemyeşil çimen oldu, yerden tatlı, serin su fışkırdı ve ateş Hz. İbrahim’in sadece el ve ayak bağlarını yaktı.

Uhud savaşında istediği sonucu alamayan müşrik ordusunun komutanı Ebû Süfyan, Uhud’dan ayrılırken “Gelecek yıl Bedir de buluşalım” diye meydan okudu. Peygamberimiz (s.a.v.) in emri ile Hz. Ömer de “İnşâAllah” dedi.

Ertesi yıl Mekke'den çıkan müşrik ordusu Merru'z-zahran denilen yere gelince, komutanları Ebû Süfyan'ın içine korku düştü ve geri dönmek istedi. Ancak korktu da kaçtı denilmemesi için müslümanların da Bedir'e gelmesini istiyordu. Ebû Süfyan ürkek bakışları ile etrafı izlerken, Medine'ye doğru gitmekte olan Nuaym bin Mes'ud'la karşılaştı. Nuaym henüz müslüman olmadığı için ona gizlice. "Eğer müslümanları korkutup Bedir'e gelmelerine engel olursan, sana on deve vereceğim" dedi.

Nuaym teklifi kabul edip acele Medine'ye geldi. Peygamberimizi ve sahabeleri Bedir seferi için hazırlık yapmakta olduklarını görünce, "Sakin Bedir'e gitmeyin! Çünkü Mekkeliler büyük bir ordu toplamışlar, sizi bekliyorlar. Eğer giderseniz, biriniz sağ kalmazsınız" diye onları korkutmaya çalıştı.

Bunun üzerine Peygamberimiz ve sahabeler **"Hasbünallah ve nî'mel vekîl"** (Allah bize yeter, O ne güzel vekildir) diye Allah'a sığındılar ve Bedir'e doğru yola çıktılar.

Yüce Allah'ın son Peygamberi Hz. Muhammed (s.a.v.) ve onun yetmiş kişilik seçkin sahabesi **"Hasbünallah ve nî'mel vekîl"** diye Allah'a güvenerek yola çıkınca, Allah onlara yardım etmez mi?

Yüce Allah buyuruyor:

(Bu söz üzerine) kendilerine hiçbir zarar (yara, bere) dokunmadan, Allah'ın bol nimeti ile geri (Medine'ye) döndüler. Bu davranışları ile Allah'ın rızasına da uymuş oldular. Allah büyük fazilet sahibidir.

(Âl-i İmrân - 174)

Bedir'de her yıl panayır kurulur ve sekiz gün devam ederdi. Mekke müşrikleri korkup gelmeyince, meydan müslümanlara kaldı. Bu durumdan yararlanan müslümanlar, bir yandan panayıra gelenlere İlâhi emirleri tebliğ edip onları İslâm'a dâvet ederken, diğer yandan rahatça alışveriş yapıp bol kazançlar elde ettiler. Ayrıca düşmanla karşılaşmadıkları için yara, bere almadan sağ salim Medine'ye döndüler ve en önemlisi Allah'ın rızasını kazandılar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Korkulara karşı en kesin güvence, "Hasbünallah ve nî'mel vekîl" dir.

(Deylemî)

Bir kimse ihlâs ve samimiyetle gerçekten Allah'ın kendisine yeterli olduğuna inanarak "Hasbünallah ve nî'mel vekîl" derse, hiç kuşkusuz Allah ona yeter. Çünkü Yüce Allah Kur'an'da,

"Kim Allah'a güvenirse, Allah ona yeter" buyuruyor. (Talak - 3)

Not: (Y) harfi ile **"Hasbiyallah"** nefis-i mütekellim vahdehü olup "Allah bana yeter" demektir. (N) harfi ile **"Hasbünallah"** nefis-i mütekellim mea'l-gayri olup "Allah bize yeter" demektir.

HASTALIĞA SABIR

Yüce Allah buyuruyor:

Her canlı ölümü tadacaktır. Bir sınama olarak sizi hayırla da, şerle de imtihan ederiz. Ve (sonuçta) ancak bize döndürüleceksiniz. (Enbiyâ - 35)

Duygusal açıdan cennetteki yaşam koşullarına göre yaratılan insan, doğal olarak sürekli genç kalmak ve sürekli sağlıklı, huzurlu bir ortamda yaşamak ister.

Ancak Yüce Allah tarafından bir sınama olarak herkes yaşlanır, hastalanır, huzuru kaçar, mutsuz olur ve sonuçta tatlı canını Azrâil'e teslim eder ve Rabbine döndürülür.

Yüce Allah'ın koymuş olduğu bu düzeni değiştirecek bir güç olmadığına göre, dünyanın en ünlüleri de bu aşamalardan geçer ve sonuçta tatlı canını Azrâil'e teslim eder ve dünyaya veda edip giderler.

Bu konuya îman gözüyle baktığımızda!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mü'minin işi gerçekten hoştur. Çünkü onun her hali (hastalık olsun, sağlık olsun) kendisi için hayırlıdır ve bu hal sadece mü'minlere özel bir durumdur. Eğer başına güzel bir şey gelse, şükreder: Bu onun için hayırlı olur. Eğer başına bir zarar (hastalık, felâket) gelse, sabreder; bu da onun için hayır olur. (Müslim)

Allah'ın takdirine râzı olup, irâdesine teslim olanların her işi gerçekten hoştur. Çünkü başlarına sağlık ve mutluluk gibi güzel şeyler geldiği zaman, bu nimetleri Allah'tan bilip şükrederler. Başlarına hastalık ve felâket gibi nefislerinin hoşuna gitmeyen kötü şeyler geldiği zaman da, bunları Allah tarafından bir sınama olarak kabul eder ve sabrederler. Sonuçta her ikisi de onlar için hayırlıdır. Çünkü şükrettikleri zaman, şükür sevabı ve sabrettikleri zaman da sabır sevabı alır ve kazançlı çıkarlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir müslümana diken batsa ya da daha büyük bir acı (felâket) gelse, Allah onun günahlarını bağışlar ve ağaç yapraklarını döktüğü gibi, onun da günahları dökülür. (Buhârî - Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse bir gece hastalansa, sabredip şikâyetçi olmasa ve (has-

talığı veren) Allah'tan râzı olsa, anasından doğduğu gün gibi günahlarından arınır. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Azîz ve Celîl olan Allah buyurdu ki: Bir kulumu iki sevgilisi (iki gözü) ile imtihan ettiğim zaman, eğer sabrederse, (görmeyen) iki gözüne bedel ona cenneti veririm. (Buhârî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir hastanın (acıdan) inlemesi tesbih, sesi tehlil (zikir), soluması sadaka, yatağında uyuması ibâdet ve (güçlülükle) sağına soluna dönmesi, Allah yolunda yapılan cihad gibidir. Allahü Teâlâ meleklerine der ki: Kuluma sağlığında yapıp da hastalığında yapamadığı ibâdetlerden daha güzelini yapmış gibi (sevab) yazın. Ayağa kalkıp gezmeye başlayınca, hiç günahı olmayan kişi gibidir. (Deylemî)

Ata İbni Rebah diyor ki:

- Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhüma bana dedi ki: “Sana cennetlik bir kadını göstereyim mi?”

- Ben, “evet göster” dedim. Abdullah İbni Abbas (r.a.) dedi ki:

- “Şu esmer kadın (bir gün) Peygamberimizin yanına geldi ve dedi ki:”

- “Beni sar’a (hastalığı) tutuyor ve üstüm başım açılıyor. Benim için Allah’a dua eder misin?”

- Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu: “İstersen sabret, karşılığında sana cennet var. İstersen sana şifâ vermesi için Allah’a dua edeyim.”

- Kadın: “Ben sabrederim ama üstüm başım açılıyor. Açılmamam için dua eder misin?” dedi.

- Peygamberimiz onun için dua etti (kadının üstü başı açılmadı).
(Buhârî - Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gurbette hastalanan bir garip kişi, gözlerini açıp etrafına baksa ve tanıdığı bir tek kişiyi göremese (hüzünlense), Allah onun her nefesine 70.000 sevab yazar ve 70.000 günahını bağışlar. (Deylemî)

Uyarı!

Hastalıkların sevabı sabıra bağlı olduğundan, kendimize güvenip Allah’tan hastalık istemeyelim ve Peygamberimizin en çok okuduğu aşağıdaki duayı biz de okuyalım!

“Allahümme Rabbena âtinâ fi’l-dünya haseneten ve fi’l-âhireti haseneten ve kına azabe’n-nâr (Allahım! Bize dünyada güzellik (sağlık, huzur, mutluluk) ver, âhirette de güzellik (cennet) ver ve bizi ateş (cehennem) in azabından koru!) (Buhârî - Müslim)

HASTALIKTAN KORUNMA VE TEDAVİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hastalık gelmeden önce sağlığının ve ölüm gelmeden önce hayatının değerini bil! (Buhârî -Tirmizî)

Sağlık ve hayat!

Sağlığının değerini bilmeyenler, sonuçta çeşitli hastalıklarla boğuşma zorunluluğunda kalır ve hayatının değerini bilmeyenler de, âhiret âleminde çok pişman olur. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) “*Hastalık gelmeden önce sağlığının ve ölüm gelmeden önce hayatının değerini bil*” buyurarak, sağlık ve hayat nimetlerinden yararlanıp âhiret azığını hazırlamamız için bizi uyarıyor.

Sağlığımızı korumamız için öncelikle yediğimiz, içtiğimiz gıdalara dikkat edelim. Çünkü yediğimiz, içtiğimiz gıdalar kana ve hücreye dönüşüp yapısal kimliğimizi etkilediğinden,

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Size verdiğimiz rızıkların tertemiz (helâl) olanlarından yiyin. (Bakara - 172)

İlâhi nimet olan sağlığımızı korumamız için, öncelikle haram kılınan yiyeceklerden, içeceklerden ve katkı maddeleri içeren hazır gıdalardan kaçınalım ve helâl gıda tüketiminde de ölçülü olalım.

Yüce Allah buyuruyor:

Yiyin, için ancak israf etmeyin; Çünkü Allah israf edenleri sevmez. (A'râf - 31)

Çeşitli hastalıklardan ve mânevî gafletten korunmak için, yeme de, içme de israftan (savurganlıktan) kaçınalım, acıkmadan yemeyelim ve özellikle karnımızı tika basa doldurmayalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her hastalığın başı, karnı tika basa doldurmaktır. (Dâre Kutnî)

Karnı tika basa doldurmak, sindirimi zorlaştırıp kalbi yorduğu için sağ-lık açısından, gönlü kararttığı için mânevî açıdan ve israf olduğu için dînî açıdan sakıncalı ve haramdır.

Beyin, doyum sinyalini ancak yirmi dakika sonra algılayacağından, yemeği yavaş yavaş, küçük lokmalar halinde ve güzelce çiğneyerek yemelidir.

Lokmaları güzelce çiğnemededen acele yiyenler, yerken doyduklarının farkına varamazlar ama beyin doyum sinyalini alınca, “Eyvah! Fazla kaçır mışım” diye pişman olur ve kendilerini kınarlar.

Ve Tedâvi!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hastalıkları ve şifâyı yaratan Allah, her hastalığın şifâsını da yarattı. Bu nedenle tedâvi olunuz, ancak haram olan bir şeyle tedâvi olmayın.

(Ebû Dâvûd - Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah haram kıldığı (yasakladığı) şeylerde sizin için şifâ yaratmamıştır.

(Deylemî)

Hastalıkları yani hastalıkları yapan çeşitli virüs ve bakteri türlerini yaratan Allah, onlara karşı tertemiz şifâlı bitkileri de yarattığından,

Peygamberimiz: Tedâvi olunuz, ancak haram olan bir şeyle tedâvi olmayın. Çünkü gerçekte pis, necis ve zararlı oldukları için haram kılınan şeylerde, Allah sizin için şifâ yaratmamıştır buyuruyor.

Peki, tedâvisi olmayan hastalıklar var mı?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Tedâvi olunuz. Çünkü Allah, ölüm ve yaşlanmanın dışında her hastalığın şifâsını yarattı. (Ebû Dâvûd - Ahmed İbni Hanbel)

Allah her hastalığın şifâsını yarattığı için, önceki dönemlerde teşhisi bile konulamayan bazı hastalıklar, günümüzde rahatça tedâvi edilebildiği gibi, günümüzde teşhisi konulamayan ya da henüz tedâvi edilemeyen hastalıklar da gelecek dönemlerde rahatça tedâvi edilebilir.

Ancak, ölüm ve yaşlanmaya karşı Allah bir şifâ yaratmadığı için, bilim ve teknoloji hızla ilerlese de, gelecek dönemin insanları da yaşlanacak ve ölecekler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Tedâvi kadere bağlıdır. Tedâvi, ancak Allah'ın izni ile fayda verir.

(Taberânî - Ebû Nuaym)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Tedâvi kadere bağlıdır. Allah dilediği kimseye, dilediği bir şeyle şifâ verir. (Deylemî)

HAYÂ VE ÎMAN

Utanma, sıkılma anlamına gelen hayâ, insanlara özel fitrî bir duygudur. Bu nedenle her insanın doğasında hayâ duygusu vardır. Altı bezlenen bazı çocukların yabancıların yanında sıkılmaları, çirkin sözler ve ahlâk dışı davranışlar karşısında yetişkinlerin yüzlerinin kızarması, hayâ duygusundan kaynaklanan bir özellik ve fitratlarına bağlı kaldıklarının kanıtıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Îman, yetmiş (ya da altmış) küsur şube (bölüm) dür. En yükseği “Lâ ilâhe illâllah” sözü, en altı da müslümanlara zarar veren şeyleri yoldan kaldırmaktır. Hayâ da îmanın bir bölümüdür. (Buhârî - Müslim - Nesâî - Ebû Dâvûd - Tirmizî - İbni Mâce)

Arş’tan dünyaya uzanan, yetmiş ya da altmış küsur mânevî halkadan oluşan îman zincirinin en üstü (zirvesi), “Lâ ilâhe illâllah” (Allah’tan başka ilâh yoktur) sözü ve en alt ucu da müslümanlara zarar veren şeyleri yoldan kaldırmak yani çevre temizliği yapmaktır. Hayâ da îman zincirinin en değerli halkalarından biridir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hayâ ile îman birlikte bulunur. Birinin olmadığı yerde diğeri de olamaz. (Hâkim - Beyhakî)

Hayâ ile îman, solunum ve dolaşım sistemleri gibi birbirine bağımlıdır. Solunum sistemi durunca, dolaşım sistemi de durduğu ve dolaşım sistemi durunca, solunum sistemi de durduğu gibi hayânın olmadığı yerde îman ve îmanın olmadığı yerde de hayâ olamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hayâ duygusunu yitirdikten sonra, dilediğini yap! (Buhârî - İbni Mâce – Ebû Dâvûd)

Beyinlerindeki ar (utanma) damarını çatlatıp fitratlarındaki hayâ duygusunu yitirenler, îmanlarını yitirdikleri için, dinsiz ve dengesiz bir ortamda en çirkin günahları açıkça işlemekten ve dışarıda çırılçıplak dolaşmaktan zerre kadar sıkılmadıkları gibi, dinsiz, dengesiz ve ahlâk dışı yaşantılarının topluma yansımaları için de uğraş verdiklerinden,

Peygamberimiz (s.a.v.): “Hayâ duygusunu yitirdikten (yani frenlerin patladıktan) sonra dilediğini yap!” buyurarak, onlara öğüt vermenin bir yarar sağlamayacağına işaret ediyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Hayâsızlığın (dinsiz, dengesiz yaşamın) mü'minler arasında yaygınlaşmasını isteyenler için, dünyada ve âhirette çok acı bir azap (ceza) vardır. (Nûr - 19)

Hiz. İbrahim'i ateşe atıp cayır cayır yakmak isteyenler putçuluk rejiminin arkasına sığındıkları gibi, dinsiz, dengesiz ve ahlâk dışı yaşantının mü'minler arasında yaygınlaşmasını isteyenler de aynı gerekçelerin arkasına sığınsalar da,

Dünyada ruhsal bunalımdan kurtulup huzuru, mutluluğu yakalayamazlar ve ölüm meleği yakalarına yapışınca, pişmanlıktan kıvrım kıvrım kıvrır, sonra o korkunç cehenneme atılırlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hayâ, on bölümdür. Dokuzu kadınlara ve biri erkeklere verilmiştir.

(Deylemi)

Yüce Allah, cinsellik duygularının kontrol altında tutulması, cinsel sapıklığın önlenmesi, aile yapısının ve toplumsal düzenin korunması için hayânın onda dokuzunu kadınlara verdiği halde,

Çırılçıplak soyunarak, cinsel dengeleri, aile yapısını ve toplumsal düzeni bozan ve hayâsızlığı çağdaşlık diye algılayan kadınların vay haline!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bu ümmet (i Muhammed) den ilk kalkacak olan, hayâ ve emânettir.

(Ebû Ya'lâ)

Kıyâmete yakın yeryüzünden hayâ (utanma duygusu) ile emânet (insanlar arasında güvenilirlik) kalkınca kadınlar çırılçıplak soyunacak, en çirkin günahlar yollarda ve halkın yoğun olduğu yerlerde açıkça işlenecek ve ekonomik dengeler alt üst olup insanlar kredi adı altında faizlere yönelecek.

Yüce Allah buyuruyor:

O (şeytan) size ancak kötülüğü, hayâsızlığı ve Allah hakkında bilmediğiniz şeyleri söylemenizi emreder (vesvese verir). (Bakara - 169)

Gözlerimizle göremediğimiz mikroplar, ayağımıza batan dikenden binlerce defa daha küçük oldukları halde, dikenden daha tehlikeli oldukları gibi,

Gözlerimizle göremediğimiz şeytan ise, her şeyden daha tehlikeli olduğu için, onun fısıltılarına aldanıp Kur'an'dan kopmayalım, hayâ damarımızı çatlatmayalım ve Allah'a karşı saygılı olalım.

HAYIR VE ŞER

Yüce Allah buyuruyor:

Her canlı ölümü tadacaktır. Bir sınama olarak sizi şer ile de, hayır ile de imtihan ederiz. (Sonuçta) ancak bize döndürüleceksiniz. (Enbiyâ - 35)

İnsanın doğumla başlayıp ölümle noktalanın dünya hayâtı, adına hayır ve şer denilen bazen olumlu ve bazen de olumsuz olaylarla geçer ve sonunda insan Mevlâsına göçüp gider.

İnsanın dünyadaki yaşam koşullarına uyum sağlayacak yapıya kavuşuncaya kadar, ana rahmi denilen doğal laboratuvarında biyolojik, kimyasal ve fiziksel işlemlerden geçmesi gerektiği gibi,

Cennetteki yaşam koşullarına uyum sağlayacak yapıya kavuşuncaya kadar da, âhiretin sınav salonu konumunda olan bu fâni dünyada çeşitli hayır ve şer imtihanlarından geçmesi zorunlu olduğundan Yüce Allah, “**Bir sınama olarak sizi şer ile de, hayır ile de imtihan ederiz**” buyuruyor.

Hayır ve şer ne demektir?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey îman edenler!) Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey sizin için hayırlı olur ve hoşunuza giden bir şey de sizin için şer olur. (Bir şeyin hayır ya da şer olduğunu sadece) Allah bilir, siz bilemezsiniz. (Bakara - 216)

Bizler genelde nefsimizin hoşuna giden şeyleri “hayır” diye algılar ve nefsimizin hoşuna gitmeyen şeyleri de “şer” diye algılarız. Ancak Yüce Allah “**(Bir şeyin hayır ya da şer olduğunu sadece) Allah bilir, siz bilemezsiniz.**” buyuruyor.

Nefsimizin hoşuna gittiği için hayır diye algıladığımız ve sevinçle karşıladığımız çok şeyler vardır ki, sonuçta onların şer olduğunu anlar ve kendimizi kınarız. Yine nefsimizin hoşuna gitmediği için şer diye algıladığımız ve hüznle karşıladığımız öyle şeyler vardır ki, sonuçta onların hayır olduğunu anlar ve Allah’a şükrederiz.

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan, hayrı istediği kadar (bazen) şerri de ister. İnsan çok acelecidir.

(İsrâ - 11)

İnsan nefsinin hoşuna giden ya da gitmeyen bir şeyin sonuçta kendisi için hayır mı, şer mi olduğunu bilemediği için, dua ederken nefsinin hoşuna giden bir şeyi ısrarla istememeli, her şeyi en iyi bilen Yüce Allah'tan hayırlısını istemelidir.

Nemrut'un ateşinden kurtulan Hz. İbrahim, eşi Sâra ile birlikte Urfa'dan hicret edip Filistin'e yerleşince gurbet acısını gidermek için,

“Rabbim! Bana sâlih (iyi) lerden bir evlât ver” dedi. (Sâffât - 100)

Yüce Allah halilim dediği Hz. İbrahim'in duasını kabul etti ve ona Hz. İsmail gibi sâlih bir evlât verdi ama belki de ısrarcı olduğu için imtihanı ağır oldu. Çünkü çok sevdiği yavrusuna doymadan, onu annesi Hacer ile birlikte ıssız çöle götürüp bırakma zorunluluğunda kaldı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Belânın (şerrin, imtihanın) en şiddetlisi peygamberlere, sonra derece derece onlara yakın olanlara gelir. (Buhârî - Tirmizî - Hâkim - Ahmed İbni Hanbel)

Gerçekte her sınav psikolojik açıdan stresli, sıkıntılı ve sinir bozucu olduğu halde, bir üst okula devam edebilmek ya da bir üst dereceye yükselbilmek ve yeterlilik belgesi almak için herkes bu sınavlara gönüllü olarak seve seve katılmaktadır.

Başta peygamberler olmak üzere Allah'ın seçkin kulları da **hayır-şer** sınavına gönüllü olarak seve seve katılır ve sınav sonucu sabır belgesini alıp bir üst dereceye yükselirler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Erkek olsun, kadın olsun her mü'min günahlarından arınmış olarak Allah'a kavuşuncaya kadar kendisinden, çocuklarından ve malından belâ (şer sınavı) eksik olmaz. (Tirmizî)

Yüce Allah sevdiği mü'min ve mümine kullarını en küçük hata ve günahlarından dolayı derhal “şer” denilen sinyallerle uyarır ve doğru yola iletir. Bu nedenle en büyük belâlar yani en büyük uyarı sinyalleri peygamberlere, evliyalara ve sonra derecelerine göre onlara yakın olanlara gelir. Onlar da bu sinyalleri doğru algılayıp gerekeni yapar ve mânevî açıdan daha üst dereceler yükselirler.

Hak şerleri hayr eyler,
Zannetme ki gayr eyler,
Arif anı seyr eyler,
Mevla görelim neyler,
Neylerse güzel eyler.

(Erzurumlu İbrahim Hakkı)

HEDİYE VE RÜŞVET

Yüce Allah buyuruyor:

(Belkıs dedi ki:) Ben onlara bir hediye göndereyim de, bakayım elçiler ne (gibi bir sonuç) ile dönecekler? (Neml - 35)

Hz. Süleyman, Sebe Melikesi Belkıs'a ultimatom içeren bir mektup göndermiş ve derhal teslim olarak gelmelerini bildirmişti. Belkıs, Hz. Süleyman'ın sıradan bir devlet başkanı mı ya da peygamber mi olduğunu anlamak için ordu komutanlarına, **"Ben onlara bir hediye göndereyim de, bakayım elçiler ne (gibi bir sonuç) ile dönecekler?"** dedi.

Hediyeleşme, eski çağlardan beri insanlar arasında geçerli olan bir uygulamadır. Sebe Melikesi Belkıs'ın Hz. Süleyman'a hediye göndermesi, bunun açık örneğidir.

Hediye ne demektir?

Yüce Allah buyuruyor:

Bir iyiliği (karşılığında) daha fazlasını bekleyerek yapma! (Müddessir - 6)

Karşılığında bir beklenti olmaksızın yapılan her çeşit hibe ve bağışlara **hediye** denir. Hediye, icab ve kabul ile yani bir tarafın bunu sana hediye ettim ve karşı tarafın da kabul ettim demesi ya da teslim alması ile gerçekleşir. Eğer hediye teslim edilmez ya da karşı taraf kabul etmezse gerçekleşmez.

Teslim edilen hediye geri alınabilir mi?

Mahrem olan akrabalara verilen hediyeler ile eşlerin birbirine verdiği hediyeler geri alınamaz.

Yabancıya verilenler geri alınabilir ama köpeğin kustuğunu yalamasına benzediği için mekruhtur.

Sevgi ve hediyeleşme!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hediyeleşin ki, sevginiz artsın. (İbni Âsakir)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hediyeleşin, sevginiz artsın ve musâfaha edin (el sıkışın), küskünlükleriniz gitsin. (İbni Âsakir)

Hediye, amacına uygun bir şekilde yani karşılığında bir beklenti olmaksızın yapılırsa, gerçekten müslümanlar arasında yakınlaşmayı sağlar, sevgi ve ilgiyi arttırır. Aksi halde ileride tartışmalara, kırgınlıklara ve hatta düşmanlıklara neden olabilir.

“Kaz gelen yerden tavuk esirgenmez” sözü âyet-i kerîme ile çelişkilidir. Çünkü Yüce Allah **“Bir iyiliği (karşılığında) daha fazlasını bekleyerek yapma!”** buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hediyeleşin, çünkü hediye kalpteki kin ve nefreti yok eder. (Tirmizî)

Ne yazık ki günümüzdeki hediyeleşmeler, “En azından verdiğini geri alma” amacı ile yapıldığı için, kalplerdeki kin ve nefreti daha da arttırıyor ve ben ona şu kadar vermiştim, o bana bu kadar verdi diye dedikodulara ve müslümanlar arasında kırgınlıklara neden oluyor.

Müslümanlar aralarındaki küskünlükleri aşıp birbirlerini sevdikleri ve dayanışma içinde oldukları sürece, hiçbir güç onları yıldırılmaz ve baskı altına alamaz. Aksi halde baskı altında yaşama ve dinlerinden sürekli taviz verme zorunluluğunda kalırlar. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.): **“Hediyeleşin ki, sevginiz (birliğiniz) artsın”** buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hediye, Allah’tan gelen temiz bir rızıktır. Sizden birinize hediye verildiği zaman, onu kabul etsin ve (gücü yeterse) karşılığında daha iyisini versin. (Tirmizî)

Hediye, gerçekte Allah’tan gelen bir rızıktır. Çünkü gönüllere ilham eden O’dur. Bu nedenle karşılık beklentisi olmadan verilen hediyeleri kabul etmek ve gücü yeterse karşılığında daha güzel bir şeyler vermek, din kardeşliği açısından en uygun bir davranıştır. Ancak hediye verenin bir art niyeti, çıkarı ve beklentisi varsa ya da kazancı haram ise, bu tür hediyeleri kabul etmemek gerekir.

Özellikle devlet memurlarının ve yargı mensuplarının kendilerine işi düşenlerden ve onların yakınlarından hediye kabul etmeleri rüşvet anlamına geldiğinden haramdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Devlet memurlarının (kendilerine işi düşenlerden) aldıkları hediyelerin hepsi haramdır. (Ebû Ya’îâ)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rüşveti alana da verene de, Allah lanet etsin. (Ebû Dâvûd - Tirmizî - İbni Mâce)

HER CANLI ÖLÜMÜ TADACAKTIR

Yüce Allah buyuruyor:

Her canlı ölümü tadacaktır. Sonra bize döndürüleceksiniz. (Ankebût - 57)

Hayâtın karşıtı olan ölüm, evrendeki bütün canlıları kapsayan İlâhi kanundur. Bu İlâhi kanun gereği her canlı ölümü tadacak, sonra yaptıklarının hesabını vermek üzere Rabbine döndürülecektir.

Malı, mülkü, makamı, rütbesi ve yetkisi ne olursa olsun, her insan ister istemez bu İlâhi kanuna boyun eğecek ve takdir edilen vakti gelince, ölüm meleği Azrâil'e tatlı canını teslim edecektir.

Gerçekte dünyaya gelen her insanın alın yazısında **ölüm tarihi** belirlidir. Çağlar değişse, bilim ve teknoloji daha gelişse ve bilim adamları hücrenin çekirdeğindeki kromozomları, genleri ve DNA moleküllerini didik didik araştırsa da **ölüm tarihi** değiştirilemez ve ertelenemez.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah'ın izni olmadan hiç kimseye ölüm yoktur. (Ölüm) vâdesiyle yazılmıştır. (Âl-i İmran - 145)

Yerlerin ve göklerin tek egemeni olan Allah, yaratacağı varlıkların doğum ve ölüm tarihlerini takdir etmiş ve bunlar vâdesiyle Levh-i Mahfûz'a yazılmıştır. Allah'ın takdirini ve Levh-i Mahfûz'daki yazıyı değiştirebilecek bir güç olmadığına göre, psikolojik sorunları olanlar, daralanlar ve bunalıma girenler de ölüm tarihini bekleme zorunluluğundadır.

Bir kimse intihara kalkışsa ya da suikaste uğrasa, yine ölüm tarihinden önce ölemez ve öldürülemez. Çünkü araya bir engel girer ve kıl payı da olsa son anda ölümden kurtulur.

Kuşkusuz doğum ve ölüm Yüce Allah'ın kesin kontrolü altındadır. Hiç kimse ne zaman, nerede ve nasıl doğacağına kendi karar vermediği gibi, ne zaman, nerede ve nasıl öleceğine de karar veremez, verse de geçersizdir, çünkü uygulayamaz.

Peki, ölmek istemeyenler, ölüm tarihini erteleyebilir mi?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Sizin kendisinden kaçtığınız ölüm (var ya!) Kesinlikle gelip sizi bulacaktır. Sonra gizliyi de açığı da bilen (Allah'a) döndürüleceksiniz. (Cuma - 8)

Hakkında kesinleşmiş ölüm fermanı ile dünyaya gelen ve alın yazısında “ölüm tarihi” belirli olan insan, ölmek istemiyorum diye tüm gücüyle dirense ve sürekli en ünlü doktorların gözetimi altında olsa, kesinlikle “ölüm tarihini” bir saniye bile erteleyemez ve ölüm meleğine direnemez.

Yüce Allah buyuruyor:

Nerede olursanız olun, en yüksek, en sağlam kalelerde de olsanız, ölüm size ulaşır. (Nisâ -78)

Ölüm meleği Azrâil hiç kimseden izin almadan en sağlam kalelere, sayılara, şatolara, yasak bölgelere ve çok sıkı bir şekilde korunan askerî karargahlara girer ve binlerce korumanın gözü önünde eceli gelenin canını alıp gider.

Sonra bize döndürüleceksiniz!

Alınlarındaki ölüm tarihini unutup dünyaya dalanlar ve nefislerinin tutsağı olup dinsiz, dengesiz sorumsuzca bir hayat yaşayanlar! Ölüm meleği Azrâil ansızın karşılarına dikilince ve gerçekleri görünce, paniğe kapılıp, “Allahım! Bize zaman tanı tevbe edelim” diye yalvarırlar ama ne yazık ki işiştten geçtikten ve Tevbe Kapısı yüzlerine kapandıktan sonra! ..

İşte bu duruma düşmemek ve ölüm anında pişmanlıktan kıvranmamak için,

Yüce Allah buyuruyor:

Ey iman edenler! Allah’tan korkun ve herkes yarına ne hazırladığına baksın! (Haşr - 18)

Değerli mü’min ve mü’mine kardeşlerim!

Gelin, lütfen gaflet uykusundan uyanalım, alınımızdaki ölüm tarihini güzel okuyalım ve Allah’tan korkup günahlardan sakıyalım. Hepimiz yarına (âhiret âlemine) ne hazırladığımıza bakalım ve mahşer yerinde hesaba çekilmeden önce kendimizi hesaba çekelim. Kefen denilen son gömleği giymeden ve tabuta binip o karanlık mezara gömülmeden önce özgür irâdemizle bütün günahlarımıza tevbe edelim ve güzel Rabbimize dönelim.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey mü’minler! Hepiniz Allah’a tevbe edin ki, kurtuluşa eresiniz. (Nûr - 31)

Gerçekte kâfirler için hazırlanmış olan cehennemden kurtulup o güzelim cennete kavuşmak için tek seçeneğimiz var. Azrâil yakamıza yapışıp işimizi bitirmeden ve Tevbe Kapısı yüzümüze kapatılmadan önce, günahlardan kopup tevbe edelim ve Rabbimizin pişmanlık yasasından yararlanalım.

HEYKEL VE RESİM

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmet günü azabı en şiddetli olanlar, (dünyada) sûret yapanlardır.

(Buhârî - Müslim)

Sûret ne demektir?

Heykel, büst ve resim gibi insanlar tarafından yapılan şekillere **sûret** denir. Bunların hepsi İslâm'da yasaklamış ve yapanların şiddetli bir şekilde cezalandırılacağı haber verilmiştir. Heykel ve büst gibi üç boyutlular ise, putçuluğun simgesi olduğundan daha sakıncalı ve daha günahıdır.

Putçuluk hareketi nasıl başladı?

Yüce Allah buyuruyor:

(Nuh kavminin ileri gelenleri) dediler ki: Sakın ilâhlarınızı terk etmeyin; Özellikle Ved, Suvâ, Yegûs, Ye'ûk ve Nesr'den asla vazgeçmeyin! (Nuh - 23)

İlk putçuluk hareketi Nuh kavmi döneminde başlamıştı. Hz. Nuh onları tevhide (Allah bir) inancına dâvet edince, kavmin ileri gelenleri “**Sakın ilâhlarınızı terk etmeyin ve onlardan asla vazgeçmeyin**” dediler.

Nuh kavminin ilâh diye tapındığı Ved, Suvâ, Yegûs, Ye'ûk ve Nesr, Nuh kavminin ilk dönemlerinde yaşayan ve halk tarafından çok sevilen saygın kimselerdi. Bunların ölümüne çok üzülen halk, onların anısına heykeller yapıp belirli yerlere diktiler ve onlara saygı göstermeye başladılar.

Sonradan gelenler işi daha ileri götürüp heykelleri kutsallaştırıp ilâhlaştırdılar ve saygı duruşu adı altında onlara tapınmaya ve sıkıştıkları zaman heykellerin önünde dua etmeye başladılar.

İşte putçuluk hareketi o heykellerin ilâhlaştırılıp putlaştırılması ile ilk defa Nuh kavmi zamanında yani ilkçağlarda başladı ve kesintisiz uzay çağına kadar geldi. Gerçi çağlar değiştikçe heykellerin ismi ve yapısı değişti ama ne yazık ki insanların kafasındaki putçuluk hareketi değişmedi.

Heykellerin hepsi dînî açıdan put hükmünde midir?

Hayır! Sadece saygı amacı ile dikilen ve önünde saygı duruşu adı altında âyin, tören yapılanları put hükmünde olup, diğerleri putçuluk kapsamının dışındadır. Ancak İslâm'da bunların hepsi yasaklandı ve heykellere tapınanlara “müşrik” adı verildi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her çeşit sûret (resim, büst ve heykel) yapan cehennemdedir. Yaptığı her sûret için bir varlık yaratılacak ve o (varlık) onu cehennemde azap edecektir. (Buhârî - Müslim)

Bu hadis-i rivâyet eden Hz. İbni Abbas bir soru üzerine, “Eğer mutlaka resim yapman gerekiyorsa, ağaç ya da cansız bir şeyin resmini yap” buyurdu. Yani insan ve hayvan türlerinin dışında cansız şeylerin resmini yapmada bir sakınca yoktur

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bu sûretleri (resim, heykel ve büstleri) yapanlara, haydi bunlara can verin bakalım diye kıyâmet günü azap edilecektir. (Buhârî - Müslim - İbni

Mâce - Nesâî)

Âişe radiyallahü anha diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) bir seferden dönmüştü. Ben de odamın önündeki sehveyi (bölümü) üzerinde resim bulunan bir perde ile örtmüştüm. Resûlullah (s.a.v.) onu görünce yüzünün rengi değişti ve dedi ki: “Ey Âişe! Kıyâmet günü Allah katında en şiddetli azaba uğrayacak olan insanlar, Allah’ın yarattığı bir şeyi taklide yeltenenlerdir.” (Buhârî - Müslim - Nesâî)

Kimlik kartı, diploma, ehliyet ve pasaport gibi zorunlu olanların dışında, fotoğraflar çekmek ve yaptırmak sakıncalıdır. Özellikle tam boy fotoğraflar yaptırmak, evlerde ve iş yerlerinde canlı resim tabloları bulundurmamak daha sakıncalıdır. Bunların bir diğer sakıncası da,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İçinde köpek ve sûret (heykel, büst ve resim) bulunan bir eve melekler girmez. (Buhârî - Müslim)

İçinde köpek, heykel, büst ve açıkta resim bulunan evlere rahmet melekleri giremediği için, o evler cinlerin, şeytanların karargahına dönüşür ve bu nedenle o evlerde darlık, sıkıntı, huzursuzluk ve ruhsal bunalım olur.

Hayvan sevgisi adı altında evlerinde köpek besleyenler, öncelikle Allah, Peygamber sevgisini öğrensinler ve dînî kurallara saygı gösterebilirler. Çünkü; Allah, Peygamber sevgisi ve dînî kurallara saygı, insanı cennete, evde köpek besleme sevgisi ve heykellere tapınma da insanı cehenneme götürür.

HİCRET (GÖÇ)

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Allah yolunda (din uğrunda) hicret ederse, yeryüzünde gidilecek güzel yerler ve genişlik (bolluk) da bulur. Kim Allah ve Resûlü uğrunda hicret etmek için evinden çıkar ve sonra (yolda) kendisine ölüm erişirse, kuşkusuz onun mükâfatı Allah'a aittir. Allah (hicret edenlere karşı) çok bağışlayıcı ve çok merhametlidir. (Nisâ - 100)

Peygamberimizin başkanlığında Medine'de kurulan İslâm Devletinin güçlenmesi için müslümanların orada toplanması zorunlu olduğundan, Mekke'nin fethine kadar Medine'ye hicret etmek farzdı.

Mekke'de bulunan Damra bin Cündeb hazretleri yaşlı ve hasta olduğu halde Medine'ye hicret etmek üzere oğulları ile birlikte yola çıktı. Ancak Medine'ye ulaşmadan Ten'im denilen yerde vefat edince, hicret sevabından yoksun kaldı diye üzülenler olmuştu. Bunun üzerine Yüce Allah **"Kim Allah ve Resûlü uğrunda hicret etmek için evinden çıkar ve sonra (yolda) kendisine ölüm erişirse, kuşkusuz onun mükâfatı Allah'a aittir."** buyurdu.

Bir kimsenin yaşadığı yerden ayrılıp başka bir yere gitmesine **hicret** (göç) ve hicret edene de **muhacir** (göçmen) denir. İnsanlar ilkçağlardan beri çeşitli nedenlerle yaşadıkları yerlerden hicret etme zorunluluğunda kalmış ve gurbet acısını tatmışlardır.

Ancak âyet-i kerîmede **"Kim Allah yolunda (din uğrunda) hicret ederse"** buyurulduğu için iki çeşit hicret vardır;

1- İş bulmak, para kazanmak ve daha güzel bir ortamda yaşamak için başka ülkelere hicret (göç) edenler ya da dinle ilgisi olmayan siyasal ve hukuksal nedenlerle yurt dışına kaçanlar, Allah yolunda ve din uğrunda hicret etmedikleri için, hicret sevabından yoksundurlar.

Mekke'de Ümmü Kays adında genç ve güzel bir kadın vardı. Kadına aşık olan biri onunla evlenmek isteyince, kadın: "Benim iki şartım var, eğer müslüman olursan ve benimle birlikte Medine'ye hicret edersen seninle evlenirim" dedi. Adam, vatanından ayrılıp gurbete gitmeyi ve putlardan kopup müslüman olmayı göze alamadı ama Ümmü Kays çölleri aşıp Medine'ye hicret etmeyi başardı.

Ümmü Kays'ın Medine'ye hicret ettiğini duyan adam çılgına döndü ve sadece kadına kavuşma ümidi ile o da Medine'ye gitti. Medine'de müslüman olup Ümmü Kays'la evlendi ve oraya yerleşti.

Bir gün Peygamberimiz (s.a.v.), Allah yolunda hicret edenlerle ilgili sohbet yaparken, onların mânevî derecelerine özendi ve “Ya Resûlallah! Ben de onlara dahil miyim?” diye sorunca,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Ameller (hicret, ibâdet) ancak niyete bağlıdır. Herkes yaptığı işin karşılığını niyetine göre alır. Kimin niyeti (hicreti) Allah’a ve Resûlüne kavuşmaksa, onun mükâfatı Allah’a ve Resûlüne hicret sevabıdır. Kimin niyeti (hicreti) dünya malı ya da (sevdiği) bir kadınla evlenmek içinse, onun hicreti de niyet ettiği şey (e kavuşmak) dır. (Buhârî - Müslim - Tirmizî - Ebû Dâvûd - Nesâî - İbni Mâce)

Bu hadisten sonra o kimsenin adı “Muhâcîr’ü-Ümmü Kays” (Ümmü Kays’ın muhaciri) oldu.

2- Yüce Allah buyuruyor:

Ey (îman eden) kullarım! Kuşkusuz benim arzım (yeryüzü) geniştir. O halde (nerede dininizi özgürce yaşayabilerseniz, oraya hicret edin ve) sadece bana kulluk edin. (Ankebût - 56)

Din düşmanlarının egemen olduğu bir ülkede yaşayan müslümanlara, inançlarından dolayı aşırı derecede baskı yapılır ve inançları doğrultusunda yaşamaları zorla engellenirse, dinlerini özgürce yaşayabilecekleri bir İslâm yurduna hicret etmeleri farz olur. Asr-ı Saadet’te Medine’de İslâm Devleti kurulunca, Mekke’deki müslümanların Medine’ye hicret etmeleri farz olduğu gibi.

Baskı altında olan müslümanlar hicret etmeyip dinlerinden taviz verirlerse,

Yüce Allah buyuruyor:

(Hicret etmeyip kendilerine yazık edenlerin canlarını alırken melekler der ki: “Nerede idiniz?” (neden dininizden taviz verdiniz?) Onlar der ki: “Biz orada (baskı altında) ezilenlerden idik”. (Melekler:) “Allah’ın yeri geniş değil miydi? Oradan hicret etseydiniz ya!” derler. İşte onların varacağı yer cehennemdir; orası ne kötü varılacak bir yerdir. (Nisâ - 97)

Çalıştıkları iş yerlerinde ve resmi dairelerde namaz kılmaları ya da başarılarını örtmeleri yasaklanan müslümanların da, oradan hicret etmeleri yani o iş yerinden ayrılıp, namazlarını rahatça kılabilecekleri ve başarılarını örtebilecekleri başka bir yerde çalışmaları farzdır. Aksi halde canlarını alırken melekler onlara da **“Nerede idiniz? (neden dininizden taviz verdiniz?) Allah’ın yeri geniş değil miydi? Oradan hicret etseydiniz ya!”** derler ve dinden verdikleri tavizin bedelini ödemek üzere o korkunç cehenneme atılırlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hicretin en üstünü, Allah'ın yasakladığı şeyden (yerden) kaçınmaktır. (Nesâî- Ahmed İbni Hanbel)

Oturdukları mahalle, sokak ve apartman dairelerinde çevre baskısından dolayı dinlerini rahatça yaşayamayanların ve çocuklarının geleceğinden kuşkusu olanların da dinlerini rahatça yaşayabilecekleri başka yerlere taşınmaları hicrettir ve sevabı Yüce Allah'a aittir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hicret iki çeşittir. Biri günahlardan hicret (günah işlenen yerden kaçmak), diğeri de Allah'a ve Resûlüne hicrettir. (Taberânî - Ahmed İbni Hanbel)

Günah işlenen bir yerde bulunan örneğin, içki içilen, kumar oynanan, fuhuş yapılan ya da sazlı, cazlı düğün salonunda bulunan müslümanların, oradan derhal hicret etmeleri yani kaçmaları farzdır. Eğer oradan derhal kaçışırlarsa, hicret sevabı alırlar. Aksi halde orada işlenen günaha ortak olurlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mekke'nin fethinden sonra hicret yoktur. Ancak niyet ve cihad vardır. (Buhârî - Müslim - Tirmizî)

Mekke'nin fethi ile müslümanlara yapılan baskı ve işkence dönemi sona erdiğinden ve İslâm kanunlarının uygulanması ile orası da İslâm ülkesi olduğundan,

Mekke'nin fethinden sonra Medine'ye gelip yerleşmenin hicretle bir ilgisi yoktur. Ancak din düşmanları ile cihad ve cihad için niyetli, azimli olmak kıyâmet kopuncaya kadar devam edecektir.

HİCRÎ YIL

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz gökleri ve yeri yarattığı günden beri Allah katında, Allah'ın Kitabında ayların sayısı on ikidir. Onlardan dördü (Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb) haram (saygın) aylardır. İşte dosdoğru hesap budur. Onlarda (günah işleyip) kendinize yazık etmeyin. (Tevbe - 36)

Yüce Allah gökleri (yıldızları, güneşi, ayı) ve yeri (dünyayı) yaratırken, bu hesap doğrultusunda onları yörüngelerine oturtmuş ve yörüngelerindeki dönüşlerini de bu hesaba göre düzenlemiştir.

Bu ham hesaba göre ayın dünyanın etrafında bir defa dönmesine **kamerî ay** ve on iki defa dönmesine de **kamerî yıl** denir.

Kamerî aylar: Muharrem, Safer, Rebülevvel, Rebûlâhir, Cemâziyelevvel, Cemâziyelâhir, Receb, Şaban, Ramazan, Şevval, Zilkâde ve Zilhicce'dir. İşte aylarla ilgili dosdoğru hesap budur. Bunun dışındaki uygulamalar (takvimler) Allah katında geçersiz olduğundan,

Hac, oruç, zekât, kurban, sadaka-i fitır ve bayram namazı gibi ibâdetler, bu ayların belirli günlerinde yapılır. Ayrıca Mevlid-i Nebevî (Peygamberimizin doğumu), Regâib, Mirac, Berat ve Kadir gibi mübarek geceler de bu ayların belirli gecelerinde kutlanır.

Hac ve oruç gibi ibâdetleri kamerî ayların dışında başka takvimlere göre düzenlemek küfür yani kâfirliktir. Mevlid-i Nebevî, Regâib, Mîrac, Berat ve Kadir gibi mübarek geceleri ve özellikle Peygamberimizin doğum gecesini **kutlu doğum haftası** adı altında İslâm dışı Roma takvimine göre kutlamaya kalkışmak da,

Peygamberimiz Hz. Muhammed'e saygısızlık, İslâm'dan sapma ve hıristiyanlığa kaymadır.

Hicrî yılın başlangıcı ve hicrî yılbaşı!

Araplar Hz. İbrahim ve Hz. İsmail'den sonra sapıtıp putlara (heykellere) tapınmışlarsa da kamerî aylar konusunda Hz. İbrahim'in dinine bağlı kalmışlardı. Önceleri farklı zamanlarda meydana gelen önemli olayları tarih başlangıcı olarak kullanırlarken, fil olayından sonra hepsini terk edip sadece fil olayını tarih başlangıcı olarak kullanmaya başlamışlar. Örneğin, fil olayından bir yıl önce doğdu ve fil olayından iki yıl sonra öldü gibi.

Peygamberimizin Mekke'den Medine'ye hicretinden sonra fil olayı önemini kaybetmiş, onun yerine Hicret, Bedir, Uhud, Hendek, Mekke'nin fethi, Veda Haccı ve Peygamberimizin ölümü gibi olaylar ön plana çıkmış ve bunlar tarih başlangıcı olarak kullanılmaya başlanmıştır.

Ancak İslâm Devleti kısa zamanda Arap Yarımadasından taşıp üç kıtada hızla yayılmaya başlayınca, bu farklı tarih başlangıçları halk ilişkilerinde, ticarete ve resmi yazışmalarda belirsizliklere ve farklı anlamalara neden olmaya başladı.

Hz. Ömer hicretin on yedinci yılında sahabelerle bu konuyu görüşüp müzakere etti ve Peygamberimizin hicret ettiği yılın Muharrem ayını tarih başlangıcı olarak kabul ettiler.

Neden hicret olayı tercih edildi?

Hicret olayı ile Mekke müşriklerinin baskı, zulüm ve işkencelerinden kurtulan müslümanlar, Medine’de hem dinsel özgürlüğe hem de azınlık cemaat yapısından, tam bağımsız bir devlet yapısına kavuştular. Mekke’de inananlara ve “Allah bir” diyenlere korkunç işkenceler yapılırken, Medine’de “Allahu Ekber, Allahu Ekber” diye açıkça ezanlar okunuyor, cemaatle namaz kılınıyor ve sahabeler doyasıya Peygamberimizin sohbetini dinliyorlardı.

Hicret olayı ile İslâm’ın önü açılmış, putlar kırılmış, engeller aşılmış ve fetihler dönemi başlamıştı. Sapık dikta rejimlerinin yıkılması ile zâlim diktatörlerin baskısından ve ağır vergi yükünden kurtulan insanlar İslâm’a koşuyor ve gönüllü olarak İslâm ordusuna katılıyorlardı.

O dönemin efsanevi iki süper gücü olan Roma ve İran orduları, İslâm ordusu karşısında bozguna uğramış ve İslâm Hz. Ömer’in zamanında dünyanın tek süper gücü olmuştu.

İşte bu gibi nedenlerle hicret olayını tarih ve yılbaşı başlangıcı olarak kabul eden sahabeler, ayrıca hicret olayının dinsel özgürlüğün ve fetihlerin simgesi olduğuna da vurgu yapmışlardır.

Hicrî yıl, ayın dünya çevresindeki dönüşü esasına dayandığı için, milâdi yıldan yaklaşık on gün kadar daha kısadır. Bu nedenle Ramazan ayı her yıl on gün önce gelir ve müslümanlar yılın her mevsiminde oruç tutmuş olur. Eğer oruç milâdi takvime göre, örneğin her yıl Haziran ayında olsaydı, Kuzey Yarımkürede yaşayan müslümanlar sürekli yılın en uzun ve en sıcak günlerinde ve Güney Yarımkürede yaşayan müslümanlar da yılın en kısa ve en soğuk günlerinde oruç tutacaklardı.

HİDÂYET VE DALÂLET

Hidâyet, dosdoğru ve nurlu yol demektir. Bu yolun ideolojisi İslâm, anayasası Kur’an, lideri Hz. Muhammed ve sonu cennettir. Dalâlet ise sapık ve karanlık yol demektir. Bu yolun ideolojisi sapık inançlar, anayasası din karşıtı sistemler, liderleri cin ve insan şeytanları ve sonu cehennemdir.

Yüce Allah buyuruyor:

Hak’tan sonra sapıklıktan başka ne var ki? (Yûnus - 32)

Hak'tan sonra sapıklıktan ve cennetten sonra cehennemden başka gidilecek bir yer olmadığı için Allah'a inanan ve beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılan gerçek mü'minler, namazın her rek'atında yani günde tam kırk defa,

“Bizi doğru yola ulaştır. Kendilerine (mânevî) nimet verdiklerinin yoluna; gazabına uğrayanların ve dalâlette (sapıklıkta) kalanların yoluna değil!” (Fâtiha - 6 - 7) “Amin” (duamızı kabul et) diye, âlemlerin Rabbi olan Allah'a cân-ı gönülden yalvarırlar.

Allah'ın kendilerine mânevî nimetler verdiği kullar kimlerdir?

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Allah'a ve Resûl'e itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine (mânevî) nimetler verdiği peygamberler, siddıklar, şehitler ve sâlihler (evliyalar) ile beraber olacaklar. Bunlar ne güzel arkadaşlardır. (Nisâ - 69)

Yüce Allah'ın seçkin kulları olan peygamberler, siddıklar, şehitler ve sâlihlerle arkadaş olmak ve cennette sürekli birlikte yaşamak, gerçekten hayâllerin ötesinde ne güzel bir şey!

Peki, bunun bir bedeli yok mu?

Tabii ki var. Bu geçici dünyada nefsi, şeytanı ve çevreyi aşip Yüce Allah'ın ve Resûlünün (Peygamberimizin) emirlerine itaat etmek ve yasaklarından sakınmak!

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Ey insanlar! Size Rabbinizden hak (Kur'an) geldi. Artık kim (Kur'an'a uyup) hidâyete ererse, gerçekte kendi yararına hidâyete ermiş olur. Kim de (Kur'an'dan kopup) dalâlete düşerse, o da ancak kendi aleyhine dalâlete düşmüş olur. Ben sizin üzerinize vekil (gözcü, kollayıcı) değilim. (Yûnus - 108)

Kim Yüce Rabbimizden gelen hak yani Kur'an doğrultusunda yaşayıp hidâyete ererse, kuşkusuz sadece kendi yararına hidâyete ermiş olur. Çünkü dünyada gönlü ruhsal huzura kavuşup mutlu olur, âhirette de cehennemden ateşinden kurtulur ve o güzelim cennete kavuşur. Kim de Kur'an'dan kopup dalâlet çukurlarına düşerse, o da sadece kendisine yazık etmiş olur. Çünkü dünyada ruhsal bunalıma düşüp gönlü daralır ve âhirette de o korkunç cehenneme atılır.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah (güzel davranışından dolayı) kime hidâyet etmek dilerse, onun göğsü (gönlü) nü İslâm'a açar. Kimi de (kötü davranışından dolayı) dalâlette bırakmak isterse, sanki göğsü çıkıyormuş gibi onun göğsü (gönlü) nü de daraltır. (En'âm - 125)

İşte hidâyetle dalâletin dünyada huzur ve sıkıntı şeklinde gönüllere yansması! Hidâyete erenlerin gönülleri İslâmî yaşantılarla nurlanıp genişlerken ve ruhsal huzura kavuşup mutlu olurken, dalâlette kalanlar da sanki göğse, (yüksek dağların zirvelerine) tırmanıyormuş gibi bitkinlik, bıkkınlık ve nefes darlığından kalpleri yorulur ve gönülleri daralır.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim benim zikrimden (Kur'an'dan) yüz çevirirse, kuşkusuz onun için (dünyada) sıkıntılı bir hayat (kabirde azap) vardır ve kıyâmet günü onu kör olarak haşrederiz. (Tâ hâ - 124)

İslâm karşıtı sapık ideolojileri savunanların ve çağdaşlık taslayıp çırılçıplak soyunanların dünyaları, gönül darlığı, sıkıntı ve ruhsal bunalımlarla geçer. Kabir azabı ile başlayan âhîret sıkıntıları cehennemle noktalanır ve dünyada gerçekleri görmedikleri için kör olarak mahşer yerine getirilirler.

İşte bu duruma düşmemek için Rabbimize çok dua edelim ve aşağıdaki âyet-i çok okuyalım!

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Rabbimiz! Bize hidâyet ettikten sonra kalplerimizi (haktan) kaydırma. Bize yüce katından rahmet lütfeyle. Çünkü bağıışı en bol olan ancak sensin. (Âl-i İmran - 8)

Yüce Allah buyuruyor:

Allah kime hidâyet ederse, artık onu saptıracak (kimse) yoktur. Allah sınırsız güç sahibi ve (sapıklardan) intikam alıcı değil midir?

(Zümer - 37)

Hidâyetten yoksun olan kadınlar çağdaşlık adı altında çırılçıplak soyunurken, Allah'ın hidâyet ettiği kadınlar, yazın en sıcak günlerinde bile başlarını açmazlar. Hidâyetten yoksun olan gençler, alkol ve uyuşturucu alıp futbol sahalarında "gool!" diye bağırırken ve birbirlerine küfürler savururken, Allah'ın hidâyet ettiği gençler câmilerde "Allahu Ekber" diye secdeye kapanır ve namazdan sonra da birbirleriyle samimi bir şekilde selâmlaşır musafaha ederler.

Örnekleri çoğaltabiliriz. Ancak atalarımızın "Anlayana sivri sinek saz, anlamayana davul zurna az" sözünü uygulayıp bunlarla yetinelim ve bizlere hidâyet etmesi için Yüce Rabbimize çok dua edelim.

HORUZ NİÇİN ÖTER?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Horozun namaz vakitlerinde ötmesi (onun) ezanıdır. Kim beyaz horoz edinirse, üç şeyden korunmuş olur; şeytanların (cinlerin), büyücülerin ve kâhinlerin şerrinden. (Beyhakî)

Beyaz horozun bulunduğu yere ve çevresine, şeytanlar, cinler, büyücüler ve kahinler yaklaşamaz ve yaptıkları sihirler, büyüler etkili olmaz.

Göçmen kuşları; göçün zamanlamasını, hava koşullarını, meteorolojik olayları, gidecekleri yönü ve izleyecekleri rotayı çok iyi bildikleri ve yanılığa düşmedikleri gibi, horozlar da namaz vakitlerini ve ötecekleri zamanı çok iyi bilir ve yanılığa düşmezler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Horozun öttüğünü duyduğunuz zaman, Allah'ın lütfundan isteyin (dua edin). Çünkü o, melek görmüştür. Merkebin (eşeğin) anırmasını duyduğunuz zaman da şeytanın şerrinden Allah'a sığının. Çünkü o da şeytan görmüştür. (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Gül ile bülbül arasında uyum ve duygusal iletişim olduğu gibi horozla melek ve merkeble şeytan arasında da uyum ve duygusal iletişim vardır. Bu nedenle bülbül gülü görünce duygulanıp öter, horoz meleği görünce cezbeyle gelip öter ve merkeb de şeytanı görünce öfkelenip anırır. İşte bu nedenle horoz öttüğü zaman, Allah'tan hayırlı şeyler isteyelim. Çünkü orada melek vardır ve duamıza “Âmin” der. Merkeb anırdığı zaman da “Eûzü billâhi mine-ş-şeytânirracîm” diyelim. Çünkü orada şeytan vardır, onun şerrinden Allah'a sığınalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Horozun ötmesi onun duası ve kanatlarını çırpması, rûkû ve secdesidir. (Ebû Nuaym)

Horozlar ve kuşlar kesinlikle can sıkıntısından ya da eğlence olsun diye ötmez ve gereksiz yere kanat çırpamazlar. Onların cân-ı gönülden ve içtenlikle ötmeleri dua, tesbih ve zikir, kanat çırpmaları da rûkû ve secdeleri yani namazlarıdır.

Horozlar ve kuşlar öttükleri ve kanat çırpışları için sevab alırlar mı?

Hayır, almazlar. Çünkü onlar için mahşerde mîzan, sevab ve günah kavramı yoktur.

Peki neden belirli vakitlerde ötüşüp kanat çırpıyorlar?

Horozlar ve kuşlar, melekler gibi mânevî feyizler almak ve duygusal açıdan tatmin olmak için, belirli vakitlerde ötüşüp kanat çıkarırlar. Aksi halde doğal dengeleri bozulur ve huzursuz olurlar.

Hayvanlar akıl duygusundan yoksun olmakla birlikte, duygusal açıdan insanlardan üstündür. Bu nedenle hiçbir hayvan kendisi aç ve hasta da olsa yavrusunu sokağa terk etmez ve çöp bidonuna atmaz.

Yaşlandığım zaman bana bakar ya da malım evladına kalsın gibi bir beklentileri olmadığı halde içtenlikle yavrularına baktıkları gibi, sevab ve cennet beklentileri olmadan da Yüce Allah'ı sürekli tesbih (zikir) eder ve aksatmadan ibâdetlerini düzenli bir şekilde yaparlar.

Ya diğer varlıklar?

Yüce Allah buyuruyor:

Yedi kat gökler, yer ve bunlarda bulunan varlıklar, O'nu (Allah'ı) tesbih ederler. O'nu hamd ile tesbih etmeyen bir varlık yoktur ki! (İsrâ - 44)

Akıllı ve bilinçli olduğu halde ölümü unutup nefsinin tutsağı olan ve en cirkin günahları açıkça işleyen insanların dışında,

Yedi kat gökler, yer ve bunlarda bulunan canlı ve cansız bütün varlıklar Allah'ı hamd (övgü) ile tesbih (zikir) eder ve Allah'ın koymuş olduğu denge, düzen ve çekim kanunlarına boyun eğler.

HULEFÂ-İ RÂŞİDÎN

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizin üzerinize gereken, benim sünnetime ve (benden sonra) doğru yolda olan Hulefâ-i Râşidin'in sünnetine (yoluna) sarılmanızdır. İşte bu sünnetlere sınıksız sarılın ve sonradan ortaya çıkan bid'atlardan kesinlikle kaçının. Çünkü her bid'at sapıklıktır. (Ebû Dâvûd - Tirmizî- İbni Mâce)

Yüce Rabbimiz “Ey îman edenler! Allah'a itaat edin ve Peygambere itaat edin” (Nisâ - 59) buyurduğu gibi,

Peygamberimiz de “***Sizin üzerinize gereken, benim sünnetime ve (benden sonra) doğru yolda olan Hulefâ-i Râşidin'in sünnetine (yoluna) sarılmanızdır***” buyuruyor.

Hulefâ-i Râşidîn ne demektir?

Hulefâ halifenin ve Râşidîn de râşid'in çoğulu olup, doğru yolda olan halifeler demektir. Peygamberimizin vefatından sonra sırasıyla devlet başkanlığı görevini üstlenen ilk dört halife'ye yani;

Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali'ye **Hulefâ-i Râşidîn** denir.

Bu dört halifenin doğru yoldan ayrılmayıp devleti İlâhi kanunlar doğrultusunda adâletle yöneteceğine Peygamberimiz bizzat kefil oldu ve “**(benden sonra) doğru yolda olan Hulefâ-i Râşidîn'in sünnetine (yoluna) sarılın**” buyurarak, vefatından sonra da sorumluluğu üzerine aldı.

Yirmi üç yıllık peygamberlik döneminde geceyi gündüze katarak ve zamanla yarışarak insanların kurtuluşu için çalışan sevgili Peygamberimiz, dünyaya veda ederken “Ah! Ümmetim” diye yandı ve çok sevdiği ümmetini Hulefâ-i Râşidîn'e emânet etti.

Peygamberimiz (s.a.v.) in vefatı ile yirmi üç yıllık o mutlu “Asr-ı Saadet” dönemi kapandı ve Asr-ı Saadet'in gölgesinde Hulefâ-i Râşidîn dönemi başladı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Benden sonra hilâfet (halifelik) otuz yıldır. Sonra mülk (saltanat) dönemi başlar. (Taberânî - İbni Hibban - Ahmed İbni Hanbel - Begavî)

İslâm' da halifelik dönemi

Hiz. Ebû Bekir: İslâm öncesi câhiliyye döneminde de putlara tapınmayan, şarap içmeyen ve iffetini koruyup tertemiz bir hayat yaşayan Hiz. Ebû Bekir, Peygamberimizden iki yaş küçük olup fil olayından iki yıl sonra dünyaya geldi. Erkeklerden ilk müslüman olan Hiz. Ebû Bekir, Hiz. Bilâl-i Habeşî gibi müslüman olan köleleri satın alıp âzad etti (kölelikten kurtardı) ve bütün servetini Allah yolunda harcadı. Peygamberimizin her sözünü hemen onayladığı için **sıddık** ünvanı verildi ve Ebû Bekir-i Sıddık adını aldı.

Peygamberlerden sonra insanların ve sahabelerin en üstünü olan Hiz. Ebû Bekir, Peygamberimizin vefat ettiği gün halife seçildi ve Hulefâ-i Râşidîn'in ilk halifesi oldu. Halifelik döneminde önce irtidad (dinden dönme) olaylarını bastırdı ve Müseylemet-el-Kezzab denilen yalancı peygamberin 40.000 kişilik ordusunu bozguna uğrattı. Sonra Roma ve İran üzerine ordular gönderip fetihlere ve İslâm'ı Arabistan Yarımadasının dışında yaymaya başladı.

İki yıl, üç ay ve on gün halifelik yapan Hiz. Ebû Bekir, hicretin 13. yılında Medine'de vefat etti ve sevgili Peygamberimizin yanına defnedildi. (Allah ondan râzı olsun)

Hiz. Ömer: Hiz. Ebû Bekir tarafından halife seçilen ve Hulefâ-i Râşidîn'in ikinci halifesi olan Hiz. Ömer, Peygamberimizden on yaş küçük olup ilk müslümanların kırkıncısıdır. Sert yapısı, cesareti ve atılganlığından dolayı herkesin kendisinden çekindiği Hiz. Ömer müslüman olunca, Hiz. Cebrâil gelip Peygamberimizi tebrik etti ve müslümanlar sevinip tekbir getirdi.

Hiz. Ömer'in teklifi ile Peygamberimiz ve sahabeler ilk defa topluca Kâbe'ye gidip cemaatle namaz kıldılar. Hiz. Ömer'in müslüman olduğunu gören müşrikler de "İşte bu gün kabilemiz ikiye bölündü" diye mâtem tuttular.

Adâletin simgesi olan Hiz. Ömer'e hak ile bâtılı birbirinden ayırdığı için **fâruk** ünvanı verildi.

Hiz. Ömer'in döneminde, Suriye, Filistin, Kudüs, Mısır, İskenderiye, İran, Horasan ve Azerbaycan gibi ülkeler fethedildi ve İslâm Devleti dünyanın tek süper gücü haline geldi.

On yıl, iki ay, on bir gün halifelik yapan Hiz. Ömer, hicretin 23. yılında sabah namazını kıldırırken Ebû Lü'lü denilen mecûsî bir köle tarafından zehirli hançerle vurularak şehid edildi ve Hiz. Ebû Bekir gibi sevgili Peygamberimizin yanına defnedildi. (Allah ondan râzı olsun)

Hiz. Osman: Hiz. Ömer'in görevlendirdiği özel kurul tarafından halife seçilen ve Hulefâ-i Râşidîn'in üçüncüsü olan Hiz. Osman, ilk müslümanların beşincisidir. Hiz. Osman, Peygamberimizin kızlarından önce Rukayye ve onun ölümünden sonra Ümmü Gülsüm ile evlendiği için, iki nûr sahibi anlamında ona **Osman-ı Zinnûreyn** denildi.

Asr-ı Saadet'teki bakire kızlar gibi hayâlî, varlıklı ve yoksullara yardım etmeyi çok seven Hiz. Osman servetinin çoğunu Allah yolunda harcadı ve Peygamberimizin özel duasını aldı.

Hiz. Osman'ın halifeliği döneminde de fetihler hızla devam etti ve İslâm orduları doğuda Hindistan'a, kuzeyde Kafkaslara ve batıda İstanbul'un surlarına kadar dayandı. Ayrıca Afrika sahillerinin tamamı ile Kıbrıs Adası da onun halifeliği döneminde fethedildi.

Fetihlerin işgal değil, gerçekte kurtarma operasyonu olduğunu gören ve zâlim diktatörlerin baskısından kurtulanlar İslâm'a koşuyor ve müslümanların sayısı her gün çiğ gibi büyüyordu.

Ancak İslâm düşmanları ve özellikle yahudiler de boş durmuyor ve müslümanların arasına fitne tohumları saçmak için fırsat gözlüyordu.

Sonuçta Abdullah İbni Sebe denilen yahudi asıllı münâfiğin kışkırttığı silahlı isyancılar, Medine'ye gelip terör estirdiler ve Hiz. Osman'ın evini abluka altına aldılar.

On bir yıl, altı ay ve on dört gün halifelik yapan Hz. Osman hicretin 35. yılında cuma günü Kur'an okurken, evini basan isyancılar tarafından şehid edildi.

Hz. Osman'ın cenazesi terör ve fitneden dolayı günlerce evinde kaldı ve ancak üç gün sonra az sayıdaki müslüman tarafından gizlice cenaze namazını kılıp Bâki Mezarlığına defnettiler. (Allah ondan râzı olsun)

Hz. Ali: Hz Osman'ın isyancılar tarafından şehid edilmesi ile dünyanın tek süper gücü olan İslâm Devleti başsız ve müslümanlar halifesiz kalmıştı. Silahlı isyancılar ise Medine sokaklarında dolaşp terör estiriyordu.

İşte bu ortamda halife seçilen ve Hulefâ-i Râşidîn'in dördüncüsü olan Hz. Ali'nin işi gerçekten zordu. Çünkü uyuyan fitne uyanmış, ateş bacayı sarmış ve İslâm düşmanları başarılı olmuştu.

Bu nedenle Hz. Ali, Hz. Osman'ı şehid edenlerin cezalarının ertelenmesi konusunda ortaya çıkan ve ictihad farklılığından kaynaklanan sorunlarla uğraşmak zorunda kaldı ve fetihler durdu. Hz. Ali ile aynı görüşte olanlara göre, Hz. Osman'ın şehid edilmesi ile sonuçlanan isyan hareketi henüz bastırılmamış ve kontrol altına alınamamıştı. Katiller de isyancıların arasında olduğundan, önce isyanın bastırılıp kontrol altına alınması ve sonra katillerin cezalandırılması görüşünde idiler.

Karşı görüşte olanlar ise fitnenin önlenmesi için katillerin derhal cezalandırılmasını istiyorlardı.

Aksi halde fitneler önlenemez, yeni isyanlar çıkabilir ve Allah'ın emri olan kısas da ertelenemezdi.

İşte bu ictihad farklılıklarından dolayı yahudi asıllı Abdullah İbni Sebe denilen münâfiğin başlattığı fitne hareketi yıllarca devam etti. Cemel (deve) olayında ve Bâbil harabeleri yakınındaki Sıffın Ovası'nda çok kanlar döküldü ve dostlar ağlayıp düşmanlar güldü.

Hz. Ali'nin çocukluğu Peygamberimizin yanında geçti ve ergenlik çağına gelmeden îman etti. Bu nedenle Hz. Ali de Hz. Ebû Bekir, Hz. Hadice ve Hz. Zeyd gibi ilk dört müslümandan biri oldu.

Peygamberimiz (s.a.v.) çok sevdiği küçük kızı Hz. Fâtımâ'yı Hz. Ali'ye vererek onu kendine dâmat ve neslinin devam edeceği torunlarına baba yaptı. Ayrıca Ehl-i beyt'in ve Ehl-i abâ'nın da bir numaralı ilki olan Hz. Ali;

Çocuk yaşında îman edip putlara hiç tapınmadığı için **Kerremallahü vecheh**, savaş alanlarında din düşmanlarına aslanlar gibi saldırıp hep galip geldiği için **Esedullah-il- Gâlib** ve Allah'ın her takdirine râzı olduğu için de **Mürtezâ** gibi ünvanlarla taltif edildi.

Hız. Ali'nin halifelik d6nemi çok sıkıntılı geçti. Çünkü din düşmanları ile değil, ictihad farklılığından kaynaklanan i sorunlarla ve haric denilen sapıklarla uğraşmak zorunda kaldı. D6rt yıl sekiz ay on bir gün halifelik yapan Hız. Ali, hicretin 40. yılı ramazan ayında cuma günü sabah namazına giderken, İbni Mülcem adındaki sapık bir haric tarafından başına kılıçla vurularak şehid edildi ve Necef'te defnedildi. (Allah ondan râzı olsun)

Hız. Eb Bekir iki yıl üç ay on gün, Hız. 6mer on yıl iki ay on bir gün, Hız. Osman on bir yıl altı ay on d6rt gün ve Hız. Ali d6rt yıl sekiz ay on bir gün halifelik yaptı ve toplam yirmi dokuz buçuk yıl oldu. Yani otuz yılın tamamlanmasına altı ay kaldı.

Hız. Ali'den sonra halife olan oğlu Hız. Hasen, altı ay halifelik yaptıktan sonra müslümanlar arasında kan d6klmesini 6nlemek için kendi isteği ile halifelik hakkını Hız. Muaviye'ye devretmesi ile otuz yıllık hilâfet d6nemi tamamlandı. Sonra Hız. Muaviye meşru devlet başkanı oldu ve şam'da meliklik (saltanat) d6nemi başladı.

 mucize!

Hız. Hasen'in kendi isteği ile halifelik hakkını Hız. Muaviye'ye devretmesi ile şam'da melikler d6nemi başladı ve Peygamberimiz (s.a.v.) in üç mucizesi gerçekleşmiş oldu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Benden sonra hilâfet (halifelik) otuz yıldır. Sonra melikler (saltanat) d6nemi başlar" (Taberânî - İbni Hibban - Ahmed İbni Hanbel- Begavî)

Gerçekten hilâfet otuz yıl devam etti ve ardından melikler (saltanat) d6nemi başladı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Bu yavrum (torunum Hasen) seyyiddir (ulu kişidir). mid ederim ki Allah bununla iki büyük İslâm toplumunun arasını düzeltir. (Buhârî - Tirmizî - Ebû Dâvûd - Nesâî)

Hız. Hasen hilfetten çekilince, Hız. Ali taraftarları ile Hız. Muaviye taraftarları arasındaki korkunç savaş sona erdi ve müslümanlar yeni fetihlere y6neldi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Hilfet (halifelik) Medine'de ve meliklik (saltanat) şam'dadır. (Buhârî - Hâkim)

Hız. Hasen'in hilfetten çekilmesi ile Medine'deki hilâfet d6nemi kapandı ve Hız. Muaviye ile şam'da melikler (saltanat) d6nemi başladı.

HURMA

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Halanız olan hurmaya ikram ediniz. Çünkü o (hurma) babanız Âdem'den arta kalan çamurdan yaratıldı. Ağaçlardan hiçbir ağaç Allah katında İmrân kızı Meryem'in altında (İsa'yı) doğurduğu ağaçtan daha değerli değildir. (Ebû Yâlä - Ramûz'el-Ehâdis)

Halamız olan hurma, babamız Hz. Âdem'in arta kalan çamurundan yani aynı elementlerden yaratıldığı için, insanın tabiatına (genetik yapısına) en yakın ve en uyumlu meyvedir. Hurmanın meyvesi gibi ağacı da değerli olduğundan, Yüce Allah'ın yönlendirmesi ile Hz. Meryem, oğlu Hz. İsa'yı hurma ağacının altında doğurdu. Olay şöyle oldu.

Yüce Allah buyuruyor:

Doğum sancısı onu (Meryem'i) bir hurma ağacına (yaslanmaya) zorladı. "Ah! Keşke bundan önce ölseydim de, unutulup gitseydim" dedi.

Alt tarafından (İsa ya da melek) ona şöyle seslendi: "Hüzünlenme! Rabbin alt yanında bir su arkı meydana getirdi."

"Hurma ağacının (kurumuş) dalını kendine doğru silkele de, üzerine (önüne) taze olgun hurmalar dökülsün." (Meryem - 23 - 24 - 25)

Bakire bir kız olduğu halde Hz. İsa'ya mûcizevî bir şekilde hamile kalan Hz. Meryem, doğum sancısı başlayınca korkudan paniğe kapıldı ve şehrin dışına çıktı. Doğum sancısı artınca kurumuş bir hurma ağacına yaslanıp sarıldı. Babasız çocuk doğuracağı için toplumun kendisini gayr-i meşru cinsel ilişki ile suçlamalarından korktuğundan **"Ah! Keşke bundan önce ölseydim de, unutulup gitseydim"** dedi.

Yüce Allah yıkanıp temizlenmesi ve kana kana içip içinin serinlemesi için alt tarafında küçük bir su arkı (derecik) yarattı ve **"Hurma ağacının (kurumuş) dalını kendine doğru silkele de üzerine (önüne) taze olgun hurmalar dökülsün"** buyurdu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kadınlarınıza nifâs halindeyken hurma yedirin. Çünkü nifas halinde hurma yiyenlerin çocukları halîm (yumuşak huylu) olur. Meryem de İsa'yı doğurunca hurma yedi. Eğer onun için (hurmadan) daha yararlı bir şey olsaydı, Allah Meryem'e onu ikram ederdi. (Râmûz'el- Ehâdis)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim hurmayı severse, Allah da onu sever. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hurmayı (sabahları) aç karnına yiyin. Çünkü o kurtları (mikropları) öldürür. (Deylemî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

En hayırlı (yararlı) hurmanız “Berni” (hurması) dır. Çünkü o bütün hastalıkları giderir ve onda hastalık yapıcı bir şey (zararlı mikrop) yoktur.

(Hâkim - Beyhakî - Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Acve” (hurması) cennet meyvelerindendir. (Ebû Nuaym)

Abdullah İbni Abbas radiyallahü anhüma diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) en çok **berni hurmasını severdi.** (Ebû Nuaym)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim her sabah yedi tane “acve” hurması yerse, o gün ona zehir ve büyü zarar vermez. (Buhârî)

Berni, uzun ve koyu sarı renkli, acve ise yuvarlak ve siyah renklidir. Acve ve berni hurmaları daha yararlı olmakla birlikte, Medine-i Münevvere’de yetişen hurmaların hepsi şifâ kaynağıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim aç karnına yedi tane Medine hurmasından yerse, o gün o kimseye zehir ve büyü (gibi şeyler) zarar vermez. Eğer akşam yerse, sabaha kadar zehir ve büyü bir zarar vermez. (Ahmed İbni Hanbel)

Meyve şekeri, B grubu vitaminleri ve demir açısından zengin olan hurma, enerji ve şifâ kaynağıdır. Karaciğeri güçlendirir, sarılığı, kabızlığı önler, anemiye (kansızlığa) iyi gelir, prostat büyümesini kontrol altında tutar ve bedene zindelik verir. Ayrıca rahim kaslarını temizleyip adaleyi kuvvetlendirdiği ve esneklik sağlayıp doğumu kolaylaştırdığı için hamile kadınların bol hurma tüketmeleri çok yararlıdır.

İBÂDET VE İNSAN

Yüce Allah buyuruyor:

Ben, cinleri ve insanları ancak bana ibâdet etmeleri için yarattım.

(Zâriyat - 56)

Madde ve madde ötesi, canlı ve cansız bütün varlıkları evrendeki denge-düzenin gereği birbirlerinin yararı için yaratan Allah,

Ruh ile sonsuzlaştırdığı, akıl ile bilinçlendirdiği, fiziksel açıdan en güzel şekilde yarattığı ve en temiz gıdalarla rızıklandığı insanı, sadece kendine ibâdet etmesi için yarattı ve bu nedenle yeryüzüne halife (tüm varlıklar üzerine egemen) kıldı.

İbâdet ne demektir?

Göklerin, yerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'a, kalben ve bedenlen tam teslim olup emirleri doğrultusunda yaşamak ve yasaklarından kaçınmak demektir.

İbâdet edene **âbid**, ibâdet edilene **ma'bûd** ve ibâdet edilen yere de **ma'bed** denir.

İşte ırkı, rengi, dili, makamı, serveti, rütbesi ve yetkisi ne olursa olsun ve hangi çağda yaşarsa yaşasın, her insanın doğası budur. Çünkü Allah insanları bu doğa üzerine yaratmıştır.

İnsanlar doğalarını korudukları ve yaradılış amaçları doğrultusunda yaşadıkları sürece, kişisel ve toplumsal olarak huzur ve sükün içinde yaşar, dünyada ve âhirette mutlu olurlar.

Ya doğalarının dışına çıkarlarsa?

Doğal yaşam koşullarının dışına çıkan canlı varlıklar, hem kendi doğal dengelerinin hem de yaşadıkları çevrenin doğal dengelerinin bozulmasına neden oldukları gibi,

Dinden kopup doğalarının dışına çıkan ve dinsiz, dengesiz bir ortamda çılgınca yaşayan insanlar da, hem kendi dengelerinin hem de toplumsal dengelerin bozulmasına neden olurlar.

Can sıkıntısı, gönül darlığı, huzursuzluk ve tatminsizlik derken ruhsal bunalıma girenler, alkolün, kumarın, cinsel sapıklığın ve uyuşturucunun bağımlısı olunca, her çeşit gayr-i meşru işleri yapar ve terör örgütlerinin isteği doğrultusunda gözlerini kırpmadan masum insanları bile öldürürler.

Bu tür insanlar çoğalınca toplumsal dengeler alt üst olur, aile yuvaları yıkılır ve sokağa terk edilen çocuklar karanlık güçlerin elinde acımasız bir terörist olur.

İş çıkırından çıkınca ve gerçek mü'minlerin uyarıları da yetersiz kalınca, İlâhi gazabın sinyalleri gelmeye başlar ve ardından doğal dengeler bozulup korkunç felâketler gelmeye başlar.

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan, başıboş bırakılacağını mı sanıyor? (Kiyâme - 36)

Göklerdeki ve yerdeki bütün varlıklar yaratılış amacı doğrultusunda yaşarken ve Yüce Allah'ın koymuş olduğu denge, düzen, çekim, kimya, fizik ve biyoloji kanunlarına boyun eğerken,

Yaratılış amacının dışına çıkan insanların, dinsiz ve dengesiz bir yaşamda başıboş bırakılması düşünülemez. Yüce Allah kullarının tevbe edip yuvaya (İslâm'a) dönmeleri için gerçi zaman tanır ve acele etmez ama azabı gelince de kim engel engel olabilir ki?

Allah'ın insanların ibâdetine ihtiyacı var mı?

Yüce Allah buyuruyor:

Kim güzel amel (ibâdet) yaparsa, bu kendi yararınadır. Kim de kötülük (günah) yaparsa, bu da kendi aleyhine (zararına) dır. (Fussilet - 46)

Kim özveri ile dine sarılıp beş vakit namazını güzelce kılsa, orucunu tutsa, Kur'an okusa, zikir yapsa ve yoksulları gözetse, dünyada mânevî feyizlere (zevklere) ve ruhsal huzura kavuşur. Ölünce de kabri aydınlık olur ve mahşer yerinde sevapları ağır gelip o güzelim cennete kavuşur.

Kimde içki içip kumar oynasa, dedikodu yapıp ara bozsa ve açık saçık gezip cinsel dengeleri bozsa ya da namaz, oruç gibi farz olan ibâdetleri terk etse, dünyada gönlü daralır, ölünce kabri kararır ve mahşer yerinde günahları ağır gelip o korkunç cehenneme atılır.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim (Allah yolunda) cihad ederse, gerçekte kendi yararına cihad etmiş olur. Kuşkusuz Allah'ın kimsenin cihadına, ibâdetine ihtiyacı yoktur. (Ankebût - 6)

Bir kimsenin yemesi, içmesi ve havayı soluması kendi yararına olduğu gibi, ibâdet etmesi ve Allah yolunda cihad etmesi de kendi yararınadır. Çünkü ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapanlar, dünyada ruhsal huzura ve âhirette cennete kavuşurlar.

İBLİS (ŞEYTAN)

Yüce Allah buyuruyor:

Hani biz meleklerle Âdem’e secde (saygı) edin demiştik! iblis hâriç, hepsi hemen secde ettiler. O (iblis) cinlerdendi, Rabbinin emrinden çıktı, fâsık oldu. (Kehf - 50)

Yüce Allah “Âdem’e secde (saygı) edin” emrini verince, meleklerin hepsi hemen secde edip İlâhî emri yerine getirdiler. Sadece cinlerden olan iblis secde etmeyip direndi ve Rabbinin emrinden çıkıp azgın fâsıklardan oldu.

İblis kimdi ve neden secde etmedi?

Yüce Allah yeryüzünü insanların yaşam koşullarına göre düzenledikten sonra, insanların babası olan Hz. Âdem’i toprak maddelerinden (belirli elementlerden) yaratıp yeryüzüne halife kıldığı gibi, Dünya henüz kızgın gaz kütlesi halinde yani sadece cinlerin yaşam koşullarına uygun bir ortamda iken de iblis’i ateşten (gaz halindeki atomlardan) yaratmış ve onu da yeryüzüne halife kılmıştı.

Cin asıllı olan iblis, önce yeryüzünde görevli olan meleklerle birlikte binlerce yıl ibâdet yaptı ve zamanla yeryüzündeki melekleri aşır gökyüzündeki meleklerle karıştı ve onlarla birlikte ibâdet yapmaya başladı. Yedi kat göklerin her birinde binlerce yıl ibâdet yapan iblis, zamanla yedi kat göklerdeki melekleri de aştı ve cennetteki meleklerin lideri oldu.

iblis melekler gibi madde ötesi nurdan değil de, madde âlemindeki gazlardan (atomlardan) yaratıldığı için doğal olarak onur, benlik, kin, kibir ve kıskançlık gibi duyguları vardı ve bu duygular onun için her an bir tehlike oluşturabilirdi. Gerçi sınavsız bu duyguları aşmış ve hızla yükselmişti ama ya sınanırsa ve sınavı kaybetse sonucu ne olacaktı?

Nitekim öyle oldu. Yüce Allah’ın ezelde takdir ettiği vakit gelince, sınandı. Hem de cennete oranla aşağıların en aşağısı olan dünyada, çamurdan yaratılan yeni bir varlığa secde (saygı) yapmakla!

Yerdeki, gökteki melekleri aşır cennetteki meleklerin lideri olan iblis için, çamurdan yaratılan bir varlığa secde adı altında saygı yapmak gerçekten çok güçtü. Ancak Âdetullah böyleydi. Yüksek makamlarda olanların sınavı her zaman güç olurdu.

Ne yazık ki iblis, nefsinin onur ve benlik gibi tutkularını aşamadı ve Yüce Allah emrettiği halde Hz. Âdem'i küçümseyip secde yapamadı ve sınavı kaybetti.

Yüce Allah iblis'e:

Buyurdu: “Ben sana emrettiğim halde, secde etmene engel olan nedir?” (Neden secde yapmadın?) (iblis:) “Ben ondan (Âdem'den) hayırlıyım. (Çünkü) beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın” dedi.

(Allah) buyurdu: “Hemen in oradan! Orada (cennette) büyüklük taslamak senin haddin değildir. Derhal çık! Çünkü sen (artık) aşağılanmışlardansın.” (A'râf - 12 - 13)

Beklemediği bir anda kendini sınavda bulan iblis, büyüklük taslayıp aklına göre bir kıyaslama da yaptı ama yanıldı. Çünkü o, yaratana değil yaratıldığı maddeye baktı ve sonuçta aşağılanıp cennetten kovuldu ve lanetlendi.

Yüce Allah buyuruyor:

(iblis) dedi ki: “Ey Rabbim! O halde bana, (insanların) tekrar dirileceği güne kadar mühlet ver (zaman tanı).” (Hicr - 36)

İnsanlardan daha akıllı ve daha bilinçli bir varlık olan iblis, Hz. Âdem'in evlâtlarını azdırıp yoldan çıkarmak ve ölüm acısını tatmamak için, insanların yeniden dirileceği güne kadar mühlet istedi ama,

Yüce Allah buyuruyor:

“Sen, o bilinen vakte (kıyâmete) kadar mühlet verilenlerdensin” buyurdu. (iblis:) “Ey Rabbim! Beni azgın bırakmana (cennetten kovulup lanetlemene) karşılık, yemin ederim ki, ben de onlara yeryüzünü süsleyeceğim (günahları hoş göstereceğim) ve ihlâslı kulların hâriç, onların hepsini mutlaka azdıracağım.” (Hicr - 37 - 38 - 39 - 40)

Cinlerden olduğu halde yerdeki, gökteki melekleri aşip cennetteki meleklerin lideri olan iblis, onur, benlik gibi tutkuları aşip Hz. Âdem'e secde (saygı) yapamadığı için lanetlenip cennetten kovulunca, cân-ı gönülden tevbe edip Yüce Allah'a yalvarması gerekirken,

“ihlâslı kulların hâriç, onların hepsini azdıracağım” diye intikam yemini etti ve ne yazık ki yeminini de gerçekleştirdi. Çünkü Hz. Âdem'den beri milyarlarca insanı azdırıp yoldan çıkardı.

İblis'e neden mühlet verildi?

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçekte iblis'in onların üzerinde (zorlayıcı) hiçbir etkinliği yoktur. Ancak âhirete inananlarla ondan kuşkuda olanı (birbirinden) ayırıp bilelim diye (iblis'e mühleti verdik). (Sebe - 21)

Âhirete inanan gerçek ihlâslı mü'minlerle, ondan yani öldükten sonra tekrar dirilme konusunda kuşkuda olanların birbirinden ayrılıp açıkça ortaya çıkması için, Yüce Allah sınav gereği iblis'e mühlet verdi ve haydi benim ihlâslı kullarımı azdır da yoldan çıkar bakayım dedi.

Gönülsüz nişanlıların gözü, kulağı dışarıda olduğundan, asılsız bir fiskos (dedikodu) ya da bir kuşku onları birbirinden ayırırverdiği gibi,

Dinde samimi olmayıp gönülsüz îman edenlerin gözü, kulağı da dışarıda olduğundan, iblis'in bir dürtüsü ya da kalplerine attığı bir kuşku da onları dinlerinden ayırırverir.

İlâhi Uyarı!

Yüce Allah buyuruyor:

Şeytan kesinlikle size düşmandır, siz de onu düşman edinin! O kendi taraftarlarını ancak cehennem ehlinde olmaya dâvet eder. (Fâtır - 5 - 6)

Dünyadaki dostluklar ve düşmanlıklar genelde geçicidir. Çünkü zaman gelir, insan en amansız düşmanı ile dost ve en sevdiği dostu ile de düşman olabilir. Bu kural, devletler için de geçerlidir. Ancak şeytanın düşmanlığı bu kuralın dışındadır. Çünkü Yüce Allah **“Şeytan kesinlikle size düşmandır, siz de onu düşman edinin”** buyurduğuna göre,

Şeytanın Hz. Âdem ile başlayan düşmanlığı hiç kesintiye uğramadan ve dostluğa dönüşmeden kıyâmete kadar devam edecektir.

Yüce Allah buyuruyor:

Çünkü o (şeytan) ve yandaşları, sizin onları göremeyeceğiniz yer (ler) den onlar sizi görürler. Kuşkusuz biz, şeytanları îman etmeyenlerin dostları yaptık. (A'râf - 27)

Gizli ve sinsi düşmanlar, açık ve bilinen düşmanlardan daha tehlikeli olduğu gibi, gizli, sinsi ve artı görülmeyen bir düşman olan şeytan, kuşkusuz en tehlikeli düşmanımızdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şeytan, Âdemoğlunun (insanların) damarlarında kan gibi dolaşır.
(Buhârî - Müslim)

Ateşten yani aşırı sıcak gazlardan yaratılan şeytan, elektrik akımı ya da radyoaktif maddelerden yayılan ışınlar gibi insanların kan damarlarında dolaşır ve Allah'ı unutup dünyaya dalanların kalbine olumsuz vesveseler (dürtüler) verip azdırmaya çalışır.

Gözlerimizle göremediğimiz düşmanla nasıl mücadele edelim?

Gözlerimizle göremediğimiz mikroplara karşı, onları gören doktorların önerileri doğrultusunda mücadele ettiğimiz gibi, gözlerimizle göremediğimiz şeytanlara karşı da onları gören Yüce Allah'ın önerileri doğrultusunda mücadele edelim.

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer şeytandan bir vesvese seni dürtülürse, hemen Allah'a sığın ("Eûzü billahi mine'sşeytânirracîm" de). Çünkü O (Allah) her şeyi işitendir, bilendir. (A'râf - 200)

İşte şeytanların her çeşit dürtü, vesvese, karamsar ve olumsuz evhamlarına karşı en güçlü ve en etkili yöntem, cân-ı gönülden ve ihlâsla "Eûzü'yü" sık sık okumaktır.

Ayrıca mikrobik ve salgın hastalıklara karşı önceden koruyucu önlemler alındığı gibi, şeytanların dürtülerine ve olumsuz vesveselerine karşı da önceden gereken önlemleri alalım.

Yüce Allah buyuruyor:

De ki: Rabbim! Şeytanların dürtülerinden sana sığınırım. Rabbim! Onların yanımda bulunmalarından (bana yaklaşmalarından) da sana sığınırım! (Mü'minün - 97 - 98)

Karşıtlar âlemi olan bu dünyada, düşmanın tank, uçak ve füzelerine karşı, tanksavar, uçaksavar ve füzesavar silahları olduğu gibi şeytanın dürtülerine karşı da **şeytansavar** silahı vardır.

Kim Mü'minün Sûresi'nin bu iki âyetini (97 - 98) Kur'an'daki orijinalinden sabah-akşam cân-ı gönülden ihlâs ile okursa cin, şeytan ona yaklaşmaz ve olumsuz, karamsar vesveseler veremez.

Şeytanın olumsuz ve karamsar dürtülerinden bunalanlar, kafası karışanlar ve gönlü daralanlar bu iki âyeti sabah-akşam yedişer defa okurlarsa, Allah'ın izni ile cin ve şeytanların şerrinden kurtulup rahatlar ve huzura kavuşurlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Kur'an okuduğun (okuyacağın) zaman o lanetlenmiş şeytandan Allah'a sığın ("Eûzü billahi mine'sşeytânirracîm" de). Gerçek şu ki, îman edip Rablerine tevekkül eden (güvenen) ler üzerinde onun bir egemenliği yoktur. Onun (şeytanın) egemenliği, ancak onu dost edenlere ve onu Allah'a ortak koşanlardır. (Nahl- 98 - 99 - 100)

Yahya İbni Muâz diyor ki:

Şeytan, bazı açıdan bizden avantajlıdır. Şöyle ki: Biz şeytanı göremiyoruz, o bizi görüyor. Bizim işimiz gücümüz var, boş vaktimiz az. Onun işi gücü yok, boş vakti çok. Biz onu unuturuz, o bizi unutmaz (görevini ihmal etmez). Ayrıca düşmanımız olan nefsimiz de şeytana yardımcı olur ve aleyhimize çalışır.

Ancak! Bizim sığınacak Rabbimiz var, şeytanın ise sığınacak hiç kimsesi yoktur.

Kays İbni Haccac da şöyle diyor:

Bir gün şeytanım bana dedi ki: “Sana geldiğim zaman dana gibiydim, senin yanında serçeye döndüm.” Nedenini sordum? “Sürekli Allah’ı zikir ettiğin için” dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şeytan hortumunu Âdemoğlunun kalbine dayar. Eğer o kimse Allah’ı zikrederse, geri çekilir. Eğer Allah’ı unuttur (gâfil olur) sa, kalbini yutar. (Ebû Ya’lâ)

İDDET VE İHDAD NEDİR?

Kocasını ölen ya da kocasından boşanan kadının, başka bir erkekle yeniden evlenebilmesi için beklemesi gereken sürece **iddet** ve iddet bekleyenin süslenmeyi terk etmesine de **ihdad** denir.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Peygamber! (Gerekli hallerde) kadınları boşayacağınız zaman, iddetlerini gözeterek (âdetlerinden temizlendikten ve cinsel ilişkiden önce) boşayın ve iddeti de sayın. Rabbiniz Allah’tan korkun (emrine itaat edin). Apaçık bir hayâsızlık (zina) yapmaları dışında (iddet beklerken) onları evlerinden çıkarmayın, kendileri de çıkmassınlar. (Talak - 1)

Boşanma Allah katında en sevimsiz bir helâl olmakla birlikte tamamen yasaklanmamış, ancak bazı kısıtlamalar getirilmiştir. Şöyle ki: Kadınları âdet halinde iken boşamak günahıdır. Bu nedenle eşini boşamak isteyen kimse, eşinin âdet halinden temizlenmesini bekler ve onunla cinsel ilişkide bulunmadan önce boşayabilir ve kadın iddetini kocasının evinde bekler.

Boşanan kadının iddetini kocasının evinde beklemesi ve iddet beklerken yeme, içme gibi her çeşit ihtiyacının erkek tarafından karşılanması

Allah'ın emridir. İslâm hukukuna göre erkek boşadığı eşini dışarı atamaz, kadın da zorunlu kalmadıkça iddeti tamamlanmadan evden çıkıp gidemez.

Eşi ölen kadınların iddeti!

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey erkekler!) Sizden ölenlerin geride bıraktıkları eşleri, kendi başlarına (evlenmeden) dört ay on gün (iddet) beklerler. İddetleri sona erince, kendi haklarında yaptıkları (evlenme ve süslenme gibi) meşru işlerde size (ölenin yakınlarına) bir günah yoktur. Allah yapmakta olduğunuz her şeyi bilir. (Bakara - 234)

Eşi ölen kadın, kocasının evinde göz alıcı süslü elbiseler giymeden, bilezik, kolye, küpe ve yüzük gibi zînet eşyalarını takınmadan ve güzel kokular sürünmeden dört ay on gün iddetini bekler. İddeti tamamlanmadan başkasıyla evlenemez ve evlenme konusunda hiç kimseyle gizli ya da açık bir şekilde anlaşılamaz. Ölüm iddetinde kadının nafakası kendine ait olduğundan, alışveriş için gündüzleri evden çıkabilir.

Âdet gören kadınların iddeti!

Yüce Allah buyuruyor:

Boşanmış kadınlar kendi başlarına üç âdet (ya da üç temizlik) hali beklerler. (Bakara - 228)

Âyet-i kerîmedeki “kurû” kelimesi hem âdet hem de âdetten temizlenme anlamına geldiğinden, Hanefî ve Hanbelî’de üçüncü âdetin sonunda, Şâfi ve Mâlikî’de üçüncü temizlenmenin sonunda kadının iddeti tamamlanır.

Talak-ı ric’î ile yani bir şarta bağlı olmaksızın açıkça “seni boşadım” gibi sözlerle boşanan kadın, kocasının evinde iddetini beklerken, süslenip güzel elbiseler giyebilir, güzel kokular sürebilir ve zînet eşyalarını takınabilir. Çünkü iddet içinde kocasının her an ona geri dönme hakkı vardır.

Talak-ı bâin (kesin talak) ile boşanan kadın ise, ölüm iddeti gibi süslü elbiseler giyemez, zînet eşyalarını takınamaz ve güzel kokular sürünemez. Ayrıca iddet beklerken nafakası boşanan eşine ait olduğundan, gece de gündüz de evden çıkamaz. Eğer zorlama olmadan kendi isteği ile kocasının evinden çıkıp giderse, nafaka hakkını kaybeder.

Âdetten kesilen ya da âdet görmeyen kadınların iddeti!

Yüce Allah buyuruyor:

Âdet görmekten ümidini kesen (menopoz olan) kadınlarla, âdet görmeyen kadınlar hakkında kuşkuyla düşerseniz, onların iddeti üç aydır.

(Talak - 4)

Âdetten kesilen (menopoz olan) kadınlarla, âdet görmeyen kadınların iddeti, dînî kurallara göre boşandıkları günden itibaren üç kamerî ay ya da 90 gündür.

Hamile kadınların iddeti!

Yüce Allah buyuruyor:

Hamilelerin iddeti de, yüklerini bırakıncaya (doğuruncaya) kadardır. Kim Allah'tan korkar (emirlerini uygular) sa, (Allah) ona kolaylık verir.

(Talak - 4)

Hamile iken boşanan kadının iddeti, doğum yapıncaya kadardır. Çocuğunu doğurduğu an iddeti biter ve evlenme yasağı da kalkar.

Cinsel ilişkiden önce boşanan kadınların iddeti!

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Nikâhladığınız mü'min kadınlarla cinsel ilişkide bulunmadan onları boşarsanız, sizin için onların üzerinde sayıp bekleyeceğiniz bir iddet hakkı yoktur. (Ahzab - 49)

Bir kimse dînî nikâh yaptığı bir kadını (kızı) aralarında cinsel ilişki olmadan ya da kapalı bir yer de yalnızca başbaşa kalmadan önce boşarsa, kadın nikâh akdinde belirlenen mehrin yarısını alır ve hiç iddet beklemeden başkasıyla evlenebilir.

İDRARDAN VE SÖZ TAŞIMADAN SAKINMA

Abdullah İbni Abbas radiyallahü anhüma diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) iki kabrin yanından geçerken buyurdu ki:

“Bu ikisi kendilerine göre büyük olmayan, ancak gerçekte büyük olan birer günahtan dolayı azap oluyorlar. Biri nemmamlık (ara bozmak için söz taşıyıcılığı) yapardı, diğeri de idrardan sakınmaz, güzel temizlenmezdi. (Buhârî - Müslim - Nesâî - İbni Mâce - Tirmizî)

Dünyada ve âhirette her şeyin bir nedeni olduğu gibi, kuşkusuz kabir azabının da nedenleri vardır ve bu nedenlerin başında “nemmamlık” ve “idrardan sakınmama” gelir.

Arkadaşlar, akrabalar, komşular, eşler, gelin kaynana ya da gruplar arasında ara bozma niyeti ile söz taşımaya **nemmamlık** ve söz taşıyana da **nemmam** (koğucu) denir.

Ara bozmak için söz taşıyıp arkadaşların, komşuların, akrabaların arasını açanlar, eşleri birbirinden ayırıp yuvaları yıkanlar ve İslâmî grupların arasını açıp müslümanların arasına fitne, fesat tohumları saçanlar,

Yapmış oldukları bu fitne, fesadın korkunç boyutlarının farkında olmasalar ya da önemsemeseler de Allah katında büyük günahlar kapsamında olduğundan, kabir azabı ile başlayan cezaları mahşere kadar sarkabilir ve hatta cehenneme kadar uzanabilir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Nemmam (ara bozmak için söz taşıyan) cennete giremez. (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd -Tirmizî)

Söz taşıyıp arabozculuk yapmaktan zevk alanlar ve bu işi âdeta bir meslek haline getirenler, eğer pişman olup tevbe eder ve nemmamlık yaptıkları kimselerden helâlik alırlarsa, kuşkusuz Yüce Allah günahlarını bağışlar. Aksi halde binlerce yıl kabirlerinde azap olsalar da, günahları mahşere sarkabilir ve bu durumda cehennemde yanıp günahlarından arınmadan cennete giremezler.

İdrardan sakınmaya gelince!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İdrardan sakın! Çünkü kabir azabının çoğu ondandır. (Dâre Kutnî)

Kabir azabının bir diğer nedeni de, idrardan sakınmamaktır. Neden mi?

Dînî açıdan pis olan şeylere **necâset** denir. Necâsetler, necâset-i galîza (ağır pislik) ve necâset-i hafife (hafif pislik) olmak üzere iki kısımdır ve idrar da necâset-i galîzadandır. İdrardan sakınmayanların, edep yerleri, külotları ve iç giysileri sürekli pis (necis) olanların, abdestleri ve namazları da geçersiz olduğundan,

Bu tür pis, abdestsiz ve namazsız kimselerin kabirleri tabii ki cennet bahçesine değil, ancak cehennem çukuruna dönüşür ve kabirlerinde azap edilirler.

Temizlik dinimizin temel ilkelerinden olduğundan Yüce Allah'ın Peygamberimize,

“Ey örtüye bürünen! Kalk ve (insanları) uyar (tebliğ görevine başla)

(Müddessir - 1 - 2) emri ile birlikte **“Elbiseni tertemiz tut”** (Müddessir - 4) buyurması, temizliğin dinimiz açısından ne derece önemli olduğunun göstergesidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Temizlik îmanın yarısıdır. (Buhârî - Müslim - Tirmizî)

Kuşkusuz temizlik îmanın yarısıdır. Çünkü cennetin anahtarı îman, îmanın anahtarı namaz, namazın anahtarı abdest ve abdestin anahtarı da idrardan temizlenme yani istibrâ ve istincâdır.

İstibra nedir?

İdrardan güzelce temizlenmeye **istibra** denir. İdrardan güzelce temizlenmek için, tuvalette acele etmemeli ve idrar damlalarının kesilmesi beklenmelidir. Tuvaletten çıkınca da erkekler hemen abdest almayıp biraz yürümeli ya da ayaklarını sertçe yere vurarak biraz hareket etmeli ve idrardan temizlendiğine emin olduktan sonra abdest almalıdır.

İstibra yapmadan abdest alan kimseden, eğer abdest alırken, abdest aldıktan sonra ya da namaz kılarken idrar yolundan bir damla sızıntı gelirse, derhal abdesti bozulur ve Allah korusun abdestsiz namaz kılmış olur.

Yaşlılık ya da başka nedenlerle tuvaletten çıktıktan sonra cinsel organından az da olsa sızıntı gelen **erkeklerin** nohut tanesi kadar pamuğu fitil yapıp cinsel organlarına koymaları vâcib yani zorunludur. Sızıntı gelmesinden kuşkusu olanların da aynı şekilde pamuk kullanmaları müstehabdır yani zorunlu değil güzeldir. Hanefî’de erkekler oruçlu iken de cinsel organlarına pamuk koyabilir, kadınlar koyamazlar. Şâfi’de ise oruçlu iken erkekler de, kadınlar da cinsel organlarına pamuk koyamazlar. Çünkü oruçları bozulur.

Kadınların da önlerinden gelen akıntının dışarı sızıp külotlarının kirlenmemesi ve abdestlerinin bozulmaması için oruçlu olmadıkları zaman pamuk kullanmaları gereklidir.

İstincâ nedir?

Necâset-i gâliza (ağır pislik) olan idrar ve dışkıdan temizlenmek demektir. İdrar ve dışkıdan temizlenmek için, edep yerlerini tuvalet kâğıdı ile silmekle yetinmemeli, mutlaka su ile yıkamalı ve sonra kurulamalıdır. Özellikle dışkılama yerini bol su ile yıkamak, dinimiz ve sağlığımız açısından çok önemlidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Dışkılama yerinizi (tuvalette) güzelce temizleyin. Çünkü o (temizlik) bâsuru önleyicidir. (Ebû Ya’lâ)

İFTAR VAKTİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Oruçlu için iki sevinç (vakti) vardır. Biri iftar ettiği zaman ve diğeri Rabbine kavuştuğu zamandır. Kuşkusuz oruçlunun ağız kokusu, Allah katında misk kokusundan daha güzeldir. (Müslim)

Sözlükte imsak, tutmak ve iftar da açmak demektir. Bu nedenle orucun başlangıç vaktine **imsak** ve açılış vaktine **iftar** denir.

Cân-ı gönülden Allah rızası için yapılan her iyiliğin, her ibâdetleri hiç kuşkusuz Allah katında bir mükâfatı (ödülü) vardır. Dünya âhiretin tarlası olduğu için genelde bu mükâfatlar âhirete ertelenir, mahşer yerinde sevab olarak ve katlanarak sahibinin mîzanına (tartısına) konur. Ancak yakın akrabayı gözetmek ve sadaka vermek gibi bazı iyiliklerin mükâfatlarından bir kısmı, ömürlerin ve rızıkların bereketlenmesi şeklinde dünyaya yansıdığı gibi,

Oruç tutma mükâfatının bir kısmı da iftar vaktinde ruhsal zevk, huzur, sevinç, mutluluk, bolluk ve bereket şeklinde dünyaya yansır ve oruç tutanlar iftar vaktinde gerçekten mutlu olur.

İslâm ülkelerinde ve müslümanların yoğun olarak yaşadıkları yerlerde, iftar vakti gerçekten çok farklı olur. Hanımlar evlerde iftar hazırlığı yaparken, dışarıda da yoğun bir trafik yaşanır, iftar verenler ve iftara gidenler zamanla yarışır. Oruç tutan çocuklar da saatlere bakışır ve imsakla başlayan oruç yasakları kalkınca, Besmele ve dualarla oruçları açılır.

İşte oruç mükâfatının iftar vaktinde dünyaya yansıyan ruhsal ve toplumsal heyecanı! Bolluk, bereket ve huzur... Ya Rab! Ne sevinç, ne mutluluk!..

Bu sevinç ve mutluluğun âhirete de yansması, mahşer yerinde sevab olarak ve katlanarak mîzanımıza (tartımıza) konması için, iftar vaktinde günahlardan daha çok kaçınalım ve gerçekte ibâdet olan iftar yemeğini müzik eşliğinde yemeyelim.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bir oruçluya iftar verirse, onun (oruçlunun aldığı sevap) kadar sevap alır. Oruçlunun sevabından da bir şey eksilmez (sevab ortadan bölünmez). (Tirmizî - Nesâî - İbni Mâce)

Allah rızası için yapılan her şey çok güzel ve çok sevap olduğu gibi, Ramazan ayında iftar vermek de kuşkusuz çok güzel ve çok sevaptır.

Ancak ben onu dâvet edersem, o da beni dâvet eder gibi bir beklenti ya da ben onu dâvet ettim, o beni dâvet etmedi gibi sonuçta bir kırgınlık olursa,

Allah rızasına gölge düştüğü için, bu tür “al gülüm, ver gülüm” dâvetlerden fazla bir şey beklemeyelim. Ayrıca birbirine mahrem olmayan erkeklerle kadınların aynı masada karşılıklı oturup birlikte yemek yemeleri ve konuşup gülüşmeleri günah olduğundan, bu tür dâvetler tertip etmek ve gitmek günahtır. Bizim kalbimiz temiz gibi sözler Allah katında geçersizdir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Aziz ve Celâl olan Allah buyurdu ki: “Kullarımdan bana en sevimli olanı, iftar etmede acele edenlerdir.” (Tirmizî)

İftara dâvet edilenlerin, ev sahibini kapılara baktıracak kadar geç gitmeleri hoş bir şey olmadığı gibi, İlâhî dâvete koşmamak ve iftarı geç açmak da hoş bir şey değildir.

Enes radiyallahü anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) namazı kılmadan önce bir kaç tane taze hurma ile orucunu açardı. Taze hurma yoksa, kuru hurmacıklarla orucunu açardı. Eğer kuru hurma da yoksa bir kaç yudum su ile orucunu açardı. (Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Azîz ve Celîl olan Allah iftar etmede acele edenleri sevdiği için Peygamberimiz (s.a.v.), namaz kılmadan önce orucunu açar, sonra akşam namazını kılar ve namazdan sonra iftar yemeğini yedi. Gerçekte sünnet olanı ve sağlık açısından da en güzel olanı budur.

Abdullah İbni Ömer radiyallahü anhüma diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) iftar ettiği zaman “Allahım! Ancak senin rızan için oruç tuttum ve senin verdiğin rızıkla iftar ettim” derdi. (Ebû Dâvûd)

İFTİRADAN SAKINMA

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Gıybet, din kardeşini hoşuna gitmeyen bir şeyle (arkasından) anmandır.”

“Eğer söylediğin şey onda varsa, gıybet ettin. Eğer söylediğin şey onda yoksa o zaman ona bühthan (iftira) ettin.” (Müslim - Tirmizî - Ebû Dâvûd)

Arapçası bühthan olan iftira, bir din kardeşini yapmadığı bir şeyle itham edip suçlamak ve zan altında bırakıp toplumda küçük düşürme anlamına geldiğinden, gıybetten daha günahtır.

En tehlikeli iftira, Allah’a ve Peygambere karşı yapılan iftirallerdir. Çünkü bu tür iftiralar dinin yozlaşmasına ve insanların sapıtmasına neden olur.

Yüce Allah buyuruyor:

Dillerinizin uydurduğu yalanlarla “Bu helâldir, şu da haramdır” demeyin. Çünkü Allah’a iftira etmiş olursunuz. İyi bilin ki, Allah’a iftira edenler kurtuluşa ermezler. (Nahl - 116)

Yüce Allah buyuruyor:

Bak! Nasıl yalan uydurup da Allah’a iftira ediyorlar. Bu (iftira) apaçık bir günah olarak (onlara) yeter. (Nisâ -50)

Helâl-haram ayırımı yapmak, bunlar helâldir, bunlar da haramdır diye dînî hükümler koymak, hiç kuşkusuz sadece onları yaratan Yüce Allah’a aittir.

Kim yeterli fıkıh bilgisi olmadan ve güvenilir bir kaynağa dayanmadan sadece kendi görüşüne dayanarak ve dili ile yalanlar uydurarak, “Bu helâldir, şu da haramdır” diye Yüce Allah’a iftira ederse, kesinlikle iflah olmaz yani cehennemden kurtulup cennete kavuşamaz.

Sapık ideolojileri savunan ve din karşıtlığını ilke edinen kanallarda din adına konuşanlar, zahmet edip fıkıh kitaplarına bakmadan her soruya kendi kafalarına ve kendi yaşantılarına göre yanıtlar verip kendi sapık görüşlerini din yerine koyanlara,

“Allah hidâyet etsin” demekten ve “Allah onların şerrinden müslümanları korusun” diye dua etmekten başka elimizden ne gelir ki?

Yazıklar olsun! Allah’a, Peygambere iftira edenlere ve sapık görüşlerini din yerine koyanlara!

Yüce Allah buyuruyor:

Allah, kendisine şirk (ortak) koşulmasını asla bağışlamaz, bunun dışındaki (günah) ları dilediği kimse için bağışlar. Kim Allah’a şirk koşarsa, çok büyük bir günah işlemiş ve (Allah’a) iftira etmiş olur. (Nisâ - 48)

Kendileri gibi âciz varlıkları ilâhlaştıran ve onların anısına dikilen heykellerin önünde saygı duruşu adı altında tapınan çağın modern putçuları ile Hz. İsa’ya Allah’ın oğlu ve annesi Hz. Meryem’e Allah’ın eşi diye iftira eden 21. yüzyılın hıristiyanları,

Tevbe edip İslâm’a dönmeden önce müşrik ve müfteri oldukları halde ölürlerse, Allah’ın af kapsamı dışında kalır ve kendilerine çok yazık etmiş olurlar.

Peygamberimiz (s. a.v.) buyuruyor:

Kim bana kasden bir yalan uydurursa, cehennemdeki yerini hazırlasın. (Buhârî - Müslim - Nesâî - Tirmizî - İbni Mâce)

Günümüzde sahih (geçerli) hadis kitaplarında bulunmayan, kaynağı bilinmeyen ve Kur'an'ın özüne ters düşen kulaktan duyma uydurma sözleri hadis diye aktaranlar, gerçek sünnetlerin unutulmasına, bid'atların yaygınlaşmasına ve müslümanların sapıtmasına neden oldukları için,

Gerçekten kendi elleri ile cehennemdeki yerlerini hazırlıyorlar.

Kul hakları ile ilgili iftiralar!

Yüce Allah buyuruyor:

Mü'min erkeklere ve mü'mine kadınlara yapmadıkları bir şeyden dolayı eziyet edenler, kuşkusuz (onlara) iftira etmiş ve apaçık bir günah yüklenmişlerdir. (Ahzab - 58)

“Suçsuz ceza olmaz” diye bir hukuk kuralı vardır. Allah'a inanan erkeklere ve Allah'a inanan kadınlara yapmadıkları suçları isnad (iftira) edip, eziyet edenler, yaptıkları günahları yüklenip âhiret âleminde gidecek ve orada cezalarını çekecekler.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim bir hata ya da günah işler de sonra onu bir suçsuzun üzerine atarsa, kuşkusuz büyük bir iftira yapmış ve apaçık bir günahı yüklenmiş olur. (Nisâ - 112)

Bu tür iftiralar ne yazık ki daha küçük yaşta başlar ve çocuklar bir kabahat yaptıkları zaman genelde bunu birbirinin üzerine atarlar. Günümüzde de bu tür iftiralar en çok trafik kazalarında yaşanır. Alkollü araç kullananlar, hatalı sollama yapanlar, kırmızı ışıktaki geçenler, hatalı şerit değiştirenler ve başka nedenlerle trafik kazalarına neden olanlar, suçu hemen karşı tarafa atıp işin içinden sıyrılmaya çalışırlar. Gereğinde yalancı şahit de bulur ya da gayr-i meşru yollara da başvurabilirler.

Ancak âhiret âlemindeki mahkeme-i kübrâda bütün gerçekler ortaya çıkacak ve işledikleri suçları başkalarının üzerine atıp iftira edenler orada çok pişman olacaklar!...

İHLÂS VE İHSAN

İhlâs nedir?

Her çeşit gösteriştten kaçınarak ve hiç kimseden bir beklenti içinde olmadan sadece Allah rızası için hayırlı işler yapmaya **ihlâs** denir.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Ben de sizin gibi bir insanım. (Bir farkla ki) bana, İlâhımızın bir tek ilâh olduğu vahyediliyor. Kim Rabbine (rızasına uygun şekilde) kavuşmak istiyorsa, amel-i sâlih (ihlâsla ibâdet) yapsın ve Rabbine ibâdetinde hiçbir şeyi (O'na) ortak koşmasın. (Kehf - 110)

Gerçi her canlı ölümü tadacak ve sonra, ister istemez Rabbine döndürülecek ama Yüce Allah **“Kim Rabbine (rızasına uygun bir şekilde) kavuşmak istiyorsa, amel-i sâlih (ihlâsla ibâdet) yapsın ve Rabbine ibâdetinde hiçbir şeyi (O'na) ortak koşmasın”** buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İşlerinizi (ibâdetlerinizi) Allah için ihlâsla yapın. Çünkü Allah ancak ihlâsla yapılan (ibâdet) leri kabul eder. (Dâre Kutnî)

Peygamberimiz (s.a.v.) e, “Para ve şöhret için savaştan sevap kazanır mı?” diye soruldu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Hayır! Çünkü Allah sadece ihlâsla ve rızası talep edilerek yapılan ibâdetleri kabul eder. (Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah sizin sûretlerinize (fiziksel şeklinize) ve mallarınıza bakmaz. Allah sizin ancak kalplerinize (ihlâsınıza) ve ibâdetlerinize bakar.

(Müslim - İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İbâdetini ihlâsla yap ki, az da olsa (sevabı) sana yeter. (Hâkim - Ebû Nuaym)

“Az olsun, öz olsun” diye bir söz vardır. Beş vakit namaz ve Ramazan ayı orucu gibi farzların dışındaki nâfile ibâdetler ihlâsla yapılıncaya kadar yeter.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahü Teâlâ buyurdu ki: İhlâs, benim sırlarımdan bir sırdır. Onu ancak sevdiğim kulunun kalbine koyarım. (İhyâ-el-ülûm)

Gönülleri ihlâsla nurlananlar ve her işlerini sadece Allah rızası için ihlâsla yapanlar, dünyada ruhsal huzura, âhirette sürekli mutluluğa kavuşur ve şeytanın şerrinden de emin olurlar.

Yüce Allah şeytana dedi ki:

Azgınlardan sana uyanlar hâriç, kuşkusuz benim (ihlâslı) kullarım üzerinde senin hiçbir gücün (etkin ve egemenliğin) yoktur. (Hicr - 42)

Sürüden ayrılan koyunları kurtlar kaptığı gibi, Kur'an'dan kopup azgınlaşan ve müslümanların yolundan ayrılan insanları da şeytanlar kapar ve onların üzerinde tam egemen olurlar.

İhsan nedir?

Bu soruyu Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle yanıtladı.

İhsan, Allah'ı görüyormuşsun gibi O'na ibâdet etmendir. Sen O'nu görmüyorsan da, O seni kuşkusuz görüyor. (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd - Nesâî - Tirmizî - İbni Mâce)

Hz. Mûsa gibi bir Peygamber bile dünya gözü ile Allah'ı göremediği için Peygamberimiz (s.a.v.) birinci bölümde, harf-i teşbih (benzetme harfi) olan **kef** ile **ke'enneke** (görüyormuşsun gibi) buyurdu. İkinci bölümde ise, harf-i tahkik (kesinlik harfi) olan **inne** ile **fe'innehü** (O seni kuşkusuz görüyor) buyurdu.

İşte ihsanın özeti ve gerçek anlamı! Her zaman Allah'ı görüyormuşuz gibi O'na ibâdet edelim ve biz O'nu göremesek de, O'nun bizi gördüğünü düşünelim ve gafletten kurtulalım.

Yüce Allah buyuruyor:

Kesinlikle Rabbin (her an, her şeyi) gözetlemektedir. (Fecr - 14)

Bu âyet-i kerîmede, "Rabbin (her an, her şeyi) gözetlemektedir" buyurularak, insanların sürekli gözetim ve denetim altında olduğu vurgulanmaktadır.

Yüce Allah buyuruyor:

Nerede olsanız, O sizinle beraberdir. Allah yaptıklarınızı görür.

(Hadîd - 4)

Her zaman, her yerde ve her türlü koşullarda Yüce Allah'tan korkalım ve emirlerine boyun eğip günahlardan kaçınalım. Çünkü Allah her an bizi gözetlemekte ve yaptıklarımızı görmektedir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Akıllı kişi, nefsini kontrol altında tutan ve ölümden sonrası için hazırlığını yapandır. (Tirmizî - İbni Mâce)

Ne mutlu sürekli Allah'ın gözetim ve denetimi altında olduğu bilinci ile yaşayanlara ve nefsinin kontrol altında tutup ölümden sonrası için gerekli hazırlığı yapanlara!

Veysel Karânî'ye hayran olan ve yıllarca onu arayan Herem bin Hayyan, bir gün Veysel'i Dicle kenarında abdest alırken gördü ve yanına gidip ondan bir öğüt istedi. Veysel Karânî:

- "Sen Allah'ı biliyor musun?" diye sordu. Herem bin Hayyan "biliyorum" deyince,

- "**Allah sana yeter başkalarını bilmesen de olur**" dedi.

Herem bin Hayyan bir öğüt daha isteyince,

- "Allah seni biliyor mu?" dedi. Hayyan "biliyor" deyince,

- "**O halde başkaları seni bilmesen de olur**" dedi.

Sonra, "Sakın günahları küçük görme! Çünkü günahları küçük görürsen, onları yasaklayan Rabbinin de küçük görmüş olursun. Eğer günahları büyük görürsen, onları yasaklayan Rabbinin de büyük görmüş olursun" dedi ve helâllaşıp ayrıldılar.

İKİYÜZLÜLÜK

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İkiyüzlüleri kıyâmet günü insanların en şerlileri olarak göreceksin. Çünkü onlar (ara bozmak için) biri ile başka türlü ve diğeri ile de başka türlü konuşurlar. (Buhârî - Müslim)

Ara bozmak ve fitne fesat çıkarmak için araları açık olan iki müslümandan biri ile başka türlü ve diğeri ile de başka türlü konuşanlara **ikiyüzlü** denir.

İkiyüzlüler yaklaştıkları kimselerden yana bir görünüm sergileyip ve onları destekler izlenimi verip; dost, arkadaş, komşu, akraba, gelin, kaynana ve karı-koca arasında soğuk rüzgarların esmesine ve müslümanlar arasındaki birlik, beraberlik ruhunun sarsılmasına neden oldukları için, ikiyüzlüler gerçekten insanların en şerlileri ve en kötüleridir.

Yüce Allah buyuruyor:

Mü'minler ancak kardeşdir. O halde kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun (ikiyüzlülük yapmayın) ki, rahmete kavuşasınız.

(Hucûrat - 10)

İrki, rengi ve dili ne olursa olsun, mü'minlerin hepsi birbirinin din kardeşidir. Din kardeşliği kalıcı olduğundan ve âhiret âleminde de kesintisiz devam edeceğinden, inançsız bir öz kardeşten çok daha hayırlıdır.

Bu nedenle âyet-i kerîmede: “Kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah’tan korkun (dedikodu, söz taşıma ve ikiyüzlülük gibi arabozucu kötü davranışlardan kaçının) ki, rahmete kavuşasınız” buyuruluyor:

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim dünyada ikiyüzlü olursa, kıyâmet günü onun ateşten iki dili olacak. (Buhârî - Ebû Dâvûd)

İki yüzlüler dilleri ile iki tarafa da zarar verdikleri için, “El-cezâ-ü, mislü’l-amel” (cezalar, suçun misli iledir) kuralı gereği, Yüce Allah onlara ateşten iki dil verecek ve onlar cehennemde kendi dilleri ile sürekli kendilerine azap edecekler.

Abdullah İbni Ömer radiyallahü anhüma’ya,

Biz devlet yöneticilerinin yanına gidip de dışarı çıktığımız zaman, onların yanında konuştuklarımızın tam aksini konuşuyoruz dediler (Abdullah İbni Ömer) dedi ki:

“Biz Resûlullah (s.a.v.) zamanında bunu nifak (ikiyüzlülük) alâmeti sayardık.” (Buhârî)

Yağcılık dediğimiz bu davranış, günümüzde de aynen devam etmektedir. Normal yolların dışında tepeden inme emirlerle işlerini gördürmek ya da haksız kazanç sağlamak isteyen bazı açık gözler (açgözlüler), üst düzey yetkililerin yanında başka ve dışarı çıkınca başka türlü konuşurlar. Hele işleri olmazsa, en çirkin sözlerle onlara hakaret ederler.

Allah, ikiyüzlü sapıkların şerrinden hepimizi korusun!

İKİNDİ NAMAZI

Yüce Allah buyuruyor:

Namazlara ve salâtü'l-vüstâ'ya (orta namaza) devam edin. Allah için kalkın, teslimiyetle huzurunda durun. (Bakara - 238)

Evsat'ın müennesi (dişisi) olan “vüstâ”, her şeyin ortası ve hayırlısı anlamında olduğundan, orta namaza da “salâtü'l-vüsta” denir. Aylardan ramazan ayı, günlerden cuma günü ve gecelerden kadir gecesi daha değerli

olduğu gibi, beş vakit namazın içinde de orta namazı daha değerli olduğundan,

Yüce Allah namazlara yani beş vakit namaza ve özellikle orta namaza devam edin buyuruyor.

Orta namazı hangisidir?

Bu konuda farklı görüşler olmakla birlikte en kuvvetli görüş, orta namazı **ikinci namazıdır**.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Salâtu'l-vüstâ (orta namazı), ikinci namazıdır. (Tirmizî - Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) Hendek Savaşı'nda buyurdu:

(Müşrikler) Bizi orta namaz (ikinci namazın) dan alıkoydular. Allah onların evlerini ve kabirlerini ateşle doldursun. (Müslim)

İkinci namazının fazileti!..

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Güneş doğmadan önce (sabah namazını) ve batmadan önce (ikinci) namazını kılan kimse, elbette cehenneme girmez. (Müslim - Ebû Dâvûd)

Yazın kısa gecelerde tatlı uykularını ve kışın sıcak yataklarını terk edip güneş doğmadan önce sabah namazını ve gündüz dünya işlerinin en yoğun olduğu vakitler de ikinci namazını kılanlar, hiç kuşkusuz diğer namazları da özenle kılacaklarından, Yüce Allah onları alınları secde görmeyen günahkârlarla eşit tutmaz, aynı yerde azap etmez ve bu nedenle cehenneme atmaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim iki serinlik (sabah ve ikinci) namazını kılsa, cennete girer.

(Buhârî - Müslim)

Sabah ve ikinci namazını düzenli bir şekilde vaktinde kılanlar, kuşkusuz öğle, akşam ve yatsı namazlarını da vaktinde kılar ve dinin direğini dikerler.

Beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılıp kazaya bırakmayanlar, diğer günahlarından arınıncaya kadar kabirde, mahşer yerinde ve Sırat Köprüsü'nde biraz azap olsalar da, sonuçta mutlaka cennete girer ve orada ebedî mutlu olurlar.

Sabah ve ikinci namazını cemaatle kılmanın fazileti!..

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Görevli) bir grup melek gece ve bir grup melek de gündüz birbiri ardınca gelip sizinle bir arada bulunur. Bunlar sabah namazı ile ikinci

namazında (mescidde) bir araya gelir, sonra aranızda gecelemiş olanları gökyüzüne çıkarlar. Allah (c.c.) kullarının durumunu en iyi bildiği halde, meleklerle:

- “Kullarımı ne halde bıraktınız?” diye sorar. Melekler:

“Onların yanına namaz kılarak varmıştık ve onları namaz kılarak de bıraktık” derler. (Buhârî - Müslim - Nesâî)

İkinci namazının sünneti!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İkinci namazının farzından önce dört rek’at namaz kılan kimseye, Allah rahmet (merhamet) etsin. (Tirmizî - Ebû Dâvûd)

Peygamberimizin bu duasından yararlanmak ve Allah’ın rahmetine kavuşmak isteyenler, ikinci namazının sünnetini kılmaya özen göstermeli ve gayr-i müekked diye terk etmemelidir.

Ali radiyallahü anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) ikinci namazının farzından önce iki rek’at namaz kılar. (Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) ikinci namazından önce çoğunlukla dört, bazen de iki rek’at namaz kılar. Sıkışık zamanlarda, yolculukta ve cemaate yetişmek için ikinci namazının sünneti bazen iki rek’at da kılınabilir. Hatta cemaate yetişeyim diye acele kılınan dört rek’attan, ta’dîl-i erkân ile kılınan iki rek’at daha hayırlıdır.

İLİM ÖĞRENMENİN FAZÎLETİ

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?

(Zümer - 9)

Cehl’in karşıtı olan ilim, bilmek demektir. Bilgisiz kimseye **câhil** ve bilinmeyen şeye **meçhul** denildiği gibi, bilgili kimseye **âlim** ve bilinen şeye de **ma’lûm** denir. Câhil ile âlim bir olmadığından, Yüce Allah “Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?” buyuruyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah sizden îman edenlerle, kendilerine ilim verilenlerin derecelerini yüceltir. (Mücadele - 11)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İlim, benim ve benden önceki peygamberlerin mirâsıdır. Kim bana vâris olursa (ilim öğrenirse), cennette benimle beraberdir. (Ebû Nuaym)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İlimden yararlanılan bir (gerçek) âlim, bin âbid (ibâdet edici) den daha hayırlıdır. (Deylemî)

Âbidler (çok nâfile ibâdet edenler), bahçelerdeki küçük kuyulara ve ilminden yararlanılan gerçek âlimler de göl ve akarsulara benzerler. Bahçelerdeki kuyulardan sadece ev sahipleri yararlanırken, göl ve akarsulardan çevredeki bütün insanlar, hatta yolcular da yararlanırlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İlim öğrenmek (erkek-kadın) her müslümana farzdır. (Taberânî - Beyhakî)

İlim öğrenmek her müslümana farzdır ama “el-ilmü” deki lââm-ı ta’rîf cins için değil ahd (belirlilik) için olduğundan, her ilmi öğrenmek farz değildir. Örneğin; kumar oynamasını, şarap içmesini ve büyü yapmasını öğrenmek farz değil, hatta haramdır.

Peki, hangi ilimleri öğrenmek farzdır?

İlmin değeri ma’lûm yani bilinen şey ile orantılı olduğundan, ırkı, rengi ve dili ne olursa olsun ergenlik çağına gelen ve akıllı olan her insanın öncelikle,

Allah’ın varlığını, birliğini, göklerin, yerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olduğunu ve O’ndan başka ilâh olmadığını, kalbi tatmin olacak derecede öğrenmesi ve inanması farzdır.

Sonra Allah’ın meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, kadere yani hayır ve şerrin Allah’ın takdiri ile olduğuna ve özellikle öldükten sonra tekrar dirilip mahşer de yargılanacağını öğrenmesi ve bunların her birine kuşkusuz inanması farzdır.

İmandan sonra abdest, gusûl, namaz ve oruç gibi her müslümanın üzerine farz olan bedensel ibâdetleri, abdesti, guslû, namazı ve orucu bozan şeyleri ve bu durumda yapılması gerekenleri yeteri kadar öğrenmesi ve uygulaması her müslümana farzdır.

Namaz ve oruç gibi bedensel ibâdetlerin dışında varlıklı kimselere zekât ve hac gibi parasal ibâdetler de farz olduğundan, varlıklı kimselerin bunları da öğrenmeleri ve uygulamaları farzdır.

Annesi, babası sağ olan gençlerin ana-baba haklarını, evlenecek olan gençlerin nikâh, mehir, karı-koca hakları, boşanma ve iddet gibi konuları, ticaretle uğraşanların, helâl-haram ve alış-veriş ile ilgili konuları, işçi, esnaf

ve sanatkârların meslekleri ile ilgili konuları, hanımların ve genç kızların tesettür (örtünme), âdet görme ve âdetli iken yapılması yasaklanan şeyleri öğrenmeleri farzdır.

Bu tür bilgileri öğrenmeye **farz-ı ayn** denir. Yani akıllı olup ergenlik çağına eren her müslümanın öncelikle bunları öğrenmesi ve uygulaması farzdır. İslâm'ın temel ilkeleri olan bu farzları bilmeyenlerin, gereksiz konularla ilgilenmeleri ve en değerli sermayeleri olan ömürlerini boşa harcamaları, gerçekten korkunç bir gaflet ve sonu pişmanlıktır.

Ayrıca dışa bağımlı olmamak için yeterli sayıdaki yetenekli müslümanların, yaşadıkları çağın bilim ve teknoloji ile geçerli meslekleri öğrenmeleri, din düşmanlarına karşı üstünlük sağlamak için gerekli silahları üretmeleri, Kur'an-ı Kerim'i ezberlemeleri, insanları uyarıp bid'atlardan korumak için dînî bilgileri geniş kapsamlı bir şekilde öğrenmeleri **farz-ı kifâye**dir. İşte her toplumda yeteri kadar müslüman bunları yaparsa diğerleri sorumluluktan kurtulur, aksi halde hepsi sorumlu olur.

Farzların dışında vâcibleri öğrenmek **vâcib**, sünnetleri öğrenmek **sünnet**, müstehabları öğrenmek **müstehab** ve daha fazlasını öğrenmek fazilettir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İlim öğrenmek (nâfile) ibâdetten daha hayırlıdır. (El - Hattab)

Helâli ve haramı araştırmayanların, tuvalette temizlenmesini, abdest almasını, gusûl yapmasını, namazın farzını, vâcibini, sehv secdesi gereken yerleri bilmeyenlerin ve sünnetle bid'atı birbirinden ayırt edemeyenlerin,

Nâfile ibâdetlerle uğraşmaları, karanlık gecelerde önünü görmeden ve yönünü bilmeden körü körüne yolculuk yapmaya benzer.

Bu tür insanlar ya boşuna zahmet çeker ya sevap kazanayım derken günaha girer ya da sünnet diye bid'atlara sarılıp sapıtabilir. Bu nedenle,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İlimle (bilinçli) yapılan ibâdet, az da olsa insana fayda verir. İlimsiz (bilinçsiz) yapılan ibâdet çok da olsa insana bir fayda vermez. (Deylemî)

Gerçekçi olmak ve boşa kürek çekmemek için öncelikle ilim öğrenelim ama sapıklardan, fâsıklardan değil, sağlam kaynaklardan ve güvenilir âlimlerden dinimizi öğrenelim.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Eğer bir fâsık size bir haber getirirse, doğruluğunu araştırın. (Hucûrat - 6)

Dinde duyarlı olmayan, beş vakit namaz gibi İlâhî emirleri yerine getirmeyen ve açıkça günah işleyen kimselere **fâsık** denir.

İslâm hukukunda fâsıkların şahitliği, dinle ilgili görüşleri, sohbetleri ve fetvaları geçersiz olduğundan, âyet-i kerîmede “fâsıkın verdiği haberi araştıran, onun sözü ile amel etmeyin” buyruluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Âhir zamanda âbidler (ibâdet edenler) câhil ve âlimler (!) fâsık olacak. (Hâkim)

Âhir zamanda yani dünyanın sonu yaklaştığında, âbidler câhil, âlimler fâsık olacak, dinsel dengeler bozulacak, fetva kargaşası yaşanacak ve müslümanların kafası karışacak.

Âhir zaman (kıyâmet) yakın mı?

İslâmî toplumlara baktığımızda! Beş vakit namazın dışında nâfile namaz kılanlar, evlerde toplanıp zikir edenler, dernekler ve vakıflar kurup İslâm’a hizmet edenler, ayrıca basın, radyo, televizyon ve internet gibi çağın bilim ve teknolojisinden yararlanıp İslâmî yayınlar yapanlar,

Kapsamlı ve köklü bir dînî eğitimi almadıkları ve fıkıh ilminin inceliklerini bilmedikleri için, bazıları kaş yapayım derken göz çıkarıyor ve bazıları da sazlı, cazlı ilâhilerle dini eğlenceye alıp günaha giriyor ve bu tür çirkin bid’atların yaygınlaşmasına neden oluyorlar.

Ayrıca akademik ünvanların gölgesinde ekranların başına geçen ve kendilerini dev aynasında gören art niyetli fâsıklar da, gelip geçmiş bütün fıkıh âlimlerini, müctehidleri, Selef-i sâlihini (sahabeleri, tabiini) ve Peygamberimizi dışlayıp ve Kur’an’ı diledikleri gibi yorumlayıp kafalarına göre fetva veriyor ve zavallı müslümanların kafasını iyice karıştırıyorlar.

İçinde bulunduğumuz ve yaşadığımız bu olumsuzluklara baktığımızda!

“Âhir zaman yakın mı?” sorusuna, “evet” demenin dışında başka bir seçeneğimiz yok ki!.

Peki, bu ortamda müslümanlar ne yapıyor?

Cuma günleri on dakika önce câmiye gidip sohbet dinlemekten sıkılan müslümanlar, İslâm düşmanlığını ilke edinen kanallarda, o sapıkları can kulağı ile dinliyor ve sonra onların sapık görüşlerini gündeme taşıyıp günlerce tartışıyor.

Ne yapalım! Allah hidâyet etsin diye dua etmekten başka elimizden ne gelir ki!..

İMAMLIK KUTSAL GÖREVDİR

Yüce Allah buyuruyor:

Namazı dosdoğru kılın, zekâtı tam verin ve rükû edenlerle birlikte rükû edin. (Bakara - 43)

Rabbimiz, göklerdeki melekler gibi insanların da topluca ve düzenli bir şekilde ibâdet etmelerini sevdiği için “**rükû edenlerle birlikte rükû edin**” yani cemaatle namaz kılın buyuruyor.

Aynı çevrede yaşayan müslümanların her gün belirli vakitlerde bir araya gelip yan yana ve omuz omuza beş vakit namazı cemaatle kılmaları, dînî duyarlılıklarının göstergesi olduğundan,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cemaatle kılınan namaz, tek başına kılınan namazdan yirmi yedi derece daha üstündür. (Buhârî - Müslim - İbni Mâce - Nesâî)

Her gün belirli vakitlerde ezan okuyup müslümanları namaza dâvet edene **müezzin** ve cemaatin önüne geçip namaz kıldırana da **imam** denir.

Dinin direği ve îmanın simgesi olan namazın ta’dîl-i erkân ile huzur ve huşû içinde kılınması ve sevabının yirmi yediye katlaması, imamların görevlerini titizlikle yapmalarına bağlı olduğundan, imamlık ve müezzinlik çok kutsal bir görevdir. Çünkü Peygamber ve sahabe mesleğidir.

Asr-ı Saadet’te Hz. Bilâl ezan okuyup sahabeleri namaza dâvet eder ve Peygamberimiz (s.a.v.) de mihraba geçip çok sevdiği sahabelerine namaz kıldırırdı. Peygamberimizden sonra halife (devlet başkanı) olan ve Hulefâ-i Râşidîn denilen Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali de hem halifelik hem de imamlık görevini yaptılar ve beş vakit namazı cemaatle kıldılar.

Bir kimsenin imam olabilmesi için;

1- Müslüman olması: Gayr-i müslimler, ehl-i sünnete ters düşenler, İslâm karşıtı rejimleri ve sapık ideolojileri benimseyen ve savunanlar imam olamazlar.

2- Erkek olması: Kadınlar erkeklere imam olamazlar.

3- Ergenlik çağına ermesi: Ergenlik çağına ermeyen çocuklar hâfız da olsa, ergenlik çağına eren erkeklere, kadınlara imam olamaz, kendi aralarında cemaat yapabilirler.

4- Akıllı olması: Deli ve bunama gibi beyinsel özürlü olanlarla, alkollü olanlar ve uyuşturucu kullananlar da imam olamazlar.

5- Kari olması: En azından Fâtiha ile birlikte kısa bir sûreyi ezbere bilmeyenler ve bunları anlamı bozulmayacak şekilde düzgün okuyamayanlar, bunları bilenlere imam olamazlar.

6- Özür sahibi olmaması: Yarasından, ameliyat yerinden kan, irin aktığı ya da idrar kaçırdığı için özür sahibi olanlar imam olamazlar. Özürleri aynı olanlar, kendi aralarında cemaat yapabilirler.

Ayrıca üstü başı temiz olmayanlar, aşırı derecede pelte ve kekeme olup harfleri düzgün çıkaramayanlar da imam olamazlar.

Bu özelliklere sahip olanlar imam olabilir. Ancak içlerinden fıkıh ilminde daha üstün olanları, Kur'an'ı daha düzgün okuyanları ve daha takvâ olanları tercih edilmelidir. Çünkü fâsıkların yani açıkça günah işleyenlerin imam olmaları mekruhtur.

İmamların sorumluluğu:

Yüce Allah buyuruyor:

O gün insanların hepsini imamları (önderleri) ile birlikte (mahşere) dâvet edeceğiz. (İsrâ -71)

İmamlar hem kendi namazlarından hem de cemaatin namazından sorumlu oldukları için, mahşer yerine cemaati ile birlikte gelecek ve kıldıracağı namazların her birinden ayrı ayrı sorgulanacaktır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İmam olan kimse namazı vaktinde ve ta'dîl-i erkânı ile güzelce kıldırırsa, hem kendi hem de cemaati (çok) sevab kazanır. Eğer namazı noksan (ve acele) kıldırırsa, günahı imama aittir. (Ebû Dâvûd İbni Mâce - Hâkim - Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(İmamlar) Sizin için namaz kıldırırlar. Eğer tam ve güzel kıldırırlarsa, sevabı hem size hem de onlarıdır. (Buhârî)

Peygamber mesleği olan imamlık kutsal olduğu kadar mânevî sorumluluğu da ağır olduğundan, bu kutsal görevi üstlenenler mihraba doğru yürürken, üstlendiği görevin mânevî sorumluluğunu unutmamalı ve namazı en güzel bir şekilde kıldirmaya özen göstermelidir. Çünkü kıldıracağı her namaz ya sevab ya da günah olarak amel defterine yazılacak ve mahşer yerinde mîzanına konulacaktır.

Kırk yıl imamlık yapan ve bir gün bile izine ayrılmayan Ebû Cafer hazretleri diyor ki:

Namaz kıldırmak için mihraba doğru yürürken, Peygamberimizin ve Hulefâ-i Râşidîn'in de mihraba doğru yürüdükleri aklıma gelince, elim, ayağım titrer, sesim kısılır ve güçlkle tekbir alırdım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim takvâ (Allah'tan korkan) bir imamın arkasında namaz kılsa, sanki bir peygamberin arkasında namaz kılmış gibidir. (Halebi)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizin için hayırlınız ezan okusun ve kıraât (ilim) de üstün olanınız imam olsun. (Ebû Dâvûd)

ÎMANIN TEMEL İLKELERİ

Hiz. Cebrâil: "Ya Muhammed! İman nedir? Açıklar mısın?" deyince;

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine ve âhiret gününe iman etmendur. Kadere de, hayrına ve şerrine (hayır ve şerrin Allah'ın takdiri ile olduğuna) iman etmendur. (Buhârî - Müslim İbni Mâce - Tirmizî - Ebû Dâvûd - Nesâî)

İşte imanin temel ilkelerinin özeti bunlardır. Akıllı olup ergenlik çağına eren her insanın bu ilkeleri öğrenmesi ve inanması farz olduğundan, bu konuyu biraz açalım ve imanımızı güçlendirelim.

Allah'a iman:

Madde ve madde ötesi, canlı ve cansız bütün varlıkları yaratan, yöneten ve belirlediği yörüngelere oturtup evrende kesin bir denge-düzen kuran Allah bir'dir. O'nun eşi, ortağı ve yardımcıdır yoktur. Hiz Muhammed, Hiz Mûsa ve Hiz. İsa da, O'nun kulu ve peygamberidir.

Her şeyi bilen, her şeyi gören ve her şeye gücü yeten Allah, yerlerin, göklerin ve âhiret âleminin tek egemenidir ve O'ndan başka ilâh yoktur.

Meleklerle iman:

İnsan dahil, madde âlemindeki varlıkları belirli maddelerden, belirli sebepler kuralı doğrultusunda ve belirli zaman birimleri içinde yaratan Allah, madde ötesi âlemlerdeki varlıkları sadece bir "kûn" (ol) emri ile yaratır ve onlar sürekli aynı halde kalırlar.

Madde ötesi nurânî varlıklar olan melekler de Yüce Allah'ın bir "kûn" emri ile yaratıldıkları, ancak insanlar gibi solunum, dolaşım, sindirim ve sinir sistemleri olmadığından yemezler, içmezler, havayı solumazlar, yaşlanmazlar ve hasta olmazlar. Ayrıca erkeklik-dişilik organları ve cinsel duyguları olmadığı için evlenmez ve üreyip çoğalmazlar.

İnsanlardan daha akıllı ve daha bilinçli varlıklar olan melekler, sürekli Yüce Allah'ı hamd ile tesbih (zikir) eder ve her emrini derhal yerine getirirler.

Kitaplara îman:

İnsanların hayvanlardan en farklı özelliklerinden biri de, içgüdülerine değil dînî kurallara bağımlı olmalarıdır. Bu nedenle Yüce Allah bazı peygamberler aracılığı ile insanlara 104 kitab indirdi. Bunlardan yüzüne **suhuf** (sayfalar) ve dördüne de, **büyük kitab** denir.

Suhuflardan onu Hz. Âdem'e, ellisi Hz. Şit'e, otuzu Hz. İdris'e, onu Hz. İbrahim'e ve büyük kitaplardan Tevrat Hz. Musa'ya, Zebûr Hz. Dâvûd'a, İncil Hz. İsa'ya ve son İlâhî kitab olan Kur'an da son peygamber olan Hz. Muhammed'e verilmiştir.

Suhuflardan hiçbirinin orijinali günümüze kadar gelmediği gibi, Tevrat, Zebûr ve İncil tahrifata (değişikliğe) uğraya uğraya asıllarını yitirdiklerinden, bunların tahrifattan önceki asıllarına ve Kur'an'ın tamamına îman etmek farzdır.

Peygamberlere îman:

Peygamberler ruhlar âleminde İlâhî seçimle belirlenmiş en üstün insanlardır. İlk peygamber Hz. Âdem ve son peygamber Hz. Muhammed'dir. Yüce Allah her kıtaya ve her topluma kendi içlerinden bir peygamber göndermiş, sayılarını kesin olarak bildirmemiştir. Bazı rivâyetlerde sayılarının 124.000 ya da 224.000 olduğu bildirilmişse de, bu da kesin değildir. Bize gereken ve üzerimize farz olan sayılarını bilmek değil, hepsine îman etmektir.

Âhiret gününe îman:

Kıyâmet olayından sonra Hz. İsrâfil'in ikinci defa Sûr'a üflemesi ve bütün canlıların yeniden dirilip korku ile kabirlerinden fırlamaları ile âhiret âlemi başlayacak ve bütün canlılar sorgulanmak üzere mahşer yerinde toplanacaklar.

Mahşer yerindeki adâlet mîzânında (terazisinde) günahı çok gelenler korkunç zebanilere teslim edilip, cehenneme atılacak. Sevabı çok gelenler de Allah'ın seçkin kulları ile birlikte coşku içinde o güzelim cennete gidecek ve orada sürekli mutlu yaşayacak.

İşte âhirete îmanın kısaca özeti budur. Yani öldükten sonra yeniden dirilip kabirden kalkmak **haktır** ve buna içtenlikle inanıp îman etmek her insana farzdır.

Kadere îman:

Sonucu bilmediğimiz için ister hayır ve ister şer olarak algılayalım, b aşımıza gelen her olay ezelde (varlıklar yaratılmadan önce) takdir edilmiş ve Levh-i Mahfûz'a yazılmıştır.

Dünyaya gelen her insan, alın yazısı da denilen kaderini yaşarken, bazen güler, bazen ağlar ve sonuçta kaderini takdir eden Mevlâsına döner gider. Kim kaderine (Allah'ın takdirine) râzı olursa, kuşkusuz Allah da ondan râzı olur ve âhîret âleminde ebedî mutlu olur.

Kadere îman, îmanın temel ilkelerinin en hassas bir konusu olduğundan, aklımız erse de, ermes e de kadere îman farzdır. Çünkü hiç kimsenin Allah'ı sorgulamaya hakkı yoktur.

İşte îmanın bu temel ilkelerini anlamını bilerek, kalben tasdik ve dil ile ikrar etmeye (açıkça söylemeye) **îman** ve îman edene de **mü'min** denir.

Ancak taklidi (ezbere, yüzeysel) îman geçerli olmakla birlikte çok zayıf ve cılız olduğundan, bu tür îmanı korumak ve son nefeste şeytan engellerini aş ıp âhîret âlemine îmanla gitmek güç olduğundan, îmanımızı taklidden tahkike (gerçek ve kesine) çıkarmaya çalışalım.

Yüce Allah buyuruyor:

(Gerçek) mü'minler ancak şu kimselerdir ki, Allah'ın adı anıldığı zaman kalpleri ürperir, kendilerine O'nun (Allah'ın) âyetleri okunduğu zaman îmanlarını arttırır (güçlendirir) ve (her zaman) sadece Rablerine tevekkül eder (güvenir) ler.

Onlar ki namazlarını dosdoğru kılar ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak eder (Allah yolunda harcar) lar.

İşte bunlar gerçek mü'minlerdir. Onlar için Rableri katında (yüce) dereceler, bağışlanma ve (cennette) bitmez tükenmez rızık vardır. (Enfâl- 2 - 3 - 4)

İmanımızı taklidden (yüzeyden) tahkike (gerçeğe) çıkarmak için, öncelikle her zaman ve her yerde Allah'ı çok zikir edelim ki, kalplerimiz mânevî feyizlerle (zevklerle) dolup nurlansın ve Allah'ın adı anıldığında duyulanıp ürpersin.

Allah'ın Kitabı olan Kur'an'ı çok okuyalım ve çok dinleyelim ki, gönlümüze İlâhî nurlar dolsun ve yanımızda Kur'an okunduğu zaman kalbimizdeki îman nuru artsın, güçlensin.

Dinin direği ve mü'minlerin miracı olan beş vakit namazı da vaktinde ta'dîl-i erkânı ile güzelce ve yavaş yavaş kılalım ki, gönlümüz gafletten uyanıp ruhsal huzura ve ruhsal sağlığa kavuşsun.

Ayrıca kalplerimizin kararmaması için her çeşit günahlardan titizlikle kaçınalım, takvâ âlimlerin sohbetlerinden ve eserlerinden yararlanalım ve bunları sadece Allah rızası için yapalım.

İşte o zaman Rabbimizin katındaki mânevî derecelere, günahlarımızın af edilip bağışlanmasına, o güzelim cennetteki bitmez tükenmez nimetlere kavuşur ve ebedî mutlu oluruz.

“Yunus, sen bu dünyaya niye geldin?

Gece, gündüz Hakkı (Allah'ı) zikretsin dilin.” (Yunus Emre)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Îman yetmiş (ya da altmış) şubedir. En üstü (zirvesi) “Lâ ilâhe illâllah” (Allah’tan başka ilâh yoktur) sözü ve en altı da zararlı şeyleri yoldan kaldırmaktır. Hayâ da îmanın bir bölümüdür. (Buhârî- Müslim - Ebû Dâvûd - Nesâî - Tirmizî - İbni Mâce)

Îmanın en üst zirvesi “Lâ ilâhe illâllah” yani Allah’tan başka ilâh yoktur sözü olduğu için, bir yandan dilimizle, içtenlikle “Lâ ilâhe illâllah” diye zikir ederken,

Diğer yandan nefsanî isteklerimizi, örf, âdet, geleneklerimizi ve Allah’tan başka varlıkları ilâhlaştırıp putlaştırmayalım ve saygı duruşu adı altında heykellere tapınmayalım.

Zararlı şeyleri yoldan kaldırmak yani çevre temizliği yapmak da îmanın bir şubesi olduğundan, öncelikle evimizin, iş yerimizin önünü temiz tutalım, kesinlikle yollara çöp gibi şeyler atmayalım ve sevgili Peygamberimizin “Temizlik îmandandır” sözünü unutmayalım!

Hayâ da îmanın bir şubesi olduğundan çirkin sözlerden, kötü davranışlardan titizlikle kaçınalım ve açılıp saçılıp hayâ örtümüzü ve hayâ duygumuzu ayaklar altına atmayalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hayâ (utanma, sıkılma duygusu) îmandandır. (Müslim - Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hayâ ile îman birlikte bulunurlar. Biri kalkarsa, diğeri de kalkar.

(Hâkim - Beyhakî - Ebû Nuaym)

Değerli hanım kardeşim!

Lütfen başörtüne bir bez parçası gözü ile değil, “îman örtüsü” gözü ile bak! Seni haramdan koruyan o kutsal örtüne Kâbe örtüsü gibi saygı yap! Çünkü o örtün kalkarsa, Allah korusun îman da kalkar ve senin dünyan da, âhiretin de kararır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hayâ on bölümdür. Bunun dokuzu kadınlarda ve biri erkeklerdedir.

(Deylemî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hayâ îmandandır ve ümmetimin en hayâlısı (Hz.) Osman’dır. (İbni Asâkir)

ÎMANIMIZI KORUYALIM

Yüce Allah buyuruyor:

(Mü’minler der ki:) Rabbimiz! Bizi doğru yola ilettikten sonra kalplerimizi kaydırma! Bize yüce katından rahmet bağışla. Çünkü sen, bağış çok bol olansın. (Âl-i İmran - 8)

Nereden gelirse gelsin, her çeşit tehlikelere karşı canımızı, malımızı, eşimizi, yavrularımızı ve yakınlarımızı koruduğumuz gibi, sapık inanç sistemlerine karşı da aynı duyarlılığı gösterelim, kendimizin, eşimizin, yavrularımızın ve yakınlarımızın îmanını korumak için özveri ile çalışalım. Çünkü dünyadaki mânevî doyumluluğumuz, ruhsal huzurumuz ve âhiret âlemindeki ebedî mutluluğumuz, “**İslâmî kurallar doğrultusunda yaşayıp îmanımızı korumamıza ve son nefeste âhiret âlemine îman ile gitmemize**” bağlıdır. Bunun dışında kesinlikle başka bir alternatifimiz yoktur.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey îman edenler!) Sizden kim dininden döner ve kâfir olarak ölürse, yapmış olduğu bütün amelleri (ibâdetleri, hayırları) dünyada da, âhirette de boşa gider. (Çünkü) onlar cehennemliktir, orada ebedî kalacaklardır. (Bakara - 217)

Doğuştan ya da sonradan müslüman olan bir kimsenin dininden dönmesine, örneğin hıristiyan, yahudi, ateist ya da mason olmasına **irtidad** ve irtidad edene de **mürted** denir.

Bir müslüman dininden döndüğü an, îmanı gider, kâfir olur ve evli ise

eşi de boş (nikâhı fesh) olur. Ayrıca yaptığı bütün ibâdetleri, hayırları boşa gider ve âhirette yeri ebedî cehennem olur.

Eğer pişmanlık duyup tekrar müslüman olmak isterse, tevbe edip mürted olmasına neden olan sapıklıktan ayrılır. Sonra Kelime-i şehâdet getirip îmanını ve evli ise nikâhını da yeniler.

Eğer İslâm'a dönmeden kâfir (mürted) olduğu halde ölürse, leş hükümünde olan bedeni yıkanmadan, kefenlenmeden ve namazı kılınmadan İslâm mezarlığının dışında bir çukura gömülür.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim îmanı küfre değişirse (mü'min iken kâfir olursa) kuşkusuz doğru yoldan çıkmış, dalâletler içinde kalmıştır. (Bakara - 108)

Müslüman iken hak dinini bâtil dinle ve îmanını küfürle değişen kimse, dengesi bozulup karaya vuran balıklar gibi dalâlet çukurlarında çırpınır, dünyası da âhireti de kararır.

Yüce Allah buyuruyor:

İşte onların (îmanı küfürle değişenlerin) cezası, Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların lâneti onların üzerinedir. Bu lanette ebedî kalacaklardır. Onların azabı hiç hafifletilmez ve yüzlerine de bakılmaz (hiç kimse onlarla ilgilenmez). (Âl-i İmrân - 87 - 88)

Lânetlenen mürtedler dünyada huzursuz yaşadıkları gibi, kabirde, mahşerde ve cehennemde yalnızlığa terk edilir. En yakınları peygamber bile olsa onlarla ilgilenemez ve şefaât de edemez.

İnsan dilediği din ya da ideolojiyi seçme hakkına sahip değil mi?

Dünya, ay, güneş, yıldızlar ve dev galaksiler bile diledikleri yörüngeleri seçme hakkına sahip olmadığı gibi, insanlar da diledikleri din, ideoloji ve inanç sistemlerini seçme hakkına sahip değildir.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim İslâm'ın dışında başka bir din (ideoloji ve inanç sistemi) ararsa, kesinlikle ondan kabul edilmez ve o, âhirette hüsrân (şiddetli azab) a uğrayanlardan olur. (Ali-i İmran - 85)

Doğumu-ölümü elinde olmayan, hücrelerine, organlarına sözünü geçiremeyen ve kendi kaderini kendi belirleme hakkına sahip olmayan insanın tek seçeneği ve öncelikli görevi,

Tahrifâta (değişikliğe) uğraya uğraya aslını yitiren ve yürürlükten kal-

dırılan dinlerle ve öldüğü an adı cenaze olacak olan insanların uydurduğu hayâli ideolojilerle oylanmak değil, Allah katında son hak din olan İslâmî kurallar doğrultusunda yaşamak ve son nefesine kadar îmanını korumaktır.

Aksi halde! Müslüman iken îmanını koruyamayan ve kendi isteği ile İslâm dininden dönen kimse, ister papalığın başlattığı “dinler ve medeniyetler arası diyalog” adı altında kurulan tuzağa düşüp hristiyan olsun, ister ateist olsun, ister mason olsun ve ister din karşıtı sapık ideolojileri ve sapık rejimleri din gibi benimseyip heykellere tapınsın,

İslâm hukukuna göre mürteddir ve âhîret âleminde yeri ebedî cehennemdir.

Bir uyarı!

Yıllarca hristiyan, yahudi ya da ateist olarak yaşayan, hatta Allah’a, Peygambere ve İslâm’a hakaret eden kimse, anlamını bilerek ve kalben inanarak bir defa Kelime-i şehâdeti getirdiği yani “**Eşhedü en Lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlühü**” dediği an derhal müslüman olduğu gibi,

Yıllarca müslüman olarak yaşayan bir kimse de, ağzından çıkan din karşıtı bir söz ya da davranışı ile dinden çıkıp mürted olabilir. Çünkü inanılması zorunlu olan bir şeyi (örneğin meleklerin, cinlerin varlığını) inkâr eden, saygı gösterilmesi gereken bir şeyi (Kâbe’yi, câmileri) aşağılayan ya da bir farzın (örtünmenin) farz olduğunu ve bir haramın (açık gezmenin) haram olduğunu kabul etmeyen kimse de derhal dinden çıkar ve “mürted” olur.

Dini ve îmanı korumak, hayâtı korumaktan çok daha önemlidir. Çünkü dünya hayâtı geçici, îman ise kalıcıdır. Ayrıca milyonlarca müslüman kardeşimizin din ve îman uğrunda şehit olmaları bunun somut örneğidir. Bu nedenle her müslümanın dinde duyarlı olması ve îmanını koruması için gerekli ilimleri öğrenmesi farzdır.

Allah’ın adı anıldığında ya da emir ve yasakları konusunda uyarılar yapıldığında kalplerin duygulanıp ürpermesi, din de duyarlılığın ve îmanın belirtisi olduğu gibi, Allah’a karşı saygısızca davranışlarda bulunmak da, din de duyarsızlığın, gafletin ve küfrün (kâfirliğin) belirtisidir.

Ayrıca, Allah katında kutsal olan din, îman, Kur’an, Kâbe ve câmi gibi kutsal şeylere karşı saygılı davranmak da, dinde duyarlılığın ve îmanın belirtisi olduğu gibi,

Allah korusun! Dine, îmana, Kur’an’a, peygambere ve Kâbe’ye sövmek ve aşağılamak da dinde duyarsızlığın, gafletin ve küfrün (kâfirliğin) belirtisidir. Yani Allah’a, dine, îmana, Kur’an’a, peygambere, Kâbe’ye ve câmiye söven

kimse derhal kâfir, mürted olur, dünyası ve âhireti kararır.

Diğer yandan namaz, oruç, zekât, hac, cihad, ana-babaya itaat ve kızların, kadınların örtünmesi gibi İlâhi emirleri inkâr etmek ya da kınamak da küfrün (kâfirliğin) belirtisi olduğu gibi,

İçki, kumar, fâiz, zina, hırsızlık, rüşvet, dedikodu, adam öldürme ve kadınların açık gezmesi gibi İlâhi yasakları inkâr etmek, kınamak ve savunmak da küfrün belirtisi ve mürtedliğin nedenidir.

Örneğin, beş vakit namaza, oruca, hacca ve kadınların örtünmesine karşı olanlar ya da cinsel özgürlük adı altında zinayı ve kredi adı altında fâizi savunanlar, derhal kâfir ve mürted olurlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Eğer kendilerine kitab verilen (hristiyan ve yahudi) lerden bir topluma uyarsanız, îmanınızdan sonra sizi tekrar kâfirliğe döndürürler. (Âl-i İmran - 100)

Bu âyet-i kerîmede “Ey îman edenler!” diye özellikle çağımızdaki mü'minler uyartılıyor. Yani, eğer bilim ve teknolojinin dışında Amerikalı ve Avrupalı hristiyanların alkol, kumar, uyuşturucu, çıplaklık, fuhuş ve eşcinsellik gibi ahlâk ve insanlık dışı çılgınlıklarına uyarsanız,

“İman nimetinden sonra sizi tekrar küfre döndürürler ve mürted olursunuz” buyuruluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim (kılık kıyâfeti ve yaşantısı ile) hangi topluma benzerse, o da onlardandır. (Ebû Dâvûd –Taberânî)

Hristiyanların, yahudilerin, budistlerin, mecûsîlerin ve İslâm karşıtı sapık rejimlerin bayramlarına, törenlerine, kutlamalarına ve âyinlerine katılanlar ve onları kutlayanlar, âhiret âleminde onlarla birlikte olacak ve yaptıklarının cezasını çekecekler.

Hristiyanların noel bayramına, paskalya yortusuna ve yılbaşı çılgınlıklarına katılanlar ve aynı çılgınlıkları yapanlar, mecûsîlerin (ateşe tapınanların) nevruz kutlamalarına katılıp ateşin etrafında dönenler, üzerinden atlayanlar ve halay çekip eğlenenler ve İslâm karşıtı rejimlerin törenlerine katılıp putlaştırılan heykellerin önünde saygı duruşu adı altında onlara tapınanlar,

Hristiyanlar, mecûsîler ve İslâm karşıtları ile birlikte mahşere gelecek ve onlara denilecek ki:

Yüce Allah buyuruyor:

O gün (mahşer yerin) de, bazı yüzler (bembeyaz Nûr gibi) parlacak ve bazı yüzler de (kapkara) kararacak. Yüzleri (kapkara) kararanlara denilecek ki: Siz îmanınızdan sonra kâfir (mürted) mi oldunuz? İşte şimdi inkârcılığınızın azabını tadın! (Âl-i İmran - 106)

Dünyada bazı hastalıkların belirtisi dışa ve yüze vurduğu gibi, mahşer yerinde de mürtedlerin kalplerindeki küfür karanlıkları yüzlerine vuracak ve melekler onlara: **“Siz îmanınızdan sonra kâfir (mürted) mi oldunuz? (Yazıklar olsun size!) İşte şimdi inkârcılığınızın azabını tadın”** bakalım diyecekler.

İNCİL

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey mü'minler!) Deyin ki: Biz Allah'a ve bize indirilene (Kur'an'a) İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Ya'kûb'a ve esbata (torunlara) indirilene, Mûsa'ya ve İsa'ya verilene (Tevrat'a ve İncil'e) ve diğer peygamberlere Rableri tarafından verilen (kitab) lara, aralarında ayırım yapmadan îman ettik. Çünkü biz O'na (Allah'a) teslim olanlarız. (Bakara - 136)

İslâm inancına göre, aralarında ayırım yapmadan peygamberlerin hepsine ve onlara verilen kitapların aslına îman etmek farzdır ve îmanın temel ilkelerindendir. Kur'an'da adı geçen peygamberlerden birini ya da onlara verilen kitaplardan birini (aslını) inkâr edenin îmanı gider ve kâfir olur.

Yüce Allah bazı peygamberlere sayfalar anlamında suhuflar verdiği gibi, Hz. Mûsa'ya Tevrat'ı, Hz. Dâvûd'a Zebûr'u, Hz. İsa'ya İncil'i ve Hz. Muhammed'e Kur'an'ı verdi.

Yüce Allah buyuruyor:

(Hz. İsa) dedi ki: “Kuşkusuz ben Allah'ın kuluyum. O, bana Kitab'ı (İncil'i) verdi ve beni peygamber yaptı. (Meryem - 30)

Yüce Allah tarafından Hz. İsa'ya verilen **İncil'in**, gerçek olduğuna Kur'an'a inandığımız gibi inanır ve îman ederiz. Ancak kiliselerde okunan ve yardım kuruluşları adı altında misyonerler tarafından az gelişmiş ülkelere halkına dağıtılan güncel incillere gelince durum farklıdır.

Şöyle ki, güncel incil dört ana bölümden oluşmaktadır;

- 1- Matta, Markos, Luka ve Yuhanna tarafından yazıldığı ileri sürülen dört farklı incil,
- 2- Habercilerin işleri bölümü,
- 3- Pavlus, Markos, Luka, Yuhanna, Ya'kub ve Yahuda'nın mektupları,
- 4- Esinleme.

Farklı yazarlar tarafından ve farklı zamanlarda yazılan güncel incil, yirmi yedi bölümden oluşmaktadır. Böyle karmaşık ve içeriği çelişkilerle dolu bir kitaba (güncel incil'e), İlâhî ya da semâvî kitab demek için insanın ya çok saf ya da aşırı derecede fanatik olması gerekir.

Baştan aşağı çelişkilerle dolu olan güncel incil'den bazı örnekler verelim.

Luka: (1-3)

“Sayın Teofilos,

Birçok kişi aramızda olup bitenlerin tarihçesini yazmaya girişmiştir. Nitekim başlangıçtan beri bu olayların görgü tanığı ve tanrı sözünün hizmetkârı olanlar bunları bize iletmışlerdir. Ben de tüm bu olayları ta başından özenle araştırmış biri olarak sana sırasıyla yazmayı uygun gördüm.”

Güncel incil'in en önemli yazarlarından biri olan tarihçi Luka'nın arkadaşı Teofilos'a, o dönemin güncel olayları ile ilgili bir mektup yazması normal, ancak!..

Luka'dan sonra bu mektubun “Allah tarafından İsa'ya gönderilen kutsal kitab” diye kiliselerde okunması gerçekten ilginç!

Yuhanna: “İsa çarmıha geriliyor (17-18)”

“İsa haçını yüklenerek adı kafatası olan İbranicede Golgota denilen yere çıktı. Orada onu ve iki kişiyi daha çarmıha gerdiler.”

Markos: “İsa'nın ölümü (46-50)”

“Saat on beş sularında İsa yüksek sesle bağırdı. “Eli, Eli, Lama sabaktani” Bu “tanrım, tanrım neden beni bıraktın?” anlamına gelir. İsa yeniden yüksek sesle bağırp ruhunu teslim etti.”

Yuhanna ve Markos adındaki bu iki yazarın aynı olayı farklı ve çelişkili bir şekilde anlatmaları da normal. Ancak bu yazılar kutsal kitab adı altında kiliselerde okunuyor ve misyonerler tarafından az gelişmiş ülkelerde pazarlanıyor. İşin en ilginç yönü ise, Hz. İsa'nın çelişkili bir şekilde anlatılan ve kanıtlanamayan çarmıha gerilme olayı, hristiyanlık inancının odak noktasını oluşturması!..

Peki, Hz. İsa gerçekten çarmıha gerildi mi?

Kiliseye göre evet. Neden? Çünkü incil’de öyle yazıyormuş. Peki, ama bunları incil’e kim yazdı? İlâhi kitaplar sadece peygamberlere verildiğine ve vahiyler sadece peygamberlere geldiğine göre

Hız. İsa çarmıhta can çekişirken, hangi yalancı peygambere vahiy gelmiş de bunları incil’e yazmış.

Hız. İsa gibi yaşadığı döneme damgasını vuran bir peygamberin, çarmıha gerilme olayına batılı araştırmacılar ve teokratik tarihçiler bile kuşku ile bakarken,

Kilisenin Hız. İsa’nın sanki çarmıha geriliş şeklini kutsallaştırıp hristiyanlığın simgesi haline dönüştürmesi ve “haç” taşımayı ibâdet sayması, hristiyanlık adına yadırganacak bir olaydır.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar onu (İsa’yı) öldürmediler ve (çarmıha da gerip) asmadılar. Gerçekte (çarmıha gerilen Yahuda) onlara İsa şeklinde gösterildi. Onun (İsa’nın) hakkında çelişkiye düşenlerin zannın dışında bilgileri olmadığından kararsızlık içindedirler. Onu kesin olarak öldürmediler. Aksine Allah onu (mânevî) katına yüceltti. Allah Aziz’dir, Hâkim’dir.

(Nisâ - 157 - 158)

Hız. İsa’nın havarilerinden (en yakınlarından) iken son anda para karşılığı ihânet eden Yahuda, askerlerle birlikte Hız. İsa’nın saklandığı yere gelince bir kargaşa çıktı. İşte o anda Allah (c.c) Hız. İsa’yı gökyüzüne kaldırdı ve Yahuda’yı Hız. İsa’nın şekline dönüştürdü. Askerler de Hız. İsa diye Yahuda’yı tutuklayıp götürdüler ve çarmıha gerdiler.

Yahuda’yı çarmıha gerenler “Bu gerçekten İsa mıydı?” diye kuşkuya düştüler. Çünkü çarmıha gerilen Yahuda’nın yüzü Hız. İsa’nın yüzüne benziyordu ama bedeni benzemiyordu. Ayrıca, “Bu İsa ise, Yahuda nerede? Yahuda ise, İsa nerede?” diye kuşkuya düştüler ve kararsızlık içinde kaldılar.

Yahuda ne oldu?

İslâm’a göre Hız. İsa’nın yerine çarmıha gerildi ve öldü. Ya hristiyanlığa göre?

Matta: “Yahuda pişmanlık duyuyor kendini asıyor. (3-10)”

“İsa’yı ele veren Yahuda, O’nun yargı giydiğini duyunca pişmanlık duydu. Otuz gümüşü başrahiplere ve ihtiyarlara vererek, “suçsuz kana girmekle günah işledim” dedi. Onlar, “bundan bize ne?” dediler. “Başının çaresine kendin bak”. Yahuda gümüş paraları tapınağa fırlatıp gitti. Kendini astı.

Habercilerin işleri: “Yahuda’nın yerine seçilen öğrenci (17-19) ”

“Çünkü Yahuda bizden sayıldı ve bu hizmette onun da bir payı bulun-

du. Bu adam kötülüğü karşılığında elde ettiği parayla bir tarla satın aldı. Tarlaya düşerek bedeni yarıldı ve tüm bağırsakları dışarı döküldü. Olay Yerusalemlerde yaşayan herkesçe duyuldu.”

Korkunç çelişki!

Matta’ya göre, “Yahuda pişman oldu, gümüş paraları tapınağa fırlatıp attı ve kendini astı”.

Habercilerin işleri bölümüne (Luka’ya) göre, “Kötülüğü karşılığında elde ettiği parayla bir tarla satın aldı. Tarlaya düşerek bedeni yarıldı ve tüm bağırsakları dışarı döküldü. Olay Yerusalemlerde yaşayan herkesçe duyuldu.”

O dönemde uçak olmadığına göre, Yahuda tarlada yürürken düşüyor, bedeni yarıyor, tüm bağırsakları dışarı dökülüyor ve olay Yerusalemlerde (Kudüs) de yaşayan herkesçe duyuluyor.

Sadece güncel incil’in en önemli yazarlarından biri olan zavallı Matta duymuyor ve olayı çarpıtarak yazıyor. Gerçi her yazar gibi Matta, Markos ve Luka’nın da hata etmeleri doğal ama!

Matta, Markos, Luka, Yuhanna, Pavlus, Yakup ve Yahuda gibi yazarların birbiriyle çelişkili yazılarına “Kitabı Mukaddes” diyenlerin, bunları kiliselerdeki ayinlerde okuyanların ve dış ülkelere pazarlayan misyoner örgütlerinin durumu gerçekten çok ilginç!

İşte güncel incil balonu ve hristiyanların “Kitab-ı Mukaddesi” (kutsal kitabı)!..

Peki, bu böyle devam edecek mi? Zannetmem.

Gerçi papalığın aforoz tehdidi ve Engizisyon mahkemelerinin baskısı ile Ortaçağ hristiyanları sindirilmiş ve sesleri kısılmıştı ama 21. yüzyılın hristiyan dünyasında farklı sesler çıkabilir ve sağduyu sahibi hristiyanlar gerçekleri araştırabilir.

Kenneth Cragg - Hristiyan din adamı

“Kitabı Mukaddes’in yeni anlaşma (İncil) Allah sözü değildir. Bunda doğrudan İnsanların anlattığı hikayeler ve olayları gören kişilerin görgü tanıklığı vardır. Tamamı insan sözü olan bu bölümler kilise tarafından insanlara Allah sözü gibi anlatılmaktadır.”

Moody İncil Enstitüsünden Dr. Graham Scroggie

“İncil Allah sözü mü?” kitabında diyor ki: “Kitabı Mukaddes insan eseridir. Bazı kişiler anlayamadığım nedenlerden dolayı bunu inkâr ediyorlar. Kitabı Mukaddes (İncil) insanların beyninde şekillenmiş, insanlar tarafından insan dili ile yazılmış ve doğrudan insan özelliği taşıyan bir kitaptır.”

İNCİR

Yüce Allah buyuruyor:

İncire, zeytine, Sina Dağına ve şu emin belde (Mekke) ye andolsun ki, biz insanı gerçekten en güzel bir şekilde yarattık. (Tin - 1 - 2 - 3 - 4)

Arap dilinde incire **tin** denir. Bu mübarek sûreye yemin vav'ı ile **Vettîni** diye başlandığı için **Tin Sûresi** denir. Yüce Allah bu sûrede, incire, zeytine, Sina Dağına ve emin (güvenli) beldeye (Mekke'ye) yemin ediyor ve insanı gerçekten en güzel bir şekilde yarattığını haber veriyor.

İncir ile zeytin her açıdan çok yararlı gıda, Sina Dağı ile Mekke iki kutsal mekan ve insan da en güzel bir şekilde yaratılan akıllı, bilinçli bir varlık...

Ebû Zer radiyallahü anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.)'e bir tabak incir hediye edildi. Peygamberimiz ondan yedi ve ashabına “Siz de yiye” dedi. Sonra, “Eğer cennetten (dünyaya) bir meyve geldi demem gerekseydi, “İncir” derdim. Çünkü cennetteki meyvelerin çekirdekleri yoktur. İncir yiye, çünkü o bâsur ve ayak ağrılarına yararlıdır” buyurdu. (Tefsir-i Kebir)

İncirde; meyve şekeri, organik asitler, sabit yağ ve bol miktarda A, B ve C vitaminleri vardır. İncirde bol miktarda A vitamini olduğundan, gece körlüğünü giderir, böbreklerde taş oluşmasını önler, bedenin direncini artırır ve kansere yakalanma riskini azaltır.

Kuru incir balgam söker, kalbe ferahlık verir, kulunç ağrılarını giderir ve koyu olan kanı sulandırarak, sulu olan kanı da hafifçe pıhtılaştırarak kandaki yoğunluk dengesini düzenler.

Tabiata yumuşaklık verir. Çünkü bağırsakları çalıştırıp kabızlığı önler, zararlı mikropların, zararlı artıkların ve sindirilmeyip çürüyen gıdaların dışarı atılmasını sağlar. Karaciğerdeki, dalaktaki tıkanıklıkları açar, karaciğeri, dalağı temizler, mesane yolundaki kumları eritir, böbrekleri ve mesane yollarını temizler.

On iki imamdan Mûsa Kazım'ın oğlu Ali Rıza (r.a.) diyor ki:

İncir ağız kokusunu giderir, saçları gürleştirir, kalbe ferahlık verip sıkıntıları giderir, kulunç ağrılarına iyi gelir ve felç hastalığına yakalanma riskini önler.

İncir, artıkları olmayan lezzetli bir meyve ve çok yararlı bir gıdadır. Sindirimi hafif ve pek çok hastalıkları önleyici doğal bir şifâ kaynağıdır.

İncir ile zeytin ya da incir ile zeytinyağı birlikte alındığında, kuşkusuz çok daha yararlıdır. Çünkü Yüce Allah Kur'an'da onları birlikte anmış, birbirinden ayırmamıştır.

İNSAN

Yüce Allah buyuruyor:

O (Allah) ki, yarattığı her şeyi en güzel (bir şekilde) yarattı ve insanı yaratmaya çamurdan başladı. (Secde - 71)

Allah (c.c.), ilk insan Hz. Âdem'in yaradılışını çamurdan başlattı. Ancak bu çamur, farklı bir çamurdu.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Biz insanı çamurdan süzölmüş bir özden yarattık. (Mü'minün - 12)

Allah insanın bedensel yapısını çamurun özünden süzölmüş oksijen, hidrojen, azot, karbon, potasyum, kalsiyum, sodyum, fosfor, magnezyum ve demir gibi elementlerden yarattı. Sonra?

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Rabbin meleklere buyurmuştu: “Ben çamurdan bir insan yaratacağım. Onu (n bedensel yapısını) düzenlediğim ve içine ruhumdan üflediğim (ruhsal hayat verdiğim) zaman, onun için hemen secdeye kapanın (saygı yapın).” (Sâd - 71 -72)

Yüce Allah bedensel açıdan en güzel bir şekilde yarattığı insanı akıl ile biliçlendirdi, İlâhi bir sır olan ruhsal hayatla sonsuzlaştırdı, yeryüzüne halife ve o güzelim cennete aday yaptı. Ayrıca nurdan yarattığı meleklerle, “Âdem'e secde (saygı) yapın” emrini vererek, insanın değerini kanıtladı.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Biz Âdemoğlunu (insanı) mükerrem, saygın kıldık. Karada ve denizde taşıtlara bindirdik ve onları en temiz gıdalarla rızıklandırdık. (İsrâ - 70)

İnsanlardan yüz binlerce yıl önce yaratılan hayvanlar, hâlâ ilkel koşullarda yaşarken ve dış ortamdan yararlanamayıp sadece kendi fiziksel güçleri ile hareket ederken,

Hız. Âdem'in oğulları bile Yüce Allah'ın verdiği yeteneklerle at, katır, merkeb ve deve gibi hayvanları binek olarak kullanmışlar ve kuru ağaç kütüklerini birbirine bağlayıp ilkel sandallar yaparak dış ortamdan yararlanmışlar.

Diğer yandan tavuklar çöplüklerde, ördekler bataklıklarda, kediler, köpekler çöp bidonlarında yiyecek ararken ve etçil hayvanlar yakaladıkları avlarını ya da buldukları kokuşmuş kanlı leşleri dişleriyle, gagalarıyla parçalayıp yerken,

İnsanlar en güzel ve en temiz gıdaları bıçakla kesip doğradıktan ve yıkayıp pişirdikten sonra tabaklara koyup oturdukları yerde huzur ve âfiyetle yerler.

Peki bunun bir bedeli yok mu? Allah insanı niçin yarattı?

Yüce Allah buyuruyor:

Ben, cinleri ve insanları ancak bana ibâdet etmeleri için yarattım.

(Zâriyat - 56)

İşte insan olmanın bedeli budur; yerlerin, göklerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Yüce Allah'ın emirleri doğrultusunda yaşamak, yasaklarından kaçınmak ve ibâdetleri düzenli bir şekilde yapmak. İnsan bu bedeli ödeme zorunluluğundadır, çünkü bunun için yaratılmıştır. Aksi halde iblis gibi o güzelim cennetten kovulur ve aşağıların en aşağısı olan korkunç cehenneme atılır.

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan başıboş bırakılacağını (sorgulanmayacağını) mı sanıyor?

(Kıyâme - 36)

Madde âleminin temel yapı taşları olan küçücük atomları, atomlardan 100.000 defa daha küçük olan çekirdeklerini, çekirdeklerdeki nötronları, protonları ve çekirdeğin etrafında hızla dönen elektronları çok hassas bir denge ile yaratan ve başıboş bırakmayan Allah,

Fiziksel açıdan en güzel bir şekilde yarattığı, akıl ile bilinçlendirdiği, ruhsal hayatla sonsuzlaştırdığı ve cennete aday yaptığı insanı hiç başıboş bırakır mı?

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'tan korkun (emirlerini uygulayıp yasaklarından kaçın) ve herkes yarın için (âhirete) ne gönderdiğine baksın. Allah'tan korkun (günahtan sakının), çünkü Allah yaptıklarınızı (günah-sevap) ayrıntılarıyla bilmektedir. (Haşr - 18)

Allah'tan korkalım, emirlerini uygulayalım ve yasaklarından kaçınalım. Hepimiz yarın için mezara, mahşere ne gönderdiğimizize bakalım ve sorguya çekilmeden önce kendimizi sorgulayalım.

Unutmayalım! Yüce Allah yaptıklarımızın hepsini görüyor, ayrıntılarıyla biliyor ve bunları amel defterimize yazdırıyor.

İNSAN VE GİYİM

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Âdemoğulları! Size edep yerlerinizi örtecek giysi (ile) süslenerek giysi indirdik (yarattık). Takvâ (îman, hayâ) giysisi ise, o daha hayırlıdır. İşte bunlar Allah'ın âyetlerindendir. (İnsanlar) belki düşünüp öğüt alırlar. (A'râf - 26)

İnsanı hayvandan ayıran en önemli özelliklerden biri de giyimdir. Giyim insanlığın bir simgesi olduğundan, dünyaya gelen her bebek öncelikle bir kundağa sarılır ve insanlığı kanıtlanır.

Eğer Yüce Allah insanları hayvanlar gibi tüylü, kıllı yaratsaydı, giysilere gerek kalmazdı ama insanların dış görünümü hayvanlar gibi çirkin olur ve eşler arasında sevgi olmazdı. Bu nedenle giyim, gerçekten Allah'ın insanlara bir lütfu ve insanların Allah katındaki değerinin bir göstergesidir.

Atalarımız “İnsanı gösteren giyimdir” derken, bu gerçeğe vurgu yapmışlar ve çıplaklığın insanın tabiatına (doğasına) ters düştüğünü belirtmişlerdir.

Hayvanların kollarını, pullarını, kanatlarını ve tüylerini dilediği gibi yaratan ve düzenleyen Yüce Allah, insanlar için de keten, pamuk gibi bitkisel, yün ve ipek gibi hayvansal giysilerin ham maddelerini yaratmış ve insanlara bunlardan yararlanma yeteneğini vermiştir.

Ayrıca “takvâ (îman, hayâ) giysileri ise, daha hayırlıdır” buyurarak, giyinmenin kökeninde inancın, hayânın ve insanlık doğasının bulunduğunu, çıplaklığın kökeninde ise, inançsızlığın, hayâsızlığın ve insanlık doğasından yoksunluğun bulunduğunu vurgulamıştır.

İnsanlar öncelikle mahrem yerlerini örtmek, sonra sıcaktan-soğuktan korunmak ve gerekli haller de süslenmek için giyinirler. Sıcaktan-soğuktan korunmak için giyinmek **sünnet**, böbürlenmeme koşulu ile süslenmek için giyinmek **mübah** ve mahrem yerlerini örtmek için giyinmek de **farz**'dır.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Peygamber! Zevcelerine, kızlarına ve mü'minlerin kadınlarına söyle: (Dışarı çıkacakları zaman, tüm bedenlerini kapsayan) dış giysilerini üstlerine güzelce örtünler. Bu (tür örtünme) onların (namuslu ve iffetli) bilinmelerine ve ezâ (cinsel tâciz) edilmemeleri için daha uygundur. Allah (tevbe edenler için) çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir. (Ahzab - 59)

Kadınların ve ergenlik çağına gelen kızların mahremleri olan erkeklerin yanında ev kıyâfeti ile bir arada oturmalarında hiçbir sakınca yoktur. Ancak bir iş için dışarı çıkacakları ya da amca oğlu, dayı oğlu ve enişte gibi mahremleri olmayan akrabaları ya da yabancı erkeklerle görüşecekleri zaman, bütün bedenlerini kapsayacak şekilde örtünmeleri farzdır. Aksi halde her ikisi de yani kadın örtünmediği ve erkek de açık kadına baktığı için günahkâr olur.

Kadınlar dışarıda açık saçık dolaşırlarsa ne olur?

İnsanın doğasına ve ruhsal yapısına ters düşen çıplaklık yaygınlaşıp korkunç boyutlara ulaşırsa, cinsel dengeler bozulur, eşler birbirini aldatır, aile yuvaları yıkılır ve çocuklar sokağa terk edilir.

Sıcak aile yuvasından, ana-baba şefkatinden ve huzurlu bir kahvaltı sofrasından yoksun olan çocuklar, cinsel sapıklar, uyuşturucu tacirleri ve karanlık güçler tarafından istismar edilir ve zamanla acımasız bir terörist olup toplumun başına belâ olurlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cehennem ehlinde iki grup vardır ki, ben onları henüz görmedim (kıyâmete yakın çıkacaklar). Bunlardan biri, sığır kuyrukları gibi değneklerle (coplarla haksız yere) insanları dövecekler. Diğerleri de, giyindikleri halde (çok kısa, dar ve şeffaf giyindikleri için) çıplak görünen ve diğer kadınları da kendileri gibi (açık saçık) giyinmeye zorlayan ve başları (saçları) deve hörgücüne benzeyen kadınlardır. İşte bu kadınlar cennete giremeyecekleri gibi kokusunu bile duyamayacaklar. (Cennetin) kokusu şu kadar (yani çok uzak) mesafelerden duyulduğu halde! (Müslim)

Hayâ ile giyim, insanın doğası ve toplumsal huzurun sigortasıdır. Hayâdan soyutlanan kadınlar kıyâmete yakın dışarıda yarı çıplak dolaşacak, erkeklerle bir arada çalışacak ve îmanlı, hayâlî kadınları da kendileri gibi giyinmeye zorlayacaklar.

Havanın bulutlanması, gök gürlemesi ve şimşeklerin çakması yağmurun habercisi olduğu gibi, kadınların açılıp saçılması, zinanın suç olmaktan çıkması, eşlerin birbirini aldatması ve gayr-i meşrû cinsel ilişkilerin çoğalması da, kıyâmetin çok yaklaştığının açık bir habercisidir.

Yazıklar olsun! Hayâdan, îmandan soyutlanıp, ölümü ve kefeni unutup çağdaşlık adına çırılçıplak soyunanlara!..

Ne mutlu Allah için örtünen, dininden ve inancından taviz vermeyenlere!..

İSA ALEYHİSSELÂM

Yüce Allah buyuruyor:

İmran'ın eşi (Meryem'in annesi Hanne): “Rabbim! Karnımdakini (Meryem'i Beyt-i Makdis'e hizmet etmesi için) hür bir kul olarak sana adadım, benden bunu kabul et. Kuşkusuz sen, her şeyi işiten, her şeyi bilensin. (Âl-i İmran - 35)

Annesi Hanne tarafından hizmet ve ibâdet etmek üzere Beyt-i Makdis'e (Mescid-i Aksa'ya) hibe edilen Hz. Meryem'in çocukluğu, teyzesinin kocası Hz. Zekeriyya'nın gözetiminde ibâdetle geçti.

Ergenlik çağına gelince, âdet günlerinde teyzesinin yanında kalıyor ve âdetinden temizlenince tekrar Beyt-i Makdis'e geliyordu.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Kitab (Kur'an) da Meryem'i de an. Hani o, ailesinden ayrılıp doğu tarafında bir yere çekilmişti. Onlarla kendi arasına bir perde çekti. Biz de ona ruhumuzu (Cebrâil'i) gönderdik. (Cebrâil) ona, düzgün (yakışıklı) bir insan şeklinde göründü. (Meryem - 16 - 17)

Soğuk bir günde âdetinden temizlenen Hz. Meryem, yıkanmak için doğu tarafına doğru gitti ve yıkanacağı yeri bir örtü ile kapattı. Tam yıkanacağı anda fiziksel açıdan çok yakışıklı bir genç (Cebrâil) karşısında belirdi. Bir anda korkudan şok olan Hz. Meryem,

“Ben senden, Rahman (olan Allah) a sığınırım. Eğer günahtan sakınan bir kimse isen (bana yaklaşma)” dedi. Bunun üzerine Hz. Cebrâil, “Ben sana tertemiz bir çocuk hibe etmem için Rabbimin gönderdiği bir elçiyim” dedi. (Meryem - 18 - 19)

Karşısındaki gencin Hz. Cebrâil olduğuna gönlü inanan ve kendisine bir erkek çocuk hibe etmek (buna sebep olmak) için Yüce Allah tarafından gönderildiğini öğrenen Hz. Meryem,

“Bana bir insan (erkek) dokunmadığı ve ben kötü yolda olmadığım halde, benim nasıl bir oğlum olur?” dedi. (Cebrâil:) “Dediğin gibidir ama; Rabbin buyurdu ki: O bana göre çok kolaydır. Çünkü biz onu (İsa’yı) insanlar için bir ibret ve tarafımızdan bir rahmet kılacağız. Hem bu iş (ezelde) takdir olup kesinleşmiş bir hükümdür” dedi. (Meryem - 20 - 21)

Henüz on üç yaşlarında çok genç ve bakire bir kız olan Hz. Meryem, bir şoktan kurtulmadan daha büyük bir şoka girmişti. Çünkü kendisine gerek meşru ve gerek gayr-i meşru şekilde hiçbir erkek eli dokunmadığı ve bakire olduğu halde nasıl çocuğu olurdu ki!

Yüce Allah’ın koymuş olduğu üreme kanununa göre Hz. Meryem’in, **“Benim nasıl bir oğlum olur?”** sözü doğru ve bütün canlılar bu kanuna uyma zorunluluğunda idi ama göklerin ve yerin tek egemeni olan Yüce Allah, bu kanuna uyma zorunluluğunda değildi ki!

Bu nedenle Hz. Cebrâil: **“Dediğin gibidir (sözün doğrudur) ama Rabbin buyurdu ki: O bana göre çok kolaydır. Çünkü biz onu (İsa’yı) insanlar için bir ibret ve tarafımızdan bir rahmet kılacağız. Hem bu iş (İsa’nın babasız doğması) takdir olup kesinleşmiş bir hükümdür” dedi.**

Hz. Meryem’in şaşkınlığı devam ederken, Cebrâil (a.s.) onun yakasından ya da eteği altından üfleyiverdi. İpek böceğinin ağzından çıkan sıvı salgılar hava ile temas edince, sertleşip incecik tel şeklinde ipeğe dönüştüğü gibi,

Kutsal ruh denilen Hz. Cebrâil’in kutsal nefesi de havadaki gazlarla temas edince, belki de erkek üreme hücresine dönüştü ve Hz. Meryem,

Ona hamile kaldı ve onunla (karnındaki yavrusu ile) uzak bir yere çekildi. (Sonra) doğum sancısı onu (kuru) bir hurma ağacına (yaslanmaya) yönlendirdi. “Ah keşke bundan önce ölseydim de unutulup gitseydim” dedi. (Meryem - 22 - 23)

Bakire bir kız olduğu için hamileliğini gizleyen ve insanlardan çekinen Hz. Meryem, doğum sancıları başlayınca Kudüs’e 10 km. uzaklıktaki Beyt-i Lahm’a gitti ve kuru bir hurma ağacına yaslandı.

Doğum sancısı şiddetlenince ağaca sarılıp “Ah keşke bu olaylar başıma gelmeden önce ölseydim de, unutulup gitseydim” dedi. Evet, öyle dedi ama onun dediği değil Allah’ın takdiri oldu ve Hz. Meryem henüz on üç

yaşlarında çok genç, deneyimsiz bakire bir kız olduğu ve yanında hiç kimse bulunmadığı halde, Allah'ın izni ile Hz. İsa'yı doğurdu.

Yüce Allah buyuruyor:

Alt tarafından (Cebrâil) ona şöyle seslendi: “Üzülme! Rabbin senin alt yanında bir su arkı (derecik) meydana getirdi. Hurma ağacının dalını da kendine doğru silkele, önüne taze hurmalar dökülsün.” (Meryem - 24 - 25)

Hız. Meryem o şifâlı sudan kana kana içince ve önüne dökülen taze hurmaları yiyince, şokun etkisinden kurtuldu ve akı başına geldi. Sonra yavrusunu kucağına alıp Kudüs'e döndü.

* * *

Hız. İsa hakkında yahudilerin görüşü

Çocukluğu Beyt-i Makdis'de ve Hız. Zekeriyya'nın gözetiminde ibâdetle geçen Hız. Meryem gibi bir kızı, gayr-i meşru cinsel ilişkide bulunmak ve oğlu Hız. İsa'yı da gayr-i meşru çocuk olmakla suçlayan yahudiler, ikisini de öldürmek istediler. Bunun üzerine Hız. Meryem oğlunu alıp gizlice Mısır'a kaçtı ve oğlu on iki yaşına gelince tekrar Kudüs'e döndü ve Nâsıra'ya yerleşti.

Hız. İsa otuz yaşında peygamber oldu ve yahudilerin baskısından dolayı insanları gizlice îmana dâvet etmeye başladı. Hız. İsa otuz üç yaşında iken, yahudiler onu yakalayıp çarmıha germek için saklandığı eve baskın düzenlediler, ancak başarılı olamadılar. Çünkü Yüce Allah onu göğsine kaldırdı.

Hız. İsa hakkında hristiyanların görüşü

Hristiyanlar da babasız dünyaya geldiği için Hız. İsa'nın kimliği konusunda çelişkiye düştüler. Bazıları taşkınlık yapıp o Allah'ın oğludur derken, bazıları daha da ileri gittiler ve hâşâ (kesinlikle hayır!) Allah odur dediler.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki “Allah, Meryem oğlu Mesih (İsa) dır” diyenler kâfir oldular. (Mâide - 17)

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki “Allah, üçün üçüncüsüdür” (baba-oğul-kutsal ruh) diyenler kâfir oldular. Kesinlikle bir tek ilâh (olan Allah) tan başka ilâh yoktur. (Mâide - 73)

Hristiyanlar Hız. İsa konusunda neden çelişkiye düştüler?

Otuz yaşında peygamber olan ve ancak üç yıl peygamberlik yaptık-

tan sonra göğsü kaldırılan Hz. İsa, yahudilerin şiddetli baskısından dolayı sürekli gizlenme zorunluluğunda kaldı ve görevini açıkça yapamadı. Bu nedenle Hz. İsa'nın döneminde gerçek İncil yazılamadı ve havarilerin (on ikilerin) dışındaki insanlar, hristiyanlığın temel ilkelerini en yetkili ağızdan öğrenemedi.

Hız. İsa'dan sonra Mısır, Suriye, Anadolu ve Avrupa yakasına dağılan ve Yahuda'nın ihâneti ile sayıları on bire inen havariler, Roma Devletinin aşırı baskısından dolayı görevlerini açıkça yapamadılar ve hristiyanlığın temel ilkelerini insanlara anlatamadılar.

Aydınlığın olmadığı yerde karanlıklar hâkim olduğu gibi, gerçeklerin bilinmediği yerde de hurâfeler, efsaneler hâkim oldu ve gerçekte tevhid dini olan hristiyanlık şirke doğru kaymaya başladı.

Zamanla hristiyanlık Hz. İsa'nın hayâli ve efsanevi kişiliğinde odaklaştı ve Büyük Konstantin'in emriyle 325 yılında İznik'te toplanan konsülde Markos, Matta, Luka, Yuhanna gibi yazarların eserleri ve Magdalalı Meryemler ile Arimatealı Yusuf'ların sözleri incil diye kabul edilince,

Allah'ın oğlu ve Allah dedikleri Hz. İsa'nın, yahudiler tarafından yakalanıp çarmıha gerildiği ve öldükten sonra tekrar dirilip göğsü çıktığı efsaneleri ortaçağ hristiyanlarının temel inanç ilkesi oldu.

Peki, çağımızın hristiyanları bu efsanelere inanıyorlar mı?

Zannetmem! Çünkü dünyada üç beş yahudi çapulcuya gücü yetmeyen kimse, Allah ya da Allah'ın oğlu olabilir mi?

Allah'ın oğlu ya da Allah dedikleri kişi çarmıhta can çekişirken, "Eli, Eli, Lama sabaktani" (tanrım, tanrım neden beni bıraktın?) diye kime yalvardı? O'nun canını kim aldı? O çarmıhta can çekişirken evreni kim yönetti? Ana karnındaki yavrulara kim can verdi?

Hız. İsa hakkında müslümanların görüşü

Yüce Allah buyuruyor:

Kesinlikle Allah katında İsa'nın (babasız doğması) meselesi, Âdem'in (anasız, babasız yaratılması) meselesi gibidir. Onu (Âdem'in bedenini) topraktan yarattı. Sonra ona "OL" dedi ve o da (canlı bir insan) oluverdi. (Âl-i İmran - 59)

Madde âlemindeki bütün canlılar üreme kanununa tabi olmakla birlikte, kuşkusuz Yüce Allah koymuş olduğu kanunların hiçbirine bağlı değildir. Örneğin, Hz. Âdem'i toprak maddelerinden ve Hz. Havva'yı, Hz. Âdem'in kemik hücrelerinden yarattığı gibi, Hz. İsa'yı da, annesi Meryem'in üreme hücreleri ile Hz. Cebrâil'in kutsal nefesinden yarattı.

Yüce Allah buyuruyor:

Meryem oğlu Mesih (İsa) ancak bir peygamberdir. Ondan öncede (çok) peygamberler gelip geçti. Annesi de sıddıka (dosdoğru) dur. İki-si de yemek yerlerdi. (Mâide - 75)

Hz. Meryem'i, Hz. İsa'yı ve bütün varlıkları yaratan Allah son noktayı koyuyor ve buyuruyor.

Hz. İsa, ne yahudilerin iftira ettiği gibi veled-i zina (gayr-i meşru), ne de hıristiyanların iddia ettiği gibi Allah'ın oğlu ya da Allah değildir. O ancak bir peygamberdir ve ondan önce de çok peygamberler gelip geçmiştir. Annesi de yahudilerin iftira ettiği gibi fahişe değil, sıddıklardandır. Ayrıca ikisi de yemek yer ve tuvalete giderlerdi, yani melek bile değil insandılar.

Hz. İsa çarmıha gerildi mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar onu (İsa'yı) öldürmediler ve (çarmıha gerip) asmadılar. Şöyle ki: (Çarmıha gerilen Yahuda) onlara İsa şeklinde gösterildi. Onun hakkında çelişkiye düşenlerin zannın dışında bilgileri olmadığından (İsa) hakkında kararsızlık içindedirler, onu kesin olarak öldürmediler. Aksine Allah onu (mânevî) katına yüceltti. Allah Aziz'dir, Hâkim'dir.

(Nisâ - 157 - 158)

Havarilerden olan Yahuda, son anda az bir para karşılığı ihânet etti ve yahudilerle birlikte Hz. İsa'nın saklandığı yere geldi. O anda bir kargaşa yaşandı ve o kargaşada Yüce Allah Hz. İsa'yı göğe kaldırırken, Yahuda'yı da Hz. İsa'nın şekline dönüştürdü. Yahudiler ve askerler de Hz. İsa diye Yahuda'yı tutuklayıp götürdüler ve çarmıha gerdiler.

İSA ALEYHİSSELÂM YERYÜZÜNE İNECEK Mİ?

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz o (İsa) kıyâmet için bir bilgi (alâmet) dir. Ondan sakın şüphe etmeyin ve bana uyun. İşte bu dosdoğru bir yoldur. (Zuhruf - 61)

Kıyâmetin en büyük on alâmetinden biri de, Hz. İsa'nın yeryüzüne inmesidir. En kuvvetli rivâyetlere göre, kıyâmete yakın Hz. İsa yeryüzüne inecek, evlenecek, çoluk çocuğu olacak, kırk yıl kadar yaşayacak ve Medine-i Münevvere'de Peygamberimizin yanına gömülecek.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Nefsim (canım) kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki, Meryem oğlunun yere inmesi yaklaşmaktadır. İşte o putları kıracak, domuzu öldürecek, cizyeyi kaldıracak ve (onun zamanında) çok bolluk olacağından hiç kimse mala özenmeyecek. (Buhârî - Müslim)

Hz. İsa da Hz. İbrahim gibi putları (heykelleri, haçları) kıracak, domuzu yasaklayacak ve azınlıklardan cizyeyi (vergiyi) kaldırıp onların da müslüman olmasını sağlayacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Meryem oğlu İsa, âdil bir imam (başkan) ve hakem olarak yeryüzüne inmeden kıyâmet kopmaz. O haçları kıracak, domuzu öldürecek (yasaklayacak), cizyeyi kaldıracak ve mal o kadar çoğalacak ki hiç kimse (hediye bile) kabul etmeyecek. (Ramûz’el-Ehâdis)

Hz. İsa yeryüzüne nasıl ve nereye inecek?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahü Teâlâ Meryem oğlu Mesih (yeryüzüne) gönderecek. Mesih (İsa), boyalı iki giysi içinde ellerini iki meleğin kanatları üzerine koyarak Dimaşk (Şam) ın doğusundaki Akminâreye inecek. Mesih (İsa) başını aşağı eğince, saçından terler damlayacak ve yukarı kaldırınca (yüzünden) inci gibi nurdan damlalar saçılacak. Onun nefesinin kokusunu duyan kâfir hemen ölecek ve nefesi gözünün gördüğü yere kadar ulaşacak. (İsa) deccal’ı arayacak ve onu (Kudüs yakınında) “Bab-ı Lud” da yakalayıp öldürecek. Sonra İsa (a.s.) Allah’ın kendilerini deccal’ın şerrinden koruduğu bir topluma gelip, yüzlerini okşayacak ve onlara cennetteki derecelerini haber verecek. (Müslim - Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Elinde bir harbe (kesici âlet) olduğu halde İsa (a.s.) Arz-ı Mukaddes (Şam) da yüksek bir yere inecek ve elindeki harbe ile deccal’ı öldürecek. Sonra insanlar cemaatle sabah namazını kılarken Beyt-i Makdis’e (Mescid-i Aksâ’ya) gelecek. İmam onu görünce geri çekilmek isteyecek, ancak İsa (a.s.) ona öne geçmesini söyleyecek ve onun arkasında Muhammed (s.a.v.) in şeriatı üzere namaz kılacak.

(Kâd-ı Beydâvî - Tefsîr-i Kebîr)

Not: Hz. İsa büyük deccal’ı öldürecek. Çünkü büyük deccal’ın dışında Mekke ile Medine hâriç, çeşitli ülkelerde otuz küsur deccal çıkacak ve bunların aşırı din düşmanlığına dayalı baskıcı rejimleri sadece kendi ülkelerinde geçerli olacak ve zamanla sona erecek. Büyük deccal’ın fitnesi ise küresel boyutlarda olacak ve çok sinsi çalışacak. Her çeşit fitnelerin, darbelerin, terör olaylarının, katliamların, fâilî meçhul cinayetlerin, savaşların ve İslâm düşmanlığının perde arkasında büyük deccal olacak ve onun hakkından ancak Hz. İsa gelecek.

İSLÂM DİNİ

İslâm, sulh ve barış demektir. İslâm, ilâhi emirlere boyun eğip teslim olmak demektir. İslâm, toplumsal barışın, kardeşliğin, huzurun tek adresi, doğal dengelerin ve kıyâmetin mânevî sigortasıdır. Yeryüzünde İslâm yaşadığı ve ilâhi emirler uygulandığı sürece doğal dengeler bozulmaz ve kıyâmet kopmaz. Çünkü İslâm, ırkı, rengi ve dili ne olursa olsun bütün insanları kucaklayan bir dindir.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah katında (hak ve geçerli) din, ancak İslâm’dır. (Âl-i İmran - 19)

İslâm karşısı bütün inanç sistemlerinin, ideolojilerin ve sapık rejimlerin kökeni **“alınlarında ölüm fermanı yazılı”** olan fâni insanlara, hıristiyanlık ve yahudilik dinleri de tahrifata (değişikliğe) uğraya uğraya aslını ve ilâhi olma özelliğini yitiren Tevrat ve İncil’e dayandığından,

Allah katında geçerli hak din ancak İslâm’dır ve İslâm’ın dışındaki inanç sistemleri geçersizdir.

Yüce Allah buyuruyor:

Hak’tan sonra sapıklıktan başka ne var ki! (Yunus - 32)

İnsanı hayvandan ayıran en önemli iki faktörden biri akıl ve diğeri dindir. Yani akıllı olmayanın dini ve dini olmayanın akıllı yok demektir. Çünkü akıl duygusundan yoksun olan hayvanlar, dînî kurallara uymakla yükümlü olmadıkları gibi, akıl duygusundan yoksun olan insanlar da dînî kurallara uygulamakla yükümlü değildir. Bu nedenle Yüce Allah “Ey akıl sahipleri!” buyurarak, emir ve yasaklarına sadece akıl sahiplerinin uymakla yükümlü olduğunu vurguluyor.

Ancak “adı din” de olsa her inanç sistemi Allah katında geçerli olmadığından, akıllı olup ergenlik çağına gelen her insanın Allah katındaki hak dini araştırıp bulması ve hak dindeki ilâhi kurallar doğrultusunda yaşaması zorunludur. Ne yapayım annem, babam hıristiyanmış ya da ateistmiş, ben de onlara tabi oldum gibi akıl dışı davranışlar geçersizdir. Çünkü her insan bağımsız bir varlıktır ve bu nedenle her insan kendinden sorumludur.

Yahudilik ve hıristiyanlık hak din değil mi?

Gerçekte hak din idiler, ancak iki nedenle bu özelliklerini yitirdiler;

1- Tevrat ve İncil papazlar ve hahamlar tarafından; tahrifata (değişikliğe) uğraya uğraya ilâhi olma özelliğini yitirdi ve insan sözüne dönüştü.

2- Yürürlükten kaldırılan kanunlar bütün hukuk sistemlerinde geçersiz olduğu gibi, yürürlükten kaldırılan dinler de Allah katında geçersiz olduğundan, yahudilik ve hristiyanlık da hak din olma özelliğini yitirdiler ve Allah katında geçersiz oldular.

Tevrat ve İncil'deki emirlere uymak ve onları uygulamak suç mudur?

Yürürlükteki kanunlara ters düşen eski kanunlara uymak ve onları uygulamak suç olduğu gibi, yürürlükteki kitaba (Kur'an'a) ters düşen önceki kitaplara uymak ve onları uygulamak da suçtur.

Müslümanların ilk kıblesi Kudüs'teki Mescid-i Aksa idi ve müslümanların namaz kılarken oraya dönmeleri farzdı. Sonra “**Yüzünü Mescid-i Haram (Kâbe) tarafına çevir**” (Bakara - 144) âyet-i gelince, namazda Kâbe'ye dönmek farz oldu.

Günümüzde sapığın biri, “Ben ilk kıblemiz olan Mescid-i Aksa'ya doğru namaz kılacağım” diye kasten Mescid-i Aksa'ya doğru namaz kılarsa, dinden çıkar ve kâfir olur.

Yine sapığın biri, “Ben Hz. Âdem'e indirilen suhuftaki kurallara uya-
cağım” diye kız kardeşi ile evlenmeye kalkışırsa, hem zina etmiş hem de dinden çıkıp kâfir olmuş olur.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim İslâm'dan başka bir din ararsa, kesinlikle ondan (başka din) kabul edilmez ve o âhirette hüsrana (zarara, azaba) uğrayanlardan olur. (Âl-i İmran - 8)

İslâm'a giriş

İslâm'a girmek için resmi yazışmaya, dilekçeye, paraya, pula ve törene gerek olmadığı gibi, hoca ve müftü aramaya da gerek yoktur. İslâm'ın özü ihlâs, samimiyet ve sadelik olduğundan,

Müslüman olmak isteyen bir gayr-i müslim (müslüman olmayan kimse), anlamını bilerek ve kalben inanarak dili ile bir defa Kelime-i şehâdeti getirmesi yani “**Eşhedü en Lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlühü**” demesi yeterlidir. Bunu anlamını bilerek cân-ı gönülden bir defa söylediği an derhal müslüman olur, dünyada ve âhirette İslâm'ın bütün nimetlerinden yararlanır.

Bir gayr-i müslim, hiç kimseye haber vermeden gizlice bir defa Kelime-i şehâdet getirirse, kuşkusuz Allah katında müslüman olur. Ancak öldüğü zaman cenazesinin İslâmî kurallara göre yıkanması, kefenlenmesi, namazının kılınması ve İslâm mezarlığına gömülmesi için, en az iki müslümanın

yanında Kelime-i şehâdet getirmesi ve müslüman olduğunu haber vermesi daha iyidir.

Yeni müslüman olan kişinin gusül ya da abdest alıp iki rek'at şükür namazı kılması müstehabdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bir kimsenin müslüman olmasına yardımcı olursa, ona cennet vâcib olur. (Taberânî)

İslâm' da kardeşlik

Yüce Allah buyuruyor:

Mü'minler ancak kardeşlerdir. Bunun için kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun (fesatlık yapmayın) ki, rahmete kavuşasınız.

(Hucûrat - 10)

İslâm, yahudilik gibi kökeni ırkçılığa dayanan katı milliyetçi bir din olmayıp ırkı, rengi ve dili ne olursa olsun, bütün insanları kucaklayan evrensel bir dindir. Kökeni ister Arap, ister Türk, ister Alman ve ister Yunan olsun, İslâm'a gelen herkes kardeşler ve Allah katında eşittir.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz bu sizin ümmetiniz (ırkı, rengi ve dili ne olursa olsun) tek bir ümmettir. Ben de sizin Rabbinizim. O halde (sadece) bana kul-luk edin. (Enbiyâ - 92)

İslâm'a gelenlerin dilleri, renkleri, genleri ve ırkları farklı da olsa, Rable-ri bir, Peygamberleri bir, Kitapları bir ve Kibleleri bir olduğundan, hepsi tek bir millet ve tek bir ümmet konumundadır.

Asr-ı Saadet'te, Bilâl-i Habeşî, Selmân-ı Fârisî ve Suheyb-i Rûmî gibi farklı ırklara mensup olan sahabeler, "ümme" potasında eriyip bütünleşmiş ve gerçek din kardeşi olmuşlardı.

Peygamberimiz (s.a.v.) veda hutbesinde şöyle buyurdu:

Ey insanlar Rabbiniz birdir. Babanız da birdir, hepiniz Âdem'in çocukları-sınız. Âdem ise topraktan (yaratılmış) dır. Allah katında en üstün olanınız, takvâsı (Allah korkusu) en fazla olanınızdır. Arab'ın Arap olmayana (bir ırkın, diğer ırklara) bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvâ (günahlardan sakınma) ile-dir. (Tirmizî - İbni Mâce)

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Bir toplum, diğer bir toplumla alay etmesin (aşa-ğılamasın). Olur ki (alay edilip aşağılananlar Allah katında) kendilerin-den daha hayırlıdır. (Hucûrat - 11)

İslâm' da ibâdet

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İslâm, beş temel ilke üzerine bina kılındı. Kelime-i şehâdet getirmek, namaz kılmak, zekât vermek, hacca gitmek ve Ramazan orucunu tutmak. (Buhârî - Müslim - Tirmizî - Nesâî)

1- Kelime-i şehâdet getirmek

Anlamını bilerek ve kalben inanarak dili ile “Eşhedü en Lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlühü” demek, akıllı olup ergenlik çağına eren, kadın-erkek her insana farzdır.

Kelime-i şehâdet ya da Kelime-i tevhid “Lâ ilâhe illâllah” zikrine devam edenlerin, kalpleri nurlanır, gönülleri huzur bulur, îmanları güçlenir ve mîzanda sevapları ağır gelir.

2- Beş vakit namaz kılmak

Akıllı olup ergenlik çağına eren, kadın-erkek her müslümana farzdır. Namaz, dinin direği ve mü'minlerin mîracı olduğundan, beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılanlar, en yüce derecelere ulaşır ve mahşer yerinde yüzleri nur gibi parlak olur.

3- Zekât vermek

Borcunun dışında yaklaşık 90 gr. altını ya da 90 gr. altına eş değerde parası ve ticari malı olan müslümanlara farzdır. Helâl kazanıp malının zekâtını tam verenler, Sırat Köprüsü'nü yıldırım gibi geçer ve cehenneme düşmekten kurtulur.

4- Hacca gitmek

Bulunduğu yerden hac görevini yapmak için Mekke'ye gidip dönecek ve bakmakla yükümlü olduğu kimselerin nafakasını karşılayacak kadar parası olan müslümanlara farzdır. Helâl para ile Mekke'ye gidip hac görevini yapanlar, annelerinden yeni doğmuş gibi günahlarından arınır.

5- Ramazan orucunu tutmak

Akıllı olup ergenlik çağına eren kadın-erkek her müslümana farzdır.

Ramazan ayında oruç tutanların ruhsal yönleri güçlenip nefisleri, şeytanları zayıflar ve âhirette mânevî kalkan olup onları cehennemin ateşinden korur.

İslâm'ın bu temel ilkeleri dışında, canları ile malları ile Allah yolunda din için çalışanlara, annelerine, babalarına itaat edenlere, yakın akrabalarını, yoksulları, yetimleri gözetenlere ve başta kul hakları olmak üzere her çeşit günahlardan sakınanlara,

Cennet ve cennetteki hûriler aşık olur ve ölüm onlar için en büyük bayram olur...

İSRAF HARAMDIR

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (Rahman'ın gerçek kulları), harcama yaptıkları zaman ne israf eder ve ne de cimrilik yaparlar. İkisinin arasında bir denge kurarlar.

(Furkan - 67)

İsraf nedir?

Yeme, içme, giysi, para, mal, eşya, vakit, güç ve sağlık gibi her çeşit nimeti gereksiz yere saçıp savurmaya **israf** denir. İslâm'da her çeşit aşırılıklar gibi israf da yasaklanmış ve haram kılınmıştır. Çünkü israf, ekonomik dengeleri bozan, kişileri ve toplumları iflâsa sürükleyen aşırı savurganlık olduğundan, gerçek mü'minler israf ile cimrilik arasında bir denge kurar ve orta yolu izlerler.

Yüce Allah buyuruyor:

Akrabaya, yoksula ve yolda kalana hakkını ver, (ancak gereksiz yere malını) saçıp savurma. Çünkü (gereksiz yere malını) saçıp savuranlar, şeytanların kardeşleridirler. Şeytan ise, Rabbine karşı çok nankördür. (İsrâ - 26 - 27)

Yüce Allah akrabaya, yoksula ve yolda kalana hakkını ver, yani onları gözet ve gereken yardımı yap buyuruyor ve ardından, sakın ha! Gereksiz yere malını da saçıp savurma diye uyarıyor.

Varlıklı kimselerin yakın akrabalarını, yoksulları ve yolda kalanları gözetmeleri, maddi ve mânevî destek sağlamaları hiç kuşkusuz çok sevaptır. Ancak bu işi yapan kimsenin ekonomik gücünü aşmaması, borçlanmaması ve aile bütçesini sarsmaması gerekir. Aksi halde sevap yapayım derken, saçıp savurarak şeytanın tuzağına düşer ve Rabbine karşı çok nankör olan şeytanın kardeşi olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim iktisat ederse, Allah onu zenginleştirir. Kim de saçıp savurursa, Allah onu fakirleştirir. (Bezzar)

İsrafla cimriliğin tam ortası olan iktisat, Allah'ın sevdiği orta yoldur. Bu nedenle Yüce Allah iktisat edenleri zenginleştirir (berekettendirir) ve saçıp savuranları da fakirleştirir.

Çok çalıştığı halde kazancının bereketini göremeyenler, borç yükü altında ezilenler ve iki yakası bir araya gelmeyenler, suçu kendilerinde aramalı ve israftan kaçınıp iktisat yapmalıdırlar.

Allah'a ve hesap gününe inanan gerçek mü'minler, her konuda orta yolu izlemeli, lüks, konfor ve gösterişten kaçınmalıdır. Âhiret âlemine borçlu gitmek istemeyenler, taksitli satış ve kredi kartı tuzağına düşmemeli ve fâiz sistemine dayanan batı ekonomisinden kaçınmalıdırlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah bir kul hakkında (davranışlarından dolayı) şer dilerse, lüks binalar yapması için ona kerpici ve çamuru (kumu, çimentoyu, demiri, fayansı ve boyayı) sevdirebilir. (Taberânî)

Dünyada geçim sıkıntısından ve âhirette sorgulamadan korkanlar, her konuda israftan kaçınıp orta yolu izlemeli ve kabri unutup dünyada aşırı lükse dalmamalıdır.

Yemede, içmede israf!

Yüce Allah buyuruyor:

Yiyin, için ancak israf etmeyin; Çünkü Allah israf edenleri sevmez.

(A'raf - 31)

Allah'ın sevgili kulu olmak isteyenler, yeme de içme de orta yolu izlemeli, bir lokma ekmeği ve bir kaşık yemeği bile çöpe atıp israf etmemelidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ekmeğe saygı yapınız. Çünkü Allah onu gökteki bereketlerden (havadaki gazları parçalayıp, yağmurla yere) indirdi ve yerdeki bereketlerden (elementlerden) çıkardı. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim sofradan düşeni (bir lokmacığı) yerse, günahları bağışlanır.

(Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her hastalığın başı, aşırı yemektir. (Dâre Kutnî)

Acıkmadan, yani yediklerimiz tam sindirilmeden tekrar yemek, mideyi tıka basa doldurmak ve farklı enzimler gerektiren çeşitli gıdaları birlikte yemek, israf olduğu gibi sağlık açısından da zararlıdır. Çünkü bu tür gıdaların sindirimi çok güç olduğundan, genelde sindirilmeden çürür ya da mayalanırlar. Çürüme ve mayalanmadan oluşan zehirler ve asitler de, başta mide, bağırsak ve sinir sistemi olmak üzere bütün organları etkiler, bedenin direncini zayıflatır ve çeşitli hastalıklara dâvetiye çıkarır.

İSTİHÂRE VE İSTİŞÂRE

İslâm kâhinlik, falcılık, bakıcılık ve cincilik adı altında yapılan ve kökeni sadece yalana dayanan sömürücülüğü, sapıklığı yasaklamış ve onun yerine “istihâre” ve “istişâre” yi tavsiye etmiştir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İstihâre yapan aldanmaz, istişâre yapan pişman olmaz ve iktisat yapan fakir olmaz. (Taberânî)

İstihâre nedir?

İnsanlarda beş duyu organının dışında, bir de “gönül” duygusu vardır. Beş duyu madde âlemine baktığı gibi gönül duygusu da madde ötesi “gayb” (gizlilik) âlemine bakar ve oradan sinyaller alır. İşte gönül duygusu ile gayb âleminde alınan sinyallere **istihâre** denir.

Cabir radiyallahü anhüma diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) Kur'an sûrelerini öğrettiği gibi, önemli işlerimiz için bize istihâre yapmamızı da öğretirdi ve derdi ki:

Sizden biriniz önemli bir iş yapmak istediğin de, farzların dışında iki rek'at namaz kılın ve sonra,

“Ey her şeyi bilen ve her şeye gücü yeten Allahım! Senden hakımda hayırlı olanı bana bildirmeni, beni güçlü (başarılı) kılmanı ve hayırlı olana ulaştırmanı, senin büyük fazlı kereminden dilerim. Çünkü senin her şeye gücün yeter, ben güçsüzüm, sen her şeyi bilirsin, ben bilmem ve en gizli şeyleri hakkıyla bilen ancak sensin.

Allahım! Senin ilminde eğer bu iş; benim dinim, dünyam ve âhiretim için hayırlı ise, bunu bana nasib et, kolaylaştır ve sonra onu bana mübarek (hayırlı) kıl. Eğer bu iş; benim dinim, dünyam ve âhiretim için şer ise, onu benden ve beni ondan uzaklaştır. Hangisi hayırlı ise, onu bana nasib et ve beni (gönlümü) bu sonuca razı kıl”
desin ve sonra dileğini istesin.” (Buhârî- İbni Mâce - Tirmizî)

İstihâre namazı mekruh vakitlerin dışında her zaman kılınabilir. Önemli bir işi olan örneğin, evlenmek isteyen kimse, farz namazının dışında iki rek'at istihâre namazı kılar ve selâmdan sonra yukarıdaki istihâre duasındaki **“bu iş”** yerine (filan kız ya da filan erkekle evlenmem) der ve duayı tamamlar. Sonra gözlerini kapayıp hiçbir şey düşünmez ve gönlüne gelecek mânevî işaretleri bekler.

Eğer gönlüne darlık, sıkıntı, çekingenlik ve karamsarlık gibi olumsuz işaretler gelirse, o işin sonu iyi değildir. Eğer gönlüne ferahlık, sevinç, kolaylık ve hafiflik gibi olumlu işaretler gelirse, o işin sonu iyi ve hayırlıdır.

Eğer ilk istihârede gönlüne bir şeyler gelmezse, yedi defaya kadar tekrarlayabilir ve rüyada gördüğü güzel şeyleri de hayra yorumlayabilir.

İstişare nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Bazı iş konusunda onlarla istişâre et. Kesin kararı verdiğin zaman da artık Allah’a tevekkül et. Çünkü Allah kendisine tevekkül edenleri sever. (Âi-i İmran - 159)

İstişare danışmak demektir. Danışana **müsteşir** ve danışılan kimseye de **müsteşar** denir.

Peygamberimiz (s.a.v.), Yüce Allah’ın “Onlarla (ashabımla) istişâre et” emrine uyarak hakkında vahiy gelmeyen konularda ashabına danışır, onların görüşünü alır ve birlikte karar alırlardı.

Kimlerle istişâre yapılır?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müsteşar (danışılan kimse) güvenlidir. (Ebû Dâvûd - Tirmizî - İbni Mâce)

Danışılan kimsenin, öncelikle danışılan konuyu iyi bilmesi, güvenli, âdil ve doğru sözlü olması gerekir. Aksi halde danışan aldanır ve danışılan hâin olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse kendisine danışan din kardeşine gerçeğin dışında bir görüş belirtirse, kuşkusuz ona ihânet etmiş olur. (Ramûz’el-Ehâdis)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müsteşar güvenli kimsedir. Danışana dilerse danışmanlık yapar, dilerse yapmaz. (Taberânî)

Danışılan kimse her danışana danışmanlık yapma ve bildiklerini söyleme zorunluluğunda değildir. Ancak bildiği gerçekleri söylemeyince kendisine danışan din kardeşi zarar görecektse, o zaman fazla ayrıntılara girmeden bildiklerini söylemesi ve danışmanlık yapması zorunludur.

İYİ VE KÖTÜ ÖNDERLER

Yüce Allah buyuruyor:

O gün (mahşere) insanların hepsini önderleri ile birlikte çağıracağız; kimin kitabı sağından verilirse, onlar kitaplarını (sevinçle) okurlar ve hiçbir haksızlığa uğramazlar. (İsrâ - 71)

Hız. İsrâfil ikinci defa Sûr'a üfürdüğünde yeniden dirilip kabirlerinden fırlayan insanlar, dünyada önder edindikleri liderlerin peşine takılıp sorgulanmak üzere mahşer yerine gidecekler.

Mahşer yerinde herkes önderleri ile birlikte sorguya çekileceğinden, önder seçiminde çok duyarlı olalım, alını secde görmeyen önderlerden, sapık din adamlarından ve siyasi liderlerden özenle kaçınalım. Çünkü iyi önderler kendilerine tâbi olanları cennete taşıırken, kötü önderler de cehenneme taşıyacak ve herkes önderi ile birlikte,

Ya cennette ebedî mutlu olacak ya da cehennemde sürekli cayır cayır yanacak.

En iyi önder kimdir?

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Allah'a ve âhiret gününe kavuşmayı uman (kesin inanan) ve Allah'ı çok ananlar için, Allah'ın Resûlü en güzel bir örnek (önder) dir. (Ahzab - 21)

İrk, renk, dil ayırımı yapmaksızın bütün insanları kucaklayan, dünyada kardeşliğe, huzura ve âhirette cennete taşıyacak olan en büyük önder, Allah'ın Resûlü olan Hız. Muhammed (s.a.v.) dir.

Ne mutlu! Hız. Muhammed'in önderliğini kabul edip onun izinden gidenlere ve sünnetlerini yaşayıp yaygınlaştırmaya çalışanlara!

Ne yazık! Din karşıtlarının önderliğini kabul edip onların izinden gidenlere ve onların ideolojilerini benimseyip savunanlara!

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Allah'a ve Peygambere itaat ederse, işte onlar Allah'ın kendilerine (mânevî) nimetler verdiği peygamberler, sıddıklar, şehitler ve sâlihlerle beraber olacaklardır. İşte onlar ne güzel arkadaşlar (ve ne güzel önderler) dir. (Nisâ - 69)

Yüce Allah'ın egemenliğine boyun eğip itaat edenler ve Peygamberimizin sünnetlerine gönülden bağlı olanlar, sıddıklar (dinde dosdoğru olanlar), şehitler (Allah'ın dinini egemen kılmak için canlarını feda edenler) ve sâlihler (Allah dostları) ile birlikte cennete girecek ve onların mânevî sohbetlerinden doyasıya yararlanacaklar. İşte onlar ne güzel arkadaş, ne güzel önder ve ne güzel liderlerdir.

Ya kötü önderler?

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Eğer inkârcılara itaat eder (onları önder ediniz) seniz, sizi gerisin geriye (câhiliye dönemine) döndürürler de (dünyada da, âhirette de) zarara uğrayanların durumuna düşersiniz. (Âl-i İmrân - 149)

Yüce Allah buyuruyor:

O gün yüzleri ateşte evrilip çevrilirken (yana yana korkunç bir şekil alırken) diyecekler ki: “Eyvah bize! Keşke Allah’a itaat etseydik ve Peygambere itaat etseydik. Ey Rabbimiz! Biz önderlerimize ve büyüklerimize uyduk, onlar da bizi yoldan saptırdılar. Ey Rabbimiz! Onlara iki kat azap ver ve onları büyük bir lânetle rahmetinden uzaklaştır” diye feryat edecekler. (Ahzab - 66 - 67 - 68)

Dünyada din karşıtı alkolikleri önder edinenlere ve onları destekleyenlere “önderlerinizle birlikte girin cehenneme” denilince, kim bilir nasıl pişman olacaklar ama iş işten geçmiş olacak.

İşte Allah'ın, Peygamberin ve gerçek mü'minlerin yolundan ayrılıp, alınları secde görmeyen din düşmanlarını önder edinenlerin ve avuçları şişinceye kadar onları alkışlayanların korkunç sonu!

Cehennemde cayır cayır yanarken ve dişleri sırtıp yüzleri korkunç bir şekil alırken, tapınırcasına sevdikleri önderlerinden korkup kaçışacaklar ve “Ey Rabbimiz! Onlara iki kat azap ver” diye cehennemi çınlatırcasına feryat edecekler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kişi (âhirette) sevdiği ile beraber olacak. (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd - Tirmizî - Nesâî)

Kimileri dünyada sevdiği kişi, toplum ve önderleri ile birlikte cehennemde cayır cayır yanacak ve sürekli tartışacak. Kimi de cennette ağaçların altında oturup doyasıya sohbet edecek.

İZİNSİZ EVLERE GİRME YASAĞI

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Kendi evlerinizin dışında başka evlere, izin almadan ve ev halkına selâm vermeden girmeyin. Bu sizin için daha hayırlıdır. Her halde düşünüp anlarsınız. (Nûr - 27)

Akraba, komşu, dost, arkadaş ve din kardeşleri arasında samimi ilişkinin devam etmesi için, karşılaştıkları zaman selâmlaşmaları, telefonla görüşmeleri, cuma, bayram günlerinde ve kandil gecelerinde tebrikleşmeleri ve karşılıklı ziyaretlerde bulunmaları, İslâm kardeşliğinin gereğidir.

Ancak her konuda olduğu gibi bu konuda da bilinçli olmamız, İslâmî kurallara uyup uygulamamız gereklidir. Aksi halde gönül yapayım derken gönül kırabilir, sevab kazanayım derken günaha girebilir ve farkında olmadan İlâhî yasakları çiğneyebiliriz.

Yüce Allah mülkiyet hakkının ve aile mahremiyetinin korunması için, **“Kendi evlerinizin dışında başka evlere, izin almadan ve ev halkına selâm vermeden girmeyin”** buyuruyor ve bu uygulamanın, izin ve selâmın bizim için daha hayırlı olduğunu bildiriyor.

Gerçekten izin almadan baskın şeklindeki ani girişler, mülkiyet hakkına ve aile mahremiyetine ters düştüğü gibi, sağlık açısından da zararlı ve tehlikelidir. Selâm bir güvencedir ve gelen kimsenin iyi niyetli olduğunun bir kanıtıdır.

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer orada (gittiğiniz evde) hiç kimseyi bulamazsanız, size izin verilinceye kadar içeri girmeyin. Eğer size “Geri dönün!” denilirse, hemen dönün. Bu sizin için (ısrar etmekten) daha güzeldir. Kuşkusuz Allah yaptıklarınızın hepsini bilir. (Nûr - 28)

En yakın akrabasının, komşusunun ya da samimi bir arkadaşının evine giden kimse, kapıyı açık bulsa bile ev sahibi izin vermeden içeri giremez. Eğer ev sahibi **“Geri dön!”** yani müsait değilim ya da kabul edemeyeceğim derse, bunu hoşgörü ile karşılamalı ve kırgınlık yapmadan derhal geri dönmelidir. İşte bu davranış, ev sahibini rahatsız etmekten daha güzeldir.

Çocukların da izin istemesi gerekir mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Çocuklarınız ergenlik çağına girdikleri zaman, kendilerinden öncelikler (büyükler) izin istediği gibi onlar da izin istesinler. (Nûr - 59)

Ergenlik çağına giren kız ve erkek çocukları başkasının evine girerken izin istemeleri gerektiği gibi annelerinin, babalarının yatak odasına girerken, anneleri ve babaları da onların yatak odasına girerken izin istemeleri yani haber vermeleri gereklidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İzin istemek, ancak göz (ün haramdan korunması) için emredildi.

(Buhârî - Müslim - Tirmizî)

Sahabeden biri “Annemden de izin isteyecek miyim?” deyince;

Peygamberimiz (s.a.v.): “Annemi çıplak görmek ister misin?” buyurdu.

(Suyûtî)

İzin istemenin kuralı:

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İzin istemek üç defadır. Eğer izin verilirse girersin, verilmezse geri dönersin. (Buhârî - Müslim - Tirmizî - Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İzin istemek üç defadır. Birincisi ev sahibine haber vermek, ikincisi giyinmesi, ortalığı toplaması ve üçüncüsü ya izin vermesi ya da izin vermemesi içindir. (Dâre Kutnî)

Misafirin ev sahibinden üç defa izin isteme hakkı vardır yani zile üç defa basabilir. Ancak zile üst üste değil belirli aralıklarla basmalı ve ev sahibinin hazırlanmasına zaman tanımalıdır.

Misafir üçüncü defa zile bastıktan ve biraz daha bekledikten sonra ev sahibinin evde olduğunu bilse bile dördüncü defa zile basmadan ve gücünmeden çekip gitmelidir.

Ev sahibi kapısına gelen ya da telefon eden herkesi kabul etme zorunluluğunda değildir. İsterse kabul eder, isterse müsait değilim der ve isterse hiç cevap vermez. Bu onun kişisel hakkıdır. Çünkü insan sağlık ve psikolojik açıdan her zaman aynı durumda olmaz, her zaman gülüp konuşmak ve hizmet etmek istemez. Bu nedenle hiç kimseyi misafir kabul etmediği için kınamamalı, arkasından konuşup gıybetini yapmamalı ve hoşgörü ile karşılamalıdır.

KÂBE

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz âlemlere bereket ve hidâyet olmak üzere insanlar için kurulan ilk ev (ma'bed), Mekke'de (ki Kâbe) dir. (Âl-i İmran - 96)

Yeryüzündeki ilk ma'bed (ibâdet edilen yer), Mekke'deki Kâbe'dir. Hz. Âdem'den önce de Kâbe'nin bulunduğu yerde inciden bir yapı vardı ve yeryüzündeki melekler onu tavaf ediyordu.

Cennetten sürgün olarak dünyaya gelen Hz. Âdem de, tevbesi kabul edildikten sonra her yıl Kâbe'ye gidiyor ve meleklerle birlikte tavaf ediyordu.

Ancak meleklerin ve Hz. Âdem'in tavaf ettiği yapı (Kâbe), Nuh tûfanında gökyüzüne kaldırıldı ve Kâbe'nin bulunduğu yer Hz. İbrahim'in zamanına kadar boş ve ıssız kaldı.

Hz. İbrahim doğup büyüdüğü Urfa'dan hicret edip Filistin'deki El-Halîl kasabasına yerleşince, Yüce Allah ona çok sevimli bir evlât (İsmail'i) verdi ve gurbet acısını unutturdu. Ancak Hz. İbrahim'in sevinci çok sürmedi. Çünkü henüz yavrusuna doymadan annesi Hz. Hacer ile birlikte Kâbe'nin yanındaki ıssız ve susuz bir yere götürüp bırakması emredildi.

Hz. İbrahim oğlu İsmail ile annesi Hz. Hacer'i devesine bindirip Kâbe'nin yanındaki ıssız yere götürdü, yanlarına bir kırba (kap) hurma ile bir kırba su bırakıp Allah'a emânet etti ve geri döndü.

Hz. İbrahim çok sevdiği yavrusu İsmail ile Hacer'i ıssız ve susuz bir çölde yapayalnız bırakıp geri dönerken yaşlı gözleri ile şöyle dua etti.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Rabbimiz! Ben neslimden bazısını, senin Beyt-i Muharrem'in (Kâbe'nin) yanında ekin bitmeyen (çorak) bir vadiye yerleştirdim. Ey Rabbimiz! Namazı dosdoğru kılmaları için, insanlardan bir kısmının gönlünü onlara meylet ve onları (bol) meyvelerle rızıklandır ki, sana şükretsinler. (İbrahim - 37)

Hz. Hacer acıkınca, çabuk tükenmesin diye hurmayı sakız gibi çiğneyerek açlığını gidermeye ve susayınca da, suyu yudum yudum içerek susuzluğunu gidermeye çalışıyordu.

Atalarımız, "Hazıra dağlar dayanmaz" demişler. Gerçekten öyle oldu, hurma ile su tükendi ve Hz. Hacer yavrusu ile birlikte ıssız çöllerde aç ve susuz kaldı.

Açlıktan yavrusu ağlıyor, Hz. Hacer çaresizlikten kıvranıyor ve göğsünden bir damla süt gelmiyordu. Bir ara ümidi tükenir gibi oldu ve Safa ile Merve tepeleri arasında koşup su aramaya başladı.

İşte o anda bir ses duydu ve koşup yavrusunun yanına gelince, yerden tertemiz bir suyun çıktığını gördü. Bu su dünyada eşi olmayan, açlığa, susuzluğa ve her derde şifâ olan **Zemzem** suyu idi. Hz. Hacer iki avucu ile bol bol Zemzem suyunu içince açlığı, susuzluğu gitti, bedenine taze bir hayat geldi, göğüsleri süt ile doldu ve yavrusunu kucağına alıp doyasıya emzirdi.

Zemzem suyu ile Hz. Hacer'in hayâtı değişti ve kara günleri aydınlığa dönüştü. Çünkü suyun sesine önce kuşlar geldi ve orada uçuşmaya başladı. Ardından kuyuları kuruduğu için su aramaya çıkan Cürhüm Kabilesi de Hz. Hacer'in izni ile oraya gelip yerleşince, taştan, kerpiçten evler yapıldı ve kadın, erkek, çoluk-çocuk her yaştan insanlarla orası şenleniverdi.

Hz. Hacer artık mutluydu. Çünkü oğlu çocuklarla oynarken onları seyreliyor ve kendisi de kadınlarla sohbet ediyordu. Hz. İbrahim de Allah'ın izni ile yılda bir defa Filistin'den gelip onları ziyaret ediyor ve deveden immeden geri dönüp gidiyordu.

Alnında Peygamberimizin nuru olan Hz. İsmail çok yakışıklı ve güzel ahlâklı olduğu için, daha küçük yaşında Cürhüm Kabilesi'nin kızları ona aşık olmuşlardı. Ergenlik çağına gelince hemen evlendi ve eve gelin geldi ama Hz. Hacer de görevini yapmış bir anne olarak, âhiret âlemine göçüp gitti.

* * *

Yüce Allah Hz. İbrahim'e Kâbe'yi yapmasını emredince, hemen Mekke'ye geldi ve oğlu Hz. İsmail'e kendisine yardımcı olmasını söyledi.

Yüce Allah buyuruyor:

İbrahim, İsmail ile birlikte Beyt'in (Kâbe'nin) temellerini yükseltirken, (dediler ki:) Ey Rabbimiz! Bizden bunu kabul et. Kuşkusuz sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin." (Bakara - 127)

Hz. İsmail yedi tepeden taş taşıyıp çamur karıyor ve Hz. İbrahim de Kâbe'nin temellerini örüyordu. Temeller yükselip duvarlara sıra gelince, Hz. İsmail çok düzgün büyük bir taş getirdi ve Hz. İbrahim o taşın üstüne çıkıp Kâbe'nin duvarlarını örmeye başladı. İşte Makam-ı İbrahim denilen ve Kâbe'nin yakınında özel bir muhafaza içinde bulunan mübarek taş odur ve üzerinde Hz. İbrahim'in çıplak ayak izleri vardır.

Nuh tûfanından beri garip ve hüznü olan Mekke, yeniden bütün âlemlere bereket, hidâyet ve nurlar saçan kutsal bir yapıya kavuştu.

Kâbe'nin inşaatı tamamlanınca, Hz. İbrahim oğlu Hz. İsmail ile ilk tavafı yaptılar ve şöyle dua ettiler.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Rabbimiz! İkimizi de sana teslim olanlardan kıl, soyumuzdan da sana (emirlerine) teslim olan bir ümmet çıkar; bize (hacla ilgili) ibâdet yerlerini göster ve tevbelerimizi kabul et. Çünkü sen, tevbeleri çokça kabul edensin, çok merhametlisin. (Bakara - 128)

Baba-oğul Kâbe'yi tavaf edip hac görevini yaptıktan sonra, Hz. İbrahim dedi ki: **“Allah'ım! Issız ve sıcak çölleri aşıp da buraya kim gelir ve bu kutsal Kâbe'yi kim tavaf eder?”**

Yüce Allah buyurdu: **“Ey İbrahim! Issız ve sıcak çölleri aşıp da buraya kim gelir ve bu kutsal Kâbe'yi kim tavaf eder? diye tasalanma! Sen Ebû Kubeys Dağı'na çık ve insanları hacca dâvet et. Çünkü senin sesini onlara duyuracak olan Benim.”**

Yüce Allah buyuruyor:

İnsanlar içinde haccı ilân et, gerek yaya olarak ve gerek zayıf, yorğun develer üzerinde (uçak, gemi ve arabalarla) uzak yollardan sana gelsinler. (Hac - 27)

Hz. İbrahim Allah'ın emri ile Ebû Kubeys Dağı'na çıktı ve bütün insanları (ruhlarını) hac ve umre yapmaları için Kâbe'ye dâvet etti.

Bazı ruhlar bir defa, bazıları iki, üç defa ve bazıları daha fazla “Lebbeyk! Lebbeyk!” derken, bazıları da hiç cevap vermedi. İşte kim Hz. İbrahim'in dâvetine icâbet edip kaç defa “Lebbeyk!” demişse, o kadar hacca gidecek, “Lebbeyk” diye cevap vermeyenler de hiç gidemeyecek.

Hac ve Kâbe

İslâm'ın beş şartından biri hac ve haccın üç farzından biri de “tavaf-ı ziyaret” yani Kâbe'yi tavaf etmektir. Hacca giden kimse tavafın dışında bütün şartları yerine getirirse ve en güzel bir şekilde yapsa da, farz tavafını yapmadan hacı olamaz ve kadına yaklaşma ile ilgili “ihram yasağı” kalkmaz.

Kâbe, Mekke-i Mükerrreme'de Mescid-i Haram'ın ortasında duvarları taşlarla örülmüş dünyanın en kutsal yapısıdır. Çünkü onu Hz. İbrahim ve Hz. İsmail gibi iki peygamber bizzat yapmış ve dağlardan kopup yuvarlanan taşlar, “Beni de al, beni de al” diye onlara yalvarmıştır.

Hz. İbrahim, Hz. İsmail ve Hz. Muhammed gibi peygamberler, ashâb-ı kiram, tabiin ve etba-i tabiin gibi seçkin kullar onu tavaf etmiş ve nice evli-yalar da aşk ile onun etrafında dönmüşlerdir. 1.400 küsur yıldan beri mil-

yarlarca müslüman onu tavaf ve ziyaret ettiği gibi, günümüzde de her yıl milyonlarca müslüman onu tavaf ve ziyaret etmekte ve milyonlarca müslüman da kendilerine sıra gelmesini beklemektedir.

Binlerce yıl önce Hz. İbrahim gibi bir peygamberin, “Allahım! Issız ve sıcak çölleri aşip da buraya kim gelir ve bu kutsal Kâbe’yi kim tavaf eder?” diye kaygılandığı Kâbe, inşâAllah aynı aşk ve heyecanla kıyâmete kadar tavaf edilecek ve gidemeyen mü’minlerin gönlü de orada olacak.

Kâbe’ye karşı kasten saygısızlık yapanlar, olumsuz çirkin davranışlarda bulunanlar, bilinçli olarak başka yönlelere doğru namaz kılanlar ve Kâbe’den başka bir şeyi tavaf edenler, örneğin heykelin, türbenin etrafında dönenler, dinden çıkar ve kâfir olurlar.

KABİR HAYÂTI

Yüce Allah buyuruyor:

Kahrolası (o günahkâr) insan, ne nankördür! (Allah) onu neden yarattı? Bir nutfe (sperm) den yarattı ve ona (güzel bir) şekil verdi. Sonra ona (çıkış) yolunu kolaylaştırdı (dünyaya geldi.) Sonra onu öldürüp kabre koydurdu. Sonra da dilediği zaman onu diriltip (kabrin-den) kaldıracaktır. (Abese - 17 - 22)

İnsan bedensel açıdan madde âlemindeki kurallara bağlı olduğundan, ana karnında ovum-sperm döllenmesi ile başlayan bedensel hayâtı, sonuçta ölümle noktalanır ve insan kendini kabirde bulur. Ancak ruhsal açıdan da madde ötesi âlemlerdeki kurallara bağlı olduğundan, beden ölümü ile ruh ölmez ve beden çürüyüp toprağa dönüşse de, insanın gerçek ve kalıtsal kişiliği olan ruhsal hayâtı devam eder. İşte insanın ruhsal hayâtına **kabir hayâtı** ve o âleme de **Berzah âlemi** denir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz kabir; âhiret menzillerinin (konaklarının) ilkidir. Eğer ondan (kabir azabından) kurtulursa, sonrası kolaydır. Eğer ondan kurtulamazsa, sonrası (mahşer, sırat) çok çetindir. (İbni Mâce - Tirmizî - Ebû Dâvûd)

Kabir, âhiret menzillerinin ilki yani gümrük kapısı ve bekleme salonudur. Kim kabirdeki kimlik kontrolünde (sorgulamada), “Rabbim Allah (c.c.), Dinim İslâm, Peygamberim Muhammed (s.a.v.), Kitabım Kur’an ve Kiblem

Kâbe” diye müslüman kimliğini kanıtlarsa, sonrası kolaydır. Çünkü bekleme salonu konumunda olan kabrinde rahat eder ve ölen yakınları, dostları ile görüşüp hasret giderir.

Ya kabirdeki kimlik kontrolünde (sorgulamada) müslüman kimliğini kanıtlayamazsa, işi çok çetindir. Çünkü hemen kabir azabı başlar ve ölen yakınları acıyarak karşıdan bakar.

Amr İbni'l-Âs radiyallahü anh'ın vasiyeti:

Beni kabrime defnettığınız zaman, bir deve kesilip eti parçalara bölünecek kadar kabrimin yanında bekleyin. Siz yanımda iken kabrime alışayım ve Rabbimin elçilerine (meleklerle) vereceğim cevabın hazırlığını yapayım.

(Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kabre defin olunan meyyit, insanlar dağılıp giderken ayak seslerini işitir. (Taberânî)

Osman İbni Affan radiyallahu anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) ölen kimsenin defin işlemi tamamlanınca kabrinin başında durur ve derdi ki: ***“Kardeşiniz için istiğfar edin (günahlarının bağışlanmasını dileyin) ve onun sağlam söz (Kelime-i şehâdet) üzere sabit olmasını dileyin. Çünkü o, şu anda sorgulanmaktadır.*** (Ebû Dâvûd)

Huzur ve mutluluk !

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kabir; ya cennet bahçelerinden bir bahçe ya da cehennem çukurlarından bir çukurdur. (Tirmizî)

Huzur ve mutluluğun kaynağı, makam, mevki, yetki, mal, mülk ve servette değil, insanın iç yapısında, özünde yani ruhundadır. Çünkü ruh sıkıldığı, daraldığı ve bunalıma girdiği zaman, insanın dünyası kararır, en lüks villaları, sarayları ve köşkları ona cehennem çukuru gibi gelir.

“Allah, Allah” diye İlâhî aşkla yanan ve mânevî feyizlerle coşan ruhlara da karanlık mağaralar bile cennet gibi geniş, huzurlu ve feyizli gelir.

Kabir de böyledir. Toprağın üstünde ve konfor içinde yaşarken bile, îmanın tadından ve mânevî feyizlerden yoksun oldukları için gönülleri daralan, canları sıkılan ve ruhsal bunalıma girenler, toprağın altında daha çok sıkılacak, ruhsal bunalıma girecek ve kabirleri cehennem çukuruna dönüşecek. Dünyada îmanın tadını alanlar ve “Allah, Allah” diye ruhları coşanlar da, orada yine “Allah, Allah” diye ruhları coşacak ve kabirleri cennet bahçesine dönüşecek.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ölülerinizi iyi kimselerin arasına gömünüz. Çünkü hayattakiler kötü komşulardan rahatsız oldukları gibi ölenler de kötü komşularından rahatsız olurlar. (Hâkim)

Kuşkusuz kabir komşusu hayattaki komşulardan çok daha önemlidir. Çünkü hayatta olan kimse evini başka yerlere taşıyabilir ama ölen kimse kabrini başka bir yere taşıyamaz ki!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim sevdiği bir kimsenin kabrini ziyaret etse ve selâm verip biraz yanında otursa, (kabirdeki) selâmını alır ve kalkıp gidinceye kadar onunla huzur bulur. (Deylemî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim annesinin ve babasının ya da birinin (ölenin) kabrini her cuma günü ziyaret etse, Allah onun günahlarını bağışlar ve annesine, babasına iyilik edenlerden yazar. (Tirmizî - Taberânî)

Dünyada anneler, babalar küçük yavrularının okuldan gelmesini ve evli olup da evi ayrı olanların sık sık ziyarete gelmesini dört gözle bekledikleri gibi, kabirdeki anneler ve babalar da yavrularının ve yakınlarının kendilerini ziyarete gelmesini bekler ve onunla hasret giderirler.

KADERE İMAN

İmanın temel ilkelerinden biri de “Kadere îmandır,” Kadere îman, ister hayır ve ister şer olsun başımıza gelen her olayın Allah’ın takdiri ile olduğuna kesinlikle inanmak demektir.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz biz her şeyi kaderi ile yarattık. (Kamer - 49)

Büyük devletlerin küresel boyutlarda ve küçük devletlerin ülkeleri çapında plan ve projeleri olduğu gibi, göklerin ve yerin tek egemeni olan Allah’ın da bütün âlemleri kapsayan evrensel boyutlar da plan ve projeleri vardır. İşte buna Allah’ın takdiri ve varlıkların kaderi denir.

Eğer Yüce Allah’ın bütün âlemleri kapsayan evrensel boyutlarda plan ve projeleri (takdiri) olmasaydı, canlı ve cansız varlıklar kaderleri ile yaratılmasaydı,

Evrensel denge-düzen kurulamaz, her an korkunç kıyâmetler kopar, yeryüzünde ot bitmez ve tek bir canlı yaşayamazdı.

Yüce Allah buyuruyor:

Kaleme ve yazdıklarına andolsun. (Kalem - 2)

Âyet-i kerîmenin başındaki “Vav” kasem (yemin) vav’ı ve “Ve’l-kalem” deki lâm-ı tâ’rif”de ahd (belirlilik) için olduğundan, Yüce Allah “belirli bir kaleme ve onun Levh-i Mahfûz’a yazdıklarına” yemin ediyor.

Kalem ve Levh-i Mahfûz nedir?

Müfessirlerin sultanı Abdullah İbni Abbas radiyallahü anhüma diyor ki: Allah (c.c.) gökleri ve yeri yaratmadan önce “Kalem” adında nurdan bir varlık yarattı ve ona: “Kıyâmete kadar olacak her şeyi yaz” buyurdu.

Akıllı ve bilinçli bir varlık olan Kalem, Yüce Allah’ın buyruğu ile kıyâmete kadar yaratılacak olan bütün varlıkların kaderini en ince ayrıntılarına kadar Levh-i Mahfûz’a yazdı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah, beyaz inciden ve etrafı kırmızı yakuttan bir “Levh-i Mahfûz” yarattı, onun kalemi nur ve yazıları da nurdur. (Taberânî)

Atom, hücre ve mikroorganizma gibi varlıkların kaderi de yazıldı mı?

Yüce Allah buyuruyor:

Küçük ve büyük her şey (Levh-i Mahfûz’a) ayrıntılarıyla yazılmıştır.

(Kamer - 53)

Atom, hücre ve mikroorganizma gibi en küçük varlıkların kaderi tüm ayrıntıları ile yazıldığı gibi dünya, ay, güneş, yıldızlar ve galaksiler gibi en büyük varlıkların kaderi de tüm ayrıntıları ile yazılmış ve her biri Levh-i Mahfûz’daki kaderleri doğrultusunda yaratılmıştır.

En büyük devletler ve en güçlü ordular beklenmedik olaylar karşısında plan ve programlarında değişiklik yapma zorunluluğunda kalırlar ama...!

Hücreyi yaratan, ona bağımsız bir hayat veren ve çekirdeğindeki DNA moleküllerine canlıların kalıtsal şifrelerini kodlayan Allah, dilediği hücrelerden dilediği canlı varlıkları yaratır ve tek bir hücreyi yönettiği gibi,

Hücreler yığınınından meydana gelen bütün canlıları da aynı kolaylıkla yönetir.

Katı, sıvı ve gaz halindeki atomları yaratan ve çekirdeklerine korkunç enerji depolayan Allah, dilediği atomlardan dilediği boyutlarda yıldızlar, güneş sistemleri ve galaksiler yaratır ve elektronları atomun çekirdeği etrafında düzenli bir şekilde döndürdüğü gibi,

Dünyayı, ayı, güneşi, yıldızları ve galaksileri de takdir ettiği yörüngelelerinde aynı kolaylıkla döndürür ve hepsine koymuş olduğu çekim kanununa boyun eğdirir.

Bu nedenle Yüce Allah plan ve programında yani takdirinde kesinlikle değişiklik yapma zorunluluğunda kalmaz, plan ve programını dilediği gibi uygular.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Allahın bizim için yazdığının (takdirinin) dışında başımıza bir şey gelmez. O bizim Mevlâmızdır. Mü'minler sadece Allah'a tevekkül etsinler. (Tevbe – 51)

Peygamberimiz (s.a.v.) Abdullah İbni Abbas'a buyurdu ki:

Ey yavrum! Şunu iyi bil ki! Bütün insanlar sana bir fayda sağlamak için bir araya gelseler, sana bir fayda sağlayamazlar; ancak Allah'ın senin için yazdığı faydayı sağlar (ona sebep olur) lar.

Eğer sana bir zarar vermek için bir araya gelseler, sana bir zarar veremezler. Ancak Allah'ın senin aleyhinde yazdığı yazıyı gerçekleştirir (ona sebep olur) lar. Çünkü Kalem görevini tamamladı ve yazı (kader) kesinleşti. (Tirmizi)

Levh-i Mahfûz'daki yazılar değişmez mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Allah dilediğini imha eder (siler) ve (dilediğini de) sabit kılar. Çünkü kitapların anası O'nun katındadır. (Ra'd - 39)

Levh-i Mahfûz'daki yazılar Kader-i mübrem ve Kader-i muallâk olmak üzere iki kısımdır;

Kader-i mübrem

Kesin ve sabit demektir. Bu nedenle bunda hiçbir değişiklik olmaz. Örneğin, kader-i mübrem olan bir hastanın iyileşmesi için hatimler okunsa, sadakalar verilse, adaklar adansa, yüzlerce evliya dua etse ve yüzlerce doktor başında beklese, kader-i mübrem değişmediği için hasta iyileşmez ve ölümden kurtulamaz.

Üsâme İbni Zeyd radiyallahü anhüma diyor ki:

Peygamberimizin kızı (Zeyneb), oğlum ölmek üzere hemen bize gelin diye haber gönderdi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu: “Alan da veren de Allah'dır. O'nun katında her şeyin belirli bir eceli vardır. Sabretsin ve sevabını Allah'tan beklesin” diye kızına selâm gönderdi.

Kızı, “Ne olur, mutlaka gelsin” diye tekrar haber gönderince, Peygamberimiz (s.a.v.) Sa'd İbni Ubâde, Muaz İbni Cebel, Übeyy İbni Ka'b, Zeyd İbni Sâbit ve diğer sahabelerle birlikte kızına gitti.

Çocuk güçlkle nefes alıp veriyordu. Peygamberimize verdiler, kucağına aldı ve gözlerinden yaşlar boşandı. (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd - İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) in içi yandı ve gözlerinden yaşlar boşandı ama kader-i mübrem karşısında sabretmenin dışında elinden bir şey gelmedi ve torunu kucağında vefat etti.

Yüce Allah buyuruyor:

(Hz. Yusuf dedi ki:) Ey zindan arkadaşlarım! (Rüyanıza gelince), biriniz (zindandan çıkıp) yine efendisine şerbet sunacak; diğeri ise asılacak ve başından kuşlar yiyecek. Yorumunu istediniz iş (takdir edilmiş) kesinleşmiştir. (Yusuf - 41)

Güzelliği ve rüya yorumu ile ünlü olan Hz. Yusuf, iki zindan arkadaşının rüyasını yorumlarken birine, “Senin suçsuz olduğun anlaşılabilecek ve zindandan çıkıp eski görevine döneceksin” dedi. Diğeri de “Seni asacaklar, üç gün asılı kalacaksın ve kuşlar başının etini yiyecek” dedi.

Asılarak idam edilecek olan mahkûm, paniğe kapılıp “Ah! Vah! Ne yapayım” deyince, Hz. Yusuf: Bunun kader-i mübrem olduğunu ve aynen uygulanacağını söyledi.

Yorumladığı gibi şerbetçi suçsuz bulunup hükümdarın yanındaki eski görevine döndü. Diğeri ise suikastçılar tarafından aldatılıp hükümdarın ekmeğine zehir koyduğu için suçlu bulunup asıldı, üç gün asılı kaldı ve kuşlar başının etini yedi.

Kader-i muallâk

Kader-i muallâk şartlara bağlı olduğundan, şartların yerine gelmesi ile değişir. Örneğin; Kader-i muallâk olan bir hasta, gerekli tıbbi tedâvi yöntemlerinin uygulanması ya da ihlâslı kimselerin duası ile iyileşip sağlığına kavuşabilir.

Yüce Allah buyuruyor:

(Yunus (a.s) balığın karnında) karanlıklar içinde “Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke inni küntü mine’zzâlimîn” diye nida (tesbih) etti. (Enbiyâ - 87)

Âsur Devleti’nin başşehri Ninova halkına peygamber olarak gönderilen Hz. Yunus, yıllarca uğraştığı halde hiç kimse îman etmeyince kızdı ve bir gemiye binip oradan uzaklaşmak istedi. Ancak İlâhi emir gelmeden görevini terk ettiği için bindiği gemi şiddetli fırtınaya yakalanıp batma tehlikesi geçirince gemi personeli tarafından denize atıldı.

Denize atılan Hz. Yunus’u bir balık yutunca suçunu anlayıp Allah’tan korktu ve “Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke inni küntü mine’z-zâlimîn” (Senden başka ilâh yoktur, seni tesbih ederim, gerçekten ben zâlimlerden oldum) diye tesbih ve istiğfar etmeye başladı.

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer o (Yunus) çok tesbih edenlerden olmasaydı, insanların tekrar dirilecekleri güne kadar onun karnında kalırdı. (Sâffât - 143 - 144)

Hiz. Yunus'un balığın karnından kurtulması kader-i muallak (şarta bağılı) olduğundan, şart yerine gelince yani balığın karnında sürekli "Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke inni küntü mine'z-zâlimîn" diye tevhid, tesbih ve istiğfar edince, oradan kurtulup tekrar görevine döndü. Eğer sürekli tevhid, tesbih ve istiğfar etmeseydi yani şart yerine gelmeseydi orada ölecek ve balığın karnı ona mezar olacaktı.

Yüce Allah buyuruyor:

Biz de onun (Yunus'un) duasını kabul ettik ve onu sıkıntıdan (balığın karnından) kurtardık. İşte biz mü'minleri de böyle kurtarız. (Enbiyâ - 88)

Hiz. Yunus'un balığın karnında yani en sıkıntılı anında okuduğu tesbihat, mü'minlerin can simididir. Daralıp bunalanlar, evinde huzur bulamayanlar, işi bozulanlar, ağır borç yükü altında ezilenler, haksızlığa uğrayanlar ve doktorlardan ümidini yitirenler, cân-ı gönülden bu tesbihata devam ederlerse, kuşkusuz her dertten kurtulur ve huzura kavuşurlar. Çünkü Yüce Allah "İşte biz mü'minleri de böyle kurtarız" buyuruyor:

Peki, başımıza gelen sıkıntılar ya kader-i mübremse?

Gerçi başımıza gelen sıkıntılar kader-i mübremse tesbih, zikir ve dua ile geçmez, ama yapılanlar da boşa gitmez. Çünkü en zor ve en sıkıntılı günümüzde sevap olarak tartımıza konur.

Kadere îmanın faydaları!

Yüce Allah buyuruyor:

Yeryüzünde meydana gelen ve size isabet eden bir felâket yoktur ki, biz onu yaratmadan önce bir kitapta (Levh-i Mahfûz'da) yazılmış olmasın. Kuşkusuz bu Allah'a göre çok kolaydır. (Bunlar) elinizden çıkana üzülmemeniz ve O'nun verdiği nimetlere aşırı sevinip böbürlenmemeniz içindir. Çünkü Allah, kendini beğenip böbürleneni sevmez.

(Hadîd - 22 - 23)

Gerek yeryüzünde meydana gelen deprem, sel, fırtına, kıtlık ve kuraklık gibi doğal âfetler ve gerek hastalık, kaza, ölüm, dert ve hüzn gibi insanların başına gelen felâketlerin hepsi önceden takdir edilmiş ve Levh-i Mahfûz'a yazılmıştır.

Kadere yani her olayın önceden takdir edilip Levh-i Mahfûz'a yazıldığına inanan mü'minler, kendilerine, yakınlarına ya da mallarına, mülklerine bir zarar geldiği zaman, paniğe kapılıp bağırıp çağırmaz ve Allah'a isyan

etmezler. Ne yapalım takdir böyleymiş der, kadere boyun eğer ve Allah'ın kendilerini aydınlığa çıkarması için dua ederler.

İşleri hep olumlu gidip mal, mülk sahibi oldukları ve belirli makamlara geldikleri zaman da, takdir böyleymiş diye nimetleri Allah'tan bilip şükrederler. Kesinlikle benlik tutkusuna kapılıp böbürlenmez ve şımarmazlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Aziz ve Celîl olan Allah, huzuru, mutluluğu (kadere) rıza da, kederi ve sıkıntıyı da (kadere) isyanda kıldı. (Taberânî)

İnsanın dünyadaki ve âhiretteki mutluluğu ve ruhsal huzuru kaderine râzı olmasına bağlı olduğundan, kaderine râzı olmayıp isyan eden gâfillerin durumu gerçekten çok güç! ..

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahü Teâlâ buyurdu ki: Kim benim takdirime râzı olmaz ve belâlara sabretmezse, kendine benden başka rab arasın. (Taberânî)

Kalbine gelen ve kafasına takılan olumsuz vesveseleri, evhamları sö-küp atamayan, sinir hücrelerine söz geçiremeyen ve kendi kaderinde en küçük bir değişiklik yapma yetkisine sahip olmayan insanın, gerçekte kadere râzı olmanın dışında elinden ne gelir ki!..

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Ey İbni Abbas!) Şunu iyi bil ki, sana yazılmayan (bir şey), yanlışlıkla sana gelmez. Sana yazılan da yanlışlıkla başkasına gitmez. (Ahmed İbni Hanbel)

“Eyvah! Fırsatı kaçırdım ya da bu da nereden geldi” diyenlerin kulakları çınlasın!..

Hiç kimsenin başına kaderinde yazılı olmayan bir şey gelmeyeceğine ve kaderinde yazılı olan da yanlışlıkla başkasına gitmeyeceğine göre, “Bula bula, beni mi buldu?”, “Ne biçim kaderim varmış!” ya da “Fılan kimse ülkenin kaderini değiştirdi” gibi îman açısından tehlikeli sözlerin yerine,

“Mevlâ görelim neyler, neylerse güzel eyler” (Erzurumlu İbrahim Hakkı)

“Kimi atlas libas giyer, şükür bize aba düştü” (Yunus Emre)

diye kaderimize râzı olalım ve sadece Allah'a güvenelim.

KADIN - ERKEK İLİŞKİSİ

Yüce Allah buyuruyor:

Ey insanlar! Sizi tek bir nefis (Âdem) den yaratan ve ondan eşini (Havva'yı) yaratan ve ikisin den pek çok erkekler ve kadınlar üretilip yayan Rabbinizden korkun! (Nisâ - 1)

Yüce Allah Hz. Âdem'i üreme kanunu dışında başka bir yöntemle doğrudan toprak maddelerinden yarattı ve dünyada bir şey yemeden, içmeden cennetine koydu.

Hz. Âdem hayâller ötesi o güzelim cennette yaşadığı halde, içinde yalnızlıktan kaynaklanan bir burukluk vardı. Çünkü cennette tek insandı ve diğer varlıklarla tam uyum sağlayamıyordu.

Cennette uyku olmadığı halde ona hafif bir uyku verildi ve uyurken kanısız, bıçaksız mânevî bir yöntemle küçük kaburga kemiği çıkarıldı ve ondan yani kemik hücrelerinden Hz. Havva yaratıldı.

Hz. Âdem uyandığında karşısında çok güzel bir kız görünce gönlü ona ısındı, birbirilerine bakiştılar ve aralarında hemen uyum sağladılar.

İşte ilk kadın-erkek ilişkisi Hz. Âdem ile Hz. Havva arasında başladı ve Hz. Havva Hz. Âdem'in kemik hücrelerinden yani DNA'sından yaratıldığı için eşler arasında sevgi bağı oluştu.

Yüce Allah buyuruyor:

(Birbirinize) kaynaş (ıp mutlu ol) manız için size kendi (cinsi) nizden eşler yaratıp aranızda sevgi ve merhamet koyması, O'nun (Allah'ın) kudretinin alâmetlerindendir. Kuşkusuz bunda tefekkür eden toplum için ibretler vardır. (Rûm - 21)

Yüce Allah eşler arasında sevgi ve merhamet duygusunu sadece insanlara verdi. Gerçi hayvanlar da kendi cinsleri ile eşlenir ve üreyip çoğalırlar. Ancak aralarında sevgi ve merhamet duygusu olmadığından, eşlenmenin dışında birbiriyle ilgilenmez ve birbirinin derdine ortak olmazlar.

Hz. Âdem erkek ve Hz. Havva dişiydi. Gerçi ikisi de insandı ama aralarında fiziksel ve duygusal açıdan farklılıklar vardı ve bu farklılıklar, görev alanlarının farklı olacağının bir göstergesiydi.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey mü'minler! Kendinizi ve ehlinizi (eşinizi, çocuklarınızı), yakıtı insanlar ve taşlar olan ateş (cehennem) den koruyun. (Tahrîm - 6)

Fiziksel ve duygusal açıdan daha güçlü ve daha dirençli olan erkeklerle, eşlerinin ve çocuklarının sorumluluğu, giderlerinin karşılanması ve vatan savunması gibi ağır işleri veren Allah, kadınlara daha hafif işleri vermiş ve aralarında doğal bir denge kurmuştur.

Yüce Allah buyuruyor:

Kazancı iyi olan, durumuna göre (evine) harcama yapsın. Rızkı dar (geliri az) olan da Allah'ın kendisine verdiği kadar harcama yapsın.

(Talâk - 7)

İster evli ve ister bekâr olsun hiçbir kadın aile bütçesine katkı sağlaması için çalışıp kazanmaya zorlanamaz. Çünkü evli ise kadının yeme, içme, giyinme, ısınma ve ev kirası gibi bütün harcamaları, ekonomik durumuna göre kocasına aittir. Eğer bekâr ise babasına, babası yoksa ya da fakir ise zengin olan en yakın akrabalarına aittir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimsenin yaptığı harcamaların en faziletlisi, ailesi (eşi ve çocukları) için yaptığı harcama ile, Allah yolunda cihad etmek için atına (arabasına) yaptığı harcama ve Allah yolunda cihad ettiği arkadaşları için yaptığı harcamadır. (Müslim - Tirmizî - İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bakmakla yükümlü olduğu kimseleri ihmal etmek, günah olarak insana yeter. (Ebû Dâvûd)

Kadına bakmakla yükümlü olanlar eğer gerekli yardımı yapmaz, örf, âdet ve ekonomik durumlarına göre gerekli harcamaları karşılamazlarsa,

İslâm hukukuna göre kadın davacı olur ve hakkını zorla alır. Kadının hâkimin kararıyla zorla aldığı para, kendisinin dışarıda çalışıp kazanmasından daha helâl ve daha hayırlıdır. Çünkü bu hakkı ona Allah vermiş ve helâl kılmıştır.

Kocaları ya da babaları hasta, yoksul olduğu için çalışma zorunluluğunda kalan kadınlar için en hayırlı olanı, evlerinde el işi yaparak katkı sağlamalarıdır. Eğer evlerinde el işi yapma imkânları yoksa dışarıda sadece kadınların çalıştığı yerlerde çalışabilirler. Daha fazla para kazanmak için başlarını açmaları ve erkeklerle bir arada çalışmaları kesinlikle haramdır.

KADİR GECESİ

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçek biz onu (Kur'an'ı) Kadir gecesinde indirdik. Kadir gecesini (n değerini) sana bildiren nedir? Kadir gecesi, (içinde Kadir gecesi olmayan) bin aydan daha hayırlıdır. Onda (Kadir gecesinde) melekler ve Ruh (Cebrâil), Rablerinin izniyle her iş için peş peşe iner. O gece tanyeri ağarıncaya kadar selâmet (esenlik) tir. (Kadir Sûresi)

Peygamberimiz (s.av.) buyuruyor:

Kim faziletine inanarak ve karşılığını sadece Allah'tan bekleyerek Kadir gecesini ihya ederse, geçmiş günahları bağışlanır. (Buhârî - Müslim - Tirmizî - İbni Mâce - Ebû Dâvûd - Nesâî)

Cân-ı gönülden îman ve ihlâsla yapılmayan göstermelik ibâdetler Allah katında geçersiz olduğundan, Peygamberimiz: *"Kim faziletine inanarak ve karşılığını sadece Allah'tan bekleyerek"* diye uyarıyor ve Kadir gecesini ibâdetle geçirenlerin geçmiş günahlarının bağışlanacağını bildiriyor.

Kadir gecesinin özellikleri!

Bin aydan hayırlıdır: Bir tek Kadir gecesini ibâdetle geçirmek, içinde Kadir gecesi olmayan bin aydan hayırlı yani bir ömre bedeldir. Bin ay, tam 83 yıl 4 ay eder. Günümüzde 83 yıl yaşayan insanlar azdır. Gerçi bir kimse 83 yıl ve daha fazla yaşasa bile ömrünün tamamını ibâdetle geçiremeyeceğine göre, Kadir gecesini gözetmek ve ibâdetle geçirmek bizim için daha avantajlıdır.

Kur'an Kadir gecesinde indirildi: İnsanları şirk ve küfür bataklıklarından kurtarıp aydınlığa kavuşturacak olan Kur'an, Kadir gecesinde indirilmeye başlandı.

Melekler Kadir gecesinde yeryüzüne inerler: Bizler gökyüzündeki varlıkları görmek istediğimiz gibi, onlar da bizi görmek isterler. İşte yılda bir defa Kadir gecesinde başta Ruh (Cebrâil) olmak üzere gökyüzündeki melekler Allah'ın izniyle görevli olarak gruplar halinde yeryüzüne iner, müslümanların ibâdetini izler ve selâm verirler.

Kadir gecesi selâmettir: Akşam güneşin batışı ile Kadir gecesine ait özellikler, faziletler başlar ve tanyeri ağarıncaya (imsak vaktine) kadar devam eder. Kadir gecesi yazın en sıcak ya da kışın en soğuk mevsimlerinde de olsa, hava ılıman ve sakin olur. Ayrıca aşırı yağış, fırtına, sel, deprem ve savaşı gibi felâketler ve insanlarda gerilim olmaz.

Kadir gecesi belirli bir gece midir?

Müslümanların Kadir gecesini yakalama amacı ile Ramazan gecelerinin çoğunu ibâdetle geçirmeleri ve günahlardan kaçınmaları için Kadir gecesi gizli olmakla birlikte, Peygamberimiz (s.a.v.) bazı işaretler vermiştir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kadir gecesini Ramazanın son on gününde arayın! (Buhârî - Müslim - Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kadir gecesini Ramazanın son on günündeki tek gecelerde arayın!

(Buhârî)

Neden tek gecelerde?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz Allah tektir, teki sever. (Ebû Dâvûd - Tirmizî - Taberânî)

Sayıların içinde tekler ve teklerin içinde de **üç** ve **yedi** sayıları Allah katında daha sevimlidir. Bu nedenle Yüce Allah gökleri, yeri yedi kat olarak yaratmış, Kâbe'yi yedi defa tavaf etmeyi ve Safa ile Merve arasında da yedi defa sa'y etmeyi emretmiştir. Evliyalar içinde de üçler (kutuplar) ve yediler (ebdallar) Allah katında daha üstün oldukları gibi rükû ve secdelerde en az üç, ancak yedişer defa "Sübhâne Rabbiye'l-azîm" ve "Sübhâne Rabbiye'l-a'lâ" demek daha sevaptır.

Peygamberimizin hadis-i şerîfleri, sahabelerin görüşleri ve evliyaların keşifleri Ramazanın son on günündeki **yedi** yani Ramazan ayının **yirmi yedinci** gecesi üzerinde yoğunlaştığından, Ramazan ayının yirmi yedinci gecesi Kadir gecesi olarak kabul edilmiş ve bin küsur yıldan beri müslümanlar bu geceyi ibâdetle geçirmeye özen göstermiştir.

Âişe radiyallahü anha diyor ki:

"Ey Allah'ın Resûlü! Ben Kadir gecesinin hangi gece olduğunu bilsem, ne yapayım?" diye sordum.

Peygamberimiz (s.a.v.): ***"Allahümme inneke afüvvün tuhibb'ül-afve, fa'fü annî" (Allahım! Sen çok affedicisin, affetmeyi seversin, beni de affet) de buyurdu.*** (Tirmizî)

KALP VE GÖNÜL

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İyi bilin ki, bedende küçük bir et parçası vardır. Eğer o et parçası iyi olursa, bütün beden iyi olur. Eğer o kötü olursa, bütün beden kötü olur. İşte o kalptir. (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Göğüs boşluğunda ve sol memenin iki parmak altında çam kozalağı şeklinde bir et parçası vardır ki, ona **kalp** denir. Bedenin motoru olan kalp, kanda erimiş potasyum atomunun elektronları ile çalışır ve kanın hareketi doğrultusunda kasılarak dolaşım sistemini yönlendirir.

İnsanın bedensel hayâtı kalp denilen bu et parçasının sağlıklı ve düzenli çalışmasına bağlıdır. Aksi halde kalp durunca bütün hayâtî fonksiyonlar da durur ve insan ölür.

İç yapısı ve boyutları farklı olmakla birlikte hayvanlarda da kalp denilen bir et parçası vardır ve onların hayâtı da kalplerinin sağlıklı ve düzenli bir şekilde çalışmasına bağlıdır.

Ancak madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası olan insanda bu et parçasının dışında kalb-i hakikî (gerçek kalp) denilen madde ötesi nûranî bir kalp daha vardır ki, ona **gönül** denir.

İşte gönül denilen bu mânevî kalp iyi olduğu zaman, insan da iyi olur, Allah'a yönelir, günahlardan kaçınır ve ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapar. Eğer gönlün mânevî doğası bozulup fitne, fesat yuvasına dönüşürse ve şeytan dürtülerinin hedef noktası haline gelirse,

İnsanın da mânevî doğası bozulur, Allah'ı unuttur, günahlara dalar ve ibâdetlerden kopar.

Gönül ve insan

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah sizin bedeninize ve şeklinize değil, (mânevî) kalplerinize bakar.

(Müslim - İbni Mâce)

Kuşkusuz Allah insanların et parçasından oluşan kalplerinin kasılmasına ya da kanı pompalamasına değil, mânevî kalpleri olan gönüllerindeki îman, ihlâs ve niyetlerine bakar.

İnsanların mânevî kimliği gönüldür. Çünkü Allah'a inanan ve emirlerine boyun eğen gerçekte gönül olduğu gibi, inkâr edip isyan eden ve emirlerine karşı baş kaldıran da gönüldür.

İnsanların madde ötesi âlemlerle iletişimini sağlayan da gönüldür. Bu nedenle Yüce Allah insanların bedenlerine değil gönüllerine baktığı gibi keşfi açık olan evliyalarda insanların gönlüne bakar ve kimin gerçek mü'min ya da inkârcı olduğunu gönüllerindeki nur ve zulmetten anlar.

Ne yazık ki en tehlikeli düşmanımız olan şeytan da insanların kaşına, gözüne değil sadece gönlüne bakar ve olumsuz vesveseler verip gönlünü karartmaya ve hak yoldan saptırmaya çalışır.

Ebû Hureyre radiyallahü anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) göğsüne işaret ederek üç defa, “Takvâ buradadır, takvâ buradadır, takvâ buradadır” buyurdu. (Müslim - Tirmizî)

Gerçek îman ve takvâlık (Allah korkusu) gönülde olduğundan, insanların Allah katındaki değeri gönüllerindeki takvâlık ile orantılıdır ve Allah’a en yakın olanlar, en fazla takvâ olanlardır.

Gönlün doğasını koruma

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her çocuk İslâm fıtratı üzere doğar. Sonra, annesi-babası onu yahudi, hristiyan ya da putperest yapar. (Taberânî - Ebû Ya'lâ)

İslâm fıtratı üzere doğan insanların hepsi doğuştan günahsızdır ve gönülleri nur gibi parlak ve tertemizdir. İşte gönlün bu doğasını koruyarak yaşayanlar ve âhîret âleminde îmanla göçenler, o güzelim cennete kavuşur ve orada ebedî (sürekli) mutlu olurlar.

Ya gönlün doğasını bozanlar?

Yüce Allah buyuruyor:

Hayır! Aksine yaptıkları günahlarından dolayı kalpleri kararmıştır.

(Mutaffifin - 14)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsan bir günah işlediği zaman gönlünde siyah bir nokta oluşur. Eğer derhal tevbe ve istiğfar edip o günahı terk ederse, gönlü yine nurlanır. (Eğer) günaha devam ederse, siyah noktalar çoğala çoğala gönlünün tamamını kaplar. İşte bu siyah noktalar Allahü Teâlâ'nın: “Hayır! Aksine yaptıkları günahlarından dolayı kalpleri kararmıştır” buyurduğu siyah noktardır. (Nesâî - Tirmizî)

Meleklerin ilhamı ile şeytanların dürtüleri arasında bocalayan **gönül**, doğasını koruduğu sürece meleklerle yaklaşır, onların ilhamından feyizler alır ve şeytanlardan uzaklaşır. Doğası bozulan gönüller de şeytanlara yaklaşır, onların dürtüleri ile daha da kararır ve meleklerden uzaklaşır.

Meleklerle uyum sağlayan ve onların ilhamından feyiz alan gönüller dünyada her çeşit sıkıntı ve gönül darlığından kurtulup ruhsal huzura kavuşur ve âhiret âleminde de o güzelim cennette ebedî mutlu olurlar. Şeytanlarla uyum sağlayan ve onların dürtüleri ile daha da kararan gönüller de, dünya da stres, sıkıntı derken ruhsal bunalıma sürüklenir ve âhirette de o korkunç cehenneme atılırlar.

İster hayır ve ister şer olsun gönül bir şeyi benimseyince hiç kimseyi dinlemez, akla danışmaz ve geleceğini de düşünmez. Padişahın biricik kızı çadırda yaşayan bir çingeneye aşık olunca ve ondan başkasıyla evlenmem diye diretince, atalarımız, **“Gönül ferman dinlemez”** demişler.

Melekle şeytan arasında bocalayan gönül, padişah fermanını dinlemediği gibi ilâhi emirleri de dinlemez ve her çeşit sapık görüşleri de benimseyebilir. Bu nedenle hiç kimse gönlüm temiz diye kendine güvenmemeli, her zaman Allah’a sığınmalı ve aşağıdaki âyet-i kerîmeyi çok okumalıdır.

“Rabbimiz! Bizi doğru yola ilettikten sonra gönüllerimizi (haktan) saptırma! Bize yüce katından rahmet bağışla. Çünkü sen bağışçı çok bol olansın. (Âl-i İmrân - 8)

Ayrıca Peygamberimizin çok sık okuduğu aşağıdaki duaları da okuyalım.

“Allahım! İmanı bize sevdire ve gönüllerimizi imanla süsle (nurlandır). Kâfirliği, günah işlemeyi ve isyanı bize çirkin göster (nefret ettir) ve bizi doğru yolu bulanlardan kıl.” (Ahmed İbni Hanbel)

“Ey gönülleri dilediği gibi yönlendiren Allahım! Gönlümüzü sana itaate yönelt.” (Müslim - Ahmed İbni Hanbel)

“Ey gönülleri dilediği gibi çeviren Allahım! Gönlümü senin (hak) dinin üzere sabit kıl.” (Tirmizî - Ahmed İbni Hanbel)

KANAAT VE HIRS

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbinin rahmetini onlar mı taksim ediyorlar? Halbuki onların dünya hayâtında aralarındaki geçim (rızk) larını biz taksim ettik. (Toplumsal dengenin gereği) birbirlerine işlerini gördürmeleri için bazısını bazısına (farklı) dereceler (ve farklı yetenekler) le üstün kıldık. Rabbinin rahmeti onların biriktirip yığdıklarından daha hayırlıdır. (Zuhruf - 32)

Madde ötesi âlemlerdeki varlıkları sadece bir “**OL**” emri ile ve madde âlemindeki varlıkları da zincirleme sebepler kuralı doğrultusunda yaratan Allah,

Madde âlemindeki denge-düzenin gereği aynı kovanda yaşayan arıları bile farklı özellikler ve farklı yeteneklerle yarattığı gibi, toplumsal denge-düzenin gereği insanları da farklı özellikler ve farklı yeteneklerle yaratmış ve bazı insanları mal, mülk, makam ve yetki açısından diğerlerinden üstün kılmıştır.

Neden mi?

Tek bir binanın yapımı için bile, mimar, mühendis, hafriyatçı, kalıpcı, demirci, betoncu, duvarcı, sıvacı, sucu, elektrikçi, doğramacı, camcı, fayansçı ve boyacı gibi farklı özelliklere ve farklı yeteneklere sahip insanlar gerektiğinden,

Yüce Allah insanları fiziksel ve beyinsel açıdan farklı özelliklerle yaratmış ve toplumsal düzene katkıda bulunmaları için farklı yetenekler vermiştir.

Eğer Yüce Allah insanların hepsini fiziksel ve beyinsel açıdan tek tip varlıklar olarak yaratsaydı, doğal olarak herkes aynı işi yapacağından toplumsal düzen kurulamaz, insanlar birbirinden yararlanamaz, yatırımlar yapılamaz, büyük işler başarılamaz ve devlet düzeni bile kurulamazdı.

İşte kim Yüce Allah'ın verdiği yeteneklere ve taksimde payına düşen işe, aşa razı olup başkalarının işinde, aşında ve yaşantısında gözü olmasa, buna **Kanaat** denir. Kanaat eden kimse gönül huzuru ile dünyada rahat yaşar ve âhiret âleminde o güzelim cennete kavuşur,

Kim de Yüce Allah'ın verdiği yeteneklere ve taksimde payına düşen işe, aşa razı olmayıp başkalarının işinde, aşında ve yaşantısında gözü olsa, buna **Hırs** denir. Hırslı (ihtiraslı) kimsenin gönlü daralır, dünyası kararır ve âhireti felâket olur.

Bu gerçekler karşısında Erzurumlu İbrahim Hakkı'nın;

“Görelim Mevla neyler, neylerse güzel eyler”

ve Yunus Emre'nin;

“Kimi atlas libas giyer, şükür bize aba düştü”

diye taksimde payımıza düşen işe, aşa ve yaşantıya razı olmanın dışında elimizden ne gelir ki!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'ın size verdiği nimeti küçümsememeniz için (yaşantısı) sizden aşağı olanlara bakın, sizden daha üstün olanlara bakmayın! (Müslim

- Tirmizî - İbni Mâce - Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'ın sana taksim ettiği rızka razı ol ki, insanların en zengini olursun. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gerçek zenginlik mal çokluğu ile değil, gönül zenginliği ile.
(Buhârî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Aza kanaat etmeyen, çok mala da doymaz. (Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanoğlunun iki vadi dolusu altını olsa, (kanaat etmeyip) üçüncüsünü de ister. Onun gözünü ancak (kabre girince) bir avuç toprak doyurur. (Buhârî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsan yaşlansa da, onun iki duygusu sürekli genç kalır. Biri çok kazanma (mal edinme ve belirli makamlara gelme) hırsı, diğeri de çok yaşama hırsıdır. (Buhârî - Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim yaptığı bir işten geçimini sağlıyorsa, ona devam etsin. (Beyhakî)

KELİME-İ ŞEHÂDET

Kelime-i şehâdet nedir?

“Eşhedü” (ben şehâdet ederim) ile başladığı için “**Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlühü**” ye **Kelime-i şehâdet** denir.

Anlamı: Madde ve madde ötesi bütün âlemlerin Rabbi olan Allah biridir. Eşi, ortağı, dengi, yardımcısı ve benzeri yoktur. Canlı ve cansız bütün varlıkları yaratan, dilediği gibi yöneten, yönlendiren ve evrende kesin bir denge-düzen kuran O’dur. Bütün varlıklar O’nun emri, denetimi ve kesin kontrolü altındadır. O’nun izni olmadan tek bir varlık hareket edemez ve yörüngesini değiştiremez.

Dünyayı, ayı, güneşi, yıldızları ve galaksileri yaratan, yörüngelerine oturtan ve çekim kanununa boyun eğdiren O’dur.

Evrendeki denge, düzen, kesin disiplin ve varlıklar arası uyum, Yüce Allah'ın varlığının ve birliğinin kesin kanıtıdır. Canlı ve cansız bütün varlıklar O'nu hamd ile tesbih eder ve O'ndan başka ilâh olmadığına şehâdet eder. Evet **Allah birdir, O'ndan başka ilâh yoktur ve Hz. Muhammed O'nun kulu ve son Peygamberidir.**

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İslâm beş temel üzerine kurulmuştur; Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resûlü olduğuna şehâdet etmek (Kelime-i şehâdet getirmek), namaz kılmak, zekât vermek, Kâbe'yi hacctmek ve Ramazan orucunu tutmak. (Buhârî - Müslim - Tirmizî - Nesâî - Ahmed İbni Hanbel)

İslâm'ın beş temel ilkesinin birincisi, anlamını bilerek ve kalben inanarak dil ile sözlü olarak Kelime-i şehâdet getirmek yani **“Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlühü”** demektir.

Kelime-i şehâdet îmanın özü ve İslâm'ın tek giriş kapısıdır. İslâm, son hak din olduğundan bu kapı, ırkı, rengi, dili ve inancı ne olursa olsun bütün insanlara açıktır ve kıyâmete kadar açık kalacaktır.

İslâm'ın dışında kalanlar, sapık ideoloji bataklıklarında çırpınanlar ve saygı duruşu adı altında putlaştırılan heykellerin önünde tapınanlar,

Azrâil tatlı canlarını almadan önce “Kelime-i şehâdet” kapısından İslâm'a giriş yaparlarsa, derhal müslüman olur, günahlarından arınır ve o güzelim cennete aday olurlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahü Teâlâ buyurdu ki: “Lâ ilâhe illâllah (Muhammedün Resûlullah) benim kale'mdir. Kim benim kale'me girerse, azabımdan emin olur. (Hâkim - Ebû Nuaym)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Allah'tan başka ilâh yoktur ve Muhammed Allah'ın Resûlüdür” diye şehâdet eden (Kelime-i şehâdet getiren) kimseye, Allah cehennemî haram kılar. (Müslim - Tirmizî - Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Allah'tan başka ilâh yoktur ve Muhammed Allah'ın Resûlüdür” diye şehâdet eden (Kelime-i şehâdet getiren) kimse, cennete girer. (Bezzar)

Anlamını bilerek ve kalben inanarak dili ile Kelime-i şehâdet getirenler, kul hakkı ya da başka günahlardan dolayı cehenneme girseler bile, kâfirlerle birlikte aynı yerde yanmaz ve sürekli orada kalmazlar. Günahlarından arınınca yani cennetteki yaşam koşullarına uyum sağlayacak yapıya kavuşunca cehennemden çıkar ve cennetteki mü'min kardeşlerine kavuşurlar.

Anlamını bilerek ve kalben inanarak Kelime-i şehâdet getirenler, namaz, oruç gibi İslâm'ın diğer şartlarını da yerine getirseler ve her çeşit günahlardan kaçınırsalar,

Cehennemde bir an yanmadan doğruca cennete gider ve orada ebedî mutlu olurlar!..

KELİME-İ TAYYİBE

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Görmedin mi, Allah Kelime-i tayyibe (güzel kelime) yi kökü (yerde) sabit, dalları gökte olan güzel bir ağaca nasıl benzetme yaptı?

O (güzel ağaç), Rabbinin izniyle her zaman meyvesini verir. Düşünüp öğüt alsınlar diye Allah insanlara örnekler veriyor. (İbrahim - 24 - 25)

İnsanlar düşünüp öğüt alsınlar diye madde ile mânevîyat arasında benzetmeler yapan Allah, bu âyet-i kerîmede de kelime-i tayyibeyi kökü yerde sabit ve dalları göğe (yukarı) doğru uzanan güzel bir ağaca benzetme yapıyor ve güzel ağacın her zaman meyve verdiğini bildiriyor.

Kelime-i tayyibe, şirkten arınmış güzel bir söz demektir. Tevhid (Allah bir) inancının simgesi olan “Lâ ilâhe illâllah” a **Kelime-i tayyibe** ve **Kelime-i tevhid** denir.

Kelime-i tayyibe ile güzel ağaç arasındaki benzerlikler

Güzel ağacın kökü yerde sabit olduğundan, aşırı sel sularına ve şiddetli fırtınalara karşı boyun eğmeden yerinde dimdik durduğu ve göğe (yukarı) doğru uzanan dallarında Rabbinin izniyle her zaman güzel ve tatlı meyveler verdiğ gibi,

Tasavvuf dilinde **Mârifetullâh** ağacı denilen Kelime-i tayyibenin (Kelime-i tevhidin) kökü yani “Lâ ilâhe illâllah” inancı kalplerinde sabit olan müminlerde, din karşısı sapık ideolojilere ve baskıcı rejimlere karşı boyun eğmeden inançları doğrultusunda yerlerinde dimdik durur ve Rablerinin izni ile her zaman zikir, şükür ve amel-i sâlih gibi güzel ve tatlı mânevî meyveler verirler.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim izzet (saygınlık) istiyorsa, izzetin hepsi Allah'ındır. O'na (Allah'a) ancak Kelime-i tayyibe yükselir. Onları da O'na ancak amel-i sâlih yükseltir. (Fâtır - 10)

Kim dünya'da ve âhirette izzet, şeref ve saygınlık isterse, Allah'tan istesin. Çünkü izzet ve saygınlığın hepsi Allah'a aittir. Allah katına ancak şirkten arınmış ihlâslı tertemiz söz olan Kelime-i tayyibe yükselir ve amel-i sâlih denilen güzel ibâdetlerde onları Allah'a ulaştırır.

Peygamberimiz (s.a.v) buyuruyor:

“Kim ihlâs ile Lâ ilâhe illâllah derse cennete girer”. “Ya Resûlallah! Onun ihlâsı nedir?” denildi. “Allah’ın haram kıldığı her şeyden sizi engellemesidir.” buyurdu. (Bezzar)

Tevhide dayanan Allah’a îmanın özü “Lâ ilâhe illâllah” ve Lâ ilâhe illâllah’ın özü de ihlâstır. Kim cân-ı gönlünden ihlâs ile Lâ ilâhe illâllah der yani gerçekten inanırsa, îmanı ve ihlâsı o kimseyi kesinlikle günahlardan korur. Çünkü inancı günah işlemesine engel olur.

Peygamberimiz (s.a.v) buyuruyor:

Kim Allah’ın rızasını talep ederek (ihlâs ile) “Lâ ilâhe illâllah” derse, Allah ona cehennemi haram kılar. (Buhârî - Müslim - Nesâî - İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor,

En faziletli zikir “Lâ ilâhe illâllah” ve en faziletli dua “Elhamdülillâh”dır. (Tirmizî - İbni Mâce - Nesâî - Hâkim - İbni Hibban)

En faziletli zikir, tevhid (Allah bir) inancının simgesi olan “Lâ ilâhe illâllah” dır. Çünkü anlamını bilerek ve kalben inanarak “Lâ ilâhe illâllah” diye zikir eden kimsenin günahları silinir, kalbi nurlanır, îmanı güçlenir ve gönlü Allah’a yönelir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İmanlarınızı “Lâ ilâhe illâllah” (zikri) ile yenileyin. (Hâkim - Ahmed İbni Hanbel)

Bedensel hayâtımız solunum ve dolaşım sistemlerimizin sürekli ve düzenli çalışmasına bağlı olduğu gibi, mânevî hayâtımız da dilimizin ve kalbimizin sürekli ve düzenli (bilinçli) bir şekilde “Lâ ilâhe illâllah” diye Allah’ı zikretmemize bağlıdır.

Madde âlemindeki doğal dengeler, elektronlardan yıldızlara ve kan dolaşımından akarsulara kadar her şeyin sürekli hareket etmesine bağlı olduğu gibi,

Mânevî dengeler de insanların sürekli Allah’ı zikir edip îmanlarını yenilemelerine ve ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapmalarına bağlı olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v), “Lâ ilâhe illâllah (zikri) ile îmanlarınızı yenileyin” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kimin (dünyadaki) son sözü “Lâ ilâhe illâllah” olursa, cennete girer.

(Ebû Dâvûd - Hâkim)

Dünyadaki son sözü “Lâ ilâhe illâllah” olan yani “Lâ ilâhe illâllah” dedikten sonra başka bir şey konuşmadan ölen kimse, kul hakkı ya da başka günahlarından dolayı cehenneme girse bile orada sürekli kalmaz, günahlarından arındığı an oradan çıkar ve o güzelim cennete kavuşur.

İşte son nefeste “Lâ ilâhe illâllah “ diyebilmek ve âhiret âlemine îman ile gidebilmek için her zaman ve her yerde sürekli “Lâ ilâhe illâllah” diyelim ve bunu kalbimize yerleştirelim.

KIBLE

Yüce Allah buyuruyor:

Herkesin (her toplumun ibâdet ederken) yöneldiği bir yönü (kıblesi)

vardır. (Bakara - 148)

Hak olsun, bâtıl olsun her toplumun ibâdet ederken, tapınırken ya da putlaştırdığı bir taşın önün de saygı duruşu adı altında tören yaparken yöneldiği bir yönü vardır. İşte o yöne **kible** denir.

Müslümanların ilk kıblesi Kudüs'teki Mescid-i Aksâ idi. Kâbe'nin kible olmasını çok arzu eden Peygamberimiz, hicretten önce Mekke'de Hacer-el-Esved ile Rükn-i Yemânî arasında namaz kılmaya özen gösteriyordu. Çünkü bu durumda hem Kâbe'ye hem de Mescid-i Aksâ'ya dönmüş oluyordu.

Ancak hicretten sonra Medine'de farklı bir durum ortaya çıktı. Kible'ye yani Mescid-i Aksâ'ya döndüklerinde Kâbe arkalarında kalıyor ve Peygamberimiz bundan hüzünleniyordu. Bu nedenle gökyüzüne bakıp Hz. Cebrâil'i gözetliyor ve kible konusunda yeni bir vahiy getirmesini bekliyordu.

Yüce Allah buyurdu:

(Ya Muhammed!) Yüzünü göğe doğru çevirip durduğunu (kible konusunda vahiy beklediğini) görüyoruz. Şimdi seni arzu ettiğin bir kible'ye çeviriyoruz. Artık yüzünü Mescid-i Haram (Kâbe) tarafına çevir, (Ey mü'minler!) Siz de nerede olursanız olunuz, (namazda) yüzlerinizi o yöne (Kâbe'ye) çevirin. (Bakara - 144)

Medine’de 16-17 ay kadar Mescid-i Aksâ’ya doğru namaz kılındıktan sonra Şaban ayının ortalarında Hz. Cebrâil geldi, bu âyet-i getirdi ve Mekte’deki **Kâbe** müslümanların kiblesi oldu.

Kâbe, Mekke’deki Mescid-i Haram’ın ortasında bulunan taştan yapılmış dört köşe ve tek oda şeklinde bir yapıdır. Ancak gerçek kible Kâbe’nin binası değil arsası olduğundan, kible Kâbe’nin boyutları ile sınırlı olmayıp üst taraftan yedi kat göklere ve alt taraftan yedi kat yerin altına (dünyanın merkezine) kadar kible hükmündedir. Bu nedenle Kâbe’nin çevresindeki yüksek binalarda, dağların tepesinde ve uçakta kılınan namazlar geçerli olduğu gibi, evlerin zemin katında, yeraltındaki kömür ocaklarında ve denizaltı gemilerinde kılınan namazlar da geçerlidir.

Cenaze namazı dâhil bütün namazlarda ve tilavet secdesinde **İstikbâl-i kible** yani Kâbe’ye dönmek farzdır. Bu nedenle müslümanların kible yönünü iyi bilmeleri, yabancı yerlerde yöre halkından sözüne güvenilir kimselere sormaları ve ıssız yerlerde kendi görüşlerine göre kible yönünü araştırdıktan sonra namaz kılmaları gerekir.

Yabancı bir yerde sözüne güvenilir (namaz kılan) kimseler bulunduğu halde onlara sormadan ya da ıssız bir yerde kendi görüşüne göre güzelce araştırma yapmadan namaz kılan kimse, gerçekten kibleye isabet etmiş olsa bile, namazı tekrar kılması gerekir. Çünkü o gerekeni yapmamış, kibleyi güzelce araştırmamış, işi şansa ve tesadüfe bırakmıştır.

Yabancı bir yerde yöre halkından sözüne güvenilir kimselere sorduktan ya da ıssız bir yerde kendi görüşüne göre güzelce araştırma yaptıktan sonra namaz kılan kimse, sonradan kible konusunda yanlış olduğunu anlasa bile namazı tamamdır, tekrar kılması gerekmez. Çünkü gerekeni yapmış, kibleyi araştırmış, işi şansa ve tesadüfe bırakmamıştır.

Yöre halkından sözüne güvenilir kimselerin bulunmadığı bir yerde kible konusunda farklı görüşlere sahip olanlar, farklı yönlerde dönüp namazı teker teker kılar, cemaat yapamazlar. Eğer içlerinde aynı görüşte olanlar varsa, onlar kendi aralarında cemaat yapabilirler.

Yeryüzündeki bütün müslümanların tek kiblesi vardır, o da Kâbe’dir, Kâbe’nin dışında başka bir yöne dönülerek namaz kılınamaz ve Kâbe’nin dışında hiçbir şey tavaf edilemez. Türbelerin, türbelerdeki sandukaların, heykellerin ve nevrızda yakılan ateşlerin etrafında tavaf eder gibi dönmek haramdır ve dinden çıkma nedenidir.

Savaş ve terör tehlikesi olan yerlerde, kibleye dönüp namaz kılsam arkamdan düşman saldırabilir gibi kuşkusu olanlar, ağır hasta olup kibleye

dönmeye gücü yetmeyenler ve çevirecek kimseleri olmayanların kıblesinin dışında başka yönlere dönüp namaz kılmalarında bir sakınca yoktur.

Yeryüzündeki bütün müslümanlar her an kibleye dönüp namaz kıldıkları için, namazın dışında da kibleye karşı saygılı olalım. Bu nedenle tuvalette ve banyoda önümüzü ya da arkamızı kibleye dönmeyelim ve abdest alırken bile kibleye karşı tükürmeyelim ve sümükürmeyelim.

KİYÂMET

Yüce Allah buyuruyor:

Kesinlikle kıyâmetin vakti gelmektedir, bunda kuşku yoktur. Ve yine kesinlikle Allah kabirlerdeki ölüleri diriltip kaldıracaktır. (Hac - 7)

Kıyâmet konusunda zaman, çoktan geriye doğru saymaya başlamıştır. Bunda asla kuşku yoktur ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah, ölüleri yenisinden diriltip kabirlerinden kaldıracak ve mahşer yerinde yargılayacaktır.

Ölüm ve kıyâmet !

Biri bireysel, diğeri evrensel! İkisi de insanoğlunu aşan, bilim ve teknolojiye meydan okuyan iki olay, ilkçağların insanları gibi çağımızın insanı da ölüme boyun eğdiği gibi, kıyâmet olayına da boyun eğecek ve korkudan çıldırıp ölecek.

Kıyâmet olayı nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

Güneş ve ay hesap ile (yörüngelerinde dönmekte) dir. (Rahman - 5)

Güneşi, ayı yaratan, yörüngelerine oturtan ve çok hassas matematiksel kurallara göre onların hareketini düzenleyen Allah (c.c.), atomun çekirdeği etrafında dönen elektronlardan uzaydaki belirli bir merkezin etrafında dönen galaksilere kadar her şeyi çok hassas matematiksel kurallara göre düzenlemiş ve evrende kesin bir denge-düzen kurmuştur.

İşte kıyâmet olayı, bu evrensel denge-düzenin kökten değişip başka bir düzene geçiş olayıdır.

Hz. İsrâfil'in Sûr'a üflemesi ile başlayacak olan kıyâmet olayında, maddelerin en küçük yapıtaşları olan atomlar parçalanıp başka maddelere dönüşecek, çekim, kimya, fizik ve biyoloji kanunları yürürlükten kalkacak,

bugünkü düzen kökten değişip yeni bir düzen kurulacak ve **Âhiret âlemi** başlayacak!..

Kıyâmet ne zaman kopacak?

Kıyâmet olayı ilkçağlardan beri insanların ilgisini çektiği için her toplum peygamberine, “Kıyâmet ne zaman kopacak?” diye sorduğu gibi Peygamberimize de aynı soru yöneltilince,

Yüce Allah buyurdu:

(Ya Muhammed’) Sana kıyâmetin ne zaman gelip çatacağını (kopacağını)? soruyorlar. De ki: Onun ilmi (ne zaman kopacağı bilgisi) ancak Rabbinin katındadır. Onun vaktini O’ndan başkası (bilemez ve) açıklayamaz. (A’râf - 187)

Hız. Cebrâil (bir gün) Peygamberimize “Kıyâmet ne zaman kopacak?” diye sordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Sorulan (Muhammed), soran (Cebrâil) den daha bilgili değildir.”

(Buhârî - Müslim - Tirmizî)

Hız. Muhammed gibi bir peygamber ve Hız. Cebrâil gibi bir melek kıyâmetin ne zaman kopacağını bilmediğine göre, Allah’tan başka hiçbir varlık kıyâmetin ne zaman kopacağını bilemez ve tahmin de edemez.

Ancak madde âleminde her olayı belirli bir sebepler kuralına bağlayan Allah, hiç kuşkusuz kıyâmet olayını da belirli bir sebepler kuralına bağlamıştır. Örneğin, dünyanın kendi ekseninde saatte 1666 km. hızla batıdan doğuya doğru dönmesi ile gece-gündüz ve 150.000.000 km. uzaklıktaki güneşin etrafında dönmesi ile mevsimler meydana geldiği gibi,

Galaksilerin uzaydaki belirli bir merkezin etrafında dönüp turlarını tamamlaması ile de belki (Allah bilir) kıyâmet kopabilir.

Çağımızın bilim adamları bunun hesabını yapamazlarmı?

Ne çağımızın, ne de gelecek çağların bilim adamları bunun hesabını yapamaz ve kıyâmetin ne zaman kopacağını bilemez. Gerçi çağımızın bilim adamları dünyadan yaklaşık 384.000 km. uzaklıktaki aya insanlı uzay aracı göndermesini başardı ama daha ileri gitmesini başaramadılar.

Çünkü daha ileri gitmek, örneğin dünyadan 6.000.000.000 km. uzaklıktaki Plüton gezegenine gidip gelmek için yaklaşık 12 milyar km.lik bir yolculuğu göze almak gerekir. Bu yolculuğun gerçekleşmesi için, öncelikle sağlıklı uzun bir ömre, sonra milyarlarca ton yakıt, milyarlarca oksijen tüpüne, milyarlarca ton gıda, temizlik, sağlık malzemelerine ve bunları taşı-

yacak Ağrı Dağı büyüklüğünde uzay aracına ve bu aracı fırlatacak dev bir rampaya ihtiyaç vardır.

Günümüzün koşullarında hayâl bile edemeyeceğimiz bu yolculuk gelecekte gerçekleşse bile, çapı yüz bin ışık yılı olan (bir ışık yılı 9.460.800.000.000 km.) Samanyolu Galaksisi'ne göre 12 milyar km.lik yol nedir ki!

Uzayda milyarlarca yıldız kümesinden oluşan ve Samanyolu'ndan çok daha büyük çapta binlerce galaksinin bulunduğu düşünelim ve kıyâmetin ne zaman kopacağını ancak onları yaratan Allah bilir diye secdeye kapanalım. Allahım! Ne büyüsun sen. Seni tenzih etmekten bile âciziz.

Kıyâmet neden kopacak?

Ölünce çürüyüp toprağa dönüşen insanların, yeniden dirilip kabirlerinden kalkmaları için, bugünkü istikrarsız ve çalkantılı düzenin yerine, istikrarlı ve kalıcı bir düzenin kurulması için, haksızlığa uğrayanların, işkence görenlerin ve dövülüp sövülenlerin haklarını almaları için ve bu fânî dünyada Allah'a itaat edenlerin cennette ebedî mutlu yaşayabilmeleri için,

Kıyâmetin kopması şarttır. Çünkü bunun başka bir alternatifi yoktur.

Bilimsel açıdan baktığımızda! Ay dünyanın etrafında, dünyada uydusu ay ile birlikte güneşin etrafında ve güneş de uyduları ve uydularının uyduları ile birlikte 30.000 ışık yılı uzaklıktaki Samanyolu Galaksisi'nin merkezi etrafında döndüğü gibi, Samanyolu ve diğer galaksiler de milyarlarca yıldızları ve güneş sistemleri ile birlikte uzaydaki bir merkezin etrafında dönmektedir.

Peki, bu hareketlilik sonsuza kadar devam edecek mi? Yıldızların enerjisi tükenmeyecek mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Görmez misin ki Allah geceyi gündüze katıyor (günler uzuyor) ve gündüzü geceye katıyor (geceler uzuyor) ve güneşi, ayı (yörüngelerine oturtup) emrine boyun eğdirdi. Bunların her biri belirlenmiş bir zamana kadar (yörüngelerinde) hareket ederler. (Lokman - 29)

Yüce Allah'ın belirlediği vakit gelince insanlar ölüp aslına (toprak maddelerine) dönüştüğü gibi yıldızlar da yörüngelerinden fırlayıp aslına (enerjiye) dönüşecek ve "Kıyâmet" kopacaktır.

Değerli okurlarım!

Allah'ın takdir ettiği vakit gelince mutlaka kıyâmet kopacaktır, bunda asla kuşku yoktur. Elimizde tek seçeneğimiz var. Bizi ve bütün âlemleri yaratan ve dilediği gibi yönlendiren Yüce Allah'ın takdirine boyun eğip, emirleri doğrultusunda yaşayalım ve o güzelim cennete aday olalım.

KİYÂMETİN ALÂMETLERİ

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (inkârcılar) kıyâmetin kendilerine ansızın gelmesini mi bekliyorlar? Halbuki onun alâmetleri (ve son peygamber) geldi ki! (Muhammed - 18)

Kıyâmetin kişisel, toplumsal, küresel ve evrensel boyutlarda olmak üzere pek çok alâmetleri vardır. İşte bu alâmetlerin hepsi vakti gelince meydana çıkacak ve sonra kıyâmet kopacak.

Gerçekte madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası, varlıklar âleminin özü, meyvesi ve o güzelim cennetin adayı olan ilk insan Hz. Âdem'in yaratılması ile evrende geriye sayım işlemi başlamış ve kıyâmetin ilk sinyali verilmişti ama,

Son peygamber Hz. Muhammed'in gelmesi ile bu süreç hızlandı ve günümüzde kıyâmetin ayak sesleri artık işitilmeye başlandı.

Peygamberimiz (s.a.v.), şehâdet parmağı ile orta parmağım bir araya getirerek,

“Benimle kıyâmetin arası, şu iki parmağımın arası kadar yaklaştığı sırada ben peygamber olarak gönderildim” buyurdu. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) yaklaşık bundan 1.400 yıl önce bu sözü söylediği halde, neden hâlâ kıyâmet kopmadı diyemeyiz. Çünkü evrenin ömrü yanında 1.400 küsur yıllık bir zaman dilimi, belki de saniyenin milyarda biri kadar bile değildir.

Yüce Allah buyuruyor:

İnsanların hesaba çekilmeleri (kıyâmet çok) yaklaştı. Onlar hâlâ gaflet içinde (Kur'an'dan) yüz çevirmektedirler. (Enbiyâ - 1)

Kıyâmetin kopması ve hesaba çekilme günü çok yaklaştığı halde, insanların hâlâ gaflet içinde oyalanmaları ve Kur'an'dan kopup çılgınca günaha dalmaları, hiçbir akıl ve mantıkla izah edilemez ve onlara Allah hidâyet etsin demekten başka elimizden bir şey gelmez.

İmanın temel ilkelerinden biri de âhirete îmandır. Âhiret ise kıyâmet olayına bağlı olduğundan, her peygamber bu konuda ümmetini uyarmış ve kıyâmet alâmetleri ile ilgili bilgiler vermiştir.

Özellikle Hz. Muhammed son peygamber olduğundan ve ondan sonra başka peygamber gelmeyeceğinden, bu konuda daha ayrıntılı bilgiler vermiş ve ümmetini sürekli uyarmıştır.

Peygamberimizin haber verdiği alâmetler zamanla yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlayınca, her dönemin gerçek din âlimleri insanları derhal uyar-
mış ve tevbe etmeye dâvet etmişlerdir.

Çağımızda ise kıyâmet alâmetleri korkunç boyutlara ulaştığı halde in-
sanları uyuracak gerçek din âlimleri yok denecek kadar az olduğundan, ek-
ranlarda fetva verenler de ve onları dinleyenler de korkunç bir gaflet içinde
boş şeylerle oylanmaktadırlar.

Değerli okurlarım!

Kıyâmetin küçük, büyük, açık ve gizli olmak üzere pek çok alâmetleri
vardır. Bunların tamamını ayrıntıları ile yazmamıza bu küçük eserimiz
müsait olmadığından, bazı örnekler vermekle yetinelim, bunları güzelce in-
celeyelim ve ibret almaya çalışalım.

Çağımızda ortaya çıkan alâmetler !

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

***Kıyâmetin alâmetlerinden biri de, (gerçek din âlimlerinin ölümü
ile) ilim kalkacak, zina (suç sayılmaktan çıkıp) açıkça yapılacak, alkol-
lü içki tüketimi (ve uyuşturucu kullanımı) artacak ve erkekler azalıp
kadınlar çoğalacak.*** (Buhârî - Müslim - Tirmizî - Nesâî - İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

***İnsanların üzerine öyle bir zaman gelecek ki, Kur'an'ın resmi (vit-
rinlerdeki görüntüsü) ve İslâm'ın (kimlik cüzdanındaki) ismi kalacak. O
zamanın din âlimleri (kendi görüş ve yaşantılarına göre fetva verenler)
gök kubbenin altındaki din adamlarının en şerleri (sapıkları) olacak.
Fitne onlardan çıkacak ve sonuçta yine onlara dönecek.*** (Hâkim - Deylemî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

***Benim (zamanımda olmadığı için) kendilerini henüz göremediğim
cehennem ehlinde iki sınıf vardır. Birincisi (baskıcı dikta rejimlerinin
emri ile) sığır kuyruğu gibi değneklerle (coplarla) insanları döven top-
luluk. İkincisi giyindikleri halde gerçekte (yarı) çıplak olan ve diğer ka-
dınları da kendileri gibi (yarı çıplak) giyinmeye zorlayan ve başları (saç-
ları) deve hörgücüne benzeyen (çağdaşlık taslayan) kadınlardır. İşte
bu kadınlar cennete giremeyecekleri gibi, şu kadar uzak mesafelerden
duyulan (cennetin) kokusunu bile duyamayacaklar.*** (Müslim - Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

***Kıyâmete yakın öyle bir zaman gelecek ki, gökten bir taş düşse
(fahişelerin çokluğundan yere düşmeyip) zina eden kadınlardan biri-
nin üzerine düşecek.*** (Hâkim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Kıyâmete yakın iyiler azalacak) insanların en şerlileri kalacak. Onlar (yolda) eşekler gibi birbiriyle tepişip açıkça cinsel ilişkide bulunacaklar ve kıyâmet onların üzerine kopacak. (Müslim - Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmete yakın öyle bir zaman gelecek ki, fâiz yemeyen kimse kalmayacak. (Açıkça) Fâiz yemeyenlere de (çek, senet ve kredi kartı ile) tozu (pisliği) bulaşacak. (Ebû Dâvûd - İbni Mâce - Hâkim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmete yakın öyle bir zaman gelecek ki, kişi aldığı malın (kazançının) helâlden mı, haramdan mı olduğunu hiç araştırmayacak. (Buhârî - Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmete yakın zaman kısılır (bereketsiz olur); öyle ki bir yıl bir ay, bir ay bir cuma (hafta), bir hafta bir gün ve bir saat gibi olur. (Ebû Ya'lâ)

Peygamberimiz (s.a.v.) bir gün sahabelerine şöyle buyurdu:

“Kadınlarınız (Kur'an'dan kopup) azgınlıştığı, gençleriniz haramlara daldığı ve siz cihadı terk ettiniz zaman hâliniz ne olacak?”

Sahabeler: “Ey Allah'ın Resûlü bunlar olacak mı?” dediler.

Peygamberimiz (s.a.v.): **“Nefsim kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, daha beteri olacak”** buyurdu.

Sahabeler: “Ey Allah'ın Resûlü bunun daha beteri nedir?” dediler.

Peygamberimiz (s.a.v.): **“Emr-i ma'rûf ve nehy-i anil-münker yapmadığınız (îlâhî emirleri tebliğ edip haramları engellemediğiniz) zaman haliniz ne olacak?”** buyurdu.

Sahabeler: “Ey Allah'ın Resûlü bunlarda mı olacak?” dediler.

Peygamberimiz (s.a.v.): **“Evet, nefsim kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki daha beteri olacak”** buyurdu.

Sahabeler: “Bunun daha beteri nedir ki?” dediler.

Peygamberimiz (s.a.v.): **“Mâ'rufu münker ve münkeri ma'rûf (sevapları günah ve günahları sevap) gördüğünüz zaman hâliniz ne olacak?”** buyurdu.

Sahabeler: “Ey Allah'ın Resûlü bunlarda mı olacak?” dediler.

Peygamberimiz (s.a.v.): **“Nefsim kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki daha beteri olacak”** buyurdu.

Sahabeler: “Bunun daha beteri nedir?” dediler.

Peygamberimiz (s.a.v.): **“Münkeri emir ve mâ'rufu men ettiğiniz (günahları “çıplaklığı” savunup, sevapları “örtünmeyi” yasakladığınız) zaman haliniz ne olacak?”** buyurdu.

*Sahabeler: Bunlar gerçekten olacak mı?” deyince,
Peygamberimiz (s.a.v.): “Evet daha beteri de olacak ama sonra baş-
larına (terör, kıtlık ve doğal âfetler gibi) öyle belâlar gelecek ki, en akıl-
lı insanlar bile bunalımdan şaşkın olacak.”* (İbni Ebiddünya - Ebû Ya'lâ)

Müslüman-yahudi savaşı

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müslümanlar yahudilerle savaşmadıkça kıyâmet kopmaz. Hatta yahudiler bir taşın ya da ağacın arkasına saklansa, o taş ve o ağaç “Ey müslüman! Arkamda yahudi var, gel onu öldür” diyecek. Ancak gar-kad yahudi ağaçlarından olduğu için o haber vermeyecek. (Buhârî - Müslim)

Kıyâmete yakın müslümanlarla yahudiler arasında büyük bir savaş ola-cak ve bu savaş müslümanların kesin zaferi ile sonuçlanacak. Bu savaşta “Arz-ı mev'ûd” yahudilere mezar olurken, tüm insanlık siyonizm belâsından kurtulacak, terör duracak ve dünyada yeni bir düzen kurulacak.

Fırat Nehrinde savaş

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

**Fırat Nehrinin suyu çekilip yatağında bir altın dağı (hazine) mey-dana çıkmadıkça kıyâmet kopmaz. Onun (hazinenin) üzerinde çıkan savaşta her yüz kişiden doksan dokuzu ölecek. Ancak herkes kurtu-
lan belki ben olurum diye (savaşa devam ede) cek.** (Buhârî - Müslim - İbni Mâce)

Ve diğer bir rivâyette: **“Yakında Fırat Nehrinin suyu çekilip yatağın-da bir altın hazinesi ortaya çıkacak. O güne erişenler, o hazineden bir şey almasın.** (Buhârî - Müslim - Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Doğu Anadolu'dan başlayan ve Basra yakınlarında Dicle ile birleşip Basra Körfezine dökülen Fırat Nehri, belki de yakın gelecekte Orta doğu-daki olayların odak noktası olacak.

Doğal dengelerin bozulması

Yüce Allah buyuruyor:

Yaptıkları (günahları) nın bir kısmının cezasını (dünyada) tatsınlar diye, insanların elleri ile yaptıkları davranışlar (günahları) nedeni ile karada ve denizde fesad (bozulma, kirlenme) başladı. Ola ki (tevbe edip) dönerler. (Rum - 41)

Gerçekte İlâhi nimet ve doğal dengelerin sigortası olan denizler, göller, ırmaklar, kırlar, ovalar ve ormanlar, yaradılış amacının dışına çıkan insan-ların çılgınca günah işledikleri yerlere dönüşünce, Allah'ın gazabına uğra-maları ve bu nimetlerden yoksun kalmaları İlâhi adâletin gereğidir.

Ancak Yüce Allah madde âleminde her şeyi belirli bir sebepler kuralına bağladığından, gazaba uğrayan insanlar kendi elleri ile yapacakları yanlış uygulamaları ile toprağın, havanın, denizlerin kirlenmesine neden olacak ve yaşam koşullarının bozulması ile dünyada da bunun acısını çekecekler.

Kıyâmet depremi

Yüce Allah buyuruyor:

Ey insanlar! Rabbinizden korkun. Çünkü kıyâmet depremi çok büyük (ve korkunç) bir şeydir. Onu gördüğünüz (deprem olduğu) gün, emzikli kadınlar emzirdiğini unutacak, hamile kadınlar çocuğunu düşürecek ve insanları sarhoş gibi (dengesiz) göreceksin. Gerçekte onlar sarhoş değiller ama Allah'ın azabı çok şiddetlidir. (Hac - 1 - 2)

Alt tabakadaki erimiş metallere kaynaklanan radyoaktif maddelerin tepkimesi ile dışarı itilen ve sürekli hareket halinde olan yer kabuğu, gerçekte güvenli bir yer değildir.

Kıyâmete yakın yeryüzü deprem ortamına girecek, dünyanın değişik bölgelerinde farklı boyutlarda sık sık depremler olacak ve sonra korkunç "kıyâmet depremi" meydana gelecek.

Kıyâmet depremi küresel boyutta olup bütün dünyayı kapsayacağından ve ülkeler arası yardımlaşma olmayacağından, korku, panik ve çaresizlikten kıvranan insanlar sarhoş gibi dengesiz olacak ve anneler süt emen yavrularını unutacak.

Şehirlerin helâk olması

Yüce Allah buyuruyor:

Kıyâmetten önce helâk ya da şiddetli azap ile azap etmeyeceğimiz bir belde (şehir) yoktur. Bu (kesin hüküm) Kitap da (Levh-i Mahfûz'da) yazılıdır. (İsrâ - 58)

Kıyâmete yakın insanlar yaratılış amacının dışına çıkınca ve günahlar toplumsal isyana dönüşünce, doğal dengeler bozulacak ve küresel âfetler başlayacak. Çeşitli âfetlerle beldeler tek tek haritadan silinirken, en son Medine helâk olacak ve Kâbe de yıkılacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir zaman gelecek insanlar tüm güzelliği ile Medine'yi terk edecek; orada sadece vahşi hayvanlar ve kuşlar kalacak. Medine'ye en son koyunlarına bağırıp çağıran Müzeyneli iki çoban girecek ve orayı ıssız bulacaklar. Onlarda Veda tepesine gelince düşüp ölecekler. (Buhârî - Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İslâm beldelerinden en son Medine harap olacak. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Habeşli (komutan) lardan ince bacaklı biri Kâbe'yi harap edecek.

(Buhârî - Müslim - Nesâî)

Ozon tabakasının yarılması

Yüce Allah buyuruyor:

Gök (ozon tabakası) yarıldığı zaman. (İnfitar - 1)

Sözlükte gök, üst, yukarı demektir. Bu nedenle dünyanın her yönünden üst tarafına gök denildiği gibi, bulutların bulunduğu yere de gök denir.

Bu âyet-i kerîmedeki sema (gök) tekil ve sema'daki lâ-m-ı ta'rîf ahd (belirlilik) anlamında olduğu için, sadece dünya semasında yani atmosferin üst tabakasında yarılma olacak demektir.

Peki atmosferde yarılma olunca ne olacak?

Yüce Allah buyuruyor:

Ve gökyüzünü korunmuş tavan kıldık. (Enbiyâ - 32)

Yüce Allah bundan 1.400 küsur yıl önce (ortaçağda) gökyüzünü yani dünyamızı kuşatan atmosferi korunmuş (koruyucu) tavan kıldık buyuruyor. Gerçekten atmosfer, uzaydan gelen gök taşlarından ve güneşten gelen öldürücü ultraviyole ışınları ile kozmik şualardan dünyamızı koruyor.

Kıyâmete yakın atmosferin üst tabakasında yarılmalar başlayınca, güneşten gelen aşırı ısı ve zararlı ışınlarla yaşam koşulları zorlaşacak ve uzaydan gelen gök taşları da insanların başına yağacak.

Su dengesi bozulacak

Yüce Allah buyuruyor:

Gökten takdir edilen ölçüde su indirip, onu yeryüzünde iskân ettik (depoladık). Hiç kuşkusuz (dilediğimiz an) onu gidermeye güçlüyüz.

(Mü'minûn - 18)

Kızgın gaz kütlesi halindeki dünyayı insanların yaşam koşullarına göre düzenleyen ve su dengesi için yeterli ölçüde deniz ve göl yataklarını hazırlayan Yüce Allah,

Atmosferdeki hidrojen-oksijen atomlarını kimyaca birleştirip suyu yarattı ve belirlediği ölçüdeki suyu yeryüzüne indirip denizlerde ve göllerde depoladı. Kuşkusuz dilediği an su dengesini bozacak.

Denizler taşacak ve kaynayacak

Yüce Allah buyuruyor:

Denizler taşıp birbirine karıştığı zaman. (İnfitar - 3)

Yüce Allah'ın madde âlemi için koymuş olduğu denge-düzen kanunlarının gereği, madde âleminde her şey birbirine bağımlı ve birbirini etkileyici zincirleme sebepler kuralına bağlı olduğundan, atmosferin üst tabakasında yarılmalar başlayınca ısı dengesi bozulacak ve aşırı sıcaklar başlayacak.

Aşırı küresel ısınma ile kutuplardaki buzlar ve dağlardaki karlar önceleri yavaş yavaş eriyeyeceğinden, tehlikenin farkında olmayan gâfiller ne yazık ki çılgınca günah işlemeye devam edecekler.

Ancak takdir edilen vakit gelip de eriyen buzlar ve karlarla dereler, göller ve denizler taşıp birbirine karışmaya başlayınca ve bir şişecik temiz içme suyu bir tanker petrolden daha değerli olunca, tehlikeyi sezip paniğe kapılacaklar ama iş işten geçmiş olacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Denizler (fokur fokur) kaynatıldığı zaman. (Tekvîr - 6)

Isı dengesinin bozulması ile eriyip taşan ve birbirine karışan sular fokur fokur kaynayıp hızla buharlaşmaya başlayınca, su dengesi bozulacak ve kıyâmetin kopması artık bir an meselesi olacak.

KİYÂMET NASIL KOPACAK

Yüce Allah buyuruyor:

O (Allah) ki, gökleri ve yeri hak ile yaratandır. “OL” dediği gün (her şey) olur. O'nun sözü haktır. Sûr'a üflendiği gün de egemenlik O'nundur. (En'âm - 73)

Yüce Allah'ın bir “OL” emrini vermesi ve Hz. İsrâfil'in Sûra üflemesi ile kıyâmet olayı başlayacak, göklerin, yerin düzeni kökten değişip yeni bir düzen kurulacak ve kıyâmet olayı Yüce Allah'ın kesin emri, denetimi, kontrolü ve egemenliği altında gerçekleşecek.

Kıyâmet koparken canlılar!

Yüce Allah buyuruyor:

Sur'a üfürüldüğünde Allah'ın dilediklerinin dışında, göklerdeki ve yerdeki bütün varlıklar korkudan düşüp ölecek. (Zümer - 68)

Hız. İsrâfil Sûra üfleyince yerleri, gökleri kapsayan çok korkunç bir ses ve sarsıntı olacak. Bu sesin, sarsıntının etkisiyle,

Cebrâil, Mikâil, Azrâil, İsrâfil, Hamele-i Arş, cennet ve cehennem meleklerinin dışında, göklerdeki ve yerdeki bütün canlılar korkudan çıldırıp ölecek.

Kıyâmet koparken dağlar!

Yüce Allah buyuruyor:

Yeryüzü şiddetli bir sarsıntı ile sarsıldığı, dağlar (havada uçuşup) paramparça edildiği ve (sonra) dağılıp toz haline dönüştüğü zaman.

(Vâkı'a - 4 - 6)

Yer kabuğu şiddetli sarsıntılarla alt üst olurken, yerlerinden kopup havada uçuşan dağlar da birbiriyle çarpışıp toz duman olacak ve yeryüzü girintisiz, çıkıntısız dümdüz bir şekil alacak.

Kıyâmet koparken dünya ve gökler!

Yüce Allah buyuruyor:

O gün dünya, başka bir dünyaya ve gökler de (başka düzene) dönüştürülecek. (İbrahim - 48)

Hız. İsrâfil'in Sûra üflemesi ile çıkan evrensel boyutlardaki ses ve sarsıntının etkisiyle, çekim, kimya ve fizik kanunları geçersiz olacak, atomlar parçalanıp başka maddelere dönüşecek, dünyanın ve göklerin bugünkü yapısı kökten değişip yeni ve kalıcı bir düzen kurulacak.

Kıyâmet koparken güneş ve yıldızlar!

Yüce Allah buyuruyor:

Güneş (karar) dürüldüğü ve yıldızlar dağılıp saçıldığı zaman.

(Tekvîr - 1 - 2)

Bir hidrojen-helyum reaktörü olan güneş, alevler halinde parlayan ve kızgın gaz kümelerinden oluşan küre şeklinde korkunç bir enerji deposudur. Aşırı ısıdan dolayı çekim gücünü yitiren güneşteki atomlar, serbest gaz halinde bulunmaktadır.

Serbest gaz halindeki atomların toplanıp dürülmeleri için, güneşteki enerjinin düşürülmesi yani hidrojen-helyum reaktörünün çalışmasının durdurulması gerekmektedir.

Peki güneşteki hidrojen-helyum reaktörünü kim durdurabilir?

Kuşkusuz ancak ve ancak **ALLAH!..** Ne büyüsun Allah'ım sen, Sana kurban olayım ben.

İşte kıyâmet koparken Yüce Allah güneşteki hidrojen-helyum reaktörünü durdurunca, tekrar çekim gücünü kazanan atomlar bir araya gelip toplanacak ve enerjisi tükenen güneş kararıp dürülecek.

Yıldızlara gelince,

Onlar da güneş gibi alevler halinde parlayan ve kızgın gaz kümelelerinden oluşan küre şeklinde korkunç enerji depolarıdır. Uzayda güneşten çok daha büyük, daha süratli ve daha fazla enerji saçan trilyonlarca yıldız vardır.

İşte kıyâmet koparken merkezindeki hidrojen atomlarının tamamını bir anda tüketecek olan yıldızlar, önce kıpkızıl yoğun helyum koruna dönüşüp genişleyecek ve ardından yayılan enerji dalgaları çok korkunç bir şekilde infilak edip uzayda dağılacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Gök yarılıp da yanan zeytinyağı tortusu (ya da kızıl deri) gibi gül rengini aldığı zaman. (Rahman - 37)

Korkunç enerji deposu olan trilyonlarca yıldızın aynı anda genişleyip infilak etmeleri ve parçalanıp uzayda dağılmaları, katrilyonlarca ton atom bombasının aynı anda infilak etmesinden çok daha korkunç ve şiddetli olacaktır,

Gökyüzünü yanan zeytinyağı tortusu gibi alevler kaplayacak ve kızıl gül rengini alacak.

Sonuç!..

Kıyâmet olayı ile bugünkü denge-düzen kökten değişecek, yerdeki, gökteki katı, sıvı ve gaz halindeki atomlar parçalanıp kalıcı, istikrarlı maddelere dönüşecek. Sonra Hz. İsrâfil'in ikinci defa Sûra üflemesi ile insanlar yeniden dirilip mahşer'de toplanacak ve **Âhiret âlemi** başlayacak.

Bizim görevimiz ölüm ve kıyâmet korkusu ile yaşamak değil, ölüm ve kıyâmetten sonrası için gereken hazırlığı yapmak ve o güzelim cennete aday olmaktır.

KİN VE KISKANÇLIK

Yüce Allah buyuruyor:

Şeytan içki ve kumarla aranızda ancak düşmanlık ve kin sokmak; sizi Allah'ı anmaktan ve namazdan alıkoymak ister. Artık (bunlardan) vazgeçtiniz değil mi? (Mâide - 91)

Kökeni Kur'an'a ve sünnete dayanan her şey iyidir, yararlıdır ve sonu mutlaka hayırlıdır. Kökeni şeytana dayanan şeyler de kötüdür, zararlıdır ve sonu mutlaka şerdir.

İşte içki, kumar gibi kin ve kıskançlığın kökeni de şeytana dayandığından, hepsi kötüdür, din ve sağlık açısından zararlıdır ve hepsinin sonu şer yani cehennemdir.

Şeytan neden insanlara kötülüğü emrediyor?

Yüce Allah'ın "Âdem'e secde (saygı) yapın" emrine meleklerin hepsi itaat ettiği halde,

İblis: Ben ondan hayırlıyım, beni ateşten (ısı enerjisinden), onu (Âdem'i) çamurdan yarattın dedi. (Sâd - 76)

"Ben ondan hayırlıyım" diye büyüklük taslayan ve Hz. Âdem'i kıskandığı için secde yapmayan iblis, Allah tarafından lânetlenip cennetten kovulunca,

Dedi ki: Ey Rabbim! Andolsun ki, beni (lânetleyip) azgın bırakma karşılık ben de onlara (insanlara) yeryüzünde (günahları) süsleyip hoş göstereceğim ve onların hepsini mutlaka azdıracam. Ancak onlardan ihlâslı kulların hâriç. (Hicr - 39 - 40)

Şeytan, kıskançlığından dolayı Hz. Âdem'e secde (saygı) yapmadığı için lânetlenip cennetten kovulunca, "İhlâslı kulların hâriç, onların hepsini mutlaka azdıracam" diye **intikam yemini** etti ve ne yazık ki bu yeminine bağlı da kaldı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kalbinde zerre kadar (azıcık) kibir olan kimse cennete giremez.

(Müslim - Tirmizî - Ebû Dâvûd)

Kin ve kıskançlığın kökeni, kibirlenmek ve büyüklük taslamaktır. Şeytan kibirlenip büyüklük tasladığı için lânetlenip cennetten kovulduğu gibi, kalbinde zerre kadar kibir olanlar da, tevbe edip günahlarından arınmadan cennete giremezler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıskançlıktan çok sakının. Çünkü kıskançlık, ateşin odunu yediği (yakıp bitirdiği) gibi kıskançlık da sevapları yer (bitirir). (Ebû Dâvûd - İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mü'min gıpta eder, münâfık haset eder. (İbni Ebiddünya)

Mü'min din kardeşine gıpta eder. Yani "Ah! Keşke bende onun gibi olabilsem" diye özenir. Münâfık ise kıskanır, çekemez ve hasetlik eder.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Aranızda ilişkiyi kesmeyin, birbirinize sırt dönmeyin, birbirinize kin tutmayın ve birbirinize kıskançlık etmeyin. Ey Allah'ın kulları, kardeş olun. (Müslim)

Bölünüp kollara ayrılan akarsular gücünü yitirdiği gibi, bölünüp kollara (gruplara) ayrılan müslümanlar da güçlerini yitirir ve din düşmanlarının baskılarına boyun eğme zorunluluğunda kalırlar.

Müslümanların bölünmeden birlik ve beraberlik içinde dinlerini özgürce yaşayabilmeleri için, sevgili Peygamberimiz bu hadis-i şerifinde bize beş tavsiyede bulunuyor.

1- Aranızda ilişkiyi kesmeyin: Müslümanlar aralarında cemaat ayırımı yapmadan birbiriyle görüşmeli, yolda karşılaştıkları zaman selâm verip hal hatır sormalı, hastaları ziyaret etmeli ve câmilere, cemaate gidip aynı safta, yan yana ve omuz omuza namaz kılmalıdır.

2- Birbirinize sırt dönmeyin: Müslümanlar karşılaştıkları yerlerde birbirlerini görmemek ya da görmemezlikten gelmek için sırt çevirip arkalarını dönmemeli, aksine az da olsa ayaküstü sohbet edip birbirinin gönlünü almalıdır.

3- Birbirinize kin tutmayın: Nefs-i emmâreden kaynaklanan ve şeytânî bir sıfat olan kin, gerçekte gizli ve sinsi bir düşmanlık olduğundan, İslâm'da şiddetle yasaklanmış ve haram kılınmıştır.

İslâm'ın genel felsefesi, müslümanların birbirine düşman değil dost olmaları, birbirlerini sevmeleri ve düşmana karşı tek yürek, tek yumruk olmalarıdır.

4- Birbirinize kıskançlık etmeyin: Gıptanın (özenmenin) karşıtı olan kıskançlık da, kin gibi nefs-i emmâreden kaynaklanan şeytani bir sıfat olduğu için yasaklanmış ve haram kılınmıştır.

5- Ey Allah'ın kulları, kardeş olun: Irkı, rengi ve dili ne olursa olsun bütün müslümanları birbiriyle kardeş yapan Allah olduğundan, bu kardeşli-

ği korumak hepimizin görevidir. Aksi halde kin, kibir, kıskançlık, düşmanlık ve bölücülük gibi tehlikeli akımlar ortaya çıkar ve İslâm birliği bozulur.

Allah korusun! İslâm birliği bozulursa, müslümanlar din düşmanlarının baskıcı rejimi altında yaşama zorunluluğunda kalır ve çalıştıkları yerlerde Yüce Allah'ın namaz ve tesettür gibi en kesin emirlerini bile uygulayamazlar.

KİTAPLARA İMAN

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey mü'minler!) Deyin ki: Biz Allah'a ve bize indirilene (Kur'an'a), İbrahim, İsmail, İshak, Ya'kûb ve torunlara indirilene, Mûsa ve İsa'ya verilenlere (Tevrat ve İncil'e) ve diğer peygamberlere Rableri tarafından verilenlere iman ettik. Biz onların arasında (inanç açısından) bir ayırım yapmayız. (Çünkü) biz ancak O'na (Allah'a) teslim olanlarız.

(Bakara - 136)

Bu âyet-i kerîmede dinde taşkınlık, fanatiklik yapmamız yasaklanıyor ve peygamberlere verilen kitaplar arasında inanç açısından ayırım yapmadan hepsinin aslına iman etmemiz emrediliyor.

Yüce Allah insanların geçici dünya hayâtına aldanıp âhiret âlemini unutmamaları için, mânevî eğitimciler (peygamberler) göndermiş ve onlardan bazılarına semâvî kitaplar vermiştir. İşte bu semâvî kitaplar arasında inanç açısından ayırım yapmadan hepsinin aslına iman etmek farzdır ve imanın temel ilkelerindendir.

Yüce Allah 104 kitab indirdi. Bunlardan dördüne **büyük kitab** ve diğerlerine sayfalar anlamında çoğul sigasıyla **suhuf** denir.

Büyük kitaplar tarihsel sıralamaya göre **Tevrat, Zebûr, İncil** ve **Kur'an'** dır. Tevrat Hz. Mûsa'ya, Zebur Hz. Dâvûd'a, İncil Hz. İsa'ya ve Kur'an da Hz. Muhammed'e verildi.

Suhuflar, Hz. Âdem'e on (10), Hz. Şît'e elli (50), Hz. İdrîs'e otuz (30) ve Hz. İbrahim'e on (10) sayfa verildi.

Önceki kitaplar sadece belirli toplumlara ve belirli bir zaman dilimi içinde geçerli olmak üzere gönderildiğinden, suhufların tamamı unutulup kayboldu ve hiçbirinin aslı, izi ve hükmü kalmadı.

Tevrat, Zebur ve İncil de binlerce yıldan beri farklı zamanlarda tahrifâta (değişikliğe) uğraya uğraya semâvî kitab olma özelliklerini yitirdiklerinden ve son peygamberin gelmesi ile de yürürlükten kaldırıldıklarından,

Yeryüzünde aslını koruyan ve yürürlükte olan tek semâvî kitab **Kur'an-ı Kerim**'dir.

Matta, Markos, Luka ve Yuhanna tarafından yazıldığı iddia edilen güncel inciller birbirine zıt karmaşık çelişkilerle doluyken,

Yaklaşık 1.400 küsur yıl önce Hz. Osman tarafından yazılan ve Leningrad Müzesinde sergilenmekte olan Kur'an'dan, yine Hz. Osman şehit olurken okumakta olduğu ve Topkapı Sarayı Müzesi'nde sergilenmekte olan Kur'an'a kadar,

Farklı dönemlerde ve farklı ülkelerde yazılan ve basılan milyarlarca Kur'an'ı yan yana koyduğumuzda,

Her birinin Fâtiha Sûresi ile başlayıp Nas Sûresi ile sona erdiğini, kelimelerin diziliş sırasına göre yerlerinin hepsinde aynı olduğunu ve tek kelimesinin bile değişmediğini görürüz.

Yüce Allah buyuruyor:

Kesinlikle zikri (Kur'an'ı) biz indirdik ve kuşkusuz onun koruyucusu biziz. (Hicr - 9)

Kur'an, son semâvî kitab olup ondan sonra başka kitab gelmeyeceğinden, sadece bir topluma değil, bütün insanlara gönderildiğinden ve hükmü belirli bir zaman dilimi ile sınırlı olmayıp, kıyâmete kadar geçerli olacağından, Yüce Allah'ın kesin koruması altındadır.

KOMŞU HAKLARI

Yüce Allah buyuruyor:

Yakın komşuya ve uzak komşuya iyilik edin (kollayıp, gözetin), (Nisa - 36)

Bu âyet-i kerîmede yakın komşumuza da, uzak komşumuza da iyilik etmemiz ve onlarla güzel, hoş geçinmemiz emredilirken, yakın komşumuza öncelik tanımamıza da işaret ediliyor.

Âişe radiyallahü anha diyor ki:

"Ey Allah'ın Resûlü! İki komşum var, hangisine hediye vereyim?" diye sordum.

"Kapası sana en yakın olana ver" buyurdu. (Buhârî)

Vereceğimiz hediye az olup ancak bir kişiye yetecek kadar ise, öncelikle kapısı bize en yakın olan komşumuzu tercih etmemiz gerektiği gibi, deprem ve sel gibi felâketlerde de öncelikle kapısı bize en yakın olan komşumuza yardım etmemiz gerekmektedir.

Peygamberimiz (s.a.v) buyuruyor:

Allah iki kimseye kıyâmet günü rahmet bakışı ile bakmaz. Bunlar yakın akrabaları ile ilişkisini kesenler ve komşularına karşı kötü davrananlardır. (Deylemî)

Allah (c.c.) yakın akrabası ile ilişkisini kesenlerle, komşularına karşı kötü davrananlara kıyâmet günü rahmet bakışı ile bakmaz, yani onları af edip bağışlamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ev almadan önce komşularınızı araştırın ve yola çıkmadan önce arkadaşlarınızı seçiniz. (Taberânî)

Atalarımız da “Ev alma, komşu al” demişler. Ev halkından sonra en çok karşılaşacağımız ve yan yana birlikte yaşayacağımız komşularımızın iyi kimseler olması, eşimizin, kızımızın güvenliği ve çocuklarımızın ahlâkı açısından çok önemlidir. Bu nedenle ev almadan ya da kiralamadan önce komşuluk yapacağımız kimseleri araştıralım ve bilinçli müslümanların bulunduğu apartman, sokak ve çevreleri tercih edelim.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ölülerinizi sâlih (iyi) kimselerin arasına gömünüz. Çünkü hayatta olanlar kötü komşulardan rahatsız oldukları gibi, ölüler de kötü komşulardan rahatsız olurlar. (Ebû Nuaym)

“Kötü komşu insana evini sattırır” derler. Doğrudur ama kabirde yatanlar ne yapsın? Onlar kabirlerini satıp başka kabir alamazlar ki! Bu nedenle kabir komşusu çok önemlidir ve bunun için büyüklerimiz genelde evliyaların (türbelerin) yanına gömülmeyi tercih ve vasiyet etmişlerdir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Vallahi (gerçek) mü'min olamaz. Vallahi (gerçek) mü'min olamaz. Vallahi (gerçek) mü'min olamaz.”

“Kim, ya Resûlallah?” denildi.

“Fenalık yapmasından komşusu emin olmayan kimse” buyurdu.

(Buhârî - Müslim - Tirmizî)

Söz ve davranışları ile komşularına güven vermeyenler, kuşkusuz gerçek mü'min olamazlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Cebrâil bana komşu hakkında o kadar tavsiye etti ki, neredeyse

(bu konuda vahiy getirip) komşuyu komşuya mirasçı kılacak sandım.

(Buhârî - Müslim - İbni Mâce - Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah’a ve âhiret gününe inanan kimse, komşusuna eziyet etmesin.

(Buhârî - Müslim)

Mahşer yerinde kul hakları ile sorgulamaya komşu haklarından başlanacağından, Allah’a ve âhiret gününe inanan mü’minler, komşularını rahatsız edecek her çeşit söz ve davranıştan titizlikle kaçınmalıdır. Özellikle günümüzde televizyonların sesini kısmalı, üst katta oturanlar balkondan bir şeyler silkelememeli ve geceleri komşuları uyurken gürültülü işleri yapmaktan kaçınmalıdır.

Sahabeler Peygamberimiz (s.a.v.) e dediler ki:

“Filan kadın gündüzleri oruç tutuyor ve geceleri namaz kılıyor ama komşularına da eziyet ediyor.”

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu: **“O cehennemliktir”** (Hâkim - Ahmed İbni Hanbel)

Yani komşularına eziyet ettiği kadar cehennemde yanmadan cennete giremez demektir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah’a ve âhiret gününe inanan kimse, komşusuna iyilik etsin.

(Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahü Teâlâ katında arkadaşların hayırlısı, arkadaşına hayırlı (yararlı) olanıdır. Allahü Teâlâ katında komşuların hayırlısı da komşusuna hayırlı olanıdır. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor.

Üç çeşit komşu vardır;

Müslüman olmayan komşu: Sadece bir komşuluk hakkı vardır.

Müslüman olan komşu: Komşuluk ve din kardeşliği olmak üzere iki hakkı vardır.

Akraba olan müslüman komşu: Komşuluk, akrabalık ve din kardeşliği olmak üzere üç hakkı vardır. (Bezzar - Ebû Nuaym)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yanıdaki komşusu açken tok yatan (gerçek) mü’min değildir.

(Taberânî - Hâkim - Beyhakî)

Komşusu açken bir tabak yemek götürmeyen, hastalanınca ziyaret etmeyen, sıkıntılı günlerinde derdine ortak olmayan ve komşusu yoksulken elinden gelen yardımı yapmayan kimse, komşuluk hakkını gözetmediği için Allah katında sorumludur, tam ve gerçek mü’min değildir.

KORKU VE ÜMİT

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Kullarıma haber ver, kuşkusuz ben çok bağışlayıcı, çok merhametliyim. Ve azabım da kuşkusuz çok acıklı bir azaptır.

(Hicr - 49 - 50)

Yüce Allah çok bağışlayıcı ve çok merhametli olmakla birlikte, adâletinin gereği azabı da çok acıklı ve çok şiddetli olduğundan, hiç kimse Allah merhametlidir, af eder diye günah işlemesin ve azabı çok acıklı ve çok şiddetlidir diye ümitsizliğe de kapılıp karamsar olmasın.

İşte “Ehl-i sünnet” inancının temel ilkesi budur. **“Beyne’l-havf ve’r-recâ”** Yani korku ile ümit arasında olmak!

Peygamberler hâriç, hiç kimse dünya hayâtının nasıl noktalanacağını ve âhiret âlemine nasıl gideceğini bilemez. Çünkü kâfir olarak doğduğu halde mü’min olarak ölenler çok olduğu gibi, mü’min olarak doğduğu halde (Allah korusun!) kâfir olarak ölenler de çoktur.

Bu nedenle hacılık, hocalık ve ibâdetlerin çokluğu güvence nedeni olamaz. Günahların çokluğu da Allah’ın rahmetinden ümit kesme nedeni olamaz. Mânevî açıdan en üst derecede olan evliyalar bile korku ile ümidin dışına çıkamaz, çünkü onlar da dünyalarının nasıl noktalanacağını bilemez.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Ey nefislerine uyup da (günahta) haddi aşan kullarım! Allah’ın rahmetinden ümit kesmeyin. Çünkü Allah (dilerse) bütün günahları bağışlar. Kuşkusuz O, çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir. (Zümer - 53)

Yüce Allah **“rahmetimden ümit kesmeyin”** buyurduğu için en büyük günahlardan biri de, Allah’ın rahmetinden ümit kesmek ve “beni af etmez” diye karamsar olup tevbeyi terk etmektir.

Yüce Allah nefislerine uyup günah işlemeye haddi aşanlara bile **“kullarım!”** Dedğine göre, ümidimizi yitirmeyelim ama günahlara da devam etmeyelim. Hemen tevbe edip secdeye kapanalım ve O güzel Allah’a kulluk edelim.

Unutmayalım! Allah’ın rahmetinden ümit kesmek haram olduğu gibi, **“korku-ümit”** dengesini bozmak ve günahlara devam edip ibâdetleri terk etmek de haramdır.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allahtan korkun (günahlardan sakının) ve herkes, yarına ne hazırladığına baksın. Allah'tan korkun, çünkü Allah yaptıklarınızı ayrıntılarıyla bilir. (Haşr - 18)

Atalarımız “Bugün bana ise, yarın da sana” demişler. Hiç kuşkusuz ölüm meleği Azrâil bir gün bizim kapımızı da çalacak ve tatlı canımızı alacak. Sonra kefeni giyip ve tabuta binip mezar denilen yeraltındaki daracık ve karanlık bir yere gömüleceğiz.

Bu nedenle hepimiz Allah'tan korkup günahlardan sakınelım ve yarına (mezara) ne hazırladığımızı bakalım.

Dünya hayâtı geçici olduğuna ve hiç kimsenin hayat sigortası olmadığına göre, gün gelecek biz de kefen denilen ilkel giysiyi giyeceğiz, tabut denilen ilkel araca bineceğiz ve mezar denilen yeraltındaki daracık ve karanlık bir çukura gömüleceğiz.

Ölümü hatırlayınca paniğe kapılıp sakın “**korku-ümit**” dengesini bozmayalım ama o daracık karanlık mezara ne hazırladığımızı bakmayı da ihmal etmeyelim.

Yüce Allah buyuruyor:

Bizim âyetlerimize ancak kendilerine öğüt verildiği zaman büyüklük taslamadan secdeye kapanan ve Rablerini hamd ile tesbih edenler îman eder. (Onlar namaz için) yataklarından kalkarlar, korku ve ümitle Rablerine yalvarırlar. (Secde - 15 - 16)

Öğüt verildiği zaman “Ben de biliyorum” diye büyüklük taslamayanlar, secdeye kapanıp namaz kılanlar, Rablerini hamd ile tesbih edenler ve geceleri namaz kılmak için tatlı uykularını terk edip yataklarından fırlayanlar “**korku ve ümitle**” Rablerine yalvarırken,

Bizler de “Ben de biliyorum” diye büyüklük taslamadan gerçek âlimlerin ve din kardeşlerimizin öğütlerini dinleyelim, her çeşit günahlardan kaçınalım, ibâdetlerimizi düzenli bir şekilde yapalım ve güzel Rabbimize korku ve ümitle yalvaralım...

KUL HAKKI

Ebû Katâde radiyallahü anhü diyor ki:

Sahabelerden biri “Ya Resûlallah! Eğer ben Allah yolunda öldürülür (şehit olur) sam, bu benim günahlarıma kefâret olur mu?” diye sordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Evet, eğer sen (düşman karşısında) sabrederek, mükâfatını sadece Allah’tan bekleyerek ve arkanı dönüp kaçmadan Allah yolunda öldürülür (şehit olur) san, “kul hakkı hâriç” bütün günahlarına kefâret olur. (Müslim)

Allah’ın dinini egemen kılmak için din düşmanları ile savaşırken ölen şehitlerin bütün günahları bağışlandığı halde kul haklarının bağışlanmaması, kul hakkından arınmadan hiç kimsenin cennete giremeyeceğinin açık kanıtıdır.

Kul hakkından arınmadan cennete girilemeyeceğine göre, her çeşit kul hakkından titizlikle kaçınalım ve bunları âhiret âlemine taşımamak için dünyada helâllik almaya çalışalım.

Yüce Allah af etmeyi sevdiği ve çok af edici olduğu halde, bu konuda af etme yetkisini sadece hak sahiplerine vermiş ve onların dışında hiç kimseye af ya da şefaet etme yetkisini vermemiştir.

Ebû Hureyre radiyallahü anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.): “Müflis kimdir, biliyor musunuz?” diye sordu.

Sahabeler: “Bizim aramızda müflis, parası ve malı olmayan kişidir” dediler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Kuşkusuz ümmetinden müflis olan şu kimsedir ki, kıyâmet günü (mahşere) namaz, oruç ve zekât sevapları ile gelir. (Ancak) şuna hakaret etmiş, buna iftira etmiş, şunun malını yemiş, bunun kanını dökmüş (öldürmüş, yaralamış) ve şunu dövmüş. Bu nedenle şuna, buna sevaplarından verilirken üzerindeki kul hakları bitmeden sevapları biterse, hak sahiplerinin günahlarından ona yüklenir, sonra cehenneme atılır. (Müslim - Tirmizî)

İşte gerçek müflis, varlıktan bir anda yoksulluğa düşüş! Mahşer yerine namaz, oruç ve zekât gibi sevaplarla geldiği halde, yaşam boyu elde ettiği bu sevapları bir anda yitiren ve üstelik eğer yetmezse başkalarının günahlarını da yüklenip cehenneme giden kimse! ..

Yüce Allah buyuruyor:

Zâlimlerin yaptıklarından (baskı ve zulûmlerinden) sakın Allah'ı habersiz sanma! Onları (cezalarını) ancak gözlerin (korkudan) dışarı fırlayacağı bir güne erteliyor. (İbrahim - 42)

Sonsuz ve sınırsız merhamet sahibi olan Yüce Allah, tevbe etmeleri ve hak sahipleri ile helâlleşmeleri için zâlimlere bile zaman tanıyor ve onları bu dünyada hemen cezalandırmıyor.

Ancak!

Mahşer günü sevaplar, günahlar tartılınca ve sıra kul haklarına gelince;

Dünyada haksızlığa uğrayanlar, dövülüp, sövülüp aşağılananlar ve malları, mülkleri ellerinden alınanlar, haklarını almak için sevinip koşuşurken,

Üzerinde kul hakları olanlar da pişmanlıktan çılgına dönecek ve korkudan gözleri yuvalarından fırlar gibi korkunç bir şekil alacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz Allah zâlime mühlet verir ama tuttuğu (hesaba çektiği) zaman da kaçmasına (kurtulmasına) fırsat vermez. (Buhârî - Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmet (mahşer) günü insanlar arasında görülecek olan ilk hesaplaşma, kan davaları olacaktır. (Buhârî - Müslim - Tirmizî)

Haksız yere bir kimseyi öldürmek, Allah'a şirk koştuktan sonra en korkunç zulüm olduğundan, kul haklarına kan davaları ile başlanacak ve öncelikle Hâbil, Kâbil'den hakkını alacak. Sonra bütün fâili meçhul cinayetler ortaya çıkacak ve akan bir damla kanın bile hesabı sorulacak.

Bir zerrecik sevabın milyarlarca ton altından çok daha değerli olduğu mahşer gününde, hiç kimse annesine, babasına, yavrusuna ve kardeşine bile hakkını bağışlamayacak ve tüm haklarını en küçük zerresine kadar sevab olarak alacak.

Şehitler, sâlihler gibi mahşer zenginleri (sevabı çok olanlar), hak sahiplerine haklarını verdikten sonra kalan sevapları kendilerine bol bol yeteceğinden, hiç sıkıntı çekmeden cennete giderken,

Mahşer fakirleri (sevabı az olanlar) ise, hak sahiplerine yetecek kadar bile sevapları olmadığından, hem kendi günahlarını hem de hak sahiplerinin günahlarını yüklenip cehenneme gidecekler.

Değerli okurlarım!

Kul haklarından arınmak için, iki seçeneğimiz var.

Dünyada hak sahipleri ile anlaşp, helâlleşip bunları âhiret âlemine taşımamak.

Mahşer yerinde hak sahiplerine haklarını verdikten sonra, kendimize de yetecek kadar sevabımızın kalması için, öncelikle her çeşit günahlardan kaçınalım, ibâdetlerimizi çoğaltalım ve her çeşit hayırları bol bol yapalım. Yani âhirete az günah ve çok sevapla gidelim!..

KUMAR VE ŞANS OYUNLARI

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Şarap (alkollü içkiler), kumar, dikili taşlar ve fal okları (şans oyunları) şeytan işi pis şeylerdir; bunlardan kaçının ki felâha kavuşasınız.

Şeytan içki ve kumarla aranızda ancak düşmanlık ve kin sokmak ve sizi Allah'ı anmaktan, namaz kılmaktan alıkoymak ister. Artık (bunlardan) vazgeçtiniz değil mi? (Mâide - 90 - 91)

Bu âyet-i kerîmede, alkollü içkilerin, kumarın, önünde saygı duruşu yapılan dikili taşların (heykellerin) ve her çeşit şans oyunlarının pis, murdar şeyler olduğu bildiriliyor ve ancak bunlardan kaçınanların felâha kavuşacağı haber veriliyor.

Felâh ne demektir?

Cehennemden kurtulup ve Sırat Köprüsü'nü geçip o güzelim cennete kavuşmaya **felâh** denir.

Bizler de felâha kavuşmak için, şeytan işi pis ve murdar (iğrenç) şeyler olan alkollü içkilerden, kumardan, heykellerin önünde saygı duruşu yapmaktan ve her çeşit şans oyunlarından kaçınalım. Eğer bu tür pis ve murdar işleri yapmışsak, ölüm meleği Hz. Azrâil yakamıza yapışmadan önce ihlâsla tevbe edelim ve güzel Mevlâmıza dönelim.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Karşılıklı rızaya (anlaşmaya) bağlı ticaretin (ya da emeğin) dışında mallarınızı aranızda bâtil (gayr-i meşru) yollarla yemeyin ve kendinizi (helâk edip) öldürmeyin. Kuşkusuz Allah size karşı çok merhametlidir. (Nisâ - 29)

Bazı hayvan türleri bile koloni ya da sürüler halinde yaşarken, fıtraten medeni yaratılan insan toplumdan kopuk tek başına yaşayamaz. Bu nedenle herkesin yeteneğine göre ticaret, tarım, sanat ve el emeği gibi meşru bir şekilde toplumsal düzene katkıda bulunması zorunludur.

Bu tür meşru işlerin dışında kumar, fâiz, rüşvet, gasp, hırsızlık ve dolandırıcılık gibi gayr-i meşru yollarla insanları sömürmeye kalkışmak ekonomik dengeleri bozduğu ve insanların arasına fitne, fesat tohumları saçtığı için, Yüce Allah tarafından yasaklanmış ve haram kılınmıştır.

Kazanma hırsı ile kaybetme korkusu arasında stres ve gerilim içinde kumar oynayanlar, kaybedince aşağılık kompleksine kapılıp kazananlara karşı kin, haset ve düşman gözüyle bakarken,

Kazananlar da böbürlenip ve şansları ile övünüp, kaybedenlere saf ve aptal gözüyle bakarlar.

Ancak fâiz bataklığına saplananlar, eninde sonunda bir gün o bataklıkta boğuldukları gibi, kumar bataklığına saplananlar ve kazandıkları zaman böbürlenip sevinenler de, eninde sonunda bir gün o kumar bataklığında boğulur ve onlara da mutlaka saf ve aptal gözüyle bakanlar olur.

Kumar bağımlılığı, maddi açıdan alkol bağımlılığından daha tehlikelidir. Çünkü kumar bağımlıları hiç gözlerini kırpmadan bir gecede bütün servetlerini kaybedebilir ve sonra ruhsal bunalıma girip intihar bile edebilirler.

Allah'ı anmaya, İlâhi emirleri uygulamaya ve namaz kılmaya engel olan kumar, insanın dünyasını kararttığı gibi âhiretini de karartır ve insan tevbesiz ölürse yeri cehennem olur.

Milli piyango dâhil, sportif faaliyetler ve at yarışları ile ilgili her çeşit şans ve talih oyunları kumar olduğu gibi, iki kişi ya da iki grup arasında yapılan her çeşit şans, tâlih ve tahmine dayanan yarışmalarda kumar kapsamındadır.

KUR'AN-I KERİM

Yüce Allah buyuruyor:

Elif, Lâmi, Râ. Bu (Kur'an öyle) bir kitaptır ki, onu sana insanları Rablerinin izniyle karanlıklardan aydınlığa; Aziz, Hamid olan Allah'ın yoluna çıkarman için indirdik. (İbrahim – 1)

Suhfların tamamı zamanla unutulmuş, asılları ve izleri kalmamıştı. Tevrat ve İncil de sürekli değışikliğe uğraya uğraya asıllarını yitirmiş ve İlâhi kitab olma özelliklerini kaybetmişlerdi.

Batıda papalar, Çin’de Konfüçyüs, Hindistan’da Buda, İran’da Zerdüş ve Arap Yarımadasında taşlar putlaştırılmış, gerçek din unutulmuş, ahlâk çökmüş ve dünya karanlıklara gömülmüştü.

Bu durumda ya kıyâmetin kopması ya da yeni bir peygamberin gelip insanları karanlıklardan (sapıklıklardan) kurtarıp aydınlığa çıkarması gerekiyordu.

Hiz. Cebrâil’in Nur Dağında Hiz. Muhammed’e (s.a.v) “**OKU**” mesajını getirmesi ile mânevî düğmeye basıldı ve son Peygambere, son İlâhi kitab olan Kur’an’ın âyetleri gelmeye başladı.

Son İlâhi Kitab olan Kur’an’ın özellikleri:

Yüce Allah buyuruyor:

Biz onu Kur’an olarak, insanlara dura dura (sindire sindire) okuman için (âyet âyet, sûre sûre) ayırıp peyderpey indirdik. (İsrâ - 106)

Önceki İlâhi kitaplar peygamberlere bir anda verilirken, Kur’an son İlâhi kitab olduğu ve kıyâmete kadar yürürlükte kalacağı için, Peygamberimize 23 yıl gibi uzun bir zaman dilimi içinde âyet âyet ve kısa sûreler şeklinde verildi.

Peygamberimiz (s.a.v.) gelen âyetleri ağır ağır ve sindire sindire okuyarak tebliğ eder, gerektiğinde üç defa tekrarlar ve yanındaki vahiy kâtiblerine de yazdırırdı.

Yeni gelen âyetleri Peygamberimizden dinleyen sahabeler de bunları tebliğ etmek için etrafa dağılır ve orada bulunmayanlara ulaştırırlardı.

Okuma-yazma bilenler yeni gelen âyetleri hemen yazıp ezberlerken, okuma-yazma bilmeyenler de okuma-yazma bilenlerden yararlanıp ezberlemeye çalışırlardı.

Kur’an’ın 23 yıl gibi uzun bir zaman dilimi içinde, farklı aralıklarla ve kısa bölümler şeklinde gelmesi ile,

O günün koşullarında gelen âyetlerin derhal yazılması, ezberlenmesi, sürekli okunması, uygulanması ve günlük yaşama dönüştürölüp müslümanların Kur’an’la bütünleşmesi sağlandı.

Yazılan ve ezberlenen âyetler unutulmuyordu. Çünkü her gün beş vakit namazda tekrar tekrar okunduğu gibi, müslümanların günlük yaşamı da Kur’an’dı. İnançtan ibâdete, yeme içmeden evlenmeye ve mirastan dev-

let yönetimine kadar kişisel ve toplumsal yaşamları Kur'an'dı. Yani Kur'an okunuyor, yaşanıyor ve uygulanıyordu.

Asr-ı Saadet'ten sonra da Kur'an sürekli okunduğu, ezberlendiği ve uygulandığı için bir tek harfi değişmeden günümüze kadar geldiği gibi, İnşâAllah kıyâmete kadar da devam edecektir. Çünkü,

Yüce Allah buyuruyor:

Kesinlikle zikri (Kur'an'ı) biz indirdik ve onun koruyucusu da biziz.

(Hicr - 9)

Ebû Cehil'in başlattığı Kur'an düşmanlığı zaman zaman devlet terörü-ne dönüştüğü, Kur'an okuyanlar ve okutanlar vatan hainleri ve silahlı teröristler gibi yakalanıp zindanlara atıldığı halde,

Kur'an Yüce Allah'ın koruması altında olduğundan, bir tek harfini bile değiştirmeye güçleri yetmedi. Kur'an düşmanları mezarlarında çürüyüp ko-kuşmuş leşlere ve toprağa dönüşürken,

Kur'an, 1.400 küsur yıldan beri bir tek harfi değişmeden dimdik ayakta durmaktadır.

* * *

Kur'an okumanın kuralı ve fazileti:

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz O, çok şerefli bir Kur'an'dır. Korunmuş bir kitap'ta (Levh-i Mahfûzda yazılı) dır. Ona (Kur'an'a) temiz olanlardan başkası dokunamaz. (Vâkı'a - 77 - 78 - 79)

Âdet ve nifas halindeki kadınlarla, cünub olanlar Kur'an'a dokunamaz ve ezber de okuyamazlar. Abdesti olmayanlar ise, Kur'an'a dokunmadan ezber okuyabilirler.

Yüce Allah buyuruyor:

Kur'an okuduğun (okuyacağın) zaman o kovulmuş şeytandan Allah'a sığın. (Nahl- 98)

İster ezber ister bakarak olsun Kur'an okumaya, kovulmuş şeytan-dan Allah'a sığınarak, yani **“Eûzü billâhi mine'sşeytâni'rracîm”** ve **“Bismillâhirrahmânirrahîm”** diye başlamak sünnettir.

Yüce Allah buyuruyor:

Kur'an okunduğu zaman onu dinleyin ve susun ki size merhamet edilsin. (A'raf - 204)

Seslice Kur'an okunan bir yerde dünya kelâmı konuşmak mekruh, su-sup okunan Kur'an'ı dinlemek ise farz-ı kifâyedir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

***Sizin en hayırlınız, Kuran'ı öğrenen ve (başkalarına da) öğretene-
nizdir.*** (Buhârî)

İnsanların en hayırlısı, Allah'ın kitabı olan Kur'an'ı tecvid kurallarına göre öğrenip güzelce okuyan ve başkalarına da öğretendir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

***Kim Allah'ın kitabından bir harf okursa, onun için bir hasene var-
dır. Her hasenenin karşılığı ise on sevaptır. Ben Elif, Lam, Mim bir
harftir demiyorum; fakat Elif bir harftir, Lam bir harftir ve Mim de bir
harftir (diyorum).*** (Tirmizî)

İster ezbere ve ister bakarak olsun Kur'an ya da bir sûre (örneğin Fâtiha'yı) okuyana, okuduğu her harfi için on sevap verilir. Örneğin Besme-
le (Bismillâhırrahmânırrahîm)de 19 harf vardır. Besmeleyi bir defa okuyana
190, on defa okuyana 1.900 ve yüz defa okuyana 19.000 sevap verilir.

Fâtiha Sûresinde Besmele dâhil, 140 harf vardır. Fâtiha'yı bir defa oku-
yana 1.400, on defa okuna 14.000 ve yüz defa okuyana 140.000 sevap
verilir.

Kur'an'ı ezberlemenin fazileti:

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

***İçinde Kur'an'dan bir şey bulunmayan kimse (nin kalbi) harâbe ev
gibidir.*** (Tirmizî)

Kalplerimizin harâbe bir ev gibi kararmaması ve gönlümüzün daralıp
bunalıma girmemesi için, hafıza gücümüzü zorlayalım ve ezberlerimizi ço-
ğaltmaya çalışalım. Kur'an okumasını bilmeyenler de, birkaç sûre ile yetin-
meyip daha fazlasını ezberlemeye çalışmalıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

***Kim Kur'an'ı okuyup (tamamını) güzelce ezberlerse, (Kur'an'daki)
helâlleri helâl ve haramları haram olarak kabul ederse, Allah o kimseyi
(doğrudan) cennetine koyacağı gibi ailesinden cehennemî hak etmiş
on kişiye de şefaât etme hakkını verir.*** (Tirmizî - İbni Mâce - Ahmed İbni Hanbel)

Kur'an'ın tamamını ezberleyip sürekli okuyan, Kur'an'daki helâlleri
helâl ve haramları haram olarak kabul eden yani Kur'an'ı yaşayan hafızlar,
mahşer yerinden doğruca cennete gidecekleri gibi, günahları fazla olduğu
için cehenneme atılmak üzere zebanilere teslim edilen yakınlarından on
kişiyi de, zebanilerin elinden kurtaracak ve cennete götürecekler.

Peygamberimiz (s.a.v.):

“Kuşkusuz demir paslandığı gibi kalpler de paslanır.” buyurdu.

Sahabeler: “Ya Resûlullah! Onun cilası nedir?” dediler.

Peygamberimiz (s.a.v.): **“Kur’an okumak ve ölümü hatırlamaktır”** buyurdu. (Beyhakî)

Kalplerimizin paslanmaması (gâfil olmaması) ve paslanan kalplerimizin cilalanması (nurlanması) için Kuran’ı okuyalım, dinleyelim, uygulayalım ve ölümü de çok hatırlayalım!

KUR’AN VE SÜNNET

Kur’an

Yüce Allah’ın son peygamber Hz. Muhammed’e verdiği son İlâhi kitaba **Kur’an** denir. Peygamberlere verilen İlâhi kitapların her biri (orijinalleri), o dinin temel ilkelerinin kaynağı ve anayasası olduğu gibi, Kur’an da İslâm Dininin temel ilkelerinin kaynağı ve anayasasıdır.

Son İlâhi kitab olduğu için Allah’ın kesin koruması altında olan, orijinal aslını aynen koruyan ve kıyâmete kadar yürürlükte kalacak olan Kur’an, gerçekte bütün insanları kapsayan evrensel anayasadır. Bu nedenle ırkı, rengi ve dili ne olursa olsun, bütün insanlar Kur’an’a îman etmek ve içinde ki İlâhi emirleri uygulamakla yükümlüdür.

Sünnet

Hz. Muhammed’in 23 yıllık peygamberlik dönemindeki söz, fiil (uygulama) ve takrirlerine (onaylarına) **sünnet** denir.

İnsanların yazdığı anayasalar, kanunlar, kurallar ve tıp, fizik gibi bilimsel kitaplar bile hocasız, eğitimsiz ve yorumsuz tam anlaşılamadığı ve uygulanamadığı gibi,

İlâhi kitab olan Kur’an da, hocasız, eğitimsiz ve yorumsuz tam anlaşılamayacağı ve uygulanamayacağı için, Yüce Allah Hz. Muhammed’i peygamber olarak göndermiş ve Kur’an’daki İlâhi emirleri açıklama, yorumlama, uygulama ve sahabelerini eğitime yetkisini ona vermiştir.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki içlerinden kendilerine Allah’ın âyetlerini okuyan, onları (günahlardan) temizleyen (eğiten), kitab’ı (hükümlerini) ve hikmeti

(uygulamayı) öğreten bir peygamber göndermekle, Allah mü'minlere büyük bir lütufta bulundu. Halbuki onlar daha önce apaçık bir sapıklık içinde idiler. (Âl-i İmrân - 164)

Kur'an ve sünnet birbirinden ayrılamaz ve Kur'an sünnetsiz yaşanamaz. Bu nedenle sapık inanç sistemlerinden, yanlış anlamalardan, yanlış uygulamalardan ve bid'atlardan korunabilmemiz için tek alternatifimiz, Kur'an'a ve sünnete sımsıkı sarılmak ve yaşantımızı bunlara göre düzenlemektir.

Yüce Allah buyuruyor:

Peygamber size ne verdiyse (emrettiyse) onu alın (uygulayın), size neyi yasakladıysa ondan da kaçının. Allah'tan korkun; çünkü Allah'ın azabı çetindir. (Haşr - 7)

Peygambere itaat etmek Yüce Allah'ın kesin emri olduğundan, Kur'an'a, sünnete sımsıkı sarılalım ve Kur'an'ı Peygamberimizin emir ve işaretleri doğrultusunda yaşayalım.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Allah'a ve Peygambere itaat ederse, işte onlar Allah'ın kendilerine (mânevî) nimetler verdiği peygamberler, sıddıklar, şehitler ve sâlihlerle (evliyalarla) beraberdirler. Onlar ne güzel arkadaşlardır.

(Nisâ - 69)

Sonsuzluk âlemi olan cennette Yüce Allah'ın “**Onlar ne güzel arkadaşlardır**” diye övdüğü peygamberler, sıddıklar, şehitler ve sâlihlerle (evliyalarla) birlikte olmak ve onların ruhsal feyizlerinden yararlanıp doyasıya sohbet etmek için,

Yüce Allah'a ve Peygamberimize itaat edelim, Kur'an'a ve sünnete sımsıkı sarılalım.

Kur'an müslümanlığı

Hindistan'da ortaya çıkan “Kur'an müslümanlığı” adı altındaki sapıklık hareketi, ne yazık ki bazı akademisyenler tarafından ülkemizde de gündeme taşınmaya çalışılmaktadır.

Bunlar Allah'ın Resûlünü dışlayarak ve Allah'ın Resûlünden duyduklarını, gördüklerini bizlere aktaran sahabeleri yok sayarak ve müctehidleri küçümseyerek, kafalarına göre yeni bir inanç sistemi oluşturmaya çalışmaktadırlar.

Yüz binlerce hadîs-i şerîfi sened ve metinleri ile birlikte ezbere bilen İmâm-ı Tirmizî gibi hadis imamları, Kur'an'ın her kelimesini didik didik araştıran Fahreddîn-i Râzî gibi tefsir imamları ve İmâm-ı Rabbânî gibi müceddidler,

İmâm-ı Ebû Hanîfe, İmâm-ı Mâlik, İmâm-ı Şâfi ve İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel gibi müctehidlerden birine tabi olurken ve onların ihtihadları doğrultusunda dîni yükümlülüklerini yerine getirirken, kişisel ve aile yaşantıları ile İslâm'a ters düşenlerin ve kendilerini dev aynasında gören art niyetlilerin şerrinden Yüce Rabbim bütün din kardeşlerimi korusun!..

KURBAN

Yüce Allah buyuruyor:

(Resûlüm!) Kuşkusuz biz sana Kevser'i verdik. O halde sen Rabbin için namaz kıl ve kurban kes. Sana buğzeden (inciten As bin Vail), asıl soyu kesik olan odur. (Kevser Sûresi)

Kurban ne demektir?

Mânevî açıdan Allah'a yaklaşmak için deve, sığır, manda, koyun ve keçi gibi dört ayaklı evcil hayvanları ibâdet niyeti ile Allah rızası için kesmeye **kurban** denir.

Müslüman olup hür, mukim ve belirli servete sahip olanların kurban bayramında kurban kesmeleri İmâm-ı A'zam'a göre vâcib, İmâm-ı Yusuf, İmâm-ı Muhammed, İmâm-ı Şâfi ve İmâm-ı Mâlik'e göre sünnet-i müekkedir.

Kurbanlık hayvanlar:

Sadece deve, sığır, manda, koyun ve keçi türü dört ayaklı evcil hayvanlardan kurban olur. Bunların dışında eti yenen dört ayaklı av hayvanları yakalanıp evcilleştirilse de kurban olmaz.

Tavuk, horoz, ördek, kaz ve hindi gibi iki ayaklı evcil hayvanları kurban ya da adak niyeti ile kesmek, mecûsî (ateşe tapınanların) âdeti olduğu için tahrîmen (harama yakın) mekruhtur.

Deve beş yaşını, sığır, manda iki yaşını, koyun ve keçi de kamerî aylara göre bir yaşını doldurunca kurban olur. Ayrıca yedi, sekiz aylık iri yapılı koyunlar da kurban olabilir.

Bir ya da iki gözü kör, ayağı yere basamayacak kadar total, aşırı zayıf, kulağının, kuyruğunun yarısı kesilmiş, boynuzu kökten kırılmış ve dişlerinin çoğu dökülmüş hayvanlar kurban olamaz.

Ortak kurban kesme:

Deve, sığır ve manda yedi kişiye kadar ortaklaşa kesilebilir. Ancak ortaklardan her birinin müslüman olması, kurban niyeti ile katılması, hissele-rinin eşit olması ve etin tartılarak eşit oranda taksim edilmesi şarttır.

Eğer ortaklardan biri, inançsız, ateist, olsa, ya da et niyeti ile katılsa, katılım payı diğerlerinden daha az ya da daha çok olsa hiç birinin kurbanı olmaz.

Kurban nasıl kesilir?

Kurbanlık hayvan kesileceği yere yavaşça ürkütülmeden ve itilip ka-kılmadan getirilir. Koyunun, keçinin üç, ineğin dört ayağı bağlanır ve sol yanına Kible'ye karşı yatırılır.

Bilenler “En’âm Sûresinin” 162 ve 163. âyetlerini okur, Allah rızası için kurban kesmeye niyet eder, sonra **“Bismillah, Allahü Ekber”** der ve ko-nuşmadan kurbanını keser.

Parasal ibâdetlerde vekâlet geçerli olduğundan, elinden gelmeyenler yetenekli bir müslümana vekâlet verip kurbanlarını kestirebilirler. Önemli olanı kesicinin müslüman olması, vekâleten kestiğinin bilincinde olması ve hayvanı “Bismillah, Allahü Ekber” diye kesmesidir.

Yüce Allah buyuruyor:

Onların (kurbanların) ne etleri ne de kanları Allah’a ulaşır. Fakat ona sadece sizin takvânız (ve ihlâsınız) ulaşır. (Hac - 37)

Kuşkusuz kurbanın eti, kemiği ve kanı değil de, sadece kesenin takvâsı ve ihlâsı Allah’a ulaşır. Çünkü Allah sadece takvâ ve ihlâsla yapılan işleri kabul eder.

Takvâ ve ihlâs nedir?

Allah korkusu ile her çeşit günahlardan titizlikle kaçınmaya **takvâ** ve gösteriştten kaçınıp her işi Allah rızası için yapmaya **ihlâs** denir.

Diğer ibâdetler gibi kesilen kurbanların Allah katında kabul olması da takvâ ve ihlâsa bağlı olduğundan, her zaman ve her yerde titizlikle günah-lardan kaçınalım, her işimizi sadece Allah rızası için yapalım ve özellikle kurbanlarımızı da helâl para ile alalım.

Yüce Allah buyuruyor:

Üzerine Allah’ın adı anılmadan (kasten Besmele’siz) kesilenleri yemeyin. Kesinlikle o (eti yemek) fâsıklık (haram) dır. (En’âm - 121)

Suda yaşayan balık türlerinin dışında, ister av hayvanı olsun, ister tavuk, horoz, ördek ve hindi gibi kanatlı hayvan türleri olsun ve ister koyun, keçi ve inek gibi evcil hayvanlar olsun,

Kesenin Allah'ın birliğine inanan tevhid ehli olması ve keserken "Bismillah" demesi şarttır.

LÂ HÂVLE VELÂ KUVVETE İLLÂ BİLLÂH

Peygamberimiz (s.a.v.) Sa'd bin Kays'a,

"Sana cennet kapılarından bir kapıyı bildireyim mi?" dedi. Sa'd: "Evet ya Resûlallah" deyince, "Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh" buyurdu. (Tirmizî)

Cennetin sekiz kapısı vardır ve her kapıdan aynı ibâdetleri çokça yapan mü'minler birlikte girecektir. Örneğin, Ramazan ayının dışında da çok oruç tutanlar **Reyyan Kapısı'ndan** gireceği gibi, **"Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh"** ı çok söyleyenler de bu kapıdan girecektir.

Ebû Mûsa radiyallahü anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) bana,

"Sana cennet hazinelerinden bir hazineyi bildireyim mi?" dedi.

Ben, "Evet ya Resûlallah" dedim. Buyurdu ki:

***"Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh"** (Buhârî - Müslim - Tirmizî - İbni Mâce - Ebû Dâvûd)*

Dünyada altın, para ve mücevher gibi değerli şeylerin muhafaza edilmek üzere konduğu (depolandığı) yerlere hazine denildiği gibi, cennette de sevapların depolandığı yerlere hazine denir.

Dünya hazinelerine sahip olanların sevinçleri, ümitleri ve mutluluk hayâlleri gerçekleşmeden bir anda ölümle noktalanabilir ve kendilerini toprağın altında buluverirler ama,

Cennet hazinelerine sahip olanların ise sevinç, ümit ve mutluluk hayâlleri gerçek olur ve onlar o güzelim cennette sürekli mutlu yaşarlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

***"Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh" doksan dokuz derde şifâdır. Bunların en hafifi sıkıntı (gönül darlığı) dır."** (İbni Ebiddünya)*

Anlamını bilerek ihlâs ve içtenlikle “Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh”ı çok okuyanlar, âhiret âleminde içi sevap dolu cennet hazinelerine kavuşup orada sürekli mutlu olacakları gibi,

Dünyada da hüzün, keder, sıkıntı, gönül darlığı, nazar, büyü, evham, stres ve ruhsal bunalım gibi doksan dokuz dertten kurtulup huzurlu ve sağlıklı bir ortama kavuşurlar.

Peki, anlamı nedir?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Ey İbnü Ümmi Abdin! Sana “Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh” ın anlamını haber vereyim mi?”

İbnü Ümmi Abdin yani Abdullah ibni Mes’ûd, “Evet, ya Resûlallah” deyince,

“Lâ havle (nin anlamı): Allah’a isyandan kaçınmak ancak Allah’ın koruması ile, velâ kuvvete (nin anlamı): Allah’a itaat etmek de ancak Allah’ın yardımı ile” buyurdu. (Menâvî)

Günahların kökeni olan öfke, şehvet, onur, benlik, kin, kibir ve ihtiras gibi nefsânî duyguları kontrol altında tutmak, tembelliği, şeytanı aşmak ve işten, güçten kopup,

Allah’ın her emrine boyun eğip ibâdetleri düzenli bir şekilde yapmak ve her çeşit günahlardan titizlikle kaçınmak gerçekten çok güç olduğundan,

Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh çok okuyarak, günah işlemekten Allah’a sığınalım ve ibâdetlerimiz düzenli bir şekilde yapabilmek için de Allah’tan yardım isteyelim.

Peygamberimiz (s.a.v.) Ebû Hureyre (r.a.)’ye buyurdu:

“Sen, “Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh” deyince, Allah (c. c.):

“Kulum bana teslim oldu ve her şeyi bana havale etti” buyurur”.

(Hâkim)

LÂNET ETMEKTEN SAKINMA

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Biz seni âlemlere ancak rahmet olarak gönderdik.

(Enbiyâ - 107)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ben lânetçi olarak değil, ancak rahmet olarak gönderildim. (Müslim)

Uhud Savaşı'nda müşriklerin attığı taşlarla Peygamberimiz (s.a.v.) in alt dudağı yarılmış, bir dişi kırılmış ve miğferinin iki halkası kırılıp mübarek yanağına batmıştı. Âlemlere rahmet olarak gönderilen iki cihan serveri Hz. Muhammed'in ağzından ve yanağından kanlar akıyordu. Bu olay karşısında çılgına dönen sahabeler: "Ya Resûlallah! Müşriklere lânet et de, Allah onları kahretsin" dediler.

Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.): **"Ben lânetçi olarak değil, ancak rahmet olarak gönderildim"** buyurdu ve ardından **"Allahım! Kavmi-me hidâyet et; çünkü onlar (benim hak peygamber olduğumu) bilmiyorlar"** diye dua etti.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Birbirinize Allah'ın lâneti, gazabı ve cehennem azabı ile lânet etmeyin. (Ebû Dâvûd - Tirmizî)

İslâm birliğinin bozulmaması ve müslümanların arasına fitne, fesat girmemesi için tüm gücüyle çalışan ve âlemlere rahmet olarak gönderilen sevgili Peygamberimiz (s.a.v.),

Müslümanların birbirine **Allah lânet etsin, Allah gazab etsin (belâni versin)** ve **Allah seni cehennemde yaksın** demelerini yasakladı, buna karşın birbirlerine dua etmelerini tavsiye etti.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Siddîka (dinde dosdoğru olanlara) lânetçi olmak yakışmaz.

(Müslim - Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) "Ümmetim, ümmetim" diye yanarken, geceleri sabaha kadar ağlarken ve insanları cehennemden kurtarmak için kızgın çöllerde aç, susuz dolaşırken,

Dinde dosdoğru olan gerçek mü'minlerin birbirine lânet etmeleri gerçekten yakışmaz!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mü'mine lânet etmek, onu öldürmek gibidir. (Buhârî - Müslim - Nesâî - Tirmizî -

İbni Mâce)

Bir mü'mine lânet etmek, yani onun şeytan gibi Allah'ın rahmetinden kovulup cehennemde ebedî yanmasını istemek, gerçekten din kardeşliği ile bağdaşmayan mânevî bir cinayettir.

Her lânet tutar mı?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse bir şeye lânet ettiğinde o lânet gökyüzüne çıkar, (ancak) ona gökyüzünün kapıları kapanır. Sonra yere iner, yeryüzünün kapı-

ları da ona kapanır (yani yer, gök onu kabul etmez). Sonra sağa sola bakınır, girecek yer bulamayınca lânet edilen kişiye döner. Eğer gerçekten lâneti hak etmişse onda kalır. Ya değilse, “lânet edene döner.”

(Ebû Dâvûd - Tirmizî)

Her lânet tutmaz ama ağızdan çıkan lânet sözü de namlunun ağzından çıkan mermiye benzer.

Bu nedenle lânet konusunda hiç kimse fevri hareket etmemeli, sağduyusunu yitirmemeli ve iyice düşünüp taşınmalıdır. Çünkü eğer haksız yere lânet etmişse, ağzından çıkan **lânet bombası** döner dolaşır ve sonunda kendi başında patlar.

Özellikle kadınlar bu konuda daha duyarsız oldukları için,

Peygamberimiz (s.a.v.) onlara şöyle buyurdu:

“Ey kadınlar! Sadaka veriniz ve çok istiğfar (tevbe) ediniz. Çünkü ben cehennem ehlinin çoğunun sizden olduğunu gördüm.”

O kadınlardan biri: “Niçin biz cehennem ehlinin çoğunluğuyuz?” dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.):

“Çünkü siz çok lânet eder ve kocalarınıza karşı nankörlük edersiniz” buyurdu. (Müslim - Ebû Dâvûd - Tirmizî - İbni Mâce)

Gerçekten kadınların daha çok lânet ettiği bir gerçektir. Özellikle öfkelendikleri zaman kocalarına ve yavrularına bile **“Allah lânet etsin, Allah belânı versin”** deyiverirler. Gerçi öfkeleri geçince pişman olurlar ama ağızlarından çıkan lânet, namlunun ağzından çıkan mermiye benzediğinden, sonuçta ya dünyada ya da âhirette bunun bedeline katlanma zorunluluğunda kalırlar.

İmrân İbni Husayn radiyallahü anhüma diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) ile birlikte bir seferde idik. Deve üzerindeki Ensardan bir kadın (devesine kızıp) daraldı ve ona lânet etti.

Resûlullah (s.a.v.) bunu duyunca buyurdu ki:

“Üzerindekileri (kadını ve eşyaları) alın, deveyi bırakın gitsin. Çünkü o deve lânetlenmiştir.” İmrân diyor ki: “Şu anda devenin hâla insanların arasında dolaştığını görüyorum ama hiç kimse ona dokunmuyor.” (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.), lânetlenen bir devenin üzerine binilmesini ve hatta ona yaklaşılmasını bile yasakladığına göre, bu konunun üzerinde durmamız ve güzel düşünmemiz gerekmektedir.

Neden mi?

Çünkü eşine lânet edip aynı yatakta yatanlar, yavrusuna lânet edip kucağına alıp sevenler arabasına lânet edip üzerine binip gezenler, işyerine lânet edip orada çalışanlar ve sevmediği yiyeceklere, içeceklere lânet edip

onları yiyenler, içenler günümüzde çok olduğundan,

Gerçekten başımızı iki elimizin arasına alıp derin derin düşünelim ve tevbe edip Yüce Rabbimizden bizi ve lânet ettiğimiz kimseleri bağışlamasını dileyelim.

LOKMAN (A.S.) IN OĞLUNA ÖĞÜTLERİ

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki biz Lokman’a: Allah’a şükret diyerek hikmet verdik. Kim (Allah’a) şükrederse, ancak kendisi için şükretmiş olur. Kim de nankörlük ederse, kuşkusuz Allah hiç bir şeye muhtaç değildir, her türlü övgüye layıktır. (Lokman - 12)

Bu âyetle şükretmesi için Lokman’a hikmet verildiği ve kim şükrederse gerçekte kendisi için şükrettiği, çünkü yararının kendisine ait olduğu, kim de nankörlük ederse, kuşkusuz Allah’ın hiç kimsenin şükrüne, ibâdetine ihtiyacı olmadığı bildiriliyor.

Hikmet ne demektir?

Dünya hayâtının gerçeğini kavrama, gereksiz yere konuşmama, ilmi ile amel etme ve gerektiği yerde doğru karar verebilme yeteneğine sahip olmaya **hikmet** ve hikmet sahibine de **hâkim** denir.

Hiz. Lokman’ın peygamber mi, evliya mı olduğu kesin olarak bilinmemekle birlikte Allah’ın sâlih bir kulu olduğu kesindir. Çünkü Kur’an’da adı övgü ile anılmaktadır.

Hiz. Lokman’ın oğluna öğütleri!

Yüce Allah buyuruyor:

Lokman oğluna öğüt vererek dedi ki:”Ey yavrucuğum! Allah’a ortak koşma. Çünkü (Allah’a) ortak koşmak en büyük bir zulümdür.

(Lokman - 13)

Hiz. Lokman öncelikle evrensel simge ve îmanın temel ilkesi olan tevhid (Allah bir) inancı ile başladı ve oğluna: Hiçbir şeyi ilâhlaştırıp Allah’a ortak koşmamasını, çünkü Allah’a ortak koşmanın en büyük bir zulüm ve en büyük bir günah olduğunu vurguladı. Sonra öğütlerine şöyle devam etti.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey yavrucuğum! Kuşkusuz yaptığın iş (sevap-günah) bir hardal tanesi ağırlığında olsa ve bir kaya içinde ya göklerde ya da yerin derinliklerinde olsa, Allah onu getirir (mîzanına koyar). Çünkü Allah en gizli işleri görüp bilen ve her şeyden haberdar olandır. (Lokman -16)

Hiz. Lokman tevhid inancına bağılı olarak Yüce Allah'ın her şeyi bildiğine ve gördüğüne açıklık getirmek için oğluna: “Eğer sen hardal tanesi kadar (azıcık) bir sevabı ya da bir günahı kayaların (mağaraların) içinde, göklerde (uzayda) ve yerin derinliklerinde gizlice yapsan da, Allah onu görür, bilir ve mahşere getirip mîzanına koyar” dedi.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey yavrucuğum! Namazı dosdoğru kıl, iyiliğı emret, kötülükleri engellemeye çalış ve (bu yolda) başına gelenlere sabret. Çünkü bunlar, yapılması gereken kesin işlerdir. (Lokman - 17)

Hiz. Lokman îmanın temel ilkesinden sonra dinin direğı, îmanın alâmeti ve kişinin dinsel duyarlılığının göstergesi olan namazı, dosdoğru kılmasını ve ardından,

Sadece kendini düşünmeyip diğeri insanlara da yararlı olması için, “**İyiliğı emret, kötülükleri engellemeye çalış ve (bu yolda) başına gelenlere sabret**” diye, Allah yolunda din için çalışmasını ve bunların yapılması gereken kesin işler (emirler) olduğunu bildirdi.

Yüce Allah buyuruyor:

İnsanları (küçümseyerek) yüzünü yan çevirme ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Çünkü Allah böbürleneni ve kendini beğenip övünen kimseleri sevmez. (Lokman - 18)

“Ey oğlum! Sakın hiç kimseyi küçük görüp aşağılama. Düşün, seni de onu da yaratan Rabbiniz birdir.” Bu nedenle böbürlenip büyüklük taslayanları ve kendini beğenip övünenleri Allah sevmediğı gibi insanlar da sevmez ve zavallıların toplumdaki saygınlıkları gider.

Yürüyüşünde doğal ol, sesini de alçalt, kuşkusuz seslerin en çirkini merkeplerin anırmasıdır. (Lokman - 18 - 19)

Hiz. Lokman oğluna, yürüyüşünde doğal olmasını yani ne çok hızlı ve ne de çok yavaş hareket etmeyip yaya trafiğine uymasını, konuşurken de başkalarını rahatsız etmemek için sesinin tonunu alçaltmasını tavsiye ettikten sonra, “**Kuşkusuz seslerin en çirkini merkeplerin anırmasıdır**” buyurarak,

Gereğinden fazla yüksek sesle konuşmanın ve gürültü yapmanın, merkeplerin anırması gibi çirkin ve sağık açısından da zararlı olduğunu vurguladı.

LÛT KAVMI NEDEN HELÂK OLDU?

Hız. İbrahim Urfa'dan Filistin'e hicret ederken yanında yeğeni Hız. Lût da vardı. Yüce Allah Hız. Lût'a peygamberlik görevi verdi ve onu başkenti Sedom olan bir kavme peygamber olarak gönderdi.

Yüce Allah buyuruyor:

Ve Lût'u da kavmine peygamber (olarak) gönderdik. (Lût) Kavmine dedi ki: Siz gerçekten en çirkin fuhşiyatı (eşcinselliği) yapıyorsunuz. Sizden önce âlemlerde bir tek kişi bu işi yapmamıştı. (Ankebût - 28)

Lût kavmi, eşcinsel (homoseksüel) denilen cinsel sapıklardı. Bu nedenle Hız. Lût öncelikle onları bu konuda uyardı ve dedi ki: "Siz gerçekten en çirkin bir fuhşiyatı (eşcinselliği) yapıyorsunuz. Sizden önce, âlemlerde bir tek kişi bu işi yapmamıştı."

Hız. Lût gece, gündüz yalvarıyor ve onlara öğütler veriyordu ama ne yazık ki sapıklar iyice azmış ve iş çıkırından çıkmıştı. Topluma açık yerlerde bile erkekler kendi aralarında sapık ilişkide bulunurken, kadınlar da onları izliyor ve eğlenip gülüşüyorlardı,

Hayâ kalkmış ve cinsel sapıklık toplumun bütün kesimlerine yayılmıştı. Canlıların üremesini düzenleyen fıtrat kanunlarına ters düşen bu sapıklık hareketi kuşkusuz devam edemezdi ve Âdetullah'ın gereği azabın gelmesi artık an meselesi idi.

Ve azap melekleri geldi

Yüce Allah tarafından Lût kavmini helâk etmekle görevlendirilen melekler, genç ve yakışıklı delikanlılar şeklinde Lût kavmine geldiler ve Hız. Lût'a konuk oldular. Konuklarının melek olduğunu bilmeyen Hız. Lût,

"Ah! Şimdi kavmim gelip bunları benden ister ve zorla almaya kalkışırlarsa, ne yapabilirim ki" diye düşünürken,

Evi kuşatan sapıklar "Gençleri bize ver, aksi halde kapıyı kırarız" diye bağırmaya ve tehditler savurmaya başladılar. Hız. Lût'un yüzü sapsarı oldu, nefesi durdu ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Yüce Allah buyuruyor:

(Melekler) dediler ki:"Ey Lût! Biz Rabbinin elçileriyiz, sana el uzatamazlar. Sen gecenin bir bölümünde ailenle birlikte yürü, zevcenin dışında aranızdan kimse geride kalmasın. Çünkü onların başına gelecek olan (azap), onun da başına gelecek. (Hûd - 81)

Hız. Lût konuklarının melek olduğunu öğrenince, “Ooh’!” diye derin bir nefes aldı ve rahatladı. Tam o anda sapıklar da kapıyı kırıp içeri girdiler ama meleklerden biri (Hız. Cebrâil) bir kanadını çıkarıp hafifçe silkince, sapıkların hepsini şehrin dışına fırlattı ve gözlerini kör etti.

Lût kavminin helâk olması:

Yüce Allah buyuruyor:

Güneşin doğuşu anında korkunç bir uğultu onları yakalayiverdi.

(Hicr - 73)

Son gecelerinde daha da azgınlaşan sapıklar, Hız. Cebrâil’in bağırmasından kaynaklanan korkunç bir uğultu ile yataklarından fırlayıp dışarı kaçıştılar. Korku ile birbirlerine bakışırken, şiddetli bir fırtına koptu ve üstlerine taşlar yağmaya başladı.

Aşırı derecedeki sıcak taşlardan korunmak için tekrar evlerine kaçtılar ama bu defa da çok şiddetli bir deprem başladı. Ayrıca yerden sıcak sular fışkırmaya ve gökten de sıcak çamur yağmaya başladı.

Artık Hız. Lût’un hak peygamber olduğuna inanmış, Yüce Allah’ın kudretini görmüş ve yaptıklarına çok pişman olmuşlardı ama iş işten geçmiş ve onların kıyâmeti kopmuştu. Bu durumda ne kaçacakları bir yerleri kalmıştı ve ne de ölümden başka bir seçenekleri!..

Yüce Allah buyuruyor:

Ülkelerinin üstünü altına çevirdik ve üzerlerine sicil’den taşlar yağdırdık. (Hicr - 74)

Yüce Allah’ın emri ile Hız. Cebrâil, Lût kavminin yaşadığı köy ve kasabaların tamamını yerinden koparıp havaya kaldırdı ve ters çevirip yere vurdu.

Yüce Allah buyuruyor:

Ve Celâlim hakkı için ki, biz ondan (Lût kavminden) akıllı toplumlar için apaçık bir alâmet (Lût Gölünü) bıraktık.

Dağları, tepeleri, bağları, bahçeleri ve meşhur Sedom şehri ile birlikte Lût kavminin yaşadığı ülkenin tamamı batmış ve geriye ibret olarak sadece acı ve pis kokulu **Lût Gölü** kalmıştı.

MAHŞER VE MAHKEME-İ KÜBRÂ

Haşr kökeninden ism-i mekân olan mahşer, sözlükte toplanma yeri demektir. Hz. İsrâfil'in ikinci defa Sûr'a üflemesi ile yeniden dirilecek olan insanların ve diğer canlıların toplanacağı yere **mahşer** ve mahşer yerinde Yüce Allah'ın yapacağı yargılamaya **mahkeme-i kübrâ** denir.

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan başıboş bırakılacağını (sorgulanmayacağını) mı sanıyor? (Kiyâme, 36)

Fiziksel açıdan en güzel bir şekilde yaratılan, akıl ile bilinçlendirilen ve ruh ile sonsuzlaştırılan insan, bitki türleri gibi sadece dünya hayatı için yaratılmadığından öldükten sonra yeniden diriltilip kabirinden kaldırılacak ve mahşer yerindeki mahkeme-i kübrâ'da yargılanacaktır.

Yüce Allah buyuruyor:

İnkârcılar öldükten sonra (yeniden) diriltilmeyecekleri iddiasında bulundular. (Ya Resûlüm!) De ki: Hayır! Rabbime andolsun ki kesinlikle (yeniden) diriltileceksiniz. Sonra yaptıklarınız size haber verilecek, bu da Allah'a göre çok kolaydır. (Teğâbün, 7)

İslâm'dan kopup dinsiz ve dengesiz bir yaşamın kurbanı olanlar ve ölümlü unutup âhireti yok sayanlar, Yüce Allah'ın takdir ettiği vakit gelince ve ölüm meleği Azrâil (a.s.) karşılıklarına dikilince, tatlı canlarını teslim edip ilkel kefeni giydikleri ve kabir denilen bir çukura gömüldükleri gibi,

Yüce Allah'ın takdir ettiği vakit gelince ve İsrâfil (a.s.) ikinci defa Sûr'a üfleyince de, yeniden dirilip kabirlerinden kalkacak ve yargılanmak üzere mahşer yerinde toplanacaklar. İşte insanları yeniden diriltilip kabirlerinden kaldırmak ve mahşer yerinde toplayıp yargılamak, kuşkusuz Allah'a göre çok kolaydır.

Yüce Allah buyuruyor:

Sûr'a (tekrar) üfürüldü (günde) kabirlerinden fırlayanlar süratle Rablerine (mahşer yerine) doğru gidecekler. (Yâsîn, 51)

İsrâfil (a.s.) ikinci defa Sûr'a üfleyince yerler, gökler şiddetle sarsılacak, kabirler alt üst olup içindekileri dışa atacak ve kabirlerinden kalkanlar korku ve panik içinde mahşer yerine giderken,

Yüce Allah buyuruyor:

“Eyvah bize! Yattığımız yerden bizi kim kaldırdı? İşte bu, Rahman (olan Allah) ın vaadettiği (gün) dür, peygamberler de doğru söylemiş” derler. (Yâsîn, 52)

İsrâfil (a.s.) ın ikinci defa Sûr'a üflemesi ile Yüce Allah'ın vaadettiği âhiret âlemi başlayacak ve ilk peygamber Hz. Âdem'den son peygamber Hz. Muhammed'e kadar bütün peygamberlerin “**Vel-ba'sü ba'del mevt-i hakkun**” (ölümden sonra yeniden dirilmek haktır) sözü gerçekleşecek.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün Ruh (Cebrâil) ve melekler saf halinde ayakta duracak, sadece Rahman'ın izin verdikleri konuşacak ve onlar da doğru söyleyecek. (Nebe, 38)

Mahşer yerine öncelikle insan, hayvan, cin ve şeytan gibi dünyada yaşayan canlılar; sonra diğer gezegenlerde yaşayan canlılar ve ardından Cebrâil (a.s.) ile göklerdeki melekler gelecek ve saf halinde ayakta duracaklar.

Dünya yılı ile elli bin yıl kadar sürecek olan mahşer günü, gerçekten çok zorlu bir gün olacak. Kurtla kuzu ve insanla cin bir arada olduğu halde o günün dehşetinden tüm sesler kısılacak, sadece Allah'ın (c.c.) izin verdiği kimseler konuşacak ve onlar da doğru söyleyecek. Sorgulamayı bekleyen günahkârlar mahşer güneşinin altında korku ve pişmanlıktan âdeta ecel terleri dökerken,

Yüce Allah buyuracak:

Andolsun ki, sizi ilk defa yarattığımız gibi huzuruma yine teker teker (çıplak) geldiniz. Size verdiğimiz (malları, mülkleri) de arkanızda (dünyada) bıraktınız. (En'âm, 94)

Gece-gündüz demeden hırsla dünyaya sarılanlar, mal, mülk edinmek için zamanla yarışanlar ve işlerin yoğunluğundan namaz kılmaya bile vakit bulamayanlar, o gün gerçekten çok pişman olacak ve kahrından ellerini ısırp kendini kınayacak. Helâl-haram ayrımı yapmadan hırsla kazandıkları ve dünyada bıraktıkları malları vârisleri arasında dövüş kavga taksim edilirken, kefenleri de kabirde çürüdüğünden,

Mahşer yerine annelerinden doğdukları gibi çıplak, teker teker ve yapayalnız gelecekler ve Yüce Allah onlara: “**Andolsun ki, sizi ilk defa yarattığımız gibi huzuruma yine teker teker (çıplak) geldiniz**” diyecek.

Mahkeme-i Kübrâ

Yüce Allah buyuruyor:

Sûr'a üfürüldüğü zaman, işte o gün çok zorlu bir gün olacak, (özellikle) inkârcılar için hiç de kolay olmayacak. (Müddessir, 8-9-10)

İsrâfil (a.s.) ın ikinci defa Sûr'a üflediği yani insanların yeniden dirilip kabirlerinden kalktığı gün gerçekten çok güç olacak, özellikle inkârcılar ve günahkârlar için hiç de kolay olmayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Ve o gün cehennem (mahşer yerine) getirildi (ğinde) insan (günahlarını) hatırlayacak ama hatırlamanın ne yararı olacak ki! (Fecr, 23)

İnsanlar kızgın mahşer güneşinin altında yanarken ve sıcak nefesleri birbirini yakarken, melekler cehennemi mahşer yerine getirecek ve korku doruğa çıkacak. İşte o an herkes dünyada yaptığı günahlarını hatırlayıp çıldırısıya pişman olacak ama tabii ki bir yararı olmayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün zâlim (inkârcılar) ellerini ısırarak “Ah! Keşke peygamberle birlikte bir yol izleseydim” diyecek. (Furkan, 27)

Dünyada peygamberden kopup sapıkların peşine takılanlar ve İslâm'a saldıranlar, o gün pişmanlıktan ellerini ısırıp çok ah vah edecekler ama orada pişmanlık yasası geçerli olmadığından bundan yararlanamayacak ve tevbeleri kabul edilmeyecek.

Amel defterlerinin dağılması

Yüce Allah buyuruyor:

İşte kitabı (amel defteri) sağ eline verilen diyecek ki: “Alın, kitabımı okuyun”. (Hakka, 19)

Mahşer yerinde gergin bir bekleyişten sonra amel defterleri dağılacak ve sevabı çok olanların defteri sağ eline verilecek. Sınıfını iyi derece ile geçen çocuklar koşuşup yakınlarına karnelerini gösterdikleri gibi amel defterini sağ eline alanlar da “Alın, kitabımı okuyun” diye yakınlarına gösterecek ve mutluluktan yüzleri gülüp gözleri parlayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Ama kitabı sol eline verilen de diyecek ki: “Ah! Ne olurdu kitabım verilmeseydi de hesabımın ne olduğunu bilmeseydim”. (Hakka, 25-26)

Amel defteri sol eline verilen günahkârlar da cehenneme atılıp cayır cayır yanmanın dışında başka bir seçenekleri kalmadığını görünce, “Ah! Keşke ölünce çürüyüp toprak olarak kalsaydım da bugünlere ermeseydim. Keşke amel defterim verilmeseydi de günahlarımın hesabını bilmeseydim ve sorguya çekilmeseydim” diye kendini kınayacak.

Sevap ve günahların tartılması

Yüce Allah buyuruyor:

Biz kıyâmet (mahşer) günü için adâlet terazileri koyacağız ki kimseye zerrece haksızlık edilmeyecek. (Yaptıkları sevap ve günah) bir hardal tanesi kadar bile olsa, onu getirir (teraziye koyar) ız. (Enbiyâ, 47)

Amel defterleri dağıldıktan sonra sevapları ve günahları tartacak (belirlenecek) mânevî teraziler kurulacak ve sorgulama başlayacak. Şeklini ve niteliğini bilemediğimiz mânevî terazilerin sağ kefesine sevaplar ve sol kefesine günahlar konacak. İlâhî adâletin göstergesi olan bu teraziler, bir tek hardal tanesi ağırlığındaki sevap ve günahları çok hassas bir şekilde tarttığı gibi dünyadan daha ağır sevap ve günahları da aynı hassasiyetle tartacak ve kimseye haksızlık edilmeyecek.

Sorgulamanın başlaması

Sorgulama başlayınca günahkârlar tir tir titreyecek ve pişmanlıktan âdetâ ecel terleri dökecek. Sorgulamaya önce îmandan, sonra beş vakit namazdan başlanacak ve akıllı olan her müslüman, erginlik çağından ölünceye kadar kıldığı ya da kılmadığı namazlardan tek tek sorgulanacak. Kıldığı namazların sevabı nur gibi parlak bir şekilde terazinin sağ kefesine, kılmadığı namazların günahı da kapkara ve korkunç bir şekilde terazinin sol kefesine konacak.

Dosdoğru ve güzelce kılınan her vakit namazın sevabı hayal edemeyeceğimiz boyutlarda büyük olduğu gibi kılınmayan namazların günahı da aynı boyutlarda olacağından namaz, sevap-günah dengesi üzerinde çok etkili olacak. Bu nedenle beş vakit namazı vaktinde ve düzenli bir şekilde kılanların diğer sorgulamaları hafif ve kılmayanların da diğer sorgulamaları çok güç ve çetin olacak.

Namazdan sonra diğer sorgulamalar başlayacak ve sıra kul hakkına gelecek. Haksızlığa uğrayan (mazlum) lar haklarını sevap olarak alacakları ve en yakınlarına bile haklarını helâl etmeyecekleri için üzerinde fazla kul hakkı olanların işi gerçekten çok zor olacak.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün vezin (günah ve sevapların tartılması) haktır. Şu halde kimin mîzan (sevap) ları ağır gelirse, işte onlar felâha (cehennemden kurtulup cennete) kavuşanlardır.

Kimin de mîzanları hafif (sevabı az) gelirse, işte onlar âyetlerimize haksızlık ettikleri için kendilerine yazık edenler (cehenneme gidecekler) dir. (A'raf, 8-9)

Hak sahipleri haklarını aldıktan sonra arta kalan sevapları mîzanda ağır gelenler yani gelirleri giderlerinden fazla olanlar, birbirlerini kutlayıp coşku ile cennete gidecek. Hak sahipleri haklarını aldıktan sonra arta kalan sevapları mîzanda hafif gelenler yani gelirleri giderlerini karşılamayanlar da kendilerini kınayarak gözyaşları ile cehenneme gidecek ve günahlarından arınıncaya kadar orada yanacaklar.

Hayvanlar da hakkını alacak mı?

İlâhî adâletin gereği hayvanlar da hem birbirlerinden hem de insanlardan haklarını alacaklar. Ancak onlar insanlar gibi sevap olarak değil, kısas şeklinde yani misli ile haklarını alacaklar. Onları sadece kısas için yeniden diriltilip mahşer yerinde toplayan Allah (c.c.), haksızlığa uğrayan hayvanlara gereken güç ve yetenekleri verdikten sonra, “Haydi hakkınızı alın” diye izin verecek.

Dünyada haksızlığa uğrayan hayvanlar, kendilerine haksızlık eden insan ve hayvanları altlarına alıp tatmin oluncaya kadar ezecek, ısırarak, çiğneyecek ve sonra Yüce Allah hayvanların hepsine, “Kûnî türâbâ” (toprak olun) buyuracak. Hayvanların hepsinin bir anda toprak olduğunu ve azaptan kurtulduğunu gören,

Kâfir, “Ah! Ne olurdu ben de toprak olsaydım” diyecek. (Nebe, 40)

MAL SEVGİSİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz her ümmetin bir imtihanı vardır. Ümmetimin imtihanı da (aşırısı) mal sevgisidir. (Tirmizî)

Toplumsal denge-düzenin gereği, her insanın fıtratında (yapısında) mal sevgisi vardır ve bu doğaldır. Bu nedenle küçücük çocuklar bile oyuncaklarını sahiplenir ve onları en yakın arkadaşları ile bile paylaşmak istemezler. Ancak her şeyin hayırlısı ortası ve aşırısı zararlı olduğu gibi mal sevgisinin de ortası hayırlı ve aşırısı zararlıdır.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Mallarınız ve evlâtlarınız sizi Allah'ı anmaktan (ibâdetlerinizden) alıkoymasın. Kim böyle yaparsa, işte onlar (âhirette) hüsrâna uğrayanlardır. (Münâfikûn, 9)

Bir kimsenin işi, gücü, görevi, malı ve mülkü, eğer o kimseyi Allah'ı anmaktan ve başta beş vakit namaz olmak üzere ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapmaktan alıkouyorsa, işte bu aşırılıktır. Her aşırılığın sonu pişman-

lık olduğu gibi aşırı mal sevgisinin sonu da dünyada pişmanlık ve âhiret âleminde hüsrân yani azaptır.

Peki müslümanlar çalışıp çabalamayacak ve iş gücü sahibi olmayacak mı?

Hiz. Ebû Bekir, Hiz. Osman ve Hiz. Abdurrahman İbni Avf gibi seçkin sahâbeler Asr-ı saadette ticaretle uğraştıkları ve binlerce km uzaklardaki ülkelerden deve kervanları (konvoyları) ile mal getirerek Medine-i Münevvere'deki yahudi tekelerini kırdıkları gibi,

Kuşkusuz müslümanlar her dönemde çalışıp çabalamalı, iş gücü sahibi olmalı, çağın bilim ve teknolojisinden yararlanmalı ve ticaret dahil her çeşit işleri yapmalıdır. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.) doğru dürüst çalışıp kazanmayı ve ticaretle uğraşmayı yasaklamıyor, aksine teşvik ediyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Güvenli doğru tüccar, (âhirette) peygamberler, sıddıklar ve şehitlerle birlikte olacak. (Hâkim-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Doğru tüccar, kıyâmet günü Arş'ın gölgesinde gölgelenecek. (Deylemî)

Ancak!..

Yüce Allah buyuruyor:

Öyle erler (var) ki, onları ne ticaret ne de alış veriş Allah'ı anmaktan, namazı kılmaktan ve zekâtı vermekten alıkoymaz. (Çünkü) onlar kalplerin ve gözlerin (yerinden hoplayacağı) bir günden korkarlar. (Nûr, 37)

Mal tutkusu insanın fitratından kaynaklandığı için aşılması gerçekten güç bir imtihandır. Ancak doğumla başlayan dünya hayatının bir gün ölümle noktalanacağını ve korkudan kalplerin, gözlerin yerinden hoplayacağı mahşer günü sorguya çekileceklerini unutmayanlar için hiç de güç değildir. Çünkü Yüce Allah **“Onları ne ticaret ne de alış veriş Allah'ı anmaktan, namazı (dosdoğru) kılmaktan ve zekâtı (tastamam) vermekten alıkoymaz. (Çünkü) onlar kalplerin ve gözlerin (yerinden hoplayacağı) bir günden korkarlar”** buyuruyor.

Atalarımız da “Mal sahibi, mülk sahibi, hani bunun ilk sahibi? Mal da yalan, mülk de yalan, var biraz da sen oyalan” diye aşırı mal tutkusundan kurtulmamız için bizi uyarmışlardır.

Abdullah İbni Mes'ûd radiyallahü anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) sahâbelerine:

“Hanginize mirasçının malı, kendi malından daha sevimlidir?” diye sordu.

(Sahâbeler:) “Ya Resûlallah! Hepimize kendi malımız daha sevimlidir” dediler. Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Kişinin kendi malı âhirete gönderdiği, mirasçının malı da arkasından kalandır”. (Buhârî)

Abdullah İbni Şihhir radiyallahü anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) “Elhâkümü't-tekâsür'ü” okurken yanına geldim, şöyle buyurdu:

“Âdemoğlu malım malım der. Ey Âdemoğlu! Yiyip tükettiğin, giyip eskittiğin ya da sadaka verip önden (âhirete) gönderdiğinden başka malın var mı?” (Müslim-Nesâî-Tirmizî)

Malın gelir ve giderinden sorgulama

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kul, kıyâmet gününde ömrünü nerede tükettiğinden, ilmi ile ne yaptığından, malını nereden kazanıp nerede harcadığından ve vücudunu nerede yıprattığından sorgulanmadıkça, mahşer yerinden ayırlamaz. (Tirmizî)

İnsanlar kıyâmet günü “malını nereden kazanıp nerede harcadığından” sorguya çekilecek ve malının hesabını vermeden mahşer yerinden ayrılp cennete gidemeyecek. Bu nedenle öncelikle meşrû yollardan helâl kazanmaya, eşimize, yavrularımıza helâl lokma yedirmeye ve sonra Allah'ın (c.c.) razı olduğu yerlere harcama yapmaya çalışalım.

Allah yolunda harcama

Yüce Allah buyuruyor:

Mallarını Allah yolunda harcayanların örneği, yedi başak veren bir tane (buğday tohumu) gibidir ki, her başakta yüz tane (buğday) vardır. Allah dilediğine kat kat (daha fazlasını da) verir. Allah'ın ihsanı boldur, her şeyi bilendir. (Bakara, 261)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Malını Allah yolunda harcayana, harcadığının yedi yüz katı sevap verilir. (Tirmizî-Nesâî)

Toprağa tohum ekenler vakti gelince karşılığını kat kat aldıkları gibi gerçekte âhîret âleminin bir tarlası konumunda olan dünyaya mânevî tohum ekenler yani Allah yolunda harcama yapanlar da vakti gelince karşılığını kat kat sevap olarak alacak ve çok sevinecekler. Ne mutlu sağlığında eli ile malının bir kısmını Allah yolunda harcayıp âhîret âlemine yatırım yapanlara! Ne yazık malının tamamını dünyada bırakıp, âhîret âlemine boş el ile gidenlere!

MAZLUMA VE ZÂLİME YARDIM

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Din kardeşin zâlim de olsa, mazlum da olsa ona yardım et”.

Sahâbeden biri:

“Ya Resûlallah! Din kardeşim mazlumsa ona yardım ederim ama zâlimse ona nasıl yardım edeyim?” diye sordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Onun zulüm yapmasına engel olursun. İşte bu ona yardımdır”.

(Buhârî-Tirmizî)

Zulme, haksızlığa uğrayana **mazlum**, zulüm ve haksızlık edene de **zâlim** denir ve ikisine de yardım etmek gerekir. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.): “Din kardeşin zâlim de olsa, mazlum da olsa ona yardım et” buyuruyor.

Zâlime yardım konusunu farklı ve İslâmın özü ile çelişkili gibi algılayan sahâbelerden biri: “Ya Resûlallah! Din kardeşim mazlumsa ona yardım ederim ama zâlimse ona nasıl yardım edeyim” diye sorunca, Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Onun zulüm yapmasına (daha fazla günah işlemesine) engel olursun. İşte bu ona yardımdır”.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müslüman, müslümanın (din) kardeşidir. Ona zulüm (haksızlık) yapmaz ve onu zâlime teslim etmez. Kim bir din kardeşinin ihtiyacını görürse, Allah da onun ihtiyacını görür. Kim bir müslümanı sıkıntıdan kurtarıp rahatlatırsa, Allah da kıyâmet günü o kimsenin sıkıntılarını giderir. Kim bir müslümanın kusurlarını örter (gizler) se, Allah da o kimsenin kusurlarını örter. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Tirmizî-Ebû Dâvûd)

Zulme, haksızlığa uğrayanlara yardım etmek, onların haklarını aramalarına yardımcı olmak ve gerektiğinde şâhitlik yapmak, onların durumunu gören, bilen ve duyan müslümanlara farz-ı kifâye; güvenlik güçleri, savcı ve yargıç gibi yetkililere ise farz-ı ayndır.

Yüce Allah buyuruyor:

Zulüm (haksızlık) edene sakın meyletmeyin (tarafdar ve duyarsız olmayın). Sonra size de ateş dokunur. (Hûd, 113)

Zulüm ve haksızlık eden kimse en yakınımız bile olsa, onun zulmü-

ne ortak olmamak ve onunla birlikte ateşte yanmamak için kesinlikle taraf tutmayalım ve zulme karşı duyarsız olmayalım. Çünkü zulme, haksızlığa uğrayanlara yardım etmek, onların haklarını aramalarına yardımcı olmak ve gerektiğinde şahitlik yapmak, onların durumunu gören ve bilen müslümanlara **farz-ı kifâye**; güvenlik güçleri, savcı ve yargıç gibi yetkililere ise **farz-ı ayn** yani zorunludur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mazlumun bedduasından şiddetle sakının. Çünkü onun (bedduası) ile Allah arasında bir perde (engel) yoktur. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ebü Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kâfir bile olsa mazlumun bedduasından sakının. Çünkü onun (bedduasının) kabul olmasına bir engel yoktur. (Ahmed İbni Hanbel-Ebü Ya'lâ)

Atalarımız da “Alma mazlumun âhını, çıkar âheste âheste” demişler. Küçük bir ateş parçası koskocaman evleri, sarayları yakıp kül ettiği gibi bir mazlumun âhı da yuvaları yakıp kül ve kişileri helâk eder.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahu Teâlâ buyurdu ki: “Ey kullarım! Ben zulüm yapmayı kendime haram kıldım. Onu size de haram kıldım. Sakın birbirinize zulüm yapmayın!” (Müslim)

MEDİNE-İ MÜNEVVERE

Medine'nin tarihi

Arap Yarımadasının Hicaz bölgesinde ve Kızıldeniz'in yüz kilometre doğusunda tarıma elverişli bir yerde bulunan Medine-i Münevvere ıssız bir halde iken,

Hz. Mûsa'dan sonra peygamber olan ve İsrâiloğullarının başına geçen Hz. Yûşa, Amâlikalı kavmi ile savaşarak Kudüs ve Eriha gibi şehirleri fethedince, oradaki Amâlikalılar göç edip başka yerlere gittiler. Onlardan bir kısmı da Medine'nin bulunduğu ıssız yere gelip yerleştiler ve evler yapıp hurma ağaçları yetiştirdiler. İlk yerleşen kişinin adı Yesrib olduğu için de Medine'nin bulunduğu yere Yesrib adını verdiler.

Hz. Süleyman'dan sonra Kudüs'e saldıran Bâbil Kralı Buhtunnasar (Nabukednazar), Kudüs'ü ve Mescid-i Aksâ'yı yakıp yıktı ve İsrâiloğullarından yetmiş bin kişiyi kılıçtan geçirdi. Ayrıca içlerinde Hz. Danyal ve Hz. Üzeyr'in de bulunduğu yetmiş bin kişiyi de esir alıp Bâbil'e götürdü. Katliamdan kaçıp kurtulan İsrâiloğulları (yahudiler) etrafa dağılırken, Benî Kaynuka, Benî Kurayza ve Benî Nadîr kabileleri de Hicaz bölgesine geldiler ve Medine'nin çevresine yerleştiler. Sonra zamanla çoğalıp güçlenince, merkezdeki Amâlikalıları sürüp çıkardılar ve kendileri merkeze yerleştiler.

Refah içinde yaşayan Sebe halkı şükür yerine nankörlük edince, Sebe Melikesi Belkıs'ın yaptırmış olduğu Me'rib Barajının önce köstebekler tarafından altı oyuldu, sonra Arim Seli denilen şiddetli yağışlarla setleri çöktü ve Sebe şehri sel suları altında kaldı. İlâhî gazaba uğrayan ve yurtları sel suları altında kalan Sebeliler zorunlu olarak oradan göç ederken, Hârise İbni Sa'lebe de kabilesi ile birlikte Medine'ye geldi ve yahudilerle anlaşarak şehrin dış semtlerine yerleşti. Sayısal açıdan daha kalabalık olan Hârise'nin kabilesi yavaş yavaş şehrin merkezine yerleşirken, yahudiler de şehrin dış semtlerine çekilmek zorunda kaldılar.

Hârise'nin Evs ve Hazrec adında iki oğlu vardı. Hârise ölünce, kabile halkından bir kısmı Evs'e, diğer kısmı Hazrec'e bağlandı ve kabile ikiye bölündü. Ne yazık ki bu iki kardeş kabile arasına zamanla düşmanlık girdi ve yüzyıllarca aralarında korkunç savaşlar oldu.

Medinelilerin İslâm'la tanışması

Mekke müşriklerinin korkunç baskı, zulüm ve zorbalıkları karşısında tebliğ görevini güçlüklerle yapan Peygamberimiz (s.a.v.), her yıl hac mevsiminde Mekke'ye gelen yabancılarla ilgileniyor ve onları İslâm'a davet ediyordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) nübüvvetin (peygamberliğin) 11. yılında Akabe yakınlarında Medinelî altı kişi ile karşılaştı, onlarla biraz sohbet etti, Kur'an'dan âyetler okudu ve onları İslâm'a davet etti.

Okunan Kur'an'dan ve yapılan sohbetten çok etkilenen Medinelîler, kısa bir şaşkınlıktan sonra birbirlerine bakiştılar, aralarında gizlice konuştular ve sonra Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte Kelime-i şehâdet getirip müslüman oldular. Medine halkından ilk müslüman olan bu altı kişi, Peygamberimiz (s.a.v.) in tavsiyesi ile hacdan sonra yurtlarına döndüler ve tüm güçleri ile çalışıp Medine'de İslâm'ı yaymaya başladılar.

Ertesi yıl on iki kişilik bir grup halinde tekrar Mekke'ye geldiler, Akabe'de Peygamberimiz (s.a.v.) ile görüşüp sohbetini dinlediler ve bu görüşmede Peygamberimiz (s.a.v.) ile “**Birinci Akabe Biati**” denilen sözleşmeyi yaptılar. Medinelîlerin isteği üzerine Peygamberimiz (s.a.v.) de onlara, Kur'an'ı ve İslâm'ı öğretmesi için Hz. Mus'ab İbni Umeyr'i (r.a.) Medine'ye gönderdi.

Hz. Mus'ab, Medine'deki müslümanlarla birlikte geceyi gündüze katarak ve zamanla yarışarak olağanüstü bir gayretle çalışınca, İslâm Medine'de hızla yayılmaya başladı. Evs kabilesinin lideri ve Medine'nin en saygın kişisi olan Sa'd İbni Muaz'ın da müslüman olması ile artık İslâm'ın önünde bir engel kalmadı ve Medine'deki müslümanlar cemaatle namaz kılmaya başladı.

Medine'deki Evs ve Hazrec kabileleri İslâm'la tanışmadan önce sürekli birbiriyle savaşır ve her savaşta çok gençler öldü. Ölen gençlerin eşleri dul, yavruları yetim kalır, anneleri ve babaları da sürekli gözyaşı dökerdi. Evs ve Hazrec kabilesine mensup kişilerin müslüman olmaları ve birlikte yan yana cemaatle namaz kılmaları ile yüzyıllarca devam eden bu anlamsız savaşlar sona erdi ve Medine'de bayram havası oluştu.

Nübüvvetin 13. yılında Hz. Mus'ab ile birlikte ikisi kadın ve yetmiş üçü erkek olmak üzere yetmiş beş kişilik bir grup tekrar Mekke'ye geldiler ve Akabe'de Peygamberimiz (s.a.v.) ile görüşüp sohbet ettiler. Bu görüşmede Medinelîler canlarını, çocuklarını ve eşlerini korudukları gibi Peygamberimizi (s.a.v.) de düşmanlarına karşı koruyacakları konusunda söz verip “**İkinci Akabe Biatını**” yaptılar ve Peygamberimizi (s.a.v.) Medine'ye davet ettiler.

İkinci Akabe Biati'ndan sonra Mekke'deki müslümanların Medine'ye hicret etmelerine izin veren Peygamberimiz (s.a.v.), kendisi Mekke'de kalıp hicret konusunda Allah'ın (c.c.) iznini beklemeye başladı.

Mekke'den hicret edip Medine'ye yerleşen müslümanlara **muhâcirîn** ve onlara yardım eden Medinelî müslümanlara da **ensâr** denir. Din uğruna yurtlarını terk edip Medine'ye hicret eden Mekkeli müslümanlara Medi-

ne'deki din kardeşleri sahip çıktılar ve onları gurbet ellerinde yalnız bırakmadılar. Ancak ensârın ve muhacirînin gönülleri buruk, boyunları bükük ve gözleri yaşlı idi. Çünkü sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) Mekke'de ve üstelik düşmanlarının arasında idi.

Peygamberimiz (s.a.v.) in Mekke'den Medine'ye hicreti

Mekke müşrikleri öldürmek amacı ile bir gece Peygamberimiz (s.a.v.) in evini kuşatınca, Hz. Cebrâil geldi ve hicret konusunda Allah'ın (c.c.) emrini getirdi. Peygamberimiz (s.a.v.) evini kuşatan müşriklerin üzerine bir avuç toprak atarak ve Yâsin Sûresinin ilk dokuz âyetini okuyarak aralarından sıyrılıp çıktı ve o geceyi başka bir yerde geçirdi.

Ertesi günü Hz. Ebû Bekir ile birlikte önce Sevr Dağındaki bir mağaraya giden Peygamberimiz (s.a.v.), mağarada üç gün kaldıktan sonra Medine'ye hicret etmek üzere Hz. Ebû Bekir ile birlikte yola çıktılar.

Peygamberimiz (s.a.v.) sahil yolunu izleyerek Rebiulevvel'in sekizinci Pazartesi günü Medine yakınındaki Kuba köyüne geldi. Kuba'da birkaç gün kalıp dinlenen ve oradaki müslümanlarla birlikte Kuba Mescidini yapan Peygamberimiz (s.a.v.), Medine'den kendisini karşılamaya gelenlerle birlikte Cuma günü Kuba'dan ayrıldı ve Medine'ye doğru yola çıktı.

Kuba ile Medine arasındaki Rânûna Vâdisine gelindiğinde öğle vakti olmuştu. Peygamberimiz (s.a.v.) vâdinin üst tarafında devesinden inip orada ilk Cuma hutbesini okudu ve ardından ilk cuma namazını kıldırdı. Sonra tekrar devesine bindi ve Medine'ye (şehir merkezine) doğru hareket etti.

Medineliler sabırsızlıkla ve sevinç gözyaşları ile Allah'ın son peygamberini bekliyorlardı. Gurbet ellerinde Peygamber hasreti ile yanan muhacirler! Yavrusunu kucağına alıp terasa çıkan kadınlar! Akabe'de biat eden Medineli müslümanlar! Hastalar, yaşlılar, gençler ve çocuklar yollara çıkmış sevinç gözyaşları ile son peygamber Hz. Muhammed'i bekliyorlardı.

Peygamberimiz (s.a.v.) Seniyyetü'l-Vedâ'dan Medine'ye girerken coşku ve heyecan doruğa çıktı ve Medine halkı tarihinin en büyük bayramını yaşadı. Çünkü Yüce Allah'ın son peygamberi Hz. Muhammed artık Medine'de ve aralarında idi.

İslâm'dan önce adı Yesrib olan Medine, Peygamberimiz (s.a.v.) in Mekke'den Medine'ye hicreti ile Medine-i Münevvere (nurlanmış şehir) adını aldı ve yeni kurulan İslâm Devletinin ilk başkenti oldu. Ayrıca sözlükte Yesrib, başa kakma gibi çirkin anlamlara geldiğinden, Medine'ye Yesrib denilmesi yasaklandı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Medine'ye Yesrib derse, Allah'tan af dilesin! O Tâbe'dir (gü-zeldir), o Tâbe'dir. (Ahmed İbni Hanbel-Dâre Kutnî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bir defa Yesrib derse, (keffâret olarak) on defa Medine desin. (Buhârî)

Medine'nin fazileti

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahım! Bize Mekke'yi sevdirdiğin gibi ya da daha fazla Medine'yi de sevdirdi. Allahım! Sa'imıza ve müddümüze (hacim ölçülerimize) bereket ve bize sağlık ver. Sıtmayı da Cuhfe'ye naklet. (Buhârî-Müslim-Ahmed İbni Hanbel-Taberânî-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahım! Medine'ye Mekke'nin iki katı bereket ver. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Medine İslâm'ın kubbesi, îman ve hicretin yeridir. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Medine'nin (giriş) kapılarında melekler vardır. Oraya veba (gibi salgın hastalıklar) ve Deccal giremez. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mekke ve Medine hariç, Deccal'ın ayak basmayacağı (rejiminin girmeyeceği) bir belde kalmayacaktır. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Medine halkına kötülük yapmak isterse, Allah onu kurşunun ateşte eridiği ya da tuzun suda eridiği gibi eritir (helâk eder). (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Canım kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, Medine'nin tozu (toprağı) her şeye şifadır. (Fedâilü'l-Medine)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim sabah (aç karnına) Medine'nin acve hurmasından yedi tane yerse, akşama kadar ona hiçbir sihir ve zehir zarar veremez. (Buhârî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ümmetimden kim Medine'nin (sıcağına) sıkıntılarına sabrederse, kıyâmet gününde onun için şefaati ve şâhit olurum. (Müslim-Tirmizî-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kimin Medine'de ölmeye gücü yeterse, orada ölsün. Çünkü ben orada ölene şefaati ederim. (Tirmizî-İbni Mâce-Ahmed İbni Hanbel)

Hiz. Ömer radiyallahü anhü şöyle dua ederdi:

“Allahım! Bana Senin yolunda şehit olmayı ve ölümümü Resûlünün beldesinde (Medine’de) nasib eyle”. (Buhârî)

Peki Hiz. Ömer’in bu duası kabul oldu mu?

Hiz. Ömer sabah namazını kıldırırken Ebû Lû’lû adında bir mecûsi köle tarafından hançerle vurularak şehit edildi ve Medine’nin en kutsal yerine, Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına defin edildi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Kıyâmete yakın) en son harab olacak İslâm beldesi Medine’dir.

(Tirmizî-İbni Hibban)

Medine'nin kutsal yerleri

Hücre-i Saadet

Son Peygamber Hiz. Muhammed’in kabri şerifinin bulunduğu yere **Hücre-i Saadet** denir. Hücre-i Saadet, Peygamberimiz (s.a.v.) in hayatta iken Hiz. Âişe ile birlikte yaşadığı tek odalı bir evdi. Peygamberimiz (s.a.v.) orada vefat etti, orada yıkandı, cenaze namazı orada kılındı ve yattığı divanın altına defin edildi. Medine-i Münevvere’nin en kutsal yeri Hücre-i Saadet olduğu gibi Hücre-i Saadet’in ve bütün âlemlerin en kutsal yeri de Peygamberimiz (s.a.v.) in mübarek bedenine temas eden kutsal toprak maddeleridir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim vefatımdan sonra beni ziyaret ederse, hayatımda beni ziyaret etmiş gibidir. (Taberânî-Dâre Kutnî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Vefatımdan sonra beni ziyaret eden kimse, sağlığımda beni ziyaret etmiş gibidir. Çünkü ben (kabrimde) diriyim. Kim beni ziyaret ederse, kıyâmet günü ona şefaatt ederim veya (hakkında) şâhitlik ederim. (Fedâilü’l-Medine)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kabrimi ziyaret edenlere şefaattim vacib olur. (Dâre Kutnî-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim haccını yapar ve vefatımdan sonra kabrimi ziyaret ederse, hayatta iken beni ziyaret etmiş gibidir. (Taberânî-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Mekke’ye gidip haccını yapar, sonra benim için mescidime gelip (kabrimi) ziyaret ederse o kimseye kabul olmuş iki (nafile) hac sevabı yazılır. (Fedâilü’l-Medine)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kabrimi bayram (piknik ve eğlence) yerine çevirmeyin. Bana salâtü selâm getirin. Çünkü nerede olursanız olun, sizin salâtü selâmınız bana ulaşır. (Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bana kabrimin yanında salâtü selâm getirirse, onun salâtü selâmını aracısız iştirim. Kim de uzakta iken bana salâtü selâm getirirse, melekler onu bana ulaştırırlar. (Beyhakî)

Bir kimse nerede olursa olsun getirdiği her salâtü selâm, kuşkusuz görevli melekler tarafından derhal Peygamberimize (s.a.v.) ulaştırılır. Ancak hac, umre ya da başka bir nedenle Medine'ye gidip Peygamberimiz (s.a.v.) in kabrini ziyaret eden ve "Essalâtü vesselâmü aleyke ya Resûlallah!" diye salâtü selâm getiren kimsenin sözünü, Peygamberimiz (s.a.v.) bizzat duyar ve verilen selâmı alır.

Mescid-i Nebî

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Benim şu mescidimde kılınan bir namaz, Mescid-i Haram hariç diğer mescidlerde kılınan namazdan bin kat daha faziletlidir. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Tirmizî-Nesâî-Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ben peygamberlerin sonuncusuyum, mescidim de peygamber mescidlerinin sonuncusudur. (Bezzar-İbni İshak-Tahâvî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Benim şu mescidimde kılınan bir namaz, Mescid-i Haram hariç diğer mescidlerde kılınan namazdan bin kat faziletlidir. Benim şu mescidimde kılınan bir cuma, Mescid-i Haram hariç diğer mescidlerde kılınan bin cumadan faziletlidir. Benim şu mescidimde bir Ramazan ayı (orucu), Mescid-i Haram hariç diğer mescidlerdeki bin Ramazan ayından faziletlidir. (Beyhakî)

Dünyadaki son peygamber mescidi olan Mescid-i Nebî'deki bir namaz, Mescid-i Haram (Kâbe) hariç diğer mescidlerde kılınan bin namazdan daha faziletli olduğu gibi Mescid-i Nebî'deki her çeşit ibâdetler de bin kat daha faziletlidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bir vakti kaçırmaksızın benim mescidimde kırk vakit (sekiz gün) namaz kılsa, onun için cehennemden ve azaptan kurtuluş berâtı yazılır ve nifaktan uzaklaşır. (Ahmed İbni Hanbel-Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Üç mescidin dışında hiçbir mescid için (özel) yolculuk yapılmaz. Benim mescidim, Mescid-i Haram (Kâbe) ve Mescid-i Aksâ. (Buhârî-Müslim)

Ravza-i Mutahhara

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Evimle minberim arası cennet bahçelerinden bir bahçedir. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kabrimle minberim arası cennet bahçelerinden bir bahçedir. (Tahâvî)

Peygamberimiz (s.a.v.) in, “Evimle (ve diğer bir rivayette) kabrimle minberim (hutbe okuduğum yer) arası cennet bahçelerinden bir bahçedir” dediği yere **Ravza-i Mutahhara** denir. Burası Mescid-i Nebî'nin özü, aslı ve en faziletli yeridir. Çünkü burasını Peygamberimiz (s.a.v.) kendisi de bizzat çalışarak sahâbeleri ile birlikte yaptı ve yıllarca içinde namaz kıldı.

Cennet'ül-Bakî

Mescid-i Nebî'nin doğu tarafında bulunan Medine kabristanlığına **Cennet'ül-Bakî** denir. Buraya ilk gömülen sahâbe muhâcirinden Osman İbni Maz'un radiyallahü anhü'dür.

Âişe radiyallahü anha diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) gecenin sonuna doğru Bakî'ye (kabristana) gider ve “Es-Selâmü aleyküm ey mü'minler diyarı! Yarın için geleceği va'dolunan şey (ölüm) size geldi. İnşâAllah biz de arkanızdan geleceğiz” diye selâm verir ve sonra,

“Allahım! Bakî'ül-garkad ehlini mağfiret eyle” diye dua ederdi.

(Müslim-Nesâî-Beyhakî)

Cennet'ül-Bakî'nin bulunduğu yerde önceleri, “garkad” denilen kısa, bodur ve dikenli ağaçlar vardı ve bu nedenle oraya “Bakî'ül-garkad” denirdi. Zamanla o ağaçlar temizlenip Medine halkının genel kabristanlığı olunca, “Cennet'ül-Bakî” adını aldı.

Cennet'ül-Bakî dünyanın en kutsal mezarlığıdır. Çünkü orada Peygamberimizin damadı Hz. Osman, amcası Hz. Abbas, halası Hz. Sâfiye, sütannesi Hz. Halîme, eşi Hz. Âişe, küçük oğlu Hz. İbrahim, kızları Hz. Rukayye, Hz. Ümmü Gülsüm, Hz. Fâtıma, torunu Hz. Hasen ve aşere-i mübeşşereden Hz. Abdurrahman İbni Avf ile Hz. Sa'd İbni Ebî Vakkas başta olmak üzere, yaklaşık on bin sahâbe ile tâbiin, tebe-i tâbiin, evliya-i kiram ve sülehâdan yüz binlerce kişi yatmaktadır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Kıyâmet günü) yüzleri dolunay gibi parlak yetmiş bin kişi Bakî kabristanından kaldırılacak ve onlar hesaba çekilmeden cennete gidecekler. (Ebû Dâvûd-İbni Hibban-Taberânî-Hâkim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Azîz ve Celîl olan Allah şu yerden (Cennet'ül-Bakî'den), yüzleri dolunay gibi parlak yetmiş bin kişiyi kabirlerinden kaldırarak ve bunlar hesaba çekilmeden cennete gidecekler. Ayrıca bunların her biri yetmiş bin kişiye de şefaât edecekler. (Deylemî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bizim şu kabristanımıza (Cennet'ül-Bakî'ye) defnolursa (gömülürse), onun için şefaâtçi ve şâhit oluruz. (Fedâilü'l-Medine)

Ne mutlu Medine'de takvâ üzere yaşayıp îman ile ölenlere ve Cennet'ül-Bakî'ye defnolunup onlarla birlikte mahşer yerine gidenlere!..

Uhud Dağı

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Uhud Dağı bizi sever, biz de onu severiz. (Buhârî-Müslim-Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Uhud Dağı bizi sever, biz de onu severiz. Çünkü o cennet dağlarından bir dağdır. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Uhud Dağı bizi sever, biz de onu severiz. Oraya gittiğiniz zaman deve dikenini bile olsa, oranın bitkilerinden bir şey yiyin. (Buhârî)

Medine'nin yaklaşık beş kilometre kuzeyindeki Uhud Dağı, dünyanın en kutsal dağlarından biridir. Hücre yığınınından oluşan insanlar da sevgi ve nefret duyguları olduğu gibi kuşkusuz atom yığınlarından oluşan dağlarda da sevgi ve nefret duyguları vardır.

Hız. Musa'ya Tûr Dağında ve Hız. Muhammed'e Nûr Dağında vahiy gelip peygamberlik verildiği gibi pek çok evliyalar da dağlara, mağaralara çekilmiş ve orada mânevî mâkamlara ulaşmışlardır.

Uhud şehitleri

Hicretin üçüncü yılında yapılan Uhud Savaşında, Mekke müşriklerinin attığı taş ve oklarla Peygamberimiz (s.a.v.) in iki dişi kırıldı, yanağı ve u-dağı yarıldı. Ayrıca Hız. Hamza, Hız. Mus'ab ve Hız. Abdullah İbni Cahş gibi sahâbeler başta olmak üzere yetmiş şehit verdik. Bunlar Allah yolunda ve

din uğrunda ölen gerçek şehitler oldukları için, yıkanmadan ve özel kefenlere sarılmadan cenaze namazları kılındı ve şehit oldukları yere yani Uhud Dağının eteklerine defnolundular.

Sehl İbni Sa'd radiyallahü anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) Uhud şehitlerinin yanında durdu ve buyurdu ki:

“Kıyâmet günü Azîz ve Celîl olan Allah katında bu şehitler için (din için şehit oldular diye) şâhitlik edin. Nefsim kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, kıyâmete kadar onlara kim selâm verirse, selâmının karşılığını verirler (sana da selâm olsun derler)”. (Begavî-İbni Hibban-Hâkim)

Abdullah İbni Ömer radiyallahü anhüma diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) Uhud şehitlerine uğradı ve dedi ki:

“Şehâdet ederim ki, siz Allah katında dirisiniz”. (Sonra bize dedi ki:) “Onları ziyaret ediniz ve onlara dua da ediniz. Muhammed'in nefsi kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, kıyâmete kadar onlara kim selâm verirse, karşılığını verirler”. (Taberânî)

Abbad İbni Ebî Sâlih radiyallahü anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) Uhud şehitlerini ziyaret eder ve şöyle selâm verirdi:

“(Din uğrunda, düşman karşısında) sabrettiğinizden dolayı size selâm olsun! (Geçici dünya) yurdunun sonu (cennet) ne güzeldir!”

(Fedâilü'l-Medine)

Kuba Mescidi

Yeryüzündeki mescidler arası fazilet (üstünlük) sıralamasına göre, birincisi Mekke'deki Mescid-i Haram, ikincisi Medine'deki Mescid-i Nebî, üçüncüsü Kudüs'teki Mescid-i Aksâ ve dördüncüsü Kuba'daki Kuba Mescidi'dir. Çünkü Kuba Mescidini de Peygamberimiz (s.a.v.) oradaki sahâbeleri ile birlikte yapmış ve ilk taşı mübarek eli ile bizzat kendi koymuştur.

Abdullah İbni Ömer radiyallahü anhüma diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) binekli ya da yaya olarak Kuba Mescidini ziyaret eder ve orada iki rek'at namaz kılardı. (Buhârî-Müslim)

Bir diğer rivayete göre de,

Peygamberimiz (s.a.v.) her cumartesi günü binekli ya da yaya olarak Mescid-i Kuba'ya giderdi.

Peygamberimiz (s.a.v.) in aşırı yoğun işlerinden vakit ayırıp bazen binekli ve bazen bineksiz yaya olarak her cumartesi günü Kuba Mescidini ziyaret etmesi ve orada en az iki rek'at namaz kılması, Kuba Mescidinin fazileti hakkında en büyük kanıttır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuba Mescidinde namaz kılmak, umre yapmak gibidir. (Buhârî-İbni Mâce-

Tirmizî-Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse evinde temizlense (abdest alsın) sonra Kuba Mescidine gelip namaz kılsa, onun için bir umre sevabı vardır. (İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse güzelce abdest alsın sonra Kuba Mescidinde iki rek'at namaz kılsa, onun için bir umre sevabı vardır. (Taberânî)

Medine'de Peygamberimiz (s.a.v.) in tarihsel izleri

Medine'nin her tarafında, dağında, taşında, misk-i anber kokan toprağında Peygamberimiz (s.a.v.) ile ilgili tarihsel izler, acı ve tatlı hatıralar vardır. Önemli olanı Medine-i Münevvere'yi bir turist gibi değil, Peygamberimiz (s.a.v.) in aşkı ile yanarak, bol bol salâvat-ı şerife getirerek gezmeli ve O Resûlü's-sekaleyni (insanların ve cinlerin peygamberini) görememenin ve O'na sahâbe olamamanın hüznünü ve burukluğunu yaşamalıdır.

Ey bâd-ı saba! Uğrarsa yolun semt-i Haremeyne,

Ta'zimimi arz eyle, Resûlü's-sekaleyne.

Şâhidim arz-u semâ'dır, bütün ecrâmile,

Aşıkım sıdk ile ben, Hazret-i şâh-ı Resûle.

Yansa da kalbim bu hasret ile,

Tâkatı yok dilimin halimi takrire bile.

Ey bâd-ı saba! Uğrarsa yolun semt-i Haremeyne,

Selâmımı arz eyle, Resûlü's-sekaleyne!..

Allahım! Adâletin simgesi olan Ömer kuluna, şehit olarak ölmeyi ve Medine-i Münevvere'de Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına defin olmayı nasib eylediğin gibi,

Bu günahkâr Ahmet kuluna da şehit olarak ölmeyi ve Medine-i Münevvere de Cennet'ül-Bakî Kabristanına defin olmayı nasib eyle!..

Allahümme salli ve sellim ve bârik alâ seyyidina Muhammed ve alâ âlihi ve ashâbihi ecmaîn ve'l-hamdülillâhi Rabbi'l-âlemîn...

MEHDÎ VE MEHDÎLİK MAKÂMI

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mehdi, benim neslimden ve (kızım) Fâtıma'nın evlâtlarındandır.

(Ebû Dâvûd-İbni Mâce-Hâkim-Taberânî)

Her dönemde yalancı peygamberler ve yalancı evliyalar ortaya çıktığı gibi kuşkusuz yalancı mehdiler de ortaya çıkacağından, Peygamberimiz (s.a.v.) bizi uyarıyor ve gerçek Mehdi'nin, ancak kendi temiz neslinden ve kızı Hz. Fâtıma'nın evlâtlarından (torunlarından) olacağını haber veriyor. Bu hadîs-i şerîfe göre, soyu Peygamberimiz (s.a.v.) in temiz nesline dayanmayan ve kızı Hz. Fâtıma'nın evlâtlarından (torunlarından) olmayan kimse gerçek mehdi değildir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mehdi'nin adı, benim adım (gibi Muhammed) ve babasının adı babamın adı (gibi Abdullah) olacak. (İbni Asâkir)

Peygamberimiz (s.a.v.) önceki hadîs-i şerîf'de gerçek Mehdi'nin soyunu, bu hadîs-i şerîfde de gerçek Mehdi'nin kimliğini açıklıyor ve "Mehdi'nin adı, benim adım (gibi **Muhammed**) ve babasının adı babamın adı (gibi **Abdullah**) olacak buyuruyor.

Mehdîlik makâmı

Son peygamber Hz. Muhammed'in vefatı ile peygamberlik dönemi kaptığından, Hz. Mehdi peygamber değil veli (evliya) olacak. Ancak mâkamı kutuplardan, müceddid evliyalardan üstün ve ilimde de müctehidîn-i mutlak derecesinde olacağından, sadece onun ichtihadı geçerli olacak.

Peygamberlerin nebî, resûl, ulû'l-azm ve hâtemü'l-enbiya gibi farklı mâkamları vardır. Ancak hâtemü'l-enbiya mâkamı tektir ve onun sahibi sadece Peygamberimiz (s.a.v.) dir.

Evliyaların da ricâlullah, ricâü'l-gayb, üç yüzler, kırklar, yediler, kutuplar, müceddidler ve mehdilik gibi farklı mâkamları vardır. Bunlardan mehdilik mâkamı da tektir ve onun sahibi sadece Peygamberimiz (s.a.v.) in neslinden gelecek olan gerçek Mehdi, Abdullah oğlu Muhammed'dir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Kıyâmete yakın) yeryüzü zulüm ve fitnelerle dolduğu zaman, Allah benim neslimden adı benim adım (Muhammed) ve babasının adı, babamın adı (Abdullah) olan birini çıkaracak ve yeryüzü daha önce zulüm ve fitnelerle dolduğu gibi o da adâlet ve huzurla dolduracak. İşte o zaman gökyüzünden yağmurlar, yeryüzünden bereketler fışkıracak, çok bolluk, bereket olacak ve (Mehdi) aranızda yedi, sekiz ya da en fazla dokuz yıl kalacak. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Benim ehl-i beytimden (neslimden) yüzü nurlu ve burnu yumru biri yeryüzüne hâkim olmadıkça kıyâmet kopmaz. Ondan önce yeryüzü zulümle dolduğu gibi o da adâletle doldurur ve yedi sene hüküm sürer. (Müslim-Ahmed İbni Hanbel-Ebû Ya'lâ)

Kıyâmete yakın yeryüzü zulüm ve fitnelerle dolduğu, terör olayları arttığı ve din düşmanlarının egemen olduğu bir zamanda, Allah (c.c.) Peygamberimiz (s.a.v.) in neslinden, kızı Hz. Fâtımâ'nın evlâtlarından ve Hz. Hüseyin'in torunlarından, adı Muhammed ve babasının adı Abdullah olan büyük bir veliye mehdilik görevini verecek ve onu yeryüzüne hâkim (egemen) kılacak.

En kuvvetli görüşe göre Hz. Mehdi Mekke'de ortaya çıkınca bütün evlialar ona tâbi olacak ve Eshâb-ı Kehf de uykudan uyanıp mağaradan çıkacak ve ona yardımcı olacak. Yüce Allah'ın takdir ettiği vakit gelince ve Hz. Mehdi ortaya çıkınca, âdeta Asr-ı saadetteki gibi mânevî bir atmosfer oluşacak ve yeryüzündeki bütün müslümanlar tek devlet olacak. Müslümanlar Hz. Mehdi'nin etrafında birleşip tek devlet ve tek yumruk olunca, siyonizm belâsı ortadan kalkacak ve yeryüzüne gerçek adâlet, huzur ve mutluluk gelecek. Hz. Mehdi kesinlikle sadece bir cemaatin ya da bir grubun değil, bütün İslâm âleminin lideri ve yeryüzünün egemeni olacak.

MEKKE-İ MÜKERREME

Mekke'nin tarihi

Arap Yarımadasının, Hicaz bölgesinin ve dünyanın en kutsal şehri olan Mekke-i Mükerreme, bir zamanlar kuşların uçmadığı, kervanların (deve konvoylarının) geçmediği ve ilkel aşiretlerin bile yaşamadığı ıssız ve susuz bir çöl halinde idi.

Hz. İbrahim Urfa'dan hicret edip Filistin'e yerleşince, gurbet acısını unutmaması için Allah (c.c.) ona çok sevimli bir evlât (İsmail'i) verdi. Ancak en büyük belâlar (imtihanlar) peygamberlerin ortak kaderi olduğundan Hz. İbrahim henüz yavrusunu kucağına alıp doyasıya sevmeyen, onu annesi ile birlikte ıssız bir yere (Kâbe'nin yakınına) götürüp bırakması emredildi.

Hz. İbrahim çok sevdiği yavrusu Hz. İsmail ile annesi Hz. Hacer'i devesine bindirip Kâbe'nin yanındaki (o zaman Kâbe yoktu) ıssız ve susuz bir yere götürdü. Yanlarına bir kırba (kap) su ile bir kırba hurma bıraktı, Allah'a emanet etti ve ardına bakmadan gözyaşları ile geri döndü.

Hz. Hacer acıkınca çabuk tükenmesin diye hurmaları yavaş yavaş çiğneyerek açlığını gidermeye ve susayınca, suyu yudum yudum içerek susuzluğunu gidermeye çalıştı ama zamanla hurma da suda tükendi ve Hz. Hacer ıssız çöllerde yavrusu ile birlikte aç ve susuz kaldı.

Açlıktan yavrusu ağlıyor, Hz. Hacer çaresizlikten kıvranıyor ve göğsünden bir damlacık süt gelmiyordu. Bir ara ümidi tükenir gibi oldu ve "su, su" diye Safâ ile Merve tepeleri arasında şaşkın şaşkın koşmaya başladı. İşte o anda bir ses duydu ve koşup yavrusunun yanına gelince, yerden tertemiz bir suyun kaynayıp çıktığını gördü.

Bu su dünyada eşi olmayan, açlığa, susuzluğa ve her derde şifa olan Zemzem suyu idi. Dağılıp gitmemesi ve bir damlasının bile ziyan olmaması için önce elleriyle bir kuyucuk açtı ve ardından yavrusuna bol bol su içirdi. Sonra kendisi de kana kana içince hayata yeniden dönmüş gibi zinde oldu, göğüsleri sütle doldu ve yavrusunu kucağına alıp doyasıya emzirdi.

Su sesine önce kuşlar geldi ve orada uçuşup Hz. Hacer ile iletişim kurmaya başladı. Ardından kuyuları kurduğu için sulak bir yer arayan Cürhüm Kabilesi de uçuşan kuşları görünce, Zemzem kuyusunun bulundu-

ğu yere geldiler ve Hz. Hacer ile anlaşp oraya yerleşmeye karar verdiler. Her yaşta kadın ve erkek develerinden inip geçici çadırlarını kurunca orası şenlendi, sonra taş toplayıp kalıcı konutlar yapınca, ıssız çöl küçücük bir kasabaya dönüştü.

Hız. Hacer artık mutluydu. Çünkü yavrusu çocuklarla oynarken, o da kadınlarla sohbet ediyor ve deve yününden yavrusuna giysiler örüyordu. Hız. İbrahim de Allah'ın izni ile Filistin'den yılda bir defa gelip onları ziyaret ediyor ve devesinden inmeden geri dönüp gidiyordu.

Mekke'nin fazileti

Yüce Allah buyuruyor:

Hani İbrahim demişti ki: “Rabbim! Burasını (Mekke'yi) emin belde kıl, halkından Allah'a ve âhiret gününe iman edenleri de çeşitli meyvelerle rızıklandır”. (Allah) buyurdu ki: “İnkâr edeni de (dünyada) az bir süre (nimetlerden) yararlandırır, sonra cehennem azabına iletirim. O varacağı yer (cehennem) ne kötüdür!” (Bakara, 126)

Hız. İbrahim eşi ile çocuğunu Kâbe'nin yakınındaki (o zaman Kâbe yoktu) ıssız ve susuz bir çölde yapayalnız bırakıp giderken gözyaşları ile, “Rabbim! Burasını (Mekke'yi) emin (güvenli) belde kıl, halkından Allah'a ve âhiret gününe iman edenleri de çeşitli meyvelerle (doğal ve bitkisel gıdalarla) rızıklandır” diye dua etti.

Peki Hız. İbrahim'in duası kabul oldu mu?

Yüce Allah buyuruyor:

İncire, zeytine, Sina Dağına ve şu emin beldeye (Mekke'ye) andolsun. (Tîn, 1-2-3)

Yüce Allah “Şu emin beldeye (Mekke'ye) andolsun” buyurduğuna göre Hız. İbrahim'in duası kabul oldu ve Mekke-i Mükerrreme emin (güvenli) belde oldu.

Yüce Allah buyuruyor:

Çevrelerindeki insanlar kapılıp kaçırılırken, bizim Harem'i (Mekke ve çevresini) nasıl güvenli bir yer yaptığımızı görmüyorlar mı? (Ankebût, 67)

Köle tacirleri İslâm öncesi cahiliye döneminde Mekke ve Harem bölgesi dışındaki kabilelere sık sık baskınlar düzenleyip genç kadınları ve çocukları kaçırıyor ve köle pazarlarında satıyorlardı. Ancak Mekke ilâhî teminat altında güvenli belde olduğundan, Mekke ve Harem bölgesi halkına bunlar “Ehli Haremdir” diye dokunamıyorlardı.

Mekke ve Harem bölgesi insanlar açısından güvenli bir yer olduğu gibi

o bölgede yaşayan av hayvanları ve kendiliğinden yetişen her çeşit ağaç ve bitki türleri için de güvenli bir yerdir. Çünkü Mekke'nin Harem bölgesinde (çevresinde) kendiliğinden yetişen ağaçları kesmek, otları, dikenleri koparmak ve av hayvanlarını avlamak yasaktır.

Yüce Allah buyuruyor:

Biz onları (Mekke halkını) kendi katımızdan rızıklandırmak için her çeşit meyvelerin (ve tarım ürünlerinin) toplanıp getirildiği güvenli bir yere yerleştirmedik mi? (Kasas, 57)

Günümüzde de dünyanın her tarafından en güzel meyvelerin ve her çeşit tarım ürünlerinin Mekke'ye ve Medine'ye bol bol getirildiğini görüyor ve şükrediyoruz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mekke ve Medine hariç, Deccal'ın ayak basmayacağı (rejiminin girmeyeceği) bir yer yoktur. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mekke ve Medine dışında, Deccal'ın ayak basmadığı (girmedığı) bir yer kalmaz. Mekke ile Medine'nin bütün giriş yollarında saf tutmuş melekler vardır, onlar bu iki şehri korur. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce)

Mekke'nin kutsal yerleri

Kâbe

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz âlemlere bereket ve hidâyet olmak üzere insanlar için kurulan ilk ev (ma'bed), Mekke'de (Kâbe) dir. (Â-i İmrân, 96)

Yeryüzündeki ilk ma'bed (ibâdet edilen yer), Mekke'deki Kâbe'dir. Hz. Âdem'den önce de Kâbe'nin bulunduğu yerde inciden bir yapı vardı ve yeryüzündeki melekler onu tavaf ediyordu. Ancak meleklerin tavaf ettiği yapı (Kâbe) Nuh Tûfanında gökyüzüne kaldırıldı ve Kâbe'nin olduğu yer Hz. İbrahim'in zamanına kadar boş ve ıssız kaldı.

Allah (c.c.) Hz. İbrahim'e Kâbe'yi yapmasını emredince, hemen Mekke'ye geldi ve oğlu Hz. İsmail'e kendisine yardımcı olmasını söyledi.

Yüce Allah buyuruyor:

İbrahim, İsmail ile birlikte Beyt'in (Kâbe'nin) temellerini yükseltirken dediler ki: “Ey Rabbimiz! Bizden bunu kabul et. Kuşkusuz sen her şeyi işiten, her şeyi bilensin”. (Bakara, 127)

Hız. İsmail yedi tepeden taş taşıyıp ve çamur karıp babasına yardım ediyor, Hız. İbrahim de Kâbe'nin temellerini ve duvarlarını örüyordu. Bu kut-

sal görevi yaparken Hz. İbrahim ile Hz. İsmail dediler ki: “Ey Rabbimiz! Bizden bunu kabul et. Kuşkusuz sen her şeyi işiten, her şeyi bilensin”.

Kâbe'nin inşaatı tamamlanınca, Hz. İbrahim ile oğlu Hz. İsmail (iki peygamber) ilk tavafı yaptılar ve Nuh Tûfanından beri garip olan Mekke şehri de yeniden kutsal bir yapıya kavuştu. Hz. İbrahim ile Hz. İsmail'in başlattığı tavaf, İslâm öncesi câhiliye döneminde yanlış bir şekilde de olsa devam etti.

Hicretin 9. yılında Yüce Allah “**Oraya (Kâbe'ye gitmeye) bir yol bulana (gücü yetene) Beyt-i (Kâbe'yi) haccetmesi Allah'ın insanlar üzerinde bir hakkıdır**” (Âl-i İmrân 97) buyurunca, dünyanın neresinde olursa olsun, oraya gitmeye gücü yeten bütün müslümanlara Kâbe'yi tavaf etmeleri ve haccın diğer şartlarını yerine getirmeleri farz oldu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bu Beyt-i (Kâbe'yi) çok tavaf edin. Çünkü o iki defa yıkıldı, üçüncüsünde (yeryüzünden) kaldırılacak. (Hâkim-Bezzar-Ibni Hibban)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Habeşlilerden ince bacaklı biri (kumandan), Kâbe'yi harap edecek. (Buhârî-Müslim)

Ebrehe'nin ordusu Kâbe'yi yıkmak için Yemen'den geldiği zaman, son peygamber henüz ana karnında idi ve tebliğ görevine daha başlamamıştı. Kâbe, son peygamberin ve ümmetinin kiblesi olacağı ve hac ibadeti onlara farz olacağı için Yüce Allah Kâbe'yi yıkmaya gelen Ebrehe'nin ordusunu helâk etti.

İsrâîloğulları ilâhî emirleri uygulamayınca ve peygamberlerinin yolundan sapınca, Bâbil ve Roma orduları Mescid-i Aksâ'yı yakıp yıktıkları gibi müslümanlar da ilâhî emirleri uygulamayınca ve Peygamberimiz (s.a.v.) in yolundan ayrılınca, Habeş ordusu Kâbe'yi yıkacak ve ardından kıyâmet kopacak.

Kâbe'nin rükünları

Kâbe'nin dört köşesi vardır ve bu köşelere **rükün** denir. Hacer-ül-Esved'in bulunduğu doğuya karşı olan köşesine **Rükn-i Hacer-ül-Esved**, Şam'a karşı olan köşesine **Rükn-i Şâmî**, Irak'a karşı olan köşesine **Rükn-i Irakî** ve Yemen'e karşı olan köşesine **Rükn-i Yemânî** denir. Bu rükünlardan en faziletlisi Rükn-i Hacer-ül-Esved'dir. Bu nedenle tavafa Rükn-i Hacer-ül-Esved'den başlanır ve tavaf orada tamamlanır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hacer-ül-Esved cennettendir ve (indirildiği zaman) kardan daha beyazdı. Onu ancak şirk ehlinin günahları kararttı. (Ahmed İbni Hanbel-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hacer-ül-Esved, cennet yakutlarından bembeyaz bir yakuttu. Onu

ancak müşriklerin günah (kâr el) leri kararttı. O, kıyâmet günü Uhud Dağı gibi mahşere getirilecek, dünyada kendisini istilâm edenler (el süren ya da selâmlayanlar) ile öpenlere şâhitlik edecek. (İbn-i Huzeyme)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah kıyâmet günü Hacer-ül-Esved'i mahşer yerine getirecek. (O zaman) onun iki gözü olacak, onlarla bakacak ve bir dili olacak onunla konuşacak ve kendisini hakkıyla istilâm eden (elini süren ya da karşıdan selâmlayanlar) için şâhitlik yapacak. (Tirmizi)

Mescid-i Haram

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Benim mescidimde kılınan bir namaz, Mescid-i Haram hariç diğer mescidlerde kılınan namazdan bin kat daha faziletlidir. Mescid-i Haram'da kılınan namaz da, diğer mescidlerde kılınan namazdan yüz bin kat daha faziletlidir. (Ahmed İbni Hanbel-İbni Mâce)

Kâbe'nin çevresindeki namaz kılınan ve tavaf yapılan yere **Mescid-i Haram** denir. İster farz ve ister nafil olsun Mescid-i Haram'da kılınan bir namaz, diğer mescidlerde kılınan namazdan **yüz bin** kat daha faziletlidir.

Hiz. Ömer'den önce Kâbe'nin etrafında açık bir alan ve alanın etrafında da karmaşık bir şekilde evler vardı. Allah'ın (c.c.) vaadettiği fetihler Hiz. Ömer'in halifeliği zamanında hızla gerçekleşince ve müslümanların sayısı çığ gibi artınca, Kâbe'nin etrafındaki alan hacılara dar gelmeye başladı. Bunun üzerine Hiz. Ömer Kâbe'nin yakınındaki evleri istimlak edip yıktırdı, etrafını yaklaşık bir metre yüksekliğinde duvarla çevirdi ve Mescid-i Haram karmaşık yapılardan kurtuldu.

Mâkam-ı İbrahim

Hiz. İbrahim Kâbe'nin temellerini örerken, Hiz. İsmail de yedi tepeden taş taşıyıp çamur karıyor ve babasına yardım ediyordu. Temeller yükselip duvarlara sıra gelince Hiz. İsmail, Ebû Kubeys Dağından büyük bir taş getirdi ve Hiz. İbrahim o taşın üstüne çıkıp Kâbe'nin duvarlarını örmeye başladı. Duvarlar yükseldikçe o taş da yükseliyor ve Hiz. İsmail babasına taş ve çamur verirken o taş da alçalıyordu.

İşte Mâkam-ı İbrahim denilen ve Kâbe'nin yakınında özel bir muhafaza içinde bulunan mübarek taş odur ve üzerinde Hiz. İbrahim'in çıplak ayak izleri vardır.

Zemzem suyu

Zemzem kuyusu, Mescid-i Haram'ın içinde ve Hacer-ül-Esved'in bulun-

duğu köşenin karşısında idi. 1963 yılında metaf'ın (tavaf edilen yerin) genişletilmesi için yapılan çalışmalarda, Zemzem kuyusu ve Birinci Abdülhamîd Hanın Zemzem kuyusu için yaptırmış olduğu özel oda zeminden birkaç metre aşağı indirildi ve üzeri metaf için düzenlendi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zemzem suyu ne için içilirse, ona yararlıdır. Eğer şifa niyeti ile içersen, Allah sana şifa verir. Eğer bir şeyden (hastalıktan) sığınmak için içersen, Allah seni ondan korur. Eğer susuzluğunu gidermek için içersen, Allah seni suya kandırır. Eğer açlığını gidermek için içersen, Allah seni doyurur. O, İsmail için Cebrâil'in ayağını (ya da kanadını) yere vurması ile çıkmıştır. (Hâkim-Dâre Kutnî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zemzem suyu her derde şifadır. (Deylemî)

Safâ ve Merve

Safâ ile Merve, Kâbe'nin yakınında iki kutsal tepedir. Hz. Hacer su aramak için bu iki tepenin arasında yedi defa gidip gelmiş ve sonunda dünya-da eşi olmayan bir suya kavuşmuştu. Hac ya da umre için Kâbe'yi tavaf ettikten sonra bu iki tepe arasında yedi defa sa'y yapanlar da âhirette Kevser suyuna kavuşur ve kana kana içerler.

Mekke'nin fethinden önce bu iki tepenin üzerinde birer put (heykel) vardı ve müşrikler onları tavaf (ziyaret) ederlerdi. Gerçi Mekke'nin fethinde diğer putlar gibi bu putlar da kırılıp atıldı ama yine de günah olur korkusu ile bazı müslümanlar Safâ ile Merve arasında sa'y yapmaktan çekinince,

Yüce Allah buyurdu:

Kuşkusuz Safâ ile Merve Allah'ın şeâirinden (ibret alınacak alâmetlerinden) dir. Kim Beyt-i hacceder (hac tavafı yapar) ya da umre yaparsa, onları (Safâ ile Merve'yi) tavaf (sa'y) etmesinde bir vebal yoktur. (Bakara, 158)

Harem

Mekke-i Mükەرreme ve çevresinde kendiliğinden yetişen ağaçların kesilmesi, kendiliğinden yetişen bitkilerin, dikenlerin koparılması ve hayvanların avlanması yasak olan bölgeye **Harem** denir. Mekke haremının sınırlarını Hz. İbrahim işaretledi ve belirli yerlere taşlar dikti.

Mina

Mekke-i Mükەرreme'nin yaklaşık 6 km doğusunda bulunan Mina, hacda şeytan taşlama ve kurban kesme yeridir. Hacıların terviye günü (arefeden

bir gün önce) sabah namazını Kâbe'de kıldıktan sonra Mina'ya gitmeleri ve orada o günün öğle, ikindi, akşam ve yatsı namazı ile ertesi arefe günü sabah namazını kıldıktan sonra Arafat'a gitmeleri sünnettir. Arafat dönüşü Müzdelife'den sonra tekrar Mina'ya gelinir ve Akabe'de şeytan taşlandıktan sonra kurban kesilip tıraş olunur ve ihramdan çıkılır.

Arafat

Mekke-i Mükerrerme'nin yaklaşık 20 km güneydoğusunda bulunan Arafat, hacda vakfe yapma yani ayakta dua yapma yeridir. Arefe günü Arafatta vakfe yapmak hacın en önemli farzlarından biri olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.): **“Hac Arafattır”**. buyurdu. (Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Arafatın en önemli yeri Cebel-ür-rahme (Rahmet Dağı) dır. Peygamberimiz (s.a.v.) Cebel-ür-rahme'nin yanında vedâ hutbesini okudu ve Hz. Âdem de Cebel-ür-rahme'nin üstünde Hz. Havva'yı karşıdan görüp tanıdı.

Müzdelife

Mina ile Arafat arasındaki Müzdelife, hacda Arafattaki gibi vakfe yapma ve şeytan taşlama için taş toplama yeridir. Müzdelife'nin en faziletli yeri Meş'ar-i Haram olduğundan,

Yüce Allah buyuruyor:

Arafat'tan (Müzdelife'ye doğru) akın ettiğiniz zaman, Meş'ar-i Haram'ın yanında Allah'ı (telbiye ve dua ile) anın. (Bakara, 198)

Nur Dağı

Peygamberimiz (s.a.v.) kırk yaşına yaklaşınca sık sık Mekke ile Mina arasındaki Nur Dağına gider, orada günlerce kalır ve Yüce Allah'ın kudret ve azametini tefekkür ederdi. Yine bir gün Nur Dağındaki Hıra mağarasında yerlere, göklere bakıp evrendeki denge-düzeni ve bunları yaratıp yöneten Yüce Allah'ın kudretini tefekkür ederken, ufukta Hz. Cebrâil belirdi ve **“Oku ya Muhammed!”** diye ilk vahyi getirdi.

Sevr Dağı

Peygamberimiz (s.a.v.) Mekke'den hicret ederken Hz. Ebû Bekir ile birlikte Sevr Dağındaki bir mağarada üç gün kaldı ve **“Mahzun olma (üzülme)! Çünkü Allah bizimle beraberdir”** (Tevbe, 40) âyet-i kerîmesi burada nâzil oldu.

Ebû Kubeys Dağı

Kâbe'nin doğusunda ve Hacer-ül-Esved'in karşısında olan bu dağ, Kâbe'ye çok taşlar vermiş ve Hz. İbrahim bu dağın üzerinde insanları hacca davet etmişti.

Cennet-ül-Muallâ

Mekke kabristanına “Cennet-ül-Muallâ” denir. Bu kabristanda, başta Peygamberimiz (s.a.v.) in yirmi beş yıllık hayat arkadaşı, sevgili eşi, mü'minlerin annesi ve kadınlardan ilk îman eden Hadîce-tül-Kübrâ radiyalahü anha olmak üzere pek çok sahâbe ve değerli mü'minler yatmaktadır.

Beyt-i Mevlid-i Nebevî

Beyt-i Mevlid-i Nebevî yani Peygamberimiz (s.a.v.) in doğduğu ev, Mekke'nin doğu tarafında Şiab-ı Ebû Tâlib caddesindedir. Peygamberimiz (s.a.v.) doğduğu evde çok az kaldı. Çünkü 0-4 yaş arası sütannesi Hz. Halîme'nin evinde, 4-6 yaş arası yani sadece iki yıl Hz. Âmine ile birlikte doğduğu evde, 6-8 yaş arası dedesi Abdülmuttalib'in evinde, 8-25 yaş arası amcası Ebû Tâlib'in evinde ve 25 yaşından sonra eşi Hz. Hadîce-tül-Kübrâ'nın evinde kaldı.

MELEKLERE İMAN

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Melekler nurdan, cinler saf ateşten (ısıdan) ve Âdem de size bildirilen şeyden (topraktan) yaratıldı. (Müslim-Ahmed İbni Hanbel)

Yüce Allah'ın madde âlemi için koymuş olduğu “kevnü'l-fesad” (oluşum-bozulma) kanunları gereği madde âlemindeki bitki, hayvan, cin ve insan türü canlılar, belirli maddelerden (atomlardan) belirli sebepler kuralı doğrultusunda ve belirli zaman birimleri içinde aşamalı bir şekilde yaratılır ve yavaş yavaş gelişip olgunlaşır. Sonra geriye sayım işlemi başlar ve ölüp aslına döner.

Âlem-i emir denilen madde ötesi (metafizik) âlemlerde ise **madde, sebep, zaman ve kevnü'l-fesad** (oluşum-bozulma) kanunları olmadığından, âlem-i emirde her şey Yüce Allah'ın sadece bir **kün** (ol) emri ile yaratılır ve sürekli aynı halde kalır.

Melekler ve yaşam koşulları

Nurdan yaratılan ve madde ötesi ruhsal varlıklar olan melekler de **madde, sebep, zaman ve kevnü'l-fesad** kanunlarının dışında sadece

Yüce Allah'ın bir **kün** (ol) emri ile yaratıldıkları için, hiçbir değişim sürecine uğramadan sürekli aynı halde kalır ve kıyâmete kadar yaşarlar.

Ayrıca meleklerin yaşam koşulları insanlar gibi maddeye yani havaya, suya ve gıdalara bağımlı olmayıp doğrudan Yüce Allah'ın “Hayy” esmasına bağlı olduğundan, yemezler, içmezler, havayı solumazlar, güneşin enerjisinden, yıldızların şualarından ve çekim gücünden etkilenmezler.

Yaratıldıkları andan kıyâmete kadar, çalışıp çabalama, yeme, içme, giyinme, barınma, mal, mülk edinme, yuva kurma, eşya edinme, evlenme, çoluk çocuk yetiştirme ve düşmanlarına karşı önlemler alma gibi kişisel hiçbir sorunları olmayan meleklerin,

Kıyâmetten sonrası için de cehennem korkusu ve cennet beklentisi gibi bir sorunları yoktur. Çünkü nurdan yaratılan melekleri cehennem ateşi yakmadığı gibi cennet nimetleri de tatmin edemez. Allah'ın rızasının dışında hiçbir beklentileri olmayan melekler, ilâhî emirleri derhal yerine getirir, ibadetlerini düzenli bir şekilde yapar ve bizim havayı soluduğumuz gibi sürekli Yüce Allah'ı hamd ile tesbih (zikir) ederler.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah onlara (meleklerle) neyi emrederse isyan etmezler ve emrolundukları şeyi de derhal yaparlar. (Tahrîm, 6)

Nurdan yaratıldıkları için öfke, şehvet, onur, benlik, kin, kibir (büyüklük taslama) ve kıskançlık gibi nefsânî duyguları ve kişisel işleri olmayan melekler, “Allah onlara neyi emrederse isyan etmez (yapmam demez) ler ve emrolundukları şeyi de derhal yaparlar”. Örneğin;

Yüce Allah buyuruyor:

Hani biz meleklerle (ve iblise) Âdem'e secde (saygı) yapın diye emir vermiştik. İblis'in dışında (meleklerin) hepsi derhal secde ettiler. O (iblis secde etmekten) kaçındı, büyüklük tasladı ve kâfirlerden oldu.

(Bakara, 34)

Allah'ın (c.c.) emirlerini uygulamanın dışında başka hiçbir amaçları olmayan melekler ruhsal zevkle derhal secdeye kapanırken, cin asıllı olan iblis (şeytan) büyüklük taslayıp secde yapmadı ve cennetteki meleklerin lideri iken lânetlenip oradan kovuldu.

Meleklerde erkeklik-dişilik

Yüce Allah'ın madde âlemindeki canlılar için koymuş olduğu üreme kanunu gereği, üreme yoluyla dünyaya gelen insanlarda, cinsel organlarının ve cinsellik duygularının **olması** doğal olmakla birlikte,

Yüce Allah'ın bir “kûn” emri ile yaratılan ve madde âlemindeki üreme kanununa tabi olmayan meleklerde de erkeklik-dişilik gibi cinsel organların ve cinsellik duygularının **olmaması** doğaldır.

Meleklerde öfke, şehvet, onur, benlik, kin ve kibir gibi nefsânî duygular, sindirim, solunum ve dolaşım gibi sistemler olmadığı gibi erkeklik-dişilik gibi cinsel organları ve cinsellik duyguları da yoktur. Yani melekler, ne erkektir, ne dişidir, nurdan yaratılan madde ötesi ruhsal varlıklardır.

Ancak!

İlk çağlardan beri bazı sapıklar, hiçbir bilgi ve kanıtlara dayanmadan sadece kendi hayallerinde melekleri kanatlı güzel kızlar şeklinde algılamışlar ve bunları fotoğraflara da yansıtmışlardır.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz âhirete inanmayan (sapık) lar, meleklerle dişi adlar takmaktadırlar. Gerçekte onların bununla (meleklerle) ilgili hiçbir bilgileri yoktur. Sadece zanna (varsayıma) tâbi oluyorlar. Zan ise kesinlikle gerçeği yansıtmaz. (Necm, 27-28)

Hayal dünyalarında melekleri kanatlı ve güzel kızlar şeklinde algılayanlar hakkında Yüce Allah'ın “âhirete inanmayanlar” buyurması düşündürücüdür, çünkü âhirete inanmayanlar kâfirdir.

Meleklerin kanadı var mı?

Yüce Allah buyuruyor:

Gökleri ve yeri yaratan, melekleri ikişer, üçer ve dörder kanatlı elçiler yapan Allah'a hamdolsun. (O) yaratışta dilediğini çoğaltır. Kuşkusuz Allah, gücü her şeye yetendir. (Fâtır, 1)

Kanat denilince, aklımıza öncelikle kuş kanadı gelebilir. Çünkü insan, bilmediği ve görmediği bir şeyi en iyi bildiği şeylere benzetmeye ve kıyaslamaya çalışır. Evet meleklerin ikişer, üçer ve dörder kanatları vardır ve Allah (c.c.) Hz. Cebrâil'e 600 kanat verdiği gibi dilediği meleklerle daha fazlasını da verir. Ancak kanadın ne anlama geldiğini, hakikat mı, mecaz mı, kinâye mi olduğunu ya da mânevî mâkam ve derece anlamına mı geldiğini bilemeyiz.

Kanatların gerçek anlamını ve niteliğini bilemeyiz ama bildiğimiz bir şey varsa o da hiçbir varlığa zararı dokunmayan, elinden, dilinden hiç kimseye kötülük gelmeyen, uysal, uyumlu, hoşgörülü ve güzel ahlâklı kimsele-re “melek gibi” denir. Doğrudur ve melekler gerçekten böyledir.

Meleklerin mâkamları ve görevleri

Yüce Allah buyuruyor:

(Cebrâil dedi ki:) Bizim her birimiz için mutlaka belirli bir mâkam vardır. (Sâffat, 164)

Atomların ve hücrelerin bile başıboş olmadığı evrende, kuşkusuz melekler de başıboş değildir ve her birinin belirli bir mâkamı ve belirli bir görevi vardır. Meleklerin hiçbirisi Allah'ın izni olmadan mâkamından ayrılamaz ve görevini ihmal edemez.

Hz. Cebrâil'i çok seven ve ona karşı özlem duyan Peygamberimiz (s.a.v.) daha sıkça gelmesini isteyince, Hz. Cebrâil: **“Biz ancak Rabbim'in izni ile ineriz”** (Meryem, 64) diye cevap verdi.

Meleklerin mâkamlarını, görevlerini, cins, sayı ve ibâdetlerini ancak onları yaratan Yüce Allah bilir. Biz burada Kur'an-ı Kerim ve hadîs-i şeriflerde bildirilen bazı melekleri ve görevlerini kısaca özetlemeye çalışalım.

Hamele-i Arş melekleri

Arş'ı taşıyan bu yüce melekler “Sübhânallahi ve bihamdihi” diye sürekli Rablerini hamd ile tesbih eder ve Allah yoluna tâbi olan mü'minlerin bağışlanması için dua ederler.

Hâffîn melekleri

Yeryüzündeki insanlar Kâbe'yi tavaf ettiği gibi bu yüce melekler de sürekli Arş'ı tavaf eder ve tavaf ederken, “Sübhânallahi ve bihamdihi” diye Yüce Allah'ı hamd ile tesbih ederler.

Mele-i a'lâ melekleri

Allah'ın (c.c.) sevdiği kullarını yanlarında andığı yüce melekler topluluğu! Mele-i â'lâ melekleri, madde ve madde ötesi âlemlerin yönetim merkezi konumunda oldukları ve pek çok sırları önceden bildikleri için, şeytanlar ve cinler onlara yaklaşip bazı gizli sırları öğrenmeye çalışırlar ama,

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (şeytanlar, cinler) Mele-i â'lâ'ya ulaşip dinleyemezler. (Çünkü) her taraftan kovulup atılırlar, onlar için sürekli bir azap vardır. (Sâffât, 8-9)

Hz. Cebrâil

En güçlü ve en kutsal meleklerden biri olan Hz. Cebrâil'in aslî görevi, Allah'ın (c.c.) emirlerini ve semâvî kitapları vahiy yolu ile peygamberlere tebliğ etmektir. Bunun dışında Yüce Allah'ın gazabına uğrayan toplumları

helâk etmek için, deprem, kasırga, aşırı yağış, sel, su baskını, ülkelerin batması, yanardağların patlaması ve güneşteki olağanüstü patlamalar da onun görev kapsamındadır.

Hız. Mîkâil

En büyük ve en kutsal meleklerden biri olan Hız. Mîkâil'in aslî görevi de bitkiler dahil bütün canlıların Allah (c.c.) tarafından takdir edilmiş ve Levh-i Mahfuz'a yazılmış olan rızıklarının yerinde ve zamanında oluşması için gökteki ve yerdeki sebepler kuralını yönlendirmektir.

Hız. Azrâil

En büyük, en güçlü ve en heybetli meleklerden biri olan Hız. Azrâil'in aslî görevi de Allah'ın (c.c.) takdir ettiği ömrünü tamamlayanların canını almaktır. Ölüm nedeni ister savaş, ister deprem, ister sel, ister trafik kazası, ister kalp, ister kanser, ister yüksek tansiyon, ister yaşlılık ve ister beyin kanaması olsun, takdir edilen ömrünü tamamlayan, takdir edilen rızkını yiyen ve takdir edilen nefeslerini tamamlayanların canını ancak Hız. Azrâil alır.

Hız. İsrâfil

En büyük, en güçlü ve en kutsal meleklerden biri olan Hız. İsrâfil'in aslî görevi de iki defa Sûr'a üflemektir. Şu anda ağzında Sûr ve gözleri Arş'ta, Sûr'a üflemek için Allah'ın (c.c.) emrini beklemektedir. Sûr'a ilk üfleyişinde hayal edemeyeceğimiz boyutlarda çok şiddetli patlama ve sarsıntılarla, atomlar ve yıldızlar arası denge, düzen ve çekim gücü bozulacak ve kıyâmet kopacak. İkinci üfleyişinde yine çok şiddetli patlamalar ve sarsıntılar olacak, yerler, gökler başka bir şekil alacak, bütün canlılar yeniden dirilip kabrinden kalkacak ve âhiret âlemi başlayacak.

Yazıcı melekler

Biri sağ omuzda ve diğeri sol omuzda olmak üzere, erginlik çağına erip akıllı olan her insanın yanında ses ve görüntüleri kaydeden iki görevli melek vardır. Sağdaki melek sevapları, soldaki melek günahları yazar ve niteliğini bilemediğimiz bu mânevî defter, mahşer yerinde "Kitabını oku" (yaptıklarını gör) diye sahibine verilecek.

Nusret melekleri

İslâm ülkelerini ve orada yaşayan müslümanları korumak ve Yüce Allah'ın dinini yeryüzüne egemen kılmak için Allah yolunda savaşan ordulara yardım için gelen meleklerdir.

Yeryüzü melekleri

Dünyanın her tarafı, karalar, denizler ve atmosfer farklı işlerle görevlendirilen meleklerle doludur.

Gökyüzü melekleri

Uzayın, ayın, güneşin, yıldızların ve yedi kat göklerin tamamı, kıyâm, rükû, secde ya da Yüce Allah'ı "Sübhânallahi ve bihamdihi" diye hamd ve tesbih eden meleklerle doludur.

Münker ve Nekîr melekleri

Öldüğümüz zaman Münker ve Nekîr adında iki melek kabrimize gelecek, "Rabbin kim, dinin ne ve peygamberin kim?" diye bizi sorguya çekecekler.

Cehennem melekleri

Görünümleri bile korkunç, heybetli ve acıma duygusundan yoksun olan cehennem meleklerine **zebânî** denir. Zebânilerin on dokuz lideri vardır, bunların en büyüğü ve hepsinin lideri **Mâlik**'dir.

Cennet melekleri

Hepsi birbirinden güzel, birbirinden nurlu, güleç yüzlü ve çok sevimli olan cennet meleklerinin başında, **Rıdvan** adında bir melek vardır. Dünyada îman edip ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapan ve günahlardan kaçınanlar, mahşerdeki sorgulamadan ve Sırat Köprüsünü geçtikten sonra o güzelim cennetin önüne gelince, onları Rıdvan karşılayacak ve "**Selâmün aleyküm! (Selâmet, esenlik size!) Tertemiz (günahlardan arınarak) geliniz. Sürekli kalıcı olduğunuz halde buyurun girin!**" (Zümer, 73) diye onları cennete davet edecek.

Melekleri neden göremiyoruz?

Yüce Allah yarattığı varlıklardan her birinin anatomilerini, iç ve dış organlarını, görme, işitme ve koku alma duyularını ve fiziksel güçlerini yaşam koşullarına göre farklı ve sınırlı yaratmıştır. Hiçbir varlığın duyu organları, yetenekleri ve fiziksel gücü sınırsız değildir. Çünkü sonsuzluk ve sınırsızlık sıfatları (özellikleri) sadece Yüce Allah'a aittir. Madde âlemindeki katı, sıvı ve gaz halindeki atomlardan yaratılan bedensel yapımız ve duyu organlarımız, madde âlemi ile sınırlı olduğundan,

Bizler melekleri göremediğimiz gibi iç içe birlikte yaşadığımız, aslımız, özümüz, gerçek ve kalıtsal kişiliğimiz olan **ruhlarımızı** da madde ötesi bir varlık olduğu için göremiyoruz. Bizim ruhlarımızı görememiz, ruhların yok olduğu anlamına gelmediği gibi melekleri göremememiz de kesinlikle meleklerin yok olduğu anlamına gelmez.

Bir uyarı!

Meleklerle îman, îmanın temel ilkelerinden biri ve Allah'a (c.c.) îmandan sonra, îmanın ikinci temel ilkesidir. Ancak bir gerçeği de unutmayalım! Îman gaybîlik (gizlilik) ilkesine bağlıdır ve bu fânî dünya âhîret âleminin bir sınav salonudur.

Bu nedenle eğer melekleri açıkça görsek ve onlarla konuşup sohbet etsek, îmanın gizlilik ilkesi gider, sınavın anlamı kalmaz ve îmanla küfür dengesi bozulur. Bazı sapıkların “**Görmediğime inanmam**” sözü, îman açısından geçersiz olduğu gibi bilimsel açıdan da geçersizdir. Çünkü her an soluduğumuz havadaki gazları göremediğimiz gibi içtiğimiz sulardaki, yediğimiz gıdalardaki, çevremizdeki, derimizdeki, saçlarımızın, kıllarımızın ve tırnaklarımızın diplerindeki milyarlarca bakterileri de göremiyoruz. Bunları inkâra kalkışmak ne derece çılgınlık ise meleklerin varlığını inkâra kalkışmak da, daha çılgınlık ve sapıklıktır.

MERHAMET

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahu Teâlâ'nın yüz rahmeti vardır. Bunlardan birini insanlar, cinler, hayvanlar ve haşarat arasına indirmiştir. İşte onlar bu nedenle birbirlerine sevgi ve merhamet ederler. Vahşi hayvan da bununla yavrusuna şefkat eder. Allahu Teâlâ doksan dokuz rahmetini (âhirete) erteledi ki, onunla kıyâmet günü kullarına merhamet eder. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-İbni Mâce)

Dünya, ay, güneş ve yıldızlar arası denge, **çekim** gücüne bağlı olduğu gibi toplumlar arası denge de **merhamet** duygusuna bağlı olduğundan, Yüce Allah rahmetinin yani merhametinin % 99 unu âhirete ertelerken, % 1 ini de insanlar, cinler, hayvanlar ve haşaratlar arasında taksim etmiştir.

İşte Yüce Allah'ın sonsuz ve sınırsız rahmetinin yüzde biri ile ana-baba evlâdına bakar, kedi köpek yavrusunu emzirir, ana kuş yuvadaki yavrusuna yem taşır ve yırtıcı hayvanlar yavrusunu korumak için birbirine saldırır. Merhamet duygusu canlılar arası bir denge unsuru olduğundan,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Küçüklere merhamet etmeyen ve büyüklerin hakkını bilmeyen (saygı göstermeyen), bizden değildir. (Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Merhamet edene, Rahman (olan Allah) da merhamet eder. Siz yeryüzündekilere merhamet edin ki, göktekiler (melekler) de size merhamet etsin. (Tirmizî-Ebû Dâvûd-Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Merhamet etmeyene, merhamet edilmez. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd)

Evet merhamet etmeyene, merhamet edilmez. Neden mi?

Yüce Allah buyuruyor:

İyiliğin karşılığı, ancak iyilik değil midir? (Rahman, 60)

Kim eşine, çevresine, yakınlarına, dostlarına ve din kardeşlerine sevgi ve merhametle yaklaşırsa kuşkusuz onlar da ona sevgi ve merhametle yaklaşır ve toplumsal düzen sağlanır. Kim de çevresine ve yakınlarına acımasızca kin ve nefretle yaklaşırsa, onlar da ona aynı şekilde yaklaşır ve sonuçta toplumsal düzen bozulur ve güven ortamı sarsılır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Merhamet edin ki, size de merhamet edilsin. Bağışlayıcı olun ki, Allah da sizi bağışlasın. (Beyhakî-Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bir serçe kuşuna bile merhamet etse, Allah da kıyâmet günü ona merhamet eder. (Taberânî)

Merhametin farklı boyutları

Eşler arası merhamet

Yüce Allah buyuruyor:

(Birbirinize ısınıp) kaynaşmanız için (Allah'ın) size kendi (cinsi) nizden eşler yaratması, aranıza sevgi ve merhamet koyması O'nun (kudretinin) alâmetlerindendir. Kuşkusuz bunda düşünen bir toplum için ibretler vardır. (Rûm, 21)

Sevgi ve merhamet, eşler arası mutluluğun ve aile düzeninin mânevî şifreleridir. Eşler sağlıklı olup moralleri de iyi olduğu zaman birbirlerine sevgi ile yaklaşırlarsa, yuvada huzur ve çocukların psikolojisi düzgün olduğu gibi,

Dertli, kederli ya da sağlık sorunları olduğu zaman da birbirlerine merhamet ile yaklaşırlarsa, yuvada yine huzur, çocukların psikolojisi düzgün, dünyaları ve âhiretleri mutlu olur.

Ana-babaya merhamet ve dua

Yüce Allah buyuruyor:

Onlara (ana-babana) merhamet ederek tevâzu kanadını ger ve: “Rabbim! Küçüklüğümde onlar beni (bakıp) yetiştirdikleri gibi (şimdi) sen de onlara merhamet et” de. (İsrâ, 24)

Ana-babaya her zaman, özellikle yaşlılık dönemlerinde merhamet edip şefkat duygusu ile yaklaşmak ve onları böbürlenerek değil, tevâzu kanatları ile koruma altına almak Rabbimizin emri olduğu gibi “Rabbim! Küçüklüğümde onlar beni (bakıp) yetiştirdikleri gibi (şimdi) sen de onlara merhamet et” diye dua etmek de Rabbimizin emridir.

Din kardeşleri arasında merhamet

Yüce Allah buyuruyor:

Muhammed Allah'ın Resûlü'dür. Onunla beraber olanlar, kâfirlere (din düşmanlarına) karşı çok şiddetli, kendi aralarında ise çok merhametlidirler. (Fetih, 29)

Din kardeşliği; gen kardeşliğinden daha faziletli, müslümanlar arası birlik, dayanışma ve kişisel çıkarlardan çok daha üstün olduğundan, müslümanlar birbirine merhamet ve hoşgörü ile yaklaşmalı, ufak tefek olumsuzlukları büyütüp din kardeşliği ilkesine zarar vermemelidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sattığı zaman, aldığı zaman ve alacağını istediği zaman (merhamet edip) kolaylık gösterene, Allah rahmet (merhamet) etsin. (Buhârî-İbni Mâce)

Günlük hayatımızın ayrılmaz bir parçası olan alım, satım ve borçlanma işlemleri merhamet sınırını aşıp kişisel çıkarlara dönüşürse, güven ortamı kalkar ve toplumsal denge-düzen bozulur. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) “Sattığı zaman, aldığı zaman ve alacağını istediği zaman (merhamet edip) kolaylık gösterene Allah rahmet (merhamet) etsin” diye dua ediyor.

Sabır ve merhameti tavsiye

Yüce Allah buyuruyor:

Fakat o (insan), sarp yokuşu aşamadı (sınavı kazanamadı). O sarp yokuş nedir bilir misin? Köle azat etmek ya da açlık günlerinde yakını olan yetimi veya aç olup açıkta kalan bir yoksulu doyurmaktır. Sonra îman edenlerden, birbirlerine sabrı ve merhameti tavsiye edenlerden olmaktadır. (Beled, 11-17)

Müslümanların kendileri tokken aç ve açıkta olanları düşünmeleri, kendileri çoluk çocuklarının başında ve eşleri ile aynı yatakta yatarken, haksız

yere cezaevlerinde ve İsrâil zindanlarında yatanları kurtarmak için yılmadan olağanüstü bir çaba sarfetmeleri, sabır ve merhamet duygusuna bağlı olduğundan, Yüce Allah “Sonra îman edenlerden, birbirlerine sabrı ve merhameti tavsiye edenlerden olmaktır” buyuruyor.

MESCİDLER

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz mescidler Allah'ındır. O halde (Allah'ın mescidinde) Allah ile birlikte başkasına dua (ibâdet) etmeyin. (Cin, 18)

“Secede” fiilinden ism-i mekân olan **mescid**, sözlükte secde edilen yer demektir. Mescidlerin büyüğüne bazı yörelerde **camî** denir. Caminin çoğulu **cevâmi'** ve mescidin çoğulu da **mesâcid** dir.

Mescidlerin en faziletlisi, Mekke'deki Mescid-i Haram, sonra Medine'deki Mescid-i Nebî, sonra Kudüs'teki Mescid-i Aksâ ve sonra Kuba'daki Mescid-i Kuba'dır.

Bir mescidi kim ya da kimler yaparsa yapsın, o mescidin inşaatı tamamlanıp içinde cemaatle namaz kılınmaya başlandığı an, **Beytullah** yani Allah'ın evi hükmünde olur ve orada sadece Allah rızası için ibâdet türü işler yapılır. Mescidlerin üstü de yedi kat göklere kadar mescid hükmünde olduğundan, mescidlerin içinde yapılması günah olan şeyler üstünde de günah olur. İçinde namaz kılınmayan bir mescid zamanla harab olsa ya da yıkılsa, arsası kıyâmete kadar mescid hükmünde olduğundan, alınıp satılamaz ve başka amaçla kullanılamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Yeryüzünde) Allah'a en sevimli yer, mescidlerdir. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mescidler, âhiret pazarlarından bir pazardır. Oraya giren Allah'ın konuğu olur. (Hâkim)

Mescidlerin imarı

Yüce Allah buyuruyor:

Allah'ın mescidlerini ancak Allah'a ve âhiret gününe inanan,

namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren ve (din uğrunda) Allah'tan başkasından korkmayan kimseler imar eder. (Tevbe, 18)

Hıristiyanlar kiliselerini ve yahudiler sinagoglarını imar ettikleri gibi “Allah'ın mescidlerini de ancak Allah'a ve âhiret gününe inanan, namazını dosdoğru kılan, zekâtını veren ve (din uğrunda) Allah'tan başka hiç kimseden korkmayan (müslüman) lar imar eder”. Mescidlerin imarı maddî ve mânevî olmak üzere iki çeşittir.

Maddî imar

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse Allah'ın rızasını dileyerek bir mescid yapsa, Allah da ona cennette bir köşk yapar. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse helâl malından içinde Allah'a ibâdet edilen bir bina (mescid) yapsa, Allah da onun için cennette inciden, yakuttan bir saray yapar. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim sadece Allah'ın rızasını dileyerek bir mescid yapsa, Allah da onun için cennette benzeri bir köşk yapar. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-İbni Mâce-Ahmed İbni Hanbel)

Helâl parası ile mescid yapanlar ya da israfa (süse) kaçmama koşulu ile yapılan mescidlere yardım edenler, hiç kuşkusuz yaptıkları harcamalarının karşılığını kat kat fazlasıyla alacak ve o güzelim cennette göz kamaştırıcı köşklere, saraylara kavuşacaklardır.

Mânevî imar

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mescidlere devam etmeyi alışkanlık (özveri) haline getiren bir kimseyi gördüğünüz zaman, onun gerçek mü'min olduğuna şâhitlik yapınız. (Çünkü) Azîz ve Celîl olan Allah buyuruyor: “Allah'ın mescidlerini ancak Allah'a ve âhiret gününe inanan, namazını dosdoğru kılan, zekâtı veren ve (din uğrunda) Allah'tan başka hiç kimseden korkmayanlar imar eder”. (Tirmizî-İbni Mâce)

Mescidlere devam etmeyi alışkanlık haline getiren ve beş vakit namazı cemaatle kılmaya özen gösteren kimse, mescidleri mânevî açıdan imar ettiği yani şenlendirip nurlandırdığı için Peygamberimiz (s.a.v.), “onun gerçek mü'min olduğuna şâhitlik yapınız” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cemaatle kılınan namaz, tek başına kılınan namazdan yirmi yedi derece daha faziletlidir. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Nesâî)

Cemaatle kılınan bir farz namazı, tek başına kılınan namazdan yirmi yedi kat daha sevap olduğu gibi ayrıca,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse evinde (iş yerinde) güzelce temizlense (abdest alsa), sonra Allah'ın farzlarından bir farzı yerine getirmek için Allah'ın evlerinden bir eve (mescide) gitse, attığı her adımı ile bir günahı silinir, diğer adımı ile de (Allah katındaki) derecesi yükseltilir. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse içinde cemaatle namaz kılınan bir mescide gitse, giderken de gelirken de attığı her adımı için bir hasene (on sevap) yazılır.

(Ahmed İbni Hanbel)

Mescidlerin temiz tutulması

Yüce Allah buyuruyor:

Biz İbrahim ve İsmail'e: "Tavaf edenler, i'tikâfa çekilenler, rükû ve secde edenler (namaz kılanlar) için Evimi (Mescidimi) temiz tutun" diye emrettik. (Bakara, 125)

Mescidler sadece Allah'a ibâdet edilmesi amacı ile bina edildiğinden, onlara Beytullah (Allah'ın evi) denir. Allah (c.c.) Hz. İbrahim ve Hz. İsmail'e: "Evimi (Mescidimi) temiz tutun" diye emrettiği için özellikle görevlilerin mescidlerin temizliği konusunda duyarlı olmaları zorunludur.

Ancak görevlilerle birlikte cemaatin de mescidlerin temizliği konusunda duyarlı olmaları ve bu nedenle tozlu, topraklı, harçlı, yağlı boyalı iş elbiseleri ve kirli çorapları ile mescide girmemeleri ve ıslak ayakları ile halılara basmamaları gerekmektedir. Çünkü,

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Âdemoğulları! Her secde edişiniz (mescide gelişiniz) de temiz elbiselerinizi giyin. (A'raf, 31)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sarmısak (sarımsak) ya da soğan yiyen kimse, bizden ya da mescidimizden uzak dursun! (Namazı evinde kılsın). (Buhârî-Müslim-Nesâî-Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sarmısak, soğan, pırasa (çiğ) yiyen kimse, mescidimize yaklaş-

masın. Çünkü Âdemoğlu'nun rahatsız olduğu şeyden melekler de rahatsız olur. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim şu bitkiden -yani sarımsak- yerse, mescidimize yaklaşmasın!

(Buhârî-Müslim)

Bir uyarı!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sarımsak yiyiniz ve onunla tedavi olunuz; çünkü onda yetmiş derde şifa vardır. Eğer yanıma melek gelmeseydi (meleklerle görüşmeseydim), ben de yerdim. (Deylemî)

Birleşiminde A, B, C vitaminleri, allicin (uçucu yağ), şekerler, allil sülfür, çeşitli maden tuzları, karbonhidratlar, antiseptik ve antibiyotik içeren maddeler bulunan sarımsak, başta damar sertliği, kalp rahatsızlıkları ve kanser olmak üzere yetmiş derde şifa olduğu halde, Meleklerin, cemaatin ve özellikle aşırı duyarlı kimselerin rahatsız olmaması için,

“Kim şu bitkiden -yani sarımsak- yerse, mescidimize yaklaşmasın”

buyuran Peygamberimiz (s.a.v.), soluduğumuz havayı kirleten, pis kokusu ile içmeyenleri rahatsız eden, öldürücü zehirler içeren ve en azından yetmiş hastalığa neden olan sigara, eğer Asr-ı saadette olsaydı acaba ne buyururdu?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mescidde alışveriş yapan bir kimseyi gördüğünüzde, (alışveriş yapmayın ve) “Allah kazanç vermesin” deyiniz. Kaybettiği bir şeyi (yüksek sesle) mescidde soruşturana da “Allah onu sana buldurmasın” deyin. (Tirmizî)

Mescide giriş

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz mescide girdiğinde, iki rek'at namaz (tahiyyetü'l-mescid) kılmadan oturmasın. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-İbnî Mâce)

Mescidlere, “Bismillâhirrahmânirrahîm” diyerek sağ ayakla ve “Allahümme'ttah lena ebvâbe rahmetik” (Allahım! Bize rahmet kapılarını aç) diye dua edilerek girilir ve mekruh vakitlerin dışında önce iki rek'at tahiyyatü'l-mescid namazı kılınır, sonra oturulur.

Ezan okunmadan önce mescide girenlerin, mekruh vakitlerin dışında yere oturmadan önce iki rek'at tahiyyatü'l-mescid namazı kılmaları sünnettir.

Ezan okunurken mescidlere girenler de akşam namazı hariç yere otur-

madan ayakta ezanı dinler ve ezan bitince müezzinin “Allahümme salli alâ Muhammed” demesini **beklemeden** hemen vaktin sünnetini kırlarsa, hem vaktin sünneti hem de tahiyyatü'l-mescid namazı sevabını alırlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz abdesti bozulmadan namaz kıldığı yerde oturduğu sürece, melekler: “Allahım! Bunu bağışla, Allahım! Buna rahmet et” diye dua ederler. (Buhârî-Müslim-Nesâî)

Namazdan sonra sol ayakla mescidden çıkılır ve çıkarken, **“Allahümme'ttah aleyna ebvâbe fadlik”** (Allahım! Üzerimize lütuf kapılarını aç) diye dua edilir.

MEVLİD

Veledde fiilinden ism-i zaman olan mevlid, doğum ve doğum zamanı demektir. Yıldırım Bayezid zamanında Bursa Ulu Camii imamı olan Süleyman Çelebi'nin, fâilâtün, fâilâtün, fâilün vezninde yazmış olduğu Vesilet'ün-necât adlı kitabı, ilk olarak Peygamberimiz (s.a.v.) in doğum gecesinde Bursa Ulu Camiinde okundu ve sonra Türkler arasında mevlid diye meşhur oldu.

Birinci Murad Hanın veziri (bakanı) Ahmed Paşa'nın oğlu ve Emîr Sultanın talebesi olan Süleyman Çelebi'nin yazmış olduğu Mevlid; Münâcât, Velâdet, Risâlet, Mîrâc, Rihlet ve Dua gibi bölümlerden oluşmaktadır. Bazı bölümlerden kısa örnekler verelim.

Münâcât bölümü

Allah âdın zikr idelüm (analım) evvelâ (öncelikle),
Vâcib oldur (gereklidir), cümle (her) işte her kula.

Allah adın her kim ol evvel (işe başlarken) ana,
Her işi âsan ider (kolaylaştırır) Allah ona.

Allah adı olsa her işin öni (başlangıcı),
Hergiz (asla) ebter (kısır, bereketsiz) olmaya anın sonu.

Allah adın her nefeste dî (söyle) müdâm (devamlı),
Allah adıyla olur her iş tamam.

Velâdet bölümü

Âmine eydür (der ki:) çün vakt oldu tamam,
Kim vücûde (dünyaya) gele ol Hayrû'l-enam (varlıkların en hayırlısı).

Susadım gayet (son derece) hararetten katî,
Sundular bir cam (bardak) dolusu şerbeti.

Kardan ak (beyaz) idi ve hem soğuk idi,
Lezzeti (tadı) dahi şekerde yok idi.

İçdim anı (onu) oldu cismim nûra gark (gömüldü),
İdemezdim nurdan, kendimi fark.

Geldi bir ak kuş kanadıyla revan (süzülüp),
Arkamı sığadı kuvvetle heman (derhal),

Doğdu ol saatte (o anda) ol sultan-ı dîn (dinin sultanı),
Nûra gark oldu (gömüldü) semâvât'ü zemîn (gökler, yerler).

Mîrâc bölümü

Sen ki, mîrâc eyleyüp (yapıp) etdin niyâz (dua),
Ümmetin (in) mîrâcını kıldım namaz.

Her kaçan ki, (her ne zaman) bu namazı kılalar,
Cümle (bütün) gök ehli sevâbın bulalar.

Çünkü her dürlü (çeşit) ibâdet bundadır,
Hakka kurbiyetle (mânevî yakınlıkla) vuslat (kavuşma) bundadır.

Sıdk ile (cân-ı gönülden) beş vakit oldukça edâ (kılınınca),
Elli vaktin ecrini (sevabını) eyler hak atâ (lütfeder).

Mevlid'in özelliği

Mevlid, hece vezninde yazıldığı, ezberlemesi kolay olduğu ve genelde sesi güzel olan hâfızlar tarafından mâkamla okunduğu için halk tarafından sevilmiş ve benimsenmiştir. İçerdiği konuları ve akıcı üslubundan dolayı önceleri ev sohbetlerinde, sonra bazı camilerde Peygamberimiz (s.a.v.) in doğum gecelerinde okunmaya başlanmış ve zamanla âdet halini almıştır.

Peygamberimiz (s.a.v.) in doğum gecelerinde, söz, nişan, sünnet, evlenme ve askere uğurlama gibi toplantılarda, Mevlid'den bazı bölümlerin okunması ve arasında Peygamberimiz'e salâvat-ı şerîfe getirilmesi, kuşkusuz güzel bir gelenektir.

Ancak!

Allah kelâmının dışında, Mevlâna Celâleddîn-i Rûmî, Yunus Emre, Fuzûlî, Kuddûsî, Niyâzi Mısırî ve Eşrefoğlu Rûmî gibi Allah dostlarının manzum eserleri ve hatta Peygamberimiz (s.a.v.) in hadîs-i şerifleri bile ibâdet (sevap) amacı ile ölümlerin ruhlarına okunmadığı gibi Süleyman Çelebi'nin yazmış olduğu **mevlid** de, ibâdet amacı ile ölümlerin ruhlarına okunamaz.

Ölenlerin arkasından birinci, üçüncü, yedinci, kırkinci ve elli ikinci gecelerinde ve sene-i devriyelerinde Mevlid okutmak, dinde yeri olmayan ve Türklerin dışında Asr-ı saadetten beri hiçbir İslâm ülkesinde uygulanmayan bir bid'attır. Özellikle velâdet bölümü okunurken ayağa kalkmak ve hristiyanlar gibi **saygı duruşu** yapmak, daha korkunç bir bid'attır.

Din görevlileri neden bu tür bid'atlara ortak oluyor ve halkı uyarmıyorlar?

Bu sorunun yanıtı, mevlid okudukları zaman ellerine tutuşturulan zarfın içindeki TL kâğıdında yazılıdır. Merak edenler varsa zarfın içindeki TL ye baksınlar, sorunun yanıtını bulurlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sonradan ortaya çıkan bid'atlardan titizlikle kaçının. Çünkü her bid'at sapıklıktır. (İbni Mâce-Ebü Dâvûd-Tirmizî)

Asr-ı saadette ve Hulefâ-i Râşidîn döneminde olmayıp, sonradan ortaya çıkan ve dindenmiş gibi gösterilmeye çalışılan uygulamalara **bid'at** denir. Genelde her bid'at bir sünneti giderdiği için Peygamberimiz (s.a.v.): “Her bid'at sapıklıktır” yani dinden sapmadır buyurmuştur.

Ölenler için belirli gecelerde mevlid okutmak da bid'at mıdır?

Asr-ı saadetten Osmanlılara yani Süleyman Çelebi “Vesîlet'ün-necât”ı yani Mevlid diye meşhur olan kitabı yazmadan önce İslâm âleminde ölenler için **mevlid okutmak** diye dînî bir emir, kural ve uygulama olmadığına göre, ölenler için belirli gecelerde mevlid okutmak **bid'at**dır.

Diğer yandan ölen yakınları için belirli gecelerde mevlid okutanlar, genelde son görevlerini yaptıklarını sanıyor ve başka hayırlar yapmayı ihmal ediyorlar. Kur'an okumasını bilenler orijinal harfleri ile ara sıra bir Yâsin okusalar, Kur'an okumasını bilmeyenler de her gece üç İhlâs ile bir Fâtîha okusalar, salâvat-ı şerîfe getirtiler, yoksullara, yetimlere yardım etseler ve farzların dışında nâfile namazlar kılıp ve nâfile oruçlar tutup sevabını yakınlarının ruhuna hediye etseler,

Gerçi eş, dost ve yakınlarını toplayıp Mevlid okutmak gibi görkemli, gösterişli ve şatafatlı olmaz ama yaptıkları Allah katında kabul olur ve sevabı ölen yakınlarının ruhuna ulaşır.

MEZHEB VE MEZHEB İMAMLARI

Mezheb ve imam ne demektir?

Zehebe fiilinden ism-i mekân olan **mezheb**, gidilecek bir yol ve **imam** da büyük bir çoğunluk tarafından önder, otorite kabul edilip kendisine tabi olunan ve icihadları ile amel edilen müctehid demektir. Biri itikadda ve diğeri amelde (uygulamada) olmak üzere iki çeşit mezheb vardır.

İtikadda mezheb

Her çağda yeryüzündeki müslümanların ezici çoğunluğu itikadda (inançta) **“Ehl-i sünnet ve'l-cemaat”** mezhebine tâbidir ve bu mezhebin imamları, İmâm-ı Muhammed Mâtürîdî ile İmâm-ı Ebu'l-Hasen el-Eşarî hazretleridir. “Ehl-i sünnet ve'l-cemaat”, Peygamberimiz (s.a.v.) in ve “Selefi sâlihîn” in (ashâb-ı kiramın ve tâbiinin) yoludur. Bu nedenle bu yolda olanlara **Fırka-i Nâciye** (kurtuluşa eren fırka) ve bu yolun dışında kalanlara da **Fırâk-ı Dâlle** (sapık fırkalar) denir.

Amelde mezheb

İtikadda **Ehl-i sünnet**'e tâbi olan müslümanların ameldeki (uygulamadaki) mezhepleri de **Hanefî**, **Mâlikî**, **Şâfî** ve **Hanbelî** mezhepleridir. Bu mezheplerin imamları “müctehidîn-i mutlak” derecesinde (en üst düzeyde) müctehid olan, İmâm-ı A'zam Ebû Hanîfe, İmâm-ı Mâlik İbni Enes, İmâm-ı Muhammed eş-Şâfî ve İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel hazretleridir.

Bu dört mezhebin dışında başka mezheb ve başka müctehid yok mu?

Tabii ki var. Çünkü sahâbelerin hepsi, tâbiinin çoğu ve tebe-i tâbiinden de bazıları müctehid idiler. Özellikle Hulefâ-i Râşidîn (dört halife), Muaz İbni Cebel, Selmân-ı Fârisî, Ebû'd-Derdâ, Abdullah İbni Mes'ûd, Abdullah İbni Ömer, Abdullah İbni Abbas ve Abdullah İbni Amr gibileri, icihad açısından sahâbeler arasında biraz farklı konumda olmakla birlikte,

Sahâbelerin hepsi müctehid olduğu ve her müctehide ancak kendi icihadı ile amel etmesi vâcib olduğundan, sahâbelerin kendi aralarından birine tâbi olmaları ve onun yolunu mezheb edinmeleri düşünelemez.

Tâbiin ve tebe-i tâbiin içinde de başta “Fukahâ-i seb'a” denilen yedi büyük müctehid olmak üzere Süfyân-ı Sevrî, Abdurrahmân-ı Evzâî, İbrahim Nehâî, Dâvûd-i Zâhirî, İbn-i Ebî Leylâ, Amr İbn-i Hâris, Ebû Sevrî Bağdâdî ve İbn-i Huzeyme gibi büyük müctehidler ve her müctehidin doğal olarak pek çok tâbileri ve mezhepleri vardı.

Ancak bunların ictihadları ve mezheblerinin genel kuralları yazıya dönüştürölüp kitap haline getirilmediğinden, tâbilerinin ölümü ile zamanla mezhepleri unutuldu ve uygulayanları kalmadı.

Tâbiinden İmâm-ı Ebû Hanîfe, tebe-i tâbiinden İmâm-ı Mâlik ile İmâm-ı Şâfiî ve etbâ-i tebe-i tâbiinden İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel'in ictihadları ve mezheblerinin genel kuralları ise ilâhî lütuf olarak talebeleri tarafından yazılıp kitap haline dönüştürölüdüğünden,

“Ehl-i sünnet ve'l-cemaat” inancı altında birleşen müslümanlar, bin küsür yıldan beri bu dört büyük müctehidden birine ve onun mezhebine bağılı olarak yaşamakta ve ibâdetlerini tâbi oldukları mezhebin kurallarına göre yapmaktadırlar.

Asr-ı saadetten uzaklaştıkça, sahâbe, tâbiin ve tebe-i tâbiin gibi dinin canlı şahitleri kalmayınca ve meselelerin kökenine direk olarak inilemeyince, doğıal olarak ictihad kapısı kapandığından,

Bu dört müctehidden sonra gerçek bir müctehid ortaya çıkmadığı gibi Hz. Mehdi hariç kıyâmete kadar da çıkmayacağından, müslümanlar tâbi oldukları müctehidlerin değerini iyi bilmeli ve herkes dedikoduyu bırakıp mezhebinin kurallarını güzelce öğrenmeye özen göstermelidir.

Müslümanların bu dört mezhebden birine tâbi olmaları zorunlu mu?

İmâm-ı Ebû Hanîfe, İmâm-ı Mâlik, İmâm-ı Şâfiî ve İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel'in yaşadıkları dönem, İslâm'ın yeryüzüne egemen olduğı, Kur'an'daki ilâhî kanunların uygulandığı ve dinin tüm ayrıntıları ile yaşandığı bir dönemdi.

Sahâbelerin yetiştirdiğı tâbiin ve tâbiinin yetiştirdiğı tebe-i tâbiinin pek çoğıu hayatta idi. Asr-ı saadetin ruhsal heyecanı, cihad rûhu devam ediyordu ve gündemleri Kur'an ve sünnetti.

Binlerce tefsir, hadis ve fıkıh âlimlerinin, yüzlerce müctehidlerin ve binlerce ictihad derecesine yakın âlimlerin yaşadığı ve sokakta oynayan çocukların bile günümüzde ekranların başında fetva veren hocalardan daha bilgili olduğı bir dönemdi.

İşte! Bu dört imam, ilmin en parlak döneminde ortaya çıkıp parlamışlar ve o ortamda kendilerini kabul ettirmişlerdir. İctihadları ile ilgili gerekçeleri, senetleri, şerî delilleri ve şerî delillerinin sıhhati didik didik aranmış, tartışılmış ve o dönemin ilmî otoritelerince kabul edilmiştir.

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer bilmiyorsanız, zikir ehline sorun. (Enbiyâ, 7)

Allah (c.c.) bu âyet-i kerîmede “Eğer bilmiyorsanız” yani ictihad yapabilecek ilim, kaynak ve fıtrî yeteneklere sahip değilseniz, “zikir ehline” yani Allah’ı her an anan, ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapan ve haramlardan kaçınan takvâ sahibi müctehidlere **sorun** buyuruyor.

Kur’an-ı kerîm’deki her kelimenin kökenini ve anlamını didik didik araştırıp tefsir ilminde otorite olan Fahreddîn-i Râzî, Âlûsî, Kâd-ı Beydâvî ve Nesefî gibi yüzlerce müfessirler,

Yüz binlerce hadîs-i şerîfi metin ve senetleri ile ezbere bilen ve senetleri yani hadîs-i şerifleri rivayet eden kişileri tek tek araştırıp üzerine **sahih** dir damgasını vuran binlerce hadis imamları,

Abdülkâdir Geylânî, Cüneyd-i Bağdâdî, Bayezîd-i Bistâmî, İmâm-ı Gazâlî ve İmâm-ı Rabbânî gibi ilim ve velâyette en üst derecelere ulaşan binlerce evliyalar, kırklar, yediler ve kutuplar,

Ayrıca bin küsür yıldan beri bu fânî dünyaya gelip geçmiş milyonlarca âlimler, hacılar, hocalar ve milyarlarca müslümanlar, İmâm-ı Ebû Hanîfe’nin, İmâm-ı Mâlik’in, İmâm-ı Şâfi’nin ya da İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel’in mezhebine tâbi olurken, bizim onlardan ayrılıp mezhebsiz olmamız ve mezheb dışı kalmamız apaçık bir sapıklık ve sonu hüsrân (zarar) dır.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim kendisine doğru yol apaçık belli olduktan sonra peygambere karşı tavır koyar ve mü’minlerin yolundan başka bir yola tâbi olursa, onu o yolda bırakırız. Sonra cehenneme atarız. O ne kötü gidilecek bir yerdir. (Nisâ, 115)

Ekranların başına geçip mezhepleri, müctehidleri hatta peygamberi dışlayanlar ve şeytan gibi “Ben ondan hayırlıyım” diye müctehidlik taslayanlara karşı Allah (c.c.) bizi uyarıyor ve

“Kim (bin küsür yıldan beri milyarlarca) mü’minlerin yolundan (ayrılıp) başka bir yola tâbi olursa, onu o yolda bırakırız (hidâyet etmeyiz). Sonra cehenneme atarız” buyuruyor.

Müctehidler arasındaki görüş ayrılığı rahmettir

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ümmetimin (müctehidleri arasındaki) ihtilâfı rahmettir. (Deylemî-Beyhakî)

Zorunlu hallerde yani kendi mezhebini uygulama imkanı olmadığı durumlarda başka bir mezhebe uymak ve o mezhebdeki hükümler doğrultusunda hareket etmek geçerlidir.

Yolculuk dolayısıyla akşam namazını vaktinde kılamayacağını anlayan bir hanefî, kazaya bırakıp da açıkça günah işlemektense, Şâfi Mezhebine göre cem'i tehirle akşam namazını yatsı namazı ile birlikte kılmaya niyet eder.

Tavaf ederken aşırı izdihamdan dolayı kadınlara dokunup abdestinin bozulmasından korkan bir şâfi de, Kâbe'yi abdestsiz tavaf edip günaha girmektense, abdest alırken Hanefî'ye göre niyet eder.

İşte bu açıdan baktığımızda! Müctehidler arasındaki ihtilâf (görüş ayrılıkları) gerçekten rahmet ve mü'minlere kolaylıktır.

Ancak telfik yasaklanmıştır

Bir zorunluluk olmadığı halde kendi mezhebini bırakıp başka mezheblere uymaya ve keyfine göre hareket edip, şu işi filân mezhebe ve bu işi filân mezhebe göre yapmaya **telfik** denir. Telfik dört mezhebde de yasaklanmıştır.

Keyfine göre hareket eden ve dilediği mezheplerden dilediği kolaylıkları seçen kimse, gerçekte Yüce Allah'ın "Eğer bilmiyorsanız, zikir ehline sorun" emrine değil de nefsine uyduğu için telfik şiddetle yasaklanmış ve mezhebsizliğin başı sayılmıştır.

Telfik, mezhebsizliğin başı olduğu gibi mezhebsizlik de dinsizliğin başıdır ve bu yola girenlerin sonu dünya ve âhirette hüsrân (zarar) dır.

MİKROFON VE NAMAZ

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçek mü'minler kurtuluşa erdiler. Onlar (öyle mü'minler) ki namazlarında huşû ediciler (namazlarını huşu ile kılıcılar) dır. (Mü'minûn, 1-2)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanlardan ilk kalkacak olan şey huşûdur. (Taberânî)

Namazı ihlâs, sükûn, gönül hoşluğu ve ruhsal huzurla kılmaya **huşû** denir. Huşû, namazın canı ve mânevî feyiz kaynağı olduğundan, namazlarını huşu ile kılanlar dünyada ruhsal huzura ve âhîret âleminde cehennemden kurtulup cennete kavuşurlar.

Ne yazık ki kıyâmete yakın insanlar ölümü unutup dünya zevklerine dalecek, dinin direği olan namazı kılanlar azalacak ve kılanlar da baştan savma alelacele kılınca, kalplerindeki huşû kalkacak.

Baştan savma alelacele kılınan namazdan ruhsal zevk ve mânevî feyiz alamayanlar maddeye yönelecek ve huzuru camilerin süsünde ve imamların sesinde arayacak. O dönemin imamları da yakalarına mikrofonu takıp ve hoparlörün sesini sonuna kadar açıp mihraba geçecek ve ibâdetler farklı bir şekle dönüşecek.

Mikrofonla namaz kıldırmanın bir sakıncası var mı?

Camilerde beş vakit namazı kıldırان görevlilere imam, beş vakit namazın dışında cuma ve bayram hutbelerini de okuyanlara imam-hatib ve ezan okuyup kâmet getirenlere de müezzin denir.

Müezzinlerin ezan ve kâmetin dışında bir ek görevleri daha vardır. Cuma, cenaze, terâvih ve bayram namazı gibi cemaatin yoğun olduğu zamanlarda, müezzinler de imamla birlikte “Allahu Ekber” diye seslice tekbir alırlar ve imam rûkû’dan kalkarken “SemiAllahü limen hamideh” derken müezzinler de “Rabbena ve leke'l-hamd” der ve namaz bitince imamla birlikte selâm verirler.

Ancak!

Görevli müezzin ya da cemaatten biri imamla birlikte seslice “Allahu Ekber” diye iftitah tekbirini (ilk tekbiri) alırken, kalbinden namaz kılmaya niyet etmesi şarttır. Eğer iftitah tekbirini alırken sadece cemaate duyurmayı kalbinden geçirirse, kendisi namaza başlamış olmadığı gibi onun tekbiri ile namaza başlayanların namazı da olmaz, iade etmeleri (tekrar kılmaları) gerekir.

Aynı imama uymayan ve aynı cemaate dahil olmayan bir kimsenin tek bir sesi ile namaza başlamak kesinlikle geçerli olmadığı gibi namazla mükellef olmayan bir çocuğun, âdetli kadının, beyinsel özürünün (delinin) ve gayr-i müslimin tekbir sesi ile de namaza girilmiş olmaz.

Mikrofona gelince

İslâm, her çeşit bilim, teknoloji ve yeniliklere açıktır. Tabii ki bunların İslâmî kurallara uyumlu bir şekilde ve hayırlı işlerde kullanılması şarttır. Kâğıdın icadı ile üzerine Allah'ın (c.c.) kelâmı yazıldığı, matbaanın icadı ile Kur'an-ı Kerim ve dînî kitaplar basıldığı ve televizyonun icadı ile özel kanallarda dînî sohbetler yapıldığı gibi,

Mikrofonun ve hoparlörün icadı ile de yaklaşık yüz yıla yakın bir zamandan beri camilerde, evlerde ve özel salonlarda daha geniş kitlelere

hitab edilmekte ve daha kapsamlı bir şekilde dînî sohbetler yapılmakta ve yararlı konferanslar verilmektedir.

Ancak namaza gelince durum farklıdır

Mikrofondan gelen ve hoparlörde duyulan ses, aks-i sada (yankı) mı? Nakli sada (sesin nakli) mi? Ya da ikisinin dışında başka bir şey mi?

Nakli sada (sesin nakli) ise sorun yok! Aksi sada (yankı) ise kesinlikle câiz değil yani olmaz. Ya ikisinin dışında başka bir şeyse, işte sorun burada!

Mikrofon, ses dalgalarını elektrik titreşimlerine çevrerek hoparlöre gönderir. Mikrofondan gelen titreşim sinyallerini alan bobin elektromanyetik güçlerin etkisi ile hareket etmeye ve hareket ederken diyaframı da hareket ettirmeye başlar. Diyafram, kendine gelen değişik elektrik sinyallerine uyum sağlayarak hareket eder ve havaya ses dalgaları yayar.

Televizyon ekranlarındaki görüntüler kişinin kendisi olmadığı gibi hoparlördeki diyaframların havaya yaydığı ses dalgaları da kişinin (imamın) kendi sesi değildir ve sorun buradadır.

İftitah tekbirini alırken namaz kılmaya değil de sadece cemaate duyurmayı niyet eden bir müezzinin sesi ile namaza başlayanların namazı olmadığı gibi ne namaz kılmaya ve ne de cemaata duyurmaya niyet etmeyen cansız ve bilinçsiz bir cihazın sesi ile de namaza başlanmış olmaz!

Günümüzde imamların pek çoğu yaka mikrofonu kullandığına göre, namazlarımızın sahih (geçerli) olması için üç seçeneğimiz var:

1- Ön saflara yakın bir yerde duralım ve imam “Allahu Ekber” diye tek bir alırken, doğrudan onun kendi sesini duyalım.

2- Safların ortasında ve imamın arkasına yakın bir yerde duralım, imamın elini kaldırıp iftitah tekbirini aldığını, rûkû ve secdeye gittiğini görelim.

3- Arka saflarda kaldığımız zaman hoparlördeki tekbir sesine değil, imama yakın olan cemaatin el kaldırıp tekbir almasına bakalım ve onları izleyelim.

Ayrıca namazın dışındaki bir kimsenin duasına **Âmin** dememiz sakıncalı olduğu gibi imamın hoparlörden gelen “Gayri'l-mağdûbi aleyhim vele'ddâllîn” sesine de Âmin demeyelim.

“Her şeyin beteri vardır” derler ya, doğrudur. Örneğin, kadınların camilerin alt katlarında ya da cami yanındaki Kur'an kurslarında imamın hoparlördeki sesine uyarak terâvih namazını kılmaları geçerli değildir.

MÎRAC

Yüce Allah buyuruyor:

O sübhân (noksan sıfatlardan münezzehtir olan Allah), gecenin bir kısmında kendisine bazı âyetlerimizi gösterelim diye kulunu (Muhammed'i) Mescid-i Haram'dan, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götürdü. Kuşkusuz O (Allah), her şeyi işitendir, bilendir. (İsrâ, 1)

Son peygamber Hz. Muhammed'in en büyük mûcizelerinden biri de Mîrac olayıdır. Mîrac'ın, Mekke'deki Mescid-i Haram'dan Kudüs'teki Mescid-i Aksâ'ya kadar olan kısmına **İsrâ**, Kudüs'ten sonra yedi kat gökleri ve madde ötesi âlemleri kapsayan kısmına da **Mîrac** denir.

Hz. Muhammed'in gecenin bir kısmında Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksâ'ya gittiği âyet-i kerîme ile sabit olduğundan, **İsrâ'yı** inkâr eden dinden çıkar, kâfir olur. Kudüsten göklere ve madde ötesi âlemlere gittiği de sahih hadîs-i şeriflerle sabit olduğundan, **mîracı** inkâr eden de sapık olur.

Melekler gibi madde ötesi nurdan değil de madde âlemindeki toprak maddelerinden yaratılan Hz. Muhammed'in çekim, fizik ve biyoloji gibi fıtrat (doğa) kanunlarını ve ışık hızını aşarak yedi kat göklere ve madde ötesi âlemlere ulaşması, ancak Allah'ın kudreti ile olduğundan,

Âyet-i kerîme Yüce Allah'ın sonsuz ve sınırsız kudretinin simgesi olan **Sübhâne** ile başlıyor, mîracın ilâhî bir mûcize olduğu vurgulanıyor ve Peygamberimiz (s.a.v.) açısından da bir seyr-i sülûk (manevi yolculuk) ve ödüllendirme olduğuna işaret ediliyor.

Mîrac olayı ne zaman ve nasıl oldu?

Nübüvvetin 10. yılında Ebû Tâlib'in ve ondan üç gün sonra da Hz. Hadîce radiyallahü anhâ'nın vefatı ile Peygamberimiz (s.a.v.) için en zorlu günlerin başlangıcı oldu. Özellikle Ebû Tâlib'in yerine Ebû Leheb Kureys'in reisi olunca, müşrikler Mekke'de terör estirmeye ve müslümanlara korkunç işkenceler yapmaya başladılar.

Mekke'de tebliğ görevi engellenen Peygamberimiz (s.a.v.), Zeyd İbni Hârise ile Tâife gitti ve bir ay kadar onları İslâm'a davet etti. Ne yazık ki içlerinden tek bir kişi bile îman etmediği gibi üstelik Peygamberimiz (s.a.v.) ile Hz. Zeyd'e taşlar atıp hakaret ettiler.

Peygamberimiz (s.a.v.) çaresiz yine Mekke'ye döndü ve Allah yolunda

her çeşit hakaretleri sineye çekerek gizlice tebliğ görevine devam etti.

Bir gün müşrikler Allah'ın (c.c.) **Habibim!** dediği Peygamberimizi (s.a.v.) çok üzmüşler ve mübarek gönlünü incitmişlerdi. Çok yorgun olan Peygamberimiz (s.a.v.) o gece Ümm-i Hâni'nin evine gitti ve hemen yatıp hafifçe uykuya daldı.

İsrâ

Allah (c.c.) Cebrâil'e: “Ya Cebrâil! Hemen dünyaya git, yorgun ve üzgün olan habibimi getir de benim mülk ve melekût âlemlerimi görüp gönlü hoş olsun” buyurdu.

Hz. Cebrâil cennetten Burak adındaki hayvanı alıp Ümm-i Hâni'nin evine geldi, Allah'ın (c.c.) davetini iletip Peygamberimizi (s.a.v.) kutladı ve birlikte Kâbe'nin yanına geldiler.

Melekler bıçaksız, kansız ve ağrısız bir şekilde Peygamberimiz (s.a.v.) in göğsünü yarıp kalbini çıkardılar ve içini zezem suyu ile yıkayıp nur ve îmanla doldurdular.

Peygamberimiz (s.a.v.) cennetten getirilen Burak'a bindi, sağında Hz. Cebrâil, solunda Hz. Mîkâil, önünde ve ardında saf saf melekler olduğu halde mânevî bir merasimle Kudüs'e geldi ve Mescid-i Aksâ'nın karşısındaki bir kayaya Burak'ı bağladı. (Emevî halifelerinden Abdülmelik bin Mervan bu kayanın üzerine Kubbet-üs-sahra denilen mescidi yaptırdı).

Peygamberlerin ruhları (aleyhimü's-selâm) Mescid-i Aksâ'da Peygamberimizi karşılayıp “hoş geldin” dediler ve mihraba geçip iki rek'at namaz kıldırmasını rica ettiler. Peygamberimiz (s.a.v.), Hz. Âdem'e, Hz. Nûh'a ve Hz. İbrahim'e “siz kıldırın” diye teklif etti ama onlar “sen varken biz öne geçemeyiz” deyince, mihraba geçti ve iki rek'at namaz kıldılar.

Mîrac

Gökler arası yolculuğa Burak'ın bağlandığı kayanın üstünden başlandı. Peygamberimiz (s.a.v.) “mîrac” denilen yürüyen mânevî bir merdivenle ya da Hz. Cebrâil'in kanatları üstünde melek hızı ile birinci göğün kapısına geldiler. Hz. Cebrâil'in isteği ile görevli melek kapıyı açınca, melekler “hoş geldin” diye coşku ile karşıladılar, mîracını kutladılar ve Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte iki rek'at namaz kıldılar.

Gökler arası yolculuğa devam edildi. Peygamberimiz (s.a.v.) ikinci, üçüncü, dördüncü, beşinci, altıncı ve yedinci kattaki melekler tarafından da aynı coşku ile karşılandı ve imam olup her gökte meleklerle birlikte ikişer rek'at namaz kıldı.

Peygamberimiz (s.a.v.) ayrıca birinci gökte Hz. Âdem, ikinci gökte Hz. İsa ile Hz. Yahya, üçüncü gökte Hz. Yûsuf, dördüncü gökte Hz. İdrîs, beşinci gökte Hz. Hârûn, altıncı gökte Hz. Mûsa ve yedinci gökte Hz. İbrahim ile görüşüp sohbet etti.

Birbirinden milyonlarca ışık yılı uzaklığındaki gökler ve galaksiler arası yolculuktan sonra, madde ötesi âlemlere yolculuk başladı.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki onu (Cebrâil'i), bir defa daha (aslî suretinde) Sidretü'l-Müntehâ'nın yanında gördü. Cennet'ül-Me'vâ da onun yanındadır. (Necm, 13-14-15)

Yedi kat göklerden sonra Peygamberimiz (s.a.v.) Hz. Cebrâil ile birlikte, “Âlem-i gayb” (gizlilik âlemi) ile “Âlem-i şuhud'u” (görünen âlemleri) birbirinden ayıran ve Hz. Cebrâil'in de mâkamı olan Sidretü'l-Müntehâ'ya geldiler.

Sidretü'l-Müntehâ, varlıklar âleminin sonu olduğu için en son ağaç anlamında oraya Sidretü'l-Müntehâ ve ondan sonraki âlemlere de gayb (gizlilik) âlemi denir.

Cebelitârik boğazında Atlas Okyanusunun suları ile Akdeniz'in suları birbirine karışmadığı gibi,

Gayb âlemindeki varlıklar Sidretü'l-Müntehâ'ya inemez, Sidretü'l-Müntehâ'daki ve göklerdeki varlıklar da gayb âlemine çıkamazlar.

Sidre-i müntehâ'ya gelince Hz. Cebrâil aslî suretine döndüştü, Peygamberimize (s.a.v.) veda etti ve: “Ya Muhammed! Bir karış ileri geçersen yanarım!” diye mâkamını aşamayacağını haber verdi.

Peygamberimiz (s.a.v.) garip garip ve hüzünlü bir şekilde Hz. Cebrâil'e bakarken, Yüce Allah “Refref” adında dünyada eşî olmayan bir cennet yatağı gönderdi ve Peygamberimiz (s.a.v.) onun üzerinde Cennet'ül-Me'vâ'dan başlayarak sekiz cenneti gezdi.

Sonra?

Peygamberimiz (s.a.v.) seyr-i sülûküne (mânevî yolculuğuna) devam etti. Hiçbir peygamberin ulaşamadığı ve Hz. Cebrâil gibi kutsal bir meleğin, “ileri geçersen (mânevî feyizlere dayanamam) yanarım!” dediği gayb âleminin o kutsal mâkamlarını cezbe-i ilâhî ile aştı.

Peygamberimiz (s.a.v.) beşeriyetten arınıp mânevî mâkamların zirve noktasına ulaşınca, bütün letâifleri ve hücreleri Allah Allah diye yanınca ve nûrânî perdeler de bir bir aradan kalkınca!..

“Et-tehiyyatü lillâhi ve's-salevâtü ve't-tayyibât” (söz, beden ve

mal ile yapılan bütün ibâdetler sadece Allah'a aittir. O'nun hakkıdır) diye âlemlerin Rabbi olan Allah'a (c.c.) hamdû senâlar etti.

Allah (c.c.) buyurdu:

“Es-selâmü aleyke eyyühe'n-nebiyyü ve rahmetullâhi ve berekâtüh” (Ey şanı yüce peygamber! Allah'ın selâmı (selâmeti), rahmeti ve bereketleri sana olsun).

Peygamberimiz (s.a.v.), Allah'ın selâmından ümmetinin de yararlanması için,

“Es-selâmü aleynâ ve alâ ibâdillâhi's-sâlihîn” (Selâm, bizim ve Allah'ın sâlih kullarının üzerine olsun) dedi.

Bunun üzerine Mele-i-A'lâ'daki melekler aşka gelip,

“Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlüh” dediler.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah kuluna (Muhammed'e) dilediğini vahiy ile bidirdi. (Necm, 10)

Âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.) ile Peygamberimiz (s.a.v.) arasında vahiy denilen gizli, sessiz, harfsiz, kelimesiz, zamanla sınırlı olmayan ve yüzbinlerce yıllara sığmayan konuşmalar oldu ve Allah (c.c.) Peygamberimize (s.a.v.) pek çok gizli sırların şifrelerini verdi.

Dünyaya dönüş

Yüce Allah habibim! dediği sevgili Peygamberimizi iki hediye ile tekrar dünyaya, ümmetine gönderdi. Bu iki hediyeden biri Bakara Sûresinin son iki âyeti, diğeri de beş vakit namazdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) madde, zaman, mekân, sınır, yön ve ses olmayan Âlem-i gayb'dan Sidretü'l-Müntehâ'ya, Hz. Cebrâil'in yanına ve oradan Hz. Cebrâil ile birlikte önce Kudüs'e ve sonra Mekke-i Mükerreme'deki Ümm-i Hânî'nin evine geldi.

Mele-i-A'lâ'daki melekler aşka gelip, “Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlüh” dediler ama,

Ne yazık ki ortaçağın da gerisinde yarı vahşi canavar hayatı yaşayan, leş yiyip, kan içen ve öz kızlarını diri diri toprağa gömen Mekke müşrikleri Peygamberimiz (s.a.v.) in mîracına inanmayıp inkâr, hatta alay ettiler.

MİSVAK VE DİŞ SAĞLIĞI

Misvak nedir?

Genelde Arabistan'da yetişen lifli erâk ağacının dallarından yapılan doğal diş fırçasına **misvak** denir. Ortaçağın karanlıklarında yarı vahşi canavar hayatı yaşayan, ölmüş hayvan leşlerini yiyip kanlarını içen ve öz kızlarını diri diri toprağa gömen toplumlara sevgili Peygamberimiz (s.a.v.):

“Temizlik îmanın yarısıdır” (Müslim-Tirmizî) buyurarak, genel temizlik seferberliğini başlattı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Misvak ağız (dişleri) temizleyici, Rabbin rızasına kavuşturucu ve gözlere parlaklık (canlılık) vericidir. (Nesâî-Taberânî)

Ağız ve diş temizliği için en ideal ve en sağlıklı doğal fırça misvaktır. Şöyle ki, ipek böceğinin ağzından çıkan sıvı salgı hava ile temas edince sertleşip ipek teline dönüştüğü gibi,

Misvak da tükrük bezlerinden salgılanan sıvı ile temas edince doğal antibiyotiğe dönüşür, ağız boşluğu, diş çukurları ve dişler arasında kümeleşen bakterileri öldürür.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Misvak, ölümden başka her derde şifadır. (Deylemî)

Misvak, dişlerin sararıp çürümesini, diş etlerinin iltihaplanmasını önler, ağız kokusunu giderir, sindirimi kolaylaştırır, kalbe ferahlık verir ve psikolojik açıdan insanı rahatlatır. Peygamberimiz (s.a.v.) “Ölümden başka her derde şifadır” buyurduğuna göre, kuşkusuz bugün bizim bilemediğimiz daha pek çok hastalıklara şifadır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Eğer ümmetime güçlük vereceğimden çekinmeseydim, her abdest aldıklarında misvak kullanmalarını emrederdim. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Nesâî-Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Eğer ümmetime (ya da insanlara) güçlük vereceğimden çekinmeseydim, her namazda misvak kullanmalarını emrederdim. (Buhârî-Müslim-Tirmizî- Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Misvakla kılınan namaz, misvaksız kılınan namazdan yetmiş kat daha faziletlidir. (Ahmed İbni Hanbel)

Misvak kullanmak, Peygamberimiz'in ve diğer bütün peygamberlerin aleyhimü's-selâm sünneti olduğundan, en kuvvetli sünnetlerden biridir. Bu nedenle misvakla kılınan namaz, misvaksız kılınan namazdan yetmiş kat daha faziletlidir.

Misvak, Hanefî'lere göre abdestin ve Şâfi'lere göre namazın sünnetidir. Buna göre abdest alırken mazmaza yapacağı (ağızını yıkayacağı) zaman dişlerini misvakla fırçalayan Hanefî'ler, bu abdestle kıldıkları her namaz için yetmiş kat sevap alırlar. Namaz kılacakları zaman dişlerini misvakla fırçalayan Şâfi'ler ise sadece bu namaz için yetmiş kat sevap alırlar. Misvakla kılınan namazın sevabından yoksun kalmamak için Hanefî'lerin her abdest alışlarında ve Şâfi'lerin de her namaz kılışlarında üşenmeden dişlerini misvakla fırçalamaları gerekmektedir.

Namazın dışında da misvak kullanmak sevap mıdır?

Huzeyfe radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) uykudan kalktığı zaman dişlerini misvakla temizlerdi.

(Buhârî-Müslim)

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Biz Resûlullah (s.a.v.) in misvakını ve abdest suyunu önceden hazırlardık. Allah onu gecenin dilediği vaktinde uyandırır. (Resûlullah uyanınca) hemen misvakla dişlerini temizler, abdest alır ve namaz kılar. (Müslim-İbni Mâce-Nesâî)

Ebû Mûsa radiyallahu anhü diyor ki:

(Bir gün) Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına geldim. Misvağın ucu ağzında idi. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) hazerde ve seferde yani nerede olursa olsun misvağını yanından ayırmaz ve namazın dışında da misvakla dişlerini fırçalardı.

Misvağı olmayanlar diş fırçaları ile diş fırçası olmayanlar da parmakları ile dişlerini temizlerler. Domuzun kılları sert olduğundan, kıl fırçaları genelde domuz kılından yapılır. Bu nedenle kıl fırçası yerine plastik diş fırçalarını tercih etmeli ve köpüğünden başka bir yararı olmayan diş macunlarını kullanmaktan da kaçınmalıdır.

Kadınların diş etleri genelde biraz daha zayıf olduğundan, onların misvakı doğal damla sakızıdır. Kadınlar abdest aldıktan ve damla sakızını biraz çiğnedikten sonra namaza dururlarsa, namazlarını misvakla kılmış

gibi sevap alırlar. Ancak boya, aroma ve suni tatlandırıcı içeren cikletlerden kaçınmalıdırlar. Çünkü onları çiğnemenin dînî açıdan hiçbir yararı olmadığı gibi sağlık açısından bazı sakıncaları olabilir. Doğal damla sakızı ise diş etlerini güçlendirir, ağız kokusunu giderir, kalbe ferahlık verir ve sinir sistemini sakinleştirir.

MÛCİZE

Mûcize ne demektir?

Madde âleminde geçerli olan fizik, kimya, çekim ve biyoloji gibi fıtrat (doğa) kanunlarını aşan, akıl, mantık, bilim ve teknolojinin dar kalıplarına sığmayan ve insanları âciz bırakan olağanüstü olaylara **mûcize** denir.

Canlı ve cansız bütün varlıklar Yüce Allah'ın koymuş olduğu denge, düzen, çekim, kimya, fizik ve biyoloji gibi fıtrat kanunlarına bağımlıdır. Peygamberler dahil, hiçbir varlık bu kanunların dışına çıkamaz, yapısını ve yaşam koşullarını değiştiremez. Örneğin, atomlar kimya kanununun dışına çıkıp başka atomlara ya da enerjiye dönüşemez, dünya çekim kuvvetinin dışına çıkıp güneş sisteminden kopamaz ve insan da biyoloji kanununun dışına çıkıp suda ya da uzayda yaşayamaz.

Ancak!

Yerlerin ve göklerin tek egemeni olan Allah (c.c.), Hz. Âdem'i, Hz. Havva'yı ve Hz. İsa'yı üreme kanunları dışında başka bir yöntemle yarattığı gibi gerçek peygamberleri tasdik için de fıtrat kanunları dışında başka yöntemlerle mûcize denilen olağanüstü şeyler yaratır ki, aradan binlerce yıl geçse de hiçbir varlık bunların benzerini yapamaz ve yaratamaz.

Bilim, teknoloji ve mûcize

Çağımızın bilim adamları hızla gelişen teknolojiinden yararlanarak önceki insanların hayalindeki bazı kurgubilimleri gerçeğe dönüştürebilirler. Ancak madde âlemindeki fıtrat (doğa) kanunlarının dışına çıkamadıkları için mûcizeleri bilimsel açıdan açıklayamaz ve benzerini yapamazlar.

Bazı peygamberlerin mûcizelerinden örnekler!

Hız. İbrahim Bâbillilerin tapındığı putları (heykelleri) kırdığı için, Bâbillilerin en acımasız ve en kanlı diktatörlerinden Nemrud tarafından cayır cayır yanan korkunç alevlerin içine atıldı. Ancak Yüce Allah “**Ey ateş! İbrahim için serinlik ve selâmet ol**” (Enbiyâ, 69) buyurunca, o korkunç ateş Hız. İbrahim'in bir kılını bile yakamadı.

Semud kavmi Sâlih aleyhisselâm'a, “eğer şu karşığı kayanın içinden dişi ve on aylık gebe bir deve çıkarırsan sana îman ederiz” dediler. Hız. Sâlih dua edince, kaya korkunç bir şekilde infilâk edip yarıldı ve gözlerinin önünde istedikleri özellikte bir deve ortaya çıktı.

Hız. Mûsa İsrâiloğullarını alıp Mısır'dan gizlice kaçarken, Firavun da askerleri ile arkalarından yetişti. İsrâiloğullarının Kızıldeniz'de boğulma ile Firavun askerleri tarafından öldürülmeleri dışında başka seçenekleri kalmadığı anda, Yüce Allah'ın emri ile Hız. Mûsa âsası ile suya vurunca, deniz yarılıp açık bir tünel gibi yol oldu. Hız. Mûsa ve İsrâiloğulları karşı sahile geçip kurtuldu, Firavun da en güvendiği askerleri ile birlikte Kızıldeniz'de boğuldu.

Peygamberlik ve devlet başkanlığı gibi iki büyük sorumluluğu omuzlarında taşıyan Hız. Dâvud, alın teri ve el emeği ile geçimini sağlamak için zırh yaparken, çelik gibi sert demirler onun elinde pamuk gibi olur ve Hız. Dâvud onları tel haline getirip zırh yapardı.

Oğlu Hız. Süleyman da babası gibi hem peygamber hem de devlet başkanı idi. Hız. Süleyman her çeşit hayvanın dilini bilir, onlarla konuşur, emirler verir, cinlere hükmedip ağır işlerde çalıştırır ve rüzgar onun emrettiği yönlerde esip ordusunu taşırdı.

Hız. Süleyman'ın isteği üzerine İsm-i A'zam'ı bilen Âsâf, Allah'ın (c.c.) izni ile Sebe Melikesi Belkıs'ın Yemen'deki tonlarca ağırlığındaki tahtını bir anda Kudüs'e getirdi. Bu nimet karşısında Hız. Süleyman: “Şükür mü, yoksa nankörlük mü edeceğim diye Rabbim beni bununla sınıyor” dedi.

Hız. Yunus Allah'ın (c.c.) emrini beklemeden Ninova halkını bırakıp kaçtığı için günlerce yunus balığının karnında kaldı. Sürekli “Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn” diye dua, tevbe ve tesbih edince balığın karnından kurtuldu ve tekrar Ninova'ya döndü.

Allah (c.c.) her topluma peygamberler gönderdi ve her birine yaşadıkları çağın gereklerine göre mûcizeler verdi. Hız. Muhammed bilim ve teknoloji çağlarını kapsayan son peygamber olduğundan, ona verilen en büyük mûcize Kur'an'dır. Çünkü Kur'an, her çağa hitab eden Allah kelâmıdır.

Bir uyarı!

Günümüzde **mûcize** ve **yarattı** sözcüklerinin çok sık ve bilinçsizce kullanıldığını görüyoruz. Mûcize sadece peygamberlere ve yaratmak sadece Allah'a ait olduğundan evliyalardan meydana gelen olağanüstü olaylara bile mûcize değil, kerâmet denildiğini unutmayalım ve evrende Allah'tan başka yaratıcı olmadığına da cân-ı gönülden inanalım!..

MUHAMMED ALEYHİSSELÂM

Hız. Muhammed'den önceki dönem

Arap Yarımadasında kâhinler, batıda papalar, papazlar, İran'da Zerdüştinancına bağlı ateşperest rahipler, Hindistan'da Buda'ya bağlı dalaylamalar, rahipler ve Çin'de Konfüçyüs'e bağlı rahipler,

Halkın inancını sömürüp lüks ve konfor içinde yaşıyor, halk da onları insan üstü varlıklar gibi algılıyordu. Dünyaya sapık inanç sistemleri egemen olmuş ve "Demokles'in kılıcı" gibi korkunç bir kâbusa dönüşmüştü.

Ancak içlerinde aslî fitratını koruyanlar ve "Veysî" (Veysel Karânî) meşrebinde olanlar da vardı. Yeryüzü hiçbir zaman evliyasız kalmadığından, kuşkusuz o dönemde de kutuplar, yediler, kırklar ve ayrıca Varaka bin Nevfel, Kus bin Sa'd ve Bahîra gibi gönlü uyanık kimseler de vardı. Onlar Hz. Mûsa'nın ve Hz. İsa'nın haber verdiği son peygamberi bekliyor, ona ümmet olmak için dua ediyor ve insanları uyarıyorlardı.

Hız. Muhammed'in nuru ve soyu

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Âdem ruh ile cesed arasında iken, ben peygamberdim. (Taberânî-Ibni Sa'd)

Allah (c.c.) önce Hz. Muhammed'in nurunu ve o nurdan âlemleri yarattı. Bu nedenle Hz. Âdem daha ruh ile cesed arasında iken Hz. Muhammed peygamberdi ve melekler ruhlar âleminde Hz. Muhammed'in nurunu tavaf ediyordu.

Allah (c.c.) Hz. Âdem'i yaratınca, Hz. Muhammed'in nurunu emaneten onun alnına koydu ve vakti gelince bu nuru eşin Havva'ya teslim et buyurdu.

Hız. Âdem ile Hız. Havva cennette dünya yılı ile bin yıl kadar kaldılar. Ancak cennette doğum ve ölüm olmadığından, Peygamberimiz (s.a.v.) nuru sürekli Hız. Âdem'in alnında kaldı.

Hız. Âdem ile Hız. Havva ilâhî takdirin gereği cennetten sürgün olarak dünyaya gelince, Hız. Havva on dokuz defa doğum yaptı ve her doğumunda biri kız, diğeri erkek olmak üzere hep ikiz doğurdu. Hız. Havva otuz sekiz çocuk doğurdu ama o güzelim nur hâlâ Hız. Âdem'in alnında pırıl pırıl parlıyordu.

Bir gün Hız. Cebrâil cennetten bir tabak incir getirdi ve "Ey Âdem! Bu incirleri eşin ile birlikte yiyin. Çünkü Allah size Şît adında bir evlât verecek ve onun neslinden alnındaki nurun sahibi olan Hız. Muhammed dünyaya gelecek" dedi.

Hız. Âdem ile Hız. Havva cennetten gelen incirleri yiyip yatınca Hız. Havva hamile kaldı ve Hız. Âdem'in alnındaki nur Hız. Havva'nın alnına kondu. Sonra Hız. Şît'e ve ondan da en temiz eşler aracılığı ile Hız. İdris'e, Hız. Nuh'a, Hız. İbrahim'e, Hız. İsmail'e ve ondan oğlu Kaydar'a ulaştı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ben, Abdullah'ın oğlu Muhammed'im. (Babam'ın babası) Abdülmuttalib, (ve dedelerimiz) Hâşim, Abdü Menaf, Kuseyy, Kilâb, Mürre, Ka'b, Lüveyy, Gâlib, Fihir, Mâlik, Nadr, Kinâne, Huzeyme, Müdrike, İlyas, Mudar, Nizar, Me'ad ve Adnan. İnsanlar ne zaman iki kola ayrılrsa, Allah beni en hayırlısından kıldı. Ben, (Hız.) Âdem'den anneme ulaşınca kadar hiçbir câhiliyet ahlâksızlıklarına bulaşmadan hep nikâhlı eşlerden meydana geldim. (Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz Allah İsmail'in oğullarından (Kaydar'ı ve Kaydar'ın oğullarından) Kinâne'yi, Kinâne'den Kureyş'i, Kureyş'den Benî Hâşim'i ve Benî Hâşim'den beni seçti. (Müslim-Tirmizî)

Hız. Âdem'in alnındaki emanet nur, nice peygamberlerin, evliyaların ve milyonlarca temiz, iffetli erkeklerin ve kadınların alınlarında belirli bir süre dolunay gibi parladıktan sonra gerçek sahibine çok yaklaştı ve Kureyş kabilesinin reisi Abdülmuttalib'in oğlu Hız. Abdullah'ın alnına kondu.

Hız. Abdullah'ın Hız. Âmine ile evlenmesi

Hız. Abdullah evlenme çağına gelince alnındaki nura âşık olan kızlar, dullar, hatta evli kadınlar, onunla evlenmek ya da bir gece olsun birlikte kalmak için birbirleriyle yarışıyor, ancak Abdullah'tan câhiliye döneminde hiç beklemedikleri olumsuz cevabı alıyorlardı.

Abdullah'ın babası Abdülmuttalib de onu evlendirmek istiyor ve bu ne-

denle çevresindeki genç kızları soruşturuyordu. Abdülmuttalib, Mekke'nin en saygın kişisi olduğundan gerçi hangi kapıyı çalsa boş dönmez ve istediği kızı alabilirdi, ancak çevresindeki kızların hiçbirini oğluna eş olmaya, (gerçekte Peygamberimize anne olmaya) lâıyk görmediği için çekimser duruyordu.

Yer altındaki karıncaların, havada uçuşan kuşların ve denizdeki balıkların kaderini yazan Allah (c.c.), hiç kuşkusuz Peygamberimiz (s.a.v.) in babasını ve annesini de takdir etmişti. Ancak bir zamanlama meselesi vardı ve Abdülmuttalib, işte bu zaman deryasında oyalanıp duruyordu.

Bir gün Abdülmuttalib'in yanında Vehb bin Abd-i Menâf'ın kızı Âmine'den söz açıldı ve orada bulunanların hepsi, Mekke'de Âmine gibi iffetli, hayalî ve güzel bir kızın olmadığını söylediler.

Zaman deryasının kıyısına çok yaklaşan Abdülmuttalib, aniden karar verdi ve doğruca Vehb bin Abd-i Menâf'ın evine gitti. Vehb, karşısında Abdülmuttalib'i görünce çok şaşırdı, heyecanlandı ve âdeta dili tutuldu. Sonra dedi ki: Ben bu gece rüyamda dedemiz Hz. İbrahim'i gördüm. Bana; **“Ben senin kızın Âmine'yi, Abdülmuttalib'in oğlu Abdullah'a nikâhladım, siz de kabul edin”**. dedi.

Abdülmuttalib ile Vehb birbirine sarılıp biz de kabul ettik dediler ve Abdullah ile Âmine'nin nikâh akdini yaptılar. O dönemde nikâh akdinin dışındada, söz, nişan, çalgı, eğlence ve gelin alması gibi tantanalar olmadığından, Abdullah ile Âmine hemen evlendiler ve Yüce Allah'ın onlara takdir ettiği görevi gerçekleştirdiler.

Hız. Âdem'den beri pek çok peygamberlerin, evliyaların ve milyonlarca temiz, iffetli erkeklerin ve kadınların nöbetleşe alınlarında taşıdıkları o kutsal nur, Hz. Abdullah'ın alnından Hz. Âmine'nin alnına intikal etti ve **Hız. Muhammed**'in bedensel yapısının temeli atıldı.

Hız. Âmine'nin hâmilelik dönemi

Mekke'de yıllardan beri devam eden kıtlık, kuraklık ve pahalılık, Peygamberimiz (s.a.v.) in ana rahmine düşmesi ile bolluk, bereket ve ucuzluğa dönüştü ve halk yoksulluktan kurtulup refaha kavuştu. Araplar o yıla “Senet-ül feth ve'l-ibtihac” (bolluk ve sevinç yılı) adını verdiler ve yıllarca o yılı, tarih başlangıcı olarak kullandılar.

Âmine hâturn diyor ki: Ben hâmile olduğumu ancak âdet görmeyince anladım. Çünkü hâmilelik dönemimde kusma ve bulantı gibi hiçbir olumsuzlukla karşılaşmadım. Bir gece rüyamda, “Âmine! Sen âlemlerin efendisine hâmilesin, doğduğu zaman adını **Muhammed** koy” dediler.

Abdûlmuttalib, gelini Âmine'nin hâmile olduğunu öğrenince çok sevindi ve torunu doğunca büyük bir ziyafet vermek istedi. Mekke'de hurma yetişmediği için oğlu Abdullah'ı ticaret kervanı ile Şam'a gönderdi ve dönüşte Medine'ye uğrayıp hurma getirmesini söyledi.

Şam dönüşü Medine'ye uğrayan Abdullah, babasının dayıları olan Adî bin Neccâr oğullarının yanında hastalandı ve bir ay kadar hasta yattıktan sonra 25 yaşlarında vefat etti. Abdullah'ın ölüm haberi Mekke'ye ulaşınca, Hz. Âmine çok ağladı; çünkü kendisi genç yaşında dul ve karnındaki yavrusu yetim kalmıştı.

Peygamberimiz (s.a.v.) ana karnında iken, Ebrehe komutasındaki bir ordu Kâbe'yi yıkmak için yola çıktı. Ordu Mekke'ye yaklaşıncı, ordunun önünde yürüyen “Mahmûd” adındaki fil birden yere çöktü ve tüm çabalarına rağmen kalkmadı. Fili başka bir yöne çevirdikleri zaman kalkıp yürüyor, Mekke'ye çevirince derhal çöküp yatıyordu.

Onlar fille uğraşırken bir anda sürüler halinde Ebâbil (dağ kırlangıcı) kuşları geldi ve askerlerin üzerine nohut büyüklüğündeki taşları (kimyasal bombaları) atmaya başladılar. Her kuş biri ağzında ve ikisi ayak pençelerinde olmak üzere üç taş taşıyordu ve attıkları taşlar askerlerin bedenini delip karşı taraftan çıkıyordu.

Ebrehe ile birlikte çok az sayıdaki asker yaralı bir halde kaçıp Yemen'in başkenti Sana'ya kadar gitti ama onlar da orada acı içinde kıvranarak can verdi. “Fil vak'ası” denilen bu olayda ordunun tamamına yakını helâk oldu ve bu olay Arap Yarımadasında dillere destan oldu. Bu olaydan sonra bütün kabileler Kâbe'nin kutsallığını kabullendi ve Mekke halkına saygı göstermeye başladı.

Hız. Muhammed'in doğumu

Fil vak'ası Muharrem ayının ortalarında oldu, aradan elli küsur gün geçti ve Rebûlevvel ayının on ikinci pazartesi gecesi geldi. Bu gece farklı bir geceydi. Çünkü bütün âlemlere rahmet olan Hız. Muhammed dünyaya gelecek ve Hız. Âmine alnındaki emaneti (nuru) gerçek sahibine teslim edecekti.

Aylar, haftalar, günler geçmiş ve Hız. Muhammed'in doğumuna artık saatler kalmıştı. Dünya, ay, güneş ve yıldızlar, aşka gelmiş Allah Allah diye dönüyor, melekler âdeta nefeslerini tutmuş doğum ânını bekliyor ve yeşil ipeklere bürünen cennet hûrileri dünyadan haber bekliyordu.

Hız. Cebrâil cennetten getirdiği üç mânevî sancaktan birini doğuya, birini batıya ve üçüncüsünü Kâbe'nin üstüne dikti ve yeryüzündeki meleklerle doğum mesajını verdi.

Âlemlerin efendisini doğuracak olan Hz. Âmine gerçi genç yaşında dul ve garip kalmıştı ama o gece yalnız değildi. Evin içi Abdü Menâf kabilesinin kızlarına benzeyen hûri kızları ile dolmuş, çevresini melekler kuşatmış ve Hz. Meryem ile Hz. Âsiye'nin ruhları da gelmişti.

Ayrıca Abdurrahman bin Avf'ın annesi Şifâ Hâtun, Osman bin Ebu'l-Âs'ın annesi Fâtıma Hâtun ve Hz. Âmine'nin görümcesi Sâfiye Hâtun da o gece Hz. Âmine'yi yalnız bırakmamışlardı.

Mutlu an

Hz. Âmine diyor ki: Ben hâmile kaldığım zaman gebelik zahmeti çekmediğim gibi doğururken de doğum sancısı görmedim. Doğum vaktim yaklaşıncaya bir ses duydum ve ürperdim. Sonra beyaz bir kuş (melek) gelip sırtımı kanadı ile sıvazlayınca benden korku gitti.

Çok susamıştım ve içim yanıyordu. Bana hemen bir bardak dolusu su verdiler. Kardan beyaz ve baldan tatlı olan o suyu içtiğim anda içim, dışım, çevrem ve her şey nur oldu ve ben nurdan başka bir şey göremez oldum.

İşte o anda âlemlere rahmet olan yavrum Muhammed'im sünnetli ve göbeği kesilmiş olarak dünyaya geldi ve hemen secdeye kapanıp **“Lâ ilâhe illallah ve inniy Resûlullah”** (Allah'tan başka ilâh yoktur ve ben Allah'ın Resûlüyüm) diye tevhid getirdi ve ardından üç defa **“ümmetim, ümmetim, ümmetim!”** dedi. (Sallallahu aleyhi ve sellem)

Peygamberimiz (s.a.v.) doğarken, dedesi Abdülmuttalib Kâbe'nin yanında idi. Gizli bir ses ona: Âmine'nin oğlu oldu. Git onu gör ve adını Muhammed koy dedi. Abdülmuttalib hemen Âmine'nin evine geldi, torununu kucağına alıp sevdi ve adını Muhammed (s.a.v.) koydu.

Abdülmuttalib hem sevindi ve hem de çok duygulandı. Çünkü oğlu Abdullah bu günleri görmeden âhiret âlemine gitti ve torunu Muhammed de babasız yetim olarak dünyaya geldi. Abdülmuttalib en güzel develeri kesip üç gün ziyafetler verdi ve tüm yetimleri, yoksulları sevindirdi.

Çok önemli bir uyarı!

Peygamberimiz (s.a.v.) İslâmî aylardan Rebîulevvel ayının on ikinci gecesini doğmuştur. Bu nedenle 1.400 küsur yıldan beri yeryüzündeki bütün müslümanlar “Rebîulevvel ayının on ikinci gecesini” Peygamberimiz (s.a.v.) in doğum gecesini kutlamaktadırlar.

Perde arkasındaki gizli ellerin dayatması ile Peygamberimiz (s.a.v.) in doğum gecesini hristiyan takvimine göre 20 Nisanda kutlayanlar ve gerekçe olarak Rebîulevvel ayının her yıl değiştiğini savunanlar, Ramazan ve hac ayları da her yıl değiştiğine göre, onları da mı hristiyan takvimine göre düzenleyecekler?

Yüce Allah buyuruyor:

Kim ki kendisine doğru yol belli olduktan sonra, peygamber'e karşı çıkar ve mü'minlerin yolundan başka bir yola giderse, onu o yönde bırakırız (hidâyet etmeyiz) ve cehenneme atarız, o ne kötü gidilecek bir yerdir. (Nisâ, 115)

Asr-ı saadetten beri yeryüzündeki bütün mü'minlerin ve günümüz coğrafyasında da bütün İslâm ülkelerinin inancı, yolu ve uygulaması, Peygamberimiz (s.a.v.) in doğum gecesi 12 Rebûlevvel'dir.

Mü'minlerin yolundan ayrılanlar ve Rebûlevvel ayının 12. gecesinde sesleri kısılanlar, 20 Nisanda şahin kesilip Peygamber havârisi oluyorlar. Ne diyelim? Allah hidayet eylesin!

Hız. Muhammed'in çocukluğu ve gençliği

Mekke halkı yeni doğan çocuklarını havası daha güzel olan kabilelerdeki sütannelere verdikleri için Hız. Muhammed'i de Benî Sa'd kabilesinden Halîme ismindeki bir sütanneye verdiler.

Halîme ailesi Benî Sa'd kabilesinin en fakiri iken, Hız. Muhammed'i süt evlâtlılığı olarak alınca, evlerine her taraftan bereketler yağdı ve kısa zamanda kabilenin en varlıklı kişileri oldular.

Peygamberimiz (s.a.v.) sütannesinin sağ memesini emer, sol memesini süt kardeşine bırakırdı. İki aylıkken emeklemeye, üç aylıkken ayakta durmaya, dört aylıkken bir şeye tutunup yürümeye, beş aylıkken bir şeye tutunmadan yürümeye ve altı aylık olunca rahatça yürümeye başladı.

Sekiz-dokuz aylıkken konuşmaya başladı ve ilk sözü “Lâ ilâhe illallah” oldu. “Bismillâh” demeden bir şey almaz, sol eli ile yemez ve çocuklarla oynamayı sevmezdi.

Sütanneler genelde iki yaşına kadar çocuğu emzirir, sonra Mekke'ye getirip ailesine teslim eder ve ücretini alırdı. Halîme de iki yaşına gelince Peygamberimizi Mekke'ye getirdi ama bereketleri kaçır korkusuyla çok diller döktü, yayla havasının çocuğa yaradığını söyledi ve iki yıl daha bakmak üzere Peygamberimizi alıp Benî Sa'd kabilesine götürdü.

Peygamberimiz (s.a.v.) bir müddet daha sütannesinin yanında kaldı ve iki yıl sonra yani dört yaşına gelince, sütannesi Halîme onu Mekke'ye getirdi ve annesi Hız. Âmine'ye teslim etti.

Peygamberimiz (s.a.v.) artık annesi Hız. Âmine'nin yanındaydı ve çocukluğunun en mutlu günlerini yaşıyordu. Ancak dışarıda yaşlılarının babalarına koşuştuklarını görünce bir kenara çekilip ağlıyor ve eve gelince, “Anne, benim babam yok mu?” diye soruyordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) altı yaşında iken annesi ve Ümmü Eymen'le birlikte dayılarını ziyaret etmek için Medine'ye gittiler ve dönüşte babası Hz. Abdullah'ın kabrini ziyaret ettiler.

Annesi Hz. Âmine; “işte baban burada yatıyor” deyince Peygamberimiz (s.a.v.) çok duygulandı ve annesine sarılıp ağlamaya başladı. Anne ile oğul mezarın başında birbirlerine sarılıp ağlarken, Ümmü Eymen de onlarla birlikte ağladı, sonra develerine bindiler ve Mekke'ye doğru yola çıktılar.

Bir peygambere anne olma şerefi ile birlikte çilesine de katlanma zorunluluğunda olan Hz. Âmine, yolda hastalandı ve Ebvâ denilen yerde güçlüğüle devesinden indi ve yere yığıldı.

Babasının mezarı başında çok ağlayan ve henüz gözyaşları kurumayan sevgili Peygamberimiz (s.a.v.), şimdi de “Anneciğim, sende mi öleceksin? Beni kime bırakacaksın?” diye ağlıyordu.

Hız. Âmine güçlüğüle gözlerini açıp son kez yetim yavrusuna baktı ve “Her yeni eskir ve her yaşayan ölür. Ben de ölüyorum ama sana doymadım” dedi ve temiz ruhunu Azrâil'e teslim etti.

Yetim Muhammed ağlıyordu, Ümmü Eymen ağlıyordu, yerdeki ve gökteki melekler ağlıyordu. Ancak bunlar kader çizgisini aşırp kontrolden çıkan olaylar değildi ki!..

Çünkü Hz. Muhammed son peygamber olacak, sıfırdan yani Mekke müşriklerinden başlayacak ve İslâm'ı yeryüzüne egemen kılacaktı. Bu yolda önüne çıkabilecek her çeşit engelleri aşabilmesi ve olumsuzluklara katlanabilmesi için zor koşullarda yetişmesi ve sıkıntılara alışması gerekiyordu.

Ayrıca anne-baba olarak Hz. Âmine ile Hz. Abdullah'ın yavruları Muhammed'i bir peygamber olarak yetiştirmeye ve bu kutsal göreve hazırlamaya liyâkat ve yetenekleri olmadığından, Allah (c.c.) onları devre dışı bıraktı ve Hz. Muhammed'i özel gözetimine aldı.

Kervandakilerin yardımı ile Hz. Âmine Ebvâ denilen yerde defnedildi ve Peygamberimiz (s.a.v.) in “Annem'den sonra ikinci annem” dediğı Ümmü Eymen, yetim Muhammed'i kucaklayıp devesine bindirdi ve Mekke'ye götürüp dedesi Abdülmuttalib'e teslim etti.

Abdülmuttalib çok sevdiği ve üzerine titrediğı yetim torununa sahip çıktı, onu canı gibi korudu. Ancak iki yıl sonra o da bu fâni dünyadan göçünce, Peygamberimiz (s.a.v.) 8 yaşında iken tekrar yetimlik acısını yaşadı ve amcası Ebû Tâlib ile yengesi Fâtımâ'nın eline kaldı.

Çocukluğu yetimlik ve gözyaşları ile geçen Peygamberimiz (s.a.v.) in, gençliğı de yoksulluk içinde geçti ve 25 yaşına kadar amcası Ebû Tâlib'in evinde kaldı.

Hız. Muhammed'in evliliği

Mekke'de Hadice adında 40 yaşlarında iffetli, şereflili, varlıklı ve çok güzel bir kadın vardı. Hız. Hadice cahiliye döneminde genç yaşında dul kaldığı halde namusunu, şerefini ve iffetini titizlikle koruduğı için Mekke halkı ona, "Hadice-i tâhire" (tertemiz Hadice) derlerdi.

Hız. Hadice bir gece rüyasında, ayın gökten inip koynuna girdiğini ve sonra koltuğundan çıkıp bütün âlemleri aydınlattığını gördü ve çok etkilendi. Mekke'de en iyi rüya yorumcusu ve amcasının oğlu olan Varaka bin Nevfel'e gitti ve rüyasını ona anlattı.

Varaka, câhiliye döneminde putlara tapınmayan, hak dinleri araştıran, Allah'ın birliğine inanan, münzevî hayatı yaşayan ve keşfi açık olan bir kişiydi. Varaka: "Ey Hadice! O ay, Hız Mûsa'nın ve Hız. İsa'nın geleceğini haber verdiği son peygamberdir. Mekke'den çıkacak ve sonra Medine'ye hicret edecek. Ne mutlu sana ki, onun eşi olacaksın ve o senin evinde iken ona vahiy (İlâhî emir) gelecek ve bütün âlemleri aydınlatacak" dedi.

Genç yaşında dul kalan Hız. Hadice, her açıdan ideal bir kadın olduğu için talipleri çoktu. Ancak o, evlenme konusunda isteksizdi. Bu rüyadan sonra fikrini değıştirdi ve evlenmeye karar verdi.

Ancak! Mekke'de kim peygamber olabilirdi ki!

Bir gün akşam üzeri güneşin batışını ve bu âlemleri yaratan Allah'ın kudretini tefekkür ederken, karşıdan Hız. Muhammed'i gördü ve işte bu peygamber olabilir dedi.

Hız. Hadice güvenli kimselere sermaye verip ve kâr ortağı yapıp ticaret için Şam'a gönderirdi. Hız. Muhammed ile evlenmeye karar verince, onu yakından izlemek ve doğruluğunu ölçmek için sermaye verip ticaret için Şam'a göndermeye karar verdi.

Ebû Tâlib'in aracılığı ile Hız. Muhammed'e teklifini ilettil ve Hız. Muhammed teklifi kabul edince sermaye verip Şam'a gönderdi. Ayrıca Hız. Muhammed'in davranışlarını yakından izlemesi için, en güvenli kölesi Meysere'yi de onunla birlikte Şam'a gönderdi.

Kafilenin dönüş haberi Mekke'ye ulaşınca, Hız. Hadice terasa çıkıp kafilenin gelişini izlemeye başladı. Hava çok sıcaktı ve gökyüzü açık olduğu halde, sadece kafilenin üstünde küçücük bir bulut parçası vardı. Kafile yaklaşıncı o bulutun Hız. Muhammed'in başının üstünde olduğunu ve kafile durunca bulutun da durduğunu gördü.

Hız. Muhammed doğruca Hız. Hadîce'nin yanına geldi ve sermaye ile birlikte elde edilen kârları ona teslim etti. Kârlar paylaşıldı ama Hız. Hadîce'nin gönlü parada değil, Hız. Muhammed'de idi.

Hız. Hadîce kölesi Meysere'yi de dinledikten sonra kesin kararını verdi ve Hız. Muhammed'in halası Hız. Sâfiye'yi evine davet edip kararını bildirdi ve aracı olmasını rica etti.

Hız. Sâfiye'nin aracılığı ile Ebû Tâlib ve Peygamberimiz (s.a.v.) de teklifi kabul edince, Hız. Hadîce'nin evinde büyük bir ziyafet tertip edildi ve çeşitli ikramlar yapıldı. Yemekten sonra Varaka bin Nevfel nikâh akdini yaptı ve davetliler dağıldıktan sonra “ay” Hız. Hadîce'nin koynuna girdi.

Hız. Muhammed için yeni bir dönem başlamıştı. Yetimlik, yoksulluk günleri geride kalmış, artık onun da vefakâr bir eşi ve çok mutlu bir yuvası vardı. Hız. Hadîce eşine peygamber adayı gözü ile bakıyor, her isteğini derhal yerine getiriyor ve gönlünü incitmemek için elinden geleni yapıyordu.

Hız. Muhammed gerçekten mutluydu ve hayatının en mutlu günlerini yaşıyordu ama o sadece eş ve baba olmak ve çoluk çocuğunun ekmek parasını kazanmak için yaratılmamıştı ki!..

Okyanuslardaki yaşam koşullarına göre yaratılan balinalar göllerde tatmin olamadıkları gibi âlemlere rahmet olarak gönderilen Hız. Muhammed de sadece aile mutluluğu ile tatmin olamıyor, çünkü o ümmet aşkı ile yanıyordu.

Dışarı çıkınca bulutlar onu güneşten koruyor, dağlar, taşlar, ağaçlar ve melekler “Esselâmü aleyke ya Resûlallah” diye selâm veriyor ve âdeta onu göreve davet ediyordu.

Peygamberlik dönemine geçiş

Peygamberlik dönemi yaklaştıkça gayb âleminden pencereler açılıyor, olağan üstü olaylarla karşılaşılıyor ve ara sıra bazı melekler ziyaretine geliyordu. Artık kalbi dünyadan kopmuş sürekli Allah aşkı ile yanıyor ve gönlü Allah'tan başka hiçbir şeyle tatmin olmuyordu.

Kırk yaşına yaklaşınca her gece açık ve net rüyalar görmeye ve kaderle ilgili sırları önceden öğrenmeye başladı. Ertesi günü başına ne gelecek ve ne gibi olaylarla karşılaşacaksa, hepsini açıkça rüyasında görüyor ve ertesi gün her şey noktasına, virgülüne kadar aynen meydana geliyordu. Bu hal altı ay kadar devam etti, sonra kendisine yalnızlık sevdirdi.

Ruhsal açıdan peygamberliğe geçiş dönemini yaşayan, bu nedenle iradesi elinden alınan ve doğrudan Yüce Allah tarafından yönlendirilen Peygamberimiz (s.a.v.), Mekke'nin dışında yalnız kalmak istiyordu ama bunu eşi Hız. Hadîce'ye nasıl anlatabilirdi ki!

Sıkılarak da olsa içinde bulunduğu durumu biraz açınca, Hz. Hadîce bunu olumlu karşıladı ve eli ile azığını hazırlayıp “Ya Muhammed! Dilediğin yere git ve dilediğin kadar kal. Hiç kuşum yok, sen Allah'ın özel gözetimi altındasın” dedi.

İlâhi iradeye tam teslim olan Peygamberimiz (s.a.v.), eşi ve çocukları ile vedalaşıp evinden çıktı Nur Dağına doğru yöneldi ve Hıra mağarası ona cennet gibi güzel göründü.

Allah'tan başka her şeyi unutan ve peygamberlere özel “Fena fillah” mâkamında hızla ilerleyen Hz. Muhammed, Allah Allah diye yanıyor ve peygamberliğe geçiş dönemini tamamlıyordu.

Evinden, eşinden, aşından, yavrularından ve tüm madde âleminden kopan ve Allah aşkı ile yanan Hz. Muhammed, peygamberliğe geçiş dönemini tamamlayınca ve kalbi vahyin ağırlığına dayanacak yapıya kavuşunca, Hz. Cebrâil ufukta belirdi ve gür bir sesle “Ya Muhammed!” dedi.

Sonra yaklaştı, iki eli ile kucaklayıp sıktı ve “Oku, ya Muhammed” dedi. Peygamberimiz (s.a.v.) “Ben okuma bilmiyorum” deyince, tekrar tekrar sıktı ve üçüncüde,

“Yaratan Rabbi'nin adı ile oku” diye başlayan Alâk sûresinin ilk beş âyetini vahyetti.

Hz. Muhammed'e 40 yaşında ilk vahiy geldi ve peygamberlik dönemi başladı. Ancak Allah'ın emirlerini tebliğ etme ve insanları İslâm'a davet etme görevi bir kaç yıl daha ertelendi.

Hz. Muhammed önceki peygamberler gibi sadece küçük bir topluma değil, yeryüzündeki bütün insanlara gönderilen son peygamber olduğundan, görevi gerçekten çok güçlü. Çünkü öncelikle görevine sıfırdan hem de Mekke müşrikleri gibi katı yürekli ve sert yapılı insanlardan başlayacak,

Arabistan çöllerini aç ve susuz deve üzerinde kabile kabile dolaşacak, sonra o dönemin süper gücü olan Bizans'a yönelecek ve Tebuk'a kadar deve üzerinde gidecekti.

Peygamberlik görevi süresince bir tek gece sabaha kadar yatıp uymadan, üç gün peşi peşine kuru arpa ile karnını doyurmadan Allah yolunda cihad etmek ve her çeşit baskı ve zorbalıklar karşısında yılmadan sabırla göreve devam etmek, nebiy mâkamındaki peygamberlerin bile sabır ve tahammül sınırını aşacağından,

Hz. Muhammed'in Nebîlik'ten, Ulû'l-azm ve Hâtem-ül-enbiya mâkamlarına yükselinceye kadar seyr-i sülûküne (mânevî yolculuk) devam etmesi gerektiğinden, tebliğ görevi bir kaç yıl ertelendi.

Tebliğ görevinin başlaması

Hız. Muhammed bir gün Nur Dağında tefekküre dalmış ve kendinden geçmişti. Aniden çok şiddetli bir ses duyunca ürperdi, titremeye başladı ve evine gidip eşine, “Dessirûnî, dessirûnî” (beni örtün, beni örtün) dedi. İşte o anda Hız. Cebrâil geldi ve aşağıdaki âyetleri getirdi.

“Ey örtüye bürünen! (yatan!)

Kalk ve (insanları azabım ile) uyar.

Rabbini büyükle (Allahu Ekber de).

Elbiseni tertemiz tut (necasetten koru).

(günah olan her çeşit) Kötü şeylerden uzaklaş.

İyiliği (karşılığında) daha fazlasını bekleyerek yapma!

Rabbın için (baskılara) sabret”. (Müddessir, 1-7)

Hız. Cebrâil “Ey örtüye bürünen, kalk ve uyar” âyetlerini okuyunca, Peygamberimiz (s.a.v.) derhal ayağa kalktı ve “Rabbini büyükle” âyetini okuyunca da “Allahu Ekber” diye tekbir aldı.

Peygamberimiz (s.a.v.) in yanında vefakâr eşi Hız. Hadîce vardı. Hız. Hadîce gerçi Hız. Cebrâil'i görmemiş ve okunan âyetleri duymamıştı ama bir şeyler sezmiş ve çok duygulanmıştı. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) ayağa kalkınca, o da kalktı ve birlikte tekbir getirdi.

Hız. Cebrâil gidince Peygamberimiz (s.a.v.) kendini izlemekte olan eşine: **“Ey Hadîce! Rabbim bana tebliğ görevime başlamamı emretti. Ben de öncelikle senden başlıyorum. Allah'tan başka ilâh olmadığına ve benim Allah'ın kulu ve Resûlü olduğuma inanarak kelime-i şهادet getir de ilk müslüman sen ol”** dedi.

Yıllarca bu mutlu anı bekleyen Hız. Hadîce, cân-ı gönülden kelime-i şهادet getirip müslüman oldu, abdest alıp Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte iki rek'at namaz kıldı ve rüyası gerçek oldu.

Hız. Hadîce'den sonra hür erkeklerden Hız. Ebû Bekir, azatlı kölelerden Hız. Zeyd ve çocuklardan Hız. Ali de müslüman olunca, Peygamberimiz (s.a.v.) in dört tane sahâbesi oldu.

Câhiliye döneminde de putlara karşı olan Hız. Ebû Bekir, huzuru İslâm'da bulunca ve her açıdan tatmin olunca, bu mutluluğunu arkadaşları ile paylaşmak istedi ve en yakın arkadaşlarından beşini İslâm'a davet edip Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına getirdi.

Hiz. Ebû Bekir'in yakın arkadaşı olan Osman bin Affan, Abdurrahman bin Avf, Zübeyr bin Avam, Sa'd bin Ebî Vakkas ve Talha bin Ubeydullah, Peygamberimiz (s.a.v.) in sohbetini dinleyince, derhal kelime-i şehadet getirip müslüman oldular ve abdest alıp cemaatle iki rek'at namaz kıldılar.

Ebû Ubeyde, Ebû Seleme, Habbab, Sa'd bin Zeyd, eşi Fâtıma, Erkam bin Erkam, Osman bin Maz'ûn, Kudâme, Ubeyde bin Hâris, Abdullah bin Mes'ûd, Bilâl-i Habeşî, Suheyb-i Rûmî, Yâsir, eşi Sümeyye ve oğlu Ammar da İslâm'ı ilk kabul eden mutlu sahâbelerdir.

Peygamberimiz (s.a.v.) tebliğ görevini gizlice yapıyor ve gönlü îmana yatkın olanları İslâm'a davet ediyordu. Ancak, Yüce Allah **“Sana emrolunanı (tebliğ görevini) açıkça yap”** (Hicr, 94) buyurunca, Peygamberimiz (s.a.v.) insanları açıkça İslâm'a davet etmeye başladı ve müslümanlar için zorlu günler başladı.

Baskı, zulüm ve işkence dönemi

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar ki, hicret ettiler, (hicret etme zorunluluğunda kaldılar) yurtlarından çıkarıldılar, benim yolumda işkence gördüler, çarpıştılar ve öldürüldüler; andolsun ki onların günahlarını örteceğim (bağışlayacağım) ve onları alt tarafından ırmaklar akan cennetlere koyacağım. (Âl-i İmrân, 195)

Başta Peygamberimiz (s.a.v.) olmak üzere Mekke dönemini yaşayan sahâbeler, hicret ettiler, öz yurtlarından çıkarıldılar, Allah yolunda her çeşit baskı, zulüm, aşağılama, hakaret ve işkencelere sabrettiler ve gereğinde din uğrunda çarpıştılar ve öldürüldüler. Kuşkusuz Allah onların mükâfatını kat kat verecek ve onları o güzelim cennetinde ebedî konuk edecek.

Allah yolunda işkence görenler

Evrensel hukuk kurallarına göre “suçsuz ceza olmaz” diye bir kural vardır ama ne yazık ki bu kural işkenceciler için geçerli değildir. Aşağıda, sadece “Allah bir” dedikleri için işkence gören bazı sahâbelerden örnekler verelim ve Allah işkencecilerin cezasını versin diyelim!

Hiz. Yâsir ile eşi Hiz. Sümeyye

İlk müslümanlardan olan Hiz. Yâsir ile eşi Hiz. Sümeyye, Ebu Cehil'in amcası Ebû Huzeyfe'nin azatlı kölesi idiler. Ebû Cehil ile amcası bunların müslüman olduğunu öğrenince çılgına döndüler ve dinden dönmeleri için baskı yapmaya başladılar. Baskı sonuç vermeyince Hiz. Yâsir ile eşi Hiz. Sümeyye'yi ve oğulları Hiz. Ammar'ı Mekke'nin dışında çöle götürüp işkence yapmaya başladılar.

Bazı sahâbelerine işkence yapıldığını öğrenen Peygamberimiz (s.a.v.), içi yanarak yanlarına gitti ve “Sabredin, ey Yâsir ailesi! Size vaadedilen cennettir” diye onları şehitlik ve cennetle müjdeledi.

Müşrikler günlerce aç ve susuz bıraktıkları Hz. Yâsir ile Hz. Sümeyye'yi hakaret edip dövüyor, çıırılçıplak soyup kızgın kumlara gömüyor ve üstlerine ağır taşları koyup işkence yapıyorlardı.

Îmanın tadını ve cennetin kokusunu alan Hz. Yâsir ile Hz. Sümeyye, işkencelere sabrediyor ve sadece “Allah bir, Allah bir” diyorlardı. Onların Allah bir demesine tahammül edemeyen müşrikler, Hz. Yâsir'in iki ayağını iki deveye bağladılar ve develeri ters yönde çekmeye başladılar. Hz. Yâsir can acısıyla kıvrana kıvrana ve Allah Allah diyerek şehit oldu ve ruhu cennete uçup gitti.

Hz. Yâsir'in ardından eşi Hz. Sümeyye de Ebu cehil tarafından hançerle şehit edildi ve onun ruhu da eşi ile birlikte cennete uçup gitti. Allah ikisinden de razı olsun ve cennet onlara helâl olsun!..

Hz. Bilâl-ı Habeşî

İlk müslümanlardan olan Hz. Bilâl, Ümeyye bin Halef'in kölesi idi. Ümeyy, kölesinin müslüman olduğunu öğrenince çılgına döndü ve dinden dönmesi için baskı yapmaya başladı.

Hz. Bilâl baskılara boyun eğmeyince, Ümeyy ve arkadaşları onu Mekke'nin dışına götürüp kızgın kumlara gömdüler ve günlerce işkence yaptılar. Hz. Bilâl sadece “Allah bir, Allah bir” diyor, müşrikler de üstüne ağır taşlar koyup zavallı Bilâl-ı Habeşî'yi kumların üstünde sürüklüyorlardı.

İşkenceye doymayan müşrikler, bitkin bir halde olan Hz. Bilâl'in boynuna bir ip bağlayıp onu yaramaz çocukların eline teslim ettiler. Çocuklar Hz. Bilâl'i Mekke'nin sokaklarında koştururken, insanlığını yitiren büyükler de gülüp seyrediyordu.

Günlerce aç, susuz kalan ve ağır işkenceler gören Hz. Bilâl, bu koşuya dayanamayıp yere düştü ve ayağa kalkamadı. Çocuklar ipini çekerken o sadece, “Allah bir, Allah bir” diyor, kanlar içinde ve yarı baygın bir halde yerde yatıyordu.

O anda oradan geçmekte olan Hz. Ebû Bekir, zavallı Bilâl'i kanlar içinde ve yarı baygın bir halde yerde yatarken görünce içi yandı ve Ümeyye bin Halef'e, “bu köleyi bana satar mısın?” dedi. Ümeyy: “Satarım ama kölemin yerine bir köle, üstelik de on altın daha isterim” dedi.

Hz. Ebû Bekir bir müşrik köle ile on altını verip Hz. Bilâl'i aldı, elinden tutup kaldırdı, doğruca Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına getirdi ve “ya

Resûlallah! Bilâl'ı Allah rızası için azad ettim” dedi.

H. Suheyb-i Rûmî

İlk müslümanlardan olan H. Suheyb, Allah yolunda işkence çeken sahâbelerden biridir. Küçük yaşta annesinin yanında rumlar tarafından kaçırılan, sonra Benî Kelb kabilesine köle olarak satılan H. Suheyb, Mekke'de kimsesi olmayan gariplerdendi.

H. Suheyb'in gizlice müslüman olduğunu öğrenen müşrikler, önce tehdit edip tekme, tokat dövdüler. Sonra büyük bir ateş yakıp kızgın korlaların üzerine zavallı Suheyb'i sırt üstü yatırdılar.

Sırtı cayır cayır yanan H. Suheyb can acısıyla kıvranırken, insanlığını yitiren müşrikler de üstünden bastırıyordu. Zavallı Suheyb bu korkunç işkenceye fazla dayanamadı ve sonunda bayıldı.

Kendine geldiğinde, işkenceci müşriklerin gittiğini ve ateşin söndüğünü gördü. Ancak yanan yerleri şiddetle ağrıyor ve yaralarından kanlı cerahatler akıyordu.

Etrafına bakındı! Elinden tutup ayağa kaldıracak ve yaralarını saracak bir yakını yoktu. Güçlkle ayağa kalktı, Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına gitti ve “Bak, ya Resûlallah! Müşrikler bana ne yaptı”. diye sırtını gösterdi. Peygamberimiz (s.a.v.): Sabrediniz, Allah bu dini yeryüzüne egemen kılacak ve sizin intikamınızı alacak” buyurdu.

Peygamberimize hakaret edenlerin sonu

Ebû Cehil

Mekke'deki her işkence olayında ya doğrudan ya da dolaylı olarak mutlaka Ebû Cehil'in payı ve onayı vardı. Bu nedenle müslümanlar ona, bir numaralı Allah düşmanı adını verdiler.

Ebû Cehil müşriklere, “eğer Muhammed'i namaz kılarken görürsem, secdeye gittiği anda başını taşla ezeceğim” diye Lât ve Uzza'ya (putlara) yemin etti. Bir gün Peygamberimiz (s.a.v.) Kâbe'nin yanında namaz kılarken Ebû Cehil onu gördü ve eline büyük bir taş alıp üzerine doğru yürüdü, ancak taşı atamadan geri döndü ve hızla oradan uzaklaştı.

Sebebini soran yandaşlarına, Muhammed ile aramda ateşten kocaman bir hendek ve hendeğin içinde korkunç zebâniler vardı. Bir adım daha atsaydım, zebâniler beni tutup ateşe atacaklardı dedi.

Yine bir gün Peygamberimiz (s.a.v.) Kâbe'nin yanında namaz kılıyordu, Ebû Cehil de yandaşları ile karşısında oturuyordu. Ebû Cehil ve yandaşları sokağa atılan kokuşmuş bir deve işkembesini sürükleyip getirdiler ve Peygamberimiz (s.a.v.) secde ederken sırtına koydular.

Peygamberimiz (s.a.v.) secdeden kalkamıyor, İslâm düşmanları da kahkaha ile gülüşüyorlardı. Peygamberimiz (s.a.v.) in küçük kızı Hz. Fâtıma koşarak geldi, müşriklere “Allah'tan korkun” diye bağırdı ve kocaman deve işkembesini güçlkle çekip babasını kurtardı.

Peygamberimiz (s.a.v.) secdeden kalkınca kahkaha ile gülenlere baktı ve “Allahım! Bunları sana havale ediyorum” dedi. Ebû Cehil denilen mel'un dahil, onların hepsi Bedir'de öldürüldü ve pis bedenleri deve işkembesi gibi ayaklarından sürüklenip bir çukura atıldı.

Ebû Leheb ile oğlu Uteybe

Yüce Allah **“En yakın akrabalarını uyar”** (Şuarâ, 214) buyurunca, Peygamberimiz (s.a.v.) en yakın akrabalarını Safâ Tepesine davet etti ve onlara: **“Ey Hâşimoğulları! Ey Abdimenâfoğulları! Ben size şu dağın arkasında bir düşman ordusu var, size saldırmak üzereler dersem bana inanır mısınız?”** dedi.

“Evet inanırız, çünkü sen hiç yalan söylemedin” dediler. Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.):

“İyi bilin ki, ben sizi önünüzdeki kıyâmet gününün azabından uyarmak için görevliyim. (Kelime-i şehâdet getirip) iman edin ki, kurtuluşa eresiniz” dedi.

Akrabalarından amcası Ebû Leheb: “Sen bizi bunun için mi davet ettin?” diye hakaret etmeye ve çirkin sözler söylemeye başladı ve eline bir taş alıp Peygamberimize (s.a.v.) atmak istedi. Bu olay üzerine, **“Ebû Leheb'in iki eli kurusun!”** diye başlayan “Tebbet Sûresi” geldi.

Peygamberimiz (s.a.v.) in kızlarından Rukayye, Ebû Leheb'in oğullarından Utbe'ye ve Ümmü Gülsüm de Uteybe'ye nikâhlanmış, henüz evlenmemişlerdi. Ebû Leheb Utbe ile Uteybe'ye, “gidin Muhammed'in kızlarını boşayın” diye emir verince,

Utbe ile Uteybe Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına geldiler ve biz senin kızlarını boşadık dediler. Ancak Uteybe işi azıtlı Peygamberimiz (s.a.v.) in yakasına yapıştı ve çekip gömleğini parçaladı. Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.): **“Rabbim! Canavarlarından bir canavarı buna musallat et”** diye beddua etti.

Uteybe bu olaydan sonra ticaret kervanı ile Şam'a giderken, Zerka denilen yerde ona bir aslan saldırdı ve devesinden aşağı indirip paramparça etti.

Müşrikler Bedir'de yenilgiye uğrayınca, Ebû Leheb de kahrından adese denilen bulaşıcı çiçek hastalığına yakalandı. Mekkeliler adeseden korktukları için hiç kimse yanına yaklaşmadı ve ölünce cenazesi ortada kaldı.

Ancak cenazesi kokuşmaya başlayınca, götürüp bir çukura attılar.

Ukbe bin Ebî Muayt ve Übey bin Halef

Ukbe, ticaret için ara sıra Şam'a gider ve dönüşünde dostlarını davet edip evinde bir ziyafet verirdi. Bir Şam dönüşü en yakın komşusu olan Hz. Muhammed'i de davet etti, sofralar kuruldu ve konuklarına buyurun dedi. Peygamberimiz (s.a.v.): "Eğer Kelime-i şehâdet getirmezsen, ben senin yemeğini yemem" dedi. Ukbe, bir tatsızlık olmasın diye Kelime-i şehâdeti getirdi ve Peygamberimiz (s.a.v.) de onun yemeğini yedi.

Ukbe ile Übey çok samimi dostlardı. Ukbe'nin Kelime-i şehâdet getirdiğini duyan Übey çok kızdı ve Ukbe'ye, "eğer Muhammed'in yüzüne tükürmezsen seninle konuşmam" dedi.

Übey'in hatırı için Hz. Muhammed'in yüzüne tükürmeye karar veren Ukbe, Peygamberimizi (s.a.v.) namaz kılarken görünce bu alçaklığı yaptı ve mübarek yüzüne tükürdü. Ancak o anda ters yönden bir rüzgar esti ve Ukbe'nin tükürüğünü kendi yüzüne çevirdi.

Tükrük, havadaki gazlarla temas edince zehirli kimyasal maddeye dönüştü ve Ukbe'nin yüzünü yakıp derin yaralar açtı. Ukbe elinden gelen her şeyi yaptığı halde yarası ve sancısı geçmedi ve sonuçta Bedir'de Hz. Ali tarafından başı kesilip pis suratı bir çukura atıldı.

Übey bin Halef'e gelince!

Übey'in bir atı vardı ve Peygamberimizi (s.a.v.) gördükçe, "Ben bu atı, bunun üzerinde iken seni öldürmek için besliyorum" derdi. Peygamberimiz (s.a.v.) de, "onun üzerinde iken inşaAllah ben seni öldüreceğim" derdi.

Uhud Savaşının en kritik bir ânında, Übey o atın üzerinde olduğu halde, "ya o, ya ben" diye Peygamberimize doğru geliyordu. Peygamberimiz (s.a.v.) sahâbelerine, onu bana bırakın dedi ve bir hançer atıp onu atından düşürdü. Atından düşerken boyun kemiği kırılan ve yaralanan Übey, savaştan sonra Mekke'ye dönerken öküzler gibi bağıra bağıra yolda öldü ve bir çukura gömüldü.

Peki, zulüm, baskı ve işkence devam edecek mi?

Yüce Allah buyuruyor:

(Kâfirler) Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Ancak kâfirler hoşlanmasa (istemese) de Allah nurunu mutlaka tamamlayacaktır. (Tevbe, 32)

Ebû Cehil, Ebû Leheb, Übey bin Halef, Ümeyye bin Halef, Utbe, Şey-

be, Ebû Muayt ve Velid bin Mugîre gibi kâfirler istemese de hakaret, tehdit, zulüm, baskı ve işkencelerle engellemeye çalışsalar da, Allah nurunu (dini) tamamlayacak ve İslâm yeryüzüne egemen olacaktı!..

Bu bir hayal, kurgu ya da temennî değil gerçektir. Çünkü sonsuz ve sınırsız kudret sahibi olan Allah'ın vaadi mutlaka gerçekleşecektir. Nitekim Mekke'ye egemen olan güçlerin tüm baskılarına rağmen, İslâm Mekke'nin dışında hızla yayılıyor ve müslümanların sayısı her gün artıyordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) nübüvvetin 11. yılı hac mevsiminde Akabe yakınlarında Medinelili altı kişi ile karşılaştı ve onlara, “Lütfen oturun, biraz sohbet edelim” dedi. Onlar da kabul edip oturdular.

Peygamberimiz (s.a.v.) Kur'an'dan bazı âyetler okudu, kısa bir sohbet yaptı, kendisinin son peygamber olduğunu haber verdi ve onları İslâm'a davet etti.

Sohbetten çok etkilenen Medineliler, birbirlerine bakiştılar, aralarında gizlice konuştular, sonra Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte Kelime-i şehâdet getirip müslüman oldular.

Hacdən sonra yurtlarına dönen bu altı kişinin (sahâbelerin) çalışmaları ile Medine'de İslâm yavaş yavaş yayılmaya ve müslümanların sayısı artmaya başladı.

Ertesi yıl on iki kişilik grup halinde geldiler ve Medinelilere Kur'an'ı öğretecek bir yetkili istediler.

Peygamberimiz (s.a.v.) Mus'ab bin Umeyr'i görevlendirdi ve onlarla birlikte Medine'ye gönderdi.

Ertesi yani nübüvvetin 13. yılında ikisi kadın olmak üzere 75 kişilik grup halinde geldiler ve Peygamberimizi (s.a.v.) Medine'ye davet ettiler.

Medine'ye hicret

Peygamberimiz (s.a.v.) Medine'ye önce sahâbelerini gönderdi ve ardından Hz. Ebû Bekir ile birlikte kendisi gitti.

Âlemlere rahmet olan Peygamberimiz (s.a.v.) in 53 yıllık Mekke hayatı, yetimlik, gözyaşları, yoksulluk ve din düşmanlarının zulüm ve baskısı altında geçmiş ve rahat bir gün görmemişti.

Hicret olayı ile zulüm, baskı ve işkence dönemi kapandı ve Medine'de yeni bir dönem başladı. Artık Müslümanlar hürdü ve dinlerini özgürce yaşıyordu. Çünkü ilk İslâm Devleti kuruldu, ilâhi kanunlar yürürlüğe kondu ve devletin anayasası Kur'an oldu.

Hz. Bilâl günde beş defa mescidin yanındaki en yüksek bir yere çıkıyor, sesinin çıktığı kadar bağılıyor ve “Allahu Ekber, Allahu Ekber” diye müslümanları namaza davet ediyordu.

Ne yazık ki Mekke müşrikleri yine boş durmuyor ve Medine'ye saldırıyorlardı. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) beş yıl içinde, üç büyük meydan savaşını yaşama zorunluluğunda kaldı.

Ancak!

Allah'ın takdir ettiği vakit gelmişti ve zaman İslâm'a çalışıyordu. Hicretin altıncı yılında yapılan Hudeybiye Antlaşması ile müslümanların önü açıldı ve İslâm çevre kabileler arasında hızla yayılmaya başladı. Hayber'in fethi ile fetihler dönemi başladı ve Arap Yarımadasının kalbi olan Mekke'nin fethi ile İslâm Devleti, dünya devleti oldu.

Sonsuz şükürler olsun O Yüce Allah'a ki!

Mekke'de sahâbelerine yapılan işkenceleri gören ve gözü dolup içi yanan sevgili Peygamber efendimiz (s.a.v.), Mekke'nin fethini, işkenceci müşriklerin Kâbe'nin çevresinde başlarını öne eğip haklarında verilecek kararı beklediklerini ve sonra Mekkelilerin Safâ Tepesi yanında gruplar halinde müslüman olduklarını da gördü.

Hicretin 9. yılında Peygamberimiz (s.a.v.) 30.000 kişilik bir ordu ile Bizans İmparatorluğuna meydan okuyarak Tebuk'a kadar gitti ve İslâm'ın, dünya devleti olduğunu dosta düşmana gösterdi.

Arafat'da veda

Hicretin 10. yılında 124.000 sahâbenin katılımı ile yapılan Veda Haccında İslâm güneşi zirveye ulaştı ve Peygamberimiz (s.a.v.) sıfırdan başlayıp 124.000 kişiye ulaşan sahâbelerine Arafat'da veda içeren bir konuşma yaptı.

Peygamberimiz (s.a.v.) “Vedâ hutbesi” denilen Arafat'taki konuşmasının satır aralarında önemli mesajlar verdi ve özellikle **“Ey insanlar! Sözümü iyi dinleyiniz! Bilmiyorum, belki de bu yıldan sonra burada (Arafat'da) artık sizinle bir araya gelemeyeceğim”** diye vefatının çok yaklaştığının sinyallerini verdi.

Sahâbeler en coşkulu ve en feyizli günlerini Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte yaptıkları Veda Haccında yaşadılar ve nefeslerini keserek tarihî Vedâ hutbesini dinlediler.

Akşam üzeri Hz. Cebrâil, **“Bugün dininizi tamamladım”** âyetini getirince coşku doruğa çıktı ve bir bayram sevinci yaşandı ama Hz. Ebû Bekir ağlıyordu!

Nedenini soran Peygamberimize: “Ya Resûlallah! Din tamamlandı-
na göre, senin görevinin de tamamlanmış olmasından ve aramızdan ayrıl-
mandan korkuyorum” dedi ve bütün sahâbeleri ağlattı.

Peygamberimiz (s.a.v.) in vefatı

Hiz. Ebû Bekir ictihadında yanılmamıştı. Peygamberimiz (s.a.v.) hac dönüşü Safer ayının sonuna doğru rahatsızlandı ve baş ağrısı ile başlayan hastalığı sonra yüksek ateşe dönüştü.

Namaz vakitlerinde mescide gelip sahâbeleri ile birlikte namazı cema-
atle kılıyordu ama sohbet yapmadan evine gidiyor ve istirahat ediyordu.

Zorlu günlerin erleri olan ve Mekke'de müşriklerin işkencelerine sab-
reden vefakâr sahâbeleri şaşkına dönmüş, yemeden içmeden kesilmiş ve
uyukları kaçmıştı. Ne yapmalı idiler? Ya da ne yapabilirlerdi ki!

Oturup ağlamaktan, yürekleri yanmaktan ve şaşkın şaşkın dolaşmak-
tan başka ellerinden hiçbir şey gelmiyordu ki!

Vefakâr sahâbelerinin hastalığına çok üzüldüğünü öğrenen Peygam-
berimiz (s.a.v.), Hiz. Ali ile Hiz. Fadl'ın koluna girip mescide geldi, minberin
ilk basamağına oturdu ve sahâbelerine: “Benim için çok üzüldüğünüzü öğ-
rendim. Benden önce hangi peygamber ümmeti ile ebedî kaldı ki, ben de
sizinle ebedî kalayım” dedi. Sonra bazı öğütler verdi, helallâştı ve evine
gidip yatağına uzandı.

Hiz. Bilâl sabah ezanını erkence okurdu. Namaz vakti gelince Peygam-
berimiz (s.a.v.) in evine gider, “Essalâh ya Resûlallah!” diye kapıda bekler
ve birlikte mescide gelirlerdi.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) in vefatına üç gün kalmıştı. Peygamber
aşkıyla yanan ve o gün sabah ezanını çok duygulu okuyan Hiz. Bilâl, “Essalâh
ya Resûlallah, Essalâh ya Resûlallah” diye peygamber kapısında bekliyordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) çok rahatsızdı ve mescide gidecek kadar gücü
yoktu. Bu nedenle Hiz. Âişe'ye; **“Bilâl'a söyle, Ebû Bekir imam olsun ve
namazlarını kılsınlar”** dedi.

Mekke müşriklerinin işkencelerine sabreden Hiz. Bilâl, şimdi yıkılmıştı.
İçi yandı, gözleri doldu, bir şey konuşamadı ve güçlkle mescide gitti.

Mescidde Peygamberimizi (s.a.v.) bekleyen gözler, Bilâl'ı yalnız ve bit-
kin bir halde görünce bir şeyler sezdi ve şaşkın şaşkın Hiz. Bilâl'a bak-
maya başladılar.

Hiz. Bilâl doğruca Hiz. Ebû Bekir'in yanına gitti, tek kelime konuşamadı.
Ancak el işareti ile mihraba geçip namaz kıldırmasını anlatabildi.

Sahâbelerin hepsinin gözleri dolmuş, hepsi için için ağlıyordu. Hz. Ebû Bekir güçlkle mihraba geçti ve “Allahu Ekber” diye tekbir aldı ama ağlamaktan okuyamıyordu.

12 Rebûlevvel Pazartesi sabahı Peygamberimiz (s.a.v) yavaş yavaş mescide geldi ve Hz. Ebu Bekir'e uyup oturduğu yerde son namazını kıldı. Sonra evine gitti ve ölüm yatağına uzandı.

İnsanlığın ortak kaderi olan ölümün belirtileri başlamış, mübarek yüzü nur gibi sararmış ve alnından inci taneleri gibi terler çıkmaya başlamıştı.

Hz. Âişe, Peygamberimiz (s.a.v.) in başını göğsüne dayamış hem kendi gözyaşlarını hem de Peygamberimiz (s.a.v.) in terlerini siliyordu.

Evde, Hz. Âişe, Hz. Fâtıma, Ezvâc-ı tâhirat ve Ümmü Eymen, dışarıda sahâbeler ve gökte melekler ağlıyordu. Çünkü Allah'ın son peygamberi bu dünyadan göçüp gidiyordu.

Son defa Hz. Cebrâil geldi ve Hz. Azrâil'in de gelmekte olduğunu bildirdi. Ölüm meleği Azrâil hayatının en güç görevini yaptı ve Peygamberimiz (s.a.v.) in mübârek, mutahhar, mukaddes ruhu şerifini alıp Mele-i âlâ'ya yükseldi.

Peygamberimiz (s.a.v.) in evinden gelen ağlama seslerine dışarıdaki sahâbelerin ağlamaları da karşınca, Medine bir anda mahşer yerine döndü ve insanlar sokaklara döküldü.

Nefsî nefsî olmuştu. Anne kızını ve baba oğlunu görmüyordu. Çoluk, çocuk, kadın, erkek, genç, yaşlı herkes ağlıyor ve hepsinin içi yanıyor.

Hz. Osman'ın dili tutulmuş, konuşamıyordu. Hz. Ali bir duvarın dibine çökmüş ve başını iki elinin arasına almış ağlıyordu. Şuurunu kaybeden Hz. Ömer kılıcını çekmiş, sağa sola koşuyor ve

“Hz. Muhammed öldü diyenin başını keserim” diyordu.

Medine karışmış ve ortam gerilmişti. Hiç kimse ne yapacağını bilmiyordu. Acı haberi alan Hz. Ebu Bekir de ağlayarak geldi ve doğruca kızı Hz. Âişe'nin evine gitti.

Peygamberimizin üzerindeki örtüyü kaldırıp alnından öptü ve “Canım, anam, babam sana feda olsun” diye ağlamaya başladı. Hür erkeklerden ilk îman eden kendisiydi ama Peygamberimize doyamamıştı, şimdi de ağlamaya doyamıyordu.

Ancak bir şeyler yapması lâzımdı. Dışarıda kargaşa vardı ve insanlar ne yapacağını bilmiyordu. Gözyaşını silip mescide gitti ve etrafına toplananlara; “İyi bilin ki, Hz. Muhammed ölmüştür. Ancak onun Rabbi olan Allah Hayy'dır” dedi ve “**Muhammed ancak Allah'ın resûlüdür**” âyetini okudu.

Hız. Ömer bu âyeti ilk defa duyuyormuş gibi dinledi, Peygamberimiz (s.a.v.) in öldüğüne inandı ve kendinden geçip bulunduğı yere yığılıp kaldı.

Hız. Muhammed'in ölüm haberi dalga dalga bütün İslâm âlemine yayıldı, müslümanlar günlerce yandı, ağladı ve sahâbeler canlarından çok sevdikleri Peygamberimizi (s.a.v.) gözyaşları ile kara toprağı koydu!..

Ey bâd-ı saba! Uğrarsa yolun semt-i Haremeyne,

Ta'zîmimi arz eyle, Resûlü's-sekaleyne.

Şâhidim arz-u semâ'dır, bütün ecrâmîle,

Âşıkım, sıdk ile ben, Hazret-i şâh-ı Resûle.

Yansa da kalbim bu hasret ile,

Tâkatı yok dilimin, halimi takrîre bile.

Ey bâd-ı saba! Uğrarsa yolun semt-i Haremeyne,

Selâmımı arz eyle Resûlü's-sekaleyne.

Allahümme salli ve sellim ve bârik alâ seyyidina Muhammed'in ve alâ âlihi ve sahbihi ecmeîn.

MUHARREM AYI'NIN ÖZELLİĞİ

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz gökleri ve yeri yarattığı günden beri Allah'ın yazısına (takdirine) göre, Allah katında ayların sayısı on ikidir. Onlardan dördü (Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb) haram (saygın) aylardır. İşte dosdoğru din (hesap) budur. (Tevbe, 36)

Ayların adları ve yılbaşları farklı da olsa, takvimlerin hepsinde ayların sayısı on ikidir. Ancak Allah katında geçerli olanı, içlerinde “haram (saygın) aylar” denilen Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb aylarının bulunduğu kamerî aylardır.

Çünkü Allah (c.c.) hac ve oruç gibi farz kıldığı temel ibâdetlerin vaktini kamerî aylara göre belirlediği gibi Kadir, Mîrac, Berât, Regâib ve Mevlid

kandili gibi mübarek geceleri de kamerî aylara göre düzenlemiş ve dosdoğru olan din (hesap ve yol) budur buyurmuştur.

Muharrem, kamerî ayların birincisi, müslümanların yılbaşı ve dört saygın aydan biri olduğu için bu ayda günahlardan daha fazla sakınalım, hayırlarımızı ve ibâdetlerimizi çoğaltalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ramazan'dan sonra en faziletli oruç, Allah'ın ayı olan Muharrem orucudur. (Müslim-Tirmizî)

Kâbe'ye “Beytullah” (Allah'ın evi) denildiği gibi Muharrem ayına da “Şehrullah” (Allah'ın ayı) denildiğinden, Peygamberimiz (s.a.v.): “Ramazan'dan sonra en faziletli oruç, Allah'ın ayı olan Muharrem orucudur” buyurarak, ümmetine bu ayda oruç tutmalarını tavsiye ediyor.

Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'e âşûrâ günü tutulan orucun fazileti soruldu?

“Geçmiş bir yılın günahlarına kefâret olur” buyurdu. (Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Ramazan orucu farz olmadan önce, âşûrâ günü oruç tutmak farzdı. Ramazan orucu farz olunca, âşûrâ orucunun farziyeti kaldırıldı. Ancak en yetkili ağızdan o gün oruç tutmanın “Geçmiş bir yılın (küçük) günahlarına kefarete olacağı bildirildi”.

Âşûrâ günü ne demektir?

Arap dilinde “aşûre” on ve “âşûrâ” onuncu demektir. Bu nedenle muharrem ayının onuncu gününe “âşûrâ günü” yani onuncu gün denir. Âşûrâ kelimesinin ülkemizde her yıl Muharrem ayında yapılması âdet olan “aşûre tatlısı” ile hiçbir ilgisi yoktur.

Aşûre tatlısının, sütlâç, muhallebi, kadayıf ve baklava gibi tatlı türlerinden hiçbir farklı özelliği yoktur. Aşûre tatlısı yapmak ibâdet değil, âdet olduğundan sevap niyeti ile sadece muharrem ayında yapmak bid'attır. Muharrem ayında hayır yapmak isteyenler, gerçekte çok zahmetli olan aşûre tatlısı yerine başka tür ikramlar yapsalar, hem sevap kazanır hem de bir bid'at'ın yaygınlaşmasını önlerler.

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhüma diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) âşûrâ günü oruç tuttu ve (o gün) oruç tutulmasını emretti. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Gelecek seneye kadar yaşarsam, elbette Muharrem ayının dokuzuncu günü de oruç tutarım. (Müslim-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) yahudilerin de Muharrem ayının onuncu günü oruç tuttıklarını öğrenince, müslümanların ibâdetle bile yahudilere (ve hıristiyanlara) benzememesi için “Gelecek seneye kadar yaşarsam, elbette muharrem ayının dokuzuncu günü de oruç tutarım” buyurdu.

Ne yazık ki Peygamberimiz (s.a.v.) o yıl Rebiulevvel ayında vefat ettiği için Muharrem ayına erişemedi. Ancak “elbette” mesajı ile, Muharrem ayının sadece onuncu günü değil, dokuzuncu ile onuncu ya da onuncu ile on birinci günleri oruç tutmanın sünnet olduğunu vurguladı.

Âşûrâ gününün fazileti

Cennetteki yasaklanmış ağacın meyvesinden yediği için dünyaya sürgün olarak gönderilen Hz. Âdem'in tevbesi, o gün kabul edildi. Altı ay kadar dev dalgaların arasında dolaşan ve beşik gibi sallanan Hz. Nuh'un gemisi, o gün tufandan kurtuldu ve Cûdî Dağının üzerinde karaya oturdu. Bâbil tapınağındaki putları kırdığı için Bâbil hükümdarı Nemrut tarafından ateşe atılan Hz. İbrahim, o gün ateşten kurtuldu. Hz. Mûsa İsrâiloğulları ile o gün Kızıldenizden karşı sahile geçip kurtuldu ve Firavun da askerleri ile o gün Kızıldenizde boğuldu. Yıllarca hasta yatan Hz. Eyyûb, o gün sağlığına kavuştu. Balığın karnında sürekli “Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü minezzâlîmîn” duasını okuyan Hz. Yunus, o gün balığın karnından kurtuldu. Yavrusu Hz. Yûsuf'un hasretine dayanamayıp yıllarca gözyaşı döken Hz. Yâkub, o gün Hz. Yûsuf'a kavuştu. Bu saydıklarımızın dışında daha pek çok peygamber, Muharrem ayının onuncu günü esenliğe kavuştu.

Ancak Muharrem ayının onuncu günü acı bir fâcia da yaşandı. Peygamberimiz (s.a.v.) in torunu ve Hz. Ali ile Hz. Fâtîmâ'nın yavruları olan Hz. Hüseyin o gün Kerbelâ'da vahşice şehit edildi.

Peygamberimiz (s.a.v.) in kucağında büyüyen Hz. Hüseyin'i ve yakınlarını Kerbelâ çöllerinde vahşice şehit edenleri içimiz yanarak kınıyor, onlara saldıranları ve özellikle Hz. Hüseyin'i şehit eden Sinan bin Enes Nehâî'yi lânetliyoruz.

Ancak!

Bu olayı istismar edenleri, gerçekte siyasî bir olay olan bu menfûr cinayeti bilinçli olarak Ehl-i sünnet'in üzerine atmaya çalışanları ve her yıl Muharrem ayının onuncu gününü “matem” adı altında kin ve intikam gösterilerine dönüştürenleri de kınıyor ve onlara üç günden fazla matem tutmanın, İslâm'da yasaklandığını hatırlatıyoruz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'a ve âhiret gününe iman eden bir kadının üç gün den fazla matem tutması helâl olmaz. Sadece kocası için dört ay on gün yas tutar. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî-İbni Mâce-Ebû Dâvûd)

Eğer İslâm'da üç günden fazla matem tutma yasağı olmasaydı, sahâbeler her yıl Rebûlevvel ayının on ikinci günü Peygamberimiz (s.a.v.) in kabri başında toplanır, sel gibi gözyaşları döker ve o günü “matem günü” olarak kabul ederlerdi.

MÜCTEHİD

Müctehid ne demektir?

Cehd kökeninden gelen ve iftiâl bâbından ism-i fâil olan müctehid, Kur'an-ı kerîmdeki ve hadîs-i şeriflerdeki anlamı kapalı hükümleri açığa çıkarabilmek için tüm gücü ile çalışıp çabalayan ve sadece Allah rızası için bu sıkıntılara katlanan en büyük fıkıh âlimlerine **müctehid** denir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah bir kimse hakkında (iyi niyetinden dolayı) hayır dilerse, onu fakîh (fıkıhta imam) yapar ve ona doğruyu ilham eder. (Bezzar)

Müctehidlik gerçekte ilâhî lütuf ve fitrî yeteneklere bağlı bir bilim dalıdır. Allah (c.c.) sevdiği kullarını dinde fakîh kıldığı ve onlara doğruyu ilham ettiği için müctehidler çok akıllı, süper zekâlı, duyduklarını ve ezberlediklerini hiç unutmama gibi üstün fitrî yeteneklere sahip örnek insanlardır.

Müctehidler fitrî yeteneklerin dışında sarf, nahiv, bedî, beyan, mantık, meânî ve sözlük gibi Arap dilbilgisinde, usûl-i fıkıh ve usûl-i hadîs gibi temel bilgilerde ve “Edille-i şeriyye” denilen Kur'an, sünnet, icmâ ve kıyas gibi kaynak bilgilerde en üst düzeyde dînî otoritelerdir.

Yüce Allah buyuruyor:

Sana Kitab'ı (Kur'an'ı) indiren O (Allah) dır. Onun âyetlerinden bazıları muhkem (anlamı açık, kesin) dir ki, onlar Kitab'ın ana (yasa) sıdır. Diğerleri de müteşâbih (örtülü anlamlar taşıyan âyet) lerdir. İşte

kalplerinde kaypaklık olanlar, fitne çıkarmak ve (sapık görüşlerine göre) yorumlamak için ondaki müteşâbihlere tabi olurlar. (Âl-i İmrân, 7)

İctihadın ana kaynağı Kur'an ve sünnet (hadîsler) dir. Ancak gerek Kur'an'da ve gerek sünnette Muhkem, Müteşâbih, Zâhir, Nâs, Müşkûl, Mücmel, Nâsih ve Mensuh gibi âyetler ve hadisler olduğu gibi ayrıca Haki-kat, Mecaz ve Kinâye anlamına gelen âyetler ve hadisler de olduğundan,

Müctehidlik her açıdan çok geniş kapsamlı bilgi ve özel fitrî yetenek-lerin dışında, sabır, sebat ve aşırı derecede uğraşı isteyen bir bilim dalı olduğundan, her fıkıh âlimi müctehid olamaz ve sadece Allah rızası için bu sıkıntılara katlanamaz.

Çağımızda da müctehidler var mı?

Gerçeği yok ama sahtesi çok! Neden mi?

İslâm'ı doğrudan Peygamberimiz (s.a.v.) den öğrenen, onunla birlikte yaşayan ve uygulayan sahâbelerin her biri, en üst düzeyde “mutlak müctehid” idiler. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.): **“Ashâbım yıldızlar gibidir. Hangisine tâbi olursanız, doğru yolu bulursunuz”** buyurdu.

Peygamberimiz (s.a.v.) den sonra Asr-ı saadetin gölgesinde sahâbelerden feyiz alan ve onların sohbetinde yetişen tâbiin'in içinde de pek çok müctehidler vardı ve “Fukahâ-i seb'a” denilen yedi müctehid onla-rın en ünlüleri idi. Tâbiinin yetiştirdiği tebe-i tâbiin içinde ise bu oran düşme-ye ve müctehid imamların sayısı azalmaya başladı.

İmâm-ı A'zam tâbiinden, İmâm-ı Mâlik ile İmâm-ı Şâfi tebe-i tâbiinden ve İmâm-ı Ahmed İbn-i Hanbel etbâ-i tebe-i tâbiinden idi. İmâm-ı Ahmed İbn-i Hanbel'den yani etbâ-i tebe-i tâbiin döneminden sonra, “mutlak müc-tehid” (mezheb İmâm-ı) derecesinde bir müctehid yetişmedi.

Çünkü insanlar Asr-ı saadetten uzaklaştıkça, Kur'an ve sünnet ile ilgili temel bilgileri doğrudan kaynağından alamayınca, ashâb-ı kiram, tâbiin ve tebe-i tâbiin gibi dinin canlı şâhitleri de âhiret âlemine göçünce, doğal olarak icthad kapıları kapandı ve bu nedenle “mutlak müctehid” derecesinde bir fıkıh âlimi yetişmedi. Gerçi “mes'elede müctehid” kapısı kıyâmete kadar açıktır ama,

Ne yazık ki kıyâmete yakın gerçek âlimlerin ölümü ile **ilim** kalkacak ve meydan kendilerini dev aynasında gören cahillere kalacak. Ekranların başına geçen ve Allah korkusundan yoksun olan o cahiller, “tüp bebek” örne-ğinde olduğu gibi her konuda bilinçsizce fetvâlar verip insanları sapıtacak ve kafaları karıştıracaklar.

Müctehidlerin yetiştiği döneme baktığımızda!

Müctehidler Kur'an'ın anayasa olduğu, ilâhî kanunların uygulandığı ve İslâm'ın yeryüzüne egemen olduğu bir dönemde yaşadılar ve günümüzdeki koşullardan çok farklı bir ortamda yetiştiler.

Asr-ı saadetin, mânevî feyzi, ruhsal heyecanı ve cihad ruhu devam ediyordu. Ashâb-ı kiramın yetiştirdiği tâbiin ve tâbiin'in yetiştirdiği tebe-i tâbiin'in pek çoğu hayatta idi ve bunlar dinin canlı şâhitleri ve temel kaynakları idi.

Binlerce müfessir, muhaddis ve fukahâ'nın, yüzlerce ictihad ya da ictihad derecesine yakın gerçek âlimlerin yaşadığı ve ilmin en saygın olduğu bir dönemdi. Ev hanımlarının ve sokakta oynayan çocukların bile günümüzde ekranlarda fetvâ veren çağdaş din adamlarından daha bilgili olduğu bir dönemdi.

İmâm-ı Ebû Hanîfe, İmâm-ı Mâlik, İmâm-ı Şâfi ve İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel gibi müctehidler, ilmin en yaygın olduğu bir dönemde güneş gibi parlamışlar ve kendilerini kanıtlamışlardır. İctihadları ile ilgili bütün kaynakları ve dayandıkları bütün şer'î delilleri açıkça tartışmışlar ve o dönemin ilmî otoriteleri tarafından kabul edilmişlerdir.

Fetvâ ve ictihad

Yüce Allah buyuruyor:

Hakkında bilgin olmayan bir şeyin ardına düşme! Çünkü kulak, göz ve gönül, bunların hepsi ondan sorumludur. (İsrâ, 36)

Çağımızda İmâm-ı A'zam'a, İmâm-ı Şâfi'ye ya da filân fıkıh kitabına göre diye fetvâ verilir ama ictihad yapılamaz. Çünkü filân müfessire, filân hadîs şerhine, filân fukahâ'ya, filân fıkıh kitabına ve filân sözlüğe göre diye ictihad olmaz. Olsa olsa montaj olur. Hem de değişik marka ve modellerden toplanan karmaşık ve acaip bir montaj!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bilmediği bir konuda fetvâ verirse, gökteki ve yerdeki melekler ona lânet eder. (İbn-i Asâkir)

Abdullah İbni Ömer radiyallahü anhüma'ya on mesele sorulsa, bazen birine cevap verir ve dokuzuna “Bilmiyorum” derdi.

İmâm-ı Mâlik'e bir sohbetle otuz mesele sorulmuş, sadece üçüne cevap vermiş ve yirmi yedisine “Bilmiyorum” demiştir.

İbni Teymî'ye dînî konuda bir mesele sorulduğu zaman ağlar ve “Benden başka soracak kimse bulamadın mı? diye sitem ederdi.

Dinde duyarlı olmayanların ve ilâhî emirleri yaşamayanların, ekranların ve internetin başına geçip din adına konuşmaları ve bilinçsizce fetvâlar vermeleri, en büyük dînî musîbet ve geleceğimiz açısından çok korkunç bir felâkettir.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Eğer bir fâsık size bir haber getirirse, onun doğruluğunu araştırın. (Hucûrât, 6)

Dinde duyarlı olmayıp açıkça günah işleyenlere, örneğin beş vakit namaz kılmayan ve açık saçık gezenlere **fâsık** denir. Fâsıkların fetvâları, şâhitlikleri ve dînî konulardaki sözleri, görüşleri ve fetvâları geçersizdir. Çünkü Allah (c.c.) “fâsıkların getirdiği haberi araştırın ve güvenilir kimsele-re sorun” buyuruyor.

MÜ'MİNLERİN ÖZELLİĞİ

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz îman edip sâlih amel işleyenler, işte onlar halkın en hayırlısıdır. Onların, Rableri katındaki mükâfatları (ödülleri) alt tarafından ırmaklar akan, içinde sürekli kalacakları Adn cennetleridir. Allah onlardan razı olmuş ve onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. Bu (nimetler) Rabbinden korkan (emirlerine saygı duyan) lar içindir. (Beyyine, 7-8)

Madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası insan ve insanların odak noktası da mü'minlerdir. Çünkü Allah her şeyi insanlar için cenneti ise sadece mü'minler için yaratmıştır. Ancak kuşkusuz cennetin bir bedeli vardır; o da îman ve sâlih ameldir. Îman edip sâlih (güzel) amel işleyenler yani ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapıp günahlardan sakınanlar, Adn cennetlerinin saraylarında yaşayacaklar, dallarında cennet kuşlarının ötüştüğü meyve ağaçlarının altında oturup Allah Allah diye akan ırmaklara bakacak ve orada sürekli kalacaklardır.

Yüce Allah buyuruyor:

O gerçek mü'minler ki, Allah'ın adı anıldığında (ilâhi aşkla) yürekleri titrer, kendilerine Allah'ın âyetleri okunduğu zaman (mânevî feyizlerle) îmanlarını arttırır ve sadece Rablerine tevekkül eder (O'na güvenir) ler.

Onlar namazlarını dosdoğru kılar ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden (Allah yolunda) harcarlar.

İşte onlar gerçek mü'minlerdir. Rableri katında onlara mânevî dereceler, bağışlama ve tükenmez bol rızıklar vardır. (Enfâl, 2-3-4)

Müzikle yatıp müzikle kalkanlar, Kur'an okunurken canları sıkılanlar, Allah'ın adı anıldığında kalpleri duyarsız olanlar ve tevekkülden yoksun oldukları için stres içinde yaşayanlar,

Televizyonlardaki seks dizilerini ve kendilerine göre önemli maçları nefeslerini keserek saatlerce izleyenler, ancak beş vakit namaza gelince, "işlerim çok yoğun, vakit bulamıyorum" diyenler, lütfen çok düşünsünler ve gerçek mü'minlerle aralarındaki korkunç farkı görsünler!..

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Kendinizi ve ailenizi yakıtı insanlar ve taşlar olan ateş (cehennem) den koruyun. Onun üzerinde iri cüsseli, sert yapılı, Allah'ın kendilerine buyurduğu şeylere karşı gelmeyen ve emrettiği şeyleri derhal yapan melek (görevli zebânî) ler vardır. (Tahrîm, 6)

Doğumla başlayan dünya hayatımız bir gün ölümle sonuçlanacağına göre, devekuşu gibi başımızı kuma sokup gözümüzü kapamayalım ve geleceğimizi karartmayalım. Biz ölümü unutsak, hatta yok saysak bile ölüm meleği bizi unutmayacağına göre,

Lütfen yangından mal kaçırır gibi öncelikle kendimizi, eşimizi, yavrularımızı, yakınlarımızı ve din kardeşlerimizi cehennemin ateşinden ve korkunç zebânilerin elinden kurtarmaya çalışalım.

Yüce Allah buyuruyor:

Mü'minler ancak kardeşirler. O halde kardeşlerinizin arasını düzeltin (barıştıran) ve Allah'tan korkun (bana ne demeyin) ki, rahmete kavuşasınız. (Hucurât, 10)

Dünyayı, ayı, güneşi ve yıldızları "çekim gücü" ile birbirine bağlayıp evrensel denge-düzeni kuran Yüce Allah, mü'minleri de "din kardeşliği" bağı ile birbirine bağlamış ve mü'minler arası mânevî denge-düzeni kurmuştur.

Evrensel denge çekim gücüne bağlı olduğu gibi mü'minler arası denge de din kardeşliği ilkesine bağlı olduğundan, Yüce Rabbimiz: "Kardeşlerinizin arasını düzeltin (dargınları barıştıran) ve Allah'tan korkun (sakın hâ! Bana ne demeyin) ki rahmete kavuşasınız" buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mü'minler birbirlerini sevmeye, birbirlerini acımada ve birbirlerini korumada tek bir vücut gibidirler. Vücudun bir organı rahatsızlandığı zaman, diğer organlar da bundan etkilenir, (hatta) uykuları kaçır ve (sıkıntıdan) ateşli hastalığa tutulurlar. (Buhârî-Müslim)

Afganistan'ın, Irak'ın emperyalist güçler tarafından işgali, Afrika'da açlıktan ağlayan çocukların feryadı, Gazze halkına uygulanan abluka, İsrâil zindanlarında işkence gören Filistinli mücâhidlerin ve onların annelerinin, babalarının, eşlerinin ve çocuklarının gözyaşları,

Eğer uykumuzu kaçırıyor ve sıkıntıdan içimiz yanıyorsa, kalben de olsa din kardeşliği görevini yerine getirmiş oluruz. Aksi halde kendimizi sorgulayalım ve gafletten kurtulmaya çalışalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, siz îman etmedikçe cennete giremezsiniz ve birbirinizi sevmedikçe de îman etmiş olamazsınız. Size bir şeyi bildireyim mi? Onu yaptığınız zaman birbirinizi seversiniz. Aranızda selâmı yaygınlaştırın. (Müslim-İbni Mâce-Tirmizî)

İslâm'ın evrensel parolası ve ilâhi rahmetin simgesi olan selâm, mü'minler arası kardeşliğin, huzurun, güvenin ve mutluluğun da sigortasıdır. Bu nedenle selâmı yaygınlaştıralım, dargınları barıştıralım ve çevremizde güven ortamını sağlayalım.

Yüce Allah buyuruyor:

Mü'min erkekler ve mü'mine kadınlar birbirlerinin velileri (dostları ve kardeşleri) dir. Onlar iyilikleri emreder, kötülükleri engellerler; namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler, Allah'a ve Resûlüne itaat ederler. İşte onlara Allah rahmet edecek (günahlarını bağışlayacak) tır. Kuşkusuz Allah azîzdir, hakîmdir. (Tevbe, 71)

Bid'atların yaygınlaşmasını önlemek ve sünnetleri ihyâ etmek için birbirimize ilâhî emirleri ve sünnetleri tavsiye edelim, bid'atları ve kötülükleri önlemeye çalışalım. Kul gayret ederse Allah (c.c.) yardım eder ve inşaAllah yalancıların mumları gibi bid'atlar da sönüp gider.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (öyle mü'minler) ki, onlara yeryüzünde iktidar versek, (yine) namazı kılarlar, zekâtı verirler, iyiliği emreder ve kötülüğü önlemeye çalışırlar. (Çünkü iyi bilirler ki) her işin sonu Allah'a döner. (Hac, 41)

Allah (c.c.) gerçek mü'minlere iktidar yolunu açsa ve onları en üst mâkamlara getirse de, onlar yine beş vakit namazlarını dosdoğru kılar, zekâtlarını verir, insanları doğru yola yönlendirir ve her çeşit kötülükleri önlemeye çalışırlar.

Dünyada en büyük sınav, büyük uğraş sonucu iktidara gelenlerin, iktidar koltuğuna oturduktan sonra da halktan biri ve Allah'ın kulu olduklarını unutmadan ibadetlerini düzenli bir şekilde yerine getirmeleri ve insanlara iyilikleri emredip kötülükleri yasaklamaya çalışmalarıdır.

İşte gerçek mü'minler bu sınavı kazanır, Allah da onlara yardım eder ve iktidar oldukları sürece ülkede bolluk, bereket ve huzur olur.

MÜNÂFIKLAR

Yüce Allah buyuruyor:

İnsanların bazısı da (kalben) inanmadıkları halde (dilleri ile) “Allah'a ve âhiret gününe inandık” derler (ve akıllarınca) Allah'ı ve mü'minleri aldatmaya çalışırlar. Gerçekte onlar sadece kendilerini aldatırlar ama bunun farkında bile olmazlar. (Bakara, 8-9)

İçî kâfir, dış görünümü müslüman olan ikiyüzlülere **münâfık** denir. İslâm'da ilk münâfıklık hareketi hicretten sonra Medine'de başladı ve bu hareketi Abdullah İbni Übey adındaki ikiyüzlü bir sapık başlattı.

Münâfıklar güçlü oldukları toplumlarda ve kâfirlerin yanında gerçek kimliklerini açıkça ortaya koyar, müslümanlara düşman gözüyle bakar ve İslâm'a asılsız bid'atler, hurâfeler sokmaya çalışırlar.

Müslümanların güçlü olduğu toplumlarda ve bilinçli müslümanların yanında ise onlara hoş görünmek, çıkar sağlamak ve bazı mâkamlara, mevkilere gelmek için inanmadıkları halde inanır gibi görünür, kendilerine müslüman görüntüsü verir, namaz kılar, iftar eder, hatta hacca giderler.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz münâfıklar (içlerindeki gizleyip) Allah'a hile yapmaya kalkışırlar. Halbuki O (Allah), onların hilelerini başlarına çevirir. Onlar namaza üşene üşene kalkarlar, insanlara gösteriş yapar (gösteriş için namaz kılar) lar ve Allah'ı çok az zikir ederler. (Nisâ, 142)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Münâfığın alâmeti üçtür. Konuştuğu zaman yalan söyler. Söz verince sözünde durmaz. Ona bir şey emânet edilince hıyanet eder.

(Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî)

Müslim'in bir rivayetinde,

“Oruç tutsa, namaz kılsa ve müslüman olduğunu söylese de” (münâfıktır).

Allah'a ve âhiret gününe inanmayan ve ibâdetlerini insanlara gösteriş için yapan münâfıklar, oruç tutsalar, namaz kılsalar, hacca gitseler ve müslüman olduklarını söyleseler de, münâfıklıktan tevbe etmedikçe gerçek mü'min olamaz ve îmanın tadını alamazlar. Bu nedenle namazı üşene üşene zoraki kılar, camilerde sıkılır, din için çalışanları ve gerçek mü'minleri sevemezler.

Yüce Allah buyuruyor:

Münâfık erkekler ve münâfık kadınlar birbirinin aynıdır. Onlar kötülüğü (günahları) emreder, iyilikleri (hayırları, sevapları) engeller ve ellerini sıkar (cimrilik yapar) lar. Onlar Allah'ı unuttular, O (Allah) da onları unuttu (terk etti). Kuşkusuz münâfıklar fâsıklardır.

Allah münâfık erkeklere, münâfık kadınlara ve kâfirlere içinde sürekli kalacakları cehennem ateşini vaadetti. O (cehennem), onlara yeter! Allah onlara lânet de etti. Onlar için sürekli bir azap vardır. (Tevbe, 67-68)

İster erkek, ister kadın olsun ve ister ben de müslümanın diye dindarlık taslasın, münâfıkların hepsi kötülükleri teşvik ve iyilikleri engellemeye çalışır. Örneğin, tam tesettürlü genç kızlara, “yavrum sen daha çok gençsin, niye böyle kapandın?” diye açık saçık gezmelerini ve namaz kılan gençlere de, “yavrum sen daha çok gençsin, ileri de kılarırsın” diye namaz **kılmamalarını** teşvik ve tavsiye ederler.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz münâfıklar (ın yeri) cehennemin en alt katıdır. Orada onlara hiçbir yardımcı (ve şefaathçi) bulamazsın. (Nisâ, 145)

Gerçekte şeytanın en büyük yardımcısı ve destekçisi olan münâfıklar, müslümanların arasına karışıp İslâm'ı içeriden yıkmak istedikleri için cehennemin en alt katına atılacak ve orada cayır cayır yanarken en yakınları bile onlara yardım ve şefaath edemeyecek.

Yüce Allah buyuruyor:

Öyle insanlar vardır ki, dünya hayatı ile ilgili (çarptıcı) sözü senin hoşuna gider ve hatta kalbinde olana (samimiyim diye) Allah'ı şâhit de tutar. Halbuki o, gerçekte (müslümanların) en azılı düşmanıdır.

O işin başına (iktidara) gelince, yeryüzünde fesad çıkarmaya, tarımı (ekonomiyi) ve nesli (gençliğin ahlâkını) bozmaya çalışır. Allah fesad çıkaranları sevmez. (Bakara, 204-205)

Gerçekte gizli ve sinsî din düşmanı olan münâfıklar, iktidara geldikleri ülkelerde açıkça din düşmanlığı yapmaya ve inananlar üzerinde baskı kurmaya başlayınca,

Âdetullah'ın gereği o ülkede bereket kalkar, ardından kıtlık, kuraklık ve tarım ürünlerinde pahalılık derken ekonomik dengeler bozulur ve insanlar huzursuz olur.

NAFAKA

Yüce Allah buyuruyor:

İmkânı geniş (geliri çok) olan, nafakayı gelirine göre versin. Rızkı daralmış (geliri az) olan da Allah'ın kendisine verdiği kadarından (nafaka) versin. Allah hiç kimseyi verdiği imkândan fazlasıyla yükümlü kılmaz. Allah, her güçlükten sonra bir kolaylık verir. (Talâk, 7)

İnsanın doğal hayatını yaşayabilmesi için gerekli olan yeme, içme, giyinme, ev, ev eşyası ve ısıtma gibi şeylere **nafaka** denir. Nafakalar örf, âdet, yöre ve zamana göre farklı olabilir.

Kovandaki denge-düzenin gereği bal arılarını, **işçi arılar**, **erkek arılar** ve **arı beyi** şeklinde fiziksel ve organik açıdan farklı özelliklerle yaratan ve özellikleri doğrultusunda onlara farklı görevler veren Yüce Allah,

Toplumsal denge-düzenin ve üreme kanununun gereği, insanları fiziksel, organik ve psikolojik açıdan erkek-kadın şeklinde farklı özelliklerle yaratmış ve bu özellikleri doğrultusunda onlara farklı görevler vermiştir. İşte bu görevlerden biri de,

Yüce Allah buyuruyor:

Anneler çocuklarını tam iki yıl emzirirler. Bu, emzirmeyi tam yapmak isteyenler içindir. Onların (annelerin) örf ve âdete uygun bir şekilde yiyecekleri, giyecekleri çocuğun babasına aittir. Hiç kimse gücünün yetmediği bir şeyle yükümlü tutulamaz. (Bakara, 233)

Kadın, binbir zahmet çekerek doğurduğu yavrusunu kucağına alıp emzirirken ve doyasıya sevip annelik psikolojisini yaşarken, ekmek parasını düşünmeyecek ve yavrusunu kendi yetiştirecek.

Baba da eşinin ve yavrusunun nafakasını kazanmak için dışarıda çalışıp çabalayacak, her çeşit olumsuzlukları göğüsleyecek ve yuvasına içi dolu poşetlerle dönecek. İşte eşler arası sevgi, aile mutluluğu ve çocukların doğal psikolojisi, bu fitratın korunmasına bağlıdır. Çünkü Allah erkeği ve kadını bu fitrat üzerine yaratmıştır.

Nafaka kimlere farzdır?

Bir kadının kendine özel malı, mülkü ve geliri olsa bile onun nafakası yine kocasının üzerine farzdır. Kocasının onun malına, mülküne karışamaz ve eve katkı yapması için zorlayamaz.

Kız çocuklarının evleninceye ve erkek çocuklarının erginlik çağına gelinceye kadar nafakaları babalarının üzerine farzdır. Bedensel özürlü ya da aklî dengesini bozuk erkek çocuklarının nafakası da babalarının üzerine farzdır.

Eşini ve yavrularını terk edip onları aç ve açıkta bırakan erkekler, âhiret âleminde bu korkunç vebâlin cezasını kat kat çeker ve dünyada da yaşlılıklarında sürüm sürüm sürünürler.

Durumu iyi olan çocukların fakir olan anne, baba, dede ve büyük anne gibi usûl (üstsoy) larına bakmaları yani nafaka vermeleri de farzdır. Kız ve erkek çocukları bu konuda eşit olup aynı oranda katkı yaparlar.

Fakir bir kişinin nafakası, öncelikle ona en yakın olanlara farzdır. Eğer kız ve erkek çocukları gibi yakınlıkları eşit olursa, nafakaya eşit oranda katkı yaparlar. Eğer biri daha yakınsa, örneğin bir kimsenin sadece bir kızı ile bir de oğlunun oğlu (torunu) olsa, kızı birinci derecede daha yakın olduğundan, onun nafakası toruna değil kızın üzerine farz olur.

NAMAZ NASIL KILINIR

İslâm'ın yani müslüman olmanın birinci şartı, anlamını bilerek ve kalben inanarak “kelime-i şehâdet” getirmek ve ikinci şartı da bilinçli olarak ve ihlâs ile namaz kılmaktır. Çünkü kelime-i şehâdet îmanın özü, namaz da îmanın dış yapısı ve doğal ambalajı (koruyucusu) dur.

Doğal ambalajı (koruyucu kabuğu) soyulan meyveler kısa zamanda kararıp bozulduğu gibi namaz kılmayanların kalpleri de zamanla kararıp bozulur ve Allah korusun son nefeste âhiret âlemine îmansız gidebilirler.

Namaz îmanın doğal ambalajı (koruyucusu), dinin direği ve ruhun gıdası olduğundan Allah (c.c.), namazı hac ve zekât gibi sadece zenginlere değil, akıllı olup erginlik çağına eren kadın-erkek bütün müslümanlara farz kılma ve herkesin bu nimetten yararlanmasını sağlamıştır.

Ancak, kıldığımız namazların Allah katında kabul olması ve mahşer yerinde **mîzanımızın** sevap bölümüne konup bizi cennete taşıması için namazın farzlarını, vâciplerini ve sünnetlerini çok iyi bilmemiz ve uygulamamız gerektiğinden,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Çocuklarınız yedi yaşındayken onlara namazı emredin; on yaşına gelince kılmazlarsa (hafifçe) dövün. (Ebû Dâvûd)

Atalarımız, “Kuş yuvada gördüğünü yapar” demişler. Çocuk küçük yaşta namaz kılınan bir yuvada büyürse, annesi, babası namaz kılarken onlarla birlikte yatıp kalkarsa ve Besmeleden başlayıp bazı kısa sûreleri ve namazda okunan duaları yedi yaşına kadar öğrenirse,

Küçük yaşta namaz konusunda azımsanmayacak kadar bilgi, görgü ve deneyim sahibi olur ve yedi yaşına geldiğinde kendi kendine namaz kılacak duruma gelir.

Namazın alt yapısı

Üst düzeydeki bir devlet memurunun yanına giderken kılık kıyafetimizi gözden geçirdiğimiz gibi Allah'ın (c.c.) huzuruna girerken de kılık kıyafetimizi gözden geçirelim ve öncelikle namazın dışındaki altı şartı yerine getirelim.

1- Hadesten Tahâret: Gusûl gerekiyorsa, baştan aşağı yıkanıp gusûl abdesti alalım. Gusûl gerekmiyorsa, sadece namaz abdesti alalım ve bedenimizin en fazla kirlenen yerlerini temizleyelim.

2- Necasetten Tahâret: Bedenimizin, iç, dış giysilerimizin ve namaz kılacağımız yerin temiz olmasına dikkat edelim ve dînî açıdan necis olan kolonya gibi alkol içeren maddelerden sakıyalım.

3- Setr-i Avret: Dışarı çıkarken ve namazda örtülmesi “farz” ve başkalarının bakmaları haram olan yerlere “avret” ve onları örtmeye “setr-i avret” denir. Namazda erkeklerin göbekten diz kapağı altına kadar olan kısmı, kadınların ise yüzleri ile elleri dışında vücutlarının her yeri avrettir.

4- İstikbâl-i Kible: Namazda İstikbâl-i Kible yani Mekke'deki Kâbe'ye dönmek farzdır.

5- Vakit: Namazların belirli vakitleri vardır ve her namazı vaktinde kılmak farzdır. Bu nedenle Allah'a ve âhiret gününe inananlar günlük yaşamlarını namaz vakitlerine göre düzenlemeli ve zorunlu kalmadıkça bir vakit namazı kazaya bırakmamalıdır.

6- Niyet: İhlâs ile ve Allah rızası için hangi namazı kılacağını bilmesi ve gönlünden geçirmesi demektir. Örneğin, “niyet ettim Allah rızası için bugün-kü öğle namazının farzını kılmaya” gibi.

Namaza giriş

Önce niyet edilir ve niyetten sonra erkekler baş parmak uçları kulağın yumuşağına değecek kadar, kadınlar da parmak uçları omuz hizasına gelecek kadar ellerini kaldırarak “**Allahu Ekber**” (en büyük Allah'tır) diye tek-bir alırlar. Elleri kaldırmak sünnettir, özür nedeni ile elinin birini ya da ikisini kaldıramayanlar ellerini kaldırmadan tekbir alırlar.

Tekbirle birlikte erkekler sağ elin baş ve küçük parmaklarını halka yapıp sol elin bileğini kavrar ve ellerini göbeğin altına koyarlar. Kadınlar baş ve küçük parmaklarını halka yapmadan ellerini düz bir şekilde göğüslerinin üzerine koyarlar.

Eller bağlandıktan sonra “**Sübhâneke'llâhümme ve bi hamdik, ve tebârekesmük, ve teâlâ ceddük, ve lâ ilâhe gayrük**” (Ey Allahım! Seni tesbih, tenzih eder, Sana hamd-ü senâda bulunurum Senin adın mübârektir, Senin azametinin ve celâlin pek yücedir ve Senden başka ilâh yoktur) okunur.

Sübhâneke'den sonra “**Eûzü billâhi min'eş-şeytânirracîm**” (Allah'ın rahmetinden kovulmuş olan şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım) ve “**Bismillâhirrahmânirrahîm**” (Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adı ile) okuyorum diye “**Fâtihâ**” ile kıraate (okumaya) başlanır.

Fâtihâ'yı farz namazlarının ilk iki rek'atında ve diğer namazların her rek'atında zammi sûreden önce okumak Hanefî'de vâcib, Şâfi'de ise na-

mazların her rek'atında Besmele ile birlikte Fâtiha'yı okumak farzdır. Fâtihâ'dan sonra “**Âmin**” (duamızı kabul et) demek sünnettir.

Fâtihâ'dan sonra Hanefî'de Besmele çekmeden, Şâfi'de ise Besmele çekerek bir sûre ya da bir kaç âyet okunur ve kıraatten sonra “Allahu Ekber” diye tekbir alınıp rükû'a gidilir.

Rükû'da, erkekler parmakları açık olarak dizlerini tutar, dirseklerini bükmez, baş ve sırtları aynı hizada düz durur. Kadınlar erkekler kadar eğilmezler, dirseklerini bükerek yanlarına yapıştırırlar ve parmaklarını açmadan ellerini dizlerinin üzerine koyarlar.

Rükû'da, “**Sübhâne Rabbiyel Azîm**” (pek büyük olan Rabbimi her türlü noksan sıfatlardan tenzih ederim) diye üç, beş ya da yedi defa tesbih edildikten sonra “**Semi'Allahu limen hamideh**” (Allah kendisine hamd edenin hamdini kabul eder) diye rükû'dan doğrulur ve doğrulduktan sonra “**Rabbenâ leke'l-hamd**” (ey Rabbimiz, hamd ve övgü sana aittir) denir.

Rükû'dan doğrulup Yüce Allah'a hamd-ü senâ ettikten sonra “Allahu Ekber” diye secdeye gidilir. Secdeye giderken önce dizler, sonra eller, sonra alın ve burun yere konur. El parmakları bitişik ve uçları baş hizasına gelecek şekilde yere konur ve iki elin arasına secde yapılır. Ayaklar dikilir ve parmak uçları kible yönüne bükülür.

Erkekler karınlarını uyluklarına yapıştırmayıp arada boşluk bırakır ve kollarını da bileklerinden üst kısmını yerden ve iki yanlarından ayırırlar. Kadınlar daha toplu olmaları için karınlarını uyluklarına yapıştırır ve kollarını da yanlarına yaklaşıtırlar.

Secde'de, “**Sübhâne Rabbiye'l-A'lâ**” (en yüce olan Rabbimi her çeşit noksan sıfatlardan tenzih ederim) diye üç, beş ya da yedi defa tesbih ettikten sonra “Allahu Ekber” diye secdeden kalkılıp biraz oturulur, sonra tekrar “Allahu Ekber” diye ikinci secdeye gidilir. İkinci secde ile birinci rek'at tamamlanır ve “Allahu Ekber” diye ikinci rek'at için ayağa kalkılır.

İkinci rek'atta Sübhâneke ve Eûzü okunmayıp sadece Besmele ile Fâtiha ve zammi sûre okunur. Rükû ve secdeler yapıldıktan sonra oturulur ve “**Ettehiyyâtü li'llâhi ve's-salâvâtü ve't-tayyibât. Es-selâmü aleyke eyyühe'n nebiyyü ve rahmetu'llâhi ve berekâtüh. Es-selâmü aleynâ ve alâ ibâdi'llâhi's-sâlihîn. Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlüh**”. (Dil ile beden ile ve mal ile yapılan ibâdetlerin hepsi sadece Yüce Allah'a mahsustur. Ey şanı yüce Peygamber! Selâm, Allah'ın rahmeti ve bereketleri sana olsun. Selâm, bizlere ve Allah'ın sâlih kullarına da olsun. Şehâdet ederim ki, Allah'tan başka gerçek ilâh yoktur. Ve (yine) şehâdet ederim ki, Muhammed O'nun kulu ve Peygamberidir) okunur.

Üç ve dört rek'atlı namazlardaki ilk oturuşa “ka'de-i ûlâ” denir. Farz namazları ile vitir, öğle ve cuma namazının sünnetlerindeki ka'de-i ûlâ'da sadece “Ettehiyyâtü” okunur ve hemen üçüncü rek'ata kalkılır.

İkinci ve yatsının sünnetleri ile dört rek'atlı nâfilelerin ka'de-i ûlâ'sında (ilk oturduğunda) “Ettehiyyâtü” den sonra “Allahümme salli alâ ” ile “Allahümme bârik alâ” da okunur ve üçüncü rek'ata “Sübhâneke” ve “Eûzü” ile başlanır.

Farz namazlarının üçüncü ve dördüncü rek'atlarında sadece Fâtiha okunur. Farzların dışındaki namazların her rek'atında Fâtiha ile birlikte zammi sûre de okunur.

Namazlardaki son oturuşa “ka'de-i ahîre” denir. Ka'de-i ahîre'de “Ettehiyyâtü” den sonra “Allahümme salli alâ” ve “Allahümme bârik alâ” ile birlikte “Rabbenâ âtinâ” ve “Rabbenağfirlî” duaları da okunur ve sonra selâm verilip namazdan çıkılır.

Sevbân radiyallahu anhü diyor ki:

*Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, selâm verip namazdan çıkınca üç defa istiğfar eder (yani “**estağfirullah, estağfirullah, estağfirullah**” der) ve “**Al-lahümme ente's-selâm ve minke's-selâm tebârekte yâ ze'l-celâli ve'l-ikrâm**” (Allahım! Selâm sensin. Selâmet ve esenlik sendendir. Ey azamet ve ikram sahibi Allahım, sen hayır ve ikramı bol olansın) derdi.* (Müslim-Nesâî-Ebü Dâvûd-Tirmizî)

NANKÖRLÜK

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Rabbiniz size şöyle bildirmişti: “Eğer şükrederseniz, elbette size (nimetlerimi) arttırdım. Eğer nankörlük ederseniz, kuşkusuz azabım da çok çetindir”. (İbrahim, 7)

Nankörlük ne demektir?

Farsça, nan (ekmek) ile kör (görme özürlü) den birleşik bir kelime olan **nankör**, ekmeğe körlük eden yani nimetleri görmemezlikten gelip aşağılayan ve şikâyet eden demektir.

Şükür ve nankörlük iki karşıt kutup gibidir. Biri bolluğun, mutluluğun ve diğeri de kıtlığın ve huzursuzluğun simgesidir. Şükreden kimse gerçekte

nimetlere yani elmaya, portakala değil onları yaratana şükreder, onları yaratan Allah (c.c.) de şükreden kuluna bolluk, bereket kapılarını açar.

Bu nedenle şükreden kullar bu dünyada huzur, mutluluk, bolluk, bereket ve güven içinde yaşar ve âhiret âleminde de o güzelim cennete kavuşurlar. Çünkü Allah (c.c.): “Eğer şükrederseniz, elbette size (nimetlerimi) arttırırım” buyuruyor.

Nankörlük edenler de gerçekte nimetlere değil, nimetleri yaratana karşı saygısızlık yaptıkları ve azımsayıp Allah'ın takdirine razı olmadıkları için, Allah (c.c.) de onlara bereket kapılarını kapatır.

Bu nedenle nankörlük edenler bu dünyada darlık, sıkıntı, stres ve bunalım içinde yaşar ve âhiret âleminde de o korkunç cehennemde çetin bir azap çekerler. Çünkü Allah (c.c.): “Eğer nankörlük ederseniz, azabım da çok çetindir” buyuruyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki biz Lokman'a, Allah'a şükret diye hikmet (ilmini) verdik. Çünkü kim şükür ederse, gerçekte kendi yararına şükreder. Kim de nankörlük ederse, Allah ganîdir (kimsenin şükrüne ihtiyacı yoktur), her hamd'e lâyıktır. (Lokman, 12)

Göklerin ve yerin tek egemeni olan Allah (c.c.) kuşkusuz her şeyden ganîdir, yani hiç kimsenin şükrüne ihtiyacı yoktur. Kim böbürlenip ve büyüklük taslayıp nankörlük ederse, bunun zararı kendi aleyhine olduğu gibi kim de nimeti Allah'tan bilip şükrederse, bu da onun kendi yararınadır. Çünkü bunların hepsi amel defterine yazılır ve mahşer günü sevap ya da günah olarak mîzanına konur.

Nankörlük ettikleri için helâk olan bir toplum

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Sebe (kavmi) için meskun (sâkin) oldukları yerde bir ibret vardır. Sağ veollarında iki (taraf)ta bahçeleri vardı. (Peygamberleri onlara dedi ki:) Rabbinizin rızından yiyin ve O'na şükredin. İşte ne güzel bir belde ve çok bağışlayan bir Rab!

Ama onlar (şükürden) yüz çevirdiler; bunun üzerine Arim selini üzerlerine gönderdik. Onların iki bahçelerini (verimli arazilerini) buruk yemişli, acı ılgınlı ve biraz da sidre ağacı olan iki (harabe) bahçeye çevirdik.

İşte nankörlük ettikleri için onları bu şekilde cezalandırdık. Biz nankörlük yapanlardan başkasını cezalandırır mıyız? (Sebe, 15-16-17)

Belkıs'ın zamanında başkent olan Yemen'deki Sebe şehrinin, sağ, solu (doğusu, batısı) her çeşit tarım ürünlerinin bol bol yetiştiği bahçelerle çevrili, havası, suyu çok güzel ve insanları sağlıklı idi.

Peygamberleri onlara dedi ki: “Rabbinizin rızkından (bol bol) yiye ve O'na şükredin (kulluk görevinizi yapın). İşte (havası, suyu) ne güzel bir belde ve (günahları) çok bağışlayan bir Rab!”

Zamanın her çeşit meyvelerini ve sebzelerini bol bol yiyen, tertemiz havayı soluyan ve şifalı kaynak sularını içen ve bu nedenle çok sağlıklı olan Sebe kavmi (halkı), ne yazık ki şükür yerine nankörlük ettiler ve büyüklük taslayıp Allah'a isyan ettiler.

Tevbe etmeleri için Allah (c.c.) onlara zaman tanıdı ve hemen helâk etmedi. Ancak onlar tevbe yerine işi daha da azıtınca, gökten şiddetli yağmurlar yağmaya başladı ve gerçekte ilâhi nimet olan verimli arazileri sel suları altında kaldı. Şiddetli yağışların etkisiyle barajlarının duvarları da yıkılınca, o güzelim ülke nankörlüklerinden dolayı korkunç harabeye dönüştü.

Peygamberimiz (s.a.v.) bir gün hanımlara şöyle buyurdu:

Ey kadınlar topluluğu! Sadaka veriniz ve çok istiğfar (tevbe) ediniz. Çünkü ben, cehennem ehlinin çoğunluğunun sizden olduğunu gördüm.

Oradaki kadınlardan biri: “Niçin biz cehennem ehlinin çoğunluğuyuz?” diye sordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Çünkü siz çok lânet eder ve kocalarınıza karşı nankörlük edersiniz”.

(Müslim-Tirmizî)

Kuşkusuz kadınların hepsi nankör değildir ve içlerinde pek çok sâliha hanımlar vardır. Çünkü peygamberleri ve evliyalı doğuranlar da kadındır. Ne yazık ki çoğunluğu azıcık kızdığı zaman yavrusuna bile lânet eder ve eşlerine karşı da nankör davranıp gördükleri iyilikleri unutuverirler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanlara şükür (teşekkür) etmeyen, Allah'a da şükür etmiş olmaz.

(Ebû Dâvûd-Tirmizî)

NEFS-İ EMMÂRE VE LEVVÂME

Yüce Allah buyuruyor:

Nefsini kötülüklerden arındıran kuşkusuz felâha kavuşmuştur. Nefsinin kötülüklerini (içine) gizleyip örten de mutlaka zarara uğramış (cezasını çekecek) tir. (Şems, 9-10)

Felâh ne demektir?

Dünyada her çeşit sıkıntılardan ve gönül darlığından kurtulup ruhsal huzura kavuşmaya ve âhirette cehennem azabından kurtulup cennete kavuşmaya **felâh** denir.

İnsanın felâha kavuşması, nefsinin kötü huylardan, içini ve dışını günahlardan arındırmasına yani nefsinin **emmârelikten** kurtarıp en azından **levvâmeliğe** çıkarmasına bağlıdır. Bunun dışında başka bir alternatif yoktur. Bunu başarabilmek için de öncelikle nefsimizi yani kendimizi bilelim ve bu yolda gerçekten azimli, sabırlı ve kararlı olalım.

Madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası ve canlı varlıkların en üstünü olan insanda; hayat-ı tabii, hayat-ı nebâtî, hayat-ı hayvânî ve hayat-ı rûhânî olmak üzere dört farklı hayat vardır.

Hayat-ı tabii: Doğal hayat demektir ve bu hayatın en alt derecesidir. Bitki, hayvan ve insan gibi tüm canlı varlıkların hücrelerinde, taze tarım ürünlerinde, tohumlarda ve yumurtalarda doğal hayat vardır. Takdir olunan doğal hayatı tükenen hücreler ölür, tarım ürünleri çürür ve yumurtalar bozulur.

Hayat-ı nebâtî: Bitkisel hayat demektir ve bu doğal hayatın bir üst derecesidir. Bu hayata sahip olan bitki, hayvan ve insan türü varlıklar, bitkisel hayatları ile havayı solur, yediği, içtiği gıdaları sindirip hücreye dönüştürür ve gelişip büyürler. Takdir olunan bitkisel hayatı tükenen varlıkların tüm sistemleri durur, bitkiler kurur, hayvanlar ve insanlar ölüp aslına (toprağa) dönüşür.

Hayat-ı hayvânî: Hayvansal hayat demektir ve bu bitkisel hayatın bir üst derecesidir. Hayvansal hayat bitkilerde olmaz ve bu nedenle onlar zevk ve acı duymaz. Mikroplardan fillere ve kuşlardan balinalara kadar her çeşit hayvanda ve insanlarda hayvansal hayat vardır. Hayvansal hayata sahip olan varlıklar, şehvet ve öfke gibi nefsânî duygularının etkisi ile isteğe bağlı olarak hareket ederler. Karınları acıkınca gıdalarını arayıp bulurlar, yediklerinin tadını alırlar, eşleri ile çiftleşip ürerler, yavrularını gözetirler, düşmanları ile boğuşurlar ve

hastalanıp acı çekerler. Takdir olunan hayvansal hayatı tükenen hayvanlar ve insanlar can acısı çekerek ölür ve sonra aslına (toprağa) dönüşürler.

Hayvansal hayata “**nefis**” ve hayvansal hayatın **şehvet, öfke, onur, benlik, kin, kibir, ihtiras, ucub (böbürlenme)** ve **acelecilik** gibi özelliklerine de “**nefsânî duygular**” denir. İşte ormandaki canavarlar, denizdeki balıklar, havadaki kuşlar, cadde ve sokaklardaki kediler, köpekler, bu nefsânî duygularının etkisiyle birbirine saldırır, boğuşur ve çevrelerinde egemen olmak isterler.

Ne yazık ki, akıllı ve bilinçli varlıklar olan insanlar da aynı duyguların etkisiyle birbirine saldırır, aralarında korkunç savaşlar olur, milyonlarca insan ölür, ülkeler harap olur ve sonuçta savaşı kazananlar da, kaybedenler de ölüp kara toprağa dönüşür.

Hayat-ı rûhânî: Ruhsal hayat demektir ve bu hayat, diğer hayatların çok üstündedir. Ruhsal hayat, yeryüzündeki varlıklar içinde sadece insanlarda vardır ve insanları hayvanlardan ayıran da işte bu ruhsal hayattır.

İnsanın fiziksel açıdan en güzel bir şekilde yaratılması, akıllı, bilinçli varlık olması, yeryüzüne egemen olması, kendi varlığını bilmesi, Rabbine bilinçli ibâdet etmesi ve cennete aday olması gibi tüm güzellikler, sadece ruhsal hayata sahip olduğu içindir.

Ancak!

Bir insanın ruhsal hayata sahip olması, felâha kavuşması için yeterli değildir. Çünkü bedensel açıdan olgunlaşmamız ve dünya âlemindeki yaşam koşullarına uyum sağlayacak bir yapıya kavuşmamız için, ana karnı denilen doğal laboratuvarında yaklaşık dokuz ay çeşitli kimyasal ve fiziksel işlemlerden geçmemiz gerektiği gibi,

Ruhsal açıdan olgunlaşmamız ve cennetler âlemindeki yaşam koşullarına uyum sağlayacak bir yapıya kavuşmamız için de, bu dünya laboratuvarında hayvansal hayatımızın simgesi olan nefsimizle kıyasıya cihad etmemiz ve onu en azından **emmâre** bataklığından kurtarıp **levvâme** derecesine çıkarmamız gerekmektedir.

Nefs-i emmâre nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

(Yusuf dedi ki:) Ben nefsimi temize çıkaramam. Çünkü nefis şiddetle kötülüğü emreder; ancak Rabbimin koruması başka! Kuşkusuz Rabbim çok bağışlayıcı, çok esirgeyicidir. (Yûsuf, 53)

Kölesi Hz. Yûsuf'a çılgınca âşık olan ve bu yasak aşkından dolayı âdeta cinsellik komasına giren Züleyhâ'nın, yatağa uzanıp **gel** çağrısına **hayır** diyebilen Hz. Yûsuf gibi bir Peygamberin, “Ben nefsimi temize çıkaramam” dediği nefs-i emmâre, gerçekten en tehlikeli hayvansal duygumuzdur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hiçbir gölgenin olmadığı o günde, Allah yedi sınıfı Arş'ın gölgesinde gölgelendirecektir.

(İşte bunlardan biri,)

Mevki ve servet sahibi güzel bir kadının gayr-i meşrû cinsel dâvetine, ben Allah'tan korkarım diye olumsuz yanıt verenler. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cehennem nefse hoş gelen şeylerle (eğlencelerle) perdelenmiş, cennette nefsin istemediği şeylerle (sabır, sebat ve ibâdetlerle) perde-lenmiştir. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gerçek pehlivan güreşte rakibini yenen değil, öfkeleniği zaman nefesine hâkim olan (nefsini yenen) dir. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Akıllı kişi, nefesine hâkim olan ve ölümden sonrası için çalışandır. (Tirmizî-Ibni Mâce)

Ruh ile sonsuzlaştırılan, akıl ile bilinçlendirilen ve cennetin adayı olan insanın gerçek görevi, hayvansal hayat ile ruhsal hayat arasında bocalamak değil, ruhsal hayattan yana kesin tavrını koyup nefsin **emmâre** bataklığından kurtarıp **levvâme** derecesine çıkarmak ve bunu başarınca kadar nefsi ile mücadeleye devam etmektir.

Nefs-i levvâme nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

(Pişmanlık duyup) kendini çok çok kınayan nefse yemin ederim.

(Kıyâme, 2)

Mübâlağa veznindeki levvâme pişmanlık duyma, vicdan azabı çekme, kendini çok çok kınama ve ayıplama demektir. Gönlü uyanan, gerçekleri araştıran ve yapmış olduğu günahlarından dolayı içi yanıp ah diye pişman olan kimsenin, öncelikle “nasuh tevbesi” yapması ve bu kapıdan “levvâme” mâkamına giriş yapması gerekir.

Nasuh tevbesi nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Nasuh tevbesi ile Allah'a tevbe edin. Umulur ki Rabbiniz sizin seyyiât (günah) larınızı örter ve sizi alt tarafından ırmaklar akan cennetlere koyar. (Tahrîm, 8)

Geriye dönüşü olmayan gerçek ve samimi tevbeye **nasuh tevbesi** denir. Tevbenin nasuh yani gerçek ve samimi olması için öncelikle günahlardan kopmak, yaptıklarına pişman olmak ve ileride artık günah işlememeye kesin kararlı olmak gerekir.

Günahlardan kopmayan, yaptığına pişman olmayan ve ileride artık günah işlememeye kesin kararlı olmayanların, sadece dilleri ile “estağfirullah, estağfirullah” demeleri nasuh tevbesi değildir.

Allah dostlarından birine “Nasuh tevbesi nedir?” diye sormuşlar. “Günahlara karşı kin besleme ve hatırlayınca nefret etmedir” buyurmuş. Bu tanımlamaya göre, günahlarına karşı kin beslemeyen ve yaptıklarını hatırlayınca nefret etmeyenlerin tevbesi nasuh tevbesi değildir.

Tevbenin gerekçesi

Dev dalgalarına yakalanan ve batma tehlikesi geçiren gemideki yolculara, “can yeleklerini giyin” diye uyarı yapıldığı gibi Yüce Rabbimiz de sınavlarda başarılı olamayan ve nefs-i emmâre engelini aşamayıp günah bataklıklarında boğulma tehlikesi geçiren kullarına, **“Ey îman edenler! Nasuh tevbesi ile Allah'a tevbe edin”** diye uyarıyor ve kesinlik anlamında **“Umulur ki Rabbiniz sizin seyyiât (günah) larınızı örter ve sizi alt tarafından ırmaklar akan cennetlere koyar”** buyuruyor.

Kökeni şehvet, öfke, onur, benlik, kin ve kıskançlık gibi nefs-i emmârenin duygularına dayanan günahların baskısından, stresten, sıkıntıdan, gönül darlığından ve ruhsal bunalımdan kurtulmak ve âhirette o güzelim cennete kavuşmak için elimizde tek seçeneğimiz var. Allah'ın (c.c.) uzatmış olduğu tevbe ipine sarılalım ve geriye dönüşü olmayan **nasuh tevbesini** yapalım!..

Tevbeden sonra

Nasuh tevbesi yapıp günahlarından arınan kimse bid'atlardan kaçınıp Allah'ın (c.c.) emirlerine ve Peygamberimiz (s.a.v.) in sünnetlerine sımsıkı sarılsa, ayrıca her zaman ve her yerde Allah'ı (c.c.) zikretse (hatırlasa), gönlü nurlanıp tatmin olur, îmanın tadını alır ve gerçek kimliğine kavuşur.

Yüce Allah buyuruyor:

İyi bilin ki, gönüller ancak Allah'ın zikri ile tatmin olur. (Ra'd, 28)

Gönüllerin mânevî gıdası zikirdir. Susuz kalan çiçekler sararıp solduğu ve sonuçta öldüğü gibi mânevî gıdadan yoksun kalan gönüller de sararıp solar yani daralır, sıkılır ve sonuçta ölür. Gönülün ölümü, dinde duyarsızlık, gaflet ve ruhsal bunalım demektir.

Allah'ı unutup gaflet bataklığına batanlar, her çeşit günahları açıkça işleyenler ve sonuçta ruhsal bunalıma girenler, kendi geleceklerini karartıkları gibi toplumsal denge-düzeni de bozar ve her çeşit ahlâksızlığın yaygınlaşmasına neden olurlar.

Gönül darlığından, ruhsal bunalımdan ve nefs-i emmârenin kötü huylarından kurtulup nefs-i levvâme derecesine çıkmak için, ilâhî emirleri uygulayalım, yasaklarından kaçınalım, her zaman ve her yerde, **Allah Allah** ya da **Lâ ilâhe illallah** diye zikir edelim ve gâfillerden olmayalım.

Eğer geri adım atmadan, nefis, şeytan ve arkadaş engeline takılmadan yolumuza devam edersek, gafletten kurtulup îmanın tadını alır, ruhsal huzura ve gerçek kimliğimize kavuşuruz. İşte o zaman dünyamız değişir, güzel rüyalar görmeye ve gönlümüze ilhamlar gelmeye başlar.

Nefs-i emmârenin şehvet, öfke, onur, benlik, kıskançlık ve dünya sevgisi gibi kötü huylarından bir bir arındıkça, günahlardan tiksiniş nefret etmeye ve ibâdetlerin tadını almaya başlarız.

Bıkkınlık getirmeden sabırla yolumuza devam etsek, gördüğümüz güzel rüyalara ve küçük kerâmetlere takılıp kalmasak ve dînî yaşantımızdan asla tâviz vermesek, gönlümüz uyanmaya, ufkumuz açılmaya ve nefs-i levvâmeyi de aşip daha üst derecelere yükselmeye başlarız.

NEMRUD VE HZ. İBRAHİM

Nemrud kimdir?

Tarihin en kanlı diktatörlerinden biri olan Nemrud, Bâbil Devletinin hükümdarı ve o dönemde dünyanın en gelişmiş yöresi olan Mezopotamya bölgesinin tek hâkimi idi. Ne yazık ki mâkamına, mevkiine güvenip haddini aştı ve ilâhlık davasına kalkıştı. Çeşitli mücevherlerle süslü heykellerini ülkenin her tarafına diktirdi ve insanların bunlara saygı duruşu yapmalarını (tapınmalarını) emretti.

Bâbil halkı putperestti ve milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki yıldızlara tapınıyorlardı. Bu nedenle tapınakları ve çeşitli putları vardı ama Nemrud'un süslü püslü heykellerini de benimsediler ve saygı duruşu adı altında onlara da tapınmaya başladılar.

“Alan da memnun, satan da memnun” diye bir söz vardır. Tapanlar da memnundu, tapılan da memnundu ve şeytan hepsinden daha memnundu ama Nemrud korkulu rüyayı görünceye kadar!

Mâkamına, mevkiine ve ordusuna aşırı güvenen Nemrud, bir gece korkulu rüya görüp uyanmış ve ertesi günü ünlü rüya yorumcularını toplayıp onlara rüyasını yorumlamalarını emretmiş.

Yorumcular söz birliği ile “bu yıl bir erkek çocuk doğacak ve senin helâkın onun elinde olacak” deyince, ilk önlem olarak bir yıl doğum yasağı ilân etmiş ve ardından şehri ikiye bölüp erginlik çağındaki erkeklerle kadınları birbirinden ayırmış.

Haddini aşırıp ilâhlık taslayan, süslü püslü heykellerini belirli yerlere diktirip insanları kendisine taptıran ve Mezopotamya bölgesinin en güçlü, en kanlı diktatörü olan Nemrud, şimdi bir çocuğun doğmasından korkuyor ve önlemler üstüne önlemler alıyordu.

Peki başarılı olabildi mi?

Doğum yasağının gizlice çiğnenmemesi için iri yapılı cellâtlar kılıçlarını sallayarak halkın arasında dolaşıp korku salıyor ve Nemrud, **takdir-i ilâhî** yi bozmak için **kaderle** savaşıyordu.

Nemrud tüm önlemleri almıştı ve her şey onun kontrolü altında idi ama bir gün saraydan çok önemli bir dosyanın acele getirilmesi gerekti ve saray kadınlar bölümünde idi.

Nemrud en çok güvendiği adamı Âzer'e, "Gizlice saraya git, filân dosyayı al ve hemen gel" dedi ve "sakın evine uğrama, eşinle ve başka kadınlarla görüşme" diye tehditle karışık uyarılar da yaptı.

Nemrud'a çok bağlı olan Âzer, gizlice saraya giderken eşi onu karşından gördü ve hemen koşup geldi ve kolundan tutup zorla eve götürdü. Nemrud'un korkusundan Âzer evde fazla kalmadı ama eşi hâmile kaldı ve Nemrud, kadere karşı yaptığı savaşı kaybetti.

Hız. İbrahim'in doğumu

Âzer'in eşi hâmile kaldığını anlayınca bunu en yakınlarından bile gizledi ve yavrusunu nerede, nasıl doğuracağını düşünmeye başladı. Doğum sancısı başlayınca gizlice evden çıktı ve önceden belirlediği Urfa Kalesinin eteklerindeki yedi mağaradan Nakşin (Dergâh) mağarasına gitti ve orada yavrusu Hız. İbrahim'i doğurdu.

Mağaranın içinde Allah'ın (c.c.) ezelde Hız. İbrahim için yarattığı ve tadı zezem suyuna çok benzeyen şifalı bir kuyu vardı. Hız. İbrahim'in annesi o şifalı sudan içince, stresten kurtulup gönlü rahatladı, yavrusunu yıkayıp temizledi ve kucağına alıp emzirdi. Ancak akşam üzeri hava kararınca, o ıssız ve karanlık mağarada yavrusunu yapayalnız bırakıp evine gitme zorunluluğunda kaldı.

Evine gitti ama o gece hiç uyuyamadı ve sabahı zor bekledi. Sabahın ilk ışıkları ile birlikte yine gizlice yavrusunun yanına gelirken, mağaranın kapısında iki aslanın durduğunu görünce hem korktu hem de "ah! Bunlar benim yavrumu parçalayıp yemişlerdir" diye ağlamaya başladı. Aslanlar: "Ey İbrahim'in annesi, korkma! Biz İbrahim'i korumak için burada bekliyoruz" dediler ve Hız. İbrahim'in annesi mağaraya yaklaşınca çekilip gittiler.

Annesi her gün gizlice mağaraya gelip yavrusunu emziriyor ve altını temizleyip evine gidiyordu.

Nemrud'un koymuş olduğu doğum yasağı kalkınca ve yeni doğan çocuklar biraz büyüüp gelişince, o da yavrusunun elinden tutup eve getirdi ve Hız. İbrahim için yeni bir dönem başladı.

Hız. İbrahim'in tebliğ görevine başlaması

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Onlara İbrahim'in haberini de oku (anlat).

Hani o, babasına ve kavmine: "Neye tapıyorsunuz?" demişti.

(Kavmi:) "Putlara tapıyoruz ve tapmaya devam da edeceğiz" dediler.

(İbrahim:) "Peki, dua ettiğiniz zaman onlar sizi işitiyor mu? Ve (taptığınız zaman) size bir fayda ya da (tapmadığınız zaman) size bir zarar verebiliyorlar mı? dedi.

Hayır ama biz atalarımızı böyle tapınırken bulduk (gördük) dediler.

(Şuarâ, 69-74)

Önce dokuz ay kadar ana rahmi denilen dar ve karanlık bir yerde, sonra yıllarca ana rahmine benzeyen dar ve karanlık bir mağarada yaşama zorunluluğunda kalan Hz. İbrahim, şimdi Urfa gibi bir şehirde ve kalabalık bir toplumun arasında idi ama babası dahil toplumun hepsi putperestti.

Hz. İbrahim, “Neye tapıyorsunuz? düşündünüz mü? dua ettiğiniz zaman onlar (taş parçaları) sizi işitiyor mu? ve (taptığınız zaman) size bir fayda ya da (tapmadığınız zaman) size bir zarar verebiliyorlar mı?” gibi sorular yönelterek onları uyarmasına rağmen “Biz atalarımızı böyle tapınırken bulduk (gördük)” diyor ve bunun dışında hiçbir şey dinlemiyorlardı.

Hz. İbrahim'in babası ile mücadelesi

Yüce Allah buyuruyor:

O (İbrahim) babasına dedi ki: “Babacığım! İşitmeyen, görmeyen ve sana hiçbir fayda sağlamayan bir şeye niçin tapıyorsun? Babacığım! Gerçekten sana gelmeyen (mânevî) bir ilim bana geldi. Şu halde bana tâbî ol da seni dosdoğru bir yola çıkarayım. (Meryem, 42-43)

Hz. İbrahim taştan ve ağaçtan putlar yapıp satan ve aşırı putçu olan babası Âzer'i, “Babacığım! İşitmeyen, görmeyen ve sana hiçbir fayda sağlamayan bir şeye (taş ve ağaç parçalarına) niçin, niye tapıyorsun?” bunu hangi akl-ı selim (sağduyu) kabul eder diye uyardıktan sonra,

“Babacığım! Gerçekten sana gelmeyen (senin bilmediğin mânevî) bir ilim bana geldi. Şu halde (putlardan vazgeç ve) bana tâbî ol da seni dosdoğru bir yola çıkarayım” diye çok yalvardı.

(Babası:) “Ey İbrahim! Sen benim (tapındığım) ilâhlarımdan yüz mü çeviriyorsun? Eğer (onları aşağılamaktan) vazgeçmezsen, andolsun ki seni taşlarım. (Çekil karşımdan) uzun bir zaman benden uzaklaş (gözüme görünme)” dedi.

Hz. İbrahim, babacığım, babacığım diye cân-ı gönülden yalvararak onu tevhid dinine, Allah bir inancına ve cennete davet ederken, ne yazık ki babası îmana gelmediği gibi öz yavrusunu “Seni taşlarım” diye ölümle tehdit etti ve çekil karşımdan, “uzun bir zaman benden uzaklaş (gözüme görünme)” diye hakaret edip kovdu.

Hz. İbrahim'in ateşe atılması

Hak olsun, bâtil olsun her toplumun bayramları olduğu gibi Bâbillilerin de her yıl belirli bir günde kutladıkları bir bayramları vardı. Bayramları ta-

pınaktaki putlara (heykellere) saygı duruşu ile başlar, sonra şehrin dışında eğlencelerle devam eder ve dönüşte yine tapınağa gelip putlarına saygı duruşu yaparlardı.

Yine bir bayram günleri idi. Tapınaktaki saygı duruşundan çıkan Bâbilliler eğlenmek için sevinçle şehrin dışına giderlerken Hz. İbrahim arkalarından sessizce,

Yüce Allah buyuruyor:

Allah'a yemin ederim ki, siz çekilip gittikten sonra elbette putlarınıza gizlice bir şey yapacağım (diye yemin etti). (Enbiyâ, 57)

Bâbil tapınağında irili ufaklı çeşitli boyutlarda 72 adet put (heykel) vardı ve en büyükleri giriş kapısının tam karşısındaydı. Hz. İbrahim elindeki balta ile putların hepsini kırıp parçaladı, sadece büyük puta dokunmadı ve balta-yı onun boynuna astı.

Bayram dönüşü saygı duruşu için koşuşup tapınağa gelen Bâbilliler, ilâhlarının paramparça edildiğini görünce çılgına döndüler ve,

Yüce Allah buyuruyor:

Bunu ilâhlarımıza kim yaptı? Muhakkak ki o, zâlimlerden biridir, dediler. (Enbiyâ, 59)

Hız. İbrahim'in ilâhlarını sevmediğini bildikleri için ondan şüphelendiler ve bunu sen mi yaptın? diye sordular.

Yüce Allah buyuruyor:

(İbrahim dedi ki:) Belki de bu işi (üzerinde suç âleti bulunan) büyükleri (kıskançlığından) yapmıştır. Onlara sorun (bakalım ama), eğer konuşurlarsa! (Enbiyâ, 63)

Hız. İbrahim, "Allah bir" inancını yaygınlaştırmak ve ilâh diye tapındıkları putların kendilerini korumaktan bile âciz olduklarını açıkça kanıtlamak için ölümü bile göze almış ve putları kırmıştı.

Yüce Allah buyuruyor:

(Nemrud'un yakınları:) Eğer bir iş yapacak (ceza uygulayacak) sanız, onu (ateşte) yakın da ilâhlarınıza yardım edin! dediler. (Enbiyâ, 68)

Nemrud, kadın-erkek herkesin odun toplayıp Urfa Kalesinin önündeki alana getirmelerini, orada büyük bir ateş yakılacağını ve Hız. İbrahim'in o ateşe atılarak yakılacağını haber verdi.

Erkek, kadın, çoluk, çocuk, genç, yaşlı, hasta ve hatta bedensel özür-lüler bile ilâhlarına yardım etmek ve Hız. İbrahim'den intikam almak için

günlerce odun taşıyıp kalenin önündeki alana yığdılar ve taşıma işi tamamlanınca her tarafından tutuşturup yaktılar.

Hız. İbrahim'i ateşin ortasına fırlatmak için kalenin üstüne büyük bir mancınık kurdular, sonra Hız. İbrahim'i çırılçıplak soyup, ellerini, ayaklarını bağladılar ve mancınığın üzerine oturtular.

Melekler ağlaşıp Hız. İbrahim'e yardım etmek için Allah'tan izin isterken, sapık Bâbilliler şarkı söyleyip dans ediyor ve Hız. İbrahim'in ateşe fırlatılmasını sabırsızlıkla bekliyordı.

Nemrud'un emri ile mancınığın yayı çekildi ve Hız. İbrahim ateşe giderken havada Hız. Cebrâil yetişti. "İbrahiim! Benden bir isteğin var mı? Yardım edeyim mi?" dedi Hız. İbrahim "Hayır" deyince, "O halde Allah'tan iste" dedi.

Hız. İbrahim: "Allah'ın benim halimi bilmesi yeter! Hasbiyallahü ve ni'mel vekîl" deyince, Allah (c.c.): **"Ey ateş! İbrahim için serinlik ve selâmet ol"** buyurdu. Allah (c.c.): **"İbrahim için serin ve selâmet ol"** buyurunca, ateşin kimyası bozuldu ve Hız. İbrahim'in sadece el ve ayak bağlarını yakıp onu bağlardan kurtardı.

O Yüce Allah **ol** deyince neler olmaz ki! Düştüğü yer yemyeşil çimen oldu, kırmızı gül ve nergis çiçekleri ile doldu, yerden tatlı sular fışkırdı ve Hız. Cebrâil cennetten bir gömlek getirip Allah'ın "halîlim" dediği o tevhid kahramanı Hız. İbrahim'e giydirdi.

Hız. İbrahim'in ateşten çıkması

Yüce Allah buyuruyor:

Allah kendisine mülk (saltanat) verdi diye (böbürlenip azarak) Rabbi hakkında İbrahim ile tartışanı (Nemrud'u) görmedin mi? Hani İbrahim ona: "Benim Rabbim yuhî ve yümît (diriltir ve öldüren) dir" dedi. O: "Ben de diriltir ve öldürürüm" dedi. İbrahim: "Kuşkusuz Allah güneşi doğudan getiriyor; haydi sen de batıdan getir (bakalım!)" deyince, o kâfir şaşırıp kaldı. Allah zâlimler topluluğuna hidayet etmez. (Bakara, 258)

Aradan bir hafta geçmiş ve korkunç ateş kıpkızıl kızgın kor haline dönüşmüştü. Kalenin üstündeki en yüksek kuleden Hız. İbrahim'in ateşe atıldığı yeri izleyen Nemrud, onun yanmadığını görünce şaşkına döndü ve "ey İbrahim! Ateşten çıkıp buraya gelebilir misin?" dedi.

Hız. İbrahim çıplak ayakları ile kıpkızıl kızgın korların üzerinden yürüyerek Nemrud'un yanına gelince, "Ey İbrahim! Seni ateşte yakmayan Rabbin kimdir? diye sordu.

Hız. İbrahim: “Benim Rabbim **yuhyî** ve **yümîttir**” yani ölü toprak maddelerine hayat verip diriltir, sonra onları öldürüp tekrar toprak maddelerine dönüştürendir dedi.

Nemrud: “Ben de diriltir ve öldürürüm” dedi ve aklınca bunu kanıtlamak için zindandan iki mahkumu getirtip birini öldürdü ve diğerini serbest bıraktı.

Nemrud'un beyin yapısının hayat-ölüm gerçeğini kavramadığını gören Hız. İbrahim, tartışmaya girmeyip başka bir konuya geçti ve “Kuşkusuz Allah güneşi doğudan getiriyor, haydi sen de batıdan getir yani dünyayı tersine döndür bakalım” deyince, Nemrud apışıp kaldı ve bir cevap veremedi.

Evrene oranla atomun çekirdeğindeki protonlardan milyonlarca defa daha küçük olan dünyayı tersine döndürmeye gücü yetmeyen Nemrud, bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'a meydan okumaya kalkıştı ve Hız. İbrahim'e, “Rabbine söyle askerlerini göndersin de onunla savaşayım” dedi.

Nemrud'un bu sözünü duyan Hız. Cebrâil secdeye kapanıp ağladı ve “Allahım! Bana izin ver de gidip onları helâk edeyim” dedi. Allah: “Sen sâkin ol, bak ben onu nasıl helâk edeceğim” buyurdu.

Savaşa hazırlanan Nemrud göğe bakıp Allah'ın askerlerini beklerken, bir anda hava karardı ve yoğun yağmur bulutları gibi zehirli sivrisinekler ortalığı kapladı. Nemrud da askerleri de helâk oldu ve Hız. İbrahim de oradan hicret etti.

Hız. İbrahim'in Filistine hicreti

Yüce Allah buyuruyor:

(İbrahim:) “Doğrusu ben Rabbim'e (irâde ettiğı yere) gideceğim. O bana yol gösterir” dedi. (Sâffât, 99)

Hız. İbrahim eşi Sâre ve yeğeni Hız. Lût ile birlikte önce Harrân'a gidip orada bir müddet kaldı. Sonra oradan Şam'a, Mısır'a gitti ve sonuçta Filistin'e yerleşti.

NEVRÛZ BAYRAM MI?

Evet bayram ama kimin bayramı?

Hak olsun, bâtil olsun her milletin kendilerine özel dînî bayramları vardır. Ramazan ve Kurban müslümanların, noel ve paskalya hıristiyanların, pesah ve şavvot yahudilerin bayramı olduğu gibi nevrûz da ateşe tapan mecûsîlerin yani putperestlerin bayramıdır.

Farsça **nev** (yeni) ile **rûz** (gün) den birleşik bir kelime olan nevrûz **yenigün** demektir ve kökeni ilk İran hükümdarı olan ateşperest Cemşid'e dayanmaktadır.

İran halkı önceleri dağınık bir şekilde kabile hayatı yaşarken, büyük kabilelerden birinin reisi olan Cemşid bütün kabileleri birleştirip İran'da ilk defa bir devlet kurdu ve tahta çıktığı Ferverdi ayının birinci ve Roma takvimine göre Martın 21. gününü yılbaşı ve mecûsî bayramı ilân etti.

Eski İran halkı “Ahura-mazda” adını verdikleri tek ilâha inanırken, sonra Zerdüş'tün “kutsal ısı felsefesi” nin etkisinde kalarak, biri hayır ilâhı “hürmüz” ve diğeri şer ilâhı “ehrîman” olmak üzere iki ilâh inancına saptılar ve ateşi, ineği, timsahı kutsallaştırdılar.

Hürmüz'ün nur olup hayırların ve ehrîman'ın zulûmat (karanlık) olup şerlerin kaynağı olduğuna, bunların sürekli birbirleri ile savaştığına, hürmüz üstün geldiği zaman hayırların ve ehrîman üstün geldiği zaman şerlerin çoğaldığına inanan mecûsîler,

Hürmüz'ün üstün gelmesi ve hayırların çoğalması için ateşgede denen tapınaklarında hiç sönmemek üzere sürekli ateş yakmaya ve yaktıkları ateşe tapınmaya başladılar.

Her çeşit dinsel ve ideolojik sapıklıkların kökeninde, “**ihlâslı kulların hâriç, onların hepsini azdıracağım**” diye yemin eden iblis ve ona bağlı cin ve insan şeytanları olduğu gibi nevrûzun kökeninde de cin ve insan şeytanları olduğundan, adı “bahar bayramı” olarak değiştirilse ve “resmî tatil” olarak kabul edilse bile, eşyanın tabiatı değişmediğinden,

Ne yazık ki her yıl 21 Mart yaklaşırken ülkemizde gerilim başlar, esnaf ve halk tedirgin olur ve güvenlik güçleri olağanüstü önlemler almaya başlar. Ancak alınan tüm önlemlere rağmen yine tatsız olaylar yaşanır, güvenlik güçlerine taş, sopa ve molotof kokteylleri ile saldırılır, mağazaların camları kırılır ve devletin (yani bizim) araçlarımız yakılıp tahrip edilir.

Peki bu tür olayları çıkaranların amacı ne?

Onların hiçbir amacı olamaz, çünkü onlar taşeron! Gerçi emniyet güçleri gece-gündüz çalışarak ve çevredeki bütün kameraları izleyerek yüzü maskeli taşeronları yakalayıp adli mâkamlara teslim ediyor ama sahneye çıkıp perde arkasındaki “Arz-ı mev'ûd” hayalcilerini ve onları destekleyenleri sorgulamaya güçleri yetmediğinden, yeni taşeronlar ortaya çıkıyor ve olayların arkası kesilmiyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim hangi topluma benzerse, o da onlardandır. (Ebû Dâvûd-Taberânî)

Ateşe tapınan, annesi, kızı ve kız kardeşi ile evlenen mecûsîlerin nevruz bayramına katılanlar, onlarla birlikte ateşin üstünden atlayanlar ve halay çekip eğlenenler, bu dünyadan tevbesiz giderlerse mahşer günü mecûsîlerle birlikte hesaba çekilecek ve onlarla birlikte cehenneme girecekler.

NOEL BABA EFSÂNESİ

Otuz yaşında peygamber olan Hz. İsa, sadece üç yıl peygamberlik görevini yaptı ve otuz üç yaşında göğe kaldırıldı. Bu üç yıllık görevini de yahudilerin aşırı baskısından dolayı gizlilik içinde yaptığından, gerçek İncil gereği gibi yazılamadı ve ezberlenemedi.

Hz. İsa'dan sonra havârîleri (sahâbeleri) çeşitli ülkelere dağıldılar ve o dönemde hak din olan hristiyanlığı Roma Devletinin baskısına rağmen gizlice yaymaya çalıştılar. Ancak hiçbiri İncil'in tamamını ezbere bilmediğinden, onların döneminde de gerçek İncil yazılamadı ve hristiyanlık sağlam temeller üzerine oturtulamadı.

O günün koşullarında, mahzenlerde ve karanlık yerlerde havârîlerin sohbetlerini dinleyenler ve onlardan sonra gelenler, havârîlerin her sözünü incil sanıp birbiriyle çelişkili kitaplar yazdılar ve o dönemde Roma'da yaygın olan çeşitli hikâyeleri ve efsâneleri de bunlara karıştırdılar. Örneğin;

4- Esinleme

“B. Çocuk doğuran kadınla düşman (1-6)”

Gökte ulu bir belirti göründü. Güneşi kuşanmış bir kadın, ayaklarının altında ay. Başında on iki yıldızdan bir taç. Karnında çocuk taşıyor, doğum sancılarıyla kıvranarak bağıyor.

Türkçe “Kitabı Mukaddes” denilen incil'den alıntı yaptığım ve sadece bir paragrafını aldığım bu ve buna benzer bölümler, peri masallarını da aştığı, akıl ve mantıkla bağdaşmadığı halde,

“Dünya dönüyor” dediği için Galileo'yu aforoz edip Engizisyon mahkemelerinde yargılayan papazlar tarafından incil diye kiliselerde okunuyor ve çağın fanatik hristiyanları da onları dinliyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Hak'tan sonra, sapıklıktan başka ne var ki! (Yunus, 32)

Ana sermayesini yitirip borç, kredi ve faizlerle ayakta durmaya çalışan bir tüccar, çamura batan bir araba gibidir. Sürücü gaza bastıkça patinaj yapan araba daha fazla battığı gibi borç, kredi ve faiz bataklığına batan tüccar da çırpındıkça daha fazla batır ve sonuçta iflâs eder.

Hak din de böyledir. Hak dinin ana kaynağı olan ilâhî kitabın aslını yitirip hikâye ve efsânelerle ayakta durmaya çalışan bir din de, hikâye ve efsâne bataklığına daldıkça hak dinden daha fazla uzaklaşır ve sonuçta hak din olma özelliğini yitirir.

Ve Noel Baba efsânesi

Milâdî 350 yıllarında Myra (Demre-Antalya) yöresinde yaşadığı ileri sürülen Aya Nikola yani noel baba denilen hristiyan azizi, Hz. İsa'dan yaklaşık 300 küsur yıl sonra ortaya çıktığına göre, gerçek İncil'de Aya Nikola hakkında tek bir kelimenin olmaması doğaldır.

Roma İmparatoru Konstantin'in emriyle milâdî 325 yılında İznik'te toplanan papazlar kurulunda yüzlerce incil arasından seçilen Matta, Markos, Luka ve Yuhanna incillerinde de noel baba ile ilgili tek bir kelimenin olmaması yine doğaldır.

Ancak doğal olmayanı, akla, mantığa, bilime ve hak dine ters düşeni, çağımızdaki hristiyanların güncel incillerde bile adı geçmeyen ve tarihsel bir bulguya dayanmayan noel baba efsânesini daha da abartıp onu kutsal-laştırmaları ve dinlerini hikâye ve efsânelerle ayakta tutmaya çalışmalarıdır.

İngiliz Durkan Başpiskoposu Dr. David Jenks ve St. Albans Başpiskoposu John Gummer gibi sağduyu sahibi hristiyan din adamları bile, noel babanın “Bir peri masalı ve efsâne olduğunu” söylüyor ama,

Ne yazık ki gerçek İncil'den ve mânevî feyizlerden yoksun olanlara, hikâyeler, peri masalları ve efsâneler gerçeklerden daha hoş geldiği için, uyuşturucu bağımlıları gibi gerçekleri araştırmaya gerek duymuyor ve hayal duygularını tatmin etmekle yetiniyorlar.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Dinlerini bir oyun ve eğlence edinen ve dünya hayatı kendilerini aldatan kimseleri (sen bana) bırak. (En'âm, 70)

Okun yaydan fırladığı gibi dinlerinden fırlayan ve geçici dünya hayatına aldanan hristiyanlar, içkili gazinolarda, barlarda, pavyonlarda, gece kulüplerinde, kumarhanelerde ve plajlarda oynayıp eğlendikleri gibi,

Yılbaşı, noel baba ve noel yortularını kutlama adı altında dinlerini de oyun ve eğlenceye çevirdiklerinden, Allah (c.c.): “Ya Muhammed! Sen onları bana bırak, onların cezasını ben vereceğim” buyuruyor.

Ya hristiyanlardan aşığı kalmayan zavallı müslümanlar!

Mîlâdî takvime göre hristiyanların yılbaşı gecelerinde, kimliğini, benliğini ve dinini unutup günah işlemede hristiyanlarla yarışanlara, içki içenlere, kumar oynayanlara, kadere îmanı unutup şansını denemek için en azından bir millî piyango bileti alanlara, o geceye özel hindi eti yiyenlere, evlerini ve mağazalarının vitrinlerini noel baba denilen üç boyutlu putlarla süsleyenlere,

Yüce Allah'ın “Ya Muhammed! Sen onları bana bırak, onların cezasını ben vereceğim” buyruğunu hatırlatır, gaflet uykusundan uyanıp hidayete ermeleri için dua eder, tecdîd-i îman ve tecdîd-i nikâh yapmalarını tavsiye ederiz.

NUR VE ZULÜMAT

Yüce Allah buyuruyor:

Gökleri, yeri yaratan, zulümâtı ve nûru var eden Allah'a hamdolsun.

(En'âm, 1)

Ezelî irade ve takdiri yani evrensel plan ve projesi doğrultusunda önce nur ile zulümâtı yaratan Allah, nurdan madde ötesi ruhsal varlıklar olan melekleri ve zulümattan madde âlemindeki bitki, hayvan ve insan türü varlıkları yaratmış ve varlıklar arasında kesin bir denge-düzen kurmuştur.

Ancak madde âlemi ile madde ötesi âlemler arasında denge-düzen ve yaşam koşulları açısından çok büyük farklılıklar olduğundan, meleklerin, hayvanların ve insanların yaşam koşulları farklıdır.

Melekler

Nurdan yaratılan ve madde ötesi ruhsal varlıklar olan meleklerde şehvet, öfke, onur, benlik ve ihtiras gibi nefsânî (hayvansal) duygular olmadığından, aralarında tartışmaz ve Allah'ın emirlerine isyan etmezler. Ayrıca yemez, içmez, rızık peşinde koşmaz ve eşlenip üremezler.

Sürekli ruhsal zevkler ve mânevî feyizlerle yaşayan melekler, feyizlerinin ve ruhsal zevklerinin kesintiye uğramaması için, bizim havayı soluduğumuz gibi sürekli Allah'ı (c.c.) hamd ile tesbih eder ve Yüce Allah'ın emirlerini yerine getirirken en büyük mutluluğu yaşarlar.

Hayvanlar

Zulümattan yani sadece madde âlemindeki ölü atomlardan yaratılan ve madde ötesi âlemlerle ilişkisi sağlayacak duyguları olmayan hayvanlar, doğal olarak melekler gibi akıllı bilinçli ve uyumlu olamaz, mânevî feyizleri tadamaz ve ruhsal zevkleri yaşayamazlar.

Dünyada sevap ve âhirette cennet beklentileri olmayan ve ölümü bilmeden yaşayan hayvanlar, şehvet ve öfke gibi nefsânî duygularını tatmin etmek için gece-gündüz rızık peşinde koşuşur, avını yakalama ya da canını savunma amacı ile birbirleriyle boğuşur, yer, içer ve eşlenip ürerler.

İnsanlar

Yüce Allah buyuruyor:

O'nun (Âdem'in) yaratılışını tam düzenlediğim ve (emrimdeki) ruhumdan ona üflediğim (hayat verdiğim) anda, onun için derhal secde edin. (Sâd, 72)

İnsanı hayvanlardan ayıran, yeryüzüne halife (egemen) kılan, meleklerle secde (saygı) yaptıran ve cennete aday yapan, ölü atomlardan yaratılan bedensel yapısı değil, ilâhî bir sır olan ruhu ve kalbinin derinliklerindeki gönül denilen nurânî duygusudur.

İnsan gönül denilen nûrânî duygusu ile kendini ve kendini yaratan Rab-bini bilir ve sadece O'na yönelir. Ölümü bile bile yaşama zorunluluğunda olan insan, nefsinin ve gaflet perdelerini aşmış Rabbine yönelince ve sadece O'na kulluk edince, melekler gibi mânevî feyizler alır, tüm duyguları ile tatmin olur ve ruhsal huzura kavuşur.

Yüce Allah buyuruyor:

İyi bilin ki, gönüller (ancak) Allah'ı anmakla tatmin olur. (Ra'd, 28)

Gözler güzel renkleri ve güzel görüntüleri, kulaklar güzel sesleri ve damaklar çeşitli tatlı şeyleri istediği gibi gönüller de Allah'ı ister ve ancak Allah'ı anmakla tatmin olur.

Her çeşit sıkıntı, bunalım ve gönül darlığından kurtulmak isteyenler, ruhsal huzuru ve mutluluğu arayanlar, tevbe edip gönüllerini günahlardan arındırsalar ve Allah Allah diye yansalar, kendilerini başka dünyalarda bulur ve huzura kavuşup her açıdan mutlu olurlar.

Günahlardan arınan ve Allah sevgisi ile dolan gönüllere gayb (gizlilik) âleminden mânevî kapılar açılır ve o kapılardan gizli sırlar gelmeye başlar. Zamanla onlar gönül ehli olur ve yapacakları her işi gönüllerine danışırlar. İşte gerçek insanlık budur, çünkü insan bu fıtrat üzere yaratılmıştır.

İnsan bu fânî dünyada nurun simgesi olan ruhsal hayatı tercih ederse, sonu cennetle noktlanır. Zulûmâtın simgesi olan hayvansal hayatı tercih ederse, sonu cehennemle noktlanır!..

OBURLUK

Yüce Allah buyuruyor:

Yiyin, için, ancak israf etmeyin. Çünkü Allah israf edenleri sevmez.

(A'râf, 31)

Yemede, içmede aşırılığa kaçmaya ve sık sık bir şeyler atıştırmaya **oburluk** denir. Oburluk, hem sağlık ve hem dînî açıdan zararlı olduğundan, âyet-i kerîme'de "Yiyin, için, ancak israf (oburluk) etmeyin. Çünkü Allah israf edenleri sevmez" buyuruluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her hastalığın başı, mideyi tıka basa doldurmak (ve acıkmadan yemek) tir. (Beyhakî)

"Can boğazdan gelir" demişler. Doğrudur ama canın boğazdan çıktığını da unutmayalım ve karmaşık bir şekilde abur cubur yiyip takdir edilen rızığımızı çabuk tüketmeyelim.

Yüce Allah buyuruyor:

"Dikkat! (Hastanın canı) köprücük kemiğine (boğazına) dayandığı zaman" (Kıyâme, 26)

Oburluk edip midesini tıka basa dolduranlar, acıkmadan yemek üstüne yemek yiyenler ve canı sıkıldıkça bir şeyler atıştırıp midesini çöp kutusuna dönüştürenler, çeşitli hastalıklara dâvetiye çıkardıkları gibi Allah katında da sorumlu olurlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah yolunda harcayın. (Midenizi tıka basa doldurup) kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın; iyilik edin. Kuşkusuz Allah iyilik edenleri sever. (Bakara, 195)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Beş şey gelmeden önce, beş şeyin değerini bil! Ölüm gelmeden hayatın. Hastalık gelmeden sağlığın. İşlerin yoğunlaşmadan boş vaktin. Yaşlılık gelmeden gençliğin. Yoksulluk gelmeden servetin (değerini bil). (Ahmed İbni Hanbel-Beyhakî)

Gece yarısı hastanelere koşmamak ve yakınlarımızı sıkıntıya sokmak için, hastalık gelmeden önce sağlığımızın değerini bilelim ve yediğimiz gıdalara özen gösterelim. Ayrıca karnımızı tıka basa doldurup değerli enzimleri boşa tüketmeyelim ve midemize kaldıramayacağı yükü yüklemeyelim.

Midemizi birbirine zıt ve karmaşık gıdalarla tıka basa doldurduğumuzda, zahmeti sadece mide değil başta kalp ve akciğer olmak üzere bütün organlar çeker ve içimiz çöp deposuna dönüşür.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey insanlar! Yeryüzündeki helâl ve temiz olan (doğal gıda) ları yiyin. (Harama sapıp) şeytanın izinden gitmeyin. Çünkü o sizin için apaçık bir düşmandır. (Bakara, 168)

İnsanın bedensel ve ruhsal sağlığı, huzuru ve mutluluğu, yediği, içtiği gıdaların helâl, temiz ve doğal olmasına bağlıdır. Çünkü Allah (c.c.) insanların dokularını, organlarını, sistemlerini, beyinsel yapılarını, yönetim merkezlerini, duygularını, genlerini ve DNA larını bu fitrat üzerine yaratmıştır.

İşte insanın aslî fitratı budur. Bu fitratı koruyanların yani **helâl, temiz** ve katkısız **doğal gıda** yiyenlerin kanları, hücreleri temiz, düşünceleri olumlu, gönülleri nurlu ve meleklerle uyumlu olur.

Tertemiz gıdaları bırakıp pis ve necis olan haramlara dalanların, içinde çeşitli katkı maddeleri bulunan hazır gıdaları tüketenlerin, genleri ve DNA ları (doğaları) değiştirilen zararlı gıdaları yiyenlerin de kanları, hücreleri kirli, düşünceleri olumsuz, gönülleri narsuz ve meleklerle uyumsuz olduğundan, bunlar zamanla kimliğini kaybeder ve şeytanların yönettiği robot insan olurlar.

İçgüdü ve hayvanlar

Hayvanlar genelde içgüdüleri gelişmiş olarak doğar ve dünyadaki doğal yaşam koşullarına çok kısa bir zamanda uyum sağlarlar. Örneğin, yeni doğan bir kedi yavrusu, gözleri kapalı olduğu halde kısa bir şaşkınlıktan sonra hemen annesinin memelerine yapışır ve emmeye başlar.

Kurbağaların ince ve tüysüz derilerinde müküs denilen yapışkan bir sıvı ile zehir bezleri vardır. Kedi ve köpek yavruları bile içgüdüleri ile kurbağada zehir olduğunu bilir ve yemezler.

Tavuk ve kuş türü kanatlı hayvanlarla yılanlar da kurbağadaki zehirden kendilerine bir zarar gelmeyeceğini içgüdüleri ile kesin bildikleri için yakaladıkları kurbağaları âfiyetle yerler.

Ya insanlar?

İçgüdü açısından hayvanların çok gerisinde olan insan, bilgi, görgü, duyum ve deneyim dışında zehirli mantarla, zehirsiz mantarı bile birbirinden ayıramaz ve obur olanlar sağlığını koruyamaz.

Günümüzde bilim ve teknolojiyi kötüye kullanan ve doğal dengeleri bozup gıda terörü estiren çağın insanı, ne yazık ki kendi eli ile kendi kuyusunu kazıyor, sonra içine düşüp bunalıma giriyor.

Yediğimiz sebze, meyve ve ekmekte, içtiğimiz gazlı, gazsız içeceklerde, sütlerde ve meyve sularında, kullandığımız parfüm, şampuan, deterjan ve ıslak mendillerde ve paketlenmiş hazır gıda ürünlerinin hepsinde çeşitli katkı maddeleri olduğuna göre, bunların hangisi helâl ve hangisi doğal?

Yerleşim alanlarından uzak dağlardaki ve ormanlardaki temiz havanın dışında, doğal olan her şey tarihe karıştı. Böyle bir dünyada ve gürültülü ortamda yaşam savaşı veren çağın insanı, ölüm şuaları saçan televizyon, bilgisayar ve cep telefonu ile de iç içe yaşama zorunluluğunda kalınca, artık beyni durdu, sinir sistemleri bozuldu, stres ve bunalımdan gerçek kimliğini unuttu.

Peki bunlar bir rastlantı mı?

Yüce Allah buyuruyor:

Yaptıkları (günahları) nın bir kısmının cezasını (dünyada) tatmaları için insanların kendi elleri ile yapacakları işler nedeni ile karada ve denizde fesad (doğal dengeler bozulmaya) başlayacak. Olur ki (tevbe edip İslâm'a) dönerler. (Rûm, 41)

Kıyâmetin alâmetlerinden biri de, karada ve denizde fesad başlayacak yani doğal dengeler ve doğal yaşam ve beslenme koşulları bozulacak. Günümüzde doğal dengeler, doğal yaşam koşulları ve doğal gıdalar hızla bozulduğu gibi genleri ve DNA ları değiştirilmeyen gıdalar da yok denecek kadar azaldığı halde,

Ne yazık ki tevbe edip İslâm'a dönenlerin sayısında bir patlama gözlenmiyor.

ORGANLARIN ŞÂHİTLİĞİ

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan başıboş bırakılacağını (sorguya çekilmeyeceğini) mi sanıyor?

(Kıyâme, 36)

İnsan bedensel açıdan madde âlemindeki (dünyadaki) ve ruhsal açıdan madde ötesi âlemlerdeki yaşam koşullarına bağımlı olduğundan, ölünce sadece dünya hayatı sona erer ve berzah âlemindeki hayatı kıyâmete kadar devam eder.

Allah'ın (c.c.) emri ile Hz. İsrâfil ikinci defa Sûr'a üfleyince, âhiret âlemi başlayacak ve yeniden dirilip kabirlerinden fırlayan insanlar sorgulanmak üzere mahşer yerinde toplanacak.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün her ümmeti (korkudan) diz çökmüş görürsün. Her ümmet kitabına (amel defterine) çağırılır. (Onlara:) “Bu gün (dünyada) yaptıklarınızın karşılığını göreceksiniz” denilir.

Bu (amel defteri), size gerçeği söyleyen kitabımızdır. Çünkü biz yaptıklarınızı kayıt altına aldırıyorduk. (Câsiye, 28-29)

Mahşer yerinde önce amel defterleri dağılacak, iyilerin sağ eline ve günahkârların da sol eline verilecek. Dünyada iki görevli melek tarafından kayıt altına alınan ve mânevî bir kamera olan amel defterinde herkes, yapmış olduğu iyi ve kötü işleri sesli ve görüntülü olarak görecektir, tabii ki iyiler sevinip şükredecek, günahkârlar da çok pişman olacak. Sonra sevap ve günahları tartan adâlet terazileri kurulacak ve sorgulama başlayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün dilleri, elleri ve ayakları (dünyada) yapmış olduklarına şahitlik edecek. (Nûr, 24)

İnsanlar korkudan tir tir titrerken ve pişmanlıktan kendilerini kınarken sorgulama başlayacak ve Yüce Allah'ın izni ile dilleri, elleri ve ayakları konuşup şahitlik yapacak.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün (mahşerde) onların ağızlarını mühürleriz; (dünyada) yaptıklarını elleri bize söyler ve ayakları da şahitlik eder. (Yâsîn, 65)

Dünyada yalana alışan diller orada da yalan söylemeye ve günahlarını inkâr etmeye kalkışınca, Allah (c.c.) dudaklarını birbirine yapıştırıp ağızlarını mühürleyecek. Sonra elleri yapmış oldukları günahları bir bir itiraf ederken, ayakları da “evet” diye buna şâhitlik edecek.

Sadece eller ve ayaklar mı?

Yüce Allah buyuruyor:

Nihayet oraya (mahşere) geldikleri zaman (dünyada) yapmış oldukları şeyler (günahlar) hakkında kulakları, gözleri ve derileri onların aleyhine şâhitlik edecek. (Fussilet, 20)

Gaflet ve günahlarla geçen çılğınca bir yaşamdan sonra, yaşlılık, ölüm, kefen, tabut ve kabir derken, kendilerini mahşer yerinde bulanlar,

Etrafa şaşkın şaşkın bakınırken ve bir kurtarıcı ararken, kulakları, gözleri ve derileri (hücreleri) dile gelip yapmış oldukları günahları itiraf edecek ve onların aleyhine şâhitlik edecek.

Yüce Allah buyuruyor:

Derilerine (ve diğer organlarına): “Niçin bizim aleyhimize şâhitlik ettiniz?” derler. Onlar da: “Her şeyi konuşturan Allah, bizi de konuşturdu. İlk defa sizi O yaratmıştı. (Bakın!) Yine O'na döndürüldünüz” derler. (Fussilet, 21)

Bilim ve teknoloji açısından, çağımızdaki yaşam koşulları ile binlerce yıl önceki insanların yaşam koşulları arasında hayal edilemeyecek derecede çok büyük farklılıklar olduğu gibi çağımızın yaşam koşulları ile mahşerdeki yaşam koşulları arasında da hayal edilemeyecek derecede çok büyük farklılıklar olacak ve bugün hayal diye algıladığımız şeyler orada gerçek olacak.

Günümüzde küçücük gizli kameralarla çekilen görüntüler ve ses kayıtları kişinin kendi aleyhine şâhitlik yaptığı gibi mahşer yerinde de kişinin kendi organları tarafından çekilen görüntüler ve ses kayıtları da kendi aleyhine şâhitlik yapacak. Organlarına, “Niçin bizim aleyhimize şâhitlik ettiniz” dediklerinde, “Her şeyi konuşturan Allah, bizi de konuşturdu” diyecekler.

Organların konuşması mecaz mı hakikat mı?

Fizik, kimya, yerçekimi ve biyoloji gibi fitrat kanunlarının sadece dünyada geçerli olduğunu, kabilde ve mahşerde farklı fitrat kanunlarının olduğunu bilmeyenler, organlar konuşur mu? ya da mecaz mı, hakikat mı? diye bunun yanıtını hayal dünyalarında ararken,

Bu konuya Allah'ın (c.c.) sonsuz ve sınırsız kudreti açısından bakanlar ve Allah'ın (c.c.) her âlem için hatta karalar ve denizler için farklı fitrat ka-

nunlarını yürürlüğe koyduğunu bilenler, hayal dünyasından kurtulup gerçeğe ulaşır ve gönülleri tevhid nuru ile aydınlanır.

Hz. Muhammed'in elindeki ölü atom yığınlarından oluşan çakıl taşlarını konuşturan ve onlara, "Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlüh" dedirtten ve yine ölü atom yığınlarından oluşan dağları, taşları Hz. Dâvud ile birlikte tesbih (zikir) ettiren Allah (c.c.),

Mahşer yerinde canlı hücre yığınlarından oluşan organları da konuşacak ve onları günahkârların aleyhinde şâhitlik yaptıracak.

Nakledilen organlar, kimin aleyhine şâhitlik edecek?

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz hiçbir günahkâr, başkasının günahını yüklenmez. (Necm, 38)

Hiç kimse başkasının günahını yüklenmeyeceğine göre, bir kişiden diğer bir kişiye nakledilen bir organ örneğin bir göz, mahşer yerinde ikisinin aleyhinde nasıl şâhitlik yapacak? Acaba önce birinin aleyhinde şâhitlik yaptıktan sonra yuvasından çıkarılıp diğerine mi nakledilecek? Mahşerde organ nakli mi yapılacaktır? Bunun yanıtı gerçekten çok güç ama sabredersek orada görürüz.

Organ nakli, gerçekten çok ilginç bir konu. Gerçi 1979 yılında çıkan 2238 sayılı kanunla sadece dünyada geçerli olmak üzere "organ nakli" ile ilgili bazı hukuksal düzenlemeler yapıldı. Ancak bu kanuna âhiret âlemi ile ilgili ek maddeler konmadığı için, bir de İslâm hukuku açısından bakalım.

Ne yazık ki, organ nakli konusunda konuşanların, "can kurtarma" gibi yuvarlak lâflar etmenin dışında, İslâm hukuku açısından hiçbir ilmî araştırma yapmadıklarını görüyoruz.

Fıkıh kitaplarındaki alış-veriş, hibe ve vasiyet gibi bölümleri kısaca incelediğimizde, İslâm hukukuna göre hiç kimse iç ya da dış organlarından birini satamaz, hibe edemez ve ben öldükten sonra gözlerimi filâna, kalbimi filâna ve böbreklerimi filâna verin diye vasiyet yapamaz.

Ya yaparsa!

Yüce Allah buyuruyor:

Kim de vasiyet edenin haksızlık etmesinden ya da günaha girmesinden korkar da (İslâm'a uygun bir şekilde tarafların) arasını düzeltirse, ona hiçbir vebal yoktur. Kuşkusuz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir. (Bakara, 182)

Bir kimse eğer ben ölürsem kızımın ya da oğlumun düğününü sazlıcazlı düğün salonunda veya içkili bir gazinoda yapın diye günah olan bir şeyi vasiyet ederse, vârisleri bu tür vasiyetleri yerine getirmeyip, aksine İslâm'a uygun olanı yapmaları gerekir.

Yine bir kimse gerçek malı, mülkü olmayan yani dilediği gibi tasarruf etme hak ve yetkisine sahip olmadığı bir şeyi hibe ya da vasiyet ederse, bu tür hibe ve vasiyetler de geçersiz olduğundan vârisleri tarafından yerine getirilmez.

Bir kimsenin bedeni ve organları onun gerçek malı, mülkü müdür? Bedeninde ve organlarında dilediği gibi tasarruf etme yani dilediği an kendini silahla yaralama, öldürme ya da Hz. Azrâil'e karşı direnme hak ve yetkisine sahip midir?

Mîrasçılar ölenin yaşam boyu çalışıp kazandığı malını, mülkünü aralarında taksim ettikleri gibi kalbini, böbreklerini, ciğerlerini ve gözlerini de aralarında taksim edebilirler mi? Bu konuda aralarında anlaşılamazlarsa mahkemeye gidebilirler mi? Sahip olmadıkları bir şeyi başkalarına satış ya da hibe edebilirler mi?

Organ nakli gerçekten çok ilginç ve çok önemli bir konudur. Günümüzde müctehid derecesinde bir fıkıh âlimi olmadığından, akademik ünvanı ya da resmî görevi ne olursa olsun hiç kimse bu konuya son noktayı koyamaz ve verdikleri fetvâlar bağlayıcı olamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim ilimsiz (derinlemesine bilgisi olmadığı bir konuda) fetvâ verir-se, gökteki ve yerdeki melekler ona lânet eder. (Râmûz'ül-ehâdîs)

ORUÇLA İLGİLİ KONULAR

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İslâm beş temel ilke üzerine kuruldu. Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın kulu ve resûlü olduğuna şehâdet etmek (kelime-i şehâdet getirmek), namaz kılmak, zekât vermek, hacca gitmek ve Ramazan'da oruç tutmak. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî)

Bedensel sağlığımız **karbonhidratlara, yağlara, proteinlere, minerallere ve vitaminlere** yani bu beş temel gıdayı belirli zamanlarda ve düzenli bir şekilde almamıza bağlıdır. Aksi halde sağlığımız bozulur ve acı reçeteleri uygulama zorunluluğunda kalırız.

Ruhsal sağlığımız da **kelime-i şehâdete, namaza, zekâta, hacca ve oruca** yani İslâm'ın bu beş temel ilkesini belirli zamanlarda ve düzenli bir şekilde yerine getirmemize bağlıdır. Aksi halde ruhsal sağlığımız bozulur ve bu fâni dünyada ruhsal bunalıma girip gönül darlığı ile sıkıntılı bir şekilde yaşama ve âhirette de pişmanlık ateşi ile cehennem ateşi arasında yanma zorunluluğunda kalırız.

Oruç ve ruh-nefis dengesi

Yüce Allah buyuruyor:

Ey iman edenler! Oruç, sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de farz kılındı. Olur ki (oruçla) takvâya erersiniz. (Farz olan oruç) sayılı günlerdir. Sizden kim (o günlerde) hasta ya da yolcu olursa, (tutamadığı günler) sayısınca diğer günlerde tutar. (Yaşlılık ya da sürekli hastalıktan dolayı) oruç tutmaya gücü yetmeyenlere (her gün) bir yoksulu doyuracak kadar fidye gerekir. Kim de gönlünden doğarak fidyeyi artırırsa, bu onun için daha hayırlıdır. Eğer bilerseniz (zor da olsa) oruç tutmanız sizin için daha hayırlıdır. (Bakara, 183-184)

Vakti, süreci ve niteliği farklı olmakla birlikte bizden öncekilere farz kılınan oruç, hicretten on sekiz ay sonra Şaban ayının onuncu günü Medine'de bize de farz kılındı ve Allah (c.c.) orucun hikmeti hakkında, **“Olur ki (oruçla) takvâya erersiniz”** buyurdu.

Yeme, içme ve cinsel duygularımızı kontrol altına alıp düzenleyen, irade gücümüzü ve sinir sistemimizi güçlendiren, günahlara karşı nefsimizin isteklerini frenleyen **oruç**, ruhsal yönümüzü güçlendirerek bizi takvâlık derecesine ulaştıran mânevî bir araçtır.

Takvâlık, Allah korkusu demektir. Takvâlık derecesine ulaşanlar yani Allah'tan gerçek anlamda korkup ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapanlar, kuşkusuz her çeşit günahlardan sakınıp dünyada huzura ve âhiret âleminde de cehennemden kurtulup o güzelim cennete kavuşurlar.

Farz olan oruç sürekli değil, sayılı günler yani sadece Ramazan ayıdır. Kim, Ramazan'da oruç tutamayacak derecede hasta olur ya da zorlu bir yolculuk nedeni ile oruç tutamazsa, bayramdan sonra tutamadığı günler sayısınca kaza orucu tutar ve borcunu öder.

Yaşlılık ya da tıbben iyi olma ümidi olmayan sürekli hastalıktan dolayı oruç tutamayanlar da, her gün sabah-akşam bir yoksulu doyuracak kadar bir fidye (fitre) verirler. Gönül hoşluğu ile bu fidyeyi fazlası ile vermek tabii ki daha iyidir.

Ancak hastalık ya da yolculuk nedeni ile orucu kazaya bırakmaktan, yaşlılık ve sürekli hastalık nedeni ile oruç tutmayıp fidye vermekten, biraz zorlansalar da gücü yetenlerin Ramazan ayında oruç tutmaları çok daha hayırlıdır. Çünkü sevabı kat kat daha fazladır.

Oruç tutmanın fazileti

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Azîz ve Celîl olan Allah buyurdu ki: Âdemoğlunun her ameli kendisi içindir (nefsinin bir payı vardır). Ancak oruç (sadece) benim içindir, mükâfatını da ben vereceğim.

Oruç (dünyada günahlardan, âhirette ateşten koruyan) kalkandır. Sizden biriniz oruç tuttuğu gün çirkin söz söylemesin ve bağırıp çağırmamasın. Eğer biri ona kötü söz söyler ya da çatarsa: “Ben oruçluyum” desin (ona uymasın).

Muhammed'in canı kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, oruçlunun ağız kokusu, Allah katında misk kokusundan daha güzeldir.

Oruçlunun mutlu olacağı iki sevinç anı vardır. Biri iftar ettiği an, diğeri de orucunun sevabı ile Rabbine kavuştuğu andır. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennette bir kapı vardır, ona “Reyyan” denir. Kıyâmet günü ondan sadece oruçlular girecek, onlardan başka hiç kimse giremeyecektir. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim, farziyetine inanarak ve karşılığını Allah'tan bekleyerek Ramazan orucunu (ihlâs ve samimiyetle) tutarsa, geçmiş günahları bağışlanır. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah yolunda bir gün oruç tutanın yüzünü, Allah bu bir günlük orucu nedeniyle ateşten (cehennemden) yetmiş yıl uzaklaştırır. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî-İbni Mâce)

Orucun çeşitleri

Akıllı olup erginlik çağına eren ve Ramazan ayına erişen kadın-erkek her müslümana Ramazan ayında oruç tutmaları farzdır. Ramazan ayında oruç tutamayanların, bayramdan sonra tutamadıkları günler sayısınca (gününe gün) kaza orucu tutmaları da farzdır. Geçerli bir özürleri olmadığı halde kasden orucu bozanların da biri kaza ve altmışı kefaret olmak üzere altmış bir gün oruç tutmaları farzdır.

Ramazan ayı dışında Allah rızası için belirli bir günde oruç tutmayı adayanların, adadıkları günde oruç tutmaları vâcibdir. Bu işim olursa şu kadar gün oruç tutacağım diye oruç adayanların da işleri olunca adadıkları gün kadar oruç tutmaları vâcibdir. Nâfile oruç tutarken orucu bozulan ya da kendi istekleri ile bozanların da gününe gün tutmaları vâcibdir.

Muharrem ayının dokuzuncu günü ile birlikte onuncu ya da onuncu günü ile birlikte on birinci günü oruç tutmak sünnet; her ayın on üçüncü, on dördüncü ve on beşinci günleri ile Şevval ayında altı gün oruç tutmak müstehab; pazartesi ve perşembe günleri oruç tutmak da menduptur.

Ramazan bayramının birinci günü ile Kurban bayramının dört gününde yani yılda beş gün oruç tutmak haram, Muharrem'in sadece onuncu günü ile cuma günleri tek tutmak da mekruhtur.

Ramazan orucuna nasıl başlanır?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ramazan hilâlini (ayı) görünce oruca başlayın. Şevval hilâlini görünce de oruca son verin. Eğer Ramazan'ın başlangıcı bulutlu bir güne rastlarsa (hilâli göremezseniz), Şaban'ı otuz güne tamamlayın. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Nesâî-Tirmizî)

Ramazan ayı, Şaban ayının yirmi dokuzuncu ya da otuzuncu günü akşam üzeri güneşin battığı yerde hilâlin incecik yay şeklinde görülmesi ile başlar ve Şevval hilâlinin görülmesi ile sona erer.

İster erkek, ister kadın olsun akıllı olup erginlik çağına eren her müslümanın, hilâli gördüğü an İslâm hukukunun uygulandığı yerlerde derhal kadiya gidip, **ben hilâli gördüm** diye şâhitlik yapması vâciptir. Kadı, şâhitlerin âdil olduğuna (açıkça günah işlemediğine) karar verirse, derhal Ramazan'ı ilân eder. Kadı resmen Ramazan'ı ilân edince, âdet ve nifas halindeki ka-

dınların dışında akıllı olup erginlik çağına eren erkek-kadın bütün müslümanlara oruç tutmak farz olur.

İmsak ve sahur

Sözlükte imsak, tutmak demektir. Tanyerinin ağarması yani fecr-i sâdık denilen beyazlığın doğu ufkunda belirmesi ile gece sona erer ve imsak vakti girer. İmsak vaktinin girmesi ile yeme, içme ve cinsel ilişki gibi oruçla ilgili yasaklar başladığından bu vakte **imsak** ve seher vaktinde yenilen yemeğe de **sahur** denir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sahur yapınız, çünkü sahurda bereket vardır. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî-İbni Mâce)

Örfî vakitlere göre, akşam güneşin batışı ile sabah güneşin doğuşu arasına gece denir. Şer'î vakitlere göre ise akşam güneşin batışı ile imsak vakti arasına **gece** ve gecenin altıda birinin son bölümüne de **seher** vakti denir.

Seher vakti, tevbelerin kabul edildiği, günahların bağışlandığı, ilâhî rahmetin, maddî ve mânevî bereketlerin saçıldığı bir zaman olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.) “Sahur yapınız” yani seher vaktinde az çok bir şeyler yiyin “Çünkü sahurda bereket vardır” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gündüz orucu için sahur yemeğinden, gece namazı için de kayıûleden (öğle uykusundan) yararlanın. (İbni Mâce-Hâkim)

Seher vakti kalkıp az çok bir şeyler yiyenler ve “Bâd-ı sabâ” denilen seher vakti doğudan esen yeli soluyanlar, ruhsal ve bedensel açıdan daha sağlıklı olacakları için Peygamberimiz (s.a.v.), “Gündüz orucu için sahur yemeğinden yararlanın” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bizim orucumuz ile ehl-i kitabın orucu arasındaki fark, sahur yemeğidir. (Müslim-Tirmizî-Ebü Dâvûd-Nesâî)

Hıristiyanlara, yahudilere benzememek ve aramıza kalın bir çizgi çekmek için seher vaktinde kalkıp sahur yemeğini yiyelim ve seher vaktinin maddî, mânevî bereketinden yararlanalım!

İftar ve hurma

Sözlükte iftar, açmak demektir. Akşam üzeri güneşin batı ufkunda batması ile gündüz sona erer ve oruçla ilgili yasaklar kalkıp orucu açma vakti girer. Bu nedenle orucu açmaya **iftar** denir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz orucunu açacağı zaman hurma ile iftar etsin. Eğer hurma bulamazsa, su ile iftar etsin; çünkü su temizdir. (Ebû Dâvûd-Tirmizî-Ibni Mâce)

Enes radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah sallâllahü aleyhi ve sellem akşam namazını kılmadan önce birkaç taze hurma ile orucunu açardı. Eğer taze hurma bulamazsa, kuru bir hurmacıkla iftar ederdi. Kuru bir hurma da bulamazsa, birkaç yudum su ile iftar ederdi. (Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) in **halemiz** dediği hurma, babamız Hz. Âdem'in arta kalan çamurundan yani aynı elementlerden yaratıldığı için insanın tabiatına en yakın ve en uyumlu bir besindir. Meyve şekeri, B grubu vitaminleri ve demir açısından zengin olan hurma, enerji ve şifa kaynağıdır.

Aç karnına yenildiğinde, hurmadaki meyve şekeri kısa zamanda kana karışıp düşen kan şekerini dengeler ve bedene zindelik verir. Ayrıca zararlı bakterileri öldürüp mide ve bağırsakları temizler ve gerekli enzimleri uyarıp mide ve bağırsakları sindirime hazırlar.

Aç karnına içilen su da vücut ısısına ulaştıktan sonra hemen mideden bağırsaklara iner ve alt sindirim sistemini çalıştırıp temizler.

Oruç ve niyet

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ameller (işler) ancak niyetlere göre değerlendirilir. Herkes yaptığı amelin karşılığını niyetine göre alır. (Buhârî-Müslim)

Yapılan ibâdetler ve her çeşit hayırlı işler, insanın gönlündeki niyetine göre değerlendirilir ve karşılığı (sevabı), bununla orantılı bir şekilde verilir. Oruçlarımızı sadece Allah rızası için turalım, karşılığını sadece O'ndan bekleyelim ve sadece O'nun rızasını talep edelim. Niyetler halis olunca ve kulun amacı sadece Allah rızası olunca, her işi kolaylaşır ve Allah onun yardımcısı olur.

Bir işe kesin niyet etmek, gerçekte o işi planlayıp ve programlayıp kalın çizgilerle beyne yüklemek demektir. Kaderle örtüşme koşulu ile beyin yüklenen her programı aynen uygular ve insan rahatlar. Bu nedenle büyüklerimiz, “Niyet, işin yarısıdır” demişler.

Örneğin, özel arabası ile yola çıkan ve 100 km'lik bir yere gitmeyi niyet eden kimse, gerçekte bunu programlayıp kalın çizgilerle beynine yüklediği için 100 km'lik yere hiç sıkılmadan rahatça gider. Ancak program dışı biraz daha ileri gitmesi gerekirse, işte bu ona güç gelir ve gönlü daralır.

Açlığa hiç dayanamayan ve ara sıra bir şeyler atıştıran ya da günde 1-2 paket sigara içen kimse, Allah rızası için oruç tutmaya kesin niyet edince, fazla zorlanmadan iftar vaktine kadar sabreder. Ancak iftar vakti gelince yani beynine yüklenen program sona erince, hemen sigarayı yakar ya da bir şeyler atıştırmaya başlar.

Değerli okurlarım!

Ramazan ayı yazın en uzun ve sıcak günlere gelince, yaklaşık 16 saat nasıl aç ve susuz dururum diye endişe etmeyelim. Çünkü “Niyet, işin yarısı” olduğuna göre öncelikle oruç tutmaya kesin niyet edip 16 saati 8 saate indirelim ve diğer yarısını da programlayıp beynimize yükleyelim.

Unutmayalım! Bir gün biz de kefeni giyip kabir denilen bir çukura gömüleceğiz ve o korkunç mahşer güneşinin altında dikilip sorguya çekileceğiz. Dünyada oruç tutmayanların susuzluktan orada ağızları kuruyup dilleri sarkarken ve ciğerleri yanıp nefesleri pis kokarken,

Yazın en uzun ve sıcak günlerinde Allah rızası için oruç tutanlar, orada bal gibi tatlı ve buz gibi soğuk suları içip Allah'a şükredecek ve Arşın gölgesinde gölgelenecekler!

Oruçla ilgili bazı hadis-i şerifler

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz Ramazan ayını bir gün ya da iki gün öncesinden oruç tutarak karşılamasın. Ancak belirli günlerde oruç tutmayı âdet edinen kimse, o gün orucunu tutsun. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her şeyin bir kapısı vardır. İbâdetin kapısı da oruçtur. (İbni Mübârek)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim yalan söz söylemeyi ve yalancılıkla iş yapmayı terk etmezse, o kimsenin yemeyi, içmeyi terk etmesinin Allah katında bir değeri yoktur. (Buhârî-İbni Mâce-Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bir oruçluya iftar ettirirse, onun kadar sevap kazanır. Oruçlunun sevabından da hiçbir şey eksilmez. (Nesâî-Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yanınızda (sofranızda) oruçlular iftar etsin, yemeğinizi ebrar (iyi kimseler) yesin ve melekler de size dua etsin. (Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Oruçlunun yanında bir şey yiyenler (içenler), yemeyi (içmeyi) bırakmaya kadar melekler o oruçluya dua ederler. (Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz (oruçlu olduğunu) unutarak bir şey yer ya da içerse, orucuna devam etsin. Çünkü onu Allah yedirmiş ve içirmiştir. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kime kusma galebe eder (kendiliğinden gelir) se, ona kaza gerekmez (orucu bozulmaz). Kim de kasden kusarsa, (orucu bozulduğu için) kaza etsin. (Hâkim-Müstedrek)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Kendiliğinden) kusanın, rüyada ihtilâm (cünüb) olanın ve hacâmat yaptıranın (başından kan aldırmanın) orucu bozulmaz. (Ebû Dâvûd-Dâre Kutnî)

Sağlık açısından oruç

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Oruç tutun, sağlıklı olursunuz. (Ebû Nuaym)

İnsan vücudu modern bir fabrika, kalp bu fabrikanın motoru, dolaşım, solunum ve sindirim sistemleri bölümleri, organlar makineleri, sinir sistemi yöneticileri ve beyin de müdürüdür.

Elimizi vicdanımıza koyup azıcık insafla düşünelim! Gece-gündüz demeden on bir ay tam kapasite çalışan bu fabrikanın, yılda sadece bir ay işi biraz yavaşlatıp genel bakım yapma, zararlı maddelerden ve kimyasal atıklardan kendini temizleme hakkı yok mu?

Bilim ve teknolojinin dünyayı aşip uzaya fırladığı çağda, insanlar en modern fabrikalarda ve en modern laboratuvarlarda bir damla kan ve bir tek canlı hücre üretemezken ve sıkıştıkları zaman, “acele taze kan aranıyor” diye anons ederken,

Sonsuz ve sınırsız kudret sahibi olan Yüce Allah'ın toprak maddelerinden yarattığı doğal vücut fabrikası, ağız yolu ile gelen ham maddeleri bazı kimyasal ve fiziksel işlemler sonucu kısa zamanda kana ve hücreye çevirip kendini yeniliyor. Ayrıca erkek ve dişi üreme hücreleri de üretip yeni doğal fabrikaların temelini de atıyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her şey için bir zekât vardır. Bedenin zekâtı da oruçtur. (İbni Mâce-Taberânî-Beyhakî)

On bir ay boyunca bilinçsizce tükettiğimiz ve karnımızı tıka basa doldurduğumuz birbirine zıt ve karmaşık gıdaların çoğu mide ve bağırsaklarda sindirilmeden çürüyüp kokuşur ve zehirli gazlar oluşur. Çürüyüp kokuşan ve vücut için tehlikeli olan bu zararlı atıkların ve zehirli gazların bir kısmı dışkılama ile dışarı atılırken,

Diğer bir kısmı da kana karışıp vücuttaki bütün organlara, hücrelere taşınır, karaciğerde, safra kesesinde, böbreklerde, eklemlerde ve diğer organlarda depolanır. Zamanla depolar dolunca kanda kalıp damarların kireçlenmesine, daralmasına neden olur ve çeşitli hastalıklara davetiye çıkarır.

Mide ve bağırsaklarda sindirilip kana karışan ve dokularda kullanılmayan gıdaların fazlası da yağlara dönüşüp vücudun belirli yerlerinde depolanır ve insan istemese de kilo almaya başlar.

Yararlı gıdaların fazlası da zamanla insanın başına dert olur ve pis boğazlığın cezasını başta kalp olmak üzere bütün organlarla birlikte ruh ve gönül de çeker.

İşte! Bu nedenlerle Ramazan ayını sabırsızlıkla bekleyelim ve denize düşen kişinin can simidine sarıldığı gibi biz de oruca sarıalım. Ancak iftar sofrasında ölçüyü kaçırıp yine midemizi tıka basa doldurursak ve mübârek seher vaktinde kalkmamak için sahur yemeğini yiyip yatarsak,

Zararlı atıkları ve fazla yağları atmadığımız yani “**Bedenin zekâtını vermediğimiz**” için oruç ibâdetinden gereği gibi yararlanamaz ve gerçekte ibâdet ayı olan Ramazan ayını, Allah korusun! Oyun ve eğlence ayına dönüştürürüz.

OTUZ ÜÇER DEFA TESBİH, HAMD VE TEKBİR

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Muhâcirlerin fakirleri Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme geldiler ve dediler ki:

Varlıklı (müslüman) lar yüksek derecelere ve sonsuz nîmetlere erişip gittiler. (Çünkü) biz namaz kıldığımız gibi onlar da kılıyorlar ve biz oruç tuttuğumuz gibi onlar da tutuyorlar. (Ancak) onların fazla malları olduğundan, hac ve umre yapıyorlar, cihad ediyorlar ve sadaka da veriyorlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) onlara:

“Sizden önde gidenlere erişebileceğiniz, sizden sonra gelenleri geçebileceğiniz ve sizin yaptığınızı yapanların dışında hiç kimsenin sizden daha üstün olamayacağı bir şeyi haber vereyim mi?” buyurdu.

Sahâbeler evet, ey Allah'ın Resûlü deyinince,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Her namazın ardından otuz üçer defa tesbih (sübhânallah), hamd (elhamdülillâh) ve tekbir getirirsiniz (Allahu Ekber) dersiniz”. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd)

Medine'nin yerli halkına “ensâr” ve Mekke'den Medine'ye hicret edenlere de “muhâcir” ve çoğul olarak “muhâcirîn” denir. Muhâcirler içinde Hz. Ebû Bekir, Hz. Osman ve Hz. Abdurrahman bin Avf gibi varlıklı kişiler de vardı ama genelde çoğunluğu fakirdi ve en fakirleri bu hadîs-i şerîfin râvîsi Hz. Ebu Hureyre'nin de içinde bulunduğu “Ashâb-ı Suffe” denilen muhâcirlerdi.

Ashâb-ı Suffe'den bir grup sahâbe, ya Resûlallah! Varlıklı müslümanlar Allah katında yüksek derecelere ve cennetteki sonsuz nimetlere eriştiler. Çünkü onlar da bizim gibi namaz kılıyorlar, oruç tutuyorlar, ayrıca hac, umre, cihad ve sadaka gibi ibâdetleri de yapıyorlar. Bu nedenle biz onların derecesine ulaşamayız diye yakındılar.

Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.) onlara: Her namazın ardından 33 defa **sübhânallah**, 33 defa **elhamdülillâh** ve 33 defa **Allahu Ekber** demelerini tavsiye etti.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim her namazın ardından otuz üç defa Allah'ı tesbih eder (sübhânallah der), otuz üç defa Allah'ı hamd eder (elhamdülillâh der), otuz üç defa Allah'ı tekbir eder (Allahu Ekber der) ve yüzü tamamlar

mak için de, lâ ilâhe illâllahü vahdehü lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr derse, günahları deniz köpüğü kadar çok olsa bile bağışlanır. (Müslim-Nesâî)

Kim beş vakit namazın ardından yavaş yavaş ve tane tane 33 defa **sübhânallah sübhânallah**, 33 defa **elhamdülillâh elhamdülillâh**, 33 defa **Al-lahu Ekber Allahu Ekber** der ve sonunda yüzü tamamlamak için bir defa da, **lâ ilâhe illâllahü vahdehü lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l- hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr** derse, deniz köpükleri kadar günahları olsa bile bağışlanır.

Bu tesbihatlar namaza dahil değil, namazın dışında çok yüksek ücretli mânevî mesailerdir. Kim namazdan sonra mesâîye kalıp bu tesbihatları yaparsa, deniz köpükleri kadar küçük günahları olsa bile onlardan arınır, gönlü nurlanır ve amel defterine bol bol sevap yazılır.

Hanefî'ye göre bu tesbihatların namazın son sünnetlerinden sonra, Şâfi ve Mâlikî'ye göre de, farzların ardından ve son sünnetten önce yapılması sünnettir.

Asr-ı Saadette, Hulefâ-i Râşidîn (dört halife) döneminde ve günümüzde Türkiye hâriç, dünyanın hiçbir yerinde bu tesbihat cemaat halinde ve müezzinlerin komutu ile yapılmadığı için bizim de bu kurala uymamız ve tesbihatı kendi kendimize yapmamız sünnete daha uygundur.

Peygamberimiz (s.a.v.) ve sahâbelerin hiçbirisi tesbih kullanmadılar. Sa-dece yaşlı kadınlardan bazıları, 33 sayısından az ya da fazla yapmamak ve sünnete tam uymak için yanlarında 33 er adet hurma çekirdeği bulundurur ve tesbih olarak onları kullanırlardı.

Peygamberimiz (s.a.v.) onları gördüğü halde men etmediği (yasakla-madığı) için günümüzde cicili bicili tesbihlerin kullanılmasına bid'at ya da mekruh denilemez. Ancak!

Peygamberimiz (s.a.v.) kadınlara bir gün şöyle buyurdu:

Tesbih (sübhânallah), tehlil (lâ ilâhe illâllah) ve takdîs (sübbühün kuddûs'ün) zikrine devam edin ve parmak uçlarınızla sayın. Çünkü onlar kıyâmet günü (mahşer yerinde) konuşup sizin için şahitlik ya-pacaklar. (Tirmizî-Hâkim)

ÖFKE VE ŞEYTAN

Öfke nedir?

Melekler hariç, insan, cin ve hayvan türü canlı varlıklarda bulunan ve irade gücü üzerinde açık etkisi olan nefsânî duyguya **öfke** denir. Bu duygu daha ana karnında gelişmeye başlar, yaşam boyu devam eder ve insanın ölümü ile sona erer. Küçük bebeklerin acıkınca kızıp ağlamaları ve yatağa bağımlı yaşlıların gereken ilgiyi görmeyince gücenip sinirlenmeleri, öfke duygusunun belirtileridir.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (o takvâ kullar) ki, bollukta da darlıkta da (Allah yolunda) harcarlar, öfkelerini yutarlar ve insanları (n suçunu) bağışlarlar. Allah iyilik yapanları sever. (Âl-i İmrân, 134)

Öfke duygusu ile doğan, öfke duygusu ile yaşayan ve ölünceye kadar bu duyguyu taşıyacak olan insanın, hiç kızmaması ve öfkelenmemesi eşyanın tabiatına ters düştüğünden, Allah (c.c.):

Onlar hiç öfkelenmezler yerine, “öfkelerini yutarlar ve insanların suçunu bağışlarlar” buyurarak, bağırıp çağırmadan öfkeyi yutmanın ve bağışlamanın takvâlık âlâmeti olduğunu vurguluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gerçek yiğit, güreşte rakibini yenen değil, öfkelenmediği zaman nefsine hâkim olan (ve öfkesini yutan) kimsedir. (Buhârî-Müslim)

Aşırı derecede kızan ve sinirlenen bir kimsenin öfkesini yutup nefsine hâkim olması yani nefsini yenmesi, güreşte en zorlu rakibini yenmesinden daha güç olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.): “Gerçek yiğit, güreşte rakibini yenen değil, öfkelenmediği zaman nefsine hâkim olan kimsedir” buyuruyor ve bunların gerçek yiğit olduğunu vurguluyor.

Öfke şecaat, tehevür ve cübün olmak üzere üç kısımdır;

Şecaat: Dinin, aklın ve mantığın gereği öfkelenilmesi gereken yerde bilinçli olarak öfkelenmeye ve gereken tepkiyi göstermeye **şecaat** (yiğitlik) ve bunun aksine korkaklık denir. Eğer sahâbeler şecaatlı davranmayıp korkak ve pasif olsalardı, müşriklere karşı tepki gösterip dini savunamaz, Allah yolunda cihad edemez ve İslâmı bu günlere taşıyamazlardı.

Tehevvür: Olur olmaz her şeye kızmaya, bağırıp çağırmaya ve sonunu düşünmeden gereksiz yere kabadayılık taslamaya **tehevvür** (aniden parlama) denir. İşte yuvaları yıkan, çocukları yetim bırakan, cezaevlerini dolduran, terör estiren ve dünyayı kana boyayan olayların kökeninde tehevvür yani sonunu düşünmeden gereksiz yere kabadayılık taslama ve aniden parlama vardır.

Cübün: Tepki göstermesi gereken yerlerde, gerekli tepkiyi gösteremeyecek derecede duyarsız olmaya, ailesinin namusunu ve düşmanlara karşı dinini savunamayacak derecede korkak, ürkek ve pasif olmaya da **cübün** (korkaklık ve evhama dayanan çekingenlik) denir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her işin hayırlısı ortasıdır. (Beyhakî)

Dinimizde her işin hayırlısı ortası olduğundan, iki aşırı uç olan tehevvür (aniden parlama) ile cübün (korkaklık ve evhama dayanan çekingenlik) yasaklanmış ve ortası olan şecaat övülmüştür.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (gerçek mü'minler), büyük günahlardan, hayasızlıktan kaçınırlar ve kızdıkları zaman da (öfkelerini yutup) bağışlarlar. (Şûrâ, 37)

İşte gerçek mü'minler, öncelikle büyük günahlardan, hayasızlıktan yani her çeşit çirkin söz ve davranışlardan kaçınırlar, kızdıkları zaman da aniden parlamayıp öfkelerini yutarlar ve kendilerine haksızlık edenleri bile bağışlarlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim intikam almaya gücü yettiği halde öfkesini yutarsa (sabrederse), Allahu Teâlâ o kimseyi kıyâmet günü herkesin gözü önünde (bir yere) davet eder ve hûriler arasından dilediğini seçmede serbest bırakır. (Tirmizî-Ebü Dâvûd-İbni Mâce)

Ne yazık ki her dönemde şecaatlı müslümanlar azınlıkta olup tehevvürlü insanlar çoğunlukta olduğundan, Kur'an-ı kerîmde ve hadîs-i şeriflerde "kızdıkları zaman öfkesini yutanlar" övülmüş ve tehevvürlü olanlar da yerilmiştir.

Öfke-şeytan ilişkisi

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Öfke, insanın kalbinde (her an parlamaya hazır) bir ateştir. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Öfke şeytandandır, şeytan ise ateşten (ısıdan) yaratıldı. (Ebû Dâvûd)

Allah'ın zikri ile nurlanan gönüller, nurdan yaratılan meleklerle uyum sağladıkları ve onlardan sürekli ilhamlar aldıkları gibi her an patlamaya hazır bir ateş olan öfke duygusu da, kendisi gibi ateşten yaratılan şeytanlarla uyum sağlar ve onlardan sürekli dürtüler alır.

Her insanın kalbinde öfke duygusu denilen ve her an patlamaya hazır bir ateş (bomba) vardır ve ne yazık ki bu bombanın kumandası da genelde şeytanın elindedir. Ancak Allah'a sonsuz şükürler olsun ki, bizim elimizde şeytanın kumandasını etkisiz hale getirecek daha güçlü bir kumanda vardır.

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer şeytan seni dürtükleyecek olursa, hemen Allah'a sığın. Kuşkusuz O, her şeyi işitendir, bilendir. (Fussilet, 36)

Şeytandan dürtüler ve kışkırtmalar yani öfke bombamızı patlatacak sinyaller gelmeye başlayınca, hemen “Eûzü billâhi mine'ş-şeytânirracîm” diye Allah'a sığınalım, şeytana muhatab olmayalım. Kuşkusuz her şeyi işiten ve her şeyi bilen Allah bizi korur ve şeytanın sinyallerini boşa çıkarır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Öfke şeytandandır, sizden biriniz öfkelendiği zaman ayakta ise hemen otursun, oturuyorsa yatsın, uzansın. (Râmüzü'l-ehâdis)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Öfke şeytandandır, şeytan ateşten yaratıldı, ateşi ancak su söndürür. (Bu nedenle) sizden biriniz öfkelendiği zaman (ılık su ile) gusül abdesti alsın. (İbni Asâkir)

ÖĞLE NAMAZI

Yüce Allah buyuruyor:

Güneşin (tepe noktasından) kaymasından, gecenin kararmasına kadar (öğle, ikindi, akşam ve yatsı vakitlerinde) namaz kıl ve sabah namazını da (vaktinde) kıl. Çünkü sabah namazı (gece ve gündüz melekleri tarafından) şâhitlidir. (İsrâ, 78)

Hac ömrî (ömürde bir defa), oruç ve zekât ise **senevî** (yıllık) ibâdetlerdir ve bunların kamerî aylara göre belirli ay ve günlerde yapılması farzdır. Belirli hac aylarında ömründe bir defa hacca giden ve Zilhicce ayının 9. günü Arafatta vakfe yapan kimse, üzerine farz olan hac ibâdetini yerine getirmiş olur. Her yıl Ramazan ayında oruç tutan ve yılda bir defa malının zekâtını tam veren kimse de üzerine farz olan oruç ve zekât ibâdetlerini yerine getirmiş olur ve âhirette karşılığını alır.

Namaz ise **yevmî** (günlük) bir ibâdetdir ve namaz vakitleri güneş ile bağlantılıdır. Bu nedenle âyet-i kerîmede “Güneşin (tepe noktasından) kaymasından, gecenin kararmasına kadar (öğle, ikindi, akşam ve yatsı vakitlerinde) namaz kıl ve sabah namazını da (vaktinde) kıl. Çünkü sabah namazı (gece ve gündüz melekleri tarafından) şâhitlidir” buyuruluyor.

Yüce Allah'ın koymuş olduğu evrensel denge ve düzenin gereği, dünya kendi ekseninde saatte 1666 km hızla döner ve bu dönüşü ile gece-gündüz ve namaz vakitleri ortaya çıkar. Dünya batıdan doğuya doğru döndüğü için güneş doğu ufuklarından doğar ve yavaş yavaş yükselmeye başlar. Güneş, günün tam ortasında tepe noktaya gelince bir an durup batı tarafına kayar ve işte o zaman öğle namazının ilk vakti başlar.

İnsan hücreleri dışarıdan aldıkları ısı ve ışık enerjileri ile çalışan birer motorcuk olduklarından, güneşin 24 saat içinde dünyaya farklı şekillerde yansımından çok etkilenirler ve bu nedenle bazı vakitlerde durgun ve bazı vakitlerde aktif olurlar.

Kutup bölgeleri hâric, dünyanın her tarafında gece-gündüz 24 saattir ve bu 24 saatin içinde psikolojik, biyolojik ve mânevî açıdan hücrelerin en aktif olduğu vakitler **sabah, öğle, ikindi, akşam ve yatsı** namazının evvel vakitleridir.

Abdullah İbnü's-Sâib radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah sallâllahü aleyhi ve sellem zeval vaktinden (güneşin batıya kaymasından) sonra (yani) öğle namazının farzından önce dört rek'at namaz kılar ve buyururdu ki:

“Bu vakit, gök kapılarının açıldığı bir zamandır. O anda benim amel-i sâlihim'in de huzura çıkmasını severim”. (Tirmizî-İbni Mâce)

Zeval vakti denilen güneşin batıya kaydığı vakit yani öğle namazının vakti, gök kapılarının açıldığı, ilâhî rahmetlerin saçıldığı, duaların kabul edildiği ve amel-i sâlih (güzel, ihlâslı amel) lerin kabul edilip gökyüzüne çıktığı çok değerli bir zaman dilimi olduğundan,

Bizler de gök kapılarının açık olduğu bu zamanı değerlendirelim ve öğle namazını sünnetleri ile birlikte kılıp âhirete yatırım yapalım. Bu değerli vakitte öğle yemeğini yemeye, çay, sigara içmeye ve futbol sahalarında terör estiren fanatikleri tartışmaya vakit bulanlar,

İşlerin yoğunluğundan öğle namazını kılmaya vakit bulamıyorum diyenler, öldükleri zaman o beyaz kefeni nasıl giyeceklerini ve Allah'ın huzuruna hangi yüzle çıkacaklarını düşünmüyorlar mı?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim öğlenin farzından önce dört rek'at kılsa, o günkü günahları bağışlanır. (Menâvî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim öğlenin farzından önce dört rek'at (sünnet) kılsa, İsmailoğullarından bir köle âzad etmiş gibi sevap kazanır. (Taberânî)

Âişe radiyallahu anha diyor ki:

Nebiyi Ekrem (Peygamberimiz) sallâllahu aleyhi ve sellem, öğle namazının farzından önce dört rek'at namaz kılmayı asla ihmal etmezdi. (Buhârî-Nesâî-Ebü Dâvûd)

Âişe radiyallahu anha diyor ki:

Nebiyi Ekrem (Peygamberimiz) sallâllahu aleyhi ve sellem, öğle namazının farzından önce dört rek'atı (sünneti) kılamadığı zaman, onları farzdan sonra kılardı. (Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor.

Kim öğle namazının farzından önce dört rek'at (sünnet) ve farzından sonra da (son sünneti) devamlı olarak dört rek'at olarak kılsa, Allah o kimseyi cehenneme haram kılar. (Ebû Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce-Nesâî)

Öğle namazının son sünnetini dört rek'at kılanlar, ilk oturuşta Ettehiyyatü'den sonra Allahümme salli alâ Muhammed ile Allahümme bârik alâ Muhammed'i de okuyup ayağa kalkar ve üçüncü rek'ata Sübhâneke, Eûzü ve Besmele ile başlar.

ÖLÜM VE DOĞUM

Yüce Allah buyuruyor:

Her canlı ölümü tadacaktır. Bir sınama olarak sizi (bazen) şer ile, (bazen) de hayır ile imtihan ederiz. (Sonuçta) ancak bize döndürüleceksiniz. (Enbiyâ, 35)

İnsanın ana karnındaki hayatının sona erip dünya hayatının başlama-sına **doğum**, dünya hayatının sona erip berzah (kabir) hayatının başlama-sına da **ölüm** denir.

Ana karnındaki hayatın sona ermesi, insanın sonu olmayıp dünya hayatı denilen yeni ve farklı bir hayatın başlangıcı olduğu gibi dünya hayatının sona ermesi de insanın sonu olmayıp berzah hayatı denilen yeni ve farklı bir hayatın başlangıcıdır.

Her toplumda genelde doğumlar hoş karşılanır ve insanlar birbirini tebrik edip sevinir. Ancak doğumun olmadığı yerde ölüm ve ölümün olmadığı yerde doğum olmayacağından, doğumu da ölümü de doğal karşılayalım ve “Mevlâ görelim neyler, neylerse güzel eyler” diye birine sevinirken, diğerine de sabır etmeye çalışalım.

Yüce Mevlâmızın koymuş olduğu “Her canlı ölümü tadacaktır” kanunu-nu değiştirecek bir güç olmadığından, bizden öncekiler ölümü tattıkları gibi bizler de tadacağız ve bizden sonra gelenler de tadacak ve bu uygulama kıyâmete kadar geçerli olacak.

Üreme kanunu gereği ana karnı denilen doğal laboratuvarında döllen-en ve embriyon adını alan yavrucuklar, yaklaşık dokuz ay orada çeşitli kim-yasal, fiziksel ve biyolojik işlemlerden (sınavlardan) geçtikleri ve dünyaya binbir zahmetle geldikleri gibi,

Âhiret âleminin bir sınav salonu konumunda olan dünyada da her in-san, bazen hüznün, sıkıntı, hastalık ve maddî sıkıntılarla, bazen de sağlık, varlık, huzur ve mutluluklarla sınava tâbi tutulur ve sonuçta bunların hepsi bir gün hayal olur ve insan kendini berzah âleminde bulur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mü'minin dünyadan çıkışı (ölümü) bebeğin ana karnı gibi dar ve karanlık yerden aydınlık dünyaya çıkması gibidir. (Tirmizî)

Ana karnı gibi dar, karanlık ve sıkıntılı bir yerde yaklaşık dokuz ay ka-lan bir yavrunun, sonra şiddetli doğum sancıları ile dünyaya gelmesi, gerçi

hem anne hem de bebek için zahmetli olsa da doğum gerçekleşince tüm sıkıntılar sona erer ve farklı bir yaşam süreci başlar.

Bazı kimselerin dünya hayatı da dar, karanlık ve sıkıntılı geçer. Küçük yaşta yetim kalanlar, başlarını okşayacak bir şefkat elinden yoksun olanlar, ömürleri hastalık ve yoksullukla geçenler, haksız yere zindanlarda çürüyenler ve bir an mutluluğu yaşamadan ölüp gidenler,

Eğer dosdoğru yolu bulup sabretmiş ve Allah'ın (c.c.) emirleri doğrultusunda yaşamaya gayret etmişlerse, öldükleri an bütün sıkıntıları sona erer ve ardından farklı ve çok mutlu bir yaşam süreci başlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz ölen kimse, kendini kimlerin taşıdığını, kimlerin yıkadığını ve kimlerin kabrine indirdiğini bilir. (Ahmed İbni Hanbel)

Ölen kimsenin adı cenaze de olsa ve bedeni kokuşup çürümeye de başlasa, insanın gerçek ve kalıtsal kişiliği olan ruhu ölümsüz olduğundan, bedenden ayrılan ruh daha bilinçli olur ve bizim göremediğimiz şeyleri o daha iyi görür.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ölen kimse tabuta konulup da (kabre götürmek üzere) insanlar omuzlarına aldıkları zaman, eğer sâlih (iyi) bir kişi ise “Beni çabuk götürün, beni çabuk götürün” diye yalvarır. Eğer gayr-i sâlih (kötü kişi) ise “Eyvah! Bunu (tabutumu) nereye götürüyorsunuz?” der. Onun sesini insan hariç her şey duyar. Eğer insan onu duysaydı, (korkudan) bayılırdı. (Buhârî-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kabir, âhîret menzillerinin (konaklamalarının) ilkidir. Kim orada kurtulursa, sonrası kolay olur. Kim de (meleklerle cevap veremeyip) orada kurtulamazsa, sonrası daha şiddetli olur. (Ebû Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce-Hâkim-Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ölenlerinizi sâlih (iyi) kimselerin arasına gömünüz. Çünkü hayat-takiler kötü komşulardan rahatsız oldukları gibi ölenler de kötü komşulardan rahatsız olurlar. (Hâkim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bir dostunu kabrinde ziyaret edip selâm verse ve yanında biraz otursa, o kimse kalkıp gidinceye kadar dostu onunla huzur bulur. (Deylemî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse ölürken üzerinde hangi giysileri varsa, kabrinden o giysileri ile kaldırılır (ve berzah âleminde o giysileri ile dolaşır). (Ebû Dâvûd-Hâkim-Beyhakî)

ÖLÜMÜ HATIRLAMA

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Sizin kendisinden kaçtığınız ölüm var ya, o sizi (bir gün) mutlaka bulacaktır. Sonra, gizliyi de, açığı da bilene (Allah'a) döndürüleceksiniz. O size yaptıklarınızın hepsini haber verecek (hesaba çekecek) tir. (Cuma, 8)

Ölümden kaçıp kurtulmak isteyenler, en modern hastanelerde gözetim altında olsalar, en güçlü askerî birlikler tarafından korunsalar, nükleer denizaltılarla okyanusların derin sularına dalsalar ya da dünyayı aşip uzay aracı ile gezegenler arasında dolaşsalar,

Takdir edilen sayılı nefesleri tükenince ve Allah (c.c.) emir verince, ölüm meleği Azrâil (a.s.) aniden karşılarına dikilip tatlı canlarını alır. Sonra gizliyi de açığı da yani her şeyi bilen Allah'a (c.c.) döndürülür ve mahşer yerinde hesaba çekilirler.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'tan korkun ve herkes yarına (ölümden sonrasına) ne hazırladığına baksın! (Haşr, 18)

“Ölümden korkmanın ecele faydası yok” derler, doğrudur. Ölümden korkmanın ecele faydası olmadığına göre ölümden değil Allah'tan korkalım ve yarına, mezara, mahşere sevap-günah olarak neleri hazırladığımıza bakalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Nefsânî) zevkleri keseni (ölümü) çok hatırlayın! (Tirmizî-İbni Mâce-Nesâî)

Nefsimizin şehvet, öfke, onur, benlik, kin ve kibir gibi duygularını frenlemek ve aşırı dünya tutkusundan kurtulmak için ölümü çok hatırlayalım. Bir gün teneşir üstünde yıkanacağımızı, beyaz kefeni giyeceğimizi, tabuta binip mezar denilen bir çukura gömüleceğimizi ve dostlarımızın bizi yalnız bırakıp döneceğini unutmayalım!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Öğüt verici olarak insana ölüm yeter! (Taberânî-Beyhakî)

“Ârife bir işâret yeter” yani fazla söze gerek yok derler. Gerçekten her gün en yakınlarını, dost, arkadaş ve komşularını bir bir toprağa gömenlere, öğüt verici ve ibret alıcı olarak ölüm yeter.

Ne yazık ki bazı kimseler sevdiklerini bir bir kara toprağa teslim ettikleri, üzerini toprakla örttükleri ve onları yapayalnız bırakıp döndükleri halde,

Bir gün kendisinin de aynı şekilde öleceğini, aynı kara toprağa gömüleceğini ve dostlarının kendisini de yapayalnız bırakıp döneceğini düşünmedikleri için ölenlerden ibret alamıyor ve ölüme hazırlıksız yakalanıyorlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Eğer hayvanlar ölüm konusunda sizin bildiklerinizi bilselerdi, onlardan semiz (besli, lezzetli) et yiyemezsiniz. (Beyhaki)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Akıllı kimse, nefsini sorgulayan ve ölümden sonrası için çalışandır. Âciz kişi de, nefsini isteklerine tâbi kılan ve boş yere Allah'tan dileklerde bulunandır. (Tirmizi-İbni Mâce)

Aklın görevi geleceğini düşünmek ve gereken önlemleri almaktır. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) “Akıllı kimse, nefsini sorgulayan ve ölümden sonrası için çalışandır” buyuruyor.

Ne yazık ki bazı kimseler servetine güvenip hasta olsam dış ülkelere gider ve orada tedavi olurum yani ölümden kurtulurum diyor. Bazıları da mâkam, mevki ve yetkisine güvenip kendini dev aynasında görüyor ve ölümlü anmak bile istemiyor. Bazıları da çağdaşlık kaprisine kapılıp ölümden ürüyor ve bu çağda ölümün lâfı mı olur? diyor. Bazıları da işlerin yoğunluğundan ölümü hatırlamaya, namaz kılmaya ve ölümden sonrası için çalışmaya vaktimiz yok ki diyor.

Sonuç!

Servetine güvenip hasta olsam dış ülkelere giderim diyenler, mâkam, mevki ve yetkisine güvenip kendini dev aynasında görenler ve ölümü anmak bile istemeyenler, çağdaşlık kaprisine kapılıp ölümden ürkenler ve bu çağda ölümün lâfı mı olur? diyenler, işlerin yoğunluğundan ölümü hatırlamaya, namaz kılmaya ve ölümden sonrası için çalışmaya vaktimiz yok ki diyenler de,

Takdir edilen vakit gelince, mal, mülk, mâkam, mevki hayal oluyor, çağdaşlık kaprisleri serab oluyor, bilim ve teknoloji çaresiz kalıyor ve Azrâil (a.s.) canlarını alınca adları cenaze oluyor.

Abdullah İbni Ömer radiyallahu anhüma diyor ki:

Bir gün ensârdan biri Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına gelip selâm verdi ve sonra,

“Ya Resûlallah! Hangi mü'min daha zekidir? diye sordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Ölümü en çok hatırlayan ve ölümden sonrası için en iyi hazırlık yapandır”. (İbni Mâce)

Dünya, ay, güneş, yıldızlar ve galaksiler, uzayda hızla bir sona doğru giderken, kıyâmet de aynı hızla bize doğru geliyor ve ölüm meleği bizi göz-lüyor. Gerçekte ana karnından dünyaya geldiğimiz anda geriye sayım işle-mimiz başlamış ve âhiret yolculuğumuz başlamıştı bile. Her an, her saniye hızla bu geçici dünyadan uzaklaşıyor ve âhirete yaklaşıyoruz. Mezarımız-da rahat yatmak ve âhiret âleminde ebedî mutlu yaşamak için **ölümü çok hatırlayalım ve ölümden sonrasına en güzel bir şekilde hazırlanalım!..**

ÖMÜR UZAYIP KISALIR MI?

Yüce Allah buyuruyor:

Ecelleri gelince ne bir saat (an) geri kalabilir (ölümü erteleyebilir) ler, ne de bir saat ileri gidebilir (öne alabilir) ler. (Nahl, 61)

Evrensel denge-düzeni kuran, yerlerin ve göklerin tek egemeni olan Allah bir'dir ve ondan başka ilâh yoktur. En küçük varlıklar olan atomlar, elektronlar, protonlar, nötronlar, hücreler, kromozomlar, genler ve DNA lar, O'nun emir ve iradesinin dışına çıkamadığı gibi,

En büyük varlıklar olan dünya, ay, güneş, yıldızlar ve galaksiler de O'nun emir ve iradesinin dışına çıkamaz, yerlerini, yönlerini, hızlarını ve yörüngelerini değiştiremezler.

Çünkü yoktan var edip yaratan, ölü atomları canlı hücrelere ve canlı hücreleri ölü atomlara dönüştüren O'dur. Yaratmak ve öldürmek yani yarattığı varlıkların ecelini takdir etmek sadece O'na aittir. Bu nedenle hiçbir varlık O'nun takdir ettiği ecelini (ölümünü) bir saniye erteleyemez ve öne de alamaz.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah'ın izni olmadan hiç kimseye ölüm yoktur. (Çünkü ölüm) vâdesiyle yazılmıştır. (Âl-i İmrân, 145)

Allah (c.c.) yüce irâdesi ile kıyâmete kadar yaratacağı bütün varlıkların doğum ve ölümlerini takdir etmiş ve bunlar kudret kalemi denilen melek tarafından Levh-i mahfûz'a yazılmıştır.

Yüce Allah'ın takdirini ertelemeye ve Levh-i mahfûz'daki yazıyı değişt-

tirmeye hiçbir varlığın gücü yetmediğinden, Kârûn gibi zenginler, Nemrûd ve Firavûn gibi ilâhlık taslayan diktatörler, küresel üne sahip doktorlar ve en modern hastanelerin başhekimleri de Allah'ın takdir ettiği vakit gelince ve ölüm meleği karşılarına dikilince, ecellerini bir an erteleyebildiler mi?

Peki, ömür uzayıp kısalmaz mı?

Yüce Allah buyuruyor:

Ömrü uzun olanın ömrünün uzatılması da, ömründen kısaltılması da mutlaka bir kitapta (Levh-i mahfûz'da yazılı) dır. Kuşkusuz bunlar Allah'a göre çok kolaydır. (Fâtır. 11)

Öncelikle çok önemli bir konuyu belirtelim! Allah (c.c.) yarattığı varlıkların ecelini, yıl, ay, gün, saat, dakika ve saniye gibi zaman birimleri ile değil, alıp verecekleri nefes sayısı ile takdir etmiş ve tüm canlıların alıp verecekleri nefeslerinin sayısı Levh-i mahfûz'a yazılmıştır.

Şöyle ki; sağlıklı bir insan istirahat halinde ve normal şartlarda solunum yaparken, nefes alması iki saniye ve nefes vermesi de üç saniye olmak üzere her beş saniyede bir defa nefes alıp verir. Buna göre sağlıklı bir insan istirahat halinde ve normal şartlarda dakikada 12 ve saatte 720 defa olmak üzere günde ortalama 17.280 defa nefes alıp vermektedir.

Aşırı yorgun, aceleci, telâşlı, sinirli, heyecanlı, stresli ve psikolojik sorunları olanlar ile alkol ve kumar gibi kötü alışkanlıkları olanlar, daha sık nefes alıp verdikleri için kuşkusuz sayılı nefesleri daha çabuk tükenir ve dolayısıyla ömürleri de kısalır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rızkının bol ve ömrünün uzun (bereketli) olmasını isteyen kimse, akrabalarını ziyaret edip gözetсин. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Akrabayı gözetip kollamak, güzel ahlâk sahibi olmak ve komşularla iyi geçinmek, ömrü arttırır. (Ahmed İbni Hanbel, Beyhakî)

Akrabalarını gözetip koruyanlar, güzel ahlâk sahibi yani güler yüzlü ve tatlı sözlü olanlar, aynı çatı altında ya da yan yana birlikte yaşadıkları komşuları ile güzel geçinenler ve insanlara karşı hoşgörülü olanlar, genelde sâkin yapılı, huzurlu ve mutlu olup sayılı nefeslerini çabuk tüketmedikleri için rızıkları bol, bereketli ve ömürleri de uzun ve hayırlı olur.

ÖRF VE ÂDET

Yüce Allah buyuruyor:

(Hani İbrahim) babasına ve kavmine: “Sizin karşısına dikilip tapındığınız (saygı duruşu yaptığınız) şu heykeller de nedir ki?” demişti. (Kavmi) dediler ki: “Biz babalarımızı onlara tapar bulduk”. (İbrahim:) “Andolsun ki, siz de, babalarınız da açık bir sapıklık içindesiniz” dedi. (Enbiyâ, 52-53-54)

İnsanların kendilerine özel farklı alışkanlıkları olduğu gibi toplumların da yaşadıkları çağlara, ülkelere ve yörelere göre farklı alışkanlıkları vardır. İşte bunlara **örf** ve **âdet** denir.

Genelde saygın kişiler tarafından başlatılan, sonra topluma yansıyor yaygınlaşan ve tekrarlana tekrarlana alışkanlık haline gelen örf ve âdetler, câhil toplumlarda tehlikeli boyutlara ulaşır ve zamanla dînî kuralların yerini alır.

Bu nedenle peygamberlere karşı en çetin direnişler, din karşıtı örf ve âdetlerine katı bir şekilde bağlı olan toplumlardan gelmiş ve “Biz babalarımızı böyle bulduk” diye putlaştırdıkları katı örf ve âdetlerinden kopup îman edememişlerdir.

İşte bu toplumlardan biri de Hz. İbrahim'in kavmidir. Tevhidin simgesi olan Hz. İbrahim gibi bir peygamber onlara: “Sizin karşısına dikilip tapındığınız (saygı duruşu yaptığınız) şu heykeller de nedir ki” deyince, “Biz babalarımızı onlara tapar bulduk” dediler ve putlaştırdıkları heykellerden kopup îman edemediler.

Hz. İbrahim'in kavmi “Biz babalarımızı onlara tapar bulduk” diye putlaştırdıkları heykellerden ve ilkelerden kopup îman edemedikleri gibi,

Günümüzde de söz, nişan ve evlenme cemiyeti gibi en çok karşılaştığımız konularda bile Allah'ın (c.c.) emirleri ve Peygamberimiz (s.a.v.) in sünnetleri unutuluyor ve beş vakit namazı kılan hatta Kâbe'ye yüz süren müslümanlar bile “Bizim âdetimiz ve geleneklerimiz böyle” diye, dine ters düşen âdet ve gelenekleri savunuyor ve onlardan kopup gerçeği kabullenemiyor.

Müslümanların bu duruma düşmemeleri için dinimizi iyi bilmeleri ve Allah'ın (c.c.) emirleri ile örf ve âdetler çatıştığında, derhal ve hiç tereddütsüz Allah'ın emirleri tercih edilmelidir.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (müşrikler) câhiliye (döneminin İslâm öncesi) hükmünü mü istiyorlar? Kesin inanan bir toplum için, hükmü Allah'tan daha güzel olan kim vardır? (Mâide, 50)

Kendi örf ve âdetlerini İslâmî kurallara tercih edenler ve yanışta direnenler, müşrikler gibi İslâm öncesi câhiliye hükmünün uygulanmasını mı istiyorlar?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ölenin arkasından yüzünü tırmalayan, yakasını yırtıp parçalayan ve câhiliye insanı gibi bağıra bağıra ağıtlar yakıp kendisine beddua eden, bizden (yoluma tâbi olanlardan) değildir. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî-İbni Mâce)

ÖŞÜR

Yüce Allah buyuruyor:

Çardaklı ve çardaksız bahçeleri (bağları), tatları çeşit çeşit hurmaları, tarım ürünlerini, birbirine benzeyen ve benzemeyen zeytin ve narları yaratan O'dur. (Bunlar olgunlaşıp) meyve verince, meyvesinden yiyin. Biçilip toplandığı günde de hakkını (öşrünü) verin; sakın israf etmeyin. Çünkü Allah israf edenleri sevmez. (En'âm, 141)

Dünya gezegeni de güneş ve yıldızlar gibi kızgın bir gaz kütlesi halinde iken, onu insanların yaşam koşullarına göre düzenleyen ve toprak maddelerinden (atomlardan) çeşitli meyve, sebze ve tarım ürünlerini yaratan Allah (c.c.) “(Ekinler) biçilip (meyveler) toplandığı günde (fakirin) hakkını (öşrünü) verin” buyuruyor.

Topraktan çıkan tarım ürünlerinin zekâtına **öşür** denir. Öşür de zekât gibi farzdır ve borcu olanın da öşür vermesi gerekir. Öşür, Arap dilinde onda bir demektir. Yağmur ya da dere suları ile sulanan yerlerde yetişen toprak mahsullerinin zekâtı onda bir yani %10 dur.

Yılın tamamında ya da yılın yarısından fazlasında büyük kovalarla, hayvanların döndüğü dolap kovaları ve motor gücü ile sulanan yerlerde yetişenlerin zekâtı da yirmide bir yani % 5 dir.

İster onda bir, ister yirmide bir oranında olsun tarım ürünlerinin zekâtı olan öşür, tohum, işçi ve gübre giderleri ile hayvan (traktör) için yapılan harcamalar düşülmeden verilir.

İmâm-ı Ebû Hanîfe'ye göre, öşürde zekât gibi belirli bir nisab şartı yoktur. Bu nedenle az da olsa çok da olsa, toprakta yetişen buğday, arpa, sebze ve meyve türü her çeşit tarım ürünlerinin öşrünün verilmesi gerekir. Ancak bir sa'dan, yaklaşık 3,5 kg'dan az olan ürünlerle, evlerin bahçelerinde yetiştirilen her çeşit sebze ve meyve türü ürünler öşre tâbi değildir.

İmâm-ı Ebû Yusuf ile İmâm-ı Muhammed'e göre ise öşürde de zekât gibi nisab şarttır ve öşrünün nisabı 5 vesk'tir. Vesk, içine 60 sa' arpa ya da buğday alan bir hacim ölçüsüdür. Bir örfî sa', 3 bin 333 gr, 60 sa', 199 bin 980 gr ve 5 vesk yaklaşık 1 tondur.

İmâm-ı Ebû Yusuf ile İmâm-ı Muhammed'e göre, 5 vesk'ten yani bir tondan az olan tarım ürünleri ile doğal koşullarda bir yıl kadar dayanıksız olan sebze ve meyveler için öşür gerekmez.

Hanefî'de, öşür olarak toprakta yetişen tarım ürünleri aynen verildiği gibi bunların yerine kıymetleri değerinde para da verilebilir. Şâfi'de ise toprakta yetişen tarım ürünlerinin aynen verilmesi şart olduğundan, bunların yerine kıymetleri değerinde para verilemez.

Öşrû verilmeyen tarım ürünlerini yemek helâl olmadığından, öşrünün acele verilmesi ve öşrû verilmeden önce yenilen gıdaların da öşrünün verilmesi gerekir.

Dünya penceresinden baktığımızda!

Zekât adı altında çalışıp kazandığımız malları, paraları ve öşür adı altında alın teri dökerek elde ettiğimiz tarım ürünlerini yoksullara vermek gerçekten çok güç. Ancak atalarımız "Tavuk gelen yerden, yumurta esirgenmez" demişler. Zekât ve öşür adı altında yoksulların elleri ile âhiret âlemine küçücük yumurtacıklar gönderirsek, hiç kuşkusuz orada develerden, fillerden daha büyük tavuklar alacağımızı unutmayalım ve sevdiğimiz malların bir kısmını âhirete postalayalım.

ÖZÜR SAHİBİ

Özür sahibi ne demektir?

Hastalık, ameliyat ya da yaralanma nedeni ile idrar, yellenme, kanama ve irin gibi abdesti bozan şeylerin sürekli gelmesine **özür** ve özürlü olan kimseye de **özür sahibi** denir.

Aklı başında ve bilinci yerinde olan bir müslümanın özür sahibi de olsa namazı vaktinde kılması farz ve ertelemesi yani kazaya bırakması haram olduğundan, özür sahibi olmak namaza engel değil, aksine bazı kolaylıklardan yararlanma demektir.

Yarasından, çıbanından ya da ameliyat olduğu yerden kan ve irin gibi akıntısı olanların, idrarı kaçıranların sık sık yellenenlerin ve normal âdet günlerinin dışında kanaması devam eden kızların ve kadınların özür sahibi olabilmeleri ve bazı kolaylıklardan yararlanabilmeleri için,

İlk başlangıçta bu akıntılarının sürekli gelmesi ve bir namaz vaktinin içinde abdest alıp o vaktin namazını kılacak kadar hiç durmadan kesintisiz devam etmesi gerekir.

Daha sonraki vakitlerde akıntıların sürekli ve kesintisiz gelmesi şart değildir. Eğer her namaz vaktinde sadece bir defa da gelse, özürlülük halleri devam eder.

Özür sahibi olanlar her vaktin girişinde (ezan okunmaya başlayınca), akıntıları devam etse bile abdestlerini alırlar ve Hanefi'ye göre bu abdestleriyle o vaktin içinde diledikleri kadar farz, vâcib, sünnet ve kaza namazı kılar, Kur'an okur ve Kâbe'yi tavaf ederler.

Aldıkları abdest vaktin çıkması yani öğle vaktinde özürlü olarak aldıkları abdest, öğle namazı vaktinin çıkması (ikinci namazı vaktinin girmesi) ile bozulur ve ikinci namazını kılmak için tekrar abdest almaları gerekir.

Şâfi'ye göre ise özür sahibinin her namaz için ayrı ayrı abdest alması gerekir ve hangi namaz için abdest almışsa, o namazı kılınca abdesti geçersiz olur.

Özür sahibi olanın, özrünün dışında başka bir yerinden örneğin, sağ burun deliğinden sürekli kan geldiği için özür sahibi olanın sol burun deliğinden kan gelse ya da sürekli idrar akıntısından dolayı özür sahibi olanın bir parmağı kanarsa, derhal abdesti bozulur.

Eğer akıntı bir vaktin tamamında örneğin, öğle ile ikindi ya da akşam ile yatsı arasında bir damla gelmeksizin kesilirse, kişi özür sahibi olmaktan çıkar ve diğer vakitlerde abdest alırken ya da namaz kılarken aynı yerden tekrar bir damla akıntı gelirse, hem abdesti hem de namazı bozulur.

Akıntıları ara sıra durduğu için namaz kılarken de akıntılarının duracağı kanısında olanlar ve kirli çamaşırlarını değiştirme imkanı olanlar, namaz kılacakları zaman çamaşırlarını değiştirmeleri ve fazla akıntı gelmeden namazını da biraz acele kılması gerekir.

Namaz kılarken akıntının devam edeceği kuşkusunda olanlar ya da kirli çamaşırları değiştirme imkanı olmayanlar, kanlı, kirli çamaşırları ile namazı vaktinde kılar. Kesinlikle şeytanın dürtülerine kanıp iyileşince ve yıkayıp temizlenince sonra kılarım diye bir vakit namazı kazaya bırakmasınlar.

PAZARTESİ VE PERŞEMBE GÜNLERİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah ağaçları (bitkileri) pazartesi günü yarattı. (Müslim)

Dünya gezegeni bir zamanlar kızgın gaz kütlesi halinde idi ve üzerinde sadece ateşten yaratılan cinler yaşıyordu. Allah (c.c.) ezeli takdirinin gereği bitki, hayvan ve insan türü varlıkları yaratmayı dileyince, yer kabuğunu canlı varlıkların yaşam koşullarına göre düzenledi ve bir pazartesi günü ilk önce ağaçları (basit bitki türlerini) yaratarak yeryüzünde canlı varlıklar dönemini başlattı.

Ebû Katâde radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah sallâllahü aleyhi ve sellem'e pazartesi günü oruç tutmanın önemi sorulunca, şöyle buyurdu:

“O gün benim doğduğum, Peygamber olduğum (ya da vahiy geldiği) gündür”. (Müslim)

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamberimiz (s.a.v.), Rebîulevvel ayının 12'nci Pazartesi günü ana karnından dünyaya teşrif buyurdu. Kırk yaşına gelince yine Rebîulevvel ayının 12'nci Pazartesi günü Nûr Dağında Hz. Cebrâil gelip ilk vahyi **“Oku ya Muhammed!”** âyetini getirdi ve Allah (c.c.) tarafından peygamberlik görevine atandığını bildirdi.

Hicretin 11'inci yılı Rebîulevvel ayının 12'nci Pazartesi günü Peygamberimiz (s.a.v.) hasta yatağında yatıyordu. Bu defa ölüm meleği Hz. Azrâil geldi ve “Eğer izin verirsen ruhunu alıp seni sevgili Rabbine kavuşturacağım. Eğer izin vermezsen sadece ziyaret edip gideceğim” dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.): “Gel Azrâil gel, görevini yap ve beni sevgili Rabbime kavuştur” deyince, Hz. Azrâil hayatının en güç görevini yaptı ve son peygamber Hz. Muhammed (s.a.v.) in mübârek ve kutsal ruhunu alıp Mele-i a'lâ'ya götürdü ve sevgili Rabbine kavuşturdu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ameller (ibâdetler) pazartesi ve perşembe günleri (Allah'a) arz olunur. Ben, oruçlu iken amellerimin (Allah'a) arz olunmasını isterim. (Tirmizî)

Ka'b İbni Mâlik radiyallahu anhü diyor ki:

Peygamber (imiz) sallâllahu aleyhi ve sellem Tebuk Harbine perşembe günü çıktı. Gerçekte perşembe günleri yolculuğa çıkmayı severdi. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Pazartesi ve perşembe günleri cennetin kapıları açılır. Din kardeşi ile aralarında düşmanlık, dargınlık bulunan kişi hâriç, Allah'a ortak koşmayan her kulun günahları bağışlanır. (Meleklerle) denir ki: Siz şu iki kişiyi barışincaya kadar erteleyin, siz şu iki kişiyi barışincaya kadar erteleyin! (Müslim-Ebû Dâvûd)

Çağımızda elektronların atomun çekirdeği etrafındaki dönüşünü, dünyanın, ayın, güneşin, yıldızların ve galaksilerin belirli bir merkezin etrafındaki dönüşünü izliyoruz. Ancak bu evrensel olayın perde arkasını ve mânevî yönünü bilemediğimiz için,

Peygamberimiz (s.a.v.) in saygı gösterdiği ve ibâdetlerle değerlendirdiği günlere, aylara ve kutsal gecelere bizler de saygı gösterelim, ibâdetlerle değerlendirelim ve ölüm gelmeden önce âhiret âlemine yatırım yapalım!..

PEYGAMBERLERE İMAN

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz Allah, Âdem'i, Nuh'u, İbrahim ailesini ve İmrân ailesini birbirinden gelme bir nesil olarak âlemler üzerine seçkin kıldı (soylarından peygamberler gönderdi). Allah her şeyi işiten ve her şeyi bilendir. (Âl-i İmrân, 33-34)

Peygamber, Farsça sözlükte haber verici demektir. Arapça aslı ise nebî ve resuldür. Nebî, ilâhî emirleri tebliğ eden, resul ise Yüce Allah tarafından insanlara gönderilen mânevî elçi demektir.

İmanın temel ilkelerinden biri de peygamberlere îmandır. İlk peygamber Hz. Âdem ve son peygamber Hz Muhammed'dir. Bu ikisinin arasında sayılarını ancak Allah'ın (c.c.) bildiği pek çok peygamberler gelip geçmiş ve her topluma mutlaka bir peygamber gelmiştir.

Peygamberler, gerçekte aynı soydan gelen ve ruhlar âleminde ilâhî seçimle belirlenen mânevî liderler oldukları için aralarında hiçbir ayırım yapmadan hepsine inanmak farz, içlerinden birini ya da bazılarını inkâr etmek ise küfür yani dinden çıkma nedenidir.

Peygamberlerin özellikleri

Yüce Allah buyuruyor:

Hiç kuşkusuz, ben size gönderilen emin (güvenli) bir peygamberim. Allah'tan korkun ve bana itaat edin. Bu görevime karşılık sizden bir ücret istemiyorum, benim ücretim ancak âlemlerin Rabbine (Allah'a) aittir. (Şuarâ, 107-108-109)

Peygamberlerin hepsi Allah (c.c.) tarafından mûcizelerle kanıtlanan gerçek ve güvenli kişilerdir. Bu nedenle hiç kimseden çekinmeden ve bir beklenti içinde olmadan görevlerini Allah rızası için yapar ve çektikleri çilelerin karşılığını sadece Allah'tan beklerler. Bu ortak temel ilkelerin dışında daha pek çok özellikleri vardır ve onlardan bazıları şunlardır;

Fetânet: Süper zekâ demektir. Her açıdan en akıllı ve en bilinçli insanlar olan peygamberler fizik, kimya, tıp, biyoloji, insan psikolojisi, astronomi ve astrofizik gibi bütün bilim dallarını bilir ve ümmetlerini her açıdan eğitirler.

İsmet: Açık ve gizli her çeşit günahlardan korunmuş demektir. Ruhsal açıdan meleklerden üstün olan peygamberler, irhâsat denilen peygamberlikten önceki dönemlerinde de yüz kızartıcı suçları işlemez ve kesinlikle ilâhî emirlerin dışına çıkamazlar.

Sıdk: Sözde, işte ve özde doğruluk demektir. Peygamberler halkla ilişkilerinde doğru oldukları gibi ilâhî emirleri tebliğ ederken de canları pahasına doğruluktan ayrılmazlar.

Emânet: Her açıdan güvenli demektir. Peygamberler çocukluk ve gençlik dönemlerinde bile, yaşadıkları toplumlarda en emin ve en güvenli kimseler olarak ün yapmışlardır. Örneğin, Mekke müşrikleri peygamberimize (s.a.v.) gençliğinde “Muhammed’ül-emîn” dedikleri gibi.

Adâlet: Peygamberlerin hepsi âdildir. Peygamberlikten önceki dönemlerinde adâleti gözettilikleri gibi ilâhî emirleri tebliğ ederken de herkese eşit davranırlar ve yakınları ile düşmanları arasında hiçbir ayırım yapmazlar.

Her topluma peygamber geldi mi?

Yüce Allah buyuruyor:

**Andolsun ki biz, “Allah’a kulluk edin ve tâğuttan (putlardan ve putlaştırılan insanlardan) kaçının” diye her topluma (insanları uyar-
maları için) bir peygamber gönderdik.** (Nahl, 36)

İlk insan ve ilk peygamber olan Hz. Âdem’in yaşadığı dönemdeki dünyanın yapısı ile bugünkü dünyanın yapısı arasında fiziksel açıdan çok büyük farklılıklar vardır. Şöyle ki;

Hız. Âdem cennetten sürgün olarak dünyaya gönderildiğinde, Serendib (Sri Lanka) ya indirildi. Günümüzde Hindistan’ın güneydoğu sahilinden yaklaşık 35 km uzaklıkta ve Hint Okyanusunda büyük bir ada olan Sri Lanka, o dönemde Hindistan topraklarının bir parçası idi.

14 Kasım 1981’de uzaydaki yörüngesinden radar dalgaları ile çekimler yapan Columbia uzay mekiğinin çektiği resimler analiz edilince, bilim adamları şaşkına dönmüştü. Çünkü “kuş uçmaz ve kervan geçmez” denilen aşırı kızgın sahra kumlarının altında, eski dönemlere ait nehir yataklarının bulunduğu tespit edilmişti.

Ertesi yıl Mısır çölünde yapılan bir kazıda, gerçekten bir nehir yatağı ortaya çıkmış ve içinde çok eski dönemlere ait bazı âletler ya da silahlar bulunmuştu.

İlkçağ denilen tarihten önceki o farklı dünyada iletişim, ulaşım ve haberleşmenin çok güç olduğu dönemlerde insanlar küçük topluluklar halinde kabile hayatı yaşıyor ve her toplum sadece kendi kabilesini ve çevresini biliyordu.

İşte o dönemlerde Allah (c.c.) her kabileye içlerinden birini peygamber olarak görevlendiriyor ve o peygamber de sadece kendi kabilesini îmana davet etmekle yükümlü oluyordu.

Yüce Allah buyuruyor:

İşte (havası, suyu, doğası) tertemiz bir memleket ve çok bağışlayan bir Rab! (Sebe, 15)

Çok bağışlayıcı olan Rablerinin emirleri doğrultusunda yaşayanlar ve peygambere tâbi olup her çeşit günahlardan kaçınanlar, eşleri, yavruları, yakınları ve dostları ile birlikte havası, suyu, gıdası ve doğası tertemiz ülkelerinde bolluk, bereket ve refah içinde yaşarken,

Yüce Allah buyuruyor:

İşte onlardan (günahkâr toplumlardan) her birini, günahı sebebiyle cezalandırdık. Bir kısmının üzerine taşları savuran kasırgalar gönderdik, kimini korkunç bir ses yakaladı, kimini yerin dibine batırdık, kimini de suda boğduk. (Ankebût, 40)

Zamanla insanlar çoğaldı, büyük topluluklar oluştu ve güçlü kabile reisleri iktidar oldu. Ancak ne yazık ki bazı toplumlar şükür yerine nankörlük ve Allah'a, peygambere itaat yerine isyan edince, ilâhî gazaba uğrayıp helâk oldular.

“El-cezâ’ü mislül-amel” kuralınca, Allah (c.c.) günahkâr toplumları yaptıkları günahları ile orantılı bir şekilde cezalandırdı. Bazı toplumlarda sadece insanları cezalandırırken, Lût Kavmi ve Pompei halkı gibi fuhuş ve cinsel sapıklıkta aşırı giden toplumları, ülkeleri ile birlikte yerin dibine batırdı. İşte o güzelim yemyeşil Afrika kıtası da cehennemî kızgın bir çöle dönüştü.

Dünya coğrafyası fiziksel açıdan binlerce defa değişti. Kıtalar yerinden oynadı, batan ülkelerin yerlerinde büyük göller, denizler ve adalar meydana geldi ve insanlar birbirinden kopuk yaşadı.

1492 yılında Kristof Colomb, dünyanın ikinci büyük kıtası olan Amerika'yı ve 1769 yılında İngiliz kaptan James Cook dünyanın en küçük kıtası olan Avustralya'yı keşfettiği zaman, her iki kıtada da oranın yerli halkı denilen insanlar yaşıyordu.

İşin ilginç yönü, Amerika ve Avustralya'da yaşayanlar dünyada başka kıtaların olduğunu ve o kıtalarda insanların yaşadığını bilmiyordu. Asya, Avrupa ve Afrika'da yaşayanlar da dünyada başka kıtaların olduğunu ve o kıtalarda insanların yaşadığını bilmiyordu.

Peygamberlerin sayısı

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Andolsun ki, senden önce de (çok) peygamberler gönderdik. Onlardan bir kısmının kıssalarını (anılarını) sana bildirdik ve bir kısmını da bildirmedik. (Mü'min, 78)

İlk peygamber Hz. Âdem aleyhisselâm ve son peygamber Hz. Muhammed aleyhisselâmdır. Bu ikisinin arasında pek çok peygamberler gelip geçmiş ve hepsi tebliğ görevini yerine getirmiştir.

Bazı zayıf hadîs-i şeriflerde, peygamberlerin sayısı 124.000 ya da 224.000 olarak haber verilmiş ve bunlardan 313'ünün resul olduğu bildirilmiştir. Gerçi bu sayı kesin olmamakla birlikte abartı da değildir. Çünkü Allah (c.c.), tarihten önceki dönemler de her topluma peygamberler göndermiştir.

Kur'an'da anıları bildirilen peygamberler

Âdem, İdrîs, Nuh, Hûd, Sâlih, İbrahim, Lût, İsmâil, İshak, Yâkûb, Yûsuf, Eyyub, Şuayb, Mûsa, Hârûn, Dâvûd, Süleyman, İlyâs, Elyesâ, Zülkifl, Yûnus, Zekeriyya, Yahyâ, İsa ve Muhammed'dir. Aleyhimü's-salâtü ve's-selâm (Salât ve selâm onların üzerine olsun).

Üzeyr, Lokman ve Zülkarneyn aleyhimüsselâm'ın anıları da Kur'an'da geçmekle birlikte, bunların peygamber mi ya da veli mi oldukları kesin olarak bilinmemektedir.

Peygamberlerin dereceleri

Yüce Allah buyuruyor:

İşte peygamberlerden bir kısmını, diğerlerinden üstün kıldık. Allah onlardan bir kısmı ile (vasıtasız) konuştu, bir kısmının da derecelerini yükseltti. (Bakara, 253)

Peygamberler **Nebî**, **Resul**, **Ulül'azm** ve **Hâtemü'l-enbiyâ** olmak üzere dört kısımdır;

Nebî: Kendisine kitab ve yeni bir şariat (dînî hükümler) verilmeyip, önceki peygamberin kitab ve şariatına tâbi olan ve onları tebliğ etmekle görevli olanlara “nebî” denir, çoğulu enbiyâdır.

Resül: Önceki peygamberlere tâbi olmayıp, kendisine kitab ya da yeni bir şariat verilenlere “resül” denir ve çoğulu rüsül'dür.

Ulül'azm: Resüller içinden en seçkin altı peygambere Hz. Âdem, Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. Mûsa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed'e “ulül'azm” denir.

Hâtemü'l-enbiyâ: Peygamberlerin son halkası ve en üstünü olan Hz. Muhammed sallâlahü aleyhi ve selleme “hâtemü'l-enbiyâ” denir.

Hâtemü'l-enbiyâ'nın diğer peygamberlerden farkı

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, biz Nûh'u kavmine (peygamber olarak) gönderdik. (Hûd, 25)

Âd kavmine de kardeşleri Hûd'u (peygamber olarak) gönderdik. (Hûd, 50)

Semûd kavmine de kardeşleri Sâlih'i (peygamber olarak) gönderdik. (Hûd, 61)

Diğer peygamberler sadece kendi kavimlerine (toplumlarına) peygamber olarak gönderilirken ve sadece kendi kavimlerinden sorumlu olurken,

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Biz seni bütün insanlara, ancak (rahmetimi) müjdeleyici ve (azabım ile) uyarıcı (bir peygamber) olarak gönderdik. Fakat insanların çoğu bilmezler. (Sebe, 28)

(Ya Muhammed!) Biz seni (bütün) âlemlere ancak rahmet olarak gönderdik. (Enbiyâ, 107)

Hâtemü'l-enbiyâ yani son peygamber olan Hz. Muhammed, önceki peygamberler gibi sadece bir kabileye (Kureyş'e) değil, kıyâmete kadar gelecek olan bütün insanlara müjdeleyici ve uyarıcı bir peygamber olarak gönderildiğinden,

Hz. Muhammed'i peygamber olarak kabul etmeyenler ve ona indirilen Kur'an'ın Allah kelâmı olduğuna inanmayanlar, Allah katında mü'min değildir.

Peygamberlerin cinsiyeti

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Biz senden önce de, kendilerine vahyettiğimiz erkeklerden başkasını (peygamber olarak) göndermedik. (Enbiyâ, 7)

Allah'ın seçkin kulları olan peygamberler, her türlü koşullarda, hatta zaman geldi diktatörlerin emrindeki eli kanlı cellâtların karşısında ve idam sehparının gölgesinde bile hiç kimseden çekinmeden ilâhî emirleri tebliğ ettiler ve Nemrûd, Firavun gibi kanlı diktatörleri îmana davet ettiler.

Bu tür ağır koşullarda ve kelle koltukta tebliğ görevini yapmak her bayığidin yapacağı bir iş olmadığından, Allah (c.c.) peygamberlik görevini sadece erkeklere verdi.

Ayrıca erkeklerin bulunduğu yerlerde kadınların yüksek sesle konuşmaları, konferans vermeleri, Kur'an okumaları, radyo ve televizyonlarda sohbet yapmaları dînî açıdan sakıncalı olduğundan, Allah (c.c.) hiçbir kavme (topluma) kadınları peygamber olarak göndermedi.

Peygamberlerin konuştuğu dil

Yüce Allah buyuruyor:

Biz her peygamberi, (ilâhî emirleri halka) apaçık anlatsın diye, ancak kendi kavminin dili ile gönderdik. (İbrahim, 4)

Türkçenin dışında başka dil bilenler, o dili bilenlerle genel konuları rahatça konuşup anlaşırlar. Ancak uzmanlık alanına giren bilimsel, dinsel ve teknolojik konuları rahatça konuşamaz, ayrıntılara giremez ve görüşlerini tam anlatamazlar. Eğer bazı kelimeleri tam telaffuz edemeyip yarım yamalak konuşurlarsa, gülünç duruma düşer ve dinleyiciler üzerinde etkili olamazlar.

İşte bu nedenle Allah (c.c.), her topluma içlerinden birini ve o dili en iyi bilenleri peygamber olarak göndermiş ve peygamberler de halkın dili ile konuşup insanları îmana davet etmişlerdir.

Mûcize

Yüce Allah buyuruyor:

Peygamberler, Allah'ın izni olmadan bir âyet (mûcize) getiremez. (Mü'min, 78)

Hz. Sâlih'in sert kayanın içinden canlı bir deve çıkarması, Hz. İbrahim'i ateşin yakmaması, Hz. Mûsa'nın elindeki âsâ'nın (değneğin) canlı bir yılan olması ve Hz. Muhammed'in milyarlarca ışık yılı uzaklığındaki yerlere kısa bir zamanda gidip gelmesi gibi olağanüstü olaylara **mûcize** denir.

Ancak hiçbir peygamber kendiliğinden bir mûcize gösteremez ve kendisi de dilediği an mûcize denilen olağanüstü güçten yararlanamaz. Çünkü peygamberler de insandır ve onlar da Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu çekim, kimya, fizik ve biyoloji gibi fıtrat kanunlarına uyma zorunluluğundadır.

Peygamberlere itaat

Yüce Allah buyuruyor:

Biz peygamberleri, Allah'ın izni (emri) ile ancak itaat olunmaları için gönderdik. (Nisâ, 64)

Allah (c.c.) peygamberleri, olağanüstü mûcizeler gösterip insanları eğlendirmek için değil, ilâhî emirleri tebliğ edip insanları uyarması için gönderdiğinden, peygamberlere itaat farzdır. Çünkü Allah (c.c.) onları ancak itaat olunmaları için göndermiştir.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim peygambere itaat ederse, (gerçekte) Allah'a itaat etmiş olur. (Nisâ, 80)

Devletin güvenlik güçlerine itaat edenler, gerçekte devlete itaat etmiş ve devletin güvenlik güçlerine isyan edenler de, gerçekte devlete isyan etmiş oldukları gibi,

Allah'ın peygamberine itaat edenler de, gerçekte Allah'a itaat etmiş ve Allah'ın peygamberine isyan edenler de, gerçekte Allah'a isyan etmiş ve dolayısıyla günahkâr olmuş olurlar.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayan ve merhamet edendir. (Âl-i İmrân, 31)

Allah'ı (c.c.) sevenlerin ve günahlarının bağışlanmasını isteyenlerin tek seçeneği vardır. O da Peygamberimize (s.a.v.) uyup izinden gitmek ve bid'atlardan kaçınıp sünnetine sımsıkı sarılmaktır.

Yüce Allah buyuruyor:

Peygamber size ne verdiyse (emrettiyse) onu alın (uygulayın), size neyi yasakladıysa ondan da kaçının. Allah'tan korkun. Çünkü Allah'ın azabı çetindir. (Haşr, 7)

İçgüdü ve hayvanlar

İçgüdü açısından insanlardan çok üstün olan hayvanlar, hiçbir eğitim görmeden ve başkalarının bilgi, görgü ve deneyimlerinden yararlanmadan, kısa zamanda dünyadaki doğal yaşam koşullarına uyum sağlar ve ibâdetlerini de düzenli bir şekilde yaparlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Görmez misin? Göklerde ve yerde bulunanlar ve havada saf saf (dizi dizi) uçuşan kuşlar, Allah'ı tesbih eder (sübhânallah der) ve her biri namazını (duasını), tesbihini bilir. (Nûr, 41)

Göçebe kuşları takvim, saat, pusula ve radar gibi cihazları olmadığı ve hava tahmin raporlarını dinlemedikleri halde, içgüdüleri ile göçün zamanlamasını, rüzgârların yönünü ve izleyecekleri rotayı çok iyi bildikleri gibi tüm hayvan türleri içgüdüleri ile görevlerini, doğal yaşam koşullarını ve ibâdetlerinin zamanlamasını bilir ve aksatmadan yerine getirirler.

İnsanlara gelince!

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Allah'ın Resûlünde sizin için en güzel bir örnek vardır. (Bu) Allah'a ve âhiret gününe kavuşmayı uman (kesin inanan) ve Allah'ı çok zikir edenler içindir. (Ahzâb, 21)

İçgüdü (doğal bilgi) açısından hayvanların çok gerisinde olan insanlar, aylarca ana sütü ve özel mamalarla beslendikten ve yıllarca ana kucağında taşındıktan sonra yavaş yavaş dünyadaki yaşam koşullarına uyum sağlamaya başlar ve her şeyi sorup öğrenmek isterler.

Sonra anaokulu, ilkokul, ortaokul, lise üniversite ve uzmanlık derken, hayatının en az dörtte biri eğitimle geçer ve bu eğitim süreci içinde yüzlerce hocadan yararlanır.

Sonu ölüm olan bu dünyada bir iş-güç sahibi olmak ve ekmek parası kazanmak için yıllarca sınav heyecanı yaşayan, stresle yatıp, stresle kalan ve başarılı olamayınca bunalıma giren insanın,

Sonsuzluk âlemi olan âhiret sınavını kazanması ve o güzelim cennette ebedî mutlu yaşaması için daha fazla çalışıp çabalaması gerekmez mi?

En basit dünya işleri bile bilinçsiz, eğitimsiz ve hocasız olmadığı gibi mânevî eğitim de hocasız olmayacağından, Allah (c.c.) bizlere Hz. Muhammed gibi bir peygamberi göndermiş ve onun “Allah'a ve âhiret gününe kavuşmayı uman (kesin inanan) ve Allah'ı çok zikir edenler için bir örnek olduğunu” vurgulamıştır.

Hz. Muhammed gibi Hâtemü'l-enbiyâ olan bir peygambere ümmet olmanın zevkini yaşamayan, ibâdetin tadını almayan ve en çirkin günahları işleyip dışarıda çırılçıplak gezenler,

Ölüm meleği Hz. Azrâil hiç beklemedikleri bir anda ansızın karşılına dikilince çok pişman olacaklar ama ne yazık ki iş işten geçmiş olacak ve Hz. Azrâil onlara “**geç kaldınız**” diyecek.

Allahım! Hz. Azrâil ansızın karşımıza dikilince, kefeni giyip karanlık kabre girince ve dostlar gidip kabrimizde yapayalnız kalınca, bize merhamet eyle. Annemizi, babamızı, yakınlarımızı ve bütün din kardeşlerimizi af eyle. Âmin, velhamdülillâhi Rabbi'l-âlemîn...

PEYGAMBERİ DIŞLAYANLAR

Yüce Allah buyuruyor:

Hak'tan sonra sapıklıktan başka ne var ki! (Yunus, 32)

Sapıklığın karşıtı olan **hak**, Allah katında tek gerçek demektir. Bu nedenle hak'kın dışındaki her çeşit ideolojik görüşlere ve inanç sistemlerine **sapıklık** denir. Hak ve sapıklık, gerçekte Hz. Âdem ile iblis arasındaki mücâdelenin devamı ve ruh ile nefis arasındaki gizli savaşın dışı yansımasıdır.

Hz. Âdem'in yanında duranlar ve ruhları nefislerinin üzerinde egemen olanlar, her zaman ve her yerde hakkın yanında olur ve hakkı savunurlar.

İblisin yanında duranlar ve nefisleri ruhlarının üzerinde egemen olanlar da, her zaman ve her yerde sapıklığın yanında olur ve sapıklığı savunurlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim kendisine doğru yol açıkça belli olduktan sonra peygambere karşı çıkar (dışlar) ve mü'minlerin yolundan (ayrılıp) başka bir yola saparsa, onu saptığı yolda bırakırız ve (sonra) cehenneme atarız. O ne kötü gidilecek bir yerdir. (Nisâ, 115)

Nemrûd ve Firavun gibi kanlı diktatörler açıkça ve bazı diktatörler de, ilâhî kanunları kaldırıp yerine kendi kanunlarını koyarak örtülü bir şekilde ilâhlık davasına kalkıştıkları gibi,

Peygamberimiz (s.a.v.) in son yılında Yemâme'de Müseylemetü'l-kezzab, Necd'de Tüleyha ve Yemen'de Esvedü'l-Ansî gibi sapıklar da, açıkça peygamberlik davasına kalkıştılar. Bunlar kendilerine binlerce taraftar buldular ve Hz. Ebû Bekir'in halifeliği döneminde kanlı savaşlara neden oldular.

Ancak!

Hz. Âdem ile iblis arasında başlayan hak-bâtıl mücâdelesi kıyâmete kadar devam edeceğinden, içlerinde sahte peygamberlik özentisi olanlar her dönemde mü'minlerin yolundan ayrılıp ve sevgili Peygamberimizi dışlayıp örtülü bir şekilde de olsa peygamberlik taslamış ve mü'minlerin arasına fitne, fesad tohumlarını saçmışlardır.

Hindistan'dan ithal edilen “**Kur'an'a göre İslâm**” adındaki sahte peygamberlik hareketi de, içlerinde peygamberlik özentisi olanlar tarafından ülkemizde gündeme taşınmaya çalışılıyor ve her çeşit sapıklıklara alkış tutan belirli kanallar da onlara destek verip ekranlarına taşıyor.

Ruh ile nefis arasındaki gizli savaş tüm şiddeti ile devam ettiğinden, Müseylemetü'l-kezzab gibi yalancı peygamberler, Asr-ı saadetin gölgesinde bile kendilerine binlerce taraftar buldukları gibi günümüzde bu tür sapıklar kendilerine daha çok taraftar bulurlar. Çünkü nefisleri ruhları üzerinde egemen olanlar, onların görüşünü derhal desteklerler.

Peki bunların amacı ne?

İslâmî bilgilerin kaynağı Kitab (Kur'an), sünnet (hadîs-i şerifler), icmâ-i ümmet ve kıyas-ı fukahâ'dır. “Kur'an'a göre İslâm” adında sonradan ortaya çıkan sapıklığı savunanların amacı,

Öncelikle âlemlere rahmet olarak gönderilen ve her açıdan bizlere en güzel örnek olan sevgili Peygamberimizi dışlamak ve Ashâb-ı kiramın sevgili Peygamberimizden bize aktardıkları hadîs-i şerifleri yok saymaktır.

Sonra Selef-i sâlihîn denilen sahâbelerin, tâbiinin ve bir asırda yaşayan müctehidlerin üzerinde ittifak ettikleri ve “İcmâ-i ümmet” denilen dînî hükümlerle, ictihad derecesindeki fıkıh âlimlerinin Kur'an'dan ve sünnetten kıyas yolu ile çıkardıkları dînî hükümleri yok saymaktır.

Allah korusun eğer bunda başarılı olurlarsa, yani o konu Kur'an'da yok, bu konu Kur'an'da yok diye İslâmî kuralların dörtte üçünü yok sayıp uygulamadan kaldırırlarsa, gerisi onlar için kolay!..

Çünkü Peygamberimizi (s.a.v.) ve İslâm'ın canlı şâhitleri olan sahâbelerin sonradan gelenlere aktardıkları hadîs-i şerîfleri yani Kur'an'ın uygulamalarını yok sayanlar, zamanla Kur'an-ı Kerimdeki pek çok âyetleri de yok sayar ve kalanları da diledikleri gibi yorumlayıp, sahte bir din ortaya atarlar.

PİŞMANLIK YASASI

Yüce Allah buyuruyor:

Allah katında (geçerli olan) tevbe, ancak câhillikle bir kötülük (günah) işleyip de sonra hemen (pişmanlık duyup) tevbe edenlerin tevbesidir. İşte Allah bunların tevbesini kabul eder. (Çünkü) Allah her şeyi bilendir, hikmet sahibidir. (Nisâ, 17)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Pişmanlık (duymak), tevbedir. (İbni Mâce-Hâkim-Ebû Dâvûd-Ahmed İbni Hanbel-Beyhakî)

İster câhillik, ister gaflet, ister nefsin baskısı, ister şeytanın dürtüleri ve ister çevrenin etkisi ile olsun, kötü yollara düşen ve en çirkin günahları işleyen kimse, eğer bu dünyada günahlarından arınmak ve âhîret âleminde tertemiz gitmek isterse,

Allah'ın (c.c.) pişmanlık yasasından yararlanabilmesi için öncelikle günahlardan kopup tevbe etmeli, pişmanlık duyup vicdan azabı çekmeli ve sonra günah işlememeye nasuh tevbesi etmelidir. Eğer dünyada Allah'ın (c.c.) pişmanlık yasasından yararlanmadan ölürse,

Yüce Allah buyuruyor:

Günahlara (inatla) devam ederken onlardan birine ölüm (aniden) gelince, “ben şimdi gerçekten tevbe ettim” diyenler ile kâfir olarak ölenlerin tevbeleri kabul edilmez. İşte onlar için (cehennemde) acıklı bir azap hazırlanmıştır. (Nisâ,18)

Ölümü unutup inatla günahlara dalanlar ve bu fâni dünyada Allah'ın (c.c.) pişmanlık yasasından yararlanmayanlar, ölüme karşı tüm güçleri ile direnseler ve sağlık açısından her çeşit önlemleri alsalar bile ölüm meleği Hz. Azrâil bir gün aniden karşısına dikilince,

Eyvah! “Ben şimdi gerçekten tevbe ettim” diyecekler ve gerçekten tevbe edecekler ama o anda günahkârların ve kâfirlerin tevbeleri kabul edilmeyecek ve günahlarını yüklenip âhirete gidecekler.

Fuhuş yaparken depremde göçük altında kalıp ölenler, alkollü araç kullanırken trafik kazasında ölenler, plajlarda kadın-erkek çıplak yüzerken boğulup ölenler, kumar masasında her şeyini kaybedince kalp krizinden ölenler, sazlı-cazlı düğün salonlarında gülüp oynarken ölenler ya da çağdaşlık taslayıp dışarıda yarı çıplak gezinirken ölenler,

Günahları ile âhirete gidince ve karanlık kabirlerinde yalnız kalınca, kim bilir cân-ı gönülden nasıl tevbe ediyorlar ama keşke ölmeden önce tevbe etselerdi ve âhirete tertemiz gitselerdi.

1
Günah işleyen kişi,
Akıt gözünden yaşı,
Kurtarırsın sen başı,
Tevbeye gel, tevbeye.

2
Alt çenen çekilmeden,
Kefenin biçilmeden,
Gül suyun serpilmeden,
Tevbeye gel, tevbeye.

3
Tabutuna konmadan,
Musallâ'ya varmadan,
Namazın kılınmadan,
Tevbeye gel, tevbeye.

4
Münker, Nekir gelmeden,
Rabbin kimdir? demeden,
Yılan, çıyan yemeden,
Tevbeye gel, tevbeye.

5
Sırata yetişmeden,
Kebap gibi pişmeden,
Cehenneme düşmeden,
Tevbeye gel, tevbeye.

6
Zebâniler tutmadan,
Cehenneme atmadan,
Ateş seni yakmadan,
Tevbeye gel, tevbeyel..

RABBİMİZ ALLAH

Yüce Allah buyuruyor:

Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize kulluk (emirlerine itaat) ediniz. Umulur ki takvâya erenlerden (korunanlardan) olursunuz.

O (Rabbiniz) ki, yeryüzünü sizin için bir döşek (yerleşim alanı), göğü de (sizi kuşatan) bir tavan yaptı. Gökten (atmosferden) su indirip onunla size rızık olmak üzere (yerden) çeşitli ürünler çıkardı. Artık siz de bu gerçekleri bile bile Allah'a ortak koşmayın. (Bakara, 21-22)

Bizi, bizden öncekileri ve bütün âlemleri yoktan var edip yaratan, yöneten ve dilediği gibi yönlendiren Rabbimiz birdir. Dünyada takvâlığa ve âhirette kurtuluşa ermemiz için sadece O'na kul (teslim) olalım ve emirlerine itaat edip yasaklarından kaçınalım.

Dünya gezegeni kızgın gaz kütlesi halinde iken, yüzeyini bizim yaşam koşullarımıza göre rahat bir döşek gibi düzenleyen O'dur. Gökyüzünü ay, güneş, yıldızlar ve galaksilerle donatan, her birini belirli yörüngelerine oturtan ve evrensel dengeyi kuran O'dur.

Koymuş olduğu çevrim kanunu ile denizlerdeki suları buharlaştırıp atmosferde depolayan, sonra dilediği an onları havadaki gazlarla kimyasal açıdan birleştirip tekrar yeryüzüne indiren ve o su ile ölü topraklara (elementlere) hayat verip, bizim için yerden çeşitli ürünleri çıkaran O'dur.

Dünyayı, ayı, güneşi, yıldızları ve galaksileri yörüngelerine oturtup evrensel düzeni kuran ve bütün varlıkları egemenliği altına alan Rabbimiz birdir ve O'ndan başka rab yoktur. Bu gerçekler karşısında O'na ortak koşmak ve taşlara saygı duruşu yapmak, sapıklığın da ötesinde çılgınlıktır.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Kuşkusuz benim namazım, (hac, umre, kurban gibi) ibâdetlerim, hayatım ve ölümüm, âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. O'nun (eşi, dengi) ortağı yoktur. Ben böylece emrolundum ve ben (bu ümmette) müslümanların ilkiyim. (En'âm, 162-163)

Yüce Allah buyuruyor:

İşte Rabbiniz olan Allah O'dur. O'ndan başka ilâh yoktur. Her şeyi yaratan O'dur. Sadece O'na kulluk (ibâdet) edin. O her şeye vekildir (güvenilecek) ancak O'dur. (En'âm, 102)

İşte böyle bir Rabbimiz varken, dünya, ay, güneş, yıldızlar ve galaksiler, O'nun koymuş olduğu evrensel çekim kanununa kayıtsız şartsız boyun eğerken,

Ne yazık! Rabbimizin koymuş olduğu kanunları tanımayıp, elleri ile yaptıkları heykellere tapan ve onların önünde saygı ile eğilen ortaçağ müşriklerine.

Ne yazık! Rabbimizin koymuş olduğu kanunlara çağdışı diyen ve ortaçağ müşrikleri gibi elleri ile yaptıkları heykellere tapan ve onların önünde saygı duruşu yapan uzay çağı müşriklerine.

Ne mutlu! Rabbimiz Allah diyenlere ve Rabbimizin koymuş olduğu kanunlar doğrultusunda yaşayıp, dininden tâviz vermeyenlere.

Yüce Allah buyuruyor:

Hiç kuşkusuz “Rabbimiz Allah'tır” deyip de, sonra istikamet üzere olanların üzerine (rahmet) melekleri iner ve onlara: “Korkmayın, mahzun da olmayın, size vaad olunan cennetle sevinin” derler. (Fussilet, 30)

Rabbim Allah'tır diye, sadece Rablerine kulluk edenler ve dinlerinde tâviz vermeden istikamet üzere yaşayanlar, dünya hayatları sona erip ecel terleri dökmeye başladıkları zaman, dostları gidip kabirlerinde tek başlarına yapayalnız kaldıkları ve yeniden diriltilip yattıkları kabirlerinden kalkarken,

Sevimli, güler yüzlü ve tatlı dilli rahmet melekleri yanlarına gelecek ve onlara, “Korkmayın, mahzun da olmayın, size vaad olunan cennetle sevinin” diye onları kutlayacaklar.

RAHMET AYI RAMAZAN

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Ramazan'ın gelmesiyle sevinirse, Allah o kimsenin bedenini cehenneme haram kılar. (Dürretü'l-vâizîn)

Kim gurbetteki evlâdının gelmesini beklediği gibi Ramazan'ın gelmesini bekler ve Ramazan'ın gelmesiyle de gerçekten sevinip neşelenirse, Allah (c.c.) o kimsenin bedenini cehenneme haram kılar. Yani o kimse cehenneme girmez ve cehennem de onu yakamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ramazan ayının evveli rahmet, ortası mağfiret ve sonu cehennemden âzad'tır. (İbni Asâkir)

Ramazan ayının ilk on gününde oruç tutanların üzerine ilâhî rahmetler saçılır. İkinci on gününde oruç tutanların günahları bağışlanır ve üçüncü on gününde de oruç tutanlar cehennemden âzad edilir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yanında adım anıldığı zaman bana salâtü selâm getirmeyen kimse sürünsün. Ramazan ayına erişip de, bu ay çıkmadan kendini Allah'a bağışlatamayan kimse sürünsün. Annesi ve babası yaşlılık günlerini yanında geçirdiği halde (onların duasını alarak) cennete giremeyen kimse de sürünsün. (Tirmizî-Hâkim)

Gerçek îmanın alâmetlerinden biri de peygamber sevgisidir. Peygamber sevgisinden yoksun olanlar ve bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) in adı anıldığı zaman salâvât-ı şerîfe getirmeyenler, diğer dinsel konularda da duyarsız olacaklarından, sonlarının iyi olmayacağına bir işarettir.

Mübârek Ramazan ayı ilâhî rahmetin saçıldığı, günahların bağışlandığı, meleklerin mü'minlere dua ettiği ve sevapların katlandığı bir ay olduğu halde, Ramazan ayında bile tevbe edip Allah'tan (c.c.) af dilemeyen ve genel aften yararlanamayanların da sonlarının iyi olmayacağı bir gerçektir.

Cennet annelerin ayağı (rızası) altında olduğu halde, yaşlılık günlerini yanında geçiren anne ve babasının dualarını alıp cennete giremeyen kimselere de gerçekten **yuuh** olsun!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Receb Allah'ın ayı, Şaban benim ayım ve Ramazan da ümmetimin ayıdır. (Menâvî)

Peygamberimiz (s.a.v.) doğduğu anda secdeye kapanıp “**Ümmetim! Ümmetim!**” dedi. Yaşam boyu **ümmet** sevdasıyla yandı ve ölürken de son sözü “**Ümmetim! Ümmetim!**” oldu.

İşte mübârek Ramazan, Peygamberimiz (s.a.v.) in ümmetinin yani bizim ayımız. Lütfen bu ayın değerini bilelim ve bu ayda saçılan ilâhî rahmetten yararlanalım. Özellikle orucu cân-ı gönülden isteyerek turalım, beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılalım, her çeşit günahlardan kaçınalım ve terâvih namazını da Ramazan ayına yakışır bir şekilde yavaş yavaş kılalım.

Oruç ve takvâlik

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Oruç, sizden önceki (ümmet) lere farz kılındığı gibi size de farz kılındı. Olur ki (oruç ile) takvâliğe erişirsiniz. (Bakara, 183)

Abur cubur yeme alışkanlığını ve aşırı cinsel istekleri kontrol altına alıp dengeleyen oruç, günah işleme alışkanlığını da frenlediğinden, âyetle “Olur ki (oruç ile) takvâliğe erişirsiniz” buyuruluyor.

Ramazan ve Kur'an

Yüce Allah buyuruyor:

O Ramazan ayı ki, insanlara yol gösterici, doğru yolun ve doğruyu eğriden ayırmanın açık delilleri olarak onda (Ramazan ayında) Kur'an indirildi. (Bakara, 185)

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhüma diyor ki:

Cebrâil aleyhisselâm, Ramazan'ın her gecesinde Peygamberimiz (s.a.v.) ile bir araya gelir ve (karşılıklı oturup) Kur'an'ın müzâkeresini yaparlardı. (Buhârî-Müslim)

Son ilâhî kitab olan Kur'an-ı kerîm mübârek Ramazan ayında indirildiğinden, Hz. Cebrâil ile Peygamberimiz (s.a.v.), Ramazan'ın her gecesinde bir araya gelip “mukâbele” yani karşılıklı oturup Kur'an'ı okudukları ve içeriğini müzâkere ettikleri gibi,

Allah'a (c.c.) şükürler olsun, bin 400 küsür yıldan beri her yıl Ramazan ayında âdeti bir Kur'an seferberliği başlıyor ve camilerin pek çoğunda mukâbeleler okunuyor. Ayrıca evlerde de genelde hanımlar bir araya gelip kendi aralarında mukâbeleler okuyor ve binlerce hatim duaları yapıyor.

Ramazan ve Kadir geces

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kadir gecesini, Ramazan'ın son on günündeki tek gecelerde (21, 23, 25, 27) arayın. (Buhârî)

Yüce Allah buyuruyor:

Kadir gecesi, bin aydan hayırlıdır. (el-Kadr, 3)

Bin ayı yani 83 yıl 4 ayı sürekli ibâdetle geçirebilmek için, en azından yüzlerce yıllık bir ömre gerek var ama bin aydan hayırlı olan bir Kadir gecesini ibâdetle geçirebilmek için ise sadece 8-10 saatlik bir zaman yeterlidir.

Ramazan'da cennet kapıları açılır

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ramazan ayı geldiğinde cennet kapıları açılır, cehennem kapıları kapanır ve şeytanlar bağlanır (etkisiz hâle getirilir). (Buhârî-Müslim)

Terâvih namazı

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahu Teâlâ size Ramazan orucunu farz kıldı. Ben de kıyâmını (terâvih namazını) sünnet kıldım. Kim îmanla, ihlâsla orucunu tutar ve terâvih namazını kılsa, annesinden doğduğu gün gibi günahlarından arınır. (Nesâî-İbni Mâce)

Ramazan'da cömertlik

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhüma diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) insanların en cömerdiydi. Özellikle Ramazan'da Cebrâil'in (a.s.) kendisi ile bulunduğu anlar, en cömert olduğu zamanlardı. (Buhârî-Müslim)

İnsanların en cömerdi olan ve Ramazan ayında daha da cömert davranan Peygamberimiz (s.a.v.) in bu güzel ahlâkı, Allah'a (c.c.) şükürler olsun ümmetine de yansıdığından,

Her yıl Ramazan ayında tüm İslâm ülkelerinde, dünyada eşi, benzeri görülmeeyen bir cömertlik ve sosyal yardımlaşma yarışı başlıyor ve İslâm ülkelerinde tek bir kimse aç ve açıkta kalmıyor.

Ramazan ve umre

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ramazan'da yapılan umre (nin sevabı) bir hac gibidir. (Buhârî-Ahmed İbni Hanbel)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ramazan'da yapılan umre, benimle hac yapmış gibidir. (Menâvî)

Allah'a (c.c.) şükürler olsun, maddî durumu iyi olan müslümanlar dünyanın her tarafından kutsal topraklara gidip, "Ramazan umresi" yapıyor ve müslümanların kurtuluşu için dua ediyor.

* * *

Ramazan eğlence mi, ibâdet ayı mı?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Dinlerini oyun ve eğlence edinen ve dünya hayatı kendilerini aldatan kimseleri (sapıkları, bana) bırak. (En'am, 70)

On bir ayda bir defa gelen ve gerçekte ibâdet ayı olan Ramazan'da bile, beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılmayanlar ve camilere erkence gidip Kur'an ve sohbet dinlemekten sıkılanlar,

"Dinlerini oyun ve eğlence edinen ve dünya hayatı kendilerini aldatan

kimseler (sapıklar)” gibi mübârek Ramazan ayını da “**Ramazan eğlenceleri**” adı altında oyun ve eğlenceye çevirmek ve son hak din olan İslâm'ı önceki dinler gibi amacından saptırmak istiyorlar.

İslâm karşıtı her çeşit sapıklık hareketlerini ekranlarına taşıyan belirli medya kuruluşlarını ve içlerinde hristiyanlık özentisi olanları Allah'a bırakıyoruz. Çünkü Allah (c.c.), kesinlikle onları sorgulayacak ve gereken cezalarını verecektir.

Ancak belediyenin kasasından iftar çadırları kuran ve müslümanlar terâvih namazını kılarken, “Ramazan eğlenceleri” adı altında dinimizi oyun ve eğlenceye dönüştürenlere ne diyelim?

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Sizden önce kendilerine kitab verilenlerden dininizi eğlence (aşışılama) ve oyun edinenleri dost edinmeyin. Eğer gerçek mü'minlerden iseniz, Allah'tan korkun (dininizi eğlence ve oyuna dönüştürmeyin)! (Mâide, 57)

“Ârife bir işâret yeter” derler. Allah (c.c.) hepimizi gaflet uykusundan uyandırsın, kalplerimize Asr-ı saadetin heyecanını tattırsın ve biz âcizleri kutsal dinimize hâdim (hizmetkâr) eylesin!..

RECEB AYI VE REGÂİB GECESİ

Yüce Allah buyuruyor:

Gökleri ve yeri yarattığı günde Allah'ın yazısına göre, Allah katında ayların sayısı on ikidir. Bunlardan dördü (Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb) haram aylardır. (Tevbe, 36)

Kuşkusuz dünyada birbirinden farklı pek çok takvimler vardır ve bunların her birinde ayların sayısı on ikidir. Ancak Allah katında geçerli olanı, içlerinde Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb gibi kamerî ayların bulunduğu takvimdir.

Kamerî aylardan dördüne haram (saygın) aylar denir ve bunlardan biri de Receb ayıdır. Receb ayı Ramazan'ın müjdecisi olan üç ayların da baş-

langıcı olduğundan, gerçekten çok değerli bir aydır.

Ancak Receb ayının ilk cuma gecesinde Allah'ın (c.c.) mü'min kullarına ihsanı ve ikramı çok bol olduğundan, o geceye **Regâib Gecesi** denir.

Regâib Gecesi de diğer mübârek geceler gibi cân-ı gönülden tevbe edip günahlardan arınma ve mânevî açıdan üst derecelere fırlama rampasıdır. Bu nedenle Regâib Gecesi için oyun, eğlence ve gafletle geçirmeyelim, aksine mânevî fırlama rampasından üst derecelere yükselmeye çalışalım.

Bu mübârek gecelerin mânevî feyzinden yararlanmak için öncelikle sonradan ortaya çıkan her çeşit bid'atlardan kaçınalım ve Allah katında geçerli olan ibâdetleri yapmaya özen gösterelim.

Örneğin, Regâib Gecesi ile ilgili özel bir namaz yoktur ve bu bağlamda rivayet edilen hadisler, hadis ilminin uzmanları olan muhaddislere göre, "hadîs-i mevdû" yani uydurma hadislerdir.

Bu nedenle Regâib Gecesinde de, diğer kandil gecelerinde olduğu gibi öncelikle çok tevbe edip günahlardan arınmaya çalışalım ve onları mezara taşımayalım. Sonra kaza namazı kılıp sırtımızdaki borç yükünü hafifletelim. Ayrıca Kur'an okuyarak ve zikir ederek kalplerimizi parlatalım ve salâvât-ı şerîfe getirip sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) ile mânevî bağlantı kuralım.

Regâib Gecesinin bir diğer özelliği de kesinliği kanıtlanamayan rivâyete göre Peygamberimiz (s.a.v.) in babası Hz. Abdullah ile annesi Hz. Âmine'nin evlendiği ve Peygamberimiz (s.a.v.) in, son peygamber olarak dünyaya teşrif etmek üzere ana rahmine intikal ettiği gecedir.

RİDVAN BİATI VE SONUÇLARI

Hiçbir peygamber rahat etmek, lüks ve konfor içinde yaşamak ve bir köşeye çekilip kendisine tâbi olanlardan saygı ve iltifatlar görüp el öptürmek için bu dünyaya gelmediği gibi Peygamberimiz (s.a.v.) de rahat etmek ve gülüp eğlenmek için bu fânî dünyaya gelmedi.

Âlemlere rahmet olan Peygamberimiz (s.a.v.) in çocukluğu yetimlik, gözyaşları ve gençliği yoksulluk ile geçti. 25 yaşında Hz. Hadîce ile evlenin-

ce mutlu bir yuvaya kavuştu ama 40 yaşında peygamber olunca hayatının en zorlu günleri başladı. Tam on üç yıl yarı vahşi Mekke müşriklerinin en acımasız zulüm, baskı ve hakaretlerine sabretti ve onları İslâm'a davet etti.

Sonra kılıçların gölgesinde yapılan zorlu bir hicret olayı ile Medine'de yeni bir dönem başladı ve ilk İslâm Devleti kuruldu. Bilâl-i Habeşî ezan okuyor, beş vakit namaz cemaatle kılınıyor ve ruhlara feyizler saçan sohbetler yapılıyordu ama İslâm düşmanları da boş durmuyordu ki!

Bu nedenle yeni kurulan İslâm Devletinin beş yılı savaşıla geçti. Peygamberimiz (s.a.v.) ve onun seçkin sahâbeleri bu beş yıl içinde bir yanda Bedir, Uhud ve Hendek'te müşriklerle savaşırken, diğer yanda Medine'nin yakınındaki Benî Nadîr, Benî Kurayza ve Benî Kaynuka gibi yahudi kabileleri ile de savaşma zorunluluğunda kaldılar.

Son olarak Mekke müşriklerinin başını çektiği 10.000 kişilik müşrik ordusu, Hendek Savaşında Allah'ın (c.c.) yardımı ile tam bozguna uğrayınca, Mekke müşriklerinin artık Medine'ye saldıracak güçleri, moralleri kalmadı ve müslümanlar için yeni ufuklar açıldı.

* * *

Peygamberimiz (s.a.v.) hicretin 6. yılının Zilkâde ayında, Kâbe'yi tavaf etmek ve umre yapmak için yaklaşık bin 500 kişilik Ashâb-ı kirâmî ile birlikte Mekke'ye doğru yola çıktı. Zul-Huleyfe denilen mîkat yerine gelince ihramları giyip umreye niyet ettiler ve kurbanlık develeri işaretlediler.

Mekke yakınındaki Hudeybiye'ye yaklaşınca Peygamberimiz (s.a.v.) in Kusvâ adındaki devesi birden yere çöktü ve sahâbelerin tüm çabalarına rağmen ayağa kalkmayınca Peygamberimiz (s.a.v.): **“Onun böyle çökme âdeti yoktu. Fili Mekke'ye sokmayan Rabbim, şimdi bunu çöktürdü”** buyurdu.

Gerçekten Rabbimiz deveyi çöktürmüştü. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.) in kalabalık bir ordu ile Mekke'ye doğru yola çıktığını haber alan Mekke müşrikleri, diğer müşrik kabileleri de toplayıp Hudeybiye'nin girişinde mevzilenmişler, müslümanlara aniden saldırmak için fırsat bekliyorlardı.

Peygamberimiz (s.a.v.) devesi Kusvâ'ya “kalk” deyince hemen kalktı. Ancak yönünü değiştirdi ve başka bir yola yönelip Hudeybiye'nin sonundaki susuz bir kuyunun yanında yere çöktü.

Kusvâ susuz bir kuyunun yanında çöktü ama sahâbeler ve develer susuzdu ve yanlarında hiç suları kalmamıştı. Peygamberimiz (s.a.v.) kuyunun içine bir ok atınca, susuz kuyu bir anda ağzına kadar su ile doldu, sahâbeler ve develer bol bol içip suya kandı.

Peygamberimiz (s.a.v.) savaş için değil, sadece umre yapmak için Mekke'ye geldiklerini haber vermek üzere Haraş İbni Ümeyye'yi müşriklerle elçi olarak gönderdi. Müşrikler Hz. Haraş'ı daha dinlemeden öldürmeye kalkışınca, Hz. Haraş geri dönüp geldi ve durumu anlattı.

Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.) müşriklere elçi olarak Hz. Osman'ı gönderdi. Müşrikler Hz. Osman'ı hoş karşıladılar ve Kâbe'yi tavaf etmesine izin verdiler. Ancak Hz. Osman, "Resûlullah Kâbe'yi tavaf etmeden, ben tavaf edemem" deyince kızdılar ve onu tutukladılar.

Hz. Osman'ın geri gelmesi gecikince ve üstelik müşrikler tarafından şehit edildiği söylentileri yayılınca, ortam çok gerildi ve savaşmanın dışında başka bir alternatif kalmadığı görüldü.

Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.) sırtını Semüre ağacına yaslayıp oturdu ve sahâbelerin her birinden teker teker "Düşman karşısında asla geri dönmek ve şehit oluncaya kadar Allah yolunda savaşmak üzere" biat (kesin söz) aldı. İşte bu sözleşmeye **Rıdvan biatı** denir.

Yüce Allah buyuyor:

Andolsun ki, (Hudeybiye'de) o ağacın altında sana biat ederlerken Allah o mü'minlerden razı oldu. Kalplerindeki (doğruluğu) bildiği için onlara huzur, güven (duygusu) verdi ve onları yakın bir fetih (Hayber'in fethi) ile ödüllendirdi. (Fetih, 18)

Müşrikler, sahâbelerin din konusundaki bu olağanüstü duyarlılığını, Peygambere itaatini ve kesin sözleşmeyi görünce, ürküp derhal Hz. Osman'ı geri gönderdiler ve karşılıklı saldırmazlık anlaşması yapmayı kabul ettiler.

Hudeybiye'de müslümanlarla müşrikler arasında yapılan bu sözleşmeye **Hudeybiye Anlaşması** denir. Bu anlaşma ile müşriklerin üzerindeki kabile baskısı kalkınca ve müslümanlarla daha sık görüşmeye başlayınca, İslâm'ı yakından tanıyan müşrikler hızla müslüman olmaya başladı ve kısa zamanda müslümanların sayısı ikiye katladı.

Diğer yandan Medinelilerin Şam yolu üzerindeki Hayber'de toplanan yahudiler, müslümanlar için bir tehlike olmaya başlamıştı. Ancak daha tehlikeli ve daha güçlü olan birleşik müşrik orduları ile uğraşan Peygamberimiz (s.a.v.), ikinci bir cephe açmamak için Hayber meselesini erteliyordu.

Hudeybiye Anlaşması ile müşrik ordularının Medine'ye saldırmaları önlenince, Peygamberimiz (s.a.v.) Hayber meselesine yöneldi ve hicretin 7. yılında Hayber'deki kaleler tek tek fethedildi.

RIZKI VEREN ALLAH'TIR

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz er-Rezzâk (rızık veren), güç ve kudret sahibi olan ancak Allah'tır. (Zâriyât, 58)

Esmâ-i Hüsnâ'dan olan **er-Rezzâk**, mübâlâğa vezninde bütün canlıların rızkını veren demektir. Ana karnındaki yavruları, yuvadaki yavru kuşları ve yatağa bağımlı kimsesiz garip hastaları gören, bilen, gözetken ve rızıklarını veren Allah (c.c.), kuşkusuz bütün canlı varlıkların rızkını verir. Çünkü O sonsuz, sınırsız güç ve kudret sahibidir.

Rızık nedir?

Nurdan yaratılan ve madde ötesi ruhsal varlıklar olan meleklerin rızık, doğal olarak madde ötesi mânevî enerji (mânevî feyizler) ve ruhsal zevklerdir. Bu nedenle bizim havayı soluduğumuz gibi melekler de sürekli Allah'ı (c.c.) hamd ile tesbih eder, "Sübhânallahi ve bi-hamdihi" der ve bundan aldıkları mânevî enerji ve ruhsal zevklerle yaşarlar.

Madde âlemindeki katı, sıvı ve gaz halindeki atomlardan yaratılan insanların ve diğer canlıların rızık da doğal olarak yine yaratıldıkları maddelerdir. Yani Yüce Allah'ın koymuş olduğu kimyasal ve fiziksel işlemler sonucu bitkisel ürünlere dönüşen katı, sıvı ve gaz halindeki atomlardır.

Dünyayı, ayı, güneşi, yıldızları ve galaksileri yaratıp yörüngelerine oturtan, evrensel dengeyi kuran ve onları çekim kanununa boyun eğdiren Allah (c.c.),

Yerdeki ve gökteki katı, sıvı ve gaz halindeki atomları da kimya, fizik ve biyoloji kanunlarına boyun eğdiriyor, dilediği an onları çeşitli bitkisel ürünlere dönüştürüyor ve canlıların damak tatlarıyla uyumlu rızıklar yaratıyor.

İşte er-Rezzâk olan Allah'ın (c.c.), bizim için yaratmış olduğu gıdaların mide ve bağırsaklarda sindirildikten sonra emilip dokularda kullanılacak hâle gelenlerine **rızık** denir.

Mide ve bağırsaklarda sindirilmeden çürüyüp mayalanan, karaciğerde, kanda, safra kesesinde ve diğer organlarda depolanan zehirli ve asitli atıklar ise rızık değil dert ve hastalıktır.

Rızık konusu evrensel boyutlarda bir olay mı?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Size gökten ve yerden kim rızık veriyor? (Yûnus, 31)

Çayırdaki otların bitmesi, kırdaki çiçeklerin açması, yağmurların yağması, rüzgârların esmesi ve denizlerin dalgalanması gibi olaylar evrensel boyutlarda olduğu gibi rızık konusu da dünyayı aşan evrensel boyutlarda bir olaydır.

Bütün âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.), madde ötesi âlemlerde her şeyi sadece bir **kûn** (ol) emri ile bir anda yaratır ve yarattığı her şey aradan milyarlarca yıl geçse de hep aynı halde kalır.

Madde âlemini yani katı, sıvı ve gaz halindeki atomları birbirine bağımlı ve birbirini etkileyici zincirleme sebepler kuralı doğrultusunda yaratan ve bu kurallar doğrultusunda yöneten Allah (c.c.), rızık konusunu da aynı kurallar doğrultusunda yönettiğinden...

Öncelikle “çevrim kanunu” ile denizleri güneş enerjisi ile ısıtıp buharlaştırıyor ve havadan hafif olan su buharını atmosferde depoluyor. Sonra dilediği an atmosferdeki hava akımları (rüzgârlar) ile su buharlarını bir araya toplayıp yoğunlaştırıyor ve onları yağmur bulutlarına dönüştürüyor.

Ancak yağmur bulutlarının tekrar aynı denizlere değil de başka bölgelere de taşınması ve özellikle ormanların, yaylaların, ovaların, tarlaların, bağların ve bahçelerin sulanması gerektiğinden,

Göklerin ve yerin tek egemeni olan Allah (c.c.) güneş enerjisini dengeleyip, atmosferde karşılıklı alçak ve yüksek basınçlar oluşturuyor ve hava yüksek basınçtan alçak basınca doğru hızla hareket ederken, yağmur yüklü bulutları da Allah'ın (c.c.) takdir ettiği yönlerle sevk ediyor.

Ayrıca Allah (c.c.) dilediği an, negatif ve pozitif elektrik yüklü bulutları zıt kutuplar halinde karşı karşıya getiriyor ve zıt kutupların birbirine boşanması ile ortaya çıkan yüksek enerjinin etkisi (şimşeklerin çakması) ile atmosferi derhal doğal “nükleer enerji santralına” dönüştürüyor.

Atmosfer “nükleer enerji santralına” dönüşünce ve faaliyete başlayınca, öncelikle havadaki azot gazları parçalanıp ve oksijen gazları ile kimyaca birleşip azot monoksit gazına dönüşür. Bu gaz havada serbest halde kalamadığından tekrar oksijen gazı ile birleşir ve azot dioksit'e dönüşür.

Bunun dışında daha pek çok karmaşık kimyasal ve biyolojik işlemler olur ve bu işlemler sonucu çeşitli gazlar ve su buharı kimyaca parçalanıp ve başka gazlarla birleşip yağmurla birlikte yeryüzüne iner.

Yeryüzüne inen bu çeşitli gazlar ve kimyasal tuzlar topraktaki elementlerle birleşip doğal gübre (bitkilere mama) olur ve ardından insanlar ve hayvanlar için çeşitli rızıklar topraktan fışkırır.

Yüce Allah buyuruyor.

Yeryüzünde hareket eden her canlının rızkı, ancak Allah'a aittir. (Hûd, 6)

Bu açık gerçekler karşısında cân-ı gönülden inanıyor ve îman ediyoruz ki, bakterilerden fillere ve denizdeki balıklardan havada uçan kuşlara kadar bütün canlıların rızkı sadece Allah'a (c.c.) aittir. Çünkü O'ndan başka hiç kimenin göklere, yere, güneşe ve atmosfere sözü geçmez ve gücü yetmez.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah kullarından dilediğine bol rızık verir, dilediğine de daraltır. (Çünkü) Allah kesinlikle her şeyi bilendir. (Ankebût, 62)

Hiç kuşku yok, rızıkı bollaştırmak da, daraltmak da sadece Allah'a aittir. Çünkü Allah (c.c.) kime bol rızık verirse, o kimseye gereken imkânı, iştahı ve sindirim kolaylığını da verir. Kimin de rızkını daraltırsa, o kimseye gereken imkânı vermez, iştahını keser ve sindirim sisteminde zorluklar verir.

Osmanlı Padişahlarından İkinci Sultan Mahmud bir kişiye çok ikramlar yapmış ve çok altınlar vermiş ama o kişi saf olduğundan bunlardan yararlanamamış. Bunun üzerine Sultan Mahmud, “Vermezse Ma'bûd (Allah), neylesin Mahmud” demiş.

Gerçekten öyledir. Çünkü nice zengin kimseler vardır ki, iki kaşık et suyunu yalvara yalvara çocuğuna zorla içirir. Nice fakir çocukları da vardır ki kuru ekmeği iki avucuna alıp iştahla yer ve zenginin çocuğu gibi doktor kontrolünde olmadığı halde ondan daha sağlıklı olur.

Atalarımız “Allah'ın hikmetinden sual olunmaz” ve “Kul ile Allah arasına girilmez” demişler. Bizim görevimiz Allah'ın (c.c.) işine karışmak değil, bize verdiği rızka razı olup şükretmektir.

Rızık ve servet

Rızık ile servet farklı şeylerdir ve biri diğerine bağlı değildir. Çünkü servet sahibi öyle zenginler vardır ki, yağsız-tuzsuz haşlama patatesten başka hiçbir şey yiyemez. Öyle fakirler de vardır ki, yarım tencere kuru fasulyeyi bir öğünde yer ve ardından da doyasıya tuzlu ayranı içer.

Yüksek tansiyon, şeker, kalp yetmezliği, damar sertliği ve mide ülseri gibi rahatsızlıklar rızıkı kısıtlayan değil, gerçekte Allah'ın (c.c.) takdir ettiği rızıkı dengeleyen sebeplerdir.

Yüce Allah buyuruyor:

Nice canlı (varlıklar) var ki, rızkını (yanında) taşıyor. Onlara da size de rızkı veren Allah'tır. O her şeyi işitendir, bilendir. (Ankebût, 60)

Bizler beş-on km uzaklıktaki bir pikniğe gideceğimiz zaman, önceden hazırlığımızı yapar ve yanımızda çeşitli yiyecekleri götürürüz ama yine de eyvah şunu şunu unuttuk diye hüzünleniriz.

Ya göçebe kuşları? Yüzlerce km uzaklıktaki yolculuğa çıkacakları zaman önceden bir hazırlık yapıyorlar mı? Ya da yanlarında bir avuç buğday ile bir şişecik su götürüyorlar mı?

Rızık konusunda insanın farklı özelliği

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, biz Âdemoğlunu (insanı) saygın, üstün kıldık. Karada ve denizde taşıtlara bindirdik, onları en temiz gıdalarla rızıklandırdık ve yarattığımız varlıkların çoğundan üstün kıldık. (İsrâ, 70)

Nurdan yaratılan ve milyarlarca yıl ibâdet eden meleklerin Hz. Âdem'in kişiliğinde insana saygı yapması, insanın Allah katındaki değerinin açık göstergesidir.

Hayvanların bir kısmı dört ayağı, bir kısmı iki ayağı üzerinde ve bir kısmı da yerde sürünerek yürürken, ilkeçada yaşayan insanlar bile karada deve, at, katır ve merkeplerin üzerinde, dere ve göllerde de ağaç kütüklerini birbirine bağlayıp ilkel sandalların üzerinde yolculuk yapmışlar.

Ahırlarda bağlı hayvanlar dışarı çıkıp bir tur atamazken ve sürekli aynı yemi yerken, tavuklar çöplüklerde, ördekler bataklıklarda, kediler, köpekler çöp bidonlarında rızkını ararken, etçil hayvanlar da yakaladıkları avlarını ya da buldukları kokuşmuş kanlı leşleri çiğ çiğ yerken!..

İnsanlar gıdaların en temizini, en lezzetlisini ve en güzelini bıçakla kesip doğradıktan ve yıkayıp pişirdikten sonra, tertemiz tabaklarda âfiyetle yemektedir.

Peki, bunun bir bedeli yok mu?

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer şükrederseniz, elbette size (nimetlerimi) arttırırım. Eğer nankörlük ederseniz, hiç şüphesiz azabım da çetindir. (İbrahim, 7)

İşte bunun bedeli şükürdür. Kim Allah'ın verdiği nimetleri yiyip Allah'a şükür ve itaat ederse, elbette Allah (c.c.) o kimseye daha fazlasını verir ve o kimse malının hayrını görür.

Kim de Allah'ın nimetlerini yiyip şükür yerine nankörlük ve itaat yerine isyan eder (günah işler) se, kuşkusuz Allah (c.c.) verdiği nimetleri geri alır ve o kimse nankörlüğünün cezasını çeker.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rızkının bol ve ömrünün uzun (bereketli, yararlı) olmasını isteyen, akrabaları ile ilgilensin (onları gözetsin). (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ecel insanı aradığı (ve bulduğu) gibi rızık insanı daha şiddetli arar (ve bulur). (Menâvî)

Ecel, hedefini şaşırp yanlışlıkla başkasına konmadığı gibi rızık da kesinlikle hedefini şaşırp başkasına konmaz, yani hiç kimse başkasının rızıkını yiyemez.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Allah'tan korkarsa, Allah ona bir çıkış yolu ihsan eder ve ona hiç beklemediği yerden rızık verir. (Talâk, 2-3)

Kim Allah'tan korkup günahlardan sakınır ve emirlerini yerine getirirse, daraldığı zaman Allah (c.c.) ona mutlaka bir çıkış yolu lütfeder ve onu hiç tahmin etmediği yerlerden rızıklandırır.

RİYÂKÂRLIK

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'a ve âhiret gününe inanmadığı halde malını gösteriş için harcayan kimse gibi başa kakarak ve kalp kırarak (yaptığınız) iyilikleri boşa çıkarmayın. (Bakara, 264)

Bir işi sadece Allah rızası için yapmaya **ihlâs** ve insanlara gösteriş için yapmaya da **riyâkârlık** denir. Riyâkârlık gerçekte örtülü bir şirk, yani Allah'a (c.c.) ortak koşma anlamında olduğundan İslâm'da şiddetle yasaklanmış ve haram kılınmıştır.

Allah'ın varlığına, birliğine, O'ndan başka ilâh olmadığına ve âhiret gününe yani mahşer yerinde sorguya çekileceklerine inanmayanlar, mallarını sadece insanlara gösteriş için harcadıklarından,

Allah (c.c.), “**Ey îman edenler! Allah'a ve âhiret gününe inanmadığı halde malını gösteriş için harcayan kimse gibi**” olmayın diye bizi uyarıyor ve riyâkârlıktan sakınmamızı vurguluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim azîz ve celîl olan Allah'ın rızasını talep etmek için öğrenilmesi gereken bir ilmi, sadece dünyalık elde etmek için öğrenirse, kıyâmet günü cennetin kokusunu bile duyamaz. (İbni Mâce-Ebü Dâvûd)

Başta farzlar, vâcibler ve sünnetler olmak üzere her çeşit İslâmî ilimleri sadece Allah'ın (c.c.) rızasını kazanmak, emirlerini yerine getirmek ve yasaklarından kaçınmak için öğrenmek gerekirken,

Kim bunları dünyalık elde etmek, yani belirli bir göreve gelmek, para kazanmak, şan ve şöhret sahibi olmak için öğrenirse, âhirette cennetin kokusunu bile duyamayacak!..

Ebü Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Ben Resûlullah (s.a.v.) den işittim, şöyle buyurdu:

Kıyâmet günü insanlardan ilk hesabı görülecek kimse, şehit olarak ölmüş bir kişi (mîzan başına) getirilir. Allah ona verdiği nimetleri hatırlatır, o da hatırlar. Bunun üzerine Allah:

*- **Peki, bunlara karşı ne yaptın?** diye sorar.*

- Şehit oluncaya kadar senin için savaştım, der. Allah:

*- **Yalan söylüyorsun. Sen, “kahraman kişi” desinler diye savaştın, o da (dünyada) denildi,** der.*

Sonra (zebânilere) emrolunur da, o kişi yüzüstü sürüklenip cehenneme atılır.

Sonra ilim öğrenmiş (başkalarına) öğretmiş ve Kur'an okumuş bir kimse (mîzan başına) getirilir.

Allah ona da verdiği nimetleri hatırlatır, o da hatırlar. Allah:

*- **Peki, bu nimetlere karşı ne yaptın?** diye sorar.*

- İlim öğrendim, (başkalarına) öğrettim ve senin rızan için Kur'an okudum, der. Allah:

*- **Yalan söylüyorsun. Sen, “âlim desinler” diye ilim öğrendin, “ne güzel okuyor” desinler diye Kur'an okudun, (bunlar da dünyada) denildi,** buyurur.*

Sonra (zebânilere) emrolunur ve o da yüzüstü sürüklenip cehenneme atılır.

Sonra Allah'ın kendisine her çeşit mal ve bolluk verdiği kimse (mîzan başına) getirilir. Allah o kişiye de verdiği nimetleri hatırlatır ve o da hatırlar. Allah:

*- **Peki, sen bu nimetlere karşı ne yaptın?** der.*

- Verilmesini sevdiğin yerlerden hepsine sadece senin rızan için verdim, der. Allah:

- **Yalan söylüyorsun. Gerçekte sen bunları, “ne cömert” (eli açık, yardımsever) desinler diye yaptın. Bunlar da (dünyada) denildi, buyurur.**

Sonra (zebânilere) emrolunur, o da yüzüstü sürüklenip cehenneme atılır. (Müslim)

Bu hadîs-i şerîf, riyâkârlığın ne derece çirkin ve iğrenç bir şey olduğunu ve riyâkârlıkla yapılan amellerin ve her çeşit hayırlı işlerin âhiret âleminde hiçbir şeye yaramadığını açıkça gösteriyor.

Bu nedenle atalarımız, “İhlâsla verilen bir lira, riyâkârlıkla (gösteriş için) verilen binlerce liradan hayırlıdır” demişler. Gerçekten de hak olanı, doğru olanı budur.

Çünkü Allah rızası için değil de gösteriş için savaşa katılan ve düşmanla çarpışırken ölen kimse, “Şehit oluncaya kadar senin için savaştım” diye mahşer yerinde yalancı şehitliğine güvenirken, Allah (c.c.):

“Yalan söylüyorsun. Sen, kahraman kişi desinler diye savaştın, o da (dünyada) denildi”, buyuracak. Riyâkârlığı kendisine huy edinen kimsenin diğer amelleri ve yaptığı hayırlar da geçersiz olunca, Allah (c.c.) zebânilere emir verecek, “Bunu yüzüstü sürükleyip cehenneme atın” diyecek.

“İlim öğrendim, (başkalarına) öğrettim ve senin rızan için Kur'an okudum” diye, gösteriş için yaptığı amellerine güvenen kimseye de, Allah (c.c.):

“Yalan söylüyorsun. Sen, âlim desinler diye ilim öğrendin, ne güzel Kur'an okuyor desinler (insanlar beğensin) diye Kur'an okudun, bunlarda (dünyada) denildi” buyuracak. Gösteriş için yaptığı diğer amelleri de geçersiz olunca Allah (c.c.) zebânilere emir verecek, “Bunu da yüzüstü sürükleyip cehenneme atın” diyecek.

Sonra, “Verilmesini sevdiğin yerlerden hepsine sadece senin rızan için verdim” diye gösteriş için yaptığı harcamalarına güvenen servet sahibine de, Allah (c.c.):

“Yalan söylüyorsun. Gerçekte sen bunları ne cömert (eli açık, yardımsever) desinler diye yaptın, bunlarda (dünyada) denildi” buyuracak. Bu kimsenin gösteriş için yaptığı diğer amelleri de geçersiz olunca Allah (c.c.) zebânilere emir verecek, “Bunu da yüzüstü sürükleyip cehenneme atın” buyuracak.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Ben de sizin gibi ancak bir insanım. (Bir farkla ki:) Bana ilâhınızın bir tek ilâh olduğu vahyediliyor. Kim Rab-

bine (gerçek mü'min olarak) kavuşmak istiyorsa, sâlih amel işlesin (ihlâsla ibâdet etsin) ve Rabbine ibâdetle hiçbir şeyi O'na ortak koşmasın (gösteriş yapmasın). (Kehf, 110)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizin için en çok korktuğum şey, küçük (gizli) şirktir. (Sahâbeler:)

Ya Resûlallah! Küçük şirk nedir? dediler. Buyurdu ki:

Riyâdır. Azîz ve celîl olan Allah kıyâmet günü ihlâs ile amel eden kullarına mükâfatlarını verdiği zaman, gösteriş için amel edenlere diyecek ki: Dünyada gösteriş yaptığınız kimselere gidin de, mükâfatınızı onlardan alın. (Ahmed İbni Hanbel-Beyhakî-Taberânî)

RUH VE HAYAT

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Rabbin meleklere buyurmuştu ki: Ben muhakkak çamurdan bir insan yaratacağım. Onun yaratılışını (organlarını) tam düzenlediğim ve (emrimdeki) ruhumdan ona üflediğim (hayat verdiğim) zaman, onun için derhal secde (saygı) yapın. (Sâd, 71-72)

Çamurun özünden yani oksijen, karbon, azot, hidrojen, kalsiyum, potasyum, fosfor, sodyum, klor, күкүрт, magnezyum ve demir gibi elementlerden yaratılan, iç ve dış organları ile dolaşım, solunum, sindirim ve sinir sistemleri düzenlenen Hz. Âdem'in ruhsuz bedeni kuru bir çamur yığını halinde yerde yatıyordu.

Allah (c.c.) Hz. Âdem'in kupkuru çamur yığını halindeki cansız bednine ilâhî bir sır ve hayatın kaynağı olan emrindeki ruhtan üfleyince, yani cansız bedeni ruh ile birleşince,

Düğmesine basılan tam otomatik bir makinenin çarkları gibi tüm organları ve tüm sistemleri derhal çalışmaya başladı ve Hz. Âdem ilk insan olarak evrendeki saygın varlıklar arasına katıldı.

Hz. Âdem kupkuru bir çamur yığını halinde yerde yatarken, henüz insan bile değildi ve mânevî açıdan da hiçbir değeri yoktu. Bu nedenle Allah

(c.c.) akıllı ve bilinçli varlıklar olan melekleri, Hz. Âdem'in kuru çamur yığını halindeki ruhsuz bedenine değil,

“(Emrimdeki) ruhumdan ona üflediğim (hayat verdiğim) zaman, onun için derhal secde (saygı) yapın” buyurarak, gerçek ve kalıcı kişiliği olan ruhuna secde ettirdi.

İşte insanın gerçek kalıtsal kişiliği, saygınlığı, akıllı ve bilinçli bir varlık olması ve bunların da ötesinde o güzelim cennete aday ve Cemâlullah'a tâlip olması, sadece ruhsal kişiliğine bağlıdır.

Ya ruh bedenden tekrar ayrılınca!

Ruh bedenden ayrıldığı an ölüm dediğimiz olay gerçekleşir, insanın dünya hayatı sona erer ve mâkamı, mevkii ne olursa olsun adı **cenaze** olur. Sonra çürüme olayı başlar ve insanın bedeni tekrar aslına, yani oksijen, karbon, azot, hidrojen, kalsiyum, potasyum, fosfor, sodyum, kükürt, klor, demir ve magnezyum gibi elementlere dönüşür.

Ancak ilâhî bir sır olan ve niteliği bilinmeyen ruh, ölümsüz olduğundan beden ölümü ile ölmez ve bedenin çürümesi ile çürümez. Dünyadaki inanç ve yaşantısı doğrultusunda ya cennet bahçesine dönüşen kabrinde huzur içinde yatar ya da cehennem çukuruna dönüşen kabrinde hak ettiği azabı çeker.

Peki, ruh nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sana ruhtan soruyorlar. De ki: Ruh, Rabbimin (ol) emrindendir ve size (ruh konusunda) ancak “az” ilim verilmiştir. (İsrâ, 85)

Mekke müşriklerinin ruh ile ilgili soruları üzerine Allah (c.c.), Ruhun “Emr-i Rabbânî” yani ilâhî bir emir olduğunu ve bu nedenle insanlara bu konuda az ilim (bilgi) verildiğini bildirdi.

İnsanlar ilk çağlardan beri bedensel yapımızı oluşturan bilinçsiz et, kan ve kemik yığınlarının ötesinde, hayat kaynağı olan ve adına “ruh” denilen bir gücün varlığını sezmışler ve hatta farklı dönemlerde yaşayan bilim adamları bu konuda araştırmalar da yapmışlar ama...

Sadece zanna (varsayıma) dayanan görüşleri Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu **az** sınırını aşamadığı için ruh konusundaki bilgileri **az** ile sınırlı kalmış ve daha ileri gidememişlerdir.

Çağımıza gelince!..

Çağımızda üstün teknoloji ile donatılmış modern laboratuvarlarda hü-

releri, hücrelerin iç yapısını, çekirdeğini ve çekirdeğindeki kromozomları, genleri ve DNA moleküllerini didik didik araştıran bilim adamları,

Melekler gibi madde ötesi olan ruhu, görüntülü cihazlarında izleyemedikleri için **az** sınırını aşamadılar ve hatta mânevî açıdan yeteneksiz olduklarından, eski çağların da gerisinde kaldılar.

Diğer yandan ilk çağlardan beri ruh konusunda sadece varsayıma ya da efsâne, hurâfe, hayal ve hikâyelere dayanan asılsız görüşler de ortaya atılmış ve bazı sapıklar daha da ileri giderek ruhları çağırdıklarını ve onlarla görüştüklerini ileri sürmüş ve insanların kafasını karıştırmışlardır.

Ruh konusunu en iyi bilenler kimlerdir?

Başta peygamberler olmak üzere nefsinin aşan ve ruhsal mâkama ulaşan büyük evliyaların ruh konusundaki bilgileri, gerçi Allah'ın (c.c.) ilmine oranla **az** kapsamında olsa da!

Ruh-nefis çatışmasında ruhsal üstünlüğü sağlamayı başaranların, sürekli zikir ile keşifleri (kalp gözleri) açılanların ve ruhsal varlıklara daha yakın olanların ruh konusundaki bilgileri, hiç kuşkusuz bizim bilgilerimiz ile kıyaslanamayacak boyutlardadır.

İşte keşfi açık evliyalar tasavvuf kitaplarında ve ehli sünnet âlimleri akâid kitaplarında ruh konusunda genel olarak **Huve**, **Cevherun**, **Basiytun** ve **Mücerredün** demişler ve bunların açıklamalarını ayrıntılı bir şekilde yapmışlardır. Bu açıklamaları kısaca özetlediğimizde!..

1- Huve: Gâib zamiridir ve “o” yani ruh demektir.

2- Cevherun: Madde ve madde ötesi bütün varlıklar ya cevher ya da arazdır.

Cevher; başka varlıklara bağımlı olmadan, kendi varlığını kendi kendine sürdürebilen madde ve madde ötesi tüm varlıklara **cevher** denir.

Araz; kendi varlığını, kendi kendine sürdüremeyen ve başka varlıklara bağımlı olan renk, koku ve tat gibi özelliklere **araz** denir.

Ehli sünnet inancına göre **RUH** cevherdir. Çünkü ruhun varlığını sürdürebilmesi, Hallâk-ı âlem olan (bütün âlemleri yaratan) Allah'tan (c.c.) başka hiçbir varlığa ve dolayısıyla beden denilen et ve kemik yığınının kesinlikle bağı ve bağımlı değildir.

Bu nedenle bedenler ölüp çürüse ve dağılıp aslına yani toprak maddelerine dönüşse de insanın aslı, gerçek ve kalıtsal kişiliği olan ruhlara aynı halde kalır ve berzah âleminde varlığını sürdürür.

3- Basiytun: Mürekkebin (bileşiğin) karşıtı olan cism-i basiyt (**saf cism**) demektir.

Katı, sıvı ve gaz halindeki atomlarla ısının (güneş enerjisinin), geçici kimyasal birleşiminden yaratılan bedensel yapımızın, ölmesi ve ölünce çürüyüp dağılması ve tekrar aslına yani katı, sıvı ve gaz halindeki atomlara dönüşmesi, ne derece doğal ve hatta zorunlu ise!..

Cism-i basiyt (saf cisim) olan ruhumuzun da ölümsüz olması, aynı halde kalması ve çürüyüp dağılmaması da aynı derecede doğal ve hatta zorunludur.

4- Mücerredün: Maddeden arınmış, madde ötesi bir varlık demektir.

Melekler gibi madde ötesi bir varlık olan ruhumuz, madde ötesi âlemlerdeki kanun ve kurallara tâbi olduğundan, doğal olarak bedenlerimiz gibi madde âlemindeki denge, düzen, çekim, kimya, fizik ve biyoloji gibi fitrat kanunlarına tâbi ve bağımlı değildir.

Madde âlemindeki **Kevnü'l-fesad** (oluşma-bozulma) kanunlarına tâbi olan bedenlerimiz, sürekli değişim sürecinden geçerken, aslımız ve kalıtsal kişiliğimiz olan ruhumuzda hiçbir değişiklik olmaz, hatta kanımız, böbreğimiz va kalbimiz değişse de gerçek kimliğimiz değişmez.

Ölüm meleği Azrâil ruhla bedenimizi birbirinden ayırdığı, et ve kemik yığınınına dönüşen ruhsuz bedenimiz cenaze adını aldığı ve o güzelim bedenimiz yer altında kokuşup, çürümeye başladığı ve korkunç bir görüntüye dönüştüğü zaman,

Ruhumuz, evi yıkılan ve malı, mülkü dağılıp yapayalnız kalan bir garip gibi bunları izler, geçici dünya hayatına aldanmışsa ah diye şoka girer, sonra dünyadaki inanç ve yaşantısı doğrultusunda,

Ya cennet bahçesine dönüşen kabrinde, mânevî feyizler ve ruhsal zevklerle ya da cehennem çukuruna dönüşen kabrinde çeşitli azaplarla kıyâmetin kopmasını bekler.

RUHSAL DENGE

Yüce Allah buyuruyor:

Göğü O (Allah) yüceltti ve (her şey için bir) ölçü (denge) koydu. Sakın ölçüde taşkınlık etmeyin (dengeyi bozmayın). (Rahmân, 7-8)

Atomun çekirdeği etrafında dönen elektronlardan, belirli bir merkezin etrafında dönen yıldızlara ve galaksilere kadar her şey için genel bir denge koyan Allah (c.c.), akıllı ve bilinçli varlıklar için de ruhsal dengeler kurmuş ve “**Sakın ölçüde taşkınlık etmeyin (dengeyi bozmayın)**” buyruğu ile ruhsal dengenin korunmasını emretmiştir.

Ruhsal dengeyi korumanın önemi

Yüce Allah buyuruyor:

Kim azgınlık eder (günahlara dalıp ruhsal dengeyi bozar) ve dünya hayatını âhirete tercih ederse, kuşkusuz onun varacağı yer alevli ateş (cehennem) dir.

Kim de Rabbinin mâkamından (hesap vermekten) korkar ve nefisini kötü isteklerinden engeller (ruhsal dengeyi korur) sa, kuşkusuz onun varacağı yer de cennettir. (Nâzi'ât, 37-41)

Azgınlık edip ilâhî emirlerin dışına çıkanlar, her çeşit günahları açıkça işleyenler ve dünya ile âhiret yararı çatışınca, geçici dünya hayatını âhirete tercih edip **ruhsal dengesini** bozanlar, mahşer yerindeki sorgulamadan sonra alevli ateşlere (cehenneme) atılacak ve orada cezalarını çekecekler.

Mahşer yerinde Allah'ın huzurunda dikilip hesap vermekten korkanlar ve bu nedenle dünyada nefislerinin harama yönelik isteklerine direnip engelleyenler de mahşer yerindeki sorgulamadan sonra o güzelim cennetlere girecek ve orada sürekli mutlu yaşayacaklar.

Ruhsal denge bozulursa ne olur?

Melekler gibi Allah'ın (c.c.) sadece bir **OL** emri ile yaratılan, insanların gerçek, kalıtsal kişiliği ve bedenlerin hayat kaynağı olan **Ruh** irade gücü üzerinde egemen olursa,

Dünyadaki tüm insanlar, melekler gibi sakin, uyumlu, huzurlu, mutlu olur ve dünya hayatı âdeti cennet hayatına dönüşür.

Ne yazık ki bedensel yapımızdaki öfke, şehvet, onur ve benlik gibi duygulardan oluşan ve adına nefis denilen güç, ruhun egemenliğini tanımayıp onunla kıyasıya mücadele eder ve irade gücü üzerinde egemen olmaya çalışır.

Nefis denilen güç, eğer irade gücü üzerinde egemen olursa, insanlar ruhsal hayattan hayvansal hayata düşer, birbiriyle boğuşur, denge-düzen bozulur ve dünya adeta cehennem hayatına dönüşür.

Yüce Allah buyuruyor:

(Yusuf dedi ki:) Ben nefsimi temize çıkarmam. Çünkü Rabbimin esirgemesi hâriç, nefis şiddetle kötülüğü emreder. Kuşkusuz Rabbim çok bağışlayıcı, çok merhametlidir. (Yusuf, 53)

Ruhsal denge bozulunca ve şiddetle kötülüğü emreden nefis irade gücü üzerinde egemen olunca, şehvet (cinsellik), öfke, onur, benlik, kin, kibir, kıskançlık, aşırı dünya sevgisi, gaflet, boş konuşma, gereksiz yere tartışma, kavgı, dövüş, kaos, kargaşa, terör ve savaş gibi olaylar, topluma yansır ve dünya gerçekten korkunç bir cehenneme dönüşür.

Örneğin, cinsel dürtülerle ve müstehcen yayınlarla şehvet duygusu aşırı derecede uyarılan ve nefsi irade gücü üzerinde tam egemen olan bir kimse, neler yapmaz ki! Öz kız kardeşi ile gayr-i meşrû cinsel ilişkilerde bulunmaz mı? Eşini aldatıp başka kadınlarla ya da başka erkeklerle cinsel ilişkide bulunmaz mı? Çocukları kandırıp ve ırzlarına geçip, sonra onları öldürüp gizlice bir yere atmaz mı?

Değerli okurlarım!

Bir yanda her çeşit kötülüğü şiddetle emreden ve tüm insanî dengeleri bozan nefis, diğer yanda Allah'tan başka hiçbir şeyle tatmin olmayan ruh ve ikisinin arasında bocalayan insan. İşte insan olmanın, akıllı, bilinçli bir varlık olmanın ve cennete aday olmanın bedeli!

Peki, bu bedel nasıl ödenecek?

Yüce Allah buyuruyor:

Onu (nefsini kötü huylarından arındırıp) tertemiz yapan kişi mutlaka kurtuluşa ermiştir. Onu (kötülükleri ile) örten kişi de mutlaka zarara uğramıştır. (Şems, 9-10)

Nefsini öfke, şehvet, kin, kibir, haset, onur ve benlik gibi kötü huylarından arındırıp tertemiz yapan kişi mutlaka kurtuluşa ermiş, nefsinin kötü huyları ile örtüp kötü huylarından arındırmayan kişi de mutlaka zarara uğramış ve cehenneme girmeyi hak etmiş demektir.

İnsan kötü huylarından arınabilir mi?

İnsanlar tarafından eğitilen en vahşi hayvanlar sirklerde çeşitli akrobasi gösterileri yaparken, özel eğitilmiş köpekler ustaca gizlenmiş uyuşturucuların yakalanmasında polise yardımcı olurken ve eğitilmiş yunus balıkları akrobatik hareketlerle sıçrayarak çemberlerin içinden geçerken,

Evrendeki en akıllı ve en bilinçli varlıklardan biri olan ve en vahşi hayvanları eğiten insan, kendini eğitemez mi? Örneğin, öfkesini hoşgörüye, kinini sevgiye, benlik tutkusunu tevâzuya (alçak gönüllülüğe) ve cimriliğini cömertliğe dönüştüremez mi?

Yeter ki bunun için öncelikle içinde bir irade oluşsun, nefisini kötü huylarından arındırmadan dünyada huzura ve âhirette cennete kavuşmaya çağına inansın ve gereken gayreti gösterebilsin!..

Yüce Allah buyuruyor:

Kim (nefsinle) cihad ederse, gerçekte kendi (yararı) için cihad etmiş olur. Kuşkusuz Allah âlemlerden müstağnîdir (hiçbir şeye ihtiyacı yoktur). (Ankebût, 6)

Peygamberimiz (s.a.v.), “Ceyşü'l-usre” (güçlük ordusu) denilen son ve en zorlu seferi olan Tebuk'tan dönüşünde, “Cihad-ı asgardan (küçük cihaddan), cihad-ı ekbere (büyük cihada) döndük” buyurarak, ümmetini uyarmış ve nefisle cihadın gerçekten çok güç olduğunu vurgulamıştır.

Çünkü düşmanla cihad, gerekli durumlarda yapılır ve sonu anlaşma ile sonuçlanabilir. Nefisle cihad ise havayı soluma gibi her an ve her yerde hiç kesintisiz yapılması gerektiğinden ve son nefese kadar devam edeceğinden, gerçekten çok güçtür ama havayı soluma gibi zorunludur. Çünkü insanın dünyadaki huzuru ve âhîret âlemindeki ebedî mutluluğu buna bağlıdır.

Nefisleri ile cihad edenlerle etmeyenlerin farkı

Nefisleri ile cihad etmeyenler yani nefislerinin her isteğini yerine getirenler, namaz kılıp oruç tutsalar, her yıl umreye gitseler, hacı ve hoca da olsalar, nefisleri emmâre olduğundan ibâdetlerden tat, feyiz alamaz, İslâm'ı takvâca yaşayamaz ve gönül ehli olamazlar.

Genelde sadece kendilerini beğenir, başkalarını kınar ve sürekli başkalarının kusurlarını ararlar. İslâm'ın yüzeyinde kaldıkları ve ibâdetlerden tat alamadıkları için huzuru yanlış adreslerde arar ve her çeşit sapık görüşlere açık olurlar.

Ya İslâm'ı yaşamayanlar! Onların durumu gerçekten korkunç. Çünkü onlar ekmeden biçmek, çalışmadan kazanmak ve vermeden almak isterler. Tepeden tırnağa kadar günahlara battıkları halde, sadece “Allah kerîm” der ve Allah'ın azabının çok şiddetli olduğunu hiç anmazlar.

Ancak!

Tevbe kapısı kıyâmete kadar açık olduğundan, ölüm meleği yakalarına yapışmadan önce gaflet uykusundan uyananlar ve İslâm'ı takvâca yaşayıp

nefisleri ile cihad etmeye başlayanlar, kendilerini başka dünyalarda bulur ve tevbe onların can simidi olur.

Yüce Allah buyuruyor:

(Pişmanlık duyup) kendini kınayan nefse (nefs-i levvâme'ye) yemin ederim. (Kıyâme, 2)

Önce başkalarını kusurlu görüp sadece kendilerini beğenenler, şimdi herkesi iyi görüp sadece kendilerini kınar ve sadece kendi kusur ve günahlarını araştırırlar.

Ölümü, kefeni, tabutu ve mezarı sık sık hatırlayıp, nefislerinin aşırı isteklerini frenler ve az yiyip az içip midelerini çeşitli yiyecek ve çeşitli içeceklerle tıka basa doldurmazlar.

Geçmişteki günahlarını hatırlayınca, pişmanlıktan içleri yanar, gözleri ağlar ve cân-ı gönülden tevbe edip Allah'ın (c.c.) af ve mağfiretine sığınır ve Allah'ı çok çok zikir ederler.

Allah Allah diye zikir ettikçe kalpleri nurlanıp sıkıntılardan kurtulur, mânevî feyizler ve ruhsal zevklerle gönülleri huzur bulur ve ibâdetler onlar için artık mânevî bir gıda olur. Uykuları tatlı, hafif, dinlendirici, rüyaları gerçek ve melekler onlara yardımcı olur.

Usanç ve bıkkınlık yapmadan ve geri adım atmadan seyr-i sülûk denilen nefisleri ile cihada (mânevî yolculuğa) devam edenler, nefs-i emmâre bataklığından kurtulup sürekli kendini kınama ve yaptığı ibâdetleri yetersiz görme mâkamı olan nefs-i levvâme'ye ulaşırlar.

Sonra!

Kendilerini kınaya kınaya ve nefisleri ile kıyasıya cihad ede ede nefs-i emmâre'nin kin, kibir, öfke, onur, benlik, ucub, kıskançlık ve dünya sevgisi gibi çirkin huylarının çoğundan arınanlar,

Gördükleri güzel rüyalara ve ufak çaplı kerâmetlere takılıp kalmadan, ölümü, kefeni, tabutu ve mezarı unutmadan Allah Allah ya da Lâ ilâhe illâllah diye zikre devam etseler, nefs-i levvâme'yi de aşırıp çok tatlı ve çok feyizli olan nefs-i mülhime mâkamına ulaşırlar.

Nefsi-i mülhime, melekler aracılığı ile değil doğrudan Allah'tan (c.c.) ilham alma mâkamı olduğundan, aşk, cezbe ve ilhamlarla gizli sırların yavaş yavaş açıldığı ve olağanüstü hallerin sık sık yaşandığı bir mâkamdır.

Nefs-i mülhime mâkamındaki olağanüstü hallere ve keşfolunan gizli sırlara takılıp kalmadan Yunus Emre gibi "Bana Mevlâ gerek, Mevlâ" diye mânevî yolculuğuna devam edenler,

Nefs-i emmâre'nin bütün çirkin huylarından arınıp evliyâlık mâkâmı olan nefs-i mutmeinne mâkamına ulaşır ve Allah dostlarına katılırlar.

Yüce Allah buyuruyor:

İyi biliniz ki! Allah dostlarına (dünyada, kabirde ve mahşerde) korku yoktur ve onlar hüzünlenmezler de... (Yunus, 62)

Allah dostlarına katılmak, dünyada ve âhirette her çeşit korkulardan kurtulup ebedî mutluluğa kavuşmak, kuşkusuz hepimizin hayal ettiği en yüce ve en kutsal bir mâkamdır.

Ancak!

Bu mâkama kavuşmak için öncelikle dinimizi iyi öğrenmemiz ve özellikle farzları, vâcipleri, sünnetleri, müstehabları, bid'atları, mekruhları, müfsidleri ve haramları çok iyi bilip uygulamamız ve hiç tâviz vermeden takvâca yaşamamız gerekir. Sonra,

Midemizi haram lokmadan, gözümüzü harama bakmaktan, kulaklarımızı çirkin söz, müzik ve müzikli ilâhileri dinlemekten, dilimizi yalandan, dedikodudan, gereksiz yere fazla konuşmaktan ve elimizi harama el sürmekten ve haksız yere insanlara vurmaktan sakınmamız zorunludur.

RÜŞVET HARAMDIR

Yüce Allah buyuruyor:

Mallarınızı aranızda haksız yollarla yemeyin. İnsanların mallarından bir kısmını bile bile haksız yollardan yemek için, o malları (n bir kısmını da) hâkimlere (rüşvet olarak) vermeyin. (Bakara, 188)

İslâm'da her insanın canının, namusunun, şerefine, malının ve mülkünün dokunulmazlık hakları vardır. Bu nedenle Allah (c.c.) “Mallarınızı aranızda haksız yollarla yemeyin” buyuruyor.

Bir kimsenin malını bâtil bir yolla yani hırsızlık, gasp, kumar, rüşvet, emanete ihanet, aldatma ve dolandırıcılık gibi haksız bir şekilde almak haramdır. Bu tür günahlar kul hakkı kapsamına da girdiğinden, ayrıca helâllik alma zorunluluğu da vardır.

Ayrıca Allah (c.c.), "İnsanların mallarından bir kısmını bile bile haksız yollardan yemek için o malları (n bir kısmını da) hâkimlere (rüşvet olarak) vermeyin" buyurarak,

Hırsızlık, gasp, kumar, aldatma, dolandırıcılık, yol kesicilik, oyun ve müzik âletleri gibi gayr-i meşrû yollarla haksız kazanç sağlamayı yasakladığı gibi rüşvet almayı ve vermeyi de yasaklıyor.

İnsanlara örnek olması gereken devlet memurlarının ve insanların arasında adâletle hükmetmesi gereken hâkimlerin rüşvet olayına karışmaları daha tehlikeli olduğundan,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Memurun hediye (diye rüşvet) alması haram, hâkimin (doğrudan) rüşvet kabul etmesi ise küfürdür (kâfirliğe yakın günahdır). (Ahmed İbni Hanbel)

Devlet memurlarının görevleri olan bir işi yapma ya da o işe öncelik tanıma karşılığında, hediye adı altında bir şey almaları haram, hâkimlerin bir dava ile ilgili rüşvet kabul etmeleri ise küfre yani kâfirliğe kadar uzanan korkunç boyutlarda bir günahdır.

Hâkimlerin ve savcılarının hukuk açısından haklı olan kimselerden, dâvâlarını lehlerine karar verme karşılığında rüşvet almaları haramdır ve büyük günahlardandır.

Hukuk açısından haksız olan kimselerden, davalarını lehlerine karar verme karşılığında rüşvet almaları ise haksızlık, zulüm ve kul hakkına tecavüz olduğundan kat kat daha büyük günahdır.

Hâkim ve savcılarının Allah'ın haram kıldığı rüşveti, vicdanları sızlamadan helâl diye almaları ise küfürdür yani dinden çıkma nedenidir.

Günümüzde trafik kazalarında, trafik memurlarının aldığı rüşvet de karşı tarafın haksızlığa uğramasına neden olduğundan ve kul hakkı kapsamına girdiğinden, hâkimlerin rüşvet alması gibi kat kat daha günahdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mü'mine (açıkça) zarar veren ya da aldatan kimse mel'undur. (Tirmizi)

Rüşvet, sadece alanlara mı haramdır?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rüşveti veren de, alan da cehennemdedir. (Taberânî)

Rüşveti vermek de, almak gibi haramdır. Bir kimse rüşvet vererek haksız olduğu bir davayı kazanırsa ya da rüşvet yoluyla haksız bir kazanç ve menfaat sağlarsa, bunlar kul hakkı kapsamına girdiğinden daha büyük günahdır.

Rüşveti alanlar da, verenler de, eğer tevbe etmeden ve haksızlığa uğrayan kimselerden helâllik almadan ölürlerse, günahları kadar yanmak üzere cehenneme atılır ve orada cayır cayır yanarlar.

Dünyada rüşvet günahından arınma

Kul hakkı içermeyen konularda rüşvet alanlar, eğer sonradan pişmanlık duyup tevbe eder ve aldıkları rüşvetlerin tamamını hak sahiplerine ve sahiplerini bulamadıkları zaman onların adına fakirlere verirlerse, bu dünyada rüşvet alma günahından arınır ve sorumluluğundan kurtulurlar.

Kul hakkı içeren konularda rüşvet alanlar ise pişmanlık duyup tevbe ettikten sonra, aldıkları rüşvetlerin tamamını hak sahiplerine vermeleri ve ayrıca helâllik almaları gerekir.

Eğer hak sahipleri ölmüşse vârislerine, vârisleri yoksa ya da onları bulma ümitleri yoksa, hak sahipleri adına aldıkları rüşvetlerin tamamını gerçek fakirlere verir ve ayrıca hak sahiplerinin haklarını helâl etmeleri için dua ederler.

Bunları uygulamak tabii ki çok güç! Gerçekten güç ama o korkunç cehennemde yanmak ve güçlü zebânî melekleri tarafından aşağılanmak ise kuşkusuz çok daha güç!..

RÜYA VE ÇEŞİTLERİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Gerçek) mü'minin rüyası, peygamberliğin kırk altı cüzünden (bölümünden) biridir. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) kırk yaşına yaklaşınca her gece sabahın aydınlığı gibi açık ve net rüyalar görmeye başladı ve bu hal altı ay devam etti. Rüya-yı sâdika denilen bu gerçek rüyalar ertesi günü açık bir şekilde ortaya çıkıyor ve Peygamberimiz (s.a.v.) rüyasında gördüğü olayları yaşıyordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) 23 yıl peygamberlik yaptı ve bunun altı ayı yani kırk altıda biri rüya-yı sâdika ile geçtiğinden, gerçek mü'minlerin rüyaları da peygamberliğin kırk altı cüzünden biridir.

Rüya nedir?

Arapça'da görme anlamında olan rüya ile rü'yet aynı kökenden gelmekle birlikte, uyku ya da bayılma gibi hallerde görülenlere **rüya** ve uyanıklık halinde görülenlere **rü'yet** denir. Örneğin, uyanıklık halinde ayı görmeye "rü'yet-i hilâl" ve uyku halinde ayı görmeye de "rüya" denir.

Bazı kimseler daha sık ve bazı kimseler daha seyrek olmakla birlikte, çocuklar dahil her insan mutlaka rüya görür. Ancak hiç kimse istediği zaman, istediği rüyayı göremez. Özellikle güzel ve mânevî rüyaları görmek sadece Allah'ın (c.c.) bir lütfudur; çünkü onlar peygamberliğin bir cüzüdür.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizin en doğru rüya göreniniz, sözü en doğru olanınızdır. (Müslim)

Yalan konuşanın ve dili doğru olmayanın özü (gönlü) de doğru olmadığından, en güzel ve en doğru rüyaları ancak sözü ve özü en doğru olanlar görür.

Rüya nasıl görülür?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Uyku, ölümün kardeşidir. (Taberânî-Beyhakî)

Başta solunum ve dolaşım sistemleri olmak üzere tüm organların hayatî faaliyetlerinin bir daha geri gelmemek üzere durmasına **ölüm**, sadece beş duyu ile bu duyuların beyindeki merkezlerinin faaliyetinin geçici olarak durmasına da **uyku** denir.

Uykuya daldığımız anda görme ve işitme duyularımızın faaliyeti durduğu için, rüya âlemindeki görüntü ve sesleri bu gözlerimiz ile göremez ve bu kulaklarımız ile işitemeyiz. Eğer rüyadaki görüntü ve sesleri bu gözlerimiz ile görüp bu kulaklarımız ile işitseydik, yanımızdakilerin de aynı görüntüleri görmeleri ve aynı sesleri işitmeleri gerekirdi.

Ancak biz uyurken beş duyumuzun dışındaki organlarımız faaliyetine devam ettiği gibi çoğulu evham olan beyindeki "vehim" gücü ile "muhayyile" (hayal gücü) ve mânevî duyumuz olan gönül faaliyetine devam ettiğinden,

İşte rüyadaki görüntü ve sesleri bu üç duyumuz ile görür, bu üç duyumuz ile işitir ve bu üç duyumuz ile algılarız.

Rüyanın çeşitleri

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rüya üç kısımdır. Birincisi Allah'tan müjdeler (sâlih rüyalar)dır. İkincisi "hadîs-ün-nefs" denilen (bilinçaltı) rüyalar. Üçüncüsü şeytandan kaynaklanan korkulu rüyalar. Sizden biriniz hoşuna giden

(güzel bir) rüya gördüğü zaman, dilerse bunu (iyi kişilere) anlatsın. Hoşuna gitmeyen rüya gördüğünde de, bunu hiç kimseye anlatmasın; ancak kalkıp hemen (iki rek'at) namaz kılsın. (Tirmizî-İbni Mâce)

1- Allah'tan müjdeler olan sâlih rüyalar

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Nübüvvetten sonra, sadece mübeşşirât kalmıştır”

(Sahâbeler:) Mübeşşirât nedir? diye sordular. Peygamberimiz (s.a.v.):

“Rüya-yı sâlihâ (gerçek ve güzel) rüyadır” buyurdu. (Buhârî-Müslim-İbni

Mâce-Ebü Dâvûd-Tirmizî-Nesâî)

Son peygamber olan Hz. Muhammed'in (s.a.v.) vefatı ile nübüvvet yani peygamberlik ve vahiy dönemi kapandığından, geriye sadece peygamberliğin bir cüzü (bölümü) olan ve “mübeşşirât” denilen gerçek mü'minleri müjdeleyici güzel ve doğru rüyalar kalmıştır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz hoşuna giden bir rüya gördüğü zaman Allah'a hamd etsin; çünkü o Allahu Teâlâ'dandır. O rüyayı (sevdiği iyi kimselelere de) anlatsın. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Tirmizî)

Karmaşık ve fazla uzun olmayıp, açık ve net bir şekilde görülen ve insanın gönlüne ruhsal zevkler veren rüyalara, rüyâ-yı sâlihâ (güzel rüyalar) denir. Bu tür hoş ve güzel rüyaları görenler, uyanınca Allah'a (c.c.) çok hamd etmeli ve bu rüyalarını sevdiği din kardeşleri ile paylaşmalıdır.

İşte mübeşşirât denilen rüyalar bunlardır ve bunlar gerçek olduğu için sadece bunların yorumu yapılır. Allah (c.c.) bu tür rüyalarla gerçek mü'minlere bazen müjdeler verir, bazen uyarır ve bazen de çok değerli mânevî mesajlar verir.

Bu tür rüyaları dinleyenler de bunun mânevî zevkinden yararlandığı için Peygamberimiz (s.a.v.), bu tür rüyaları sevdiğiniz iyi kişilere anlatın ve mânevî zevkini onlarla birlikte paylaşın buyuruyor.

Ancak!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

En büyük yalan, kişinin görmediği bir rüyâyı gördüm diye gözlerine iftira etmesidir. (Buhârî)

Genelde kendine mânevî bir kişilik görüntüsü vermek, evliyalık taslamak ve başkalarını etkilemek için yalan rüyâlar uydurmak ve görmediği halde gördüm diye yalan söylemek, en büyük bir yalan olduğu gibi ayrıca iftira kapsamına da girdiğinden, gerçekten çok korkunç bir günahdır.

Rüyâ-yı sâlihâ (gerçek rüya) peygamberliğin bir cüzü (bölümü) olduğundan yalandan rüyalar uydurmak, yalancı peygamberliğe kalkışmak gibi tehlikelidir. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.): “En büyük yalan, kişinin görmediği bir rüyâyı gördüm diye gözlerine iftira etmesidir” buyuruyor.

Güzel rüyâların, en güzeli

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rüyâda beni gören kimse, gerçekten beni görmüştür. Çünkü şeytan, bana benzeyen bir şekle (benim sûretime) giremez. (Buhârî-Tirmizî-Ahmed İbni Hanbel)

On binlerce kişi sevgili Peygamberimizi (s.a.v.) aynı anda rüyâlarında görseler, her biri îmanları, yaşantıları, mânevî dereceleri ve muhabbetleri ile orantılı olarak sevgili Peygamberimizi (s.a.v.) farklı şekillerde görürler. Ancak bunların hepsi haktır ve hepsi gerçekten Peygamberimizi (s.a.v.) görmüşlerdir. Çünkü şeytan, Peygamberimize (s.a.v.) benzeyen bir şekle giremez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rüyada beni gören kimse, uyanırken de aynen görecektir. -Ya da beni sanki uyanırken görmüş gibidir-. Çünkü şeytan bana benzeyen bir şekle giremez. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd)

Asr-ı saadette Peygamberimizi (s.a.v.) rüyâda görenler, genelde ya Medine'ye hicret ederek ya da ziyarete gelerek sevgili Peygamberimizi (s.a.v.) uyanırken de görür, sohbetinde bulunup sahâbe mâkamına ve sahâbeliğin ruhsal zevkine erişirlerdi.

Asr-ı saadetten sonra Peygamberimizi (s.a.v.) rüyasında görenler, eğer bu dünyada evlialık derecesine ulaşırlarsa, Peygamberimizi (s.a.v.) uyanırken de mânevî keşf ile görüp ona mânevî sahâbe olur ve mânevî sahâbeliğin ruhsal zevkini yaşarlar.

Peygamberimizi (s.a.v.) rüyada gördükleri halde gevşek davrananlar ve nefsi ile kıyasıya cihad edip evlialık derecesine ulaşamayanlar da inşaAllah âhiret âleminde Peygamberimizi (s.a.v.) görür ve onun şefaati ile cehennemden kurtulup cennete kavuşurlar.

2- Hadîs-ün-nefs denilen bilinçaltı rüyalar

Beynimizdeki vehim ve hayal, gece-gündüz durmadan çalışan en faal duyularımızdır. Eğer bu iki duyumuza yeni bir program yüklemesek, onlar bilinçaltındaki eski bilgileri karmaşık bir şekilde gündeme getirir ve beynimizi boş yere yorarlar.

Uyanırken gezip gördüğümüz yerleri, konuştuğumuz sözleri, bellediğimiz bilgileri ve uzun süre yaptığımız işleri, biz uyurken karmaşık bir şekilde hayal duygumuzun ekranına getirip görüntüler ve bize rüya diye yuttururlar.

İşte “edgâs-ı ahlâm” denilen uzun, düzensiz ve karmaşık bir şekilde görülen bu tür rüyâların aslı olmadığından bunlar hiç kimseye anlatılmaz, üzerinde durulmaz ve yorumu yapılmaz.

3- Şeytandan kaynaklanan korkulu rüyalar

Toplumdan kopuk, içe kapanık, aşırı duyarlı, çekingen ve endişeli kimseler, vehim güçlerinin karanlıkta gördükleri karartılara hayâlî şekiller verip onlardan korktukları ve bilinçaltılarındaki olumsuz olayları hatırlayınca karamsarlığa kapılıp ürperdikleri gibi,

Uyku halinde iken de şeytanın onların vehim duyuları üzerine yaptığı çirkin ve korkulu dürtüler, hayal duyusunun ekranına çirkin ve korkunç şekillerde yansıyınca, zavallılar uyandıkları zaman başlarına bir kötülük gelmesinden korkar ve gereksiz yere evham yaparlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz hoşlanmadığı bir rüya gördüğü zaman, sol tarafına üç defa tükürsün; şeytanın şerrinden üç defa Allah'a sığınsın ve yattığı tarafından diğer yanına dönsün. (Müslim-İbni Mâce-Ebü Dâvûd)

İnsan bazen korkulu rüyalar görüp uyanır ve uyandığı zaman da “oh rüyaymış” diye sevinir. Korkulu ve çirkin rüya gören kimse uyandığı zaman hemen sol tarafına üç defa tükürür gibi üflese, sonra üç defa “Eûzü billâhi mine'ş-şeytânirracîm” diye şeytanın şerrinden Allah'a sığınsa ve yattığı tarafından öbür tarafına dönse,

Allah (c.c.) o kimseyi şeytanın şerrinden, dürtülerinden, rüyada gördüğü korkunç görüntülerden ve en önemlisi evham hastalığından korur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz hoşuna giden bir rüyâ gördüğü zaman Allah'a hamd etsin: çünkü o Allahu Teâlâ'dandır ve o rüyâyı (sevdiği iyi kişilere) anlatsın.

Bir diğer rivâyette de,

O rüyâyı sadece sevdiği kişilere anlatsın. Eğer hoşlanmadığı bir rüyâ görürse, o da ancak şeytandandır. Bu nedenle onun şerrinden Allah'a sığınsın ve onu hiç kimseye anlatmasın. O zaman, o rüya kendisine bir zarar veremez. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-İbni Mâce)

Ünlü rüyâ yorumcularından İbni Sîrîn hazretleri diyor ki:

“Sen uyanırken Allah'tan kork, rüyâda gördüklerine aldırma! Çünkü rüyâda gördüklerin sana hiçbir zarar veremezler”.

RÜYA YORUMU

Yüce Allah buyuruyor:

(Yusuf:) Rabbim! Sen bana mülk (saltanat) verdin ve bana rüya yorumunu öğrettin. Ey gökleri ve yeri yaratan! Sen benim dünyada da, âhirette de velimsin (dostum, yardımcısın). Müslüman olarak canımı al ve beni sâlih (mü'min) ler arasına kat. (Yusuf, 101)

Hız. İbrahim'in soyundan gelen, babası, dedesi ve büyük dedesi peygamber olan ve Kur'an-ı kerîmdeki uzunca bir sûreye damgasını vuran Hız. Yusuf gibi bir peygamberin, **“Rabbim! Sen bana mülk (saltanat) verdin ve bana rüya yorumunu öğrettin”** buyurması, rüya yorumunun gerçekten ilâhî bir lütuf olduğunu vurgulamaktadır.

Bazıları gördüğüm rüyanın yorumunu birkaç hocaya sordum ama dedikleri gibi çıkmadı diye yakınır ve hocalar hakkında kötü düşüncelere sahip olur.

Öncelikle altını çizerek bir gerçeği belirtelim! Rüyaları yorumlamak kesinlikle hoca veya psikolog işi değil, ilâhî lütuf meselesidir. Rüya yorumu konusunda ilâhî lütuftan yoksun olanlar hacı, hoca, hâfız, bilim adamı ve psikoloji uzmanı da olsalar, kendi rüyalarını bile yorumlayamaz, ancak zanna (varsayıma) dayalı bazı tahminlerde bulunabilirler.

İlâhî lütuf ne demektir?

Fizik, kimya ve biyoloji kurallarına göre de hiçbir varlık kendiliğinden var olamaz ve kendi isteği ile dilediği yeteneklere sahip olamaz. Örneğin, insanlar kuşlar gibi havada uçmayı severler ama ilâhî lütuftan ve maddî yeteneklerden yoksun oldukları için uçamazlar.

Kuşların havada uçmaları, uçarken kanat çırpmaları ve bilinçli bir şekilde belirli yerlere yuvalar yapmaları ilâhî bir lütuftur. Göçebe kuşlarının göçün zamanlamasını, hava koşullarını ve yönünü hiç yanılgıya düşmeden bilmeleri sadece ilâhî lütuftur.

Yarasaların uçarken kanat çırparak ses çıkarmaları, ses-yankı sistemiyle cisimlerin uzaklığını, yakınlığını, hareket halinde mi, sabit mi olduğunu bilmeleri, ayrıca avları ile düşmanlarını tanıyıp birbirinden ayırt etmeleri, sadece ilâhî lütuf değil de nedir?

Rüya yorumuna gelince!

Madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası olan insanlarda gönül denilen mânevî bir duygu vardır. Hayvanların içgüdüleri irâde gücü üzerinde etkili olduğu gibi insanların gönlü de irâde gücü üzerinde etkili olduğundan, atalarımız “Gönül ferman dinlemez” demişlerdir.

Ferman dinlemeyen ve madde ötesi âlemlere açılan tek penceremiz olan gönül, gerçekte parlak ve tertemiz bir ayna gibidir ve bir yüzü evrensel sırların yazılı olduğu Levh-i mahfûz'a dönüktür.

Gönlün bu doğasını koruyanlar, yani Allah'tan korkup günahlardan sakınanlar ve ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapanlar uykuya dalınca ve beş duyuları devre dışı kalınca, Levh-i mahfûz'daki evrensel sırlar tertemiz gö-nülllerine yansımaya yani “rüya-yı sâliha” denilen güzel ve gerçek rüyaları görmeye başlarlar.

Ancak!

Levh-i mahfûz'daki yazılar harf ve kelime gibi belirli şekiller halinde olmayıp, bilim adamlarının ve hâfızların beyinlerindeki bilgiler gibi yazısız ve şekilsiz saf anlamlar olduğundan,

Levh-i mahfûz'dan gönül aynasına yansıyan anlamlar, vehim gücü tarafından derhal anlamlarına uygun şekillere dönüştürölüp hayal gücündeki ekrana taşınır ve insan uyanınca aklında sadece bu şekiller kalır.

İşte bu şekiller arasında bağlantı kurup gerçeğe ulaşmak ve rüyayı yorumlamak, ilâhî lütfâ ve mânevî yeteneğe sahip olmaya bağlı olduğundan, herkes rüya yorumu yapamaz ve yorumlasa da gerçeği yansıtmaz.

Hiz. Yusuf'un rüyası

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Yusuf bir zaman babasına: “Babacığım! Ben (rüyamda) on bir yıldızla güneşi ve ayı gördüm ki, onlar bana secde ediyorlardı” demişti.

(Babası:) “Ey yavrucuğum! Sakın rüyayı kardeşlerine anlatma; sonra (şeytana uyup) sana bir tuzak kurarlar. Çünkü şeytan insana apaçık bir düşmandır. (Yusuf, 4-5)

Hiz. Yusuf on iki yaşlarında iken bir cuma gecesi babası Hiz. Yakub ile birlikte yatıyordu. Aniden uyandı ve “Babacığım! Rüyamda etrafında yemyeşil ağaçlar ve akarsular bulunan yüksek bir dağın zirvesinde kendimi gördüm. Etrafıma bakınırken, gökten on bir yıldızla güneş ve ay yere indi ve bana secde ettiler” dedi.

Hız. Yakub rüyanın yorumunu hemen anladı. Hız. Yusuf'un yüksek bir dağın zirvesine çıkması ileride çok yüksek bir mâkama çıkacağıının, etrafında yemyeşil ağaçların ve akarsuların olması bolluk ve refaha kavuşacağıının, gökten inen on bir yıldızla güneşin ve ayın ona secde yapmaları da kendisinin eşi ve on bir oğlu ile uzaktan gelip ona saygı yapacaklarına işaretti.

Bu nedenle Hız. Yakub: "Ey yavrucuğum! Sakın rüyanı kardeşlerine anlatma; sonra (şeytana uyup) sana bir tuzak kurar (kötülük yaparlar)" dedi.

Peki, rüya gerçekleşti mi?

Aradan kırk yıl geçti ve bu kırk yıl içinde, Hız. Yusuf kardeşleri tarafından kuyuya atıldı, yoldan geçen bir kervan tarafından canlı olarak kuyudan çıkarıldı ve Mısır'a götürölüp maliye bakanına köle olarak satıldı.

Mâliye bakanının eşi Züleyhâ, genç ve çok güzel olan Hız. Yusuf'a aşık oldu ve onunla gayr-i meşrû cinsel ilişkide bulunmak istedi. Hız. Yusuf buna yanaşmayınca, iftira edip onu zindana attırdı ve Hız. Yusuf yedi yıl zindanda kaldı.

Sonra Mısır hükümdarı rüyasını yorumlaması için onu zindandan çıkardı ve daha önce ölmüş olan mâliye bakanının yerine onu atadı ve Hız. Yusuf Mısır'ın ikinci adamı oldu.

Yüce Allah buyuruyor:

(Yakub eşi ve oğulları ile) Yusuf'un yanına vardıklarında, babasını, annesini kucakladı ve "Allah'ın izniyle güven içinde Mısır'a girin" dedi.

Babasını ve annesini tahtın üzerine çıkarıp oturttu ve hepsi onun (ona kavuştukları) için secdeye kapandılar. (Yusuf:) "Ey babacığım! İşte bu (kırk yıl önceki) rüyamın yorumudur; Rabbim onu gerçekleştirdi" dedi. (Yusuf, 99-100)

Hız. Yakub yavrusu Yusuf'u kaybedince hasretine dayanamayıp yıllarca ağladı, hiç gözünün yaşı dinmedi ve hatta gözleri görmez oldu. Sonunda Allah (c.c.) onu sevdiği yavrusuna kavuşturdu ve yavrusu Hız. Yusuf'un yanında yirmi dört yıl kadar yaşadıktan sonra bu fânî dünyadan göçüp gitti.

Hız. Muhammed'in rüyası

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Allah Resûlüne o rüyayı hak olarak gerçekleştirdi. İnşâAllah güven içinde (kiminiz) başlarınızı tıraş etmiş ve (kiminiz) saçlarını kısaltmış olarak korkmadan Mescid-i Haram'a girecek (umre yapacak) sizsiniz. (Fetih, 27)

Peygamberimiz (s.a.v.) Hudeybiye yolculuğuna çıkmadan önce rüyasında, sahâbeleri ile birlikte Mekke'ye gidip güven içinde umre yaptıklarını görmüş ve bunu sahâbelerine haber vermişti.

Mîkat yerinde Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte ihrama giren sahâbeler umre yapmak niyeti ile ve sevinçle Mekke'ye giderken, Hudeybiye'de müşrikler tarafından engellenince ve umre yapmadan Hudeybiye Antlaşmasını yapıp geri dönme zorunluluğunda kalınca,

Âdeta şok olan sahâbelerden bazıları “Ya Resûlallah! Sen bize güven içinde umre yaptığımızı gördüm demedin mi?” dediler. Peygamberimiz (s.a.v.): “Evet dedim ama hemen bu yıl demedim, inşâAllah gelecek yıl yaparız” buyurdu. Gerçekten öyle oldu ve ertesi yıl Peygamberimiz (s.a.v.) in rüyasında gördüğü gibi güven içinde umre yaptılar ve üç gün Mekke'de kaldılar.

Hız Yusuf'un rüyası kırk yıl ve Peygamberimiz (s.a.v.) in rüyası bir yıl sonra gerçekleştiğine göre güzel rüya görenler acele etmemeli sabır ve sebatla sonucu beklemelidir.

Her yorumcuya güvenilir mi?

Fıkıh âlimlerinin yedinci tabakasından olup Emevî Camii imamlığı ve Şam müftülüğü yapmış olan İbn-i Âbidîn hazretleri bir gece rüyasında,

Hız. Osman'ın öldüğünü, cenazesinin Emevî Camiine getirildiğini ve cemaatin içinde çok değerli âlimler ve veliler olduğu halde, kendisine cenaze namazını “sen kıldır” denildiğini görmüş.

Çok açık ve net bir şekilde gördüğü bu rüyanın, rüya-yı sâdikâ (gerçek rüya) olduğunu bilmiş, ancak gönlünü tatmin edecek şekilde yorumunu yapamayınca, mânevî hocası ve zamanın müceddidi (kutuplardan üstün) olan Mevlânâ Halid-i Bağdâdî rahmetullâhi aleyh hazretlerine gidip rüyasını anlatmış ve yorumunu yapmasını rica etmiş.

Mevlânâ Halid-i Bağdâdî hazretleri buyurmuş ki: O cenaze benim ve benim cenaze namazımı sen kıldıracaksın. Çünkü ben Hız. Osman'ın soyundanım ve onun torunlarındam.

Gerçekten Mevlânâ Halid-i Bağdâdî hazretleri kısa bir zaman sonra vefat etmiş, cenazesi Emevî Camiine getirilmiş ve cenaze namazını İbn-i Âbidîn hazretleri kıldırmış.

Fıkıh ilminin son halkalarından ve müslümanlar arasında saygın bir din âlimi olan İbn-i Âbidîn, kendi yorumuna güvenemediğine göre, kuşkusuz her yorumcuya güvenilemez.

İbn-i Sîrîn'den yorumlar

Fıkıhta müctehid-i mutlak, hadis'te imam (300.000 binden fazla hadis-i şerifi metin ve senetleri ile ezbere bilen) ve rüya yorumunda zamanın yıldız

zı olan İbn-i Sîrîn hazretlerine bir gün biri gelmiş ve: “Ben ara sıra rüyamda zeytinyağını, zeytin ağacının köküne döktüğümü görüyorum” demiş ve rüyasını yorumlamasını rica etmiş.

İbn-i Sîrîn hazretleri biraz düşündükten sonra, “sen öz annenle zina ediyorsun” demiş. Şaşkına dönen adam hemen evine gitmiş ve cinsel ilişkide bulunduğu cariyesini (köle kadını) karşısına alıp öz geçmişini sorgulamaya başlamış.

Kadın ağlayarak: “Yeni evliydim, çok mutluydum ve ilk çocuğumu yeni doğurmuştum. Bir gece eşim evde yokken üç kişi eve baskın yaptılar ve ellerimi, ayaklarımı bağlayıp beni kaçırdılar; sonra uzak bir yere götürüp esir pazarında köle diye sattılar” demiş.

Bunun üzerine kadına, kocasının, çocuğunun, kayın pederinin, kayın vâlidesinin ve yakın komşuları ile akrabalarının isimlerini sormuş ve hepsine olumlu yanıt alınca, kadının boynuna sarılmış ve “sen benim annemsin” diye doyasıya ağlamış.

Sonra hemen İbn-i Sîrîn'e gidip yorumun doğru çıktı ama bunu nasıl anladın diye sormuş. İbn-i Sîrîn: Zeytinyağı, zeytinden ve zeytin de zeytin ağacından olur. Rüyada senin zeytinyağını tekrar zeytin ağacının köküne dökmen, doğduğun yere suyunu dökmen anlamına gelir demiş.

Yine bir gün İbn-i Sîrîn hazretlerine biri gelmiş ve ben rüyamda erkeklerin ve kadınların ağızları ile edep yerlerine mühür vurduğumu görüyorum demiş ve rüyasının yorumunu rica etmiş.

İbn-i Sîrîn: Sen her halde müezzinlik yapıyorsun ve Ramazan'da sabah ezanını erken okuyorsun demiş. Adam, evet doğru ama bunu nasıl bildin deyince, İbn-i Sîrîn demiş ki: Bir şeyi mühürlemek, oraya girişi, çıkışı yasaklamak demektir. Sen de Ramazan'da sabah ezanını erken okumakla, yemeyi, içmeyi ve cinsel ilişkiyi vaktinden önce yasaklıyorsun demiş.

İmâm-ı A'zam Ebû Hanîfe genç yaşında ticaretle uğraşırken, bir gece rüyasında Peygamberimiz (s.a.v.) in mübarek kabrini elleri ile eşeleyip karıştırdığını görmüş ve uyanınca haddimi aştım ve edebe aykırı bir davranışta bulundum diye çok korkmuş.

O zaman rüyasını kendi kendine yorumlama yeteneğine sahip olmadığından, çaresiz İbn-i Sîrîn hazretlerine gitmiş ve utanarak rüyasını anlatmış. İbn-i Sîrîn demiş ki: Sen Peygamberimiz (s.a.v.) in şeriatını ve sünnetlerini titizlikle araştırıp ortaya çıkaracaksın ve onun dinini yaygınlaştırmak için çok çalışacaksın demiş.

Bir genç kız evlenme konusunda istihâre namazı kılmış ve Allah'ım! Eğer hayırlı ise rüyamda bana beyaz bir renk, eğer hayırlı değilse kara bir renk göster diye dua etmiş.

Rüyasında her tarafı bembeyaz karlara bürünmüş bir halde görünce, her halde hayırlı ama bir de herkesin Allah dostu diye sevdiği komşu teyze sorayım demiş.

Rüyasını anlatınca komşu teyze: Kızım beyaz renk görmeyi iyi ama karın tabiatı soğuk olduğu gibi sana tâlîp olan gencin de huyu, tabiatı soğuktur yani uyumlu ve sıcak kanlı değildir demiş.

SABAH NAMAZI

Yüce Allah buyuruyor:

Güneşin (tepe noktasından) kaymasından, gecenin karanlığına kadar (öğle, ikindi, akşam ve yatsı vaktinde) namaz kıl; sabah namazını da (özellikle kıl). Çünkü sabah namazı (gece ve gündüz melekleri tarafından) şahitlidir. (İsrâ, 78)

Güneş doğu ufkunun sıfır noktasından doğar, yavaş yavaş yükselişe geçer ve günün ortasında tam tepe noktasına gelir. Sonra hafifçe batıya kayar ve yavaş yavaş inişe geçer.

Güneşin tepe noktasından kaymasına zeval vakti denir. Zeval vakti ile gecenin koyu karanlığı arasında dört vakit namaz yani öğle, ikindi, akşam ve yatsı namazlarını vakitlerinde kılmak farzdır.

Sabah namazına gelince! Âyet-i kerîmede bu dört vaktin dışında “vâv-ı âtır” ile “Ve Kur'âne'l-fecri” (fecir Kur'an'ı) buyurularak, Kur'an ile sabah namazı arasında bir bağlantı kuruluyor.

Sabah namazının önemi

Özellikle kısa gecelerde ve uykunun en tatlı anında sadece sabah namazını kılmak için kalkmak, gerçekten kolay değildir. Gerçekte uykudan daha hayırlı ve daha tatlı olan sabah namazına kalkmak için öncelikle çok kuvvetli bir îmana, sonra nefisle ve şeytanla pençe pençeye boğuşmaya

gerek olduğundan, sabah namazına kalkmak her babayığidin başarabileceği bir iş değildir.

Dünyada 5-10 dakikacık elektrikler kesildiği zaman hemen oflayıp puf-lamaya başlar ve telefona sarılıp derhal arızayı ararız ama kabirde kime telefon eder ve sesimizi kimlere duyurabiliriz ki!

Bizi sabah namazına kaldıramayan zayıf ve duyarsız bir îmanla âhiret âleminde gitmemek için kabrimizin aydınlık, mahşerde sorgumuzun hafif ve Sırat Köprüsünde önümüzün, sağımızın nur olması için, bâd-i sabâ'nın (sabâ yelinin) estiği sabah namazı vaktinde devekuşu gibi gözümüzü kapayıp başımızı yorgana gömmeyelim.

Bismillâhirrahmânirrahîm diye yataktan fırlayalım, abdest alıp gün doğmadan sabah namazını vaktinde kılalım ve üzerimizdeki miskinliği, stresi ve psikolojik sorunları atalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Güneş doğmadan önce (sabah namazını) ve güneş batmadan önce (ikindi) namazını kılan kimse, elbette cehenneme girmez. (Müslim-Ebû Dâvûd)

Yazın kısa gecelerde tatlı uykularını ve kışın sıcak yataklarını terk edip güneş doğmadan önce sabah namazını ve gündüz dünya işlerinin en yoğun olduğu vakitlerde ikindi namazını kılanlar, diğer namazları çok daha kolay kılacaklarından,

Kuşkusuz Allah (c.c.) onları alınları secde görmeyen günahkârlarla eşit tutmaz, aynı yerde azap etmez ve bu nedenle cehenneme atmaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim iki serinlik (sabah ve ikindi) namazını kılsa, cennete girer. (Buhârî-Müslim)

Sabah ve ikindi namazı ile diğer namazları da vaktinde ve düzenli bir şekilde kılanlar, başka günahlarından dolayı mahşerde ve sıratla biraz sıkıntı çekseler de, sonunda mutlaka cennete girer ve orada dostları, yakınları ile ebedî mutlu olurlar.

Sabah namazını cemaatle kılmanın fazileti!..

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Görevli) bir grup melek gece ve bir grup melek de gündüz birbiri ardınca gelip sizinle bir arada bulunurlar. Bunlar sabah namazı ile ikindi namazında (mescidde) bir araya gelir, sonra aranızda gecelemiş olanlar gökyüzüne çıkarlar. Allah (c.c.) kullarının durumunu en iyi bildiği halde, meleklerle:

- “Kullarımı ne halde bıraktınız?” diye sorar. Melekler:

- **“Onların yanına namaz kılariken varmıştık ve onları namaz kılariken de bıraktık” derler.** (Buhârî-Müslim-Nesâî)

İşî, gücü, sağlığı ve görevi müsait olup da sabah namazı ile ikinci namazını camilerde cemaatle kılanlar, cemaat sevabının dışında meleklerle birlikte olmanın mânevî feyzini yaşar ve melekler tek tek onların adını anıp Allah katında şâhitlik yaparlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yatsı namazını cemaatle kılan kimse, gece yarısına kadar namaz kılmış gibidir. (Aynı gece) sabah namazını da cemaatle kılan kimse ise bütün gece namaz kılmış gibidir. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Ümmetim) eğer yatsı namazı ile sabah namazındaki fazileti bilselerdi, emekleyerek bile olsa mutlaka cemaate gelirlerdi. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî)

Sabah namazının sünneti

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Peygamber (s.a.v.) sabah namazının iki rek'at sünnetine, diğer nafile namazlardan daha fazla önem verirdi. (Buhârî- Müslim-Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sabah namazının iki rek'at sünneti, dünyadan ve dünyadaki her şeyden (maldan, mülkten) daha hayırlıdır. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Sabah namazının sünneti) bana bütün dünyadan daha sevimlidir. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizi atlı (düşman) lar kovalasa bile sakın sabah namazının iki rek'at sünnetini terk etmeyin. (Ahmed İbni Hanbel-Ebû Dâvûd)

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) sabah namazının ezanı ile kameti arasında hafifçe (kısaca) iki rek'at namaz kılarıdı. (Buhârî-Müslim)

Hafsa radiyallahu anhâ diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) tan yeri ağardığı (sabah namazının vakti girdiği) zaman, hafifçe iki rek'atın (sabah namazını sünnetinin) dışında başka namaz kılmazdı. (Müslim-Nesâî)

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) sabah namazının sünnetinin iki rek'atında Kâfirûn ve İhlâs sûrelerini okurdu. (Müslim-İbni Mâce-Ebû Dâvûd-Nesâî)

SABIR

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, sizi biraz korku, açlık ve (biraz da) mallardan, cangarlardan ve ürünlerden azaltma (kıtlık) ile imtihan edeceğiz. (Ya Muhammed!) Sabredenleri müjdele! (Bakara, 155)

Dünya, Allah'ın (c.c.) madde âlemi için koymuş olduğu kevnü'l-fesad (oluşma-dağılma) yani çevrim kanununa tâbi olduğundan hiçbir şey aynı halde kalmaz, sürekli değişim sürecinden geçer.

Zaman gelir yeller eser, korkunç fırtınalar olur ve evlerin çatıları uçar. Zaman gelir gök gürler, şimşekler çakar, dereler taşar ve evleri sel suları basar. Zaman gelir yeryüzünde bolluk, bereket ve huzur olur. Zaman gelir kuraklık, kıtlık ve aşırı kıtlık olur.

Zaman gelir korkunç savaşlar olur ve insanlar vahşi canavarlar gibi birbirine saldırır. Zaman gelir insan hakları savunucuları bir kişiyi kurtarmak için dünyayı ayağa kaldırır.

Ana karnından bir bebek şeklinde dünyaya gelen insan da aynı kurallara tâbi olduğundan, yaşam boyu çeşitli süreçlerden geçer. Sonra bebeklik, çocukluk ve gençlik derken gün gelir yaşlı bir dede ya da nine olur ve bu dünyadan göçüp gider.

Sabır freni

Hızla yokuş aşağı inerken freni patlayan bir arabanın, nerede duracağı ve ne gibi kazalara neden olacağı bilinmediği ve genelde sürücünün bunun bedelini ya hayatı ya da yaralanma ile ödediği gibi,

Aşırı öfkelenildiği zaman sabır freni patlayan kimsenin de, ne yapacağı ve ne gibi olaylara neden olacağı bilinemez. Sonuçta bunun bedelini ya hayatı ile ya da uzun yıllar cezaevinde yatarak öder. Ancak sorumluluğu âhiret âlemine sarkar ve orada bunun vebâlini çeker.

Sorumluluğu dünyayı aşip âhiret âlemine de uzanan bu tür çirkin olaylara meydan vermemek ve sabır frenini sürekli kontrol altında tutabilmek için, hiçbir zaman ilâhî emirlerin dışına çıkmamalı ve takvâca bilinçli olarak İslâm'ı yaşamalıdır.

Özellikle Allah'ın (c.c.) **“(Ya Muhammed!) Sabredenleri müjdele!”** buyurduğu seçkin kulların arasına katılmak, dünyada ve âhirette mutlu olmak için de, sınav gereği kişinin canına, malına ve yakınlarına gelen her çeşit olumsuzlukları ve üzücü olayları sineye çekmeye çalışmalı ve **sabır** denilen mânevî frene gerçekten sımsıkı sarılmalıdır.

Allah korusun! Sabır freni patlayıp ilâhî emirlerin dışına çıkanlar, her çeşit günahları açıkça işleyenler, canlarına, mallarına ve yakınlarına bir olumsuzluk geldiği zaman da isyan edip bağırıp çağıranlar ve çirkin ağıtlar yakanlar,

“(Ya Muhammed!) Sabredenleri müjdele” kapsamının dışında kaldıkları için, dünya hayatları gönül darlığı, sıkıntılı ve stresli geçtiği gibi âhiretteki azapları kuşkusuz kat kat daha beter olur.

Değerli okurlarım!

Çağlar değişse de ve insanlar dev uzay araçları ile gezegenler arasında yolculuk yapsalar bile ölüm ve yaşlanma gibi fıtrat kanunlarını ve evrensel denge-düzeni değiştirmeye hiç kimsenin gücü yetmediğine göre,

Karşılaştığımız üzücü ve olumsuz olaylara sadece maddî açıdan değil, biraz da mânevî açıdan ve gönül penceresinden bakalım ve âşık Yunus Emre gibi **“Lütfun da hoş, kahrın da hoş”** diye **sabır** frenine sımsıkı sarılalım ve Erzurumlu İbrahim Hakkı gibi **“Görelim Mevlâ neyler, neylerse güzel eyler”** diye, o güzel Mevlâya teslim olalım!..

Aksi halde dünya dertleri bitmez ki! Çünkü insan âhiret âlemine oranla mikrosaniye kadar bile olmayan bu kısacık dünya hayatında her an nelerle karşılaşmaz ki! Bir yandan doğum haberi gelir sevinir, diğer yandan ölüm haberi gelir üzülür.

Zaman gelir en sevdiği yemekleri zevkle yer, zaman gelir en sevmediği acı ilâçları yüzünü buruşturarak içer. Zaman gelir ağzını açıp güler, zaman gelir ağzını kapayıp için için ağlar.

Zaman gelir merdivenleri hızla çıkıp yükselir ve en üst mâkamlara gelip mal, mülk edinir. Zaman gelir üst mâkamlardan yaka paça atılıp yargılanır ve yolsuzluk yaptın diye zindana atılır. Bazen yargıç olur, başkalarını yargılar, bazen de sanık olur, onu başkaları yargılar.

İşte kevnü'l-fesad denilen dünya hayatı budur ve mutluluk denilen şey de hiç durmadan daldan dala konan bir kuştur. Yaz-kış ve gece-gündüz gibi zaman gelir her şey karşıtı ile yer değiştirir ve insan denilen zavallı âciz varlık da, boşu boşuna **ben!** diye böbürlenip öğünür.

Âyet-i kerîmeye baktığımızda, Allah (c.c.) “**Sizi biraz korku, açlık ve (biraz da) canlardan, mallardan ve ürünlerden azaltma (kıtlık) ile imtihan edeceğiz**” buyuruyor ve sonuç olarak “**(Ya Muhammed!) Sabredenleri müjdele**” buyruğu ile dünyada ve âhirette gerçek mutluluğun **sabır** sınavına bağlı olduğunu vurguluyor.

Sabır sınavını kazanmak için ne yapalım?

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Sabır ve namazla (Allah'tan) yardım isteyin. Çünkü Allah mutlaka sabredenlerle beraberdir. (Bakara, 153)

Madde ötesi ruhsal varlıklar olan melekleri mânevî cezbe ile dünyayı, ayı, güneşi, yıldızları ve galaksileri çekim kanunu ile emrine boyun eğdiren ve akıl duygusundan yoksun olan hayvanları da yuva yapma, çiftleşme, yavrulama ve göçlerinin zamanlaması gibi tüm yaşam koşullarını içgüdü denilen programla beyinlerine yükleyen Allah (c.c.),

Ruhsal varlıklar olan meleklerin ve sadece geçici dünya hayatı için yaratılan hayvanların cennet beklentileri olmadığından, âyet-i kerîmede “**Ey îman edenler!**” diye ilâhî emirlerin doğrultusunda yaşamaya çalışan, ancak nefis, şeytan ve dünya üçgeninde bocalayan insanlar uyarılıyor, “**Sabır ve namazla (Allah'tan) yardım isteyin**” buyuruluyor.

Güvenlik güçleri yetersiz kalınca takviye güçler istedikleri gibi bizler de beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılmada, bağımlılık haline gelen günahlardan sakınmada ve felâketler karşısında sabretmede yetersiz kaldığımızda, Allah'tan (c.c.) yardım isteyelim ve mânevî açıdan Allah (c.c.) ile beraber olalım. Çünkü âyetin sonunda “**Allah mutlaka sabredenlerle beraberdir**” buyuruluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sevabın büyüklüğü, imtihanın (belânın) büyüklüğü ile orantılıdır. Allah sevdiği topluluğu belâlarla imtihan eder. Kim başına gelene (sabredip) rıza gösterirse, Allah da ondan râzı olur. Kim de (başına gelene) kızarsa, Allah da ona gazab eder. (Tirmizî-Ibni Mâce)

Hastanın durumuna ve hastalığın seyrine göre ilacın dozu artırıldığı ya da azaltıldığı gibi kulun durumuna (ihlâsına) ve başına gelen imtihanın (hastalığın, felâketin) seyrine (büyüklüğüne) göre de sevabı artırılır ya da azaltılır.

Kim kendisinin ya da yakınlarının başına gelen hastalıklar ve felâketler karşısında gerekeni yapmakla birlikte, bunları sabırla karşılayıp rıza gösterirse, Allah da ondan râzı olur ve o kimse iki cihanda (dünyada-âhirette) mutlu olur.

Kim de kendisinin ya da yakınlarının başına gelen hastalıklar ve felâketler karşısında sabır yerine bağırıp çağırırsa ve rıza yerine isyan ederse, Allah'ın (c.c.) gazabına uğrar, dünyada belâsı ve âhirette azabı artar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sabır üç kısımdır. Birincisi musîbetlere (hastalıklara, felâketlere) sabretmektir. İkincisi ibâdetlerde (namazda, oruçta) sabırdır. Üçüncüsü günah işlememek için sabretmektir.

Kim musîbetlere sabreder ve onu hoş karşılsa, Allah o kimseye üç yüz derece (sevap) yazar; her derecenin arası yer ile gök kadardır.

Kim ibâdette (zahmetine katlanıp) sabrederse, Allah o kimseye altı yüz derece (sevap) yazar; her derecenin arası yerin merkezinden yüzeyine kadardır.

Kim (nefsini frenleyip) günahlara karşı sabrederse, Allah o kimseye altı yüz derece (sevap) yazar; her derecenin arası yerin merkezin-den Arş'a kadardır. (Camiü's-sagîr)

Enes radiyallahu anhü diyor ki:

Peygamberimiz sallâllahü aleyhi ve sellem, (çocuğunun) mezarı başında (ağıtlar yakarak ve bağırıp çağırarak) ağlayan bir kadının yanından geçerken, ona:

- **“Allah'tan kork ve sabret” dedi.**

Kadın:

- **“Sen başımdan git; çünkü benim başıma gelen felâket, senin başına gelmemiştir” dedi.**

Kadın (kendi derdinden) Peygamberi tanıyamamıştı. Kadına onun Peygamber (s.a.v.) olduğunu söylediler. Bunun üzerine hemen Peygamber (s.a.v.) in kapısına geldi, orada kapıcılar yoktu.

- (Kadın özür dileyerek) **“Seni tanıyamadım” (ya Resûlallah!) dedi.**

Peygamberimiz (s.a.v.):

- **“Gerçek sabır, felâketle karşılaştığın ilk andaki davranışındır” buyurdu.** (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Tirmizî-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sabır, îmanın yarısıdır. (Beyhakî)

Sabır îmanın yarısı olduğundan, gerçek sabır, kişinin bir felâket karşısındaki ilk davranışı ve ilk tepkisidir. Çünkü bu ilk davranış ve ilk tepki, kişinin kalbindeki îmanın dışı yansıyan apaçık bir göstergesidir.

Yüce Allah buyuruyor:

(Felâketler karşısında) sabredenlere, mükâfatları hesapsız ödenecektir. (Zümer, 10)

Sabır acı ama meyvesi dünyada bile tatlıdır, âhiretteki mükâfatı ise sınırsız ve hesapsızdır.

SADAKA VE ÇEŞİTLERİ

Yüce Allah buyuruyor:

Sizden birinize ölüm (ün belirtileri) geldiğinde: “Rabbim! Beni yakın bir süreye kadar ertelesen de sadaka versem ve iyilerden olsam!” demeden önce, size verdiğimiz rızıktan infak edin (yoksullara sadaka verin). (Münâfikûn, 10)

Ölüm meleği Azrâil (a.s.) karşısına dikilip de gözlerinden perde kaldırıldığı ve hayatta iken inanması gereken şeyleri gözleri ile açıkça gördüğü zaman, pişmanlıktan içi yanar, kendini şiddetle kınar ve **“Rabbim! (Ne olur) beni yakın bir süreye kadar ertelesen (hemen canımı almasan) da sadaka versem ve iyilerden olsam”** der ama çok geç ve iş işten geçtikten sonra!..

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sadakanın en üstünü, sağlıklı olup da aşırı mala düşkün ve zengin olmaya istekli olduğun zaman ki verdiğin sadakadır. Sakın ha! Can boğaza dayandığı zaman, filâna şu kadar, filâna bu kadar verin diyecek zamana erteleme! Çünkü (o zaman malın) zaten filânların oldu ki!
(Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Nesâî-Ahmed İbni Hanbel)

Ölümün belirtileri gelip de hayattan ümidini kesen kimse, gece-gündüz ve helâl-haram demeden hırsla çalışıp kazandığı mallarının artık kendisine hiçbir yararı olmayacağını ve özellikle arkasından sevmediği varislerine kalacağını anlayınca,

Derin bir ah çekip, filân kimseye şu kadar para verin, filân kimselere şu eşyalarımı verin ve filân yerlere de şu kadar mal verin diye içi yana yana vasiyet eder ama vasiyet etmese de öldüğü an tüm malı, mülkü zaten başkalarının oldu ki!

Yukarıda geçen âyet-i kerîmede ve hadîs-i şerîfde belirtildiği gibi sadakanın en güzeli, kişi sağlığı yerinde ve yaşama ümidi varken kendi eliyle verdiği çeşitli hayırlar ve sadakalardır.

Sadaka vermekle mal eksilir mi?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Kuşkusuz Rabbim kullarından dilediğine rızkı yayar (bol rızık verir) ve (dilediğine de) kısar. Siz (hayır yolunda) ne harcarsanız, Allah onun yerine başkasını (daha iyisini) verir. (Çünkü) O rızık verenlerin en hayırlısıdır. (Sebe, 39)

Zekât ve sadaka vermek, meyve ağaçlarını budamaya benzer. Budanan ağaçlar daha bol ve daha kaliteli meyveler verdikleri gibi zekâtı ve sadakası verilen malların yerine de kuşkusuz Allah (c.c.) daha iyi ve daha güzel mallar verir, ayrıca onları mânevî sigorta ile koruma altına alır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kulların sabahladığı her gün (yeryüzüne) iki melek iner. Bunlardan biri: Allahım! İnfak edene (sadak verene) yenisini ver! Diye dua eder. Diğeri de: Allahım! Cimrilik edenin malını helâk et! Diye beddua eder. (Buhârî-Müslim)

Sadaka nedir?

Hiçbir baskı ve zorlama olmadan ve insanlara gösteriş yapmadan sadece Allah rızası için ve gönül hoşluğu ile yapılan her çeşit harcamalara **sadaka** denir.

Bu kurallar doğrultusunda helâl mal ile yapılan her çeşit sadakalar Allah (c.c.) katında geçerli olmakla birlikte sadakaların en üstünü, kişinin en çok sevdiği şeylerden bir kısmını Allah rızası için infak etmesi, yani sadaka olarak yoksullara vermesidir.

Yüce Allah buyuruyor:

Sevdiğiniz şeylerden (bir kısmını) infak etmedikçe (sadaka vermedikçe), asla birre (iyiliğe ve takvâliğa) eremezsiniz. Her neyi infak ederseniz, kuşkusuz Allah onu bilir. (Âl-i İmrân, 92)

Bir kimsenin giymediği giysileri, sevmediği yiyecekleri ve kullanmadığı eski ev eşyalarını sadaka olarak yoksullara vermesi de kuşkusuz sadaka kapsamına dâhil olmakla birlikte,

Bu tür sadakalar herkesin yapabileceği ve nefse çok kolay gelen uygulamalar olduğundan, Allah (c.c.) **“Sevdiğiniz şeylerden (bir kısmını) infak etmedikçe (sadaka vermedikçe), asla birre (iyiliğe ve takvâliğa) eremezsiniz”** buyuruyor.

Gerçekte bizim aşırı mal sevgisinden ve nefsimizin cimrilik tutkusundan kurtulup âhiret âlemine yatırım yapmamız için Allah (c.c.), bedensel ibâdetler gibi parasal ibâdetleri de farz kılmış, ayrıca zekâtın dışında en güzel ve en sevdiğimiz mallardan bazılarını da sadaka olarak vererek “birre” mâkamına ulaşmamızı tavsiye etmiştir.

Atalarımız, “Mal, canın yongasıdır” demişler. Doğrudur ve gerçekten mal canın yongası yani bir parçasıdır. Çünkü zaman gelir, insan malını kurtarmak için canını verir ve yine zaman gelir insan canını kurtarmak için bütün malını ve servetini verir.

Allah yolunda, din uğrunda harcama

Yüce Allah buyuruyor:

Mallarını Allah yolunda (din uğrunda) harcayanların örneği, yedi başak bitiren ve her başağında yüz tane (buğday) bulunan bir tek tane (tohum) gibidir. Allah dilediğine kat kat fazlasını da verir. Allah, rahmeti genişler ve her şeyi bilendir. (Bakara, 261)

Din kaygısı taşıma, dinde duyarlı olma ve sadece Allah rızası için din uğrunda çalışma, gerçek îmanın göstergesi ve Allah'ın (c.c.) seçkin kulları olan peygamberlerin görevidir.

Çıkar sağlamak için dini ya da dinsizliği istismar etmek, Allah katında en çirkin ve en büyük bir günah olduğu gibi sadece Allah rızası ve dini ege-men kılmak için çalışmak ve müslümanları uyarmak da Allah katında en güzel ve en büyük sevap olduğundan,

Bir tanecik buğday tohumundan sapı, samanı hâriç, yedi başak çıkaran ve her başakta yüzer tane buğday olmak üzere toplam yedi yüz tane buğ-day yaratan Allah (c.c.), ihlâs ve samimiyetle Allah yolunda ve din uğrunda yapılan her çeşit harcamalara da, bire yedi yüz hatta dilediğine daha fazla sevap vereceğini haber veriyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimsenin infak ettiği paraların en faziletlisi ailesinin geçimine harcadığı para, Allah yolunda cihad etmek için beslediği atına (aracına) harcadığı para ve birlikte Allah yolunda cihad ettiği arkadaşları için harcadığı paradır. (Müslim-İbni Mâce-Tirmizî)

Ya parası olmayanlar?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanlar, güneşin doğduğu her gün her bir eklemleri için sadaka vermeleri gerekir.

Adâletle hükmederek iki kişinin arasını bulman (barıştırmak) sadakadır.

Bir kimseye hayvanına (arabasına) binerken yardımcı olman ya da eşyasını yüklemesine yardım etmen sadakadır.

(Müslüman kardeşine) güzel bir söz söylemek sadakadır.

Namaza giderken attığın her adım için bir sadaka sevabı vardır.

(İnsanlara) zarar veren bir şeyi yoldan alıp atman bir sadakadır.

(Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sübhânallah demek bir sadakadır. Elhamdülillah demek bir sadakadır. Lâ ilâhe illâallah demek bir sadakadır. Allahu Ekber demek bir sadakadır.

Emr-i bil-ma'rûf ve nehy-i anil-münker yapmak (iyiliği emredip, kötülüğü men etmek) sadakadır.

İnsanın kuşluk vaktinde kılacağı iki rek'at ise bunlara bedeldir. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimsenin bir müslüman kardeşinden öğrendiği ilmi, başkalarına öğretmesi sadakaların en faziletlisidir. (İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah katında hakkı tebliğ etmekten daha sevimli bir sadaka yoktur. (Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sadaka sahibini kabir hararetinden (sıkıntılarından) korur ve mü'minler kıyâmet günü (mahşerde) sadakalarının gölgesinde gölgelenir. (Taberânî-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yarım hurmacık (sadaka) ile de olsa, kendinizi cehennemin ateşinden koruyun. Onu da bulamayanlar, kelime-i tayyibe (güzel ve tatlı bir söz) ile korusunlar. (Buhârî-Müslim-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kelime-i tayyibe sadakadır. (Buhârî-Müslim)

Sadaka gerçekte parasal bir ibâdettir. Ancak bir kimsenin parası olmasa ya da fakirlerin bulunmadığı bir yerde kelime-i tayyibe gibi zikirler de sadaka yerine geçerlidir.

SAĞDAN BAŞLAMAK

Yüce Allah buyuruyor:

(Mahşerde) kitabı sağ tarafından verilen der ki: “Alın, kitabımı okuyun!” (Hâkka, 19)

Dünyada sevapları yazan melek sağımızda ve günahları yazan melek solumuzda olduğu gibi mahşerde de sevabı çok olanların kitabı sağından ve günahı çok olanların kitabı solundan verilecek.

Kitabı sağ eline verilenler dostlarına, “Alın, kitabımı okuyun!” Diye sevinirken, kitabı sol eline verilenler de, **“Ah! Keşke bana kitabım verilmeseydi, hesabımın ne olduğunu bilmeseydim!”** (Hâkka, 25-26) diye kahrolup, pişmanlıktan kendini kınayacak.

Sevapları yazan meleklerin sağda ve sevapları çok olanların kitaplarının sağdan verilmesi, hiç kuşkusuz sağ tarafın daha kutsal ve daha mübârek olduğunun kanıtıdır.

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Rasûlullah (s.a.v.) temizlenmeye, (saçını, sakalını) taranmaya ve ayak-kabısını giymeye kadar her işe sağdan başlamayı severdi. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Nesâî-Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) temizlenirken yani abdest, gusûl alırken, saçını, sakalını tararken, misvak kullanırken (dişlerini fırçalarken), elbiselerini, çoraplarını ve ayakkabılarını giyerken sağdan başlamayı sevdiği ve sağdan başladığı için her çeşit hayırlı işlere sağdan başlamak ve bir toplumda sağda bulunanlara öncelik hakkı tanımak sünnettir.

Atalarımız da sol tarafı uğursuzluk alâmeti saydıklarından, sağ elleri ile verir, sağ elleri ile alır, sağ yanlarına yatar ve işi ters giden yakınlarına, “Sol tarafından mı kalktın?” diye sitem ederlerdi.

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Rasûlullah (s.a.v.) sağ elini temizlik ve yemek için, sol elini de tuvalet ve (burun temizliği gibi) benzeri işler için kullanırdı. (Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir şey giydiğiniz ve abdest aldığınız zaman sağ tarafınızdan başlayınız. (Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Kilot, şalvar, etek, pantolon, gömlek, ceket, pardesü, çorap ve ayakkabı gibi bir şeyleri giyerken ve abdest, gusül, teyemmüm alırken, önce sağ taraftan başlamak sünnettir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz ayakkabısını giyeceği zaman önce sağ ayağından ve ayakkabısını çıkaracağı zaman da önce sol ayağından başlasın. Böylece, sağ ayak ilk önce giyilen ve en sonra çıkarılan ayak olsun.

(Buhârî- Müslim-Tirmizî-İbni Mâce-Ebû Dâvûd)

İster ayakkabı, ister çorap ve ister başka tür giysiler olsun, her şeyi giyerken sağdan başlamak ve çıkarırken de soldan başlamak sünnet olduğu gibi,

Cami, mescid, Kur'an kursu ve türbe gibi yerlere girerken de, sağ ayakla girmek ve sağ ayak içeride olduğu halde dışarıya sol ayakla çıkmak da sünnettir.

Tuvalet, banyo, içkili lokanta, gazino, banka ve çalgılı düğün salonları gibi yerlere de, sol ayakla girip, sağ ayakla çıkmak sünnettir.

Enes radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) (Müzdelif'e'den) Mina'ya gelince hemen cemreye (şeytan taşlama yerine) gitti ve taşları attı. Sonra Mina'daki menzile (kurban kesme) yerine gidip kurbanını kesti. Daha sonra berbere (Ma'mer İbni Abdullah'a) önce başının sağ tarafını, sonra sol tarafını göstererek:

“Buralardan al!” buyurdu. Sonra saçlarını insanlara dağıttı. (Buhârî-

Müslim-Ebû Dâvûd)

Belirli her konuda sağdan başlamayı seven Peygamberimiz (s.a.v.), Veda haccı dönüşünde Mina'da tıraş olacağı zaman da, önce mübârek yüzünü Kâbe'ye dönmüş ve sonra berberi Ma'mer İbni Abdullah'a: Başının önce sağ, sonra sol tarafını tıraş etmesini söylemiş ve vefâkâr sahâbelerine hatıra olarak mübârek saçlarını dağıtmış.

Ömer İbni Ebû Seleme radiyallahu anhüma diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) (yemek yerken) bana dedi ki:

“Besmele çek! Sağ elinle ye! Hem de önünden ye!” (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Tirmizî)

SAĞLIĞA ZARARLI ŞEYLER HARAMDIR

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Beş şey gelmeden önce, beş şeyin değerini bil! Ölüm gelmeden hayatın, hastalık gelmeden sağlığın, işlerin yoğunlaşmadan boş vaktin, yaşlılık gelmeden gençliğin ve yoksulluk gelmeden varlığın değerini bil! (Beyhakî-Ahmed İbni Hanbel-Ebü Nuaym)

Hayat, sağlık, boş vakit, gençlik ve varlık. Genelde elden çıkmadan önce hiç kimsenin değerini bilemediği beş büyük nîmet. İşte bu beş büyük nîmetten biri de, “ölüm gelmeden önce sağlığın değerini bilmek” yani sağlığı korumak ve sağlığa zararlı şeylerden sakınmaktır.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah yolunda (mallarınızı) harcayın, kendi ellerinizle (kendinizi) tehlikeye atmayın ve iyilik edin. Çünkü Allah iyilik edenleri sever. (Bakara, 195)

Âyet-i kerîmede öncelikle, “**Allah yolunda (mallarınızı) harcayın**” buyruluyor. Çünkü hangi toplum malını Allah yolunda harcar ve dinini ege-men kılmak için çalışırsa, dinini özgürce yaşama hakkına kavuşur, yavrularının geleceğini aydınlatır, dünyada ve âhirette mutlu olur.

Sonra, “**Kendi ellerinizle (kendinizi) tehlikeye atmayın**” yani dininize, sağlığınıza zararlı olan şeyleri yapmayın buyruluyor. Bir kimsenin bir anlık öfkenin etkisiyle hemen silaha sarılması ve sonuçta yıllarca cezaevinde yatması çılgınlık ve günah olduğu gibi sağlığa zararlı olan şeyleri yemek, içmek ve kullanmak da çılgınlık ve gûnahtır.

Yüce Allah buyuruyor:

Kendinizi öldürmeyin. Çünkü Allah size karşı çok merhametlidir. (Nisâ, 29)

Çok merhametli olan Allah (c.c.) “**Kendinizi öldürmeyin**” emri ile insanların kendilerini öldürmelerini kesinlikle yasaklıyor ve haram kılıyor. İnsanların kendilerini öldürmeleri, biri intihar ve diğeri tedricî olmak üzere iki kısımdır;

1- İntihar: Allah korusun! Bir kimsenin başına kurşun sıkarak, kendini asarak, suya atlayarak ya da şiddetli zehir içerek ilâhî emanet olan tatlı canına kıymasına **intihar** denir. İntihar en büyük ve en korkunç günahlar kapsamında olduğundan,

Allah'a ve âhîret gününe inanan bir kimse, her ne kadar acı, ızdırap ve sıkıntılara dayanamayıp ruhsal bunalıma girse bile asla intihar edemez, hatta intihar etmek aklına bile gelmez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim (bıçak ve silah gibi) bir demir parçası ile kendini öldürür (intihar eder) se, cehennem ateşinde kızdırılan bir demir sürekli karnına batırılarak azap edilecek.

Kim zehir içerek kendini öldürürse, cehennem ateşinde kaynayan zehirli sular içirilerek azap edilecek ve acısından (yerlere yatıp) kıvrınacak.

Kim bir dağın tepesinden (ya da yüksek bir yerden) kendini atıp intihar ederse, cehennemde yüksek yerlerden uçurumlara atılıp azap edilecek. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî-Ebû Dâvûd)

2- Tedricî ölüm: Sağlığına zararlı olduğu için haram kılınan, ancak intihar gibi bir anda değil de, yavaş yavaş insanı ölüme doğru sürükleyen zararlı şeyleri yemeye, içmeye ve kullanmaya da **tedricî ölüm** denir.

Allah'ın (c.c.) haram kıldığı şeyleri yiyip, içip kendi elleri ile sağlığını bozanlar da suçlarının bir kısmını dünyada çeşitli hastalıklarla ve eğer tevbeye etmeden ölürlerse, diğer kısmını da âhirette o korkunç cehennemde yanarak çekerler.

Sağlığa zararlı olan şeylerden örnekler!

Alkollü içkiler: İçkilerdeki etilalkol, hiçbir işleme tâbi olmadan bir kısmı mideden ve geri kalan kısmı da ince bağırsaklardan kana karışır. Karaciğerde etilalkolden daha tehlikeli olan asetaldehide dönüşür ve oradan vücuttaki bütün dokulara taşınır.

Alkolden en çok zarar gören beyindir. Kısa zamanda beyin sıvısına ve beyin hücrelerine karışan alkol, beyindeki kontrol merkezlerini çöktirmeye ve zavallı insan da kontrolü kaybetmeye başlar. Az miktarda alınan alkol bile binlerce beyin hücresini tahrip etmeye yeter.

Karaciğer iltihabına ve siroza neden olan alkol, ayrıca midedeki asit salgısını arttırarak mide ve onikiparmak ülserine de neden olur. Zamanla pankreas iltihabı da başlayınca, yağ, karbonhidrat ve protein gibi besinlerin sindirimi, emilimi zorlaşır ve beslenme dengesi bozulur.

Allah'ı anmak, namaz kılmak ve Kur'an okumak gibi mânevî gıdalardan da insanları yoksun bırakan ve ruhsal bunalıma neden olan alkol, insanlığın geleceğini de kararttığı için yasaklanmış ve içenler lânetlenmiştir.

Kumar: Fitraten medenî yaratılan insanın yetenekleri doğrultusunda ve helâl kazanç sınırları içinde çalışıp çabalaması ve toplumsal denge-düzene bir katkıda bulunması zorunludur. Çünkü çalışıp çabalamadan ve elini taşın altına koymadan sadece şans, talih kavramları ile ve gayr-i meşrû yollarla para kazanmaya kalkışmak **açıkgözlülük** değil, **açgözlülük** ve nankörlüktür.

Kumar da insan sağlığı açısından alkollü içkiler gibi hatta daha da zararlıdır. Çünkü kazanma hırsı ile kaybetme korkusu arasında bir gerilimle kumara başlayanlar, ümitlerini sadece şans denilen hayalî bir kavrama bağlayanlar ve kaybedince aşığılık duygusuna kapılıp tüm servetlerini, hatta eşlerinin ve kızlarının namusunu ortaya koyanlar,

Son kuruşuna kadar servetlerini ve insanlığın onuru olan namuslarını da kaybedince, toplumdan kopup bunalıma girenler ve intihar edip tatlı canlarına kıyanlar, azımsanmayacak kadar çoktur.

Kaybedenlerle kazananlar arasına kin, nefret ve düşmanlık tohumlarını saçan, namus kavramını ortadan kaldıran ve insanların dünyasını, âhiretini karartan kumar da yasaklanıp haram kılınmıştır.

Uyuşturucular: Çocuk yaştaki gençler alkole bira ile başladıkları gibi uyuşturucu kullanımına da genelde esrarla başlarlar. Bu nedenle esrara uyuşturucunun birası denilmiştir.

Esrar başlangıçta tatlı hayal görme ile başlar, sonra baş dönmesi, do-laşım bozukluğu, göz bebeğı büyümesi, ışığa duyarsızlık ve uyuşukluk derken insan miskinleşir.

Esrar beyindeki merkezî sinir sistemini tahrip ettiğinden, düşünme yeteneğı gider ve sonuçta beyin kontrolü kaybeder. Beyin kontrolü kaybedince, din, örf, âdet, utanma ve acıma gibi insancıl duygular da gider ve bu nedenle esrar bağımlıları saldırgan olup her çeşit suçları acımasızca işler. Üstüne gidilse patlayıp cinnet geçirir, polise askere saldırır ve korkunç terör havası estirir.

Sonra şuur kaybı, zihin bulanıklığı, depresyon (ruhsal bunalım) ve uyuşukluk derken, beyin ve bütün organlar vaktinden önce yıpranır ve genç yaşında dünya hayatı ölümle noktalanır.

Morfin ve eroin gibi daha pahalı olan uyuşturucular kuşkusuz esrardan çok daha tehlikelidir ve ne yazık ki bunları genelde çağdaşlık taslayan sos-yeteler kullanmaktadır.

Sigara: Belirli bir dalda uzman olan ve müslüman olup İslâm'ı yaşayan **iki doktor** bir hastaya, sağlığı açısından oruç tutmasının tehlikeli olduğunu söyleyince, o hastanın oruç **tutmaması** mübah (helâl) ve oruç **tutması** ise sakıncalı olur.

Yine müslüman olup İslâm'ı yaşayan ve dalında uzman olan iki doktor bir hastaya, sağlığı açısından bazı şeyleri yemesinin ve içmesinin tehlikeli olduğunu söyleyince, onlardan sakınması gerekir. Aksi halde mânevî açıdan sorumlu olur.

Sigaranın sağlığa zararlı olduğunu iki değil, binlerce müslüman doktor ve yine binlerce küresel üne sahip tıp otoriteleri söylediği ve dünyanın pek çok ülkesinde sigara paketinin üstünde “Sağlığa zararlıdır” yazısı bulunduğu halde,

Sağlığını hiçe sayıp ve hayatını tehlikeye atıp sigara içenler, âhîret âleminde bunun cezasını çecekleri gibi dünyada da aksırarak, öksürerek ve nefes darlığı çekerek bunun bedelini öderler.

Tütünde başta nikotin, katran, siyon asidi, amonyak, kükürt ve egzoz gazındaki zehirler olmak üzere yüzlerce zehirli maddeler vardır ve her biri insan sağlığı açısından çok tehlikelidir.

Bir sigaradaki nikotin insanın deri altına şırınga edilse, insan derhal ölür. Nikotin, çok yüksek düzeyde öldürücü bir zehir olduğundan ilâç sanayinde kullanılmayıp sadece tarımda zararlı böceklerle karşı kullanılır.

Akıl duygusundan, bilim, teknoloji ve modern laboratuvarlardan yoksun oldukları halde, sadece içgüdüleri ile tütünün sağlık açısından çok tehlikeli olduğunu algılayan hayvanlar, aç kaldıkları zaman bile bir tek tütün yaprağını yemezken,

Akıllı ve bilinçli varlıklar olan insanların, mutfak masrafından ve çocukların okul harçlığından kıсарak en pahalı sigaraları almaları, sigaranın dumanındaki zehirleri ve kanser yapan maddeleri en değerli organları olan akciğerlerinde depolamaları akıl ve mantıkla bağdaşmayan bir davranıştır.

Müzik ve gürültü: Tüm sistemlerimiz, organlarımız ve gözümüzü açıp kapamaya kadar en küçük hareketlerimiz bile beyindeki merkezler tarafından yönetildiğinden, Allah (c.c.) beynimizi kemikten sağlam bir kale içinde koruma altına almış, ayrıca üç kat beyin zarı ile bu korumayı güçlendirmiş ve bize sağlam, sağlıklı bir beyni emanet etmiştir.

Genelde değerini bilmediğimiz ve çoğunlukla gereksiz yere ve boşuna beynimizi çalıştırdığımız için en çok yorulan ve en fazla yıpranan organlarımızdan biri de beyindir. Beynimizin yıpranması, gerçekte bizim yıpranmamız ve beynimizdeki merkezlerin çöküşü, gerçekte bizim yani kişiliğimizin çöküşü anlamına geldiğinden, beynimizin sağlığını korumak en öncelikli görevlerimizden biridir.

İşe gidiş-gelişinde korna seslerinden ve yoğun trafikten bunalan ve iş yerinde de gürültülü bir ortamda çalışan beyin, eve gelince sâkin ve sessiz bir ortamda oh diye biraz dinlenmeyi beklerken,

Ne yazık ki evde de ona bu fırsatı vermiyoruz. Müzik dinleme bahanesiyle televizyonun sesini sonuna kadar açıp zavallı beyni âdeta ses bombardımanına tutuyoruz. Yazık! Gerçekten yazık!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müzik dinleyenlere cennette rûhânîlerin sesini dinlemelerine izin verilmeyecek. (Tirmizî)

Dünyada sürekli müzik dinleyenler ve müzikle yatıp müzikle kalkanlar, cennete girseler bile rûhânîlerin sohbetinden ve mânevî zevklerinden yok-sun kalacak, tabii çok pişman olacaklar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim şarkı söyleyen bir kadını dinlerse, (cehennemde) iki kulağına da erimiş bakır dökülecek. (İbn-i Asâkir)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Su ekinleri geliştirdiği gibi müzik de kalp de nifakı (münâfıklığı) geliştirir. (Beyhakî)

Ruhun gıdası olan zikirden, Kur'an'dan nefis sıkıldığı gibi nefsin gıdası olan müzikten de doğal olarak ruh sıkılır ve beyin tepki gösterir. Özellikle müzik aletleri eşliğinde söylenen şarkı ve türküler nefsin çok hoşuna gider ama farkına varmadan kalbinde nifak tohumları biter ve dinden uzaklaşır.

Aşırı yeme:

Yüce Allah buyuruyor:

Yiyin, için, ancak israf etmeyin. Çünkü Allah israf edenleri sevmez. (A'râf, 31)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her hastalığın başı, acıkmadan tok karnına yemektir. (Dârekutnî)

Acıkmadan yani önceki sindirim işlemi tamamlanmadan yenilen ve atıştırılan şeyler, midedeki sindirim sürecini bozar. Çünkü midede sindirim işlemi devam ederken atıştırılan şeyler az da olsa öncekilerle birlikte sindirilemediği için mayalanıp çürür ve önceki yarı sindirilmiş gıdaları da bozar. Sonuç, midede yanma, ekşime, gaz ve şişkinlik olur ve vücut bunlardan yararlanamaz.

Fazla çeşitli, karışık ve özellikle birbirine zıt yemekler de zararlıdır. Çünkü bunların hepsine farklı enzimler gerektiğinden ve bazı enzimler birbirini yok ettiğinden, bunlar da sindirilmeden çürüyüp mayalanır ve artıklar bağırsağı zehirleyip kana karışır.

Normal yemede kalp fazla zorlanmaz. Ancak fazla yemede bunların sindirimi, bir kısmının dışarı atılması ve fazlalıkların vücutta depolanması işlemi, kalbi de diğer organları da yorar, yıpratır ve insan çabuk yaşlanır.

Yemeği yavaş yavaş ve güzelce çiğneyerek yemek sünnettir. Karbonhidratların (nişasta, şeker) sindirim işlemi tükürük bezleri enzimleri ile ağızda başladığından, yemek yerken zorunlu olmadıkça fazla su içmek iyi değildir. Yemekte fazla su içme alışkanlığı tükürük üretimini azaltıp dozunu zayıflatıldığından, ağızda gereken sindirim işlemi olmaz, mide, bağırsak ve karaciğerin işi zorlaşır. Yemekten hemen sonra içilen su da enzimlerin dozunu zayıflattığından, sindirim işlemi zorlaşır ve midede şişkinliğe neden olur.

SAHÂBE, TÂBİÎN VE TEBE-İ TÂBİÎN

Yüce Allah buyuruyor:

(İslâm'a girmede) öne geçen muhacirler ve ensâr ile güzel bir şekilde onlara tâbi olanlar, Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah'tan razı oldular. Onlara alt tarafından ırmaklar akan ve içinde ebedî kalacakları cennetler hazırladı. İşte bu en büyük kurtuluştur. (Tevbe, 100)

Muhâcirlerden yani Mekkelilerden Ebû Bekir, Hadîce, Ali, Zeyd, Osman, Abdurrahman bin Avf, Sa'd bin Ebî Vakkas, Zübeyr bin Avam ve Talhâ bin Ubeydullah (radiyallahu anhüm) İslâm'a girmede öne geçtikleri ve ilk müslümanlardan oldukları gibi,

Ensâr'dan yani Medine'lilerden de Es'ad bin Zürâre, Râfi bin Mâlik, Avf bin Hâris, Kutbe bin Âmir, Utbe bin Âmir ve Hâris bin Abdullah (radiyallahu anhüm) İslâm'a girmede öne geçtiler ve ilk müslümanlardan oldular.

Zorlu günlerin erleri, İslâm'ın öncüleri ve dinin temel taşları olan muhâcirler ile ensârdan Allah (c.c.) razı oldu, onlar da Allah'tan razı oldular, dünyada ve âhirette en büyük kurtuluşa erdiler.

Öz kızlarını diri diri toprağa gömecek kadar insanlıktan yoksun olan müşriklerin tam egemen oldukları ve inananlara her çeşit baskı, zulüm ve işkenceyi yaptıkları dönemde, bütün putları yok sayıp ve “kelime-i şehâdet” getirip müslüman olmak, her babayığidin göze alabileceği bir iş değildir.

Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanların en hayırlısı benim asrımda olanlardır. (Müslim)

Sahâbeler

Peygamberimiz (s.a.v.) in peygamber olarak yaşadığı 23 yıllık o mutlu döneme “Asr-ı saadet” denir. İnsanların en hayırlıları Asr-ı saadette yaşayıp Peygamberimizi (s.a.v.) gözleri ile görüp îman eden ve sohbetinde bulunup sahâbe olma mutluluğuna eren kimselerdir. İşte Peygamberimizi (s.a.v.) gözleri ile görüp îman eden, sohbetinde bulunan ve dinden dönmeden îman ile ölenlere **sahâbî** denir. Çoğulu **ashâb** ve **sahâbe**'dir.

Görme özürü olanlar da îman edip Peygamberimiz (s.a.v.) ile konuşunca ve sohbetinde bulunup sesini duyunca sahâbe olurlar. Örneğin, gözleri hiç görmeyen Abdullah İbni Ümmi Mektûm gibi.

Ancak her nimetin bir bedeli olduğu gibi hiç kuşkusuz sahâbe olmanında bir bedeli vardı. İşte sahâbeler müşriklerin tüm baskılarına rağmen îman ederek, her çeşit işkencelerine sabrederek, mallarını, mülklerini terk edip gurbetlere hicret ederek ve canlarıyla, mallarıyla Allah yolunda cihad ederek bu bedeli ödediler ki, “Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah’tan razı oldular”.

Sahâbeler muhâcir, ensâr ve diğerleri olmak üzere üç kısımdır

Yüce Allah buyuruyor:

İman edip Allah yolunda hicret ve cihad edenler, (hicret edenleri) barındıranlar ve yardım edenler, işte gerçek mü'minler onlardır. Onlar için mağfiret ve bol rızık vardır. (Enfâl, 74)

1- Muhâcirler: Mekke'nin fethinden önce, Mekke'den ve diğer kabilelerden sadece Allah rızası, Peygambere kavuşma arzusu ve dine yardım etme amacı ile mallarını, mülklerini, yakınlarını ve doğup büyüdüğü yurtlarını terk edip Medine'ye gelenlere, **Muhâcir** (göçmen) denir.

2- Ensâr: Medine'nin çevresinde üç yahudi kabilesi ile merkezinde de Evs ve Hazrec adında iki büyük Arap kabilesi vardı. Evs ve Hazrec kabilelerinden müslüman olup muhâcirlere sahip çıkan ve yardım edenlere **Ensâr** (yardım eden) denir.

Muhâcirler sadece Allah rızası, Peygambere kavuşma arzusu ve dine yardım etme amacı ile her şeylerini terk edip ve ölümü göze alıp Medine'ye hicret ettikleri ve Medine'ye geldikten sonra da yan gelip yatmayıp ve boş oturmayıp Allah yolunda müşriklerle cihad ettikleri gibi,

Ensâr da yurtlarını terk edip kendilerine sığınan din kardeşlerine sahip çıktılar ve gurbette onları yalnız bırakmadılar. İki evi olan bir evini, sadece iki odası olan bir odasını, iki kat çamaşırısı olan bir katını, iki hasırını olan bir hasırını, iki devesi olan bir devesini, iki altını olan bir altınını yani neleri varsa hepsini tam ortadan kardeşçe paylaştılar ve muhâcirlere birlikte Allah yolunda cihad ettiler.

3- Diğer sahâbeler: Mekke'nin fethinden önce Medine'ye hicret etmek farzdi. Hicretin sekizinci yılında Mekke fethedilince ve orası da İslâm Ülkesi olunca, Medine'ye hicretin anlamı kalmadı. Bu nedenle fetihten sonra Medine'ye gelen müslümanlar sahâbe olmakla birlikte,

Muhâcirlerin çektiği çileleri çekmedikleri ve ensâr'ın yaptığı fedakârlıkları yapmadıkları için, muhâcirin ve ensârın kapsamının dışında kaldılar ve onların derecelerine ulaşamadılar.

Sahâbelerin dereceleri

Ehl-i sünnet inancına göre sahâbenin en üstünü, “Hulefâ-i Râşidîn” denilen dört halifedir. Bu dört halifenin aralarındaki üstünlükleri de, halifelik sırasına göre Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali'dir (radiyallahu anhüm).

Dört halifeden sonra sahâbenin en üstünü, “Aşere-i mübeşşere” yani cennetle müjdelenen on kişiden diğer altısı Hz. Talhâ, Hz. Zübeyr, Hz. Abdurrahman bin Avf, Hz. Saîd bin Zeyd, Hz. Sa'd bin Ebî Vakkas ve Hz. Ebû Ubeyde bin Cerrah'dır (radiyallahu anhüm).

Aşere-i mübeşşere'den sonra sahâbenin en üstünü, birincisi Hz. Ebû Bekir ve kırkıncısı Hz. Ömer olmak üzere, Mekke'de ilk îman eden kırk sahâbe yani ilk kırklardır (radiyallahu anhüm).

Bunlardan sonra sırasıyla Bedir savaşında hazır bulunanlar, Uhud savaşında hazır bulunanlar ve Hudeybiye'de Semure ağacının altında yapılan Biat-ı Rıdvan'da hazır bulunan sahâbelerdir (radiyallahu anhüm ecmeîn) “Allah hepsinden razı olsun”.

İşte sahâbelerin en üstünleri bunlardır. Çünkü bunlar en zorlu günlerde îman etmiş, din uğrunda, Allah yolunda çok çileler çekmiş, evlerini, yurtlarını terk edip gurbetlere gitmiş ve İslâm'ın egemen olması için canlarıyla, mallarıyla sadece Allah rızası için cihad etmişlerdir.

Biat-ı Rıdvan'dan sonra ve Mekke'nin fethinden önce îman edip Medine'ye hicret eden ve kendisine Peygamberimiz (s.a.v.) tarafından “Seyfullah” (Allah'ın kılıcı) ünvanı verilen Hz. Halid bin Velid, bir gün aşere-i mübeşşere'den Hz. Abdurrahman bin Avf'ı gücendirince,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Ey Halid! Ehl-i Bedir'den (Bedir savaşına katılan) bir kimseyi sakın gücendirme! Çünkü sen Uhud Dağı kadar sadaka versen, onun derecesine ulaşamazsın. (Hâkim-İbni Asâkir)

İslâm'ı egemen kılmak için hayatı savaş meydanlarında geçen Halid bin Velîd gibi bir mücâhid sahâbe, Uhud Dağı kadar sadaka verse bile, Bedir gazilerinin derecesine ulaşamayacağına göre,

Lütfen haddimizi bilelim, onların yanında bir hiç olduğumuzu unutmayalım, aralarında ayırım yapmadan sahâbelerin hepsini sevelim ve kesinlikle onları eleştirmeye kalkışmayalım!..

Tâbiin

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ümmetimin en hayırlısı benim asrım da olanlar (Sahâbeler), sonra onların ardından gelenler (tâbiin) ve sonra onların ardından gelenler (tebe-i tâbiin) dir. (Buhârî)

Bu ümmetin en hayırlısı ve İslâm'ın canlı şâhitleri olan sahâbeler, ilâhî emirleri tebliğ etmek ve insanları uyarmak için, Peygamberimiz (s.a.v.) in vefâtından sonra çeşitli yerlere dağıldılar ve gittikleri yerlerdeki insanlara,

Asr-ı saadeti, Peygamberimizi (s.a.v.) ve Peygamberimiz (s.a.v.) den duyduklarını, gördüklerini ve birlikte yaşayıp uyguladıklarını ayrıntıları ile anlatıp uyarmaya çalıştılar.

Îman edip en azından bir sahâbeyi gören ve onun sohbetinde bulunanlara **tâbiin** denir. İşte bu ümmetin sahâbelerden sonra en hayırlı olanları bunlardır.

Bazıları dünyaya biraz geç geldikleri için bazıları da Yemen, Tâif, Umman ve Habeşistan gibi uzak ülkelerde yaşadıkları için Medine'ye gelip Peygamberimizi (s.a.v.) görme ve sohbetini dinleme fırsatını bulamayanlar ya da bugün giderim, yarın giderim diye ihmal edenler,

İçleri yanarak Peygamberimizi (s.a.v.) gören gözleri gördüler ve sahâbelerin sohbetinde Asr-ı saadetin mânevî güzelliğini hayalen yaşayıp olgunlaşıp **tâbiin** derecesine ulaştılar.

Tâbiinin dereceleri

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Tâbiinin en hayırlısı Üveys (Veysel Karânî) dir. (Hâkim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz tâbiinin hayırlısı Üveys (Veysel Karânî) denilen kimse-dir. Onun (yaşlı) bir annesi vardır, alaca hastalığı geçirmiştir. (Onu görünce) sizin için istiğfar etmesini isteyin. (Müslim)

Üveys (Veysel Karânî) den sonra tâbiinin üstünleri,

1- Aşere-i mübeşşereden olan sahâbelere erişip, onların sohbetinde bulunanlar.

2- İlk muhâcirîn ile ensârdan olan sahâbelere erişip, onların sohbetinde bulunanlar.

3- Diğer sahâbelere erişip, onların sohbetinde bulunanlar.

Sahâbelerin sohbetleri ile tâbiinden Kur'an ve hadis ilminde imamlar, fıkıh ilminde müctehidler, ahlâk, fazilet ve tasavvufta pek çok evliyalar yetişti. İşte onlardan bazıları şunlardır;

Hasan-ı Basrî, Kâsım bin Muhammed bin Ebî Bekir, Saîd bin Müseyyeb, Urve bin Zübeyr, Sa'd bin Cübeyr, Hârice bin Zeyd bin Sâbit, Seleme bin Abdurrahman, Süleyman bin Yesar, İbn-i Sîrîn, Alkame bin Kays, Mesrûk bin Ecdâ, İmâm-ı Ebû Hanîfe, İbrahim bin Edhem ve İbn-i Kesîr (rahmetullâhi aleyhim) gibi.

Tebe-i tâbiin

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'ın hayırlı kulları kî, onlar Allah'ı kullarına sevdirebilirler, kulları da Allah'a sevdirebilirler ve yeryüzünde öğüt vererek, insanları Allah'a davet ederek dolaşırlar. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) 23 yıllık Asr-ı saadet döneminde geceyi gündüze katarak ve zamanla yarışarak zorlu günlerin erleri olan sahâbelerini yetiştirdiği ve âhiret âlemine irtihâl ederken İslâm'ı, Kur'an'ı onlara teslim ettiği gibi,

Sahâbeler de geceyi gündüze katarak ve zamanla yarışarak kendilerinden sonra insanların en hayırlısı olan tâbiini yetiştirdiler ve âhiret âlemine irtihâl ederken, emaneti onlara teslim ettiler.

Sahâbelerin âhiret âlemine irtihali ile görev artık tâbiinlere kalmıştı. Ümmet onlara emanetti, Kur'an onlara emanetti ve din onlara emanetti. Tâbiinler de geceyi gündüze katarak ve zamanla yarışarak emaneti teslim edecekleri tebe-i tâbiini en güzel bir şekilde yetiştirmeye gayret ettiler.

Tâbiinin sohbetleri ile tebe-i tâbiinde de Kur'an ve hadis ilminde imamlar, fıkıh ilminde müctehidler, ahlâk, fazilet ve tasavvufta pek çok evliyalar yetişti. İşte onlardan bazıları şunlardır;

İmâm-ı Mâlik, İmâm-ı Şâfi, Süfyan-ı Sevrî, Süfyan bin Uyeyne, Yahya bin Saîd el-Kattan, Şû'be bin Haccac, Leys bin Sa'd, Evzâi ve kadın evliyalardan Rabia-ı Adaviyye (rahmetullâhi aleyhim) gibi.

Sahâbe ve tâbiinden sonra Allah'ın (c.c.) en hayırlı kulları olan tebe-i tâbiin de, Allah'ı kullarına (insanlara) sevdirmek ve kulları da Allah'a sevdirmek ve öğüt verip insanları dine davet etmek için yeryüzünde dolaştılar ve onlar da gerçekten görevlerini yaptılar.

İnsanların en hayırlısı olan ve **Selef-i sâlihîn** denilen sahâbeleri, tâbiini ve tebe-i tâbiini sevmek ve onların ictihadı üzere amel edip İslâmî hükümleri uygulamak, bizim üzerimize vâciptir.

Peki, biz ne yapıyoruz?

Allah'ı kullarına ve kulları Allah'a sevdirmek, öğüt vermek ve insanlara İslâm'ı anlatmak için sahâbeler, tâbiin ve tebe-i tâbiin kapı kapı dolaşırken, **biz ne yapıyoruz?**

Gençler futbol sahalarında goal diye bağırırken ve birbirlerine taşla sopayla saldırırken, genç kızlarımız ve hanımlarımız da dışarıda yarı çıplak dolaşıp cinsel dengeleri bozarken ve kutsal aile yuvaları çatır çatır yıkılırken, **biz ne yapıyoruz?**

İlkokulun alt sınıflarında okuyan öğrenciler, paketin üzerindeki “sağlığa zararlıdır” yazısına baka baka sigaranın dumanını akciğerlerine çekerken, ilkokulun üst sınıflarında okuyan öğrenciler de, önce bira ve sonra alkollü içkileri içerken ve liselerde okuyan erkek-kız öğrenciler uyuşturucu bağımlısı olurken, **biz ne yapıyoruz?**

Her hafta cuma namazından sonra “camiye yardım” adı altında paralar toplanırken ve camiler süslenip püslenirken, ancak sabah namazında yarım saf cemaat olmazken, **biz ne yapıyoruz?**

Bir yanda misyonerler tahrif edilmiş yalancı incilleri ülkemizde pazarlarken, açıkça hristiyanlık propagandası yaparken ve gençlerimizi Avrupa'da iş bulma vaadiyle aldatıp hristiyan yapmaya çalışırken, **biz ne yapıyoruz?**

Diğer yanda Selef-i sâlihîni yani sahâbeleri, tâbiini, tebe-i tâbiini ve İmâm-ı A'zam, İmâm-ı Şâfi gibi müctehidleri dışlayarak, sevgili Peygamberimizi (s.a.v.) yok sayarak ve Kur'an'ı diledikleri gibi yorumlayarak, “Kur'an'da bu yok, şu yok” diye dinimizi içten yıkmaya çalışanlar belirli kanallarda sapık fetvâlar verirken, **biz ne yapıyoruz?**

Biz nerede! Zorlu günlerin erleri olan sahâbeler, tâbiin ve tebe-i tâbiin nerede? Allah onlardan razı olsun, cennet mekânları olsun ve Rabbim biz günahkâr kullarını onların hürmetine affedip bağışlasın, Âmîn!..

SALÂVÂT-I ŞERÎFE

Yüce Allah buyuruyor:

Muhakkak ki Allah ve melekleri Peygambere salât ederler. Ey mü'minler! Siz de ona salât edin ve tam bir teslimiyet ile selâm verin. (Ahzâb, 56)

Sözlükte salât, dua demektir. Âyet-i kerîmede Allah'ın ve meleklerin Peygambere salât ettiği bildiriliyor. Ancak Allah'ın salâtı bizim gibi dua değil, lütuf ve rahmeti ile Peygamberimiz (s.a.v.) in derecesini sürekli yüceltmek ve meleklerin salâtı da istiğfar etmektir.

Ayrıca âyet-i kerîmede emir sigasıyla, ”**sallû aleyhi**” (ona salât edin) ve yine emir sigasıyla ”ve sellimû” (selâm da edin) buyurulduğundan, erkek-kadın her müslümanın Peygamberimize (s.a.v.) salâtü selâm etmesi yani salâvat-ı şerîfe getirmesi farzdır.

Salâtü selâm getirmek ne zaman farzdır?

Şâfi'ye göre, her namazın son oturuşunda ”Etthiyyâtü” den sonra salâtü selâm getirmek farzdır.

Hanefî'ye göre ”sallû” ve ”sellimû” emirleri hac gibi ömrîdir. Yani bir kimse ömründe bir defa salâtü selâm getirirse, bu farzı yerine getirmiş olur. Ayrıca bir yerde Peygamberimiz (s.a.v.) in mübârek adı ilk defa anıldığında salâtü selâm getirmek vâcib, aynı yerde tekrar tekrar anıldığında ise her defasında salâtü selâm getirmek müstehabdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yanında adım anıldığı halde bana salâtü selâm getirmeyen kimse sürünsün. (Tirmizî)

Peygamber sevgisi îmanın belirtisi olduğundan, yanında Peygamberimiz (s.a.v.) in adı anıldığı halde duyarsız olanlar, diğer îmanî konularda da duyarsız olacaklarından sürünmeleri doğaldır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gerçek cimri, yanında adım anıldığı halde bana salâtü selâm getirmeyen kimsedir. (Tirmizî)

Salâvat-ı şerîfe getirmenin fazileti

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmet gününde (mahşer yerinde) insanların bana en yakın olanı, bana en çok salâtü selâm getirendir. (Tirmizî)

Kıyâmet gününde yani insanlar yeniden diriltilip kabirlerinden kaldırıldıkları o dehşetli günde Peygamberimize (s.a.v.) en yakın olanlar, dünyada en çok salâvât-ı şerîfe getirenler olacak.

Salâvât-ı şerîfelerin çok çeşitleri vardır ve en kısası sadece “Allahümme salli alâ Muhammed”, “Allahümme salli alâ Muhammed'in ve alâ âli Muhammed” ya da “sallallâhü aleyhi ve sellem” demektir.

Salâvât-ı şerîfe okumak, gerçekte sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) ile mânevî bağlantı kurmak, râbîta yapmak ve mânevî derecesinin daha yücelmesi için dua etmek anlamında olduğundan, gerçek müslümanlar her zaman ve her yerde çok çok salâvât-ı şerîfe getirmeye özen göstermelidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bana bir defa salât eder (salâvât-ı şerîfe getirir) se, Allah ona 10 salât (rahmet) eder, 10 günahını siler ve derecesini 10 kat artırır.

(Nesâî-Hâkim-Ahmed İbni Hanbel)

Salâvât-ı şerîfeyi çokça getirenler, gerçekte Peygamberimiz (s.a.v.) ile mânevî bağlantı kurup ona ümmet olmanın hazzını yaşıyorlar. Ayrıca Allah onlara on katı rahmet ediyor, on günahlarını siliyor ve mânevî derecelerini on kat artırıyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse bana salât ettiği (salâvât-ı şerîf) getirdiği sürece, melekler de ona salât (istiğfar ve dua) ederler. Dileyen salâtı azaltsın ve dileyen çoğaltsın. (Ahmed İbni Hanbel-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz en faziletli gününüz cuma günüdür. Bu nedenle o gün bana daha çok salâtü selâm getiriniz. Çünkü sizin salâtü selâmlarınız bana arz olunur (sunulur). Dediler ki:

Ey Allah'ın Resûlü! Vefat ettiğin ve çürüyüp toprak olduğun zaman salâtü selâmımız sana nasıl arz olunur? Buyurdu ki:

Allah kesinlikle peygamberlerin bedenini çürütmeyi toprağa haram kıldı. (Ebû Dâvûd-Nesâî-İbni Mâce)

Bütün peygamberlerin, dini egemen kılmak için Allah yolunda şehit olanların ve tüm letâifleri, hücreleri Allah'ı (c.c.) zikir eden velilerin bedenleri çürümez ve güzel nurlu görüntüleri değişmez.

Ebû Muhammed Ka'b İbni Ucre radiyallahu anhü diyor ki:

Bir gün Peygamber (s.a.v.) yanımıza gelince,

Ya Resûlallah! Sana nasıl selâm vereceğimizi bildik ama sana salâvât-ı nasıl getirelim? diye sorduk. Buyurdu ki:

“Allahümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed, kemâ salleyte alâ İbrâhîme (ve alâ âli İbrâhîme) inneke hamîdün mecîd.

Allahümme bârik alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed, kemâ bârekte alâ İbrâhîme (ve alâ âli İbrâhîme) inneke hamîdün mecîd”.

(Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Nesâî-Tirmizî- İbni Mâce)

Salât-ı tefriciye ve salât-ı tûncîna gibi daha pek çok salâvât-ı şerîfeler vardır. Ancak âlimlerin ittifakı (söz birliği) ile en faziletli salâvât-ı şerîfe bunlardır. Bu nedenle 15 defa “Allahümme salli alâ” ve 15 defa da “Allahümme bârik alâ” olmak üzere her gün beş vakit namazda tam 30 defa bu salâvât-ı şerîfeler okunmaktadır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bana kabrimin yanında salâtü selâm eder “Essalâtü vesselâmü aleyke ya Resûlallah!” derse, onu kendim işitirim. Kim de uzaktan salâtü selâm ederse, o da bana ulaşırılır. (Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) kabri şerifinde diri olduğu için ziyarete gelenleri görür, getirilen salâtü selâmlarını işitir ve “sana da salâtü selâm olsun” diye dua eder. Uzaklardan getirilen salâvât-ı şerifeleri de görevli melekler anında ona ulaşırır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kabrimi sakın bayram (piknik ve eğlence) yerine çevirmeyiniz: bana salâvât-ı şerîfe getiriniz. Çünkü nerede olursanız olunuz, sizin salâtü selâmınız bana ulaşır. (Ebû Dâvûd)

Hac, umre ya da başka nedenlerle Medine'ye gidenler ve Peygamberimiz (s.a.v.) in kabri şerifini ziyaret edenler, çok edepli, duyarlı olmalı ve bulundukları kutsal yerlere lââyık olmaya çalışmalıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) in huzurunda sağa sola bakınmadan edeple başını öne eğmeli, “Essalâtü vesselâmü aleyke ya Resûlallah!” diye selâm verirken kendisini gördüğünü, sesini işittiğini bilmeli ve sonra, ya Resûlallah! Sana lââyık ümmet olamadım diye hüznle oradan ayrılmalıdır.

SAPIKLİK HAREKETLERİ

Yüce Allah buyuruyor:

(Şeytan) dedi ki: Ey Rabbim! Beni azgın bırakmana (lânetlenleyip cennetten kovmana) karşılık, yemin ederim ki, ben de onlara (âhireti unutturup) yeryüzünü süsleyeceğim ve ihlâslı kulların hâriç, onların hepsini azdıracağım. (Hicr, 39-40)

Zâhirde (görünümde) Hz. Âdem'e secde yapmadığı, gerçekte ise Allah'ın (c.c.) emrine isyan ettiği için lânetlenen ve cennetten kovulan şeytan, **“ihlâslı kulların hâriç, onların hepsini azdıracağım”** diye yemin etti ve ilk sapıklık hareketini başlattı.

Şeytanın ilk başarısı

Yüce Allah buyuruyor:

(Şeytan:) Rabbiniz size melek olursunuz ya da (cennette) ebedî kalanlardan olursunuz diye bu ağacı (meyvesini) yasakladı dedi. Ve onlara: (Âdem ile Havva'ya) gerçekten ben, sizin için öğüt verenlerdenim diye yemin etti. (A'râf, 20-21)

Çok akıllı ve çok bilinçli bir varlık olan şeytan, ölümsüz bir hayata kavuşmanın ve cennette ebedî kalmanın dışında hiçbir beklentileri olmayan Hz. Âdem ile eşi Havva'ya bu açıdan yaklaştı; Allah adına yemin etti ve ilk başarısını sağlayıp içindeki kin ve nefret duygularını tatmin etti.

Şeytanın cennetin kapısında başlattığı bu sapıklık hareketi, sonra dünyaya taşındı, isim, şekil ve yöntem değiştirerek kesintisiz günümüze kadar geldi ve kıyâmete kadar devam edecektir.

Asr-ı saadetteki sapıklık hareketleri

Müşrikler: Putlara (heykellere) tapınan, öz kızlarını diri diri toprağa gömen, aşırı şarap içen, ölmüş hayvan leşlerini yiyip kanlarını içen ve yarı vahşi canavar hayatı yaşayan müşrikler,

Putçuluğa dayanan sapık rejimlerini korumak için İslâm'a karşı inatla direndiler ve Ebû Cehil'in önderliğinde, özellikle garip ve kimsesiz müslümanlara yıllarca baskı, zulüm ve işkenceler yaptılar.

Münâfıklar: Medine'de Abdullah bin Ubey bin Selül'ün başını çektiği münâfıklar Uhud, Hendek ve Tebûk savaşı gibi müslümanların zorlu, sıkın-

tılı günlerinde açıkça ve diğer zamanlarda Mekke müşrikleri ve yahudilerle gizlice işbirliği yaparak müslümanların aleyhinde çalıştılar.

Müseylemet-ül-Kezzab: Önce Medine'ye gelip müslüman oldu ve Peygamberimize (s.a.v.): “Eğer senden sonra yerine beni halife seçersen sana tâbi olurum” dedi. Peygamberimiz (s.a.v.) in elinde kuru bir hurma dalı vardı, onu göstererek, “**Bu hurma dalını istesen bile vermem**” dedi.

Yemâme'ye dönünce, “Muhammed Hicaz'ın, ben de Yemâme'nin peygamberiyim” diye, yalancı peygamberlik davâsına kalkıştı ve benim şeriatımda namaz, oruç, zekât gibi ibâdetler yok ve zina da helâl kılındı diye, nefsânî duygularının tutsağı olan binlerce kişiyi saptırdı.

Müseylemet-ül- Kezzab işi azıtınca ve taraftarları her gün çoğalınca, Hz. Ebû Bekir'in halifeliği döneminde Halid bin Velîd komutasında bir ordu Yemâme'ye gönderildi.

Çıkan çatışmada yetmiş kurrâ (hâfız) olmak üzere yüzlerce sahâbe ve binden fazla tâbiin şehit olurken, karşı taraftan da 20.000 kişi öldürüldü. Hz. Vahşi, Hz. Hamza'yı Uhud'da şehit ettiği aynı hançerle Müseylemet-ül-Kezzab denilen sapığı öldürünce savaş sona erdi.

Hulefâ-i-Râşidîn dönemindeki sapıklık hareketleri

Hz. Ebû Bekir Dönemi: Peygamberimiz (s.a.v.) in ölüm haberi kabileler arasında yayılınca, münâfıklar bundan yararlanmaya kalkıştı ve “Muhammed peygamber olsaydı ölmezdi” gibi sözlerle insanları dinden dönmeye teşvik etmeye başladılar.

Her çeşit sapıklık hareketleri taraftar bulduğu gibi münâfıkların bu sözleri de taraftar buldu ve bazı kabileler dinden dönüp mürted olmaya başladı. Bazı kabileler de sadece namaz kılar, zekât filân tanımayız diye diretince, İslâm Devleti bölünüp parçalanma noktasına geldi.

Hz. Ebû Bekir halifeliğinin ilk döneminde çok zorlu günler yaşadı ve bu tür sapıklık hareketleri ile uğraşma zorunluluğunda kaldı. İrtidad (dinden dönme) olaylarını bastırıp içeride İslâm birliğini sağlayınca, Peygamberimiz (s.a.v.) in vaadettiği yerlerin fetih hazırlığına başladı (Radiyallahu anhü).

Hz. Ömer Dönemi: Adâletin eşsiz simgesi olan Hz. Ömer döneminde insanlar İslâm'a koştı, her tarafta bolluk bereket oldu ve yeryüzünde İslâm tek süper güç oldu. Ancak bundan rahatsız olanlar da vardı ve onların amacı bir suikastla Hz. Ömer'in ortadan kaldırılmasıydı.

Hz. Ömer önce safları kontrol edip düzeltir, sonra mihraba geçip namaz kıldırırdı. Yine bir gün safları düzelttikten sonra sabah namazını kıl-

dırmak için mihraba geçti ve tekbir aldığı anda, Ebû Lü'lü Firuz adında gayr-i müslim bir köle arkasından saldırıp altı yerinden hançerle yaraladı. Hz. Ömer aldığı yaraların etkisiyle yere düşünce, Abdurrahman bin Avf'ı mihraba geçirdi.

Namazdan sonra Hz. Ömer: “Beni kim vurdu?” diye sordu. Ebû Lü'lü'nün vurduğunu öğrenince, “Allah'a şükür beni bir müslüman vurmamış” diye sevindi ve üç gün sona şehit olarak Mevlâsına kavuştu ve Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına defnedildi (Radiyallahu anhü).

Hiz. Osman Dönemi: Hiz. Ömer'den sonra da fetihler devam edince ve İslâm ordularının karşısına çıkacak bir güç kalmayınca, yahudilerin başını çektiği şer odakları İslâm'ı içinden yıkmaya karar verdiler ve bu iş için Abdullah bin Sebe adındaki yahudiye görevlendirdiler.

Medine'ye gelip müslüman olduğunu söyleyen Abdullah bin Sebe'nin gizlice bölücülük yaptığı anlaşılınca, merkezden uzaklaştırılıp sürgüne gönderildi. Ancak Abdullah bin Sebe,

Halifelik Hiz. Ali'nin hakkı iken, Ebû Bekir, Ömer ve Osman onu zorla gasp edip zâlim oldular, bu nedenle Osman'ın halifelikten azledilmesi farz oldu diye gittiği her yerde gizlice halkı isyana teşvik etmeye başladı.

Halkın psikolojisini çok iyi bildiği ve etkili konuştuğu için ektiği fitne tohumları çabuk yeşerdi, Mısır'dan ve Irak'tan yola çıkan silahlı taraftarları Medine'ye gidip halifenin sarayını bastılar ve Hiz. Osman'ı Kur'an okurken şehit ettiler (Radiyallahu anhü).

Hiz. Ali Dönemi: Hiz. Osman'dan sonra halife seçilen Hiz. Ali'nin, Hiz. Osman'ın katillerini hemen cezalandırması gerekiyordu. Ancak Hiz. Osman'ı şehit eden silahlı isyancıların Medine'de terör estirdiği bir ortamda halife seçilen Hiz. Ali, henüz devlet otoritesini sağlayamadığı ve isyancıları kontrol altına alamadığı için, Hiz. Osman'ın katillerini cezalandırmayı ertelemişti.

Ne yazık ki, Abdullah bin Sebe'nin tutuşturduğu fitne ateşi bacayı sarmış ve dünyanın tek süper gücü olan İslâm Devleti kaosa sürüklenmişti. İki taraf da istemediği halde Cemel ve Sıffîn olayları yaşandı ve müslümanlar fütuhâtı bırakıp birbiriyle uğraşma zorunluluğunda kaldı.

Hiz. Ali, Cemel ve Sıffîn olayları dışında hem Abdullah bin Sebe'nin taraftarları hem de “hâricî” denilen sapıklarla mücadele etti ve sonuçta, sabah namazını kıldırmak üzere mescide giderken İbni Mülcem adında bir hâricî tarafından başına kılıçla vurularak şehit edildi (Radiyallahu anhü).

Çağımızdaki sapıklık hareketleri

“Tarih, tekerrürden ibarettir” derler ya, gerçekten doğrudur. Çünkü Asr-ı saadette ve Hulefâ-i Râşidîn döneminde yaşanan sapıklık hareketlerinin hepsi çağımızda da yaşanmış ve yaşanmaktadır.

1- Müşrikler: Tören ya da saygı duruşu adı altında putlara (heykelle-re) tapınan çağın müşrikleri de, ithal malı lâiklik adı altında İslâm karşıtlığı yaptılar ve yıllarca müslümanlara baskı uyguladılar.

2- Münâfıklar: İçleri kâfir ve dış görünüşleri müslüman olan çağın münâfıkları, cennet mekân İkinci Abdülhamid Han'dan sonra meydana boş bulunca, içlerindeki küfrü kustular ve açıkça din düşmanlığı yapmaya başladılar.

3- Müseylemet-ül-Kezzablar: “Kur'an müslümanlığı” adı altında, Pey-gamberimizi (s.a.v.) dışlayarak, dinin temel taşları olan sahâbeleri, selef-i sâlihîni, müctehidler, icmâ-i ümmeti ve hadîs-i şerifleri yok sayarak ve Kur'an'ı alkolik kafalarına göre yorumlayarak, sapık bir din oluşturmaya ça-lışan ve belirli kanallarda boy gösteren onlarca Müseylemet-ül-Kezzablar!

4- İrtidad (dinden dönme) olayları: Abdestsiz, gusûlsüz gezenler, alınları secde görmeyenler, Ramazan'da açıkça alkollü içkileri içenler, çıp-laklığı savunup baş örtüsüne karşı olanlar, çağımızda fâiz haram olur mu? diye çağdaşlık taslayanlar ve namaza, zekata karşı olanlar,

Sonra tüm mallarını, mülklerini ve çağdaş giysilerini bırakıp beyaz kefeni giyenler ve ilkel tabuta binip kuzu kuzu kabre gidenler. Ah! Çağımızda da Ebû Bekirler olsa da bunlara gerçekleri anlatsa ve bunları İslâm'a kazandırsa!

5- Ebû Lü'lü Firuzlar: Çıkarları zedelenenler, yan gelip yemeye alı-şanlar, halkı aşağı görüp tepeden bakanlar, yetkilerini aşırıp inananlara bas-kı yapanlar ve adâleti içlerine sindiremeyenler,

Allah için, din için ve millet için çalışanlara, Ebû Lü'lü Firuzlar gibi sui-kastler düzenleyenler ya da uydurma mahkemelerde yargılayıp idam eden çağdaşlar ve onları alkışlayan yandaşlar.

6- Abdullah bin Sebe: Özel eğitim gören ve çok etkili konuşma gü-cüne sahip olan yahudi asıllı Abdullah bin Sebe, etkili konuşması ile halkı kandırıp sapık görüşlerini aşıladığı ve fitneler, isyanlar çıkarıp dünyanın tek süper gücü olan İslâm Devletini içinden bölüp parçaladığı gibi,

Gerçekte haham olan ve Sabatayistliğin (dönmeliğin) kurucusu olan yahudi asıllı Sabatay Sevi de, müslüman olduğunu söyleyip İzmir'de ortaya çıkmış, çok yerleri gezip sapık görüşlerini gizlice yaymış, sonra Selânik'e yerleşip orasını gizli karargâh edinmiş.

Sabatay Sevi'nin yetiştirdiği yahudi asıllı dönmeler çok gizli örgütsel çalışma ile devletin üst kademelerine sızmış, siyaset, ekonomi ve basın gibi kuruluşlarda söz sahibi olmuş ve İslâm'ın son hâmisi olan İkinci Abdülhamid Han'ın azledilip Selânik'e sürülmesinde çok etkili olmuşlar.

Dönmelerden olan Ahmed Emin Yalman'ın sahibi ve başyazarı olduğu Vatan Gazetesinde sürekli din düşmanlığı yapmasını, düzensiz bir hayat yaşayan ve üç defa alkol komasına giren Neyzen Tevfik bile içine sindirememiş ve Ahmed Emin Yalman hakkında aşağıdaki şiiri yazıp bestelemiş.

Şu bizim **dönme** dolap Ahmed Emin,
Milletin inancına çatmaktadır.
Vallahi başım ağırmaz etsem yemin,
Vatanı on kuruşa satmaktadır. (Vatan Gazetesinin fiyatı on kuruştur)

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Siz (üzerinize düşen görevi yapıp) kendinize bakın. Siz doğru yolda olduğunuz sürece, sapan kimseler size bir zarar veremez. (Unutmayın!) Hepinizin dönüşü Allah'adır. O yaptıklarınızı size haber verecek (sorgulayacak) tır. (Mâide, 105)

Her dönemde olduğu gibi günümüzde de sapıklık hareketleri olacağından, biz üzerimize düşen görevimizi yapalım, Allah için, din için çalışalım ve din kardeşlerimize yardımcı olmaya çalışalım. Çünkü sonuçta herkes Allah'a dönecek ve dünyada ne ekmişse, âhirette onları biçecek.

Yüce Allah buyuruyor:

Dünya hayatını âhirete tercih edenler, (insanları) Allah yolundan alıkoyanlar ve din de eğriliği (sapıklığı) savunanlar. İşte onlar (haktan) uzak sapıklık içindedirler. (İbrahim, 3)

Geçici dünya hayatını âhiret âlemine tercih edenler, Allah korkusu, din kaygısı taşımayanlar ve ekranların başına geçince sapıklığı savunup insanları Allah yolundan alıkoyanlar. İşte onlar yani geçmişten kopup kitapsız fetvâ verenler, haktan çok uzak sapıklık içindedirler.

Ya onlara uyanlar!

Yüce Allah buyuruyor:

(Cehennemde) yüzleri ateşte evrilip çevrildiği gün: “Eyvah bize! Keşke Allah'a itaat etseydik, Peygambere itaat etseydik” diyecekler.

Ve (yine) diyecekler ki: Ey Rabbimiz biz önderlerimize ve liderlerimize uyduk, onlar da bizi (hak) yoldan saptırdılar.

Rabbimiz! Onlara iki kat azap ver ve onları (en) büyük lânetle lânetle! (Ahzâb, 66-67-68)

Asr-ı saadetten beri her çağda ve tüm İslâm ülkelerinde milyonlarca müslümanlar tarafından uygulanan ve her biri mutlaka Kur'an, sünnet, icmâ ya da kıyasa dayanan dînî hükümleri yok sayıp kendilerini peygamber yerine koyan sapıklara uyanlar,

Uydukları sapıklarla birlikte cehenneme atılınca ve cehennem onları yakmaya başlayınca, kim bilir nasıl pişman olacaklar ve ellerinden gelse belki de o sapıkları parçalayacaklar ama “**Rabbimiz! Onlara iki kat azap ver ve onları (en) büyük lânetle lânetle!**” demekten ve ah vah edip keşke demekten başka ellerinden hiçbir şey gelmeyecek ki!..

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Azîz ve Celîl olan Allah, benim ümmetimi sapıklıkta birleştirmez. O halde büyük çoğunluğa tâbi olunuz; çünkü Allah'ın yardımı (büyük) cemaatin üzerinedir. (Tirmizî-Hâkim)

Şeytanın yemin ederek başlattığı, isim, şekil ve yöntem değiştirerek günümüze kadar gelen her çeşit sapıklıktan kurtulmamız için, ilmi ile amel eden (İslâm'ı yaşayan) din âlimlerinin peşinden gidip büyük çoğunluğa tâbi olalım, kesinlikle üç beş sapığın peşine takılmayalım!..

SARIMSAK SOĞAN

Yüce Allah buyuruyor:

İbrahim ve İsmail'e: Tavaf edenler, ibâdete çekilenler, rukû ve secde edenler için Beytim'i (Kâbe'yi) temiz tutun diye emretmiştik. (Bakara, 125)

Allah (c.c.) izâfet-i teşrîfiyye ile (adı ile şerefendirerek) Beytim (evim) dediği Kâbe'yi, Hz. İbrahim ve Hz. İsmail gibi insanların en seçkini iki Peygambere yaptırdı ve sonra onlara: Beytim'i her çeşit pis şeylerden ve pis kokulardan temiz tutun buyurdu.

Ya diğer mescidler!

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Âdemoğulları! Mescide her gidişinizde temiz (güzel) elbiselerinizi giyiniz. (A'râf, 31)

İçinde namaz kılmak ve Kur'an okumak gibi sadece ibâdet amacı ile yapılan her mescide izâfet-i teşrîfiyye ile "Beytullah" denildiğinden, nerede olursak olalım ve hangi mescide gidersek gidelim Allah (c.c.): **"Mescide her gidişinizde temiz (güzel) elbiselerinizi giyiniz"** buyurduğundan,

Başta Mescid-i Haram olmak üzere bütün mescidleri temiz tutalım. Kirli elbiselerle, ter kokan çoraplarla ve cemaati rahatsız eden soğan ve sarımsak gibi şeyleri yiyerek mescidlere gitmeyelim.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim şu bitkiden (sarımsaktan) yemişse, mescidimize yaklaşmasın.

(Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sarımsak ya da soğan yiyen kimse, bizden ve mescidimizden ayrılınsın. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî-Ebû Dâvûd)

Sarımsak ve soğan kokusuna karşı aşırı duyarlı olanları camiden, cemaatten soğutmamak ve namazlarını huzurla kılmalarına engel olmamak için, sarımsak ve soğan yiyen kimselerin mescidlere, dînî toplantılara ve sohbetlere gitmeleri mekruhtur. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.): "Sarımsak ya da soğan yiyen kimse, bizden ve mescidimizden ayrılınsın" namazını evinde kılsın buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim soğan, sarımsak ve pırasa (yı çiğ) yerse, mescidimize yaklaşmasın. Çünkü Âdemoğlunun (insanın) rahatsız olduğu şeyden melekler de rahatsız olur. (Müslim)

Soğan, sarımsak ve pırasa gibi şeyleri çiğ olarak yiyenler ve bunların kokusu geçmeden mescide gidenler, Peygamberimiz (s.a.v.) in "mescidimize yaklaşmasın" emrine uymadıkları için mekruh işlemiş, insanları rahatsız ettikleri için kul hakkına girmiş ve melekleri de incitmiş olurlar.

Ömer radiyallahu anhü bir gün cuma hutbesinde şöyle dedi:

(Hamdele ve besmeleden) sonra ey insanlar! Siz, kokusu hoş olmadığını bildiğim şu iki bitkiyi (soğanı, sarımsağı) yiyorsunuz. Ben gerçekten Resûlallahı (s.a.v.), mescidde bir kimsede bunların kokusunu duyduğu zaman emredip o kişiyi Bâki kabristanına kadar çıkardığını gördüm. Bununla birlikte kim bunları yiyecekse, pişirerek kokusunu gidersin. (Müslim-İbni Mâce-Ebû Dâvûd)

Sarımsak yemek günah mı?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Siz sarımsak yiyin, eğer meleklerle sohbet etmeseydim ben de yerdim. (Ebû Nuaym)

Peygamberimiz (s.a.v.) sarımsak yemeyi yasaklamıyor, aksine “Siz sarımsak yiyin, eğer meleklerle sohbet etmeseydim ben de yerdim” buyurarak, sarımsak yemeyi tavsiye bile ediyor.

Ancak sarımsak, soğan yiyenlerin mescidlere gitmelerini ise cemaati rahatsız etmemeleri için yasaklıyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sarımsak yiyin ve onunla tedavi de olun; çünkü onda yetmiş derde şifa vardır. Eğer melekler bana gelmeseydi, ben de yerdim. (Beyhakî)

Sarımsağın bileşiminde şekerler, A, B1, B2, C vitaminleri, kükürtlü uçucu yağ, karbonhidratlar, garlisin (antibiyotik madde), allisin (antiseptik madde) ve bol miktarda allil sülfür vardır. İşte sarımsağın tadı ve hoş olmayan ağır kokusu bu allil sülfürden kaynaklanır.

Sarımsak hem gıda hem de deva (şifa) olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.): “Sarımsak yiyin ve onunla tedavi olun” buyuruyor. Ayrıca “Onda (sarımsakta) yetmiş derde şifa vardır” buyuruyor. Hadîs-i şerifteki yetmiş adedi kesretten (çokluktan) kinâye değil hakikattir yani gerçektir.

Antibiyotiklerin virüslere bağlı enfeksiyon hastalıklarına karşı yararlı olmadığı, aksine bazı zararlı bakterilerin ve mantarların çoğalmasına neden oldukları, yine bazı antibiyotiklerin de vücudumuzda vitamin sağlayan yararlı bakterileri yok ettiği kesinlik kazanmıştır.

Bu nedenle zararlı bakterileri ve mantarları çoğaltmayan ve vücudumuzda vitamin sağlayan faydalı bakterileri yok etmeyen sarımsak, eski çağlardan beri her çeşit salgın hastalıklara karşı kullanılan ve hiçbir yan etkisi olmayan en güvenli doğal antibiyotiktir.

Sarımsak tansiyon düşürür, kanı temizler, idrarı artırır, mikropları öldürür, akciğeri, karaciğeri, kalbi güçlendirir, iltihapları kurutur, zararlı bakterilerin üremesini engeller ve öldürür.

Erken yaşlanmayı önler, krampları yok eder, âdet kanamasını uyarır ve doğumlarda plasentanın (eşin) kolay atılmasını sağlar. Kanı sulandırır, iştahı açar, salgı bezlerinin çalışmasını düzenler ve hastalıklara karşı vücudun bağışıklık sistemini güçlendirir.

Bronşit, astım, siyatik, varis, romatizma ve zehirlenme gibi her çeşit hastalıklara karşı da yararlı olan ve antibiyotiklerin etkili olamadığı virüsler dahil, her çeşit zararlı bakterileri ve mikropları öldüren sarımsak, kansere karşı da en etkili bir koruyucudur.

Ancak!

Allah'ın (c.c.) sarımsağı kavun, karpuz gibi büyük çapta değil de, küçük çapta ve ayrıca diş diş küçücük bölümler şeklinde yaratmasının hiç kuşkusuz çok hikmetleri vardır. İşte bu hikmetlerden biri de sarımsağı kavun, karpuz gibi bol bol ve doyasıya değil, diş diş, sayarak ve yeteri kadar yememiz içindir. Aksi halde fayda yerine zararlı olur.

İnsanlar eski çağlardan beri sarımsağın kokusundan şikâyetçi oldukları ve bilim adamları da buna henüz bir çare bulamadığına göre mescidlere, özel toplantılara ve insanların yoğun olduğu yerlere giderken sarımsak yememeğe özen gösterelim ve kul hakkından kaçınalım.

SEFER (YOLCU) NAMAZI

Yüce Allah buyuruyor:

Yeryüzünde sefere çıktığınız zaman, namazdan (dört rek'atlı farzları) kısaltmanızda size bir vebal yoktur. (Nisâ, 101)

Sefer ve seferî ne demektir?

Ortalama yaya yürüyüşü ya da kervan (konvoy) halindeki deve yürüyüşü ile en azından üç günlük yolculuğa çıkmaya **sefer** ve seferde olan kimseye **seferî** denir. Geceleri uyuma, gündüzleri de abdest alma, namaz kılma, yeme, içme ve biraz da dinlenme molası dışında, insanlar normal olarak günde ancak 6 fersah ve üç günde 18 fersah yolculuk yapabilirler.

Üç mile bir fersah denir. Bir mil ortalama 20 dakika, bir fersah 60 dakika yani bir saat ve bir saat da ortalama 5 km olduğundan, sefer birimi 90 km olarak kabul edilmiştir.

Bir kimse ortalama yürüyüşle üç günlük yani 90 km'lik bir yere hızlı yürüyerek iki günde ya da hızlı hareket eden at gibi bir hayvanla bir günde gitse de yine seferî olur. Çünkü sefer konusunda insanın, bindiği hayvanın ya da bindiği aracın hızı değil, sefer mesafesi geçerlidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yolculuk bir çeşit azaptır. Sizi (vaktinde) yiyip içmekten ve uyumaktan alıkoyar. Sizden biriniz işini bitirince evine dönmeye acele etsin.

(Buhârî-Müslim-İbni Mâce)

Hangi koşullarda olursa olsun, yolculuk gerçekten bir çeşit azap yani sıkıntıdır. Çünkü hiç kimse yolda düzensi bir şekilde yiyip içemediği ve uyuyamadığı gibi tuvaletini bile düzensi bir şekilde yapamaz. Özellikle küçük çocukları olanlar için yolculuk daha sıkıntılıdır. Bu nedenle Allah (c.c.), yolculara bazı haklar tanımiş ve bazı kolaylıklar sağlamıştır. şöyle ki;

1- Yolcular dört rek'atlı farz namazlarını yani öğle, ikindi ve yatsının farzlarını iki rek'at olarak, sabah, akşam ve vitir namazlarını tam ve sünnetleri de vakitleri müsait olunca tam kırlarlar.

2- Ramazan ayında yolculuk nedeni ile oruç tutmada zorlananlar, sonra kaza etme koşulu ile oruçlarını bayramdan sonrasına erteleyebilirler.

3- Cuma namazı camilerde ve cemaat ile kılındığından, yolculara cuma namazı farz değildir. Bu nedenle cuma namazına yetişeyim diye acele etmeyip o günün öğle namazını kırlarlar. Ancak cuma vaktinde bir caminin yakınında mola verilerse, camiye gidip cuma namazını kırlarlar.

4- Bayram namazları da camilerde cemaatle kılındığından ve kurban kesme işi de yolculukta güç olduğundan, yolculara bayram namazı ile kurban kesmek vâcib değildir ve kazası da gerekmez.

5- Geceleri ayaklarından çıkarmama koşulu ile mestlerinin üzerine üç gün mesh edebilirler.

6- Kadın, yanında eşi, babası, oğlu, erkek kardeşi, yeğeni, torunu, amcası, dayısı ve damadı gibi bir mahremi olmadan 90 km'lik bir yere tek başına gidemez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kadın, yanında mahremi olmadan üç günlük (90 km'lik) yola tek başına gidemez. (Buhârî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'a ve âhiret gününe inanan kadına, yanında babası, oğlu, eşi, erkek kardeşi ya da başka bir mahremi olmadan üç günlük (90 km'lik) ya da daha uzak bir yere tek başına gitmesi helâl olmaz. (Buhârî-Nesâî)

Seferîlik hükmü ne zaman başlar ve ne zaman sona erer?

Bir kimse **vatan-ı aslî** ya da **vatan-ı ikamet**'inden en az üç günlük bir yere gitmek niyeti ile yola çıksa, çıktığı yönden yerleşim alanlarının dışına çıkınca **seferîlik** hükmü başlar ve gideceği yere kadar devam eder. Sonra,

Hanefî'ye göre

Bir kimse gittiği yerde 15 günden daha az kalacaksa ya da birbirine yakın da olsa iki ayrı beldede meselâ 10 ar gün kalacaksa, vatan-ı aslisîne dönünceye kadar seferîlik hükmü devam eder.

Eğer gittiği yerde 15 gün ya da daha fazla kalacaksa, gideceği yerin yerleşim alanına girdiği anda seferîlik hükmü kalkar ve mukim olur.

Hanefî'de seferî olanın dört rek'atlı farzları ikişer rek'at kılması azîmet (zorunlu) olduğundan, iki rek'at yerine dört rek'at kılması mekruhtur. Unutarak dört rek'at kıldığı zaman, eğer ikinci rek'atın sonunda oturup “Ettehiyyatü” yü okumuşsa namazı tamamdır. Aksi halde, farz olan sonki oturuşu terk ettiği için namazın îâdesi (tekrar kılınması) gerekir.

Seferî olan kimse yoldaki dinlenme tesislerinde ya da gittiği yerde mukim olan imama uyarsa, imamla birlikte namazını tam yani dört rek'at kılar.

Eğer mukim olanlar seferî olan bir imama uyarlarsa, imam seferî olduğu için iki rek'atı kılınca selâm verip namazdan çıkar, mukim olanlar ayağa kalkıp iki rekât daha kılarlar.

Ancak seferî olan imamın, seferî olduğunu ve iki rek'at kılınca selâm vereceğini cemaate haber vermesi gerekir. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.): **“Ey ehli Mekke! Siz namazınızı tamamlayın. (Çünkü) biz misâfir topluluğuyuz”**. buyurdu.

Seferî olan imam yanılarak dört rek'at kılarca, imamın ve seferî olanların namazı tamam, mukim olanların namazı ise son iki rek'atta nâfile kılan imama uydukları için geçersiz olur.

Şâfi'ye göre

Giriş-çıkış günleri hâriç, gideceği yerde eğer 4 günden az kalacaksa, vatan-ı aslîsine dönünceye kadar seferîlik hükmü devam eder. Giriş-çıkış günleri hâriç, eğer gideceği yerde 4 gün ya da daha fazla kalacaksa, gideceği yerin yerleşim alanına girince seferîlik hükmü kalkar ve mukim olur.

Şâfi'de seferî olanın dört rek'atlı farzları ikişer rek'at kılması ruhsat (izin) olduğundan, dileyen iki ve dileyen dört rek'at kılar.

Şâfi'de seferî olan kimse namazları cem'i takdîm ve cem'i tehir şeklinde kılabilir. İkinci namazını öğle namazı ile birlikte, öğle namazının vaktinde ve yatsı namazını akşam namazı ile birlikte, akşam namazının vaktinde kılmaya **cem'i takdîm** denir. Öğle namazını ikinci namazı ile birlikte, ikinci namazının vaktinde ve akşam namazını yatsı namazı ile birlikte, yatsı namazının vaktinde kılmaya da **cem'i tehir** denir.

Ancak cem'i takdîm ve cem'i tehir şeklinde iki namazı birlikte kılmanın bazı şartları vardır. Bu şartlar yerine getirilmezse, cem'i takdîm ya da cem'i tehir şeklinde kılınan iki namazdan biri kazaya kalmış olur.

Vatan-ı aslî ve vatan-ı ikamet ne demektir?

Vatan-ı aslî: Bir kimsenin doğup büyüdüğü ya da evlenip orada sürekli yaşamak istediği ve bunun dışında başka bir yeri vatan edinmek istemediği yere **vatan-ı aslî** denir. Vatan-ı aslî, ancak misli ile yani başka bir yeri vatan-ı aslî edinmekle bozulur.

Vatan-ı ikamet: Bir kimsenin vatan-ı aslî dışında, içinde 15 gün ya da daha fazla kalmaya niyet edip yerleştiği yere de **vatan-ı ikamet** denir. Vatan-ı ikamet, vatan-ı aslî'ye dönmek, başka bir yeri vatan-ı ikamet edinmek ya da oradan sefere (yolculuğa) çıkmakla bozulur.

SEHİV SECDESİ

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçek mü'minler kurtuluşa ermişlerdir. Onlar (öyle mü'minler) ki, namazlarında huşû edicilerdir. (Mü'minûn, 1-2)

Sehiv, yanılğı ve dalgınlık demektir. Her yanılğının ve dalgınlığın bir bedeli olduğu gibi kuşkusuz namazdaki yanılğının ve dalgınlığın da bir bedeli vardır. İşte buna **sehiv secdesi** denir.

Ancak sehiv secdesi yapmaktan, namazda sehiv secdesini gerektiren yanılğıyı yapmamak daha hayırlıdır. Çünkü Allah (c.c.): “**Gerçek mü'minler kurtuluşa ermişlerdir**” buyuruyor ve gerçek mü'minlerin namazlarını huşû (huzur) ile kıldıklarını haber veriyor. Bu nedenle yanılğıdan, gafletten sakınlım ve namazlarımızı huşû ve huzur içinde kılmaya özen gösterelim.

Sehiv secdesi hangi yanılğılarda gerekir?

1- Farzın ertelenmesinde: Namazın içindeki farzlardan biri yerinde yapılmayıp ertelense, sehiv secdesi gerekir. Örneğin, üç ya da dört rek'atlı farz namazların ilk oturuşunda sadece “Ettehiyyâtü” okunup hemen ayağa kalkılması gerekirken, bir kimse yanılarak Ettehiyyâtü'den sonra “Allahümme salli alâ Muhammed” derse ya da diyecek kadar otursun, farz olan kıyâmı (ayağa kalkmayı) ertelediği için sehiv secdesi yapması gerekir.

Şâfi'de farzın ilk oturuşunda Ettehiyyâtü'den sonra “Allahümme salli alâ Muhammed” demek sünnet olduğundan sehiv secdesi gerekmez.

İster farz, ister vâcib ve ister sünnet olsun bütün namazlarda ka'de-i âhire (son oturuş) farzdır. Bir kimse ka'de-i âhirede hiç oturmadan ayağa kalksa, alnını secdeye koymadan önce aklına gelip otursa, Ettehiyyâtü'yü okuyup sehiv secdesi yapar ve namazı tamamdır.

Eğer dönüp oturmazsa, başını secdeye koyduğu anda ka'de-i âhireyi yani namazın bir farzını terk ettiği için farz namazı geçersiz olup nâfileye dönüşür ve tekrar kılması farz olur.

Neden mi?

Çünkü namazda vâciplerin ertelenmesi hafif hasarlı binalara, farzların ertelenmesi ile vâciplerin terki orta hasarlı binalara ve farzların terki ise ağır hasarlı binalara benzer. Hafif ve orta hasarlı binalar onarılır ama ağır hasarlı binalar yıkılıp yeniden yapılması gerektiği gibi farzlardan birinin terki de namazın ağır hasara uğramasına neden olduğundan, bozulup yeniden kılınması gerekir.

2- Vâcibin ertelenmesinde: Farzların ilk iki rek'atında ve diğer namazların her rek'atında Fâtiha okumak ve Fâtihâ'yı zammi sûreden önce okumak vâciptir. Bir kimse yanılığ ile önce zammi sûreyi sonra Fâtihâ'yı okursa, vâcibi ertelediği için sehiv secdesi gerekir.

Namazın son oturuşunda Ettehiyyâtü'yü okumak vâciptir. Bir kimse yanılığ ile önce Allahümme salli alâ'yı ve sonra Ettehiyyâtü'yü okursa, vâcibi ertelediği için sehiv secdesi gerekir.

3- Vâcibin terkinde: Farzların ilk iki rekâtında ve diğer namazların her rek'atında Fâtiha'yı okumak vâciptir. Bir kimse yanılığ ile Fâtiha'yı okumayı unutursa, vâcibi terk ettiği için sehiv secdesi gerekir.

Şâfi'de, namazların her rek'atında Besmele ile birlikte Fâtiha'yı okumak farz olduğundan, hata ve yanılığ ile de olsa Fâtihâ'yı terk edenin namazı geçersiz olduğundan yeniden kılması farz olur.

Üç ve dört rek'atlı farz namazların ikinci rek'atında oturmak ve "Ettehiyyâtü" okumak vâciptir. İkinci rek'atta oturmayı unutup ayağa kalkacak olan kimse bakar! Eğer dizleri yerden kesilmeyip oturuş haline daha yakınsa, oturup Ettehiyyâtü'yü okur ve sehiv secdesi gerekmez.

Eğer kıyâma daha yakınsa ya da dimdik ayağa kalkmışsa geri dönüp oturmaz, vâcibi terk ettiği için namazın sonunda sehiv secdesi yapar.

Cemaatle kılarken imam yanılıp sesli okunacak yerde gizli (içinden) ve gizli okunacak yerde sesli okursa, örneğin ikindi namazında sesli okursa, vâcibi terk ettiği için sehiv secdesi gerekir.

Not: Vâcipleri kasten terk etmek günah olduğu ve sehiv secdesi bunları karşılamada yetersiz kaldığı için, vâciplerin kasten terkinde sehiv secdesi değil namazın tekrar kılınması gerekir. Bir kimse namazda ta'dîl-i erkânı kasten terk ederse, örneğin birinci secdeden kalkınca biraz oturmayıp hemen ikinci secdeye giderse ya da rükûdan doğrulunca ayakta biraz durmayıp hemen secdeye giderse, vâcibi kasten terk ettiği için namazın îâdesi gerekir.

Namazda rek'at sayısında yanılğı

Namazda acaba kaç rek'at kıldım diye çelişkiye düşen kimse eğer ilk defa ya da çok ender böyle çelişkiye düşüyorsa, selâm verip namazdan çıkar ve yeniden kılar.

Beyinsel yorgunluk, hüznün, stres ve evham gibi nedenlerle eğer ara sıra çelişkiye düşüyorsa, zann-ı gâlibi ile yani iki zandan hangisi daha güçlü ise onunla amel eder. Örneğin, sabah namazını kılarken acaba birinci rek'at mı, ikinci rek'at mı diye çelişkiye düşen kimse, birinci rekâta olduğu zannı ağır basarsa, birinci rek'atta olduğunu kabul eder ve namazını ona göre tamamlar.

Eğer iki zandan biri ağırlık kazanamayıp eşit oranda olursa, ka'de-i âhire farz olduğundan önce ikinci rek'at olma ihtimaline karşı oturup Ettehiyyâtü'yü okur. Sonra birinci rek'at olma ihtimaline karşı ayağa kalkıp bir rek'at daha kılar.

Eğer birinci rek'at ise oturup farz olan kıyâmı (ayağa kalkmayı) ertelediği için, eğer ikinci rek'at ise bir rek'at daha kılıp vâcib olan selâmı ertelediği için namazın sonunda sehiv secdesi yapar.

Sehiv secdesi nasıl yapılır?

Hanefî'de, son oturuşta Ettehiyyâtü'den sonra sağ tarafa selâm verilip iki secde yapılır ve sonra Ettehiyyâtü, Allahümme sallî, Allahümme bârik ve dualar okunup iki tarafa selâm verilir.

Şâfi'de, son oturuşta Ettehiyyâtü, Allahümme sallî ile Allahümme bârik okunur, selâm vermeden önce iki secde yapılır ve secdelerden sonra bir şey okumadan hemen selâm verilir.

SELÂM VE MUSÂFAHA

Selâm nedir?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah Âdem'i yaratınca ona: “Git oturmakta olan şu meleklerle selâm ver ve senin selâmına nasıl karşılık vereceklerini iyi dinle! Çünkü senin ve neslinin selâmı o olacaktır” buyurdu.

Âdem (a.s.) meleklerle:

“es-Selâmü aleyküm” diye selâm verdi. Melekler:

“es-Selâmü aleyke ve rahmetullah” diye karşılık verdiler. Onun selâmına “ve rahmetullah” ı ilâve ettiler. (Buhârî-Müslim)

Esmâ-i Hüsnâ'dan (Allah'ın en güzel isimlerinden) olan selâm, Hz. Âdem yaratılmadan önce de melekler arasında yaygındı ki, Allah (c.c.) Hz. Âdem'e, “Git oturmakta olan şu meleklerle selâm ver ve senin selâmına nasıl karşılık vereceklerini iyi dinle! Çünkü senin ve neslinin selâmı o olacaktır” buyurdu.

Hz. Âdem **“es-Selâmü aleyküm”** diye çoğul zamiri ile selâm verince, melekler bir kelime ilâve ederek ve tekil zamiri ile **“es-Selâmü aleyke ve rahmetullah”** diye karşılık verdiler.

İşte Hz. Âdem'in ve neslinin yani tüm insanlığın gerçek ve Allah (c.c.) katında geçerli olan selâmı budur. Bunun dışında iyi günler, iyi geceler, günaydınlar ve merhabalar gibi sözlü ya da el işareti ve baş eğme gibi her çeşit selâmlaşmalar gerçek selâmı ortadan kaldırdığı için bid'attır.

Yüce Allah buyuruyor:

Bir selâm ile selâmlandığınız zaman, siz de ondan daha güzeli ile selâm verin; ya da aynı şekilde karşılık verin. (Nisâ, 86)

Allah (c.c.): “Bir selâm ile selâmlandığınız” yani size selâm verildiği zaman “siz de ondan daha güzeli ile selâm verin; ya da aynı şekilde karşılık verin” buyurduğu için,

Bize **es-Selâmü aleyküm** (Allah'ın selâmı üzerinize olsun) diye selâm verildiği zaman biz onun selâmına melekler gibi bir kelime ilâve ederek, **ve aleykümü's-selâm ve rahmetullah** (Allah'ın selâmı ve rahmeti üzerinize olsun) dersek, onun selâmına daha güzeli ile karşılık vermiş oluruz.

Eğer bir kelime daha ilâve ederek, **ve aleykümü's-selâm ve rahmetullâhi ve berekâtühü** (Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketleri üze-

rinize olsun) dersek, onun selâmına çok daha güzel bir şekilde karşılık vermiş ve daha çok sevap kazanmış oluruz. Çünkü “es-Selâmü aleyküm” diye selâm verene 10, “es-Selâmü aleyküm ve rahmetullah” diye selâm verene 20 ve “es-Selâmü aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtühü” diye selâm verene 30 sevap verilir.

Eğer **vav** (ve) ile sadece, **ve aleykümü's-selâm** (Allah'ın selâmı sizin **de** üzerinize olsun) dersek, misli ile karşılık vermiş oluruz ve iki taraf da selâmın sevabından yararlanmış olur.

Eğer **vav**'sız sadece, aleykümü's-selâm (Allah'ın selâmı sizin üzerinize olsun) dersek, iki taraf da sizin üzerinize, sizin üzerinize derken selâm ortada kalır ve sevabından hiç kimse yararlanamaz.

Verilen selâmı almak zorunlu mu?

Allah (c.c.) size selâm verildiği zaman ona karşılık verin (verilen selâmı alın) buyurduğu için, verilen selâmı almak tek kişiye farz-ı ayn, birden fazla olanlara farz-ı kifâyedir. Verilen selâma karşılık en azından “ve aleykümü's-selâm” demek farz olduğundan, farzı terk etmek büyük günahdır.

Verilen selâmı almak farz, selâm vermek ise sünnettir. Ancak selâmın yaygınlaşmasına, sünnetin ihyâsına ve karşı tarafın önemli bir farzı yerine getirmesine neden olduğundan, selâm vermek daha faziletlidir. Bu nedenle,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanların Allah katında en değerli olanı, selâmı önce verenidir.

(Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Eğer Allah (c.c.) “Namaz kılın, zekât verin” buyurduğu gibi selâm verin buyursaydı, dışarıda karşılaştığımız bütün müslümanlara selâm vermemiz farz olurdu. Günümüzün koşullarında ve insanların yoğun olduğu yerlerde bu ilâhî emri uygulamak gerçekten çok güç olurdu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Siz, îman etmedikçe cennete giremezsiniz ve birbirinizi sevmedikçe de (gerçek) îman etmiş olamazsınız. Size bir şey bildireyim mi? Onu yaptığınız zaman birbirinizi seversiniz. Aranızda selâmı yayınız (bol bol selâm veriniz). (Müslim- Tirmizî-İbni Mâce-Ebû Dâvûd)

Müslümanların evrensel parolası **Es-Selâmü aleyküm** ve işareti de **ve aleykümü's-selâm**'dir. Bu nedenle ırkı, rengi, dili, ülkesi ve kıt'ası ne olursa olsun, müslümanlar aralarındaki küskünlüğü, kıskançlığı ve grupsal taassubu aşırıp bu evrensel parola ile işaretinin altında birleşmeler ve Allah'ın (c.c.) selâmını esirgmeden aralarında bol bol yaysalar,

Hiç kuşkusuz birbirlerini sevip gerçek îmana kavuşur ve o güzelim cennette ebedî mutlu olurlar. Aksi halde din düşmanlarının baskı, zulüm ve egemenliği altında yaşama zorunluluğunda kalırlar.

Gayr-i müslimlere selâm verilir mi?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yahudilere ve hristiyanlara önce siz selâm vermeyin. (Müslim-İbni Mâce-Tirmizî)

Yahudi, hristiyan ve ateistlere hidâyet dilemenin dışında başka tür dua edilmesi yasaklandığı için, sağlık, sıhhat ve âfiyet dileme anlamında olan selâm verilemez ve onlara hayır dua edilemez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kitap ehli olan (yahudi ve hristiyan) lar size selâm verdikleri zaman, onlara: “Ve aleyküm” deyin. (Buhârî-Müslim)

Kitap ehli denilen yahudilere ve hristiyanlara öncelikle selâm verilmesi yasaklandığı gibi onlar selâm verince de sadece “Ve aleyküm” (sizin üzerinize olsun) denir. Yahudiler Peygamberimize (s.a.v.) beddua anlamında olan “**es-Sâmü** aleyke, ya Ebe'l-Kâsım!” diye selâm verir ve ardından anlamadı diye gülüşürlerdi. Halbuki Peygamberimiz (s.a.v.) “Ve aleyküm” yani **sâm** sizin üzerinize olsun diyordu ama zavallılar beddualarının kendi başlarına döneceğinin farkında değillerdi!

Kadınlara selâm verilir mi?

Esmâ Bintî Yezîd radiyallahu anhâ diyor ki:

Resûlallah (s.a.v.) bir gün mescide uğradı, bir grup kadın da orada oturuyordu. Resûlallah (s.a.v.) eli ile de işaret ederek onlara selâm verdi. (Tirmizî-Ahmed İbni Hanbel)

Bir erkek yabancı kadınlara selâm veremez, verse bile kadın onun selâmını almaz. Ancak fitne korkusu olmadığı ve birbirleriyle konuşma zorunluluğu olduğu zaman, erkek kadına ve kadın da erkeğe selâm verebilir.

Çocuklara selâm verilir mi?

Enes radiyallahu anhü diyor ki:

Ben çocuklarla oynarken Resûlullah (s.a.v.) yanımıza geldi; bize selâm verdi ve beni görevle bir yere gönderdi. (Müslim)

Enes radiyallahu anhü çocukların yanına uğrayınca onlara selâm verirdi ve derdi ki:

Resûlullah (s.a.v.) böyle yapardı. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce)

Çocukların küçük yaşta İslâmî kuralları öğrenmelerine, yaşayıp uygulamalarına ve bilinçli müslüman olarak yetişmelerine çok özen gösteren Peygamberimiz (s.a.v.), çocukların yanına gider, onlara selâm verir ve ayaküstü biraz sohbet ederdi.

Eve girerken selâm

Yüce Allah buyuruyor:

Evlere girdiğiniz zaman, Allah tarafından bereket ve güzel, (huzurlu) bir yaşam dileği olarak (ev halkına, kimse yoksa) kendinize selâm verin. (Nûr, 61)

Selâm, maddî ve mânevî her çeşit güzellikleri içeren en büyük bir dua olduğundan, evine giren kimse öncelikle ev halkına, evde kimse yoksa kendine “**es-selâmü aleynâ ve alâ ibâdillâhi's-sâlihîn**” (selâm bizlere ve Allah'ın bütün sâlih kullarına olsun) diye selâm verir.

Enes radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) bana dedi ki:

“Yavrucuğum! Kendi ev halkının yanına girdiğin zaman onlara selâm ver ki, sana ve ev halkına (huzur) bereket olsun. (Tirmizî)

Başka evlere girerken

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Kendi evlerinizin dışında başka evlere izin almadan ve sahibine selâm vermeden girmeyin. (Nûr, 27)

Hiç kimse en yakın akrabası ya da en samimi arkadaşı ve dostu da olsa başkasının evine izin almadan yani ev sahibi buyurun diye kapıyı açmadan giremez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İzin istemek üç defadır. Eğer izin verilirse girersin, aksi halde geri dönersin. (Buhârî-Müslim)

İzin isteme hakkı üç defadır. Bu da peşi peşine değil, belirli aralıklarla üç defa ya zile basarak ya telefon ederek ya da seslenerek izin istedikten sonra biraz bekler, eğer cevap veren ya da kapıyı açan olmazsa dördüncü defa tekrar izin istemeden dönüp gider.

Ayrılırken selâm

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz bir meclise (oturma yerine) varınca hemen selâm versin. Oradan ayrılmak istediği zaman da yine selâm versin. Önceki selâmı, sonraki (ayrılırken verdiği) selâmından daha üstün değerlidir. (Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Bir yere gittiğimiz zaman da ve oradan ayrılırken de selâm vermek sünnettir. Bizler bir yere gittiğimiz de genelde selâm veririz. Ancak ayrılırken yaygın bid'ata uyup sünneti terk eder ve iyi günler ya da iyi akşamlar diye oradan selâmsız ayrılırız. Gerçekte sevap açısından iki selâm arasında bir fark yoktur; çünkü ikisi de sünnettir.

Musâfaha

Enes radiyallahu anhü diyor ki:

Sahâbeden bir kimse dedi ki:

Ya Resûlallah! Bizden biri (din) kardeşi ya da dostuyla karşılaştığında onun için eğilir mi?

Peygamberimiz (s.a.v.):

“Hayır eğilemez” buyurdu.

Ona sarılıp öpebilir mi? dedi. Peygamberimiz (s.a.v.):

“Hayır” buyurdu.

Peki elini tutup musâfaha edebilir mi? dedi. Peygamberimiz (s.a.v.):

“Evet” (musâfaha eder) buyurdu. (Tirmizî-İbni Mâce-Ahmed İbni Hanbel)

İslâm'da ister diri, ister ölü olsun hiç kimseye saygı duruşu yapılmaz ve hiç kimseye eğilerek selâm verilmez. Erkeğin erkeği ve kadının kadını öpmesi de hoş değildir. Sarılmaya **muânaka** denir uzaktan gelenler için geçerlidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) Habeşistan'dan gelen amcası Ebû Tâlib'in oğlu Câfer'i kucaklayıp karşıladı ve **“Hayber'in fethine mi, Câfer'in gelmesine mi sevineyim?”** dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İki müslüman karşılaşp da biri diğerine selâm verdiği zaman, hangisi arkadaşına karşı daha güler yüzlü ise Allah katında o daha sevimlidir. Musâfaha da ederlerse, Allah onlara yüz rahmet indirir; bunun doksanı (musâfaha için) elini ilk uzatana, onu da diğerinedir. (Tirmizî)

İslâm'da her konuda hayırlara öncülük edenler Allah (c.c.) katında daha değerlidir. Bu nedenle selâm vermek sünnet ve verilen selâmı almak farz olduğu halde, selâm veren yani selâma öncülük eden daha çok sevap aldığı gibi musâfahada öncülük edip elini ilk uzatan da daha çok sevap alır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İki müslüman karşılaştıklarında (selâm'dan sonra) musâfaha ederlerse, birbirinden ayrılmadan önce günahları bağışlanır. (Ebû Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce)

İki elle yapılan tokalaşmaya **musâfaha** denir. Irkı, rengi, dili, mezhebi ve meşrebi (grubu) farklı da olsa, iki müslüman karşılaştıklarında önce

selâm verip sonra musâfaha etseler, birbirinden ayrılmadan önce küçük günahları bağışlanır ve oradan tertemiz ayrılırlar. Neden mi?

Çünkü her anne-baba çocuklarının birbiriyle güzel geçinmelerini sevdiği ve bundan mutluluk duyduğu gibi kuşkusuz Allah (c.c.) de kullarının birbirleri ile güzel geçinmelerini sever ve onları günahlarını bağışlama ve bol sevaplarla ödüllendirir.

SIKINTI VE STRES

Yüce Allah buyuruyor:

Kim benim zikrimden yüz çevirirse, kuşkusuz onun için dar (bir geçim) ve sıkıntılı hayat vardır. Kıyâmet günü de onu kör olarak haş-rederiz. (TÂ HÂ, 124)

Gözlerimizle göremeyeceğimiz kadar küçücük hayvancıklar (mikroplar) bile Allah'ın (c.c.) takdir edip (programlayıp) içgüdülerine yüklediği doğal yaşam koşullarının dışına çıkınca doğal dengeleri bozulduğu gibi Allah'ın zikrinden yüz çeviren ve ilâhî kanunların dışına çıkan insanların doğal dengeleri bozulmaz mı?

Gözler, doğalarına ters düşen çirkin görüntüler karşısında kapaklarını kapayarak tepki yaptıkları gibi gönüller de doğalarına ters düşen çirkin günahlar karşısında sıkılarak tepki yaparlar.

İşte sıkıntı ve stresin kökeni budur ve bunun sonucu dengesiz yaşam, mânevî çöküntü ve ruhsal bunalımdır. Çünkü Allah (c.c.): **“Kim benim zikrimden yüz çevirirse, kuşkusuz onun için dar (bir geçim) ve sıkıntılı hayat vardır”** buyuruyor.

Diğer yandan dengesiz yaşam, mânevî çöküntü ve ruhsal bunalım insanın dünyasını kararttığı gibi âhiretini de karartacağından, Allah (c.c.): **“Kıyâmet günü onu kör olarak haş-rederiz”** buyuruyor.

Sıkıntı ve stres, gerçekte kabir azabının dünyaya yansıyan küçük bir örneğidir. Dünyada sıkıntı ve strese dayanamayıp bunalıma girenler ve sıklıdım, patladım diye intihara teşebbüs edenler, peki kabirde ne yapacaklar?

Allah'ın (c.c.) zikrinden yüz çevirip (Allah'ı unutup) Kur'an'dan ve İslâm'dan kopanlar. Bütün gün gürültülü ve gerilimli bir ortamda çalıştıkları halde geceleri de televizyonun sesini sonuna kadar açıp müzik dinleyenler,

Vücutlarındaki belirli sistemleri ve biyolojik dengeleri bozulunca, sıcak basması, sinirlenme, öfke, tahammülsüzlük, off dayanamayacağım, patlayacağım diye bunalıma girenler. Sonra bir kısmı hastane kapılarında dolaşıp uyuşturucu bağımlısı olurken, bir kısmı da cinci ve bakıcı denilen sapıkların tuzağına düşüp büyü hikâyeleri ile sürünenler, acaba kabirde ne yapacaklar?

Peki bunun çözümü nedir?

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Allah'tan korkarsa, Allah ona bir çıkış yolu lütfeder ve ona beklemediği yerden rızık verir. Kim Allah'a güvenirse O (Allah), ona yeter. (Talâk, 2-3)

Hiç kuşkusuz her çeşit sıkıntı ve stresten kurtulmanın tek adresi Kur'an'dır. Çünkü Kur'an'da, kim Allah'tan korkarsa yani ilâhî emirleri uygulayıp haramlardan sakınırsa, kuşkusuz Allah (c.c.) ona içinde bulunduğu sıkıntı ve stresten kurtulması için bir yol lütfeder ve onu beklemediği bir yerden rızıklandırır. Kim de Allah'a güvenip sabrederse, hiç kuşkusuz Allah (c.c.) ona yeter.

İmanı ve Allah'a güveni zayıf olanların stresten tam kurtulmaları ve doğal biyolojik dengelerine tam kavuşmaları gerçekten çok güçtür. Çünkü strese neden olan gürültülü ortam, müzik, korna, çok çalışma, yüksek sesli konuşma, aşırı yorgunluk, uykusuzluk, üzüme, huzursuzluk, tatminsizlik, iş hayatında, okulda ve sınavlarda başarısızlık gibi farklı özellikteki olaylar,

Vücuttaki sistemlerde, organizmada ve beyindeki merkezler üzerinde fizyolojik ve biyolojik açıdan her insanda farklı değişikliklere neden olur. Şöyle ki: Hırslı, telâşlı, içe kapanık, alıngan, kuşkulu ve önemsiz olayları büyüten evhamlı kişilerde daha çok etkili olurken, karakter yapısı, iradesi, imanı, Allah'a güveni, sabır ve dayanma gücü güçlü olanlarda daha az etkili olur.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey mü'minler!) Sizden önce gelip geçen (ümme) lerin başına gelenler, sizin de başınıza gelmeden (hemen) cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlara öyle yoksulluk (kıtlık) ve sıkıntı dokunmuş ve öyle sarsılmışlardı ki, hatta peygamber ve onunla birlikte olan mü'minler: "Allah'ın yardımı ne zaman?" dediler. İyi bilin ki, Allah'ın yardımı yakındır. (Bakara, 214)

Dünyaya sadece imtihan için geldiğimizi ve Âdetullah'ın gereği bizim de önceki ümmetler gibi bazı sıkıntı, yoksulluk ve felâketlerle imtihana tâbi tutulacağımızı bilen gerçek mü'minler, her olaya kader penceresinden bakar ve strese kapılmadan her çeşit sıkıntıları iman gücü ile aşar.

Hiç kuşkusuz her yokuşun bir inişi ve her gecenin bir sabahı olduğu gibi sıkıntılar da geçicidir; çünkü Allah (c.c.): **"İyi bilin ki, Allah'ın yardımı yakındır"** buyuruyor.

SIRAT KÖPRÜSÜ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sırat Köprüsü kıldan ince ve kılıçtan keskindir. (Ahmed İbni Hanbel)

Sırat Köprüsü, korkunç gürültülerle patlayıp ateşini etrafa saçan cehennem üzerine kurulacağı ve her an cehenneme düşme korkusu ile üzerinden geçilmesi çok güç olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.) bizi uyarmak için “Sırat Köprüsü kıldan ince ve kılıçtan keskindir” buyuruyor.

Ancak Sırat Köprüsünün dışında cennete giden başka bir yol olmadığından, mahşer yerindeki sorgulama bitince, günahlar ve sevaplar tartılınca, peygamberler dâhil herkes Sırat Köprüsüne gelecek ve insanlar için en uzun ve en zorlu maraton başlayacak.

Sırat Köprüsü mü'minler için son imtihan olacak; çünkü sıratı geçenler o güzelim cennete ve sürekli mutluluğa kavuşacak. Kâfirler ve günahkârlar için de en büyük felâketin başlangıcı olacak; çünkü sıratı geçemeyenler o korkunç cehenneme yuvarlanacak ve orada cayır cayır yanacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sırat, cehennemin üzerine kurulacak ve peygamberlerden onun üzerinden ümmeti geçen ilk peygamber ben olacağım. O gün sadece peygamberler konuşacak, onlar da “Allahümme sellim, Allahümme sellim” (Allahım! Selâmet ver) diyecek. (Buhârî-Müslim)

Günahkârlar Sırat Köprüsüne gelince, cehennem gazaba gelip daha şiddetli patlayacak ve etrafa saçılan ateşler kâfirleri ve günahkârları yakacak. O gün çok dehşetli nefis nefis bir gün olacak ve peygamberler bile ümmetini unutup “Allahümme sellim, Allahümme sellim” diye yalvaracak.

Allah (c.c.) habibim dediği Peygamberimize (s.a.v.) Sırat Köprüsünde öncelikli geçiş hakkı tanıyacak ve Peygamberimiz (s.a.v.) seçkin ümmeti ile birlikte Sırat Köprüsünü geçip güzelim cennete, âşık olduğu Cemâlullah'a kavuşacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanlar Sırat Köprüsünü geçmeye çalışırken, günahkârlar demir çengellere takılıp kalacak ve cehennem köpekleri onları kapıp cehenneme atacak. İnsanların bazıları şimşek gibi bazıları esen yel gibi bazıları at gibi bazıları koşarak, bazıları yürüyerek ve bazıları da emekleyerek Sırat Köprüsünü geçmeye çalışacak. (Buhârî-Müslim)

Dünyada güle, oynaya zevkle günah işleyenler ve ölünce günahlarını yüklenip âhiret âlemine götürenler, yaşam boyu yaptıkları binlerce ton ağırlığındaki günahları Sırat Köprüsünde sırtlarına yüklenecek, haydi dünyadan getirdiğin bu günahlarınla Sırat Köprüsünü geç bakalım denilecek.

Dünyada tevbe edip günahlarından arınanlar ve onları âhiret âlemine taşımayanlar, kuş gibi hafif olacak ve her biri mânevî derecelerine göre, kimi şimşek gibi kimi esen yel gibi kimi yarış atları gibi kimi koşarak geçerken, günahı az olanlar yürüyerek ve günahı çok olanlar da yana yana, düşse kalka ve emekleyerek geçmeye çalışacak.

Allah'ın seçkin mü'min kulları Sırat Köprüsünden geçerken, cehennem: “Ne olur çabuk geçin, çünkü sizin nurunuz benim ateşimi söndürüyor (doğal dengemi bozuyor)” diye onlara yalvaracak!

Yüce Allah buyuruyor:

O gün (Sırat Köprüsünde) mü'min erkeklerle mü'mine kadınları, önlerinde ve sağlarında (îman) nurlarının aydınlatıp gittiğini görürsün. (Melekler der ki:) “Bugün sizin müjdeniz, alt tarafından ırmaklar akan ve içlelerinde sürekli kalacağınız cennetlerdir”. İşte büyük kurtuluş budur.

O gün münâfık erkeklerle münâfık kadınlar mü'minlere: “(Ne olur) bizi bekleyin de sizin nurunuzdan biraz alalım (yararlanalım)” derler. (Onlara:) Dönün arkanıza (dünyaya) da burası için bir nur arayın denilir. Sonra aralarına iç tarafında rahmet ve dış tarafında azap bulunan kapılı bir sûr çekilir. (Hadîd, 12-13)

Dünyada geçerli olan fizik kurallarına göre, katı ve sıvı halindeki maddeler 500 derece ısınınca kırmızı ışık, daha fazla ısınınca beyaz ışık dalgaları yaymaya yani çevreyi aydınlatmaya başlarlar.

Âhiret âlemindeki çekim, kimya ve fizik kanunları dünyadan farklı olduğundan, cehennemde aşırı derecede ısınan maddeler kapkara ışık dalgaları yayacak ve her taraf korkunç karanlık olacak.

Geceleri ıssız, karanlık ve tehlikeli yollarda yolculuk yapanlar, ancak kendi araçlarının farları ile önlerini gördükleri gibi Sırat Köprüsünde de insanlar ancak kendi îman nurları ile önlerini görecek ve şimşek çakar gibi ışık hızı ile cennete gidecekler.

Farları zayıf ya da bozuk olanlar?

İşte bu tür araçlarla ıssız, karanlık, tehlikeli ve uçurumlu yollarda yolculuk edenler ya çok zahmet çektikleri ya da yoldan çıkıp uçurumlara yuvarlandıkları gibi,

Îman farları zayıf olanlar da Sırat Köprüsünde çok zahmet çekecek, binlerce yıl kızgın alevlerin arasında düşe kalka yürüyüp cennete kavuşmaya çalışırken, îman farları (inançları) bozuk olanları korkunç zebâniler ve dev gibi iri köpekler kapıp cehenneme fırlatacak.

Dünyada mürteci, gerici ve yobaz diye mü'minlerle alay eden münâfıklar orada mü'minlere: “Ne olur biraz bekleyin, biz de nurunuzdan yararlanalım” diyecekler ama onlara adres olarak dünya gösterilecek ve “Arkanıza (dünyaya) dönün de oradan nur alın” denilecek. Sonra aralarına mânevî bir perde çekilecek ve mü'minler coşku ile cennete giderken, karanlıkta kalan münâfıklar da korkunç çığlıklar atarak cehenneme dökülecek.

SÖZÜNDE DURMA

Yüce Allah buyuruyor:

Verdiğiniz sözü yerine getirin, çünkü verilen söz sorumluluk gerektirir. (İsrâ, 34)

Her insanın ağzından çıkan sözün arkasında durması ve ona sâdık kalması zorunludur. Çünkü verilen her sözde az çok kul hakkı da olduğundan, Allah (c.c.) “Verdiğiniz sözü yerine getirin, çünkü verilen söz (eğer yerine getirilmezse) sorumluluk gerektirir” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Münâfıkın alâmeti üçtür. Konuşunca yalan söyler, söz verince sözünde durmaz ve kendisine bir şey emanet edilince ihânet eder. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî)

Kimde bu üç alâmet varsa, yani konuşurken yalan söylüyorsa, söz verince sözünde durmuyorsa ve kendisine bir şey emanet edilince ona ihânet ediyorsa, yüzde yüz tam münâfıktır. Hatta “***Oruç tutsa, namaz kılsa ve müslüman olduğunu iddia etse de***”. (Müslim)

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Yapmayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz Allah katında nefret olunan bir davranıştır. (Saf, 2-3)

Bir kimsenin yapmayacağı şeyleri söylemesi ya da yapacağım diye söz vermesi, karşı tarafta beklentilere ve yerine getirilmeyince kırınlıklara neden olacağından,

Âyet-i kerîmede “Ey îman edenler!” diye mü'minler uyarılıyor ve bu tür davranışların “Allah katında nefret olunan bir davranış” olduğu vurgulanıyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Kitab'da (Kur'an'da) İsmail'i de an. Çünkü o, sözüne sâdıktı ve (tarafımızdan) gönderilmiş bir peygamber idi. (Meryem, 54)

Söz verince sözünde durmamak münâfıkların alâmeti, söz verince sözüne sâdık olmak yani sözün arkasında durmak da peygamberlerin alâmetidir. İşte aradaki korkunç fark ve birbirinden çok uzak iki karşıt kutup, peygamberlik ve münâfıklık. İsteyen verdiği sözü yerine getirip Allah'ın seçkin kulları olan peygamberlerle, isteyen de verdiği sözü yerine getirmeyip münâfıklarla birlikte olur.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! (Söz verdiğiniz zaman) sözleşmeleri yerine getirin! (Mâide, 1)

Verilen sözleri ve yapılan sözleşmeleri yerine getirmek îmanla bağlantılı olduğundan Allah (c.c.), “Ey îman edenler!” diye başlıyor ve ardından, “(Söz verdiğiniz zaman) sözleşmeleri yerine getirin” buyuruyor.

İslâm'da verilen sözleri yerine getirmek ve gayr-i müslimlerle de olsa yapılan sözleşmelere bağlı kalmak vâcib yani zorunludur. Ancak İslâm'a ters düşen sözleri yerine getirmek vâcib değil, hatta haramdır. Örneğin, bir kimse oğluna ya da kızına: Sana filân salonda sazlı, cazlı düğün yapacağım diye söz vermiş olsa, bu sözünü yerine **getirmemesi** yani salonda sazlı, cazlı düğün yapmaması vâciptir. Çünkü kadın-erkek bir arada sazlı, cazlı düğün yapmaları haramdır.

SU VE İSRAF

Yüce Allah buyuruyor:

Ve gökten (atmosferden) takdir ettiğimiz ölçüde su indirdik ve onu yeryüzünde iskân ettik (depoladık). (Mü'minûn, 18)

Kızgın gaz kütleli halindeki dünya gezegenini canlıların yaşam koşullarına göre düzenleyen ve deniz yataklarını (su depolarını) çok hassas matematiksel hesaplara göre hazırlayan Allah (c.c.),

Madde âleminde her şeyi belirli sebepler kuralı doğrultusunda yarattığından, atmosferi de doğal nükleer santrale çevirdi ve bir oksijen atomu ile iki hidrojen atomunu kimyasal açıdan birleştirip yepyeni bir madde yani suyu yarattı.

Sonra takdir ettiği (belirlediği) ölçüdeki suyu atmosferden yağmur şeklinde yeryüzüne indirip hazırlanmış olan deniz yataklarında depoladı ve su dengesini kurdu.

Yüce Allah buyuruyor:

Her canlıyı sudan yarattık. (Enbiyâ, 30)

Canlıların vücut ağırlıklarının yaklaşık %75'i sudan oluştuğundan, Allah'ın (c.c.) “tağlib bâbı” ile “Her canlıyı sudan yarattık” buyurarak, suyun canlılar için hayat kaynağı olduğunu vurguluyor.

Her canlı sudan yaratıldığı yani bedensel yapımızın yaratılışında suyun büyük payı olduğu gibi dünyadaki yaşam koşullarımız da yine suya bağlıdır. Örneğin, bir insan hiçbir şey yemeden uzun zaman yaşayabilir ama su içmeden ancak birkaç gün yaşayabilir.

İdrar, terleme, solunum ve dışkı ile kaybedilen su, eğer tekrar alınmazsa ve organizmada su kaybı %10'u bulursa insan için hayâtî tehlike başlar. Çünkü kandaki su oranı azalıp da kanda yoğunlaşma başlayınca, dolaşım sistemi çalışamaz hale gelir, kalp durur ve insan ölür.

Gerçi madde âlemindeki her olay ve her çeşit yeni oluşumlar başta güneş enerjisi olmak üzere katı, sıvı ve gaz halindeki atomların çekim, kimya, fizik ve biyoloji kanunları doğrultusunda bir araya gelip birleşmeleri ile meydana geliyorsa da,

Gerçekte gözlemlediğimiz ve yaşadığımız her olay ve her yeni oluşum yüce Rabbimizin Esmâ-i Hüsnâ'sından birinin tecellisi (yansıması) olduğu gibi suda da Rabbimizin el-Hayy esmâsındaki hayat sırrının yansımasıdır.

Bunun dışında, güneş enerjisi ile deniz sularının ısınıp buharlaşması, atmosferde yağmur bulutlarına dönüşmesi, karşılıklı alçak ve yüksek basınçların oluşup rüzgârların belirli yönlerde esmeleri ve bulutları belirli vakitlerde, belirli yerlere sevk etmeleri, yerler, gökler yaratılmadan önce takdir edilen programın vakti gelince yürürlüğe konmasından başka bir şey değildir.

Şükür ve israf

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Rabbiniz size şöyle bildirmişti: Eğer şükrederseniz, elbette size (nimetimi) arttırırım. Eğer nankörlük ederseniz, kuşkusuz azabım da şiddetlidir. (İbrahim, 7)

Abdest, gusül gibi bedensel temizliğimiz, ev temizliğimiz, çamaşırlarımızın, bulaşıklarımızın yıkanması, yemek pişirmemiz, yediklerimizi sindirmemiz ve artıkları dışarı atmamız gibi sağlık ve yaşamla ilgili her şeyimiz suya bağlı olduğundan,

Suyu her içişimizde ve her kullanışımızda şükredersek, Allah (c.c.) bizlere gökten bol yağmurlar indirir, yeraltından tertemiz su kaynakları çıkarır ve yeryüzünde bolluk, bereket olur.

Yüce Allah buyuruyor:

Yiyin, için israf etmeyin; çünkü Allah israf edenleri sevmez. (A'raf, 31)

Hayatımızın kaynağı olan suyu, gereksiz yere ya da gereğinden fazla harcamaya **israf** denir. Parasını ben veriyorum diye musluğu sonuna kadar açıp suyu boş yere akıtmak, israfın da ötesinde Allah'ın nimetine karşı saygısızlık yani nankörlük olduğundan, su kıtlığına neden olabilir.

Suyu Besmele ile içmek

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Suyu deve gibi bir nefeste içmeyin. (En azından) iki, üç nefeste için, içerken besmele çekin ve içtikten sonra da hamd edin. (Tirmizi)

Sallana sallana yürüdüğü için “çöl gemisi” denilen deve, yazın en sıcak günlerinde on gün kadar susuzluğa dayanabilir. Çünkü hörgücünde depolanan yağ, acıktığı ve susadığı zaman enerjiye dönüşür, açlığı ve susuzluğu gider.

Ancak suyu gördüğü zaman on dakikada ve bir nefeste 150-200 litre kadar su içer ve doymadan ağzını sudan ayırmaz. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) “Suyu deve gibi bir nefeste içmeyin. (En azından) iki üç nefeste için” buyuruyor.

Vücudumuzdaki çevresel sinirlerimiz iyi ve çirkin sözlerden, atomlar ses, gürültü ve sarsıntılardan etkilendiği gibi su da güneş enerjisinden, elektromanyetik dalgalardan, iyi ve kötü seslerden etkilendiğinden,

Suyu “Bismillâhırrahmânirrahim” diye içerse, maddî ve mânevî açıdan çok yararlı ve şifa olur.

İçtiğimiz su bedenimizdeki zehirli maddeleri ve zararlı artıkları idrar, ter ve dışkılama ile dışarı attığı gibi içtikten sonra “Elhamdülillâh” denilen su da, damarlarımızda dolaşan şeytanları ve zararlı bakterileri dışarı atar ve bizi mânevî açıdan temizler.

Yeryüzündeki en değerli sular

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zemzem her hastalığa şifadır. (Deylemî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zemzem suyu niyete bağlıdır. Şifa için içersen, Allah sana şifa verir. (Zararlı) bir şeyden korunmak için içersen, Allah seni ondan korur. Susuzluğunu gidermek için içersen, Allah seni suya kandırır. Açlığını gidermek için içersen, Allah seni doyurur. (Hâkim-Dâre Kutnî)

Cennet sularından sonra yeryüzündeki en değerli su **zemzem** suyudur. Çünkü o, maddî ve mânevî her çeşit dertlere deva, hastalara şifa, açlara gıda ve susuz kalanlara hayattır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Seyhan, Ceyhan, Fırat ve Nil, bunların hepsi cennet nehirlerindedir. (Müslim)

Bu dört değerli nehirden Fırat, Doğu Anadolu'dan çıkıp Basra Körfezi'ne dökülür. Seyhan ve Ceyhan Orta Anadolu'dan çıkıp Akdeniz'e dökülür. Mısır'ın, hatta Afrika'nın can damarı olan Nil de, Victoria Gölünden çıkar ve Akdeniz'e dökülür.

Bunlardan sonra yüksek dağlardaki buzulların ve karların erimesi ile dere yataklarındaki taşlara çarparak ya da yeraltından çeşitli madensel tuzları çözümleyerek gelen kaynak sularıdır.

Suların kirlenmesi

Yüce Allah buyuruyor:

Yaptıkları (günahları) nın bir kısmının cezasını (dünyada) tatsınlar diye, insanların elleri ile yaptıkları davranışları (yanlış uygulamaları) nedeni ile karada ve denizde fesad (kirlenme) başladı. Ola ki (tevbe edip günahlardan) dönerler. (Rum, 41)

İnsanlar dinden, Kur'an'dan kopunca, çağdaşlık adı altında çırılçıplak soyununca ve din dışı dengesiz bir yaşam başlayınca, Allah'ın gazabına uğramaları ve sağlıklı yaşamın sigortası olan tatlı ve temiz su nimetinden yoksun kalmaları ilâhî adâletin gereğidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Fırat Nehrinin suyu çekilip yatağında bir altın dağ (hazine) meydana çıkmadıkça kıyâmet kopmaz. Onun (hazinenin) üzerinde çıkan savaşa her yüz kişiden doksan dokuzu ölecek. Ancak herkes kurtulan belki ben olurum diye (savaşa devam ede) cek. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce)

Ve diğerk bir rivâyette:

Yakında (kıyâmete yakın) Fırat Nehrinin suyu çekilip yatağında bir altın hazinesi ortaya çıkacak. O güne erişenler, o hazineden bir şey almasın. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Tirmizî)

SÜNNETLERİ İHYÂ ETMEK

Sünnet nedir?

Sözlükte yol anlamında olan sünnet, dinde Peygamberimiz (s.a.v.) in yolu demektir. On üç yılı Mekke'de ve on yılı Medine'de olmak üzere yirmi üç yıllık Peygamberlik döneminde, Peygamberimiz (s.a.v.) söz, fiil (uygulama) ve takrirlerine (onay vermelerine) **sünnet** denir.

Sünnetler gerçekte Kur'an'daki mücmel (anlamı kapalı) âyetlerin en yetkili ağız tarafından açıklanması ve Kur'an'daki hükümlerin hayata geçirilip uygulanması anlamında olduğundan,

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Peygamber'e itaat ederse, gerçekte Allah'a itaat etmiş olur. (Nisâ, 80)

Peygamber'e itaat, hiç kuşkusuz Allah'a (c.c.) itaattir. Çünkü Peygamber'i elçi olarak gönderen, ona Kur'an'ı indiren ve Kur'an'ı tebliğ etme, açıklama ve uygulama görevini veren yüce Allah'dır.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, Allah mü'minlere kendi içlerinden onlara âyetlerini okuyan, (kötülüklerden) arındıran ve onlara Kitab'ı (Kur'an'ı) ve hikmeti (uygulamasını) öğreten bir Peygamber göndermekle büyük lütufta bulundu. Halbuki onlar bundan önce apaçık bir sapıklık içinde idiler. (Âl-i İmrân, 164)

Uyguladıkları yöntemleri farklı, hatta sapık da olsa hiçbir eğitim sisteminde kitapsız ve hocasız eğitim olmadığı gibi dinde de kitapsız ve hocasız eğitim olmayacağından,

Allah (c.c.) en üstün mânevî eğitimci olan Hz. Muhammed'i lütfu ile insanlara son Peygamber olarak gönderdi, ona son ilâhî Kitab olan Kur'an'ı indirdi; ayrıca Kur'an'ın tebliğ, açıklama ve uygulaması ile ilgili tüm yetkileri ona verdi ve bizlere de ona uymamızı emretti.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Gerçekten Allah'ı seviyorsanız, bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. (Âl-i İmrân, 31)

Kim gerçekten Allah'ı (c.c.) seviyorsa ve Allah'ın da (c.c.) kendisini sevmesini ve günahlarını bağışlamasını istiyorsa, tek seçeneği var. Sevgili Peygamberimize (s.a.v.) uymak, sünnetlerine sımsıkı sarılmak ve hayata geçirip yaşamak ve ihyâ etmek. Bunun dışındaki her çeşit davranışlar geçersizdir, gaflettir ve sapıklıktır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Size iki şey bırakıyorum. Onlara sımsıkı sarıldığınız sürece sapıklığa düşmezsiniz. Allah'ın Kitabı Kur'an ve Resûlünün sünneti. (İmâm-ı Mâlik, Muvatta)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim sünnete sarılırsa, kuşkusuz cennete girer. (Dâre Kutnî)

Cennete iki çeşit giriş vardır; biri günahlarından arınıncaya kadar cehennemde yandıktan sonra, diğeri hiç azap olmadan “sâbikîn-i evvelîn” yani peygamberler, sıddıklar, şehitler ve sâlihler ile birlikte.

İşte dünyada sünnetlere sımsıkı sarılıp unutulmuş sünnetleri ihyâ edenler (yaygınlaştıranlar) ve Peygamberimiz (s.a.v.) in izinden gidenler, hiç azap görmeden sâbikîn-i evvelîn yani peygamberler, sıddıklar, şehitler ve sâlihler ile birlikte cennete girecekler ve orada sürekli mutlu olacaklar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sünnetimi ihyâ eden (yaygınlaştıran) kimse, gerçekte beni seviyor demektir. Beni seven de cennette benimle beraber olacaktır. (Menâvî)

Bid'atların türeyip yaygınlaştığı ve sünnetlerin yerini aldığı zaman, Peygamberimiz (s.a.v.) in unutilan ve terk edilen sünnetlerini ihyâ edenler, yani yeniden canlılık kazandırıp yaşayanlar ve toplumda yaygınlaştıranlar, cennette sevgili Peygamberimize (s.a.v.) komşu olacaklar ve cenneti aşan mânevî mutluluğa erecekler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahu Teâlâ bu ümmete her (hicrî) yüz yılın başında dini yenileyen (unutilan sünnetleri ihyâ eden) bir müceddid gönderir. (Ebû Dâvûd-Hâkim-Beyhakî)

İlimde, velâyette (mâneviyatta) en yüksek derecede olan **müceddidler**, ya-şadıkları çağın bilim ve teknolojisinden yararlanıp bid'atları ortadan kaldırma-ya ve unutulup terk edilen sünnetleri ihyâ etmeye çalışırlar. Allah'ın (c.c.) bilinçli ve gönlü uyanık kulları da zamanın müceddidine yardımcı olur ve hep birlikte bid'atların kökünü kazımaya ve unutilan sünnetleri ihyâ etmeye çalışırlar.

Ancak bid'atların kökünü kazıyıp unutilan sünnetleri ihyâ edebilmemiz için, güvenilir ilmihal kitaplarını çok okumamız ve sünnetleri iyi bilmemiz gerekir. Aksi halde kaş yapayım derken göz çıkarır ve sünnetleri ihyâ edeyim derken bid'atları savunuruz. Örneğin, akşam namazı hâriç, ezan okununca cemaatin hemen ayağa kalkmayıp, içlerinden birinin "Allahümme salli alâ Muhammed" demesini beklemeleri, bid'atlar konusunda ne derece bilinçsiz ve duyarsız olduğumuzun kanıtıdır.

Kur'an müslümanlığı

Mısır'da doğan, Hindistan'da gelişen ve kaçak yollarla ülkemize giren "Kur'an müslümanlığı" adındaki ideolojik hareket, İslâm karşıtı her çeşit sapıklığa açık olan görüntülü medyanın da desteği ile ülkemizde yaygınlaştı-rılmaya çalışılıyor.

Peki bunların amacı ne?

İslâm dinindeki tüm hükümler ve uygulamalar, Kitab, sünnet, icmâ-i ümmet ve kıyas-ı fukahâ denilen dört temel kaynağa yani dört ana direğe dayanır ve İslâm ancak bu dört direğin üzerinde dimdik ayakta durur.

Eğer bu direklerden biri ortadan kaldırılırsa, İslâm'da sarsıntı olur. Eğer iki direği birden ortadan kaldırılırsa, İslâm yan yatar ve yıkılma tehlikesi geçirir. Eğer üç direği birden ortadan kaldırılırsa, artık İslâm ayakta duramaz ve yıkılır.

İşte "Kur'an müslümanlığı" denilen ideolojik hareketin amacı apaçık bir şekilde meydanda! Önce Kur'an müslümanlığı adı altında İslâm'ın üç direğini birden yani sünneti, icmâ-i ümmeti ve kıyas-ı fukahâ'yı yok sayıp ve sevgili Peygamberimizi (s.a.v.) dışlayıp, dînî hükümlerin dörtte üçünü yürürlükten kaldırmak, sonra Kur'an'ı diledikleri gibi yorumlayıp sapık bir din oluşturmak.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim kendisine doğru (hak) yol belli olduktan sonra Peygamber'e karşı çıkar (dışlar) ve mü'minlerin yolundan başka bir yola saparsa, onu saptığı yolda bırakırız ve cehenneme atarız; o ne kötü gidilecek bir yerdir. (Nisâ, 115)

Az çok dînî eğitim aldıktan sonra şeytan gibi benlik tutkusuna kapılanlar ya da İslâm karşıtı dış güçlerin adına çalışanlar ve bin 400 küsür yıldan beri milyarlarca mü'minlerin gittiği yoldan ayrıлып başka yollara sapanlar hakkında Allah (c.c.) “Kim mü'minlerin yolundan (ayrılıp) başka bir yola saparsa, onu saptığı yolda bırakırız (hidâyet etmeyiz) ve cehenneme atarız” buyurduğu için onların cehennemini kutlar, onlara aldanın din kardeşlerime ise bazı uyarılarda bulunmak isterim.

Yüce Allah buyuruyor:

Peygamber size ne verir (emreder) se onu alın, neyi yasaklarsa ondan kaçının. (Haşr, 7)

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Peygamber'e itaat ederse, (gerçekte) Allah'a itaat etmiş olur. (Nisâ, 80)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim benim sünnetimden yüz çevirirse, ben (gerçek ümmetim) den değildir. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Dinin elden çıkışı sünnetin terkiyle başlar. Halat (urgan) nasıl lif lif kopup parçalanırsa, din de sünnetlerin bir bir terkiyle ortadan kalkar. (Dârimî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizin üzerinize gereken, benim sünnetime ve (benden sonra) doğru yolda olan Hulefâ-i Râşidin'in sünnetine (yoluna) sarılmanızdır. İşte bu sünnetlere sımsıkı sarılın ve sonradan ortaya çıkan bid'atlardan kesinlikle kaçının. Çünkü her bid'at sapıklıktır. (Ebû Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hiç kuşkusuz Allah benim ümmetimi sapıklıkta birleştirmez ve Allah'ın (yardım) eli cemaatin üzerindedir. Kim cemaatten (İslâm toplumundan) ayrılırsa, cehenneme ayrılır. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz evlâdından, ana-babasından ve insanların hepsinden fazla beni sevmedikçe gerçek mü'min olamaz. (Buhârî-Müslim-Nesâî-İbni

Mâce-Ahmed İbni Hanbel-Dârimî)

Seçenek elimizde ve irâde gücü emrimizde! İsteyen Peygamberimiz (s.a.v.) in ve ona tâbi olan yüz bini aşkın sahâbenin, yüz binlerce tâbiinin, tebe-i tâbiin'in, milyonlarca evliyanın ve milyarlarca gerçek mü'minlerin yolundan gider ve âhiret âleminde onlarla birlikte olur.

İsteyen de çocukların sünnet olması Kur'an da var mı? Sübhâneke okumak, Ettehiyyâtü okumak Kur'an da var mı? diye, sanki Kur'an kendisine indirilmiş gibi peygamberlik taslayan sapıkların peşine takılır ve âhiret âleminde onlarla birlikte olur.

Ancak unutmayalım!

Yüce Allah buyuruyor:

O gün zâlim (sapık pişmanlıktan) ellerini ısırpı der ki: Ah! Keşke Peygamberle birlikte bir yol izleseymdim. Yazıklar bana! Keşke falanı (sapığı) dost edinmeseydim! (Furkan, 27-28)

Mahşer yerinde ah vah dememek ve pişmanlıktan ellerimizi çatır çatır yememek için, İslâm karıştılığını ilke edinen kanallarda din adına konuşan sapıkları dinlemeyelim ve onların sözlerini gündeme taşıyıp başkalarına aktarmayalım!..

Asr-ı saadetten günümüze kadar gelen sâlihlerin (iyilerin) yolundan ve cemaat-ı kübrâ denilen büyük İslâm cemaatinden ayrılmayalım. Çünkü Peygamberimiz (s.a.v.): “Allah benim ümmetimi sapıklıkta birleştirmez” diye bize güvence veriyor.

SÜT VE SAĞMAL HAYVANLAR

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz sizin için sağmal (sütü sağılan) hayvanlarda büyük bir ibret vardır. Size onların karınlarından fers (sindirilmiş gıdalar) ile kan arasından, içenlerin boğazından kolayca geçen halis bir süt içiriyoruz. (Nahl, 66)

Allah'ın (c.c.) yüce kudreti açısından ibretle baktığımızda! İnek, koyun, keçi, manda ve deve gibi sağmal hayvanlarda gerçekten çok büyük ibretler vardır. Daha fazla insanı öldürmek için akıllı füzeleri icat eden ve dünyaya sığmayıp başka gezegenlerde hayat arayan çağımızın insancıl(!) bilim

adamları, ne yazık ki en modern cihazlarla donatılmış laboratuvarlarda bir damla süt üretemezken,

Allah (c.c.) inek, koyun, keçi, manda ve deve gibi sağlam hayvanların mide ve bağırsaklarında sindirilmiş gıdalar ile kırmızı kan arasından bembeyaz süt yaratıyor ve insanların yararına sunuyor.

Gezici ve doğal süt fabrikası olan sağlam hayvanların ve diğer dişi memelilerin göğüslerinden gelen ve **âb-ı hayat** (hayat suyu) olan süt, doğum yoluyla dünyaya gelen yavruların ilk gıdasıdır.

Yeni doğan yavrular için en ideal ve en yararlı gıda anne sütüdür. Çünkü kaynatılıp besî kaybına uğramadan, sindirim için gerekli olan bakteriler, enzimler ölmeden, hava ile temas etmeden ve el değmeden doğal ısını koruyarak annenin göğsünden doğrudan yavrunun ağzına ulaşan tek gıda türü anne sütüdür.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnek sütünü içiniz. Çünkü inek, çeşitli otları yediği için (sütü) her derde şifâdır. (Hâkim)

Peygamberimiz (s.a.v.), kapalı ahırlarda tek tip sunî yemlerle beslenen ineklerin değil, çayırda, otlaklarda dolaşp çeşitli otları yiyen ve çeşitli gıdalarla beslenen ineklerin sütünü tavsiye ediyor ve onun her derde şifa olduğunu bildiriyor.

Sütün birleşiminde canlılara gerekli olan protein, yağ ve karbonhidrat gibi maddelerin dışında su, mineraller, vitaminler ve sağlığı koruyucu çeşitli maddeler de bulunduğundan, canlılar hiçbir şey yemeden sadece sütle uzun zaman sağlıklı yaşayabilirler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnek sütünü içiniz, çünkü o devadır (tedavi edicidir) ve yağı da şifâdır. Etini (fazla) yemekten sakınınız, çünkü etinde (fazla yenildiğinde) hastalık vardır. (Hâkim-Ebû Nuaym)

Çayırda başı boş bir şekilde otlayan inekler, besin uzmanlarına gerek kalmadan içgüdüleri ile hangi tür bitkilerden ne kadar yiyeceklerini çok iyi bildikleri ve çeşitli bitkilerden otladıkları için, sütleri deva ve yağları (tereyağı) şifâdır. Etleri ise fazla yenildiğinde hastalık (kanser) yapıcıdır.

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhüma diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) süt içmeyi severdi. (Ebû Nuaym)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(İkram edilen) üç şey geri çevrilmez. Yastık, güzel koku ve süt. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Rüyada) süt içmek gerçek îmandandır ve İslâm fıtratı üzere olduğunun alâmetidir. Rüyada eline süt almak da, İslâm şeriatı ile amel etmek demektir. (Deylemî)

ŞÂBAN AYI

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Receb Allah'ın ayı, Şâban benim ayım ve Ramazan da ümmetimin ayıdır. (Râmûz'ül-ehâdîs)

Hicrî (İslâmî) ayların dokuzuncusu ve üç ayların ikincisi olan Şâban ayı, mübârek aylarımızdan biridir ve en değerli gecesi, Berât gecesi olan on beşinci gecesidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) mübârek üç ayları üçe bölüyor ve eşhuru'l-hurum (haram aylar) dan olan “Receb Allah'ın ayı, Şâban benim ayım ve Ramazan da ümmetimin ayıdır” buyuruyor.

Bizim görevimiz, mecâzî anlamda Allah'ın (c.c.) ayı olan Receb ayını da, Peygamberimiz (s.a.v.) in ayı olan Şâban ayını da ve bizim ayımız olan Ramazan ayını da en güzel bir şekilde değerlendirelim ve âhiret âlemine yüklü bir azıkla gitmeye çalışalım. Atalarımızın “Ne verirsен elinle, o gider seninle” sözünü de unutmayalım!

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Peygamber (s.a.v.) hiçbir ayda, Şâban ayında tuttuğu oruçtan daha fazlasını tutmazdı.

Bir diğer rivâyette de “Pek azı hâriç, Şâban ayını oruçlu geçirirdi. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şâban, Receb ile Ramazan ayının arasında olduğundan insanların çoğu ondan gâfildirler. Kulların amelleri onda (göğе) kaldırılır, ben de ancak oruçlu iken amelimin kaldırılmasını isterim. (Nesâî-Beyhakî)

Bazı değerli kimseler iki ünlü kişi arasında sıkışıp kaldıkları gibi Şaban ayı da Receb ve Ramazan gibi iki mübârek ayın arasında sıkışıp kaldığından, gerçekten insanların çoğu onun değerini bilemiyor ve ibâdet açısından ihmal ediyorlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) “Kulların amelleri onda (göğ)e kaldırılır, ben de ancak oruçlu iken amelimin kaldırılmasını isterim” ve bu nedenle Şâban ayında daha fazla oruç tutarım buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ramazan ayı Allah'ın ayı ve Şâban ayı da benim ayımdır. Şâban ayı günahları temizleyici ve Ramazan ayı da günahlara kefârettir. (İbni Asâkir)

ŞÂHİTLİK SORUMLULUKTUR

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Kendinizin, ana babanızın ya da akrabalarınızın aleyhine bile olsa, adâleti titizlikle ayakta tutun (âdil olun) ve sadece Allah için şâhitlik eden kimseler olun. (Şâhitlik ettikleriniz) ister zengin, ister fakir olsunlar Allah her ikisine de (sizden) daha yakındır, duygusal davranıp adâletten sapmayın. Eğer (sözü) eğip bükerek (kaypaklık yapar) ya da (şâhitlikten) kaçırırsanız, kuşkusuz Allah yaptıklarınızdan haberdardır. (Nisâ, 135)

Haksızlığa uğrayan mazlumların haklarını alabilmeleri ve iyi niyetli hâkimlerin adâletli karar verebilmeleri, âdil ve doğru kimselerin şâhitlik yapmasına bağlı olduğundan, şâhitlik yapmak hem kutsal bir görev ve hem nâfile ibâdetten daha faziletlidir.

Şâhitlik yapmanın fazileti gibi sorumluluğu da vardır. Çünkü şâhitlik, kılıcın keskin yüzünde ya da Sırat Köprüsünde yürümek gibi çok hassas, dengeli ve zorlu bir görevdir. Özellikle haksız olduğu zaman kişinin kendi aleyhine, annesi, babası, evlâdı ya da yakın akrabaları aleyhine şâhitlik yapması ve ben ya da annem, babam haksızdır diyebilmesi, her babayığidin başarabileceği bir iş değildir.

Bu nedenle Allah (c.c.): “Kendinizin, ana babanızın ya da akrabalarınızın aleyhine bile olsa, adâleti titizlikle ayakta tutun (âdil olun) ve sadece Allah için şâhitlik eden kimseler olun” buyuruyor.

Şâhitliğin bir diğer zorlu tarafı da bazı kimselere yaranmak ve bazı kimselere karşı da duygusal davranıp acıyarak, bildiklerini tam anlatmayıp çekingen davranmak olduğundan,

Allah (c.c.): “(Haklarında şâhitlik ettiğiniz kimseler) ister zengin, ister fakir olsunlar Allah her ikisine de (sizden) daha yakındır, adâletten sapmayın” buyuruyor.

Şâhitliğin en zorlu tarafı ise haksız tarafın düşmanlığını göze alıp dos-doğru şâhitlik yapmak ve işini gücünü bırakıp sadece Allah rızası için mahkemeye gitme zahmetine katlanmak olduğundan,

Allah (c.c.): “Eğer (sözü) eğip büker (kaypaklık yapar) ya da (şâhitlikten) kaçınırsanız, kuşkusuz Allah yaptıklarınızdan haberdardır” buyuruyor.

Mahkemede eğri büğrü konuşup kaypaklık yapmak, bildiklerini doğru dürüst anlatmamak ve şâhitlikten kaçınmak büyük günah olduğundan, âyetin sonunda “Kuşkusuz Allah yaptıklarınızdan haberdardır (sizi sorguya çekecektir)” buyuruluyor.

Şâhitlik yapmak zorunlu mu?

Yüce Allah buyuruyor:

Şâhitler, dâvet edildikleri zaman (şâhitlik yapmaktan) kaçınmasınlar. (Bakara, 282)

Mahkemelerin düzenli çalışmaları, hâkimlerin çabuk ve doğru karar verebilmeleri ve haksızlığa uğrayan mazlumların haklarını alabilmeleri, olaylara tanık olanların şâhitliğine bağlı olduğundan, şâhitlik yapmak isteğe bağlı keyfî değil, zorunludur.

Ancak Allah (c.c.): “Şâhitler, dâvet edildikleri zaman (şâhitlik yapmaktan) kaçınmasınlar” buyurduğu için, olaya tanık olanların davacı ya da davalı tarafından dâvet edildikleri zaman şâhitlik yapmaları farz-ı kifâyedir. Yani olaya tanık olanlardan bir kısmı şâhitlik yaparsa, diğerleri vebalden kurtulur. Eğer hiçbiri şâhitlik yapmazsa, hem farzı terk ettikleri hem de bir müslüman kardeşlerinin hakkını aramasına engel oldukları için hepsi birden günahkâr olurlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah için adâleti ayakta tutan, adâletle şâhitlik eden kimseler olun. Bir topluma (kişiye) duyduğunuz kin, sizi adâletten saptırma sevketmesin. Adâletli olun, takvâliğe en yakın olanı budur. (Mâide, 8)

Allah için yani ilâhî emirler doğrultusunda adâleti ayakta tutabilmek (uygulayabilmek), adâletle şâhitlik edenlere bağlı olduğundan, Allah (c.c.): “Bir topluma (veya kişiye) duyduğunuz kin (nefret) sizi adâletten sapmaya sevketmesin” buyuruyor.

Bir taraftan beklenti içinde olmadan ve diğer taraftan çekinmeden sadece Allah için şâhitlik yapmak bir farz ibâdetine eş değerde sevap olduğundan, nefsimizden kaynaklanan kin ve nefret duygularını aşıp sevmediğimiz kişiler haklı olduğu zaman, onların lehine de şâhitlik yapalım ve takvâlık derecesine ulaşalım!

Ya yalan şâhitlik yapanlar

Ebû Bekre radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) bir gün:

“Size en büyük günahı haber vereyim mi?” dedi. Evet ya Resûlallah dedik. Peygamberimiz:

“Allah'a ortak koşmak, ana babaya isyan etmek” buyurduktan sonra, yaslandığı yerden doğrulup oturdu ve

“İyi bilin ki, bir de yalan söylemek ve yalan yere şâhitlik etmektir” buyurdu ve bunu sürekli tekrarlardı. (Buhârî-Müslim-Tirmizî)

Yüce Allah buyuruyor:

O (gerçek mü'minler) ki, yalan yere şâhitlik etmezler, boş ve kötü sözlerle karşılaştıkları zaman da, vakarlı bir şekilde oradan uzaklaşırlar (câhillere uymazlar). (Furkan, 72)

ŞEFÂAT HAKTIR

Yüce Allah buyuruyor:

O'nun (Allah'ın) izni olmadan hiç kimse şefâatçi olamaz. (Yunus, 3)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmet günü şefâat haktır. Buna inanmayanlara şefâat yoktur. (Menâvî)

Günahkâr olarak ölen mü'minlerin bağışlanması için Allah'a (c.c.) yalvarmaya ve aracı olmaya **şefâat** denir. Kuşkusuz şefâat haktır, ancak Allah'ın (c.c.) iznine bağlıdır. Çünkü yerlerin, göklerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.) izin vermezse, hiç kimse en yakınına bile şefâat edemez ve şefâat etmek istese de şefâatı kabul edilmez.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmet günü önce ben şefâat edeceğim. (Müslim)

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Gecenin bir kısmında (uyan), sana özel bir nâfile olmak üzere namaz (teheccüd) kıl. (Böylece) Rabbin seni “mâkam-ı mahmûd'a” çıkaracaktır. (İsrâ, 79)

Mâkam-ı mahmûd, bütün varlıklar tarafından övülen ve gıpta edilen en büyük şefâat mâkamıdır. Ancak her şeyin bir bedeli olduğu gibi bu mâkâmın da bedeli olduğundan, Allah (c.c.) “Gecenin bir kısmında (uyan), sana özel bir nâfile olmak üzere namaz (teheccüd) kıl” buyuruyor.

Mahşer yerinde amel defterleri dağıtılıp adâlet mîzanları kurulunca ve sor-gulama başlayınca, sevaplarını yetersiz gören insanlar korkudan tir tir titreyecek ve Hz. Âdem'e gidip, aman bize şefâat et, sen bizim babamızsın diyecekler.

Ancak Hz. Âdem Hz. Nûh'a, Hz. Nuh Hz. İbrahim'e, Hz. İbrahim Hz. Mûsa'ya, Hz. Mûsa Hz. İsa'ya ve Hz. İsa da Hz. Muhammed'e gidin deyin-ce, insanlar Peygamberimize (s.a.v.) gelecek ve gözyaşları döküp aman bize şefâat et diye yalvaracaklar.

Herkesin nefsi nefsi diye can derdine düştüğü günde, Peygamberimiz (s.a.v.) en sevdiği kızı Fâtıma'yı bile unutup ümmetinin derdine düşecek ve Arş'ın altında secdeye kapanıp ümmetimi bağışla diye Allah'a (c.c.) yalvaracak.

Allah (c.c.): “Başını secdeden kaldır ve şefâat et, çünkü şefâatin kabul edilecek” buyurunca, başını secdeden kaldırıp mahşer yerine gidecek ve korkunç zebânîlerin pençesinden ümmetini kurtarmaya çalışacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şefâatim, ümmetimden günahkâr olanlardır. (Menâvî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şefâatim, ümmetimden büyük günahı olanlardır. (İbni Mâce-Tirmizî-Hâkim-Beyhakî)

Kıyıda kayalara çarpıp batan geminin yolcularından bir kısmı, hiç kimseden yardım almadan kendi imkânları ile yüzüp sâhile çıktıkları, hatta içlerinden çok iyi yüzme bilenleri başkalarını da kurtardıkları gibi,

Allah'ın sâlih kulları da hiç kimseden yardım almadan kendi imkânları (sevapları) ile cennete gidecekler ve hatta içlerinden sevabı daha çok olanları, başkalarına da şefâat edecekler. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) ümmetinden günahkârlara yani günahı sevabından çok olanlara şefâat edecek ancak dilediğine değil, sadece Allah'ın (c.c.) izin verdiği kimselere şefâat edebilecek.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Azîz ve celîl olan Allah şu kabristandan (Cennet'ül-bâkî'den) ve şu harem'den (Medine'den) yetmiş bin kişiyi kaldıracak ve onlar hiç hesaba çekilmeden cennete girecekler. (Ayrıca) bunların her biri yüzleri dolunay gibi parlak olan yetmiş bin kişiye de şefâat edecekler. (Deylemî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kıyâmet günü önce peygamberler, sonra (ilmi ile amel eden) âlimler ve şehitler şefâat edecekler. (Deylemî-Hatîb-i Bağdâdî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şehitler, kıyâmet günü ev halkından (yakınlarından) yetmiş kişiye şefâat edecekler. (Taberânî-Ebü Dâvûd-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kur'an, (okuyup amel edenlere) şefâat edecek ve şefâatı kabul edilecek. (Taberânî-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Kur'an'ı okuyup güzelce ezberler, (Kur'an'daki) helâlleri helâl ve haramları haram olarak kabul ederse, Allah onu doğrudan cennetine koyar. Ayrıca cehennemlik olan yakınlarından on kişiye şefâat edip kurtarmasına da izin verir. (İbni Mâce-Tirmizî-Beyhakî)

Nefeslerin tutulduğu ve korkudan yüreklerin hopladığı o günde, peygamberler, şehitler, ilmi ile amel eden âlimler ve Kur'an'ı yaşayan hâfızlar, Allah'ın (c.c.) izin verdiği günahkâr mü'minleri zebânilerin elinden çekip alırken ve cehenneme atılmaktan kurtarıırken,

Yüce Allah buyuruyor:

(Müşrikler diyecek ki:) Şimdi bizim artık ne şefâatçılarımız var, ne de yakın bir dostumuz. Ah keşke bizim için (dünyaya) bir daha dönüş olsa da, mü'minlerden olsak! (Şuarâ, 100-102)

Yüce Allah buyuruyor:

(Şefâat etme hakkı olanlar inkârcılara) şefâat etse de, şefâatlarının onlara hiçbir faydası olmaz. (Müddessir, 48)

Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) elinde büyüdüğü ve vefa borcu olduğu amcası Ebû Tâlib'e, Hz. Nuh oğlu Kenan'a ve Hz. İbrahim babası Âzer'e şefâat edemeyecek.

Tarikat şeyhleri kendilerine bağlananlara şefâat edebilirler mi?

Allah'ın (c.c.) peygamberlere bile vermediği bir yetkiyi şeyhlere verdiği ni iddia etmek, Kur'an ve hadislerle çeliştiği için inanç açısından tehlikeli ve sakıncalıdır. Ayrıca Peygamberimiz (s.a.v.) in cennetle müjdeliği kimselerin dışında, hiç kimsenin son nefeste îmanla öleceği ve cennete gideceği kesin değildir. İşte bu nedenle "Ehl-i sünnet" inancında, ister mürid, ister şeyh ve ister evliya olsun herkesin korku ile ümit arasında olması zorunludur.

ŞEHİTLER

Yüce Allah buyuruyor:

Allah yolunda öldürülenlere "ölüler" demeyin! Hayır onlar (ölü değil) diridir, ancak siz (onların hayatını) anlayamazsınız. (Bakara, 154)

Bu âyet-i kerîmede, Allah yolunda yani Allah'ın (c.c.) dinini egemen kılmak için cihad ederken öldürülenlere **ölüler** denilmesi yasaklanıyor; gerçekte onların ölü değil diri olduğu vurgulanıyor ve ancak siz onların hayatını anlayamazsınız buyuruluyor.

Şehitlerin hayatı, **âlem-i gayb** (gizlilik âlemi) denilen âhiret âlemi kapsamında yani bizim bilgi, gözlem, araştırma ve deneyimlerimizin dışında olduğundan, Allah (c.c.) "Siz onların hayatını anlayamazsınız" buyuruyor. Allah (c.c.) **anlayamazsınız** buyurduğuna göre, şehitlerin yerde yatan toz-

lu, topraklı, yaralı, kanlı, cansız, hatta parçalanmış bedenlerine bakıp, onlara ölümler demeyelim.

Ehl-i sünnet inancına göre, hayat için beden şart değildir. Örneğin, meleklerin bizim gibi et ve kemik yığınınından oluşan bedenleri, organları ve sistemleri olmadığı halde, onlar diridir ve bizden daha akıllı, daha bilinçli ve daha güçlüdür.

Hayat nedir?

Hayat, gerçekte ilâhî bir sırdır. Bu nedenle çağın bilim adamları üstün teknoloji ile donatılmış modern laboratuvarlarda insanın en küçük yapı taşları olan hücreleri, hücrelerin çekirdeklerini ve çekirdeklerdeki kromozomları, genleri ve DNA ları didik didik araştırdıkları halde,

Hayat nedir? sorusuna kesin bir yanıt bulamadıkları gibi gelecek çağların bilim adamları da bulamayacak ve hayat, yeniden dirileceğimiz kıyamet gününe kadar ilâhî sır olarak kalacaktır.

Şehitler nerede?

Câbir radiyallahu anhü diyor ki:

Bir adam:

Ya Resûlallah! Eğer Allah yolunda öldürülürsem ben nerede olacağım? dedi. Peygamberimiz:

*“**Cennette**” deyince, elindeki hurmaları attı ve şehit oluncaya kadar savaştı. (Buhârî-Müslim)*

Peygamberimiz (s.a.v.) in komutasındaki İslâm ordusu ile Ebû Cehil'in komutasındaki müşrik ordusu Bedir'de karşılıklı saf tutmuş ve savaş nizamını almıştı.

Ensârdan Umeyr İbni Hûmam torbasından aldığı bir avuç hurmayı yerken, cennetin kokularını duydu ve o güzelim cenneti görür gibi oldu. Bunun üzerine aşka gelip, “Ya Resûlallah! Eğer Allah yolunda öldürülürsem ben nerede olacağım?” dedi. Peygamberimiz (s.a.v.) “**Cennette**” deyince, avucundaki hurmaları yeyinceye kadar yaşamak “Uzun hayat” diye elindeki hurmaları attı, şehit oluncaya kadar savaştı ve kendini cennette buldu (Radiyallahu anhü).

Yüce Allah buyuruyor:

Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü zannetme! Bilakis onlar Rableri katında diridirler ve (cennet nimetleri ile) rızıklandırılır. (Âl-i İmrân,169)

Bu âyet-i kerîme ile Allah yolunda cihad ederken öldürülenleri, ölü zannetmek bile yasaklanıyor ve onların Rableri katında diri olup cennet nimetleri ile rızıklandıkları haber veriliyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şehitlerin ruhları kıyâmet günü yeni bedenleri ile birleşinceye kadar, yeşil kuşların içinde uçuşur ve cennet ağaçlarına konup rızıklanırlar. (Taberânî)

“Yaşayan bilir” derler ama dünya hayatımıza baktığımızda! Et ve kemik yığını halindeki cansız bedenimiz, ruhla birleşince canlı, bilinçli ve saygın bir insan olduğu ve ruh çıkınca cenaze adını alıp tekrar aslına dönüştüğü gibi,

Allah'ın (c.c.) şehitler için özel olarak yarattığı cansız ve bilinçsiz cennet kuşları da, şehitlerin ruhları ile birleşince, canlı ve akıllı bir insan olacak, o güzelim cennette dilediği gibi uçup daldan dala konacak, doyasıya çeşitli cennet meyvelerinden yiyecek ve kana kana cennet ırmaklarından içecek.

Şehitlerin can acısı

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz iki parmakla çimdiklenmeden (ya da karıncanın ısırmasından) ne kadar acı duyarsa, şehit olan kimse de ölürken ancak o kadar acı duyar. (Tirmizî-Nesâî-İbni Mâce)

Şehidin bedenine onlarca ok, mermi girse de ya da atılan bombalarla bedeni paramparça olsa da, cennete baka baka ve cennetin kokusunu ala ala ruhsal zevkle öldüğü için hastanede doktorların kontrolü altında ölen hastalardan çok daha rahat ölür ve Rablerine kavuşurlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennete giren hiç kimse, yeryüzündeki her şey onun olsa bile tekrar dünyaya dönmek istemez. Sadece şehit, gördüğü ikramlar nedeni ile tekrar dünyaya dönmek ve on defa daha şehit olmak ister. (Buhârî-Müslim-Tirmizî)

Şehitlerin günahı bağışlanır mı?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah şehidin kul borcu (kul hakkı) dışındaki bütün günahlarını bağışlar. (Müslim)

Allah (c.c.) şehit olarak ölenlerin kaza namazı ve kaza orucu gibi günahları da dâhil, kul borcu dışındaki bütün günahlarını bağışlar ve onları annelerinden doğduğu günkü gibi tertemiz yapar.

Ancak ilâhî adâletin gereği kul hakları af kapsamı dışında olduğundan, üzerinde kul hakları olmayan şehitler doğrudan cennete giderken, üzerinde kul hakları olan şehitler mahşer yerinde hak sahipleri ile helâllaştıktan sonra cennete girerler.

Gerçi mahşer yerinde hiç kimse karşılığında sevap almadan en yakınına bile hakkını helâl etmez ama âhiret zengini olan şehitler için bu bir sorun olmaz. Çünkü bütün günahları silinip sadece sevapları kaldığından, hak sahiplerine sevap olarak haklarını verir ve oradan derhal cennete giderler.

Düşmanla savaşmadan şehit olanlar

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim sıdk (gönülden samimiyet) ile Allahu Teâlâ'dan şehit olmayı isterse, yatağında ölse bile Allah onu şehitlik derecesine ulaştırır. (Müslim-İbni Mâce-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim sıdk (gönülden samimiyet) ile şehit olmayı isterse, şehit olmasa bile ona şehitlik sevabı verilir. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Şehitler beş kısımdır. Bulaşıcı hastalıktan ölen, ishalden ölen, suda boğulan, göçük altında kalan ve Allah yolunda şehit olanlar. (Buhârî-Müslim-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Malı (nı koruma) uğrunda öldürülen şehittir. Kanı (canını koruma) uğrunda öldürülen şehittir. Dini (nı koruma) uğrunda öldürülen şehittir. Ailesi (eşinin, kızının namusunu koruma) uğrunda öldürülen şehittir. (Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor.

(Evlenme imkânı olmayan birine) âşık olup aşkını gizleyen, iffetini koruyan ve bu halde ölen kimse şehittir. (Râmûz'ül-ehâdis)

Ancak!

Allah yolunda dini egemen kılmak için cihad ederken öldürülenlere hakiki şehit, diğerlerine hükmî şehit denir. Savaş alanında ölen hakiki şehitler yıkanmaz, sadece cenaze namazı kılınır ve kanlı elbiseleri ile mezara gömülürler. Hanefî dışındaki diğer üç mezhebe göre ise hakiki şehitler yıkanmadan ve cenaze namazları kılınmadan kanlı elbiseleri ile gömülürler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah yolunda yaralanan kimse, kıyâmet gününde yarasından kan akararak (mahşere) gelir. Renk, yine kan rengi, kokusu ise misk kokusu (en güzel koku) gibidir. (Ebû Dâvûd-Nesâî-Tirmizî)

Şehitler yaralarından kanlar akararak mahşere gelirler. Çünkü akan kanları onların şehit olduğuna tanıklık eder ve mahşer halkı, ah keşke ben de şehit olsaydım diye onlara gıpta eder (özenir).

Hükmî şehitler ise dört mezhebe göre, yıkanır, kefenlenir ve cenaze namazları kılınır.

Şehit olmak için müslüman olmak şart mı?

Berâ radiyallahu anhü diyor ki:

Baştan aşağı silahlı bir kimse (Uhud'da) Nebî sallallahu aleyhi ve sellem'in yanına geldi ve:

Ya Resûlallah! Hemen savaşa mı katılayım ya da müslüman mı olayım? dedi.

Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem:

“Önce müslüman ol, sonra savaşa katıl” buyurdu.

Bunun üzerine o kimse (kelime-i şehâdet getirip) önce müslüman oldu, sonra savaşa katıldı ve sonuçta şehit oldu.

Resûlullah (s.a.v.) buyurdu:

“Az amel (ibâdet) etti ama çok kazandı”. (Buhârî-Müslim)

Amr İbni Sâbit adındaki bu kimse Uhud'a gelirken müşrikti. Ancak kelime-i şehâdeti getirince müslüman oldu. Peygamberimizi (s.a.v.) müslüman olarak görüp konuşunca sahâbe oldu ve savaşa katılıp müşrikler tarafından öldürülünce de şehit oldu.

Bu mâkamları jet hızı ile geçtiği ve müslüman olarak az yaşadığı için, Peygamberimiz (s.a.v.): “Az amel (ibâdet) etti ama çok (sevap) kazandı” buyurdu.

ŞERİAT NE DEMEKTİR?

Yüce Allah buyuruyor:

Sonra seni (ya Muhammed!) Emr (imiz) den bir şeriat üzere kıldık. Sen ona tâbi ol, bilmeyen (câhil) lerin isteklerine tâbi olma! (Câsiye, 18)

Sözlükte şeriat, gidilen yol, geniş bir cadde demektir. Din de ise insanların kişisel ve toplumsal olarak yaradılış amacı doğrultusunda düzenli ve huzurlu bir şekilde yaşamaları için Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu evrensel kanunlara **şeriat** ve şeriatla ilgili kurallara da **şer'î hükümler** denir.

Şeriatın, îman ve inançla ilgili bölümüne **i'tikad**, namaz, zekât, oruç ve hac gibi amelle ilgili bölümüne **ibâdet**, evlenme, boşanma, nafaka ve iddet gibi aile hukuku ile ilgili bölümüne **münâkehat**, ticaret, şirket, kira, borçlanma, mîras ve fâiz gibi sosyal hükümlerle ilgili bölümüne **muâmelât**, hırsızlık, gasp, zina, iftira ve sarhoşluk gibi cezalarla ilgili bölümüne de **ukûbât** denir.

Şeriat, göklerin yerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu evrensel kanunlar olduğundan, bir ülke meclisinin çıkardığı kanunlar gibi sadece o ülkeyi değil, bütün ülkeleri kapsar ve akıllı olup erginlik çağına eren bütün insanları bağlar.

İnsanların şeriata uymaları zorunlu mu?

Şeriat, Allah'ın (c.c.) kanunları demektir. Biri fıtrat ve diğeri şeriat olmak üzere Allah'ın (c.c.) iki çeşit kanunu vardır. Fıtrat kanunları uygulamada irade dışı olduğundan, canlı ve cansız, bilinçli ve bilinçsiz bütün varlıkları kapsar. Şeriat kanunları ise uygulamada iradeye bağlı olduğundan, sadece akıllı ve bilinçli varlıkları kapsar.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz Rabbiniz gökleri ve yeri 6 günde (dönemde) yaratan, sonra Arş'ı hükmü altına alan, geceyi peşi sıra gelen gündüze bürüyüp örten, güneşi, ayı ve yıldızları emrine boyun eğmiş olarak yaratan Allah'tır. Biliniz ki, yaratmak da emretmek de O'na mahsustur. Âlemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir! (A'râf, 54)

Dünya, ay, güneş, yıldızlar ve galaksiler, Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu çekim, denge ve düzen gibi fıtrat kanunlarına boyun eğip takdir edilen belirli yörüngelerinde dönerken ve Allah'ı (c.c.) sürekli hamd ile tesbih ederken,

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan başı boş bırakılacağını mı sanıyor? (Kiyâme, 36)

Fiziksel açıdan en güzel bir şekilde yaratılan, akıl ile bilinçlendirilen, ruhla sonsuzlaştırılan ve o güzelim cennete aday olan insan, Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu çekim, denge, düzen, kimya, fizik ve biyoloji gibi fıtrat kanunlarına tam teslimiyetle uyduğu gibi,

İrki, rengi ve dili ne olursa olsun, akıllı olup erginlik çağına eren, erkek ve kadın bütün insanların Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu şeriat kanunlarına da tam teslimiyetle uymaları zorunludur. Çünkü mahşer yerinde sadece şeriat kanunları geçerli olacak ve sorgulamayı Allah (c.c.) yapacak. İşte kim bu fâni dünyada şeriat kanunları doğrultusunda yaşarsa, orada yüzü gülecek ve sonuçta o güzelim cennete kavuşacak!..

Ya uymayanlar?

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Bir hanîf (ehl-i tevhid) olduğun halde yüzünü dine, Allah'ın fıtratına (tevhid dinine) çevir ki, O (Allah) insanları bu fıtrat üzere yarattı. (Rûm, 30)

Allah'ın (c.c.) takdir edip beyinsel yapılarına yüklediği programın (içgüdülerinin) yani doğal yaşam koşullarının dışına çıkan hayvanların dengeleri bozulduğu gibi,

Gönül ve ruh gibi içgüdüleri İslâm fıtratı üzere yaratılan insanlar da, İslâm fıtratının ve şeriat kanunlarının dışına çıkınca mânevî dengeleri bozulur. Sonra gönül darlığı, sıkıntı ve huzursuzluk derken ruhsal bunalıma dönüşür.

ŞİÎLİK (ALEVÎLİK)

Yüce Allah buyuruyor:

Kim kendisine doğru (hak) yol belli olduktan sonra Peygamber'e karşı çıkar (dışlar) ve mü'minlerin yolundan başka bir yola saparsa, onu saptığı yolda bırakırız ve cehenneme atarız, o ne kötü gidilecek bir yerdir. (Nisâ, 115)

Abdullah İbni Sebe adında yahudi asıllı bir ajan, Hz. Osman'ın halifeliği döneminde Yemen'den Medine'ye geldi ve müslüman olduğunu söyleyip Hz. Osman'a yaklaşmaya çalıştı. Hz. Osman'dan yüz bulamayınca gizlice onun aleyhinde çalışmaya ve halifelik Hz. Ali'nin hakkıydı diye halkın arasına fitne tohumları saçmaya başladı.

Her sapıklık hareketi taraftar bulduğu gibi Abdullah İbni Sebe'nin başlattığı sapıklık hareketi de taraftar buldu ve saçtığı fitne tohumları zamanla silahlı ayaklanmaya dönüştü. İsyancılar Medine'ye gelip Hz. Osman'ın sarayını bastılar ve Hz. Osman'ı Kur'an okurken şehit ettiler.

Ne yazık ki, Hz. Osman'ın şehit edilip Hz. Ali'nin halife seçilmesi ile de bu sapıklık hareketi sona ermedi. Sıffîn'de Hz. Ali ile Hz. Muâviye arasın-

daki savaş ile başlayan Hz. Ali taraftarlığı adı altındaki sapıklık hareketi, kıyâmete kadar sürecek olan siyâsî bir mücadeleyle dönüştü.

Hz. Ali'nin şehit olmasından sonra halife olan oğlu Hz. Hasen, sadece müslüman kanı akmasın ve Abdullah İbni Sebe'nin başlattığı fitne sona ersin diye tüm halifelik haklarını Hz. Muâviye'ye devretti ve kendisi halifelikten çekilip Medine'ye yerleşti.

Ancak Hz. Hasen'in halifelikten çekilmesinden sonra da durmayan ve için için kaynayan bu hareket, zamanla Hz. Ali'nin ve onun soyunun etrafında odaklanan farklı bir inanç sistemine (mezhebe) dönüştü ve şiîlik (alevîlik) adını aldı.

Şiîler sonra kendi aralarında Keysâniyye, Muhtâriyye, Hişâmiyye, Zeydiyye, İmâmiyye, Kâmiyye, Benâniyye ve İsmâiliyye adı altında pek çok fırkalara ayrıldılar ve bazıları ilk üç halife ile sahâbeler konusunda çok aşırı taşkınlık yaptılar.

Şiî inancının odak noktası Hz. Ali olmakla birlikte, her fırkanın Hz. Ali hakkındaki görüş ve inancı farklıdır. Bazıları Allah (c.c.) Kur'an'ı Hz. Ali'ye göndermişti ancak Hz. Cebrâil yanılarak onu Hz. Muhammed'e götürdü, yani Peygamberlik Hz. Ali'nin hakkı derken,

Şiîlerden Ehl-i sünnete en yakın olanı Yemen'deki Zeydiyye fırkasıdır. Taifîliyye de denilen bu fırka, Hz. Ali'nin sahâbelerin en üstünü olduğuna inanmakla birlikte, üst varken astın da halife olacağına inandıkları için, Hz. Ebû Bekir'in, Hz. Ömer'in ve Hz. Osman'ın halifeliğini de kabul eder ve sahâbelerden hiç birinin hakkında çirkin sözler söyleyip hakaret etmezler.

Şiî fırkalarından Ehl-i sünnete en uzak olanı ve en sapığı ise (hâşâ!) Hz. Ali tanrıdır, çünkü Allah (c.c.) ona hulûl etmiştir (girmiştir) diye Hz. Ali'yi ilâhlaştıran “Galat-ı şîa” fırkasıdır.

Şiîlerden Sebeiyye fırkası ise “İbni Mülcem Hz. Ali'yi öldürmedi, şeytan Hz. Ali'nin şekline girmişti, o şeytanı öldürdü. Hz. Ali bulutların içindedir, gök gürlemesi onun sesidir ve şimşek onun kamçıdır” diye peri masalına benzer bir efsâneyle inanır ve gök gürleyince, “Ey Emîr-el-Mü'minîn sana selâm olsun” derler.

Günümüzde en yaygın olanı, İran'daki Safevî Devleti zamanında güçlenip çoğalan “İmâmiyye” fırkasıdır. İmâmiyye inancına göre îmanın şartlarından biri de on iki imama inanmaktır. Onlara göre bu on iki imam yani Hz. Ali, Hz. Hasen, Hz. Hüseyin, Hz. Zeynelâbidîn, Hz. Muhammed Bâkır, Hz. Câfer-i Sâdık, Hz. Mûsâ Kâzım, Hz. Muhammed Cevvâd Takî, Hz. Ali Nakî, Hz. Hasen bin Ali Askerî ve Hz. Muhammed Mehdî peygamberler gibi hata ve yanlıştan korunmuş ma'sûmdurlar.

Yine İmâmiyye inancına göre, kabirde Rabbin kimdir? Dinin nedir? ve Peygamberin kimdir? gibi sorulardan sonra “İmamın kimdir?” diye sorulacak ve “İmamım Ali'dir” diyenler kurtulacak. Sırat Köprüsünü de sadece dünyada iken imamları tanıyan ve onlara itaat edenler geçecek.

İmamlık yani halifelik Hz. Ali'nin hakkı iken, onun hakkını gasp ettiler diye Hz. Ebû Bekir'e, Hz. Ömer'e, Hz. Osman'a ve sahâbelerin pek çoğuna düşman olan ve onların Peygamberimiz (s.a.v.) den rivâyet ettikleri hadîs-i şerifleri kabul etmeyen şiîlerin fıkıh konusunda da dört mezhebin dışında farklı uygulamaları vardır.

Şöyle ki: Abdest alırken çıplak ayakları üzerine mesh ederler. Mut'a nikâhını yani belirli bir süre için geçici evliliği kabul ederler. Ezan okurken “Eşhedü enne Muhammeden Resûlüllah” tan sonra “Eşhedü enne Aliyyen veliyullah” ve “Hayye ale'l-felâh” tan sonra “Hayye alâ hayri'l-amel” derler. Ayrıca Kerbelâ toprağından yapılmış “türbet” ya da “mühür” denilen bir şe-yin üzerine secde etmeyi daha faziletli sayarlar.

Kütüb-i sitte denilen Buhârî, Müslim, Tirmizî, İbni Mâce, Nesâî ve Ebû Dâvud'daki en sahih hadîs-i şeriflerden pek çoğunu, inançları ile ters düş-tüğü için kabul etmezler.

Şah İsmail ve şiîliğin yayılışı

Saldırgan, yayılmacı ve çok katı bir şiî olan Şah İsmail, Safevî Devletinin başına geçince şiîliği yaymak için komşu devletlere saldırdı ve işgal ettiği yer-lerdeki Ehl-i sünnet âlimlerini kılıçtan geçirip halkı zorla şiî yapmaya başladı.

İşgal ettiği Şirvan, Azerbeycan, Kirman, Kazaran ve Bağdat'da bütün Ehl-i sünnet âlimlerini kılıçtan geçirip halkı zorla şiî yapan Şah İsmail, sonra Anadolu'ya yöneldi ve Erciş, Ahlat, Bitlis, Elbistan ve Diyarbekir'i ele geçirip bütün Ehl-i sünnet âlimlerini kılıçtan geçirdi ve halkı da kılıçların gölgesinde zorla şiî (alevî) yaptı.

Şah İsmail işi azıtınca ve şiîlik Orta Anadolu'ya doğru yayılmaya baş-layınca, yeryüzünde Ehl-i sünnetin tek hâmisi (koruyucusu) olan Osmanlı Padişah'ı Yavuz Sultan Selim Han (r.a.) derhal harekete geçti ve 2 bin 500 km'lik sarp yolları güçlüklerle aşırıp Çaldıran Ovasına geldi.

Çok yorgun ve yarı aç olan Osmanlı Ordusu ile Şah İsmail'in Ordusu arasında 1514 yılı 23 Ağustos günü Çaldıran Ovasında çok büyük bir sa-vaş oldu ve aynı gün Osmanlı Ordusunun kesin zaferiyle sonuçlandı.

Çok onurlu ve acımasız kanlı bir diktatör olan Şah İsmail, tacını, tahtını, bütün değerli eşyalarını ve çok sevdiği eşi Taçlı Hatun'u savaş alanında bırakıp kaçtı ve canını güçlüklerle kurtardı.

Bir günde Şah İsmail'in güçlü ordusunu mağlup eden ve kesin bir zafer kazanan Yavuz Selim Han (r.a.), muzaffer bir komutan olarak Tebriz'e girdi ve bir hafta kadar orada kaldı. Cuma günü Tebriz'de Ehl-i sünnet inancına göre hutbe okundu ve ardından cuma namazı kılındı.

Allah (c.c.) Yavuz Selim Han'dan ve askerlerinden razı olsun ve kabirleri cennet bahçesi olsun. Eğer o günün koşullarında sarp dağları ve 2 bin 500 km'lik yolu aşmayı göze almasalardı, aç ve yorgun oldukları halde düşmanla kıyasıya savaşımasalardı,

Ortadoğu ve Anadolu'nun tamamı kılıçların gölgesinde zorla şiî (alevî) olur, Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Zübeyr, Hz. Talhâ ve Hz. Âişe gibi cennetle müjdelenen ve dinin temel taşları olan sahâbelere sövölüp hakaret edilirdi.

ŞİRK VE MÜŞRİKLER

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz Allah, kendisine şirk (ortak) koşulmasını asla bağışlamaz, bunun dışındaki (günah) ları dilediği kimseler için bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa, kesinlikle (haktan) uzak bir sapıklığa düşmüştür. (Nisâ, 116)

Tevhidin (tek Allah inancının) karşıtı olan şirk, canlı ya da cansız varlıkları, ölü ya da diri insanları Allah'a ortak koşmak, yani Allah'tan (c.c.) başka varlıkları kutsallaştırıp onlara tapınmak demektir. Örneğin, ölü ya da diri kimselerin heykellerini kutsallaştırıp, onların önünde tören ya da saygı duruşu adı altında tapınmaya **şirk** ve şirk koşana da **müşrik** denir.

Madde ve madde ötesi, canlı ve cansız bütün varlıkları yaratan, yerlerin ve göklerin tek egemeni olan Allah'ı (c.c.) bırakıp da, O'nun yarattığı âciz varlıklara tapınmak, haktan çok uzak bir sapıklık, hatta akıl ve mantıkla bağdaşmayan bir çılgınlık olduğundan,

Âyet-i kerîmede “Allah, kendisine şirk (ortak) koşulmasını asla bağışlamaz, bunun dışındaki (günah) ları dilediği kimseler için bağışlar” buyruluyor.

Ancak!

Kim dünyada Allah'ın (c.c.) pişmanlık yasasından yararlanmak ister ve şartlarına uygun bir şekilde cân-ı gönülden ve samimiyetle tevbe ederse, hiç kuşkusuz Allah (c.c.) kendisine şirk (ortak) koşan müşriklerin tevbelerini de kabul eder ve onların günahlarını da bağışlar.

Kim de dünyada Allah'ın (c.c.) pişmanlık yasasından yararlanmak istemez ve tevbe etmeden müşrik olduğu halde ölürse, işte Allah (c.c.) onları asla bağışlamaz ve en yakınları peygamber bile olsa, hiç kimsenin onlara şefâat etmesine izin vermez.

Şirk ve zulûmat

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Lokman oğluna öğüt vererek: “Ey yavrucuğum! Allah'a şirk (ortak) koşma! Çünkü şirk, (Allah'a ortak koşmak) büyük bir zulûmdür, demişti. (Lokman, 13)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zulûmden şiddetle sakının. Çünkü zulûm, kıyâmet günü zulûmat (karanlık) tır. (Müslim)

Her çeşit haksızlıklara, baskılara ve hak sahiplerine haklarını vermeye **zulûm** ve zulûm edene de **zâlim** denir. Zâlimler zulmettikleri kimse-lerin dünyalarını kararttıkları gibi Allah (c.c.) de onların âhiretini karartacak ve onlar âhiret âleminde zifiri karanlıklar içinde kalacaklar.

Allah'ın adâleti çok hassas dengelere dayandığından, âhiretteki karanlıklar yapılan zulûmlerle orantılı olacak ve en büyük zulûm Allah'a (c.c.) şirk koşmak olduğundan, müşrikler kabirlerinde, mahşerde ve Sırat Köprüsünde korkunç karanlıklarda kalacak ve hak ettikleri cezaları görecekler.

Peygamberimiz'e (s.a.v.) hangi günah daha büyüktür? diye soruldu.

“Seni yaratmış olduğu halde, Allah'a şirk koşmandır” buyurdu. (Müslim)

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Andolsun ki, sana ve senden önceki (peygamber) lere vahyolundu ki, eğer sen (bile bana) şirk koşarsan, elbette amelin (ibâdetlerin) boşa gider ve (âhirette) zarara uğrayanlardan olursun. (Zümer, 65)

Allah'ın (c.c.) habibim dediği ve âlemlere rahmet olarak gönderdiği Peygamberimize (s.a.v.) “Eğer sen (bile bana) şirk koşarsan, elbette amelin (ibâdetlerin) boşa gider ve (âhirette) zarara uğrayanlardan olursun” buyurması, Allah'a şirk (ortak) koşmanın korkunç boyutlarını gösteren en şiddetli tehdit ve en büyük uyarıdır.

Allah'a (c.c.) şirk koşmanın dışında hiçbir günah, yapılan amellerin (ibâdetlerin) sevabını boşa çıkarmadığı yani iptal etmediği halde, sadece Allah'a (c.c.) şirk koşmanın bütün ibâdetlerin sevabını boşa çıkarması, gerçekten çok düşündürücü ve ürperticidir.

Şirke bulaşmayanlar

Yüce Allah buyuruyor:

Îman edip de inançlarına zulüm (şirk) karıştırmayanlar, işte (âhirette) güven onların (hakki) dır ve doğru yolda olanlar da onlardır. (En'âm, 82)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ümmetimin (Allah'a) şirk koşması, kara taşın üzerindeki karıncadan daha gizlidir. (Tirmizî)

Allah **bir** diye inananlar ve Allah **bir** inancına bağlı kalıp hiçbir şeyi Allah'a (c.c.) şirk koşmadan îmanlarını tertemiz koruyanlar, ölüm ânında, kabirde, mahşerde ve Sırat'ta hiçbir şeyden korkmadan güven içinde olacaklar ve sonuçta o güzelim cennete kavuşup ebedî mutlu olacaklar.

Ancak şirk, "Kara taşın üzerindeki (kara) karıncadan daha gizli" olduğundan, şirk konusunu çok iyi bilmemiz ve dinde ihlâslı, samimi olmamız gereklidir. Aksi halde sevap işleyeyim derken günaha girebilir, hatta Allah (c.c.) korusun farkında olmadan şirke bulaşmış olabiliriz.

Gizli ve açık her çeşit şirkten kaçınıp îmanımızı koruyabilmemiz için her gün beş vakit namazda Allah (c.c.) ile yaptığımız "**İyyâ'ke na'budü ve iyyâ'ke nesteîn**" (ancak sana ibâdet eder ve ancak senden yardım isteriz) sözleşmesine bağlı kalalım, sadece O'na ibâdet edelim ve sadece O'ndan yardım isteyelim.

Filân türbeye gidersen sağlığına kavuşursun, filân türbeye gidersen evlenirsin, filân türbeye gidersen işe girersin ve filân türbeye gidersen çocuğun olur gibi İslâm inancına ters düşen kulaktan duyma söylemleri bırakalım ve her şeyi bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'tan (c.c.) isteyelim.

Unutmayalım!

Îmanın temel ilkelerinden biri de, hayır ve şerrin Allah'ın (c.c.) takdiri ile olduğuna inanmaktır. Filân evliyânın ya da filân şeyhin himmeti ile evlendim, mal, mülk sahibi oldum, sağlığıma kavuştum ya da filân kazadan hafif bir şekilde kurtuldum gibi sözler,

"**İyyâ'ke na'budü ve iyyâ'ke nesteîn**" sözleşmesine aykırı olduğu gibi ayrıca bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ın (c.c.) mutlak egemenliğine de ters düştüğünden, hâşâ! Allah'ı (c.c.) devre dışı bırakıp bu âlemleri başkaları yönetiyormuş gibi algılamalara neden olduğundan çok sakıncalıdır.

ŞÜKÜR

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, biz Âdemoğullarını (insanı) üstün, saygın kıldık. Karada ve denizde taşıtlara bindirdik, onları en temiz gıdalarla rızıklandırdık ve onları yarattığımız varlıkların çoğundan üstün kıldık. (İsrâ, 70)

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhüma diyor ki:

Bütün hayvanlar eğilerek ya da sürünerek yürürken, iki ayağı üzerinde dimdik yürüyen tek varlık insandır. Bütün hayvanlar eğilerek ağızları ile yerken, oturduğu yerde yiyeceğini eli ile ağzına götürerek yiyen tek varlık insandır. (Tefsîr-i Hâzen)

Allah'ın (c.c.) bizi fiziksel açıdan en güzel bir şekilde yaratması, tüysüz ve kılsız deri tabakası ile bedenimizi ambalajlaması, akıl ile bilinçlendirip ruh ile sonsuzlaştırması ve yeryüzüne halife yapıp bütün hayvanların üzerine egemen kılması, şükretmemiz için yeterli değil mi?

Evcil hayvanlar insanların artıklarını, sokak kedileri ve köpekleri çöp bidonlarına atılan kupkuru ekmek parçalarını ve etçil hayvanlar yakaladıkları avlarını ya da kokuşmuş kanlı leşleri çiğ çiğ yerken, en güzel ve en temiz gıdaları yıkayıp pişirdikten sonra tertemiz tabakların içinde ve oturduğumuz yerde elimizle ağızımıza götürerek yememiz, şükretmemiz için yeterli değil mi?

Milyonlarca bitki ve hayvan türlerini sadece dünyadaki denge-düzenin gereği ya da birbirlerinin ve insanların yararı için yaratan Allah (c.c.), akıl ile bilinçlendirdiği ve ruh ile sonsuzlaştırdığı insanları o güzelim cennete aday olarak yaratması, şükretmemiz için yeterli değil mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Hani Rabbiniz size: “Eğer şükrederseniz, elbette size (nimetlerimi) arttırırım. Eğer nankörlük ederseniz hiç kuşkusuz azabım da çok şiddetlidir” diye buyurmuştu. (İbrahim, 7)

Nimetlerin artması için sadece çok çalışmak yeterli değil, şükür etmek de gereklidir. Çünkü nimet hazineleri şükür musluğuna ve şükür musluğu da Allah'ın (c.c.) kesin iradesine bağlıdır. Eğer kul, şükür yerine “ben kazandım” diye nankörlük ederse ve Allah (c.c.) de musluğu kısarsa, kuluna öyle hastalıklar verir ki, zavallı çok çalıştığı halde hem az yer hem de istediğini yiyemez. Eğer kul nimetleri Allah'tan bilip şükrederse ve Allah (c.c.) de musluğu açarsa, az çalıştığı halde hem bol yer hem de istediğini yer.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Gerçek) mü'minin işi ne hoştur. Çünkü onun her hali kendisi için hayırdır. Bu tür özellik de sadece mü'minlere mahsustur. Eğer sevinçli bir durumla karşılaşırsa şükreder; bu onun için hayırlı olur. Eğer başına bir zarar gelirse sabreder; bu da onun için hayır olur. (Müslim)

Gönlü uyanık bilinçli mü'min olmak ve Âşık Yunus gibi “Lütfun da hoş, kahrın da hoş” diye kadere teslim olup Allah'tan her gelene razı olmak, gerçekten ne güzel, ne hoş bir şey! Sevinçli bir durumla karşılaşınca ve bol nimetlere kavuşunca bunlara şükretmek, başına bir zarar gelince ve olumsuz şeylerle karşılaşınca bunlara sabretmek ve hiç geri adım atmadan mânevî yolculuğa devam etmek, gerçekten ne güzel, ne hoş bir şey!

Îman, çift kanatlı bir kuş gibidir. Kuş tek kanadı ile uçamadığı gibi mü'min de sadece sabır ya da sadece şükür kanadı ile uçamaz ve amacına ulaşamaz. İşte bu nedenle Allah (c.c.) her kulunu mutlaka bazen bol nimetler verip şükürle, bazen de felâketler verip sabırla imtihan eder ve sonuçta imtihanı kazananlar şükür ve sabır kanadı ile uçup cennete giderler.

Amelî (fiilî) şükür

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Dâvud ailesi! Amelî (fiilî) şükür edin. Kullarımdan şükredenler ne azdır. (Sebe, 13)

Hız. Dâvud ile oğlu Hız. Süleyman'a saltanat (devlet başkanlığı) ile birlikte pek çok nimetler veren Allah (c.c.) şöyle buyurdu: “Ey Dâvud ailesi! Amelî (fiilî) şükür edin”. Yani çok şükür ve elhamdülillah gibi sözlü şükürlerin dışında, organlarınızı yaradılış amacı doğrultusunda kullanarak, günahlardan sakınarak ve ibâdetlerinizi düzenli bir şekilde yaparak amelî şükür de yapın buyurdu.

Allah'ın (c.c.) lütfettiği nimetlerden sadece damak tadı değil bütün organlar yararlanır. Bu nedenle gözünü harama bakmaktan, kulaklarını çirkin söz ve müzik dinlemekten, dilini yalan söz ve dedikodudan ve ellerini harama sürmekten korumayan ve ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapmayan kimse, sadece karnını tıka basa doyurunca çok şükür ya da elhamdülillah demekle gerçek anlamda şükretmiş olmayacağından,

Allah (c.c.): “Kullarımdan şükredenler ne azdır” buyurarak, gerçek anlamda ve tüm organları ile şükredenlerin her dönemde az olduğunu vurgulamaktadır.

Şükreden toplumlar helâk olmaz

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer siz (Allah'a) îman eder ve (O'nun verdiği nimetlere) şükreder-seniz, Allah size neden azap etsin ki! Allah şükredenlerin mükâfatını verici ve her şeyi bilicidir. (Nisâ, 147)

Şükürle îman bazen eş anlamda kullanılır. Çünkü şükürün gerçek anlamı, nimeti veren Allah'ı (c.c.) bilmek ve tam bir teslimiyetle O'na kulluk etmektir. Yeryüzünü ve atmosferi güneş enerjisi ile çalışan ve doğal gıda üretimi yapan bir fabrikaya dönüştüren, ölü topraklardan çeşitli bitki, sebze ve meyve türleri yaratan ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ı (c.c.) bilenler,

Sayıları az olsa da gerçek anlamda inanan ve gerçek anlamda şükreden bilinçli kullar oldukları için, Allah (c.c.) mükâfatlarını verecek ve o güzelim cennette onları sürekli konuk edecektir.

ŞÜKÜR SECDESİ

Yeni bir nimete kavuşan, hastası şifa bulan, evlenen, ev alan, işe giren, iş yeri açan, çocuğu olan, hasretine kavuşan ya da korktuğu bir felâketten kurtulan kimsenin şükür secdesi yapması, İmâm-ı Ebû Yusuf ile İmâm-ı Muhammed'e göre müstehab ve İmâm-ı Şâfiye göre de sünnettir.

Şükür secdesi yapacak olan kimse abdestli olarak Kibleye döner ve tilâvet secdesinde olduğu gibi ellerini kaldırmadan **Allahu Ekber** diye tekbir alır ve doğruca secdeye gider. Secde de önce **Elhamdülillâh** diye Allah'a (c.c.) hamd ü senâ eder, sonra diğer secdelerde olduğu gibi **Sübhâne Rabbîyel a'lâ** (Yüce Rabbimi ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan tenzih ederim) diye, dilediği kadar Allah'ı (c.c.) tesbih, tenzih eder. Sonra tekrar tekbir alıp ayağa kalkar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kulun Rabbine en yakın olduğu hali, secde halidir. (Müslim-Nesâî-Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sen çok secde etmeye devam et. Çünkü senin Allah için yaptığın her secdene karşılık, Allah seni bir derece yükseltir ve bir günahını siler. (Müslim-Tirmizî-Nesâî-Ebû Dâvûd)

TA'DİL-İ ERKÂN

Ta'dîl-i erkân ne demektir?

Namazın rükunlarını birbirine eşit ve denk bir şekilde yapmaya **ta'dîl**, namazın içindeki farzlara **rükun** ve çoğuluna **erkân** denir. Ta'dîl-i erkân namazın farzlarından ya da vâciplerinden olduğu halde ne yazık ki genelde bilinmiyor, bilinmediği için uygulanmıyor ve namazlar eksik kalıyor.

İmâm-ı Şâfi ile İmâm-ı Yusuf'a göre namazı ta'dîl-i erkân ile kılmak farzdır. Bu iki büyük müctehidin ictihadına göre ta'dîl-i erkânsız namaz kılan kimse namazın farzlarından birini terk ettiği için namazı geçersizdir ve iâdesi yani tekrar kılması farzdır.

İmâm-ı A'zam ile İmâm-ı Muhammed'e göre de namazı ta'dîl-i erkân ile kılmak vâcibdir. Bu iki büyük müctehidin ictihadına göre namazda unutarak ta'dîl-i erkânı terk eden kimsenin sehiv yani yanılğı secdesi yapması vâcib, kasten terk eden kimsenin ise namazı iâde etmesi vâcibdir.

Ta'dîl-i erkân nasıl yapılır?

Namazın içinde beş yerde ta'dîl-i erkân vardır; 1-Rükûda 2-Kavmede 3-Birinci secdede 4-Celsede 5-İkinci secdede. Namazı ta'dîl-i erkân ile güzelce kılabilmek için,

Rükû ve secdelerde acele etmeyip âzâların tam sakinleşmesini beklemeli ve en az bir defa tesbih edecek kadar beklemelidir. Rükûdan doğrulup ayağa kalkmaya **kavme** ve iki secde arasında biraz oturmaya da **celse** denir. Kavmede acele etmeyip ayakta biraz dimdik durmalı ve celsede de biraz oturup iki secdeyi hemen peşi peşine yapmamalıdır.

Daha fazla yük taşıyacağı için, çok katlı binaların direkleri daha kalın demirlerle ve daha kaliteli betonlarla güçlendirildiği gibi, dinin direği olan ve dini taşıyacak olan namazın da ta'dîl-i erkân ile daha fazla güçlendirilmesi zorunludur. Aksi halde binalar çöktüğü gibi din de çöker ve altında kalan insanların hem mânevî hayatı hem de gelecekleri söner.

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Bir kişi mescide gelip namaz kıldı, sonra Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına geldi ve ona selâm verdi. Peygamberimiz (s.a.v.) selâmına mukâbelede bulunduktan sonra:

“Kalk ve namaz kıl, çünkü sen namaz kıldın” buyurdu.

O kişi dönüp yeniden namaz kıldı, sonra tekrar Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına geldi ve selâm verdi. Peygamberimiz (s.a.v.) yine:

“Kalk ve namaz kıl, çünkü sen namaz kıldın” buyurdu ve bu iş üç defa tekrarlandı.

Üçüncü de o kişi:

“Seni hak Peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki, ben daha güzelini bilmiyorum, sen bana öğretir misin?” dedi. Bunun üzerine, Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Namaza kalktığın zaman önce güzelce abdestini al. Sonra Kible'ye dön, tekbir al ve sonra Kur'an'dan bildiklerinden kolayına geleni oku. Sonra tatmin (âzâların sâkin) oluncaya kadar rükû yap. Sonra rükûdan kalk ve (âzâların sâkin oluncaya kadar) dimdik ayakta dur. Sonra tatmin oluncaya kadar secde yap, sonra secdeden kalk ve tatmin oluncaya kadar (iki secde arasında) otur. Sonra namazlarının hepsini bu şekilde kıl. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Tirmizî-Nesâî-İbni Mâce)

Adı Hallâd İbni Râfi olan bu kişi ya yeni müslüman olduğu ya da uzak-tan Medine'ye geldiği için diğer sahâbeler gibi namazı ta'dîl-i erkânı ile güzelce kılmasını bilmiyordu.

Daha fazla yük taşıyacağı için çok katlı binaların direkleri daha kalın demirlerle ve daha kaliteli betonlarla güçlendirildiği gibi dinin direği olan ve dini taşıyacak olan namazın da ta'dîl-i erkânla güçlendirilmesi gerektiğinden,

En büyük mânevî eğitimci olan Peygamberimiz (s.a.v.) iki defa, “Kalk ve namaz kıl, çünkü sen namaz kıldın” buyurduğu halde yine aynı şekilde namaz kıldığını görünce ve üçüncüde “Ben daha güzelini bilmiyorum” diye itiraf edince, ta'dîl-i erkân ile nasıl namaz kılacağını ayrıntıları ile anlattı ve “Sonra namazlarının hepsini bu şekilde kıl” buyurdu.

TAHİYYETÜ'L-MESCİD NAMAZI

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz mescide girdiği zaman, iki rek'at namaz kılmadan oturmasın. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Tirmizî-Nesâî)

Sözlükte tahiyye, selâmlamak demektir. Evlere girerken oturmadan önce selâm verildiği gibi mescide girildiğinde de oturmadan önce iki rek'at tahiyyetü'l-mescid namazı kılmaya mescidi selâmlama denir ve bu mescidin hakkıdır.

Yukarıdaki hadîs-i şerîfin râvisi Ebû Katâde (r.a.) bir gün mescide gittiğinde, Peygamberimizi (s.a.v.) ashâbının arasında otururken görünce o da hemen oturdu. Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.): “Namaz (tahiyyetü'l-mescid) kılmaya ne engel oldu?” diye sordu. Ebû Katâde:

“Ya Resûlallah! Seni ashâbınla otururken görünce ben de oturdum” deyince,

“Sizden biriniz mescide girdiği zaman, iki rek'at namaz kılmadan oturmasın” buyurdu ve Ebû Katâde'ye, kalkıp iki rek'at namaz kılmasını emretti.

Hanefî'ye göre, mescide giren kimsenin kerâhat vakitleri dışında oturmadan önce iki rek'at tahiyyetü'l-mescid namazı kılması müstehabdır, kerâhat vakitlerinde kılınması ise mekruhtur.

Şâfi'ye göre kerâhat vakitleri dâhil, mescide giren kimsenin her zaman oturmadan önce iki rek'at tahiyyetü'l-mescid namazı kılması sünnettir.

Ezan okunduktan sonra ya da ezan okunurken mescide giren kimse, eğer **oturmadan** önce vaktin sünnetini ya da vaktin (akşam namazının) farzını kılsa, hem kıldığı namazın hem de tahiyyetü'l-mescid namazının sevabını alır.

Namaz vakitlerinin dışında da olsa mescid ve camileri ziyaret eden kimselerin, Hanefî'ye göre kerâhat vakitlerinin dışında, Şâfi'ye göre her zaman tahiyyetü'l-mescid namazı kılmaları gereklidir.

Hanefî'ye göre kerâhat vakitlerinde mescidlere girenler **“Sübhânallâhi velhamdülillâhi velâ ilâhe illallâhü vallahü ekber”** gibi tesbihatlar yaparlarsa, tahiyyetü'l-mescid sevabını alırlar.

TAKVÂLIK

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz Allah katında en değerli olanınız, en takvâ olanınızdır. (Hucurât, 13)

Takvâlık ne demektir?

Vikâye kökeninden gelen takvâ, korunmak, sakınmak ve korkmak demektir. Sağlık sorunları ya da başka nedenlerle değil, sadece Allah (c.c.) korkusu ile her çeşit günahlardan ve şüpheli şeylerden kaçınıp ibâdetleri bilinçli ve düzenli bir şekilde yapmaya **takvâlık** ve takvâ sahibi olanlara da **müttekî** denir.

Doğum, ölüm, kıyâmet ve kıyâmetten sonra yeniden dirilip mahşer yerinde sorgulanma gibi insanları aşan olayların, gerçekten ve sadece Allah'ın (c.c.) takdirine bağlı olduğuna inananlar, her çeşit günahlardan, hatta şüpheli şeylerden titizlikle kaçınıp ibâdetlerini düzenli bir şekilde yaparlar. İşte bunlar Allah (c.c.) katında en değerli insanlardır.

Yazın kısa gecelerde insanlar uyurken sabah namazına kalkarlar, kışın karda, tipide soğuk su ile abdest alanlar, Allah'tan (c.c.) korkarak en yakınları bile olsa sazlı-cazlı düğünlere gitmeyenler, evlerde haremlilik-selâmlık uygulayıp kadın-erkek bir arada oturmayanlar ve el zinasından sakınmak için yabancı kadınlarla el sıkışmayanlar... İşte bunlar Allah (c.c.) katında en değerli insanlardır.

Türbanlı diye okul kapısında tartaklananlar, devletin polisi kullanılarak derslere alınmayanlar, başı örtülü olduğu ya da namaz kıldığı için fişlenip işten atılanlar... Ancak bu tür baskılara boyun eğmeyip başlarını açmayanlar, namazlarını bırakmayanlar ve dininden tâviz vermeyenler... İşte bunlar Allah (c.c.) katında en değerli insanlardır.

Kalp takvâlığı

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçek böyledir. Kim Allah'ın şeâirine (kanunlarına) saygı gösterirse, kuşkusuz bu kalplerin takvâsındandır. (Hac, 32)

Bir kimsenin kişisel çıkarları ile Allah'ın (c.c.) kanunları çatışsa bile, kişisel çıkarlarına Allah'ın (c.c.) kanunlarını tercih etse ve gönülden saygı duyup onları uygularsa, işte bu kalp takvâlığının yani inanç ve îmanının kalbinin derinliklerine yerleştiğinin açık belirtisidir.

Yüce Allah buyuruyor:

(Kalbi) takvâyaya erenler var ya, onlara şeytan tarafından bir vesvese dokunduğunda (dinin temel ilkelerini) hatırlayıp hemen gerçeği görürler. (A'râf, 201)

Nâs Sûresinin son âyetinde, şeytanlardan bir kısmının cinlerden (görünmeyen) ve bir kısmının da insanlardan (görülen) şeytanlar olduğu bildiriliyor. Gözle görülmeyenler cinnî şeytanlar elektrik akımı gibi damarlarımızda dolaşıp kalplerimize sürekli olumsuz vesveseler verirken,

Gözle görülen insan şeytanları da çağın teknolojisinden yararlanıp, radyo, televizyon ve internet aracılığı ile insanlara din adına dinsizliği aşılarmaya ve sapık görüşlerini yaymaya çalışıyorlar.

Ancak!

Kalpleri takvâya erenler yani din duygusu ve Allah korkusu kalplerine yerleşenler var ya! İşte onlara ne görülmeyen cin şeytanları ne de ekranlarda görülen insan şeytanları kesinlikle bir zarar veremez ve onları dinin temel ilkelerinden koparıp saptıramaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz Allah sizin bedenlerinize, sûretinize (fiziksel şeklinize) ve amellerinize (işlerinize) değil, kalplerinize bakar. (Müslim)

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) üç defa göğsüne işaret ederek “Takvâ buradadır” buyurdu. (Müslim)

Her insanın göğüs boşluğunda ve sol akciğerin oyuk kısmında çam kozalağı şeklinde adına yürek denilen bir kalbi vardır. Bedenimizin motoru olan ve potasyum atomunun kanda erimiş elektronları ile çalışan bu kalbin görevi, bedenin her tarafına kanı yani taze hayatı pompalamaktır.

İnsanlarda “kalb-i hakikî” (gönül) denilen bir de mânevî kalp vardır. İşte insanın özü ve mânevî kimliği gönül denilen bu kalb-i hakikîdir. Çünkü Allah'a inanıp mü'min olan ya da inkâr edip kâfir olan gerçekte bu gönüldür. Bir kimseyi seven ya da nefret eden de bu gönüldür. Daralınca sıkılan, bunalıma giren ve kırılgan olan da bu gönüldür. Allah'ın (c.c.) zikri ile tatmin olup huzur bulan ve mutlu olan da bu gönüldür.

İnsanın özü ve kalıtsal kimliği gönül olduğundan, atalarımız “Kırma kimsenin kalbini (gönlünü) çünkü yapacak ustası yok” demişler. Gelecekte kalp nakli yapılması marketten bir şey almak kadar kolay bile olsa gönül nakli yapılamadığından, kalbi değişenlerin onuru, benliği, sevgisi, nefreti, kini ve inancı değişmez.

Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.): ***“Allah sizin bedenlerinize, sûretinize (fiziksel şeklinize) ve amellerinize (işlerinize) değil kalplerinize (gönüllerinize) bakar”*** buyuruyor ve ayrıca mübârek parmağı ile üç defa

göğsüne işaret ederek, “**Takvâ buradadır, takvâ buradadır, takvâ buradadır**” buyurarak, takvâlığın sözde, işte, görünüşte ve kıyafette değil, gönülde olduğunu vurguluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Haramlardan sakın, insanların en fazla ibâdet edeni olursun. Allah'ın senin için taksim ettiği rızka razı ol, insanların en zengini olursun. Komşuna iyilik et, gerçek mü'min olursun. Kendin için sevdiğini diğer insanlar için de sev, gerçek müslüman olursun. Bir de fazla gülme, çünkü fazla gülmek gönlü öldürür. (Ahmed İbni Hanbel-Tirmizî-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) bu hadîs-i şerîfinde, kalp takvâlığına erişebilme-miz için öncelikle her çeşit haramlardan sakınmamızı, Allah'ın (c.c.) taksim ettiği rızka razı olmamızı, komşularımızla iyi, güzel geçinmemizi ve kendimiz için sevdiğimiz şeyleri diğer insanlar için de sevmemizi tavsiye ediyor ve sonuçta, “Bir de fazla gülme, çünkü fazla gülmek gönlü öldürür” buyuruyor.

Takvâlığın mükâfatı

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Allah'tan korkarsa, (daraldığı zaman) Allah ona bir çıkış yolu lütfeder. Ve ona hiç beklemediği yerden (bol) rızık verir. (Talâk, 2-3)

Allah'tan (c.c.) korkup takvâca yaşayanlar, sınav gereği daraldıkları ve sebepler tükendiği anda Allah (c.c.) onlara çıkış yollarını açar ve onlara hiç beklemedikleri yerlerden bol rızıklar verir.

Yüce Allah buyuruyor:

İyi bilin ki, Allah'ın dostlarına hiç korku yoktur ve onlar mahzun da olmazlar. (Çünkü) onlar îman edip takvâ üzere yaşayanlardır. (Yunus, 62-63)

Her çeşit koşullarda dimdik ayakta durup îmanını koruyan ve sürekli takvâ üzere yaşayan Allah dostlarına, ölüm ânında, kabirde, mahşerde ve sıratla hiçbir korku yoktur ve onlar geçmişlerinden dolayı hüzünlenip mahzun da olmazlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz müttekîler (takvâ üzere yaşayanlar) cennetlerde ve pınar başlarında olacaklar.

(Onlara denilecek ki:) Oraya selâmetle ve güven içinde girin. (Hicr, 45-46)

Ölümü, âhireti unutup dünyada çılgınca günah işleyenler ve tevbesiz âhirete gidenler, korkunç cehennemde cayır cayır yanarken ve fokur fokur kaynayan hamîm suyunu içerken,

Dünyada her çeşit günahlardan titizlikle kaçınıp takvâ üzere yaşayanlar, o güzelim cennetlerde pınarların başında oturup bol bol yiyip içecek ve dünya anılarını konuşup doyasıya sohbet edecekler.

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbinizin bağışlamasına ve takvâ sahipleri için hazırlanmış olup, genişliği gökler ve yer kadar olan cennete koşun. (Âl-i İmrân, 133)

Takvâlığın mükâfatı doğrudan cennettir. Çünkü Allah (c.c.) yedi kat göklerden daha geniş olan cenneti takvâ sahipleri için hazırlamış ve hayaller ötesi güzelliklerle donatmıştır.

En küçük varlıklar olan atomun çekirdeğindeki protonları, nötronları ve hücrenin çekirdeğindeki genleri, DNA ları boşuna yaratmayan Allah (c.c.), yedi kat göklerden yani milyarlarca galaksiden daha büyük olan cennetleri hiç boşuna yaratır mı?

Bu nedenle Allah (c.c.), önce tevbe edip “Rabbinizin bağışlamasına ve takvâ sahipleri için hazırlanmış olup, genişliği (yedi kat) gökler ve yer kadar olan cennete koşun” buyuruyor.

Gelin, Allah'ın (c.c.) bu davetine **Lebbeyk** diye icâbet edelim ve takvâ sahipleri için hazırlanmış olan o güzelim cennet koşusuna biz de katılalım. Ayrıca peygamberler, siddıklar, şehitler, sâlihler ve müttekîler ile birlikte olmanın ruhsal ve mânevî feyzini yaşayalım!..

TEBÂREKE (MÜLK) SÛRESİ

Abdullah İbni Abbas radiyallahu anhüma diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) in ashâbından biri, (gece yolculuğunda) kabir olduğunu bilmeden bir kabrin üzerine çadırını kurup yatmış. Meğer orası bir insanın kabri imiş ve o kişi Mülk Sûresini okuyormuş ve sonuna kadar okuyup tamamlamış.

O kimse Peygamberimize (s.a.v.) geldi ve: Ya Resûlallah! Ben kabir olduğunu bilmeden bir kabrin üzerine çadırımı kurdum, baktım ki oradaki insan Mülk Sûresini okuyordu ve tamamladı. (Bunun üzerine) Resûlullah (s.a.v.) buyurdu ki:

“O (Mülk Sûresi) Mânia'dır, Münciye'dir; onu kabir azabından korur”. (Tirmizî)

Ölen kimse dünya hayatında iken hangi ibâdeti sürekli yapmış ve ondan ruhsal zevk almışsa, ölümünden sonra da ruhsal zevki katlanarak ona devam eder.

Her meyvenin maddî açıdan farklı tadı, rengi, kokusu ve özelliği olduğu gibi kuşkusuz her sûrenin ve her âyetin de mânevî açıdan farklı tadı, rengi, kokusu ve özelliği vardır. İşte Mülk Sûresinin özelliği de, **Mânia** (mâni olucu, engelleyici) ve **Münciye** (kurtarıcı) olup, sahibini kabir azabından korumasıdır.

Tirmizi'nin rivâyet ettiği bir hadîs-i şerifte, Peygamberimiz (s.a.v.) her gece yatmadan önce (yatsı namazından sonra), Mülk Sûresini okurdu.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Tebâreke sûresi, kabir azabına mâni (engel) olucudur. (Menâvî)

Tebâreke Sûresini her gece yatsı namazından sonra okuyanlar, kabirlerinde rahatça yatar ve azap olmazlar. Çünkü Tebâreke Sûresi onları kabir azabından korur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kur'an'da otuz âyet olan bir sûre vardır; o bir kişiye şefâat etti, sonuçta o kişi bağışlandı. O sûre: Tebârekellezî biyedihi'l-mülk'dür.

(Ebû Dâvûd-İbni Mâce-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kur'an'da sadece otuz âyet olan (yani kısa) bir sûre vardır ki, o (mahşerde) sahibini cennete koyuncaya kadar mücadele edecek. İşte o, Tebâreke'dir. (Taberânî)

Tebâreke Sûresi sahibini yani kendisini sürekli okuyanı sadece kabir azabından korumakla kalmayacak, Allah'ın (c.c.) izni ile mahşer yerine de gelecek ve sahibini zebânîlerin elinden kurtarıp cennete sokuncaya kadar mücadele edecek.

TEBUK SEFERİ

Medine'de kıtlık, kuraklık olduğu ve müslümanlardan çoğunun aç ve hasta olduğu konusunda kendisine bilgiler ulaşan Bizans İmparatoru Heraklius, Medine'ye saldırıp yakıp yıkmak ve bütün müslümanları toptan imhâ etmek için hicretin 9. yılında Şam'da 40.000 kişilik bir ordu hazırladı.

Durumu haber alan Peygamberimiz (s.a.v.) derhal savaş hazırlığına başladı, gereken önlemleri aldı, herkesin bu savaşa katılmasını ve durumu iyi olanların maddî yardım da yapmalarını emretti.

Peygamberimiz (s.a.v.) “savaş hiledir” kuralını uygulayarak genelde gidilecek yerleri gizlerken, bu defa gidilecek yer çok uzak, mevsim çok sıcak ve düşman da çok güçlü olduğundan, Bizans'a doğru gidileceğini açıkça bildirdi ve müslümanların buna göre hazırlanmalarını haber verdi.

Gerçekten mevsim çok sıcak, gidilecek yer çok uzak ve düşman da küçük bir kabile filân değil, dünyanın efsânevi süper gücü olan Doğu Roma İmparatorluğu idi. Diğer yandan Medine halkının tek geliri olan hurmalar da olgunlaşmaya başlamış ve toplama zamanı yaklaşmıştı.

Bu durumdan yararlanmak isteyen Medine'deki münâfıkların başı olan Abdullah b. Ubey de: “Muhammed Roma Devletini oyuncak mı sanıyor? Vallahi ben onu ashâbı ile birlikte yakalanıp esir alındıklarını ve ellerinin boyunlarına bağlandıklarını görmüş gibi biliyorum” diye moral bozucu propagandalar yapıyor ve halkın savaşa katılmasını önlemeye çalışıyordu. Bunun üzerine,

Yüce Allah buyurdu:

Ey îman edenler! Size ne oldu ki, “Allah yolunda cihada çıkın” denildiğinde, (ağırdan alıp) yere çakılıp kalıyorsunuz? Yoksa âhireti bırakıp (geçici) dünya hayatına mı razı oldunuz? Halbuki dünya hayatının zevkleri, âhirete oranla pek azdır. (Tevbe, 38)

Bu âyet-i kerîmenin gelmesi ile işi ağırdan alanlara bir gayret geldi ve müslümanlar Medine'de toplanmaya başladı. Ancak aşırı kurak ve kıtlık olduğundan savaşa katılacak müslümanlardan pek çoğunun binek hayvanı ve yolda yiyecek azığı bile yoktu.

Yardım kampanyası

Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.) mescidde maddî yardım kampanyası başlattı ve ashâbını “Ceyşü'l-usre” (güçlük ordusu) denilen bu orduya maddî yardımda bulunmaya davet etti.

Hiz. Ömer malının yarısını, 4.000 dirhem (gümüş lira) getirdi ve Peygamberimiz (s.a.v.) in “Geride ev halkına ne bıraktın?” sorusuna, “Malımın yarısını da onlara bıraktım” diye cevap verdi.

Hiz. Ebû Bekir malının hepsini, 4.000 dirhem getirdi ve Peygamberimiz (s.a.v.) in “Ev halkına ne bıraktın?” sorusuna; “Onlara Allah ve Resûlünü bıraktım” deyince, Hiz. Ömer: Ben hayırda Hiz. Ebû Bekir ile yarışamayacağım diye ağladı.

Ticaretle uğraşan Hiz. Abdurrahman da sermayesinin yarısını yani 4.000 dirhem getirdi. Peygamberimiz (s.a.v.) ona: “Allah için verdiğine de, ev halkı için bıraktığına da bereket versin” diye dua etti. Hiz. Abdurrahman Peygamberimiz (s.a.v.) in bu duası ile gerçekten çok zengin oldu.

Orduya en büyük katkısı Hiz. Osman yaptı. Şöyle ki: Ordunun binek ihtiyacını karşılamak için 900 deve ile 100 atı orduya hibe etti. Her biri için birer altın lira harcayarak 10.000 askerin gerekli techizatını karşıladı. Sonra 1.000 dinarı (altın lirayı) da mescide getirip Peygamberimiz (s.a.v.) in önüne koydu ve ya Resûlallah! Bunları dilediğin yere harca dedi.

Hiz. Osman'ın bu fedakârlığından çok duygulanan sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) ellerini açarak, “Allahım! Ben Osman'dan razıyım, sen de razı ol” diye dua etti.

Ashâb-ı kiramın her biri maddî güçlerini sonuna kadar kullanarak “Ceyşü'l-usre” denilen bu güçlük ordusuna yardım etti. Kadın sahâbeler de kulaklarındaki küpelerini, parmaklarındaki yüzüklerini ve boyunlarındaki gerdanlıklarını vererek Peygamberimiz (s.a.v.) in başlattığı bu yardım kampanyasına cân-ı gönülden katıldılar (Allah (c.c.) hepsinden razı olsun).

Ağlayan sahâbeler

Yüce Allah buyuruyor:

Kendilerine binek (hayvanı) temin etmen için sana geldiklerinde; “Size verecek bir binek bulamıyorum” deyince, (Allah yolunda) harcayacak bir şey bulamadıklarına üzülp, gözleri yaşla dolarak geri dönenlere de bir sorumluluk yoktur. (Tevbe, 92)

Ordu hazırlığını yapmış yola çıkmak üzereydi. Sâlim b. Umeyr, Utbe b. Zeyd, Seleme b. Sahr, Ebû Leylâ el-Mâzinî, İrbâd b. Sâriye, Abdullah

b. Muğaffel ve Amr b. Gunme (radiyallahu anhüm) adındaki yedi yoksul sahâbe de cihada katılmak için geldi. Ancak Peygamberimiz (s.a.v.) onlara: “Size verecek bir binek bulamıyorum” deyince, hıçkırarak hıçkırarak ağlayıp geri döndüler. Sonra ikisine Hz. İbni Yâmin, ikisine Hz. Abbas ve üçüne de Hz. Osman binek sağladı ve onlar da cihada katıldı.

Sefere çıkış

Peygamberimiz (s.a.v.) son seferi olan Tebuk'a hicretin 9. yılı Receb ayında perşembe günü 30.000 kişilik bir ordu ile Medine'den yola çıktı ve 18 yerde konakladıktan sonra Tebuk'a geldi.

Medine'ye yaklaşık 700 km uzaklıkta olan Tebuk, Arap Yarımadasının kuzeyinde ve Medine ile Şam'ın tam ortasında, suyu ve hurması bol olan bir yerin adıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) Tebuk'da yirmi gün Bizans ordusunu bekledi. Ancak Bizans ordusunun ünlü komutanı Kubad, 30.000 kişilik İslâm ordusunun Tebuk'a geldiğini duyunca paniğe kapılıp geri döndüğü için Tebuk'ta savaş olmadı.

Peygamberimiz (s.a.v.) in 30.000 kişilik bir ordu ile Medine'den Tebuk'a kadar gelip Bizans'a meydan okuması, o günkü dünyada geniş yankı uyandırdı ve bazı hükümdarlar Tebuk'a gelip İslâm'ın korumasına girip cizye (vergi) vermeyi kabul ettiler.

Medine'ye dönüş ve sonuç

Bizans ordusunun Tebuk'a gelmeyip geri döndüğünü haber alan Peygamberimiz (s.a.v.), ashâb-ı kiram'ın ileri gelenleri ile müşavere ettikten sonra geri dönmeye karar verdi ve mübârek Ramazan ayının ilk günlerinde Medine'ye döndü.

Peygamberimiz (s.a.v.) in Tebuk seferi ile Arap Yarımadasında ve dünyada, Bizans Devletinin yenilmez bir güç olduğu efsânesi yıkıldı ve çiçeği burnundaki yeni İslâm Devleti dünyadaki süper güçler arasına katıldı.

TEHECCÜD (GECE) NAMAZI

Yüce Allah buyuruyor:

Gecenin bir kısmında uyanıp kalk ve sana özel bir nâfile olmak üzere namaz kıl. (Böylece) Rabbinin seni makâm-ı mahmûd'a (şefâat mâkamına) çıkarması umulur. (İsrâ, 79)

Arapça'da, gecenin bir kısmında uyuduktan sonra kalkmaya teheccüd denildiğinden, gece yarısından sonra kılınan namazlara da **teheccüd namazı** denir. Ancak teheccüd namazı kılmak için biraz yatıp uyumak şart değildir. Çünkü bazı geceleri hiç uyumayan Allah (c.c.) dostları olduğu gibi İmâm-ı A'zam'ın da (r.a.), kırk yıl yatsı abdesti ile sabah namazını kıldığı yani geceleri hiç uyumadığı rivâyet edilir.

Allah (c.c.) “Gecenin bir kısmında uyanıp kalk ve **sana özel** bir nâfile (ek) olmak üzere namaz kıl” buyurduğu için, Peygamberimize (s.a.v.) teheccüd namazı farz, ümmetine ise sünnettir.

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) gece on bir rek'at namaz kıları. Fecr-i sâdık doğunca (imsak vakti girince) hafifçe iki rek'at namaz kılar, sonra müezzin gelip ezan okuyuncaya kadar sağ yanı üzerine yaslanıp yatar. (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) vitir namazını yatsı ile birlikte kılmayıp teheccüdden sonra kıldığı için geceleri sekiz rek'atı teheccüd ve üç rek'at vitir olmak üzere toplam on bir rek'at namaz kıları.

Teheccüd namazında kıyâmda (ayakta) çok uzun okuduğu, rûku ve secdelerde de çok tesbihat yaptığı için gece yarısından sonra başladığı teheccüd namazı imsak vaktine kadar devam eder ve imsak vakti girince sabah namazının sünnetini hafifçe yani Kâfirûn ve İhlâs sûreleri ile kılar ve sonra sağ yanı üzerine yaslanıp biraz dinlenirdi.

Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) geceleri kalkıp ayakları şişinceye kadar namaz kıları. Ben ona:

Ya Resûlallah! Senin geçmiş ve gelecek bütün hataların bağışlandığı halde niçin kendini böyle yoruyorsun? dedim.

Buyurdu ki:

“Allah'a şükreden bir kul olmayayım mı?” (Buhârî-Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ey insanlar! Selâmı yayınız, yemek yediriniz, akrabalarınızı gözetip kollayınız ve insanlar uyurken (geceleri) namaz kılınız. Selâmetle cennete gidersiniz. (Tirmizî-İbni Mâce)

TEMİZ VE DOĞAL GIDA

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Size verdiğimiz rızıkların temiz olanlarından yi-yin ve Allah'a şükredin; gerçekten O'na kulluk ediyorsanız. (Bakara, 172)

Yeryüzünü insanların yaşam koşullarına göre düzenleyen, atmosferi güneş enerjisi ile çalışan doğal laboratuvara dönüştüren ve farklı toprak maddelerinden (elementlerden), farklı özellikte çeşitli doğal gıdaları yaratan Allah (c.c.), temiz ve doğal gıdaları tüketmemizi ve sonra bunları yaratan Allah'a (c.c.) şükretmemizi emrediyor.

Dînî açıdan bir sakıncası olmayan ve çeşitli katkı maddeleri ile doğası bozulmayan her çeşit yiyecek ve içecekler temiz ve doğal gıda denir. Allah (c.c.) insanların sindirim sistemlerini helâl, temiz ve doğal gıdaları sindirebilecek özellikte yarattığından,

Bunların dışında çeşitli kimyasal maddelerin katılımı ile doğaları bozulan gıdaları insanların sindirim sistemleri tam sindiremez ve vücuda yararlı bir hale getiremez. Sonuçta sindirilmeyip mayalanan ve çürüyen bu gıdalar zamanla damar tıkanıklığı gibi pek çok hastalıklara neden olur ve insanların genel sağlık dengeleri ile psikolojileri bozulur.

Katkı maddelerinden örnekler

(E-221) Sodyum Sülfid: Paketlenmiş dondurmalar, peynirler, meyve suları, hazır çorbalar, konserveler, kek, bisküvi gibi fırınlanmış ürünler, üzüm, incir, kayısı, ceviz, fındık ve fıstık gibi kurutulmuş meyvelerde, kıvam koruyucu, beyazlatıcı ve bozulmayı önleyici olarak kullanılır. Bu tür gıdaları tüketenlerde zamanla hafıza kaybı (unutkanlık), göğüste sıkışma, beyinde yanma, kan basıncının düşmesi, nabız yükselmesi, halsizlik ve ishal gibi belirtiler ortaya çıkar.

(E-250) Sodyum nitrit: Genelde sucuk, salam ve pastırma gibi işlenmiş et ürünlerinde katkı maddesi olarak kullanılır. Bu tür ürünleri fazla tüketenler, baş ağrısı, baş dönmesi ve nefes alma güçlüğü gibi rahatsızlıklara, hatta zamanla akciğer, beyin ve pankreas kanserine yakalanabilirler.

(E-171) Titanyumdoksit: Her çeşit şekerleme, ciklet, un, şeker, tuz, karbonat ve kabartma tozu gibi çeşitli ürünlerde beyazlatıcı ve nem tutucu olarak kullanılır. Ağız yoluyla alınan bu madde, çok kuvvetli nem tutucu olduğundan vücuttaki su dengesine zarar verir.

Zararlı gıdalar ve şeytan

Yüce Allah buyuruyor:

Ey insanlar! Yeryüzündeki helâl ve temiz gıdalardan yiyin. (Helâl, temiz gıdaları bırakıp) şeytanın peşine düşmeyin; çünkü o size apaçık bir düşmandır. (Bakara, 168)

Çok akıllı, bilinçli ve çeşitli dallarda uzman olan şeytan, zararlı yiyecekler konusunda da uzman olduğundan, genelde boğazına düşkün olanlara bu açıdan yaklaşır ve sağlıklarını bozmaya çalışır. Çünkü o sinsi şeytan çok iyi bilir ki, sürekli sağlık sorunları ile uğraşanlar, psikolojileri bozulanlar ve ruhsal bunalıma girenler, ibâdetlerden kopup haramlara yönelir ve îmanları tehlikeye girer.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hastalık gelmeden önce sağlığının ve ölüm gelmeden önce hayatının değerini bil. (Buhârî-Tirmizî)

Bu hadîs-i şerifte sağlığın dindeki yeri ve insan psikolojisi üzerindeki önemi vurgulanıyor; sonra hastalık gelmeden önce sağlığın ve ölüm gelmeden hayatın değerini bilmemiz öneriliyor.

Hücre ve DNA

Her canlının, canlılık özelliği taşıyan en küçük ve hayatın ilk bağımsız parçasına hücre denir.

Alyuvarlar hâriç, her hücrenin bir çekirdeği vardır ve çekirdek hücrenin en önemli bölümü ve yönetim merkezidir. Çünkü hücre çekirdeğinin içinde balık ağı gibi iplikçik şeklinde 46 adet kromozom ve kromozomların üzerinde de DNA molekülünün bir bölümü olan inci taneleri gibi dizili genler vardır.

İşte bu DNA lar her canlının soydan gelen bütün irsî özellikleri ile kişisel özelliklerinin tam bir kopyasını taşırlar. Allah (c.c.) DNA ları kendilerini kopyalama özelliğine sahip olarak yarattığından, tüm bitki ve hayvan türleri ile insanlar arasındaki soydan gelen irsî özellikler nesilden nesile bu DNA molekülleri ile taşınır.

Her canlıda sadece kendi cinsine özel DNA molekülü olduğundan ve her DNA molekülü sadece kendini kopyaladığından, elma çekirdeğinden armut olamaz ve maymun da insan doğuramaz.

Genetik mühendisliği ve şeytan

Yüce Allah buyuruyor:

(Şeytan dedi ki:) “Elbette onları saptıracağım, boş emellere, kurntulara daldıracağım, onlara hayvanların kulaklarını yarmayı ve Allah'ın yarattığını (doğal yapıyı) değiştirmelerini emredeceğim. Kim Allah'ı bırakıp şeytanı dost edinir ve ona uyarsa, elbette apaçık bir ziyana uğramıştır. (Nisâ, 119)

Hız. Âdem'e secde etmediğı için lânetlenen ve cennetten kovulan şeytan, Hız. Âdem'in soyundan gelen insanlara "Allah'ın yarattığını (doğal yapıyı) değıştirmelerini emredeceğim" yani dürtüler verip teşvik ve tahrik edeceğim diye yemin etti.

İnsanlara karşı aşırı kin ve intikam duyguları besleyen şeytan, Allah'ın yarattığı doğal yapıda değışiklik yapmaları için her çağda insanlara dürtüler vermiş ve hayvanların kulaklarını yarma ve döğme yaptırma gibi bazı konularda az çok başarılı olmuştur.

Ancak şeytan, yüz binlerce yıldan beri en başarılı altın dönemini çağımızda yaşıyor ve kim bilir nasıl mutlu oluyor? Çünkü bir yanda nükleer atıklar, hava kirliliğı, zehirli tarım ilâçları ve kitlesel imha silahları...

Diğeri yanda DNA ları birbirine transfer edilip doğası bozulan buğday, mısır, pirinç, patates, soğan, sarımsak, domates, kavun, karpuz, elma, şeker pancarı ve ayçiçeğı gibi temel gıda ürünleri...

Tohumların da DNA ları değıştiğinden ve DNA ları değışen canlılar kısır kaldığından, tarımla uğraşanlar her yıl para ile yeni tohum alma zorunluluğunda kalıyor ve köylerde oturanlar da artık temiz ve doğal gıda yemekten yoksun kalıyor.

Peki sonuç ne olacak?

Transfer edilen bit, böcek, akrep, köpekbalığı, insan, mikrop, virüs ve karşıt organizmaların DNA larından elde edilen gıdalar yenildiğinde, kana karışıp ölen hücrelerin yerine yeni hücreleri ve yeni DNA ları oluşturacağına ve yeni DNA lar kendilerini kopyalayacağına göre, sonuç ortada!

İnsanlar Hız. Âdem'den beri gelen ırsî özelliklerini ve kalıtsal kişiliklerini yavaş yavaş yitirecek, biyolojik, fiziksel, duygusal ve psikolojik açıdan kim bilir nasıl bir varlığa dönüşecek?

Çözüm!

Zararı asgâriye (en aza) indirmek için, uzun ömürlü, tatlandırıcı ve doğala özdeş aromalı yiyecek ve içeceklerin yerine ev yapımı gıdaları tüketmeli ve bağımlılık yapan gazlı içecekler yerine ev yapımı yoğurttan yapılan ayrıntı ve limonataı tercih etmelidir.

Her mevsimde sadece zamanın sebze ve meyvelerini tüketmeli, kışın seralarda zehirli kimyasal ilaçlarla yetiştirilen sebzelerden yıldıan kaçır gibi kaçmalıdır.

Ayrıca radyasyon dalgaları saçan cep telefonu, televizyon ve internetle aramıza biraz mesafe koyalım, gereksiz ve yararsız durumlarda onlardan uzak duralım.

TEŞRİK TEKBİRİ

Sözlükte, şarka (doğuya) doğru gitmeye ve etleri pastırma gibi kesip güneşte kurutmaya **teşrik** denir. Zilhicce ayının 9. gününe arefe, 10. gününe “nahr günü”, 11, 12 ve 13. günlerine de “teşrik günleri” denir. Ramazan bayramının arefesi yoktur, çünkü o gün Ramazan'dır.

Hanefî'de İmâm-ı Ebû Yusuf ile İmâm-ı Muhammed'in ictihadına göre, arefe günü sabah namazından bayramın dördüncü günü ikindi namazına kadar 23 vakitte sadece farz namazlarının peşinden bir defa, **Allahu ekber Allahu ekber, lâ ilâhe illâllahu vallahu ekber, Allahu ekber ve lillâhi'l-hamd** diye tekbir getirmek, namaz kılmakla yükümlü olan erkek-kadın herkese vâciptir.

Şâfi'i'de de bu 23 vakitte, **Allahu ekber Allahu ekber Allahu ekber, (üç defa) lâ ilâhe illallahu vallahu ekber, Allahu ekber ve lillâhi'l-hamd** diye tekbir getirmek sünnet, sonra **Allahu ekber kebîra, velhamdü lillâhi kesîra ve sübhânallahi bukreten ve esîlâ** yı ilâve etmek müstehabdır.

Ateşe atılma, Filistin'e göç etme, çok sevdiği yavrusu Hz. İsmail ile annesi Hz. Hacer'i ıssız ve susuz çöle tek başlarına bırakma ve öz yavrusu Hz. İsmail'i kendi eli ile Allah yolunda kurban etme gibi en büyük mânevî sınavlara tâbi tutulan Hz. İbrahim aleyhisselâm,

Çok sevdiği yavrusu Hz. İsmail'i Allah yolunda kurban etmek için yere yatırıp boğazına bıçağı dayamış ve yavrusu da Allah yolunda kurban olmak üzere babasına teslim olup boynunu uzatmıştı.

Hz. İsmail'in yerine kurban edilmek üzere cennetten bir koç getirmekte olan Hz. Cebrâil, gözü yaşlı babanın oğlunun boğazına bıçağı dayadığını ve oğlunun da babasına tam teslim olduğunu görünce şaşkına döndü ve “Allahu Ekber Allahu Ekber” diye tekbir aldı. Hz. İbrahim başını kaldırıp Hz. Cebrâil'i görünce, “Lâ ilâhe illâllahu vallahu ekber” dedi. Hz. Cebrâil'in bir koç ile geldiğini gören bıçak altındaki Hz. İsmâil de, “Allahu ekber ve lillâhi'l-hamd” dedi.

Hız. Cebrâil, “Al bunu İsmâil'in yerine kurban et” diye cennetten getirdiği koçu Hz. İbrahim'e teslim edince, baba-oğul birbirlerine sarılıp ağlaştılar ve Allah'a şükredip secdeye kapandılar.

Atalarımız, “Kasap et derdinde, koyun da can derdinde” demişler. Bizlerde bayramlarda kurban kestiğimiz zaman kasaplar gibi sadece et derdinde olmayalım, biraz da Hz. İbrahim ile Hz. İsmail olayını hatırlayalım ve Allahu Ekber diye teşrik tekbirlerini cân-ı gönülden getirelim!..

TERÂVİH NAMAZI

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim faziletine inanarak ve sevabını Allah'tan bekleyerek Ramazan'ı ihyâ ederse (terâvih namazını kılsa) geçmiş günahları bağışlanır.

(Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Tirmizî-Nesâî)

Tervîha'nın çoğulu olan terâvih, oturmak, dinlenmek demektir. Terâvih namazının her dört rek'atında selâmdan sonra oturulup biraz dinlenildiği için Ramazan gecelerinde yatsı namazının farzından sonra kılınan namaza **terâvih** denir.

Yukarıdaki hadîs-i şerif'de, Ramazan ayını gündüzleri oruç tutarak ve geceleri yirmi rek'at terâvih namazı kılarak ihya edenlerin, geçmiş günahlarının bağışlanacağı haber veriliyor. Bu geçici dünya âlemine âhiret penceresinden bakanlar için, gerçekten ne büyük avantaj ve kaçırılmaması gereken bir fırsat!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz Allah size Ramazan orucunu farz kıldı, ben de kıyâmını (terâvih namazını) sünnet kıldım. Kim inanarak ve sevabını Allah'tan bekleyerek orucunu tutar ve terâvih namazını kılsa annesinden doğduğu gün gibi günahlarından arınır. (Nesâî-İbni Mâce-Ahmed İbni Hanbel)

Ramazan ayında gündüzleri ah vah diye şikâyet etmeden oruç tutanlar ve geceleri de yatsı namazından sonra mânevî mesâiye kalıp yirmi rek'at terâvih namazını kılanlar, hiç kuşkusuz kul hakkı hâriç annelerinden yenden doğmuş gibi tertemiz ve günahsız bir şekilde bayrama kavuşurlar.

Terâvih namazı sünnet midir?

Akıllı olup erginlik çağına eren ve müslüman olan erkek-kadın bütün müslümanlara terâvih namazı sünnet-i müekkedir, cemaatle kılınması ise sünnet-i kifâyedir.

Bir Ramazan gecesinde Peygamberimiz (s.a.v.) in mescidde terâvih namazını kıldığını gören sahâbeler, hemen mescide geldiler ve Peygamberimiz'e (s.a.v.) uyup namaz kılmaya başladılar.

İkinci gece daha kalabalık bir cemaat mescide gelip Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte terâvih namazını kılınca, Peygamberimiz (s.a.v.) üçüncü gece mescide gelmedi ve nedenini soranlara, "Terâvih namazının ümmeti-me farz kılınmasından korktum" buyurdu.

Ancak, Ramazan gecelerinde terâvih namazını mescidde kılmaktan çok feyiz alan sahâbeler, bazen tek başlarına ve bazen küçük gruplar halinde cemaatle terâvih namazını kılmaya devam ettiler ve mübârek Ramazan ayının gecelerini ihya ettiler.

Hiz. Ebû Bekir'den sonra halife olan Hiz. Ömer, bu kargaşaya son vermek için bir çözüm aradı ve bazı sahâbelerle istişâre edip görüşlerini aldıktan sonra, terâvih namazının topluca bir imamın arkasında kılınmasına karar verdi ve ünlü kurrâlardan olan Übey İbni Ka'b'a (r.a.) bu görevi verdi.

Hiz. Ömer'in başlattığı bu uygulama, ondan sonra halife olan Hiz. Osman ve Hiz. Ali döneminde de devam etti, sahâbeler ve tâbiin bu üç halifenin döneminde ve onlardan sonraki dönemlerde de terâvih namazını cemaatle kılmaya devam ettiler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizin üzerinize gereken, benim sünnetime ve (benden sonra) doğru yolda olan Hulefâ-i Râşidîn'in sünnetine (yoluna) sarılmanızdır. (Ebû

Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce)

Hulefâ-i Râşidîn'in ikincisi olan Hiz. Ömer'in emriyle binlerce sahâbeye imam olan Übey İbni Ka'b (r.a.), iki rek'atta bir selâm vererek ve her dört rek'atın sonunda biraz oturarak hatimle terâvih namazını yirmi rek'at olarak kıldırdı ve bu uygulama sahâbelerin söz birliği ile kabul edildi.

Hulefâ-i Râşidîn'den Hiz. Ömer, Hiz. Osman ve Hiz. Ali'nin dönemleri ile tâbiin ve tebe-i tâbiin dönemlerinde terâvih namazı yirmi rek'at kılındığı gibi onlardan sonra da günümüze kadar aynı uygulama devam ettiğinden, bunun dışında Hadîs-i âhâd'a dayanan rivâyetlerle amel edilemez.

Hanefi'ye göre, terâvih namazını iki rek'atta bir selâm vererek kılmak daha faziletli olmakla birlikte, dört rek'atta bir selâm vererek kılmak da câiz (geçerli) dir. Ancak dört rek'atta bir selâm verildiğinde, ikinci rek'atın sonundaki oturuşta Ettehiyyatü'den sonra Allahümme salli alâ ile Allahümme bârik alâ'yı okumak ve üçüncü rek'ata kalkınca da Sübhâneke'yi okumak sünnettir. Terâvih namazını sekiz, on ya da yirmi rek'atta bir selâm vererek kılmak ise mekruhtur.

Şâfi'ye göre, bütün nâfile namazlarda olduğu gibi terâvih namazında da iki rek'atta bir selâm verilir, dört rek'atta bir selâm vermek câiz (geçerli) değildir.

Uyarı!

Terâvih namazı da diğer namazlar gibi bir ibâdettir ve bu nedenle diğer namazlarda geçerli olan kurallar terâvih namazında da aynen geçerlidir. Gerçek böyle iken imamların bir kısmı, belki de çoğunluğu terâvih namazlarında kurallara değil, nefislerine uyuyor ve cemaat böyle istiyor bahanesi ile ne yazık ki terâvih namazları ibâdet olmaktan çıkıyor ve **yat kalk** eğitimine dönüşüyor.

Ancak, Allah (c.c.): **“Kur'an'ı tertil ile oku”** (Müzzemmil, 4) buyuruyor. Harfleri mahrecinden çıkararak kelimeleri tane tane okumaya **tertil** denir. Namazda Kur'an âyetlerini yangından mal kaçırır gibi alelacele harfleri ve kelimeleri yutarak okumak, Allah'ın Kitabı olan Kur'an'a ve dinin direği olan namaza saygısızlık olduğundan, bu şekilde kılınan namazların iâdesi (tekrar kılınması) ve ayrıca tevbe edilmesi gerekir.

Çünkü farz, vâcib, sünnet ve nâfile namazların hepsinde **ta'dîl-i erkân**, İmâm-ı Şâfi ile İmâm-ı Ebû Yusuf'a göre farz ve İmâm-ı A'zam ile İmâm-ı Muhammed'e göre vâcib olduğundan, ta'dîl-i erkânsız kılınan namazların iâdesi yani tekrar kılınması vâciptir. (Ta'dîl-i erkân bölümüne bakınız. s. 728)

Allah korkusundan yoksun ve dinde duyarsız olan zavallı jet imamlar, aslında sünnet iken vâcibin kasten terkinden dolayı iâdesi vâcib olan terâvih namazlarını tekrar kıldırmamakla, büyük sorumluluk altına giriyor ve cemaatin günahına da ortak oluyorlar.

TEVÂZU

Yüce Allah buyuruyor:

Rahman'ın (has, gerçek) kulları onlardır ki, yeryüzünde tevâzu ile yürürler ve cahiller kendilerine sataştığında, (tartışmayıp) “Selâm!” derler (geçerler). (Furkan, 63)

Meyveyi sevdiren tadı, insanı sevdiren de güzel ahlâkıdır. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.): **“Ben ancak güzel ahlâkı tamamlamak için gön-derildim”** (Hâkim-Beyhakî) buyurdu. Güzel ahlâk îmanın bir bölümü olduğu gibi güzel ahlâkın da bölümleri vardır ve bu bölümlerden biri de tevâzudur.

Bir kimsenin alçak gönüllü ve hoşgörülü olup kendini hiç kimseden üstün görmemesine **tevâzu** ve tevâzu sahibi olana da **mütevâzi** denir. Allah (c.c.) tevâzu sahibi olan mütevâzi kullarını sevdiği için âyet-i kerîmede, “Rahman'ın (has, gerçek) kulları” diye onları övüyor ve “yeryüzünde tevâzu ile yürürler ve câhiller kendilerine sataştığında, (tartışmayıp) **Selâm** derler (geçerler)” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz Allah bana: Öyle mütevâzi olun ki, kimse kimseye üstünlük taslamasın ve hiç kimse kimseye haksızlık etmesin, diye ilham etti. (Müslim-İbni Mâce-Ebü Dâvûd)

İnsanlar bu fânî dünya hayatında geçici olarak farklı konumlarda ve farklı mâkamlarda olsalar da, gerçekte hiç kimsenin kimseye karşı üstünlük taslamaya ve haksızlık etmeye hakkı yoktur.

Neden mi?

Geçmişimize baktığımızda! Hepimiz aynı toprak maddelerinden (elementlerden) yaratıldık. Hepimiz yaklaşık dokuz ay anne karnında kaldık. Hepimiz küçük bir bebek şeklinde bu dünyaya geldik, kustuk ve altımızı kirlettik. Hepimiz bebeklik, çocukluk, gençlik dönemlerini yaşadık, ağladık, güldük ve bu günlere geldik.

Geleceğimize baktığımızda! Hepimiz yaşlanıp dede, nine olacağız. Hepimiz çeşitli hastalıklarla boğuşacağız. Sonra hepimiz kefeni giyip ve tabuta binip bu fânî dünyaya veda edip gideceğiz ve yer altındaki kabrimizde çürüyüp toprağa dönüşeceğiz.

Bu nedenle öyle mütevâzi olalım ki, gerçekten hiç kimseye karşı üstünlük taslamayalım ve hiç kimseye zulüm, baskı ve haksızlık etmeyelim. Öyle mütevâzi olalım ki, topraktan yaratıldığımızı ve sonuçta çürüyüp tekrar toprak olacağımızı unutmayalım!..

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Tevâzu insanı ancak yüceltir. O halde mütevâzi olun ki, Allahu Teâlâ sizi yüceltsin. Affetmek insanın ancak şerefini arttırır. O halde affedin ki, Allah şerefinizi arttırsın. Sadaka vermek malın ancak bereketini arttırır. O halde sadaka verin ki, Azîz ve Celîl olan Allah size merhamet etsin. (Menâvî-İbni Ebiddünyâ)

TEVBE VE İSTİĞFAR

Yüce Allah buyuruyor:

Ey mü'minler! Hepiniz Allah'a tevbe edin ki, felâha (kurtuluşa) kavuşursunuz. (Nur, 31)

Ölümü, hesap gününü unutup günahlara dalanların, pişmanlık duyarak ve kendilerini kınayarak tekrar Allah'ın (c.c.) emirlerine dönmelerine **tevbe** ve günahlarının bağışlanması için Allah'a (c.c.) yalvarmalarına da **istiğfar** denir.

İnsanın bu geçici dünya hayatının mutlu bir sonla noktalanması, âhirete günahlardan arınmış olarak gitmesi, kabrinde rahat etmesi ve Sırat Köprüsünü hızla geçip o güzelim cennete kavuşması, gerçek ve kalıcı tevbeyle bağlı olduğundan, Allah (c.c.): “Ey mü'minler! Hepiniz Allah'a tevbe edin (günahlarınızdan arının) ki, felâha (kurtuluşa) kavuşursunuz” buyurarak, gerçek kurtuluşun ve sürekli mutluluğun tek adresinin **tevbe** ve **istiğfar** olduğunu haber veriyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ey insanlar! Allah'a tevbe ve istiğfar edin. Çünkü ben günde yüz defa O'na tevbe ederim. (Müslim-İbni Mâce-Ebü Dâvûd)

Geçmişteki ve gelecekteki bütün hataları bağışlanan Peygamberimiz (s.a.v.) in, günde yüz defa tevbe ve istiğfar etmesi, bizim için iyi okunması

gereken çok önemli bir mesajdır. Bu mesajı iyi okuyalım ve biz de cân-ı gönülden Allah'a (c.c.) çok tevbe ve istiğfar edelim.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim tevbe-i istiğfara devam ederse, Allah ona her darlıktan bir çıkış ve her hüzünden bir kurtuluş yolu kılar ve onu hiç beklemediği yerden rızıklandırır. (Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim “estağfirullah'ellezî lâ ilâhe illâ hû, el-Hayye'l-Kayyûme ve etûbü ileyh” diye tevbe-i istiğfar ederse, savaştan kaçmış olsa bile günahları bağışlanır. (Ebû Dâvûd-Tirmizî-Hâkim)

Ancak günahların kalbimizi karartan, gönlümüzü sıkı ve bizi sevgili Rabbimizden uzaklaştıran etkilerinden kurtulup ruhsal huzura kavuşabilmemiz için, kuşkusuz sadece dilimiz ile **estağfirullah estağfirullah** dememiz yeterli değildir. Bu nedenle öncelikle tevbenin ön şartlarını yerine getirelim, sonra dilimiz ile estağfirullah estağfirullah diye yüce Rabbimizden bizi bağışlamasını dileyelim.

Tevbenin ön şartları

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Günahlarına tevbe eden kimse, hiç günah işlememiş gibidir. (Ancak) hem tevbe eden ve hem günah işlemeye devam eden kimse de, Rabbi ile alay eden gibidir. (Beyhakî)

Mübârek zemzem suyu ile pis ve haram olan rakıyı birbirine karıştırmak ne derece saçmalık ise bir yandan **estağfirullah estağfirullah** diye tevbe etmek ve diğer yandan günahlara devam etmek de en azından aynı derecede saçmalık ve dinde duyarsızlıktır. İşte gerçek, samimi ve Allah (c.c.) katında geçerli olan tevbenin ilk şartı, öncelikle her çeşit günahlardan kopmaktır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Tevbe (nin özü) pişmanlıktır. (İbni Mâce-Hâkim-İbni Hibbân)

Hiç kimse günahlarından arınmadan cennete giremeyeceğine göre, elimizde iki seçeneğimiz var; birincisi dünyada pişmanlık ateşi ile yanarak ve tevbe ederek günahlardan arınmak ve âhîret âlemine tertemiz gitmek, ikincisi dünyadan âhîret âlemine tevbesiz ve günahkâr olarak gitmek ve orada binlerce yıl cehennemde yanarak günahlardan arınmak!

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) ümmetim! Diye yanarken ve gerçekte bizim için her gün yüz defa tevbe ve istiğfar ederken, biz de elimizdeki iki seçenekten birincisini tercih edelim ve bu fâni dünyada pişmanlık ateşi ile yanıp âhîret âlemine tertemiz gidelim.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'a nasuh tevbesi ile tevbe edin! (Tahrîm, 8)

Atalarımızın “Ölmek var, dönmek yok” dediği gibi geriye dönüşü olmayan kesin ve kararlı tevbeye, **nasuh tevbesi** denir. Nasuh tevbesi yapanlar geçmişteki günahlarını hatırlayıp pişmanlık ateşi ile yanarken, kalbindeki günah izleri de yanar ve gönülleri annelerinden yeniden doğmuş, nur gibi pırıl pırıl parlar. Gönülleri nurlanıp ruhsal huzura kavuşanlar ve ibâdetlerin mânevî tadını alanlar artık geri dönebilir mi? İşte nasuh tevbesinin özelliği!

Âyet-i kerîmede, “Ey îman edenler! Allah'a nasuh tevbesi ile tevbe edin!” Buyurulduğu için, yanılarak da olsa günah işleyen kimsenin hemen tevbe etmesi farzdır. İleride tevbe ederim diye farzı (tevbeyi) ertelemek günahtır.

Evlenince kapanırım diye dışarıda açık saçık gezenler, emekli olunca namaza başlarım diye her gün beş vakit namazı terk edenler, hem farz olan tevbeyi erteledikleri ve hem günah işlemeye devam ettikleri için günahları her gün katlanarak devam eder. Ya tevbe etmeden ölürlerse?

Yüce Allah buyuruyor:

Kötü amelleri (günahları) işlemeye devam ederken onlardan birine ölüm gelip çattınca, “Ben şimdi gerçekten tevbe ettim” diyenler ile kâfir olarak ölenlerin tevbeleri kabul edilmez. İşte onlar için (cehennemde) çok acıklı bir azap hazırlanmıştır. (Nisâ, 18)

Evlenince, emekli olunca örtünürüm ve namaza başlarım diye tevbeyi erteleyenler ve Allah'a (c.c.) isyan etmeye devam edenler, aniden ölüm gelip çattınca ve karşılarında ölüm meleği Azrâil'i (a.s.) görünce,

Kim bilir nasıl pişman olacaklar ve kendilerini kınayıp “Ben şimdi gerçekten tevbe ettim” diyecekler ama onların da, kâfir olarak ölenlerin de tevbeleri kabul edilmeyecek ve onlar kendileri için hazırlanan cehennemde cayır cayır yanıp cezalarını çekecekler.

İlâhî uyarı!

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sen onların arasında iken Allah, onları azap edecek değildir. Ve onlar istiğfar ettikleri sürece de Allah onları azap edecek değildir. (Enfâl, 33)

Ümmet-i Muhammed'in önceki kavimler gibi helâk olmaması için Asr-ı saâdetde iki kesin güvence vardı. Güvencenin biri âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamberimiz (s.a.v.), diğeri de tevbe ve istiğfardı. Peygamberimiz (s.a.v.) in vefatı ile bu iki güvenceden biri tarihe karıştı ve bize sadece tevbe ve istiğfar güvencesi kaldı.

Her çeşit günahlardan kaçınarak tevbe ve istiğfar ettiğimiz sürece, hiç kuşkusuz Allah (c.c.) ülkemizi ve milletimizi her çeşit doğal âfetlerden, terör, anarşi ve düşmanların şerrinden korur ve biz güven ortamında huzurla yaşarız.

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer siz şükreder ve îman ederseniz, Allah size niye azap etsin ki! Allah şükredenlerin mükâfatını veren ve her şeyi bilendir. (Nisâ, 147)

TEYEMMÜM

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer hasta ya da yolculuk halinde iseniz ya da sizden biriniz tuvaletten gelmişse ya da kadınlara dokunmuş (cinsel ilişkide bulunmuş) sanız ve bu durumda su bulamamışsanız, temiz toprakla teyemmüm edin, yüzünüzü ve ellerinizi onunla mesh edin (sıvazlayın). (Mâide, 6)

Dinin direği, mü'minlerin mîracı ve cennetin anahtarı olan namazın ön şartları vardır ve bu ön şartlardan biri de “hadesten tahâret” tir. Abdestsizlik ve cünupluk haline **hades**, abdesti olmayanın abdest almasına ve cünup olanın gusül (boy) abdesti almasına da **hadesten tahâret** denir.

Ancak namaz hadesten tahârete ve hadesten tahâret de suya bağlı olduğundan, Allah'ın (c.c.) Peygamberimiz (s.a.v.) in ümmetine özel olmak üzere zorunlu hallerde su yerine temiz toprakla teyemmüm yapmamıza izin vererek bizi namazsızlık psikolojisinin çöküntüsünden kurtarmıştır.

Yukarıdaki âyet-i kerîmede abdest ya da gusül gerektiği durumda su bulamamışsanız, “temiz toprakla teyemmüm edin, yüzünüzü ve elinizi onunla mesh edin (sıvazlayın)” buyrulduğundan,

Abdestte sadece farz olan organlarını birer defa yıkayacak ve gusûlde bedeninin tamamını bir defa yıkayacak kadar su bulunmadığı ya da hastalık, tutukluluk ve düşman korkusu gibi nedenlerle sudan yararlanma imkanı olmadığı durumlarda abdestsiz ve cünup olanlar teyemmümle namaz kılabilirler.

İmâm-ı A'zam ile İmâm-ı Muhammed'e göre, ağaç, talaş ve ot gibi ya-nınca kül olan ve altın, gümüş, demir, bakır ve kalay gibi ısınınca yumuşa-

yıp eriyen maddelerin dışında, temiz olma koşulu ile toprak, kum, taş, mermer, alçı, kireç, kaya tuzu, tuğla ve kiremit gibi şeylerle teyemmüm yapılır.

İmâm-ı Şâfi ile İmâm-ı Ebû Yusuf'a göre, teyemmüm sadece üzerinde toz bulunan toprakla yapılır, bunun dışında başka bir şeyle teyemmüm yapılamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Teyemmüm iki defa ellerini yere vurmaktır. Birincisi yüzünü ve ikincisi dirseklerine kadar ellerini mesh etmek (sıvazlamak) içindir. (Hâkim-Beyhakî)

Teyemmüm nasıl alınır?

Önce abdestte olduğu gibi dirseklere kadar kollar sıvanır, yüzük ve gözlük gibi şeyler çıkarılır.

Bismillâhirrahmânirrahîm ile başlanır ve niyet ettim namaz için tahârete diye niyet edilir.

İki elin avuçları parmaklar açık olarak temiz bir toprağın ya da toprak cinsinden olan bir şeyin üzerine hafifçe vurulur ve ileri geri çekilir,

Avuca yapışan tozların düşmesi için iki elin baş parmakları yan yana getirilip hafifçe birbirine vurulur ve sonra yüzün tamamı yıkanmış gibi bir defa mesh edilir.

Sonra eller aynı şekilde tekrar toprağa vurulur. Önce sol el ile sağ elin ve sonra sağ el ile sol elin dirsekleri ile birlikte su ile yıkanmış gibi her tarafı mesh edilir.

Teyemmümde âyet-i kerîmedeki tertibe uyularak önce yüz, sonra eller mesh edilir ve ara vermeksizin devam edilir.

Hanefî'de, vakit girmeden önce de teyemmüm alınabilir ve bir teyemmüm ile birden fazla vakit namazı ile her çeşit nafîle namazlar kılınabilir.

Şâfi'de, vakit girmeden önce alınan teyemmüm geçersizdir ve bir teyemmüm ile ancak bir vaktin farzı ve o vakit içerisinde her çeşit nafîle namazlar kılınabilir.

TİCARET

Yüce Allah buyuruyor:

Allah ticareti helâl ve fâizi haram kıldı. (Bakara, 275)

Allah (c.c.) eşref-i mahlûk (varlıkların en şerefli) olan insanların DNA larını ve parmak izlerini farklı yarattığı gibi toplumsal denge-düzenin gereği yeteneklerini de farklı yarattığından, insanlar farklı şeyleri sever, farklı işleri yapar ve farklı şeyleri üretilip topluma katkıda bulunurlar.

İnsanların yaptıkları farklı işlerden ve ürettikleri farklı ürünlerden birbirlerinin yararlanması ve bunların farklı yerlere taşınıp toplumun yararına sunulması, ancak mal ya da para karşılığı alış-verişe bağlı olduğundan, Allah (c.c.) ticareti helâl ve fâizi haram kıldı.

Eğer ticaret olmasaydı?

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Mallarınızı karşılıklı rızaya dayanan ticaretin dışında bâtıl (hırsızlık ve gasp gibi haram) yollarla yemeyin ve kendinizi (tehlikeye atıp) öldürmeyin. Kuşkusuz Allah size karşı çok merhametlidir. (Nisâ, 29)

Eğer ticaret olmasaydı, insanlar hırsızlık ve gasp gibi gayr-i meşrû yollarla birbirlerinin malını ele geçirmeye çalışır, toplumda denge-düzen bozulur, mal, mülk ve can güvenliği kalmazdı.

İslâm'da can güvenliği gibi mülkiyet hakkı da kutsal olduğundan, âyet-i kerîmede “Mallarınızı karşılıklı rızaya dayanan ticaretin dışında bâtıl (hırsızlık, gasp, fâiz ve rüşvet gibi haram) yollarla yemeyin” buyuruluyor.

Bedelini ödemek koşulu ile de olsa hiç kimse sahibinin rızası ve izni olmadan başkasının malını alamaz, açıkça ya da dolaylı bir şekilde satmaya da zorlayamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Bir malı) satarken, alırken ve alacağını isterken (borçluya) kolaylık gösteren kimsenin üzerine Allah'ın rahmeti olsun. (Buhârî-İbni Mâce)

Ticaret, toplumsal dengenin, düzenin, barışın, kardeşliğin, mal ve can güvenliğinin sigortası olduğundan, sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) in, “(Bir malı) satarken (de), alırken (de) ve alacağını isterken (de borçluya) kolaylık gösteren kimsenin üzerine Allah'ın rahmeti olsun” duasından yararlanmak için,

Satıcının da, alıcının da birbirlerine karşı doğru, dürüst, merhametli ve hoşgörölü davranmaları ve sadece kendi menfaatlerini değil, karşısındaki- nin menfaatlerini de gözetmeleri gereklidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ticaret yapınız, çünkü rızkın onda dokuzu ticarettedir. (İhyâ-ül-ulûm)

Hurmadan başka gelirleri olmadığı, genelde okuma-yazma bilmedikleri ve ticaret işlerinden anlamadıkları için Medine halkı hicretten önce çok yok- suldu ve yahudi tüccarlarının borç kısıkağı altında eziliyordu.

Hurmadan başka gelirleri olmayan zavallı Medine halkı, ellerindeki hur- maları yahudi tüccarlara çok ucuz fiyatla satıyor ve onun yerine arpa, buğ- day, gaz ve zeytinyağı gibi zorunlu gıda maddelerini aşırı derecede yüksek fiyatla alıyor ve bu nedenle borç bataklığından bir türlü kurtulamıyorlardı.

Hiz. Ebû Bekir, Hiz. Osman, Hiz. Abdurrahman bin Avf ve Hiz. Zübeyir gibi Mekke'nin deneyimli tüccarları hicret edip Medine'ye gelince, derhal ticarete başladılar ama yetersiz olduklarından,

Müslümanların yahudilerin ekonomik tekelinden kurtulup, ticarî hayata ege- men olmalarını isteyen Peygamberimiz (s.a.v.), "Ticaret yapınız, çünkü rızkın onda dokuzu ticarettedir" buyurarak müslümanları ticarete yönelmeye teşvik etti.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Korkak tüccar kazançtan yoksundur; cesaretli tüccar ise bol ka- zanca rızıklanır. (Deylemî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müslüman, dosdoğru ve güvenilir bir tüccar, kıyâmet günü şehit- lerle beraberdir. (Hâkim-Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Doğru ve güvenilir tüccar, peygamberler, sıddıklar ve şehitlerle beraberdir. (Tirmizî-Hâkim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Dosdoğru tüccar kıyâmet günü Arş'ın gölgesinde olacaktır. (Deylemî)

Dünyanın geçici bir yerleşim alanı olduğu bilinci ile yaşayan, ölümü, âhireti unutmayan ve nefsinin aşırı mal tutkusundan kurtulan tüccarlar, mahşer yerinde peygamberler, sıddıklar ve şehitlerle birlikte olacak ve Arş'ın gölgesinde oturup sohbet edecekler.

Yüce Allah buyuruyor:

Öyle erler (tüccarlar) vardır ki, onları ne ticaret, ne de alış-veriş Allah'ın zikrinden, namaz kılmaktan ve zekâtı vermekten alıkoyamaz. Onlar (dehşetten) kalplerin ve gözlerin pır pır döneceği bir günden korkarlar. (Nûr, 37)

Ticarete atılmak, gerçekte fırtınalı havada denize açılmaya benzer. Karmaşık yönlerden esen rüzgârlar gemiyi salladığı gibi nefsinin ve şeytanın tutsağı olanları da karmaşık yönlerden esen çeşitli haram rüzgârları sallar ve sonuçta kredi adı altında fâiz bataklığına saplanıp boğulurlar.

Ancak Allah'ın (c.c.) öyle kulları vardır ki, onları ne ticaret, ne de alış-veriş Allah'ı bol bol zikir etmekten, beş vakit namazı vaktinde ve düzenli bir şekilde kılmaktan ve zekâtlarını da tastamam vermekten alıkoyamaz. Çünkü onlar dehşetten kalplerin ve gözlerin yerinden kopmuş gibi pır pır döneceği hesap gününden korkar, fâize bulaşmaz ve haram olan malları alıp satmazlar.

İşte bu özellikte olan tüccarlar (ticaretle uğraşanlar), ana-babaların evlâdından ve evlâtların da ana-babalarından kaçıştığı o korkunç mahşer gününde, peygamberler, sıddıklar ve şehitler ile birlikte olacaklar ve diğer insanlar mahşer güneşinin altında yanarken, onlar Arş'ın gölgesinde oturup aralarında bol bol sohbet edecekler.

TİLÂVET SECDESİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Âdemoğlu secde âyetini okuduğunda, şeytan ağlayarak oradan uzaklaşır ve der ki: Yazıklar olsun bana! Âdemoğlu secde ile emrolundu ve hemen secde yaptı, ona cennet var. Ben de secde ile emrolundum ama yapmadım, bana da cehennem var. (Müslim)

Bedensel ibâdetlerin en üstünü ve insanın Allah'ın rahmetine en yakın olduğu yer secdedir. Şeytan, böbürlenip ve büyüklük taslayıp yapmadığı bir tek secde nedeni ile lânetlenip cennetten kovulduğu gibi insanlar da bir tek secde ile Allah'ın rahmetine ve cennete kavuşabilirler.

Hanefî'ye göre Kur'an'da 14 yerde secde âyeti vardır ve şunlardır:

A'râf 206 – Ra'd 15 – Nahl 49 – İsrâ 109 – Meryem 58 – Hac 18 – Furkan 60 – Neml 25 – Secde 15 – Sa'd 24 – Fussilet 37 – Necm 62 – İnşikak 21 – Alak 19.

Şâfi'ye göre de Kur'an'da 14 secde âyeti vardır. Ancak Sa'd 24 yerine, Hac 77 secde âyetidir.

İşte bu âyetlerden biri okunduğu zaman, hem okuyanın hem de dinleyenlerin secde yapmalarına **tilâvet secdesi** denir. Tilâvet secdesi, Hanefî'de vâcib ve diğer üç mezhepte sünnettir.

Tilâvet secdesi nasıl yapılır?

Hanefî'de tilâvet secdesini okuyan kimse ayağa kalkıp Kible'ye döner, tilâvet secdesini yapmaya niyet eder ve ellerini kaldırmadan tekbir alıp secdeye gider. Secdede üç defa **Sübhâne Rabbiye'l-a'lâ** dedikten sonra tekbir alıp hemen ayağa kalkar ve kalkarken **Gufrâneke Rabbenâ ve ileyke'l-masîr** der. Hanefî'de secdeden kalkınca oturulmaz ve selâm verilmez. Tilâvet secdesinde sadece bir tek secde vâcib, bunun dışında ayağa kalkmak ve tekbirleri almak müstehabdır.

Şâfi'de tilâvet secdesini okuyan kimse ayağa kalkmadan oturduğu yerde Kible'ye dönerek niyet eder ve tekbir alıp secdeye gider. Secdeden sonra ayağa kalkmayıp oturur ve selâm verir.

Bir yerde secde âyeti sesli okunduğu zaman, secde âyetini duyan ve namazla mükellef olanların da secde yapmaları vâciptir. Erginlik çağına ermeyen çocuklara, zihinsel özürli'lere, âdet ve nifas halindeki kadınlara namaz farz olmadığı gibi tilâvet secdesi de vâcib olmaz.

Ancak ister erkek, ister kadın olsun, abdestsiz ya da cünüplük halinde olanlara vakit girince abdest ya da gusûl alıp namaz kılmaları farz olduğu gibi secde âyetini duyanların da temizlenince tilâvet secdesi yapmaları vâcib olur.

Secde âyetlerine sadece gözü ile bakanlara, hece hece okuyanlara ve dilleri ile sesli okumadan elleri ile yazanlara tilâvet secdesi yapmak vâcib olmadığı gibi,

Akıllı insanın dışında görünmeyen cinlerden, papağan gibi eğitilmiş kuşlardan, yankı sesinden, radyo, televizyon, internet, teyp, hoparlör, CD ve kaset gibi ses kayıt cihazlarından secde âyetlerini duyan ve dinleyenlere de tilâvet secdesi yapmaları vâcib (zorunlu) olmaz.

Bir secde âyetini aynı mekânda tekrar tekrar okuyanların ve dinleyenlerin, bir defa tilâvet secdesi yapmaları yeterlidir. Hâfızlığa çalışan ve ezberlemek için aynı âyeti tekrar tekrar okumaları gereken talebeler için bu konu çok önemlidir.

Secde âyetleri okunduğunda, okuyan ve dinleyenlerin geciktirmeksizin hemen tilâvet secdelerini yapmaları ya da **Semi'nâ ve eta'nâ gufrâneke Rabbenâ ve ileyke'l-masîr** demeleri müstehabdır.

Uyarı!

İmâm-ı Nesefî rahmetullâhi aleyh buyuruyor ki:

Bir kimsenin çok önemli bir işi, derdi, sıkıntısı, hastası ya da borcu olsa, Kur'an'daki sırasına göre 14 secde âyetini teker teker okuyup her biri için hemen secde yapsa ve sonunda ellerini açıp dua etse, Allah'ın (c.c.) izni ile her çeşit sıkıntılardan kurtulur ve huzura kavuşur.

TÜP BEBEK SAKINCALI MI?

Yüce Allah buyuruyor:

(Toprağa atılan) taneleri ve çekirdekleri yarıp çatlatan (ve hayat veren) Allah'tır. O, ölüden diri ve diriden ölü çıkarır. İşte Allah budur! (En'âm, 95)

Erkekten ve kadından alınan eşey üreme hücrelerinin (sperm-yumurta) laboratuvar ortamında bir tüp içinde döllemeye ve sonra döllen embriyoyu kadının rahim duvarına yapıştırma işlemine **tüp bebek** denir.

Ancak doğal üreme kuralına ters düşen bu yapay uygulamanın başarılı olması, kuşkusuz Allah'ın (c.c.) irâde ve takdirine bağlıdır. Çünkü tarlalara, bağlara ve bahçelere atılan tanelerin, tohumların ve çekirdeklerin yarıp çatlamaları ve çimlenip bitkisel hayata dönüşmeleri, Allah'ın (c.c.) irade ve takdirine bağlı olduğu gibi,

Laboratuvar ortamında bir tüpün içine yerleştirilen dişi üreme hücresinin (yumurtanın) erkek üreme hücresi (sperm) tarafından döllenmesi de, kesinlikle bilim, teknoloji, şans, tâlih ve rastlantıya değil, doğrudan ve sadece Allah'ın (c.c.) irade, takdir ve evrensel nüfus planlamasına bağlıdır.

Yüce Allah buyuruyor:

Göklerin ve yerin mülkiyeti (egemenliği) Allah'ındır. (O) dilediğini yaratır. Dilediğine (sadece) kız (evlât) lar verir ve dilediğine de (sadece) erkek (evlât) lar verir. Ya da (dilediğine hem) erkek (ve hem) kız (evlât) lar vererek çiftler. Dilediğini de kısır bırakır. Kuşkusuz O, (Allah kime ne vereceğini en iyi) bilir ve her şeye gücü yeter. (Şûra, 49-50)

Bedenlerden önce ruhları yaratan ve evrensel nüfus planlamasını yapan Allah (c.c.), ruhlardan her birinin ne zaman, nerede ve hangi ana-babanın soyundan dünyaya geleceğini de takdir etmiş ve bunlar tüm ayrıntıları ile “Levh-i mahfûz'a” yazılmıştır.

Göklerin, yerlerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ın (c.c.) takdirini bozacak ve yedi kat göklerin ötesindeki (milyarlarca ışık yılı uzaklıktaki) Levh-i mahfûz'daki yazı üzerinde karartma ya da değişiklik yapabilecek bir güç olmadığına göre,

Bazıları doğal üreme yolundan sapıp, yapay üreme yollarına yönelse de ve duyarsız yapay evlât sahibi olmaya kalkışsa da, Allah (c.c.) takdir ettiği evrensel nüfus planlamasını aynen uygular. Yani dilediğine sadece kız evlâtlar verir, dilediğine sadece erkek evlâtlar verir, dilediğine hem kız hem de erkek evlâtlar verip çiftler ve dilediğini de hikmetinin gereği kısır bırakır.

Gerçi çağımızda bilim ve teknolojiye bir patlama oldu ama laboratuvarlarda harıl harıl çalışan ve sürekli araştırmalar yapan bilim adamları, henüz bazı hastalıklara teşhis bile koyamadıkları gibi,

Allah'ın (c.c.) yüce hikmetinin gereği kısır olarak yarattığı dişi üreme hücresi **yumurta** ile erkek üreme hücresi **spermi** en modern laboratuvarlarda cicili bicili tüplere koyup sentetik hormonlar pompalasalar da **dölleyemez** ve “bir daha şansını dene” demekten başka ellerinden hiçbir şey gelmez.

Ancak İslâm inancında şans, tâlih diye bir şey yoktur. Çünkü Allah (c.c.) atomun çekirdeğindeki elektronların, protonların, nötronların ve hücrenin çekirdeğindeki kromozomların, genlerin ve DNA moleküllerinin bile kaderini takdir etmiş, hiçbir şeyi kesinlikle şans, tâlih ve rastlantı gibi hayâlî kavramlara bırakmamıştır.

Bu açık gerçekler karşısında gelin bizler de, Erzurumlu İbrahim Hakkı gibi “**Mevlâ görelim neyler, neylerse güzel eyler**” diye Mevlâmızın takdirine razı olup, iradesine teslim olalım ve bunun dışında başka yapay yollar ve yapay evlâtlar aramayalım!

Tüp bebeğin sakıncaları!

Gerçi günümüzde eline mikrofonu alanlar ve kendilerini müctehid-i mutlak yerine koyanlar, “Her ailenin çocuk sahibi olma hakkı vardır”, “Zaruretler sakıncalı olan şeyleri mübah kılar” ve “Peygamberimiz tedavi olun buyuruyor” gibi, tüp bebekle ilgisi olmayan ve fıkıh ilmi açısından bir geçerliliği olmayan kalıplaşmış yuvarlak sözlerle fetvalar veriyorlar. Bu üç fetvayı biraz açalım ve ayrı ayrı değerlendirelim;

1- “Her ailenin çocuk sahibi olma hakkı vardır”. Âyet-i kerîmede “**Dilediğini de kısır bırakır**” buyuruluyor. Allah'ın (c.c.) hikmetinin gereği kısır bıraktığı ve evlât vermediği bir aileye, çocuk sahibi olma hakkını kim veriyor?

2- “Zaruretlar sakıncalı olan şeyleri mübah kılar”. Evet doğrudur, zaruretlar sakıncalı olan şeyleri mübah kılar ama zaruret ne demektir? Fıkıh'ta “Haram olan bir şeyi yapmayınca, eğer ölüm tehlikesi ya da bir organın telef (helâk) olma korkusu varsa buna zaruret denir”. Örneğin, günlerce aç kalan ve domuz etinden başka yiyecek hiçbir şey bulamayan kimse, doyasya değil sadece ölüm tehlikesini giderecek kadar haram olan domuz etini yiyebilir.

Her kadının çocuk doğurması ve her ailenin çocuk sahibi olması zaruret mi? Çocuğu olmayan aileler için ölüm tehlikesi ya da bir organlarının telef (helâk) olması gibi bir tehlike var mı?

3- “Peygamberimiz tedavi olun buyuruyor”. Evet Peygamberimiz (s.a.v.) hastalandığınız zaman tedavi olun buyuruyor ama çocuk sahibi olamamak bir hastalık değil ki! Çocuk sahibi olmayan çiftlerin hepsi hasta mı? Gerçi **fizyolojik** (doğal, tabii) ve **patolojik** (hastalıklarla ilgili) olmak üzere iki çeşit kısırlık vardır. Ancak fizyolojik kısırlığı tedavi etmeye kalkışmak, boşuna yorulup morali bozmak ve kaderle boğuşmak gibi bir şeydir. Patolojik kısırlığa gelince,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz derdi ve devayı indiren Allahu Teâlâ, her derde bir de deva (şifa) indirmiştir. Şu halde tedavi olun, ancak haram ile tedavi olmayın. (Ebû Dâvûd-Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz Allah, haram kıldığı bir şey de size şifa kılmamıştır. (Taberânî)

Peki tüp bebek haram mı?

Bir kadının nikâhlı eşi hâriç, babasının, annesinin, erginlik çağına eren oğlunun, kızının, kız ve erkek kardeşlerinin yanında şortla, kısa etekle dolaşması ve dizinin üst tarafını göstermesi haramdır.

Kadınlar hastalık gibi zorunlu hallerde bile, kadın doktorların olduğu yerde erkek doktorlara muayene olamazlar. Eğer erkek doktora gitme zorunluluğu olursa, sadece muayene olması gereken yerini açar ve diğer yerlerini kapatır.

Ancak!

Bir kadının aşırı derecede bir ağrısı ve hayatî tehlikesi yokken, sadece haram yollarla çocuk sahibi olabilme ümidi ile (çünkü kesin değil), bir ekibin önünde en mahrem yerlerini açıp sırt üstü yatması, bunu defalarca tekrarlaması ve eşinin de bu suça ortak olması, akıl dışı bir davranıştır.

Peki çocuk olursa ne olur?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizden biriniz eşi ile (cinsel) ilişkide bulunacağı zaman, “Bismillâh, Allahümme cennibne's-şeytane ve cennibi's-şeytane mâ razaktenâ” (Bismillâh, Allahım! Şeytanı bizden uzaklaştır ve şeytanı bize takdir ettiğin çocuktan da uzaklaştır) ***derse ve eğer o ilişkiden bir çocuk takdir edilmişse, şeytan o çocuğa hiçbir zarar veremez.*** (Buhârî-Müslim)

Haya ve haram kavramlarının geçersiz olduğu laboratuvar ortamında, erkeğin spermi ile kadının yumurtası doğal olarak besmelesiz alınır ve besmelesiz tüpe konur. Eğer yapay dölleme olursa, tüpten alınır ve yine besmelesiz kadının rahim duvarına yapıştırılır. Gerçekte bu şekilde besmelesiz olması doğrudur. Çünkü harama besmele çeken dinden çıkar ve kâfir olur.

Besmelesiz her işe şeytan ortak olduğu gibi besmelesiz başlayan ve besmelesiz devam eden tüp bebeğe de şeytan ortak olur ve zavallı kadın, içi şeytan ve dışı insan şeklinde bir yavru doğurur.

Bir diğer şeytanlık da, erkeğin nutfesindeki aktif spermlerin yetersizliğinden dolayı dölleme olmazsa ve eşler ilaç yolsuzlukları ya da organ mafyası ile ilişkisi olan doktorların eline düşmüşse, kadının yumurtası başka bir erkeğin spermi ile döllenir ve doğan çocuk **veled-i zina** olur.

Çocuk sağlıklı olur mu?

Doğal güneş enerjisi ve doğal gübrelerle tarlalarda ve bahçelerde yetişen sebzelerle, yapay enerji, yapay gübre ve kimyasal ilaçlarla seralarda yetişen sebzelerin arasında büyük farklılıklar olduğu gibi,

Eşlerin cinsel istek, enerji ve sevgileri ile doğal üreme kuralları doğrultusunda döllen, doğal anne kanı ile gelişen ve doğal doğum yolları ile dünyaya gelen çocuklarla, yapay yollarla laboratuvar ortamında dölenen, çeşitli ilaçlarla ve hormonlarla gelişen ve sezeryanla dünyaya gelen çocuklar arasında da, sağlık, ruhsal ve psikolojik açıdan büyük farklılıklar vardır.

Doğal üreme kuralları dışında laboratuvar ortamında yapay bir şekilde dölenen, doğuncaya kadar doktor kontrolü altında tutulan, çeşitli ilaçlarla ve hormonlarla doğası bozulan, bağışıklık sistemi çöken ve haramla başlayıp haramla dünyaya gelen yapay tüp bebekler,

Allah'ın (c.c.) takdirine razı olmayıp yapay ve haram yollarla çocuk sahibi olmaya kalkışmak, dinimiz açısından, ülkemiz açısından ve insanlığın geleceği açısından tehlike sinyalleri vermektedir.

UĞUR VE UĞURSUZLUK

Yüce Allah buyuruyor:

(Kavmi Sâlih'e) dediler ki: "Senden ve seninle beraber olanlardan dolayı uğursuzluğa uğradık". (Sâlih de) dedi ki: "Sizin uğursuzluğunuz Allah katından (bir uyarı) dır. Kuşkusuz siz, imtihan edilen bir toplumsunuz". (Neml, 47)

Medine ile Tebuk arasındaki Semud Kavmine peygamber olarak gönderilen Hz. Sâlih, putlara (heykellere) tapınan kavmini gece-gündüz demeden îmana davet ettiği halde onlar putçulukta inatla direnince, Allah (c.c.) rahmetini (yağmuru) kesti ve ülkelerinde korkunç boyutlarda kıtlık, kuraklık ve açlık başladı.

Hayvanları açlıktan ölürken ve çocukları ekmek diye ağlaşıırken, onlar putlarına gidip yağmur yağdırması için yalvarıyor ve putları yağmur yağdıramayınca, Hz. Sâlih'e: **"Senden ve seninle beraber olanlardan dolayı uğursuzluğa uğradık"** diye hakaret ediyor ve kuraklığı Hz. Sâlih'ten gelen bir uğursuzluk diye algılıyorlardı.

İslâm ve uğursuzluk

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Hiçbir) hastalık kendiliğinden başkasına bulaşmaz ve uğursuzluk diye bir şey yoktur. Eğer bir şeyde uğursuzluk olsaydı, evde, kadında ve atta (binek aracında) olurdu. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî-İbni Mâce-Ebü Dâvûd)

Uğur ve uğursuzluk da, şans ve tâlih gibi İslâmî açıdan hiçbir geçerliliği olmayan hayâlî bir kavram olmakla birlikte, şans ve tâlih kavramlarından daha tehlikelidir. Çünkü insanlar şans ve tâlihi ya da şanssızlık ve tâlihsizliği genelde kendilerinden bilirken, uğur ve uğursuzluğu mutlaka başkasından bilir ve işleri ters gidine uğursuz dedikleri kişilere kin beslerler.

Bu nedenle Hz. Sâlih: "Sizin uğursuzluğunuz Allah katından (bir uyarı) dır. Kuşkusuz siz imtihan edilen bir toplumsunuz" diye uğursuzluğu reddetti ve günahlarından dolayı başlarına gelen felâketlerin uğursuzluk değil, imtihan gereği uyarı sinyalleri olduğunu haber verdi.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz biz, her şeyi bir kader ile yarattık. (Kamer, 49)

İslâm inancına göre her varlık kendi kaderi ile yaratılmıştır ve hiçbir varlık ne kendi kaderini ne de başkalarının kaderini değıştirme gücüne sahip değildir. Bu açıdan baktığımızda! Şans, tâlih, uğur ya da uğursuzluk gibi hayâlî kavramlar gerçek olamaz ve Allah'ın (c.c.) takdir ettiği kader üzerinde etkili olamaz.

Ne yazık ki genelde içe kapalı, aşırı duyarlı ve Allah'tan (c.c.) gafil olan kimseler, daha ileri giderek baykuşların ötmesini, köpeklerin acı acı ulumasını ve önlerinden kara kedilerin geçmesini bile uğursuzluk sayıp evham yapıyor ve paniğe kapılıp karamsar oluyorlar. İşte asıl uğursuzluk budur ve bu tür uğursuzluk saplantısından kurtulmak çok güçtür.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Eşyada uğursuzluk yoktur, Safer ayında (salı gününde) uğursuzluk yoktur ve baykuşun ötmesinde uğursuzluk yoktur. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Horozun öttüğünü duyduğunuz zaman, Allah'ın lütfundan isteyin (dua edin). Çünkü o melek görmüştür. Merkebin (eşegin) anırdığını duyduğunuz zaman da, şeytandan Allah'a sığının. Çünkü o şeytani görmüştür. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Gece köpeğin uluduğunu ve merkebin anırdığını duyduğunuz zaman, şeytandan Allah'a sığının, çünkü onlar sizin göremediğinizi görürler. (Ahmed İbni Hanbel-Ebû Dâvûd-Hâkim)

Mekke'nin ve Medine'nin diğer şehirlerden, Ramazan'ın ve Şaban'ın diğer aylardan, perşembe ve cuma günlerinin diğer günlerden farklı özellikleri olsa da, şehirlerin, ayların ve günlerin hiçbirisi uğursuz değildir ve hepsinin farklı özellikleri vardır.

Baykuşların, horozların ötmeleri, merkeplerin anırmaları ve köpeklerin ulumaları gibi olaylar, onların kendi dünyaları ile ilgilidir. Kesinlikle insanların uğur ya da uğursuzluğu ile ilgili değildir.

ULÜ'L-AZM PEYGAMBERLER

Yüce Allah buyuruyor:

O halde (habibim!) Sen de peygamberlerden ulü'l-azm olanların sabrettiği gibi sabret. Onlar (kâfirler) için acele etme! (Çünkü) onlar vaad olundukları azabı gördükleri gün, sanki (dünyada) gündüzün bir saatinden başka kalmamış gibi olurlar. Bu bir tebliğdir. Yoldan çıkmış (fâsık) topluluklardan başkası helâk edilir mi? (Ahkaf, 35)

Sözlükte ulü'l-azm, azim sahibi demektir. En çetin direnişler, güçlükler ve kâfirlerin sözlü, fiilî saldırıları karşısında sabır ve sebatla görevinin başında azimle ve kesin kararlılıklarla dimdik duran peygamberlere **ulü'l-azm** denir.

Hiç kuşkusuz peygamberlerin her biri sabır, sebat ve azimle görevlerini yapmışlardır. Ancak içlerinde en üstün olanları, ulü'l-azm derecesinde olan peygamberlerdir. Bu nedenle Allah (c.c.) “(Habibim!) Sen de peygamberlerden ulü'l-azm olanlar gibi sabret. Onlar (ın kâfirlerin azap olması) için acele etme!” diye uyarıyor ve “onlar (kâfirler) vaad olundukları azabı gördükleri gün, sanki (dünyada) gündüzün bir saatinden başka kalmamış (yaşamamış) gibi olurlar” buyuruyor.

Allah'ın (c.c.): “(Habibim!) Sen de peygamberlerden ulü'l-azm olanların sabrettiği gibi sabret” buyurması, sabır, sebat ve azimde (kararlılıkta) ulü'l-azm olan peygamberlerin diğerlerinden daha üstün olduğunun göstergesidir. Bakara Sûresinin 253. âyetinde de peygamberlerden bir kısmının diğerlerinden daha üstün olduğu bildirilmektedir.

Ulü'l-azm peygamberler kimlerdir?

Yüce Allah buyuruyor:

Hani biz peygamberlerden ahd-ı mîsak almıştık. Senden, Nuh'tan, İbrahim'den, Musa'dan ve Meryem oğlu İsa'dan da. Biz onlardan ahd-ı mîsak (çok sağlam söz) almıştık. (Ahzâb, 7)

Âlimlerin çoğunluğuna göre bu âyet-i kerîmede ismi geçenlerin hepsi ulü'l-azm derecesindedir ve peygamberlerin en üstünleridir. Bunların en üstünü de Muhammed (a.s.) dır. Çünkü o, hem ulü'l-azm hem de Hâtemü'l-enbiyâ'dır. Ayrıca Muhammed (a.s.) Habîbullah, Nuh (a.s.) Abden şekûrâ, İbrahim (a.s.) Halîlullah, Musa (a.s.) Kelîmullah ve İsa (a.s.) da Rûhullah ve Kelimetullah'tır.

Bunların her biri en zorlu dönemlerde görev yapmış, zamanın en acımasız yarı vahşi müşrikleri ve kanlı diktatörleri ile mücadele etmiş ve Allah (c.c.) yolunda her çeşit işkencelere katlanmışlardır.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sen Rabbinin hükmüne sabret. Sakın balık sahibi (Yunus) gibi olma! Hani o, (kavminden dolayı) kederle dolu olarak (Rabbine) nidâ etmişti. (Kalem, 48)

Hız. Yunus yıllarca uğraştığı halde kavminden tek bir kişi îmana gelmeyince, ümidini yitirmiş ve kavmine kızıp öfkeyle kaçmış ve bir gemiye binip uzaklara gitmek istemişti. Ancak izinsiz cepheyi terk ettiği için ilâhî cezaya çarptırıldı ve günlerce balığın karnında tutsak kaldı.

Sonra pişman olup tevbe edince ve balığın karnında “**Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn**” (Senden başka ilâh yoktur, seni tesbih, tenzih ederim, doğrusu ben zâlimlerden oldum) diye yalvarınca, Allah (c.c.) onu affedip bağışladı ve balığın karnından çıkardı ama,

Peygamberimiz'e (s.a.v.) “**Sakın balık sahibi (Yunus) gibi olma!**” Ebû Cehil'in başını çektiği işkenceci müşrikler işi azıtsa da ve en acımasız işkenceleri yapsalar da, sen ulû'l-azm peygamberler gibi tebliğ görevine devam et, sakın cepheyi terk etme buyurdu.

ULÜ'L-EMRE İTAAT

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Allah'a itaat edin, Peygambere itaat edin ve sizden olan ulû'l-emre de (itaat edin). Eğer bir konuda anlaşmazlığa düşerseniz, Allah'a ve âhirete gerçekten inanıyorsanız, onu Allah'a (Kur'an'a) ve Peygamber'e (sünnetine) götürün; bu daha hayırlı ve sonuç yönünden daha güzeldir. (Nisâ, 59)

ULÜ'L-emir ne demektir?

Sözlükte, emir sahipleri demektir. İslâm'da başta Hulefâ-i Râşidîn denilen Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali (radiyallahu anhüm) olmak üzere, müslüman olup Allah'ın (c.c.) Kitab'ı (Kur'an) ve Peygamberimiz (s.a.v.) in sünnetleri doğrultusunda ülkeyi yöneten devlet başkanlarına ve onların atadığı yöneticilere, komutanlara **ulû'l-emr** denir.

Ulû'l-emre itaat etmek vâcib olmakla birlikte bazı şartları vardır. Çünkü âyet-i kerîmede hiçbir kayda ve şarta bağlanmaksızın “Allah'a itaat edin, Peygamber'e itaat edin” buyrulurken,

Ulû'l-emre gelince, “sizden” şartı ile sınırlanmış ve itaat edin yerine “vâv-ı âtîf” ile Allah'a ve Peygamber'e itaate âtîf yapılmış ve ayrıca ulû'l-emr ile aranızda “Eğer bir konuda anlaşmazlığa düşerseniz, onu Allah'a (Kur'an'a) ve Peygamber'e (sünnetine) götürün” buyurulmuştur.

İşte bu üç özelliğe sahip olan devlet başkanlarının yazılı ve sözlü emirlerine, yayınladıkları genelgelere, çıkardıkları kanunlara ve atadıkları idarecilere itaat etmek bütün müslümanlara vâcib, gizlice de olsa bunlara karşı çıkmak tahrîmen mekruhtur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bana itaat eden (gerçekte) Allah'a itaat etmiş ve bana karşı gelen, Allah'a karşı gelmiş demektir. Emîr'e (müslüman yöneticiye) itaat eden bana itaat etmiş ve emîr'e karşı gelen, bana karşı gelmiş demektir.

(Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Üzerinize simsiyah Habeşli bir köle atansa bile, sözünü dinleyin ve emrine itaat edin. (Buhârî)

Bu üç özelliğe sahip olmayan yani din karşıtı ideolojileri benimseyip “sizden” şartının dışında kalan, Allah'ın (c.c.) ve Peygamber (s.a.v.) in emirlerini uygulamayan ve vatandaşları ile arasında çıkan görüş ayrılıklarını Allah'ın (c.c.) Kitab'ı ve Peygamber (s.a.v.) in sünneti doğrultusunda çözme yanaşmayan devlet başkanlarının emirlerine ve onların atadıkları idarecilere itaat etmek, müslümanlara vâcib değildir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müslüman kişiye gereken, kendisine günah ile emredilmediği sürece sevdiği ve sevmediği her konuda devlet başkanına itaat etmesidir. Bir günah işlemesi emrolunduğu zaman ise hiç kimseyi dinlemez ve itaat etmez. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî-Ebü Dâvûd-İbni Mâce)

Müslümanlar “devlet baba” diye saydıkları devlet başkanlarına ve yöneticilere sahip çıkar ve onların günah içermeyen emirlerini seve seve yerine getirmeye çalışırlar. Ancak iktidarı ele geçiren İslâm karşıtı güçler dinدارlara baskı yapmaya, namazı kısıtlamaya ve başörtüsünü yasaklamaya kalkışırlarsa, Peygamberimiz (s.a.v.) in dili ile “***hiç kimseyi dinlemez ve itaat etmezler***”.

Devletin önemi

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Devlet başkanı (devlet otoritesi) olmayan bir ülkeye uğradığınızda, oraya girmeyin. (Beyhakî)

Devlet başsız kalıp devlet otoritesinin çöktüğü yerde can ve mal güvenliği de olmayacağından ve yayılmacı dış güçler oraya saldıracağından, müslümanlar devletsiz olamaz. Bu nedenle ashâb-ı kiram (radiyallahu an-hüm) Peygamberimiz (s.a.v.) in vefat ettiği en acılı günlerinde öncelikle Hz. Ebû Bekir'i halife seçtiler ve orada bulunanlar derhal ona biat ettiler.

Halife seçilen Hz. Ebû Bekir ertesi günü yani 13 Rebîulevvel Salı günü mescide gelip genel biatı kabul etti ve ardından minbere çıktı. Minberde Allah'ü Teâlâ'ya hamdû senâlar ve Resûlullah'a salâtü selâmdan sonra,

“Ey insanlar! Ben sizin en hayırlınız değilim ama üzerinize halife seçildim. Eğer doğru ve iyi işler yaparsam bana yardımcı olunuz. Eğer fena ve yanlış işler yaparsam, beni uyarınız ve bana doğru yolu gösteriniz. Ben Allah'a ve Resûlallah'a itaat ettiğim sürece, siz de bana itaat ediniz. Ben Allah'a ve Resûlallah'a itaat etmezsem, siz de bana itaat etmeyin” dedi ve minberden indi.

Hulefâ-i Râşidîn'in birincisi olan Hz. Ebû Bekir'in halife seçilmesi ile, hicrî 9. yılda Tebuk'a kadar gidip Doğu Roma İmparatorluğuna açıkça meydan okuyacak güce erişen İslâm Devleti, elhamdülillah dağılıp parçalanmaktan kurtuldu ve kısa zamanda dünyanın tek süper gücü oldu.

Ancak!

Bizler de İslâm'ı daha ilerilere taşıyabilmemiz ve Kur'an'ı yeryüzüne egemen kılabilmemiz için annelerimizin bizi uyuturken söyledikleri ninnileri dinler gibi ashâb-ı kiramın ve ecdadımızın kazandığı zaferleri dinleyip uyu-mayalım ve sadece marşlar çalıp onları kutlamakla oyalanmayalım.

UYKU-ÖLÜM İLİŞKİSİ

Yüce Allah buyuruyor:

Geceleyin sizi öldüren (uyutan), gündüzün ne yaptığınızı bilen, sonra takdir edilmiş ecel (vaktiniz) tamamlansın diye gündüzün sizi diriltten (uyandıran) O'dur. Sonra dönüşünüz yine O'nadır. Sonra yaptıklarınızı size haber verecek (hesaba çekecek) tir. (En'âm, 60)

İmanın temel ilkelerinden biri de, âhirete yani öldükten sonra yeniden dirilmeye îmandır. Gerçi âhiret âlemi gayb (gizlilik) kapsamında olmakla birlikte, orada ne varsa ve ne olacaksa pek çoğunun bu dünyada canlı örnekleri vardır. İşte bu canlı örneklerden biri de, yaşam boyu her gün tekrarlanan uyku ve uyuduktan sonra tekrar uyanma olayıdır.

İbretle baktığımızda! Uyku, ölümün ve uyuduktan sonra tekrar uyanma da, öldükten sonra yeniden dirilmenin her gün tekrarlanan canlı örnekleridir. Çünkü Allah (c.c.) geceleri bizi öldürür gibi uyutuyor, sonra takdir etmiş olduğu ömrümüzün kalan kısmını tamamlamamız için bizi yeniden diriltir gibi uyandırıyor. Bu uygulama Azrâil (a.s.) ölüm düdüğünü çalıncaya kadar devam ediyor ve düdüğü çalınanlar bu fâni dünyaya veda edip gidiyor.

Hiç uyumadan sürekli uyanık durmak ve uyuduktan sonra tekrar uyanmamak elimizde olmadığı gibi hiç ölmeden sürekli yaşamak ve öldükten sonra tekrar dirilmemek de elimizde değildir.

Uyumak, uyuduktan sonra tekrar uyanmak, ölmek ve öldükten sonra tekrar dirilmek bizi aşan olaylar olduğuna göre, bizi uyutan, uyuduktan sonra uyandıran, öldüren ve öldükten sonra yeniden diriltten kimdir? Neden bunları düşünmüyor ve kendimizi sorgulamıyoruz?

Kuşkusuz, bir gün takdir edilen ömrümüz sona erecek ve ölüm meleği Azrâil (a.s.) tatlı canımızı alacak. İşte o zaman hepimiz, bizi yaratan, uyutan, uyuduktan sonra uyandıran, öldüren ve öldükten sonra diriltten Allah'a (c.c.) döneceğiz ve mahşer yerinde sorguya çekileceğiz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Uyku ölümün kardeşidir. (Beyhakî-Taberânî)

Uyku ile ölüm kardeşdir ama ikiz kardeşler arasında bile bazı farklılıklar olduğu gibi kuşkusuz uyku ile ölüm arasında da bazı farklılıklar vardır.

Şöyle ki:

Uyku dönüşü olan bir yolculuğa, ölüm ise dönüşü olmayan bir yolculuğa benzer. Uyuyan kişi gereğinde dış etkenlerle uyandırılabilir, ölen kişi ise ancak Hz. İsrâfil'in Sûr'a üflemesi ile uyanır.

Uyuyan kimsenin beyinsel faaliyeti devam eder ve otonom sinir sistemleri, dolaşım, solunum ve sindirim gibi sistemlerin çalışmasını kontrol eder. Ölüm de ise beyinsel faaliyetler geri dönmek üzere durunca, dolaşım ve solunum sistemleri de durur ve insanın dünya hayatı sona erer.

Yüce Allah buyuruyor:

Ve uykunuzu da dinlenme yaptık. (Nebe, 9)

Zihinsel, fiziksel yorgunluklara, stres, sıkıntı ve ruhsal bunalımlara karşı en etkili ve en kolay tedavi yöntemi uykudur. Çünkü Allah (c.c.) **“Ve uykunuzu da dinlenme yaptık”** buyuruyor.

Ölümün kardeşi olan uyku, bu dünya âleminde kısa dönemleri kapsayan geçici bir dinlenme ve rahatlama olayı olduğu gibi, ölüm ise berzah âleminde kıyâmete kadar sürecek olan çok daha uzun bir dönemi kapsayan dinlenme ve rahatlama olayıdır.

Ancak kötü, korkunç ve olumsuz rüyalar gören kimseler için uyku dinlendirici ve rahatlatıcı bir olay olmadığı, hatta uyanınca korku ve evhamdan günlerce psikolojileri bozulduğu gibi,

Günahkârlar için de ölüm dinlendirici ve rahatlatıcı bir olay olamaz. Çünkü dünyada yapmış oldukları her çeşit kötü ve çirkin amelleri (günahları) berzah âleminde korkunç yılanlara dönüşüp onlara saldırır ve kıyâmete kadar azap ederler.

Güzel, olumlu ve mânevî açıdan feyizli rüyalar görenler, uyandıkları zaman sevinçlerinden sevdikleri dostları ile bunları paylaşmak istedikleri gibi dünyaları Allah yolunda olumlu geçen ve her çeşit günahlardan sakınan gerçek mü'minler de ölünce sevinçlerinden, berzah âlemindeki sevdikleri dostları ile dünya anılarını paylaşırlar.

Korkunç rüyalar görüp uyananlar, oh! Çok şükür o rüyaymış diye sevindikleri gibi dünyaları çok dertli, çileli, hastalıklı ve sıkıntılı geçen gerçek mü'minler de, hadîs-i şerifte “İnsanlar uykudadır, öldükleri zaman uyanırlar” buyurulduğu gibi, öldükleri an, oh! Çok şükür onlar bir rüyaymış diye sevinirler ve cennet bahçesine dönüşen kabirlerinde ruhsal huzurla kıyâmetin kopmasını beklerler.

UYUŞTURUCU BAĞIMLILIĞI

Yüce Allah buyuruyor:

Ben, cinleri ve insanları ancak bana ibâdet etmeleri için yarattım. (Zâriyat, 56)

İbâdetlerden kopan ve yaradılış amacının dışına çıkan çağın insanı sigara, bira, alkol, kumar, saz, caz, eğlence, gece kulüpleri ve gayr-i meşrû cinsel ilişkilerle de tatmin olamayınca, bunalıma girip kendini uyuşturucu bataklığına atıyor ve sonuçta her şeyini hatta aklını, kimliğini kaybediyor.

Beyaz zehir denilen uyuşturucu maddelerin kullanımı, satışı ve imâli dünyanın her tarafında yasaklandığı ve yakalananlar ağır cezalara çarptırıldığı halde, Avrupa ve Amerika gibi gelişmiş ülkeler başta olmak üzere en yoksul ülkelerde bile uyuşturucu bağımlılarının artması, öğrencilerin ve gençlerin arasında hızla yayılması, insanlığın geleceği açısından felâket sinyalleri vermektedir.

Nedenine gelince!

Yalancı memelerle ve hayâlî ninnilerle uyutulmaya çalışılan çocuklar gibi güncel incillerle, arz-ı mev'ûd hayalleri ile Konfüçyüs'ün, Buda'nın ve putlaştırılan diğer heykellerin önünde saygı duruşu adı altında yapılan âyinlerle ve lâiklik ninnileri ile uyutulmaya çalışılan çağın insanı da,

Gönlündeki mânevî boşluğu dolduramadığı ve ruhsal açıdan tatmin olamadığı için, sonuçta bunalıma girip intihar edercesine kendini esrar, morfin, kodein, kokain ve eroin bataklıklarına atıyor. Tabii ki sonuçta önce kendi, sonra insanlık kaybediyor ve kıyâmete de davetiye çıkarılıyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sarhoşluk veren her şey haramdır. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Nesâî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Çok içildiği zaman sarhoşluk yapan bir şey, az içildiği zaman (sarhoşluk yapmasa) da haramdır. (Nesâî-Ebû Dâvûd-Tirmizi-İbni Mâce-Ahmed İbni Hanbel)

Esrar

Hint kenevirinin gövde, yaprak ve çiçekleri kuruyunca elle ufalanıp ele-nir ve yoğrularak hamur haline getirilir; sonra tütünle karışık olarak sigara ya da hap şeklinde içilir. Uyuşturucunun birası ve beyaz zehire açılan kapısı olan esrar, çok çabuk bağımlılık yaptığından terk edilmesi çok güç olur.

Başlangıçta tatlı hayal görme, baş dönmesi, dolaşım bozukluğu, göz bebeklerinde büyüme, ışığa karşı duyarsızlık, hızlı kalp atışı ve uyuşukluk gibi belirtiler ortaya çıkar. Hız ölçüsü değişir, hızlı yürüyen yavaş yürüdüğünü ve yavaş yürüyen uçuşunu sanır.

Toplumdan kopar, sadece kendini beğenir ve sadece kendine güvenir. Aşırı duyarlı, telâşlı, heyecanlı, saldırgan olur, üzerine gidildiğinde patlayıp cinnet geçirir ve her çeşit suçu işleyebilir. Bu nedenle terör örgütleri bunları tercih ederler ve diledikleri gibi kullanırlar.

Esrar, merkezî sinir sistemini tahrip eder, düşünme yeteneği gider ve beyin kontrolü kaybeder.

Titreme, bulantı, kusma, kulak çınlaması ve el-ayak soğuması ise zehirlenmenin ilk belirtileridir.

Sürekli kullananlarda zihin karışıklığı, şuur kaybı, uyuşukluk ve ruhsal çöküntü olur. Başta beyin olmak üzere bütün organlar ve canlı dokular vaktinden önce yıpranıp yaşlanır. Sonuç erken bunama ve çıldırmadır.

Dünyada ve ülkemizde tüm polisiye önlemlere rağmen gençler arasında uyuşturucu bağımlıları hızla artmaktadır. Çok yakın bir gelecekte bu gençler ülkelerinde iktidara geldiklerinde ve dünya yönetiminde söz sahibi olduklarında ne gibi çılgınlıklar yapacakları ortadadır.

Morfin

Haşhaşın olgunlaşmamış ham meyvelerinden çıkarılan sıvıya afyon, afyondan elde edilen beyaz billûrî toza da morfin denir. Morfin tıp alanında genelde ameliyattan sonra ağrıyı azaltmada, sancılı kanserde, yanık ve kırık gibi aniden meydana gelen şiddetli sancılarda ağrı kesici olarak kullanılır.

Ayrıca dehşetli korku, şaşkınlık, sinir krizi ve ruhsal çöküntü gibi psikolojik rahatsızlıklarda da teskin edici (sakinleştirici) ve uyku için kullanılır. Morfin, geçici bir uyarma devresinden sonra sinir merkezlerini felce uğrattığından kişi acıyı duymaz.

Psikolojik nedenlerle ilk defa küçük dozlarla morfin alanlar, kendilerini rahat, mutlu ve güçlü hissederler. Bu durumu korumak ya da tekrar elde etmek için sürekli dozu artırır ve kısa zamanda morfinman yani morfin bağımlısı olurlar.

Morfin bağımlılarında, bedensel, zihinsel yorgunluk, şuur bozukluğu ortaya çıkar. İrade, inanç ve ahlâk (haya, utanma) duygusu yok olur. Morfin alamayınca kriz geçirir.

Psikolojik sorunlar nedeni ile morfin kullanmak kesinlikle çözüm değil, aksine morfinin yani beyaz zehirin tutsağı ve bağımlısı olmak demektir.

Psikolojik sorunları morfin bağımlısı olmadan aşabilmek için, öncelikle varsayıma dayalı hayâlî evhamlardan kaçınmalı, sorunları büyütmeyip inadına küçültmeli ve unutmaya çalışmalıdır. Sonra Hz. Yunus'un balığın karnında iken okumuş olduğu, “**Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn**” duasını hafif sesle sık sık okumalı, ayrıca “**Hasbünallahü ve nî'mel vekîl**” diye sadece Allah'a (c.c.) tevekkül etmeli (güvenmeli) dir.

ÜMMET-İ MUHAMMED

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Biz seni, bütün insanlara ancak müjdeleyici ve uyarıcı (peygamber) olarak gönderdik. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler. (Sebe, 28)

Sözlükte, toplumlara, cemaatlara ve milletlere ümmet denir. Şariat örfünde ise kendilerine Allah (c.c.) tarafından peygamber gönderilen toplumlara ümmet ve gönderilen peygamberin adına izâfeten de, örneğin Hz. İbrahim'in ümmeti denir.

Önceki peygamberler sadece bir kavme (topluma) peygamber olarak gönderilirdi. Örneğin,

“Andolsun ki, biz Nuh'u kavmine (peygamber olarak) gönderdik”. (Hûd, 25)

“Semûd (kavmine) de kardeşleri Sâlih'i (peygamber olarak) gönderdik”. (Hûd, 61) gibi.

Hz. Muhammed son peygamber olduğundan ve ondan sonra başka peygamber gelmeyeceğinden Allah (c.c.): **“Biz seni, bütün insanlara ancak (cenneti) müjdeleyici ve (cehennem ile) uyarıcı (peygamber) olarak gönderdik”** buyuruyor ve ardından, **“Fakat insanların çoğu bunu bilmezler”** uyarısı ile insanların çoğunluğunun inkâr bataklığında kalacağını haber veriyor.

Hz. Muhammed bütün insanlara gönderilen son peygamber olduğundan, ırkı, rengi, dili, ilkesi, inancı ve önceki dini ne olursa olsun, Asr-ı saadet-

ten kıyâmete kadar gelip geçmiş ve gelecek olan bütün insanlar **Ümmet-i Muhammed** kapsamına dahildir yani Hz. Muhammed'in ümmetidir.

Ancak ümmet iki kısımdır. Hz. Muhammed'in İslâm'a dâvetine icâbet (kabul) edip müslüman olanlara **ümmet-i icâbet** denir. Hz. Muhammed'in İslâm'a dâvetine icâbet etmeyip İslâm'ın dışında kalan ateist, yahudi, hıristiyan ve budist gibilerine de **ümmet-i dâvet** denir.

Ümmet-i Muhammed'in özellikleri

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz bu sizin ümmetiniz bir tek ümmettir. Ben de sizin (bir tek) Rabbinizim. O halde sadece bana kulluk edin. (Enbiyâ, 92)

Asr-ı saadetten beri yeryüzünde Allah (c.c.) katında geçerli olan bir tek ümmet vardır ki, o da “ümmet-i Muhammed” yani Hz. Muhammed'in ümmetidir. Bu nedenle günümüzdeki yahudilere Hz. Musa'nın ve hıristiyanlara Hz. İsa'nın ümmeti denilemez. Çünkü onlar son peygamber Hz. Muhammed'in dâvetine icâbet edip müslüman olmasalar da, “ümmet-i dâvet” kapsamında olduklarından başka bir peygambere ümmet olamazlar.

Kuşkusuz göklerin ve yerin tek egemeni olan Allah (c.c.) de hepimizin bir tek Rabbidir. O halde bütün insanlar sadece O'na kulluk etmeli ve İslâmî kurallar doğrultusunda ibadetlerini yapmalıdır.

Yüce Allah buyuruyor:

Siz insanların iyiliği için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. (Çünkü siz) iyiliği emreder, kötülüğü engeller ve Allah'a inanırsınız. (Âl-i İmrân, 110)

Âyet-i kerîmede, ümmet-i Muhammed'in en hayırlı ümmet olduğu bildiriliyor ve bunun nedeni şöyle açıklanıyor: “**(Çünkü siz) iyiliği emreder, kötülüğü engeller ve Allah'a inanırsınız**”. İşte en hayırlı ümmet olmanın üç koşulu; iyiliği emretmek, kötülüğü engellemek ve Allah'a (c.c.) inanmak.

Bu üç koşulu yerine getirenler hayırlı ümmet kapsamına gireceğinden, bu konuyu biraz açalım.

1- İyiliği emretmek: Peygamberimiz (s.a.v.) geceyi gündüze katarak ve ıssız çöllerde zamanla yarışarak “iyiliği” yani ilâhî emirleri tebliğ etmeye çalıştığı gibi bizler de elimizin erdiği, dilimizin döndüğü ve gücümüzün yettiği kadar insanlara ilâhî emirleri tebliğ etmeye çalışalım.

2- Kötülüğü engellemek: Allah (c.c.) katında kötü ve dinimizde haram olan her çeşit çirkin şeylerin yaygınlaşmasını engellemeye ve yapanları kırııcı olmayan sözlerle uyarmaya çalışalım.

3- Allah'a inanmak: Allah'ın (c.c.) varlığına, birliğine, göklerin, yerlerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olduğuna gönülden inanalım ve emirlerini yerine getirip yasaklarından kaçınalım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Geçmiş) ümmetler bana gösterildi. Peygamber gördüm, yanında küçük bir toplum vardı. Peygamber gördüm, yanında bir iki kişi vardı. Peygamber gördüm yanında bir tek kişi yoktu. Derken önüme büyük bir kalabalık çıkarıldı. Onları ümmetim sandım. Bana “bunlar Musa ve ümmetidir, sen ufka bak!” denildi. Baktım; yoğun bir kalabalık gördüm. “Bana diğer bir ufka da bak!” denildi. Baktım; orada da yoğun bir kalabalık gördüm. Bana: “İşte bunlar (hepsi) senin ümmetindir. İçlerinden yetmiş bin kişi hesapsız-azapsız cennete girecektir” denildi. (Buhârî-Müslim-Tirmizî)

Allah (c.c.) emir verince ve İsrâfil (a.s.) ikinci defa Sûr'a üfleyince, insanlar uykudan uyanır gibi yeniden dirilip kabirlerinden fırlayacak ve her ümmet peygamberi ile birlikte mahşer yerine gelecek. Ümmeti az olan peygamberler mahzun olurken, ümmeti çok olanlar sevinecek ve her peygamber ümmetine şefaath etmek için Allah'tan (c.c.) izin isteyecek.

İşte o gün mahşer yerinde en fazla Peygamberimiz (s.a.v.) sevinecek ve ümmetinin çokluğu ile orada iftihar edecek. Bazı peygamberler bir kaç kişiden oluşan ümmetini kurtarmak için çırpınırken, Peygamberimiz (s.a.v.) in ümmetinden 70.000 kişi mahşerde hiç sorgulanmadan ve azap görmeden doğrudan cennete gidecek ve onların her biri de 70.000 kişiye şefaath edecek.

Peygamberimiz (s.a.v.) secdeye kapanıp “ümmetim, ümmetim!” deyince, Allah (c.c.) “şefaath-ı kübrâ” (en büyük şefaath) yetkisini verecek ve Peygamberimiz (s.a.v.): **“Ümmetimden bir tek kişi cehennemde yanarken, ben cennete girmem”** diyecek.

1

Hulle (giysi) yi getirdiler,
Giy Muhammed dediler.
Giymem Cebrâil dedi,
Ümmetim giymeyince.

2

Burak'ı (bineği) getirdiler,
Bin Muhammed dediler.
Binmem Cebrâil dedi,
Ümmetim binmeyince.

3

Sırat'a götürdüler,
Geç Muhammed dediler.
Geçmem Cebrâil dedi,
Ümmetim geçmeyince.

4

Cennete götürdüler,
Gir Muhammed dediler.
Girmem Cebrâil dedi,
Ümmetim girmeyince.

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

(Sahâbeler:) Ya Resûlallah! Ümmetinden henüz gelmeyenleri (görmediklerini) nasıl tanırırsın? dediler.

Peygamberimiz (s.a.v.):

“Ne dersiniz? Bir kimsenin kapkara at sürüsünün içinde alnı ve ayakları bembeyaz bir atı olsa, onu tanımaz mı?” diye sordu.

(Sahâbeler) evet tanır ya Resûlallah! Deyince,

Peygamberimiz (s.a.v.):

“İşte onlar (ümmeüm) de abdestten dolayı yüzleri nurlu, elleri ve ayakları bembeyaz parlak olarak (mahşere) gelecekler” buyurdu. (Müslim-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz benim ümmetim kıyâmet gününde abdest izlerinden yüzleri, elleri ve ayakları (nur gibi) parlak olarak (mahşer yerine) dâvet edilecekler. Kimin yüzünün parlaklığını arttırmaya gücü yeterse, bunu yapsın (çok abdest alsın). (Buhârî-Müslim)

Allah (c.c.) insanların korkudan tir tir titrediğı ve ana-babanın evlâdından kaçtığı günde hiç kuşkusuz Peygamberimiz'e (s.a.v.) en büyük şefaât yetkisini verecek ve sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) “Ümmetimden bir tek kişi cehennemde yanarken, ben cennete girmem” diyecek ama,

Dünyada abdest almaya üşenenler, beş vakit namazı terk edenler ve dolayısıyla mahşer yerinde yüzleri kapkara kömür gibi olanlar, Hz. Muhammed gibi bir peygambere ümmet olduklarını nasıl kanıtlayacaklar?

Allahım! Bizleri iki cihan serveri sevgili Peygamberimiz'e (s.a.v.) gerçek ümmet eyle, beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılmamızı nasib eyle ve onun şefaâtından mahrum eyleme. Âmîn!

ÜREME ORGANI VE DİL

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bana iki çene arasındaki (dili) ile iki ayağı arasındaki (üreme) organını koruma sözü verirse, ben de ona cennet sözü veririm. (Buhârî-Tirmizî)

Freni patlayıp yoldan çıkan ve direksiyon hakimiyetini kaybeden sürücünün sonu, genelde bir felâketle noktalandığı gibi akıl freni patlayıp İslâmî yoldan çıkan, dili ve üreme organı üzerinde hakimiyeti kaybeden kimsenin sonu da dünyada ve âhirette felâketle noktanır.

Peygamberimiz (s.a.v.), dili ile üreme organını koruyana cennet sözü verdiğine ve bu sözün arkasında duracağına göre, dilini yalan, dedikodu, iftira ve gönül kırıcı çirkin sözlerden, üreme organını da her çeşit gayr-i meşrû cinsel ilişkilerden koruyanlar, kuşkusuz cennete gireceklerdir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah kimi iki çenesi arasındaki (dili) ile iki ayağı arasındaki (üreme organı) nın şerrinden korursa, o kişi cennete girer. (Tirmizî)

Öfke ve cinsellik duyguları aklın kontrolünde olduğu, haya ve günah sınırlarını aşmadığı sürece yararlı ve gereklidir. Bu iki duygu eğer aklın kontrolünden çıkıp haya ve günah sınırlarını aşarlarsa, o zaman kişinin diline ve üreme organına hakim olması çok güç, hatta imkânsız olur.

İşte bu duruma düşmemek için hiç kimse nefesine güvenmemeli, haya ve günah sınırları içinde yaşamaya çalışmalı ve dili ile üreme organının şerrinden Allah'a (c.c.) sığınmalıdır. Çünkü sevgili Peygamberimiz (s.a.v.), dilimiz ile üreme organımızın şerrinden ancak Allah'ın (c.c.) koruması ile kurtulacağımızı vurguluyor ve dolayısıyla Allah'a (c.c.) sığınmamızı tavsiye ediyor.

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah'a (s.a.v.) insanları cennete en fazla götürecektir şey nedir? diye soruldu.

“Allah korkusu (takvâlık) ve güzel ahlâktır” buyurdu.

İnsanları cehenneme en fazla götürecektir şey de nedir? denilince,

“Ağız (dil) ve cinsel organdır” buyurdu. (Tirmizî-İbni Mâce)

Ağızdan çıkan söz, namlunun ağzından çıkan mermi gibidir. Namlunun ağzından çıkan mermi geri döndürülemediği gibi insanın ağzından çıkan söz de geri döndürülemez ve bir tek mermi bir kişinin ölümüne neden olabildiği gibi ağızdan çıkan bir tek söz de kişinin mânevî ölümüne yani dinden çıkmasına ve aile yuvasının yıkılmasına neden olabilir. Bu nedenle,

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'a ve âhiret gününe inanan kimse, ya hayır (lı söz) söylesin ya da sussun. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd)

Ebû Mûsâ radiyallahu anhü diyor ki:

Ya Resûlallah! Hangi müslüman daha hayırlıdır? diye sordum.

“Dilinden ve elinden müslümanların emin olduğu kimsedir” buyurdu.

(Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd-Tirmizî-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'ı anmanın dışında çok konuşmayın. Çünkü Allah'ı anmanın dışında fazla konuşmak, kalbi katılaştırır. İnsanların Allah'tan en uzak olanları, kalbi katı olanlardır. (Tirmizî)

Allah'ı (c.c.) anmanın dışında fazla konuşanların, gereksiz konuları inatla tartışanların ve Sırat Köprüsünü geçmiş gibi sesli kahkahalar ile çok gülenlerin kalpleri katılaşır. Kalbin katılığı, dinsel ve mânevî açıdan kalbin duyarsız yani ibâdetlere karşı isteksiz ve günahlara karşı tepkisiz olması demektir. Bu tür insanlar doğal olarak Allah'tan (c.c.) uzaklaşır ve şeytanın yoldaşı olurlar.

ÜZEYR ALEYHİSSELÂM

Yüce Allah buyuruyor:

Ya da o kimseyi (Üzeyr'i görmedin mi) ki, evlerinin duvarları çatılarının üzerine çökmüş (harabe haline gelmiş) bir kasabaya (Kudüs'e) uğradı; “Ölümünden sonra Allah bunu nasıl diriltir” dedi. (Bakara, 259)

Kur'an-ı Kerimde adı geçen, ancak peygamber mi, evliya mı olduğu kesin olarak bilinmeyen üç mübârek kimseden biri de, Üzeyr aleyhisselâmdır.

Hız. Süleyman'ın ölümünden sonra M.Ö. 586 yılında Kudüs'e saldıran Bâbil kralı Buhtunnasar (Nabukednazar), Kudüs şehrini ve Mescid-i Aksa'yı yakıp yıktı, binlerce kişiyi kılıçtan geçirdi ve yetmiş bin kişiyi de esir alıp Bâbil'e götürdü. Esirler arasında Danyal (a.s.) ile Hız. Üzeyr de vardı.

Genç olan Hız. Üzeyr bir yolunu bulup Bâbil zindanından gizlice kaçtı ve bir merkebe (eşeğe) binip her tarafı yakılıp yıkılan ve içinde tek bir kişinin yaşamadığı ıssız Kudüs harabelerine geldi.

Uzun ve zahmetli bir yolculuktan geldiği için çok yorgundu ve karnı da acıkmıştı. Kudüs'te ekmek, yemek yoktu ama meyveler olmuş yerlere dökülüyordu ve toplayan da yoktu. Merkebinin bir yere bağladıktan sonra bir kaç salkım üzüm ile biraz incir topladı, üzümlerin suyunu sıktı ve sonra yere oturup ıssız ve korkunç bir harabe haline gelen Kudüs'ü düşünmeye başladı.

Ya Rab! Hz. Dâvûd'un başlattığı ve oğlu Hz. Süleyman'ın tamamladığı şu kutsal Mescid-i Aksâ yakılıp yıkılmış ve mübârek Kudüs şehri korkunç bir harabeye dönmüş. Yanan evler, çöken çatılar, üzerine yıkılan taş yığını duvarlar ve cansız birer iskelet yığını haline gelen binlerce Kudüs halkı.

Hz. Üzeyr, korkunç bir harabe haline gelen bu ölü şehri acaba Allah tekrar nasıl diriltir? Taş ve iskelet yığınının dönüşen bu yerde artık insanlar yaşar mı? Yeniden evler, dükkânlar yapıp çarşılar, pazarlar kurulur mu? diye düşünürken, uykuya daldı.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah (uykuda canını alıp) onu yüz yıl ölü bıraktıktan sonra tekrar diriltti. “Ne kadar (ölü) kaldın?” dedi. O da: “Bir gün ya da daha az kaldım” dedi. Allah: “Hayır, yüz yıl kaldın. İşte yiyeceğine (incire) ve içeceğine (üzüm suyuna) bak, bozulmamış. Bir de merkebine bak (kemikleri bile çürümüş). Seni insanlara ibret kılalım diye (bunları yaptık). Şimdi sen kemiklere bak, onları nasıl düzenliyor ve sonra nasıl et giydiriyoruz” dedi. (Merkebin yeniden dirilişi) kendisine apaçık belli olunca, “Şimdi iyi biliyorum ki, Allah'ın her şeye gücü yeter” dedi. (Bakara, 259)

Hz. Üzeyr kuşluk vaktinde yatmıştı. Allah (c.c.) yeniden diriltip “Ne kadar (ölü) kaldın?” diye sorduğu zaman akşam üzeri idi. Uykudan uyanır gibi yeniden dirilen Hz. Üzeyr, ilk bakışta güneşi göremeyince “Bir gün” sonra henüz güneşin batmadığını görünce, “ya da daha az kaldım” dedi.

Bunun üzerine Allah (c.c.) “Hayır yüz yıl kaldın. İşte yiyeceğine (topladığın taze incire) ve içeceğine (sıktığın üzüm suyuna) bak, bozulmamış (taptaze duruyor). Bir de merkebine bak (kemikleri bile çürümüş). Seni insanlara ibret kılalım diye (bunları yaptık)” buyurdu.

“Şimdi sen (çürümüş) kemiklere bak, (da ibret al). Onları nasıl düzenliyor (bir araya getiriyor) ve sonra nasıl et giydiriyoruz”. Hz. Üzeyr şaşkın şaşkın kemiklere bakarken, hafifçe bir rüzgar esip çürümüş kemikleri bir araya toplayıp düzenledi, sonra yerden ot biter gibi kemiklerin üzerinde etler bitti. Sonra derisi, tüyleri derken, ölüp çürüyen merkep bir anda canlanıp ayağa kalkıverdi.

Yeniden dirilme olayını gözleri ile gören Hz. Üzeyr: “Şimdi iyi biliyorum ki, Allah'ın her şeye gücü yeter” dedi ve îmanı ilme'l-yakînden, hakka'l-yakîn derecesine ulaştı.

Hız. Üzeyr yüz yıl önce toplamış olduğu taze incirleri yedi, sıkığı üzüm suyunu içti ve sonra yeniden dirilen merkebine binip hüzünle Kudüs harabelerini dolaşmaya çıktı.

Ancaak!

Yüz yıl gibi uzun bir zaman dilimi içinde pek çok küresel olaylar olmuş, köprülerin altından çok sular akmış ve Bâbil Devleti yıkılıp İran'ın egemenliği altına girmişti.

Mescid-i Aksâ'yı ve Kudüs'ü yakıp yıkan, kadın, erkek, yaşlı ve çocuk demeden binlerce kişiyi acımasızca kılıçtan geçiren ve yetmiş bin kişiyi de esir alıp Bâbil'e götüren Buhtunnasar'a da dünya kalmamış ve o da sonuçta kara toprağa girmişti.

Buhtunnasar'ın ölümünden sonra Bâbil'i ele geçiren İran hükümdarı Şireveyh, Bâbildeki bütün esirleri serbest bıraktı ve topluca Kudüs'e gitmelerine yardımcı oldu. Ayrıca Mescid-i Aksâ'yı ve Kudüs şehrini yeniden inşa etmeleri için gereken her türlü maddî desteği sağladı.

Bu gelişmelerden haberi olmayan Hız. Üzeyr, Kudüs harabelerini dolaşayım derken, eskisinden daha güzel ve daha düzenli yepyeni bir Kudüs'le karşılaşınca şok oldu.

Yepyeni evler, dükkânlar yapılmış, çarşılar, pazarlar kurulmuş ve Mescid-i Aksâ yeniden inşa edilip ibâdete açılmıştı. Erkekler çarşıda, pazarda alış-veriş yaparken, kadınlar da evlerinin önünde oturup el işleri yapıyor ve çocuklar da sokaklarda oynuyordu.

Hız. Üzeyr gördüklerim hayal mi, gerçek mi diye Kudüs sokaklarında dolaşırken, yakınlarını da soruyor ve her birinin ya esarette ya da esaretten sonra öldüğü haberini alıyordu. Sen kimsin? diye soranlara “Ben Üzeyr'im” diyordu ama 25 yaşlarında bir genç olduğundan kimse ona inanmıyordu.

Doğup büyüdüğü sokak aralarında dolaşırken, gözleri hiç görmeyen ve ayakları kötürüm olan çok yaşlı bir kadınla karşılaştı ve ona, Üzeyr'in evini biliyor musun diye sordu. Kadın, sesin bana yabancı gelmiyor ama sen kimsin? deyince, ben Üzeyr'im dedi. Kadın çok gençsin deyince, Allah beni öldürdükten yüz yıl sonra tekrar diriltti dedi.

Kadın, Üzeyr Tevrat'ı ezbere biliyordu, eğer sen Üzeyr isen Tevrat'ı oku bakalım dedi. Hız. Üzeyr Tevrat'ı okumaya başlayınca orada bulunanlar, acaba gerçekten Tevrat'ı mı okuyor diye kuşkuya düşünce içlerinden biri,

Buhtunnasar, Mescid-i Aksâ ile birlikte bütün Tevratları yakarken, dedem gizlice bir Tevrat'ı alıp filan tepeye gömdüğünü Bâbil esaretinde bana

söylemişti. Hemen o tepeye gidip Tevrat'ı bulalım ve Üzeyr'in okudukları ile onu karşılaştıralım dedi.

Derhal o tepeye gittiler ve gömülü olan Tevrat'ı bulup getirdiler. Hz. Üzeyr'in okudukları ile o Tevrat'ın aynı olduğunu görünce, Allah ölümünden yüz yıl sonra bunu dirilttiğine ve gerçekten Tevrat'ı ezbere bildiğine göre, haşâ! (Kesinlikle hayır) bu Allah'ın oğludur dediler.

Yüce Allah buyuruyor:

Yahudiler, Üzeyr Allah'ın oğludur dediler. Hristiyanlar da, Mesih (İsa) Allah'ın oğludur dediler. Bu onların ağızlarında (sakız gibi) geveledikleri sözlerdir. (Gerçekte onlar) daha önce kâfir olanların sözlerine benzetme yapıyorlar. Allah onları kahretsin! (Haktan bâtila) nasıl döndürülüyorlar. (Tevbe, 30)

ÜZÜM

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz takvâ sahipleri için (azaptan) kurtuluş (ve cennette) bahçeler ve üzüm bağları vardır. (Nebe, 31-32)

Buğday, arpa, yulaf ve mısır gibi ürünlerin yetiştirildiği tarım alanlarına **tarla**, çiçek, meyve ve sebze türü bitkilerin yetiştirildiği yerlere **bahçe** ve asma, kütük gibi üzüm bitkilerinin yetiştirildiği yerlere de **bağ** denir.

Cennette de tarlanın dışında herkesin kendine özel içinden pınarlar akan cennet bahçeleri ve cennet bağları olacak ve dünyadaki bağlar, bahçeler gibi geçici değil ebedî mülkü olacak.

Kuşkusuz dünya nimetlerinin hiçbirisi cennet nimetlerine benzemediği gibi dünya üzümleri de cennet üzümlerine benzememekle birlikte, çok şeffaf ve sindirimi kolay olduğundan, kabuğu ve çekirdeği ile birlikte yenildiğinden, cennet nimetlerine en fazla benzeyen bir meyve türüdür.

Salkım şeklinde ve küçük doğal torbacıklar içinde ambalajlanmış olarak bizlere sunulan ve enerji kaynağı olan üzüm, hem taze hem de kurutulmuş olarak tüketildiği gibi ayrıca şırası, pekmezi ve bulaması da yapılıp ve pek çok dertlere şifa olur.

Sıkılan taze üzüm suyuna şıra denir ve ekşiyip köpüklenmeden taze olarak içilmesi helâl olur. Pekmez, taze şıradan hızlı ateşte kaynatılarak ve sürekli karıştırarak yapılır. Kaynayan şıranın çabuk koyulaşmasını sağlamak ve şekerlenmesini önlemek için de içine biraz pekmez toprağı katılır.

İçinde bol miktarda %79 karbonhidrat (glikoz) olan ve 100 gramı 324 kalori veren pekmezde potasyum da olduğundan, kansızlık, iştahsızlık, halsizlik ve adem-i iktidar gibi rahatsızlığı olanlarla, hastalıktan yeni kalanlara şifa kaynağıdır.

Pekmezin içine yumurta akı katılıp tekrar orta ateşte kaynatılırsa, bıçakla kesecek kıvama gelip koyulaşınca, bulama tatlısı olur ve kışın her çeşit soğuk algınlığına karşı en güzel koruyucu olur.

Üzümde kalsiyum, fosfor, protein, potasyum, karbonhidrat, demir ve A, B, C vitaminleri ile bol miktarda organik asitler olduğundan, dertlere deva, hastalara şifa ve sevenlere gıdadır.

Olgunlaşmış tatlı üzüm bağırsakları yumuşatıp kabızlığı önler, idrarı artırır, balgamı söker ve kolesterolü düşürür. Olgunlaşmamış ekşi koruk üzüm de ishali keser, bağırsaklardaki rahatsızlıklara ve sedef hastalığına iyi gelir,

Taze üzüm sindirimi kolaylaştırıp mideyi ve bağırsakları rahatlatır. Yüksek tansiyonu olanlara yardımcı olur, basura ve mafsal ağrılarına iyi gelir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuru üzümü devamlı yiyin. Çünkü o safrayı açar, balgamı giderir, sinir sistemini güçlendirir, yorgunluğu giderir, ahlâkı güzelleştirir, nefse hoş gelir ve hüznü giderir. (Râmûz'ül-ehâdîs)

Kuru üzümde bol miktarda B1, B6 ve C vitamini olduğundan, çabuk kızan asabî mizaçlı (yapılı) kimseler için çok yararlıdır. Çünkü sinir sistemini sakinleştirir, kişinin ahlakını güzelleştirir, hüznü, kederi giderir ve aşırı beyinsel yorgunluğa iyi gelir.

Ancak her şeyin aşırısı zararlı olduğu gibi fazla üzüm yemenin de bazı zararları vardır. Örneğin, fazla yenilen yaş üzüm midede şişkinlik yapıp bağırsakları bozabilir. Fazla yenilen kuru üzüm de beyindeki kılcal damarları açıp genişlettiği için baş ağrısı yapabilir.

VÂCİB NE DEMEKTİR?

Sözlükte vâcib, terk-i câiz olmayıp mutlaka yapılması gereken şey demektir. Hanefî mezhebine göre ise farz gibi kesin olmayıp zannî delile dayanan hükümlere **vâcib** denir. Örneğin; sadaka-i fıtır vermek, kurban kesmek, vitir ve bayram namazlarını kılmak vâcibdir.

Vâcipler genelde ya zannî olarak bir âyet-i kerîmeye ya da kuvvetli ve sahih hadîs-i şeriflere dayandığından, amelen (uygulama yönünden) farz gibi yerine getirilmesi zorunlu olup terki câiz olmadığından, yapılmasında sevap ve terk edilmesinde günah vardır.

Vâciplerin terki câiz olmadığından, vaktinde kılınmayan vitir namazının kazası ve vaktinde yani kurban bayramının birinci, ikinci ve üçüncü günlerinde kesilmeyen kurbanlık hayvanın canlı olarak, eğer kurbanlık hayvan alınmamışsa değerinin para olarak fakirlere verilmesi gerekir.

Şâfi, Mâlikî ve Hanbelî mezhebinde ise farz ile sünnet arasında vâcib diye fıkîhî bir kavram olmadığından, bir şey farz değilse kuvvetli sünnettir. Örneğin; kurban kesmek, vitir ve bayram namazlarını kılmak sünnet, fıtır sadakası vermek farzdır.

VAHİY VE ÇEŞİTLERİ

Yüce Allah buyuruyor:

Allah bir insanla ancak vahiy yoluyla ya da perde arkasından (görünmeden) konuşur. Ya da (melekten) bir elçi gönderip izni ile ona dilediğini vahyeder. Kuşkusuz O (Allah), çok yücedir, hakîmdir. (Şûrâ, 51)

Her açıdan insanların en üstünü olan, ruhlar âleminde ilâhî seçimle belirlenen ve gönderildikleri toplumlara Allah'ın (c.c.) emirlerini tebliğ etmekle görevli olan peygamberler ile Allah (c.c.) arasındaki mânevî iletişim olayına **vahiy** denir.

Vahiy olayı bizim gibi sıradan insanların değil, mânevî yeteneklere sahip olan evliyaların bile akıl ve hayallerinin ötesinde çok yüce ve kutsal bir iletişim olduğundan, “vahiy nedir?” sorusuna bazı evliyalar, tek kelime ile **bilmiyorum** diye cevap vermişlerdir.

Hız. Âdem'i madde ve madde ötesi âlemlerin özünden yaratan Allah (c.c.), insanlara görme, işitme, koku alma, tatma ve dokunma gibi maddî duyuların dışında, akıl, gönül, hayal, vehim ve müdrike gibi mânevî duygular da vermiş ve bu nedenle insanı yeryüzüne halife (egemen) ve o güzelim cennete aday yapmıştır.

Ancak îmanla küfrün yani Hız. İbrahim ile Nemrud'un, Hız. Musa ile Firavun'un ve Hız. Ebu Bekir ile Ebû Cehil'in birbirinden ayrılmaları için Allah (c.c.) îmanı, gaybîlik (görmeden inanma) ilkesine bağlamış ve bu nedenle insanların maddî ve mânevî duyularını sınırlı ve kısıtlı yaratmıştır.

Sınırlı ve kısıtlı duyuları ile madde âlemindeki atomları ve bakterileri çok küçük olduklarından, cinleri çok şeffaf olduklarından, havadaki gazları renkleri olmadığından ve melekleri madde ötesi nûrânî varlıklar olduklarından göremeyen insanın, göklerin, yerlerin tek egemeni, bütün âlemlerin Rabbi ve yüceler yücesi olan Allah'ı (c.c.) dünya gözü ile görmeleri düşünülemez.

Ruhlar âleminde ilâhî seçimle belirlenen peygamberler, mânevî açıdan diğer insanlardan farklı özelliklere sahip olmakla birlikte, sonuçta onlar da insan oldukları ve onların duyuları da sınırlı olduğundan âyet-i kerîmede, “Allah bir insanla ancak vahiy yoluyla ya da perde arkasından (görünmeden) konuşur. Ya da (melekten) bir elçi gönderip izni ile ona dilediğini vahyeder” buyuruluyor.

Vahyin çeşitleri

Sâdık (gerçek) rüya

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mü'minin rüyası, nübüvvetin (peygamberliğin) kırk altı cüzünden biridir. (Buhârî-Müslim)

Ümmü'l-mü'minîn Âişe radiyallahu anhâ diyor ki:

Resûlullah'a (s.a.v.) vahyin başlangıcı uykuda sâlih (doğru) rüyaları görmesi ile başladı. Gördüğü her rüya, sabahın aydınlığı gibi ortaya çıkar (gerçek olur) du. (Buhârî)

Gerçek mü'minlerin rüyası nübüvvetin kırk altıda biri olduğuna göre, kuşkusuz peygamberlerin gördüğü her rüya gerçektir ve vahyin cüzü (parçası) değil tamamı demektir.

Yüce Allah buyuruyor:

(İbrahim:) “Ey yavrucuğum! Doğrusu ben rüyamda seni boğazladığımı (kurban ettiğimi) görüyorum; düşün bakayım ne dersin?” dedi. **(İsmail:)** “Ey babacığım! Emrolunduğun şeyi yap. İnşâAllah beni sabredenlerden bulursun” dedi. (Sâffât, 102)

Peygamberlerin rüyası gerçek ve güvenilir vahiy olmasaydı, İbrahim (a.s.) gibi bir peygamber sadece rüyaya dayanarak biricik yavrusu İsmail'i (a.s.) kurban etmeye kalkışmaz ve yavrusu da “Ey babacığım! Emrolunduğun şeyi yap” diye babasına teslim olmazdı.

Hız. Cebrâil'in gerçek şekli ile görünmesi

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, onu (Cebrâil'i) bir defa daha Sidretü'l-Müntehâ'nın yanında gördü. (Necm, 13-14)

Peygamberimiz (s.a.v.) Hız. Cebrâil'i gerçek yani melek şekli ile iki defa gördü. Birincisi ilk vahiy getirdiği zaman Nur Dağında, ikincisi de Mîrac gecesinde yedi kat göklerin üzerinde Hız. Cebrâil'in mâkâmı olan Sidretü'l-Müntehâ'da.

Peygamberimiz (s.a.v.) Hız. Cebrâil'i gerçek şekli ile ilk defa gördüğünde çok korkmuş, titreyerek evine gitmiş ve vefâkâr eşi Hadîce'ye (r.a.), “Beni ört, beni ört” buyurmuş. Sonra Hız. Cebrâil ile aralarında samimi kaynaşma olduğundan, ikinci görüşünde bu tür bir olay yaşanmadı.

Hız. Cebrâil'in insan şeklinde görünmesi

Hız. Cebrâil, Allah'ın (c.c.) emri ile vahiy getirirken ya da Peygamberimiz (s.a.v.) ile sohbet etmeye gelirken melek şeklinde değil, normal bir insan şeklinde ve genelde ashâb-ı kiramdan Hız. Dihye'nin şeklinde gelirdi.

Tüm canlı türleri ancak kendi cinsleri ile kaynaştıkları gibi Peygamberimiz (s.a.v.) de insan şeklinde gelen Hız. Cebrâil ile kaynaşmış ve zamanla çok samimi dost olmuşlardı.

Görmeden Allah'ın (c.c.) sesini duyma

Yüce Allah buyuruyor:

Belirlediğimiz vakitte Musa (Tûr Dağına) gelip de Rabbi ona kelâmını duyurunca, “Rabbim! Bana (kendini) göster; seni göreyim” dedi. (Allah): “Sen beni (dünyada) asla göremezsın. Fakat şu dağa bak, eğer o yerinde durabilirse sen de beni görürsün”. buyurdu. Rabbi o dağa tecelli edince, onu paramparça etti ve Musa da bayılarak yere düştü. (A'râf, 143)

Her peygamberin farklı özelliği olduğu gibi Musa (a.s.) ın özelliği de, kalbine ilham şeklinde ya da melek aracılığı ile değil de doğrudan Allah'ın kelâmını duyduğu için ona, “Kelîmullah” denildi.

Peygamberimiz'i (s.a.v.) görüp îman eden ve az bir zaman da olsa sohbetinde bulunup mübarek sesini duyan en azılı müşrikler bile, bir anda bütün velâyet (evliyalık) mâkamlarını aşır sahâbelik mâkamına ulaştıkları gibi,

Mekân ve yön gibi hiçbir şeyle kısıtlı olmaksızın tüm duyguları ve hücreleri ile Allah'ın (c.c.) kutsal kelâmını duyan Musa (a.s.) gibi ulû'l-azm bir peygamber de, kim bilir o anda ne gibi mânevî dereceleri aştı, kim bilir ne gibi ruhsal zevkleri yaşadı ve kim bilir Allah aşkıyla nasıl yandı ki, **“Rabbim! (Ne olur) bana (kendini yani Cemâlini) göster; seni göreyim”** diye yalvardı.

Vahyin zirvesi

Hz. Âdem ile başlayan peygamberliğin son halkası olan sevgili Peygamberimiz (s.a.v.), Allah'ın (c.c.) özel daveti ile mîrac gecesinde mânevî derecelerin hepsini aştı ve vahyin zirvesine ulaştı.

Dünya ve âhiret âlemlerinin de çok ötesinde olan ve Cebrâil (a.s.) ın bile çıkamadığı o kutsal mâkamlara çıkan sevgili Peygamberimiz (s.a.v.), hem Allah'ın (c.c.) kutsal kelâmını duyup konuştu hem de Cemâlullah ile şereflendi.

VASİYET

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Vasiyet etmeye değer bir şeyi (malı, parası) olan müslümanın, vasiyeti yanında yazılı olmadan iki gece geçirmesi doğru değildir. (Buhârî-

Müslim-Tirmizî-Nesâî-İbni Mâce-Ebû Dâvûd)

Ölüm meleği Azrâil (a.s.) ın ne zaman ve nerede geleceği bilinmediği için malı, mülkü, parası ve serveti olan müslümanların, İslâm'a uygun bir şekilde ve değişen maddî durumlarına göre vasiyetlerini yazmaları ya da iki âdil şâhidin yanında bunları söylemeleri müstehab (sünnet) dir.

Vasiyet ne demektir?

Kişinin ölümünden sonra geçerli olmak üzere yapılmasını istediği her çeşit hayırlı işlere ve bağışlara **vasiyet** denir. Vasiyetin geçerli olması, vasiyet edenin ölümünden sonra vasiyet edilen kimsenin o vasiyeti kabul etmesine bağlıdır. Çünkü hiç kimse kendisi ile ilgili yapılan bir vasiyeti kabul etme zorunluluğunda değildir.

Malı, mülkü olan her müslüman borçlarının ödenmesinden sonra arta kalan servetinin üçte birini aşmama ve İslâmi kuralların dışına çıkmama koşulu ile dilediği gibi vasiyet edebilir. Ancak borcu olanların ve borcunun karşılığında malı olanların, öncelikle borçlarının ödenmesini ve kendilerine emanet edilen mal, para ve eşya gibi şeylerin sahiplerine verilmesini vasiyet etmeleri gerekir.

Uyarı! Panzehire güvenip zehir içmek ne derece çılgınlık ve saçmalık ise vârislere güvenip borç yükü altına girmek de aynı derecede çılgınlık, saçmalık ve âhirette pişmanlıktır.

Çünkü Allah (c.c.) yolunda şehit olanlar bile kul hakkından arınmadan cennete giremeyeceğine göre, kul borcu ile kabre girmemek için çok zorunlu kalmadıkça her çeşit borçlanmadan titizlikle kaçınmalıdır. Özellikle günümüzde bankaların kredi kartı ve üretici firmaların uzun vadeli taksitli satışlar adı altında yaptıkları reklâmlara aldanıp, sonuçta fâiz bataklığına ve kapitalizmin acımasız tuzağına düşmemeye çalışmalıdır.

Bir gerçeği de unutmayalım! Vârisler bizim karşılığı olmadan yaptığı-mız borçlanmaları kendi ceplerinden ödeme zorunluluğunda değildir.

Sonra hac, zekât, oruç, kurban, adak, fıtır sadakası ve yemin kefareti gibi Allah'a (c.c.) karşı olan borçların ödenmesini ve bunların bilinçli olarak yerine getirilmesini vasiyet etmelidir.

Malı çok olanlar ve daha fazla vasiyet etmek isteyenler, vârislerinin dışındaki akrabalarına, fakirlere, yetimlere ve güvendikleri hayır kurumlarına diledikleri kadar vasiyet edebilirler ama,

Ebû Hureyre radiyallahu anhü diyor ki:

Peygamberimiz (s.a.v.) in yanına biri geldi ve dedi ki: Ya Resûlallah! Hangi sadakanın sevabı daha büyüktür?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

Sağlığın, sıhhatın yerinde, cimrilik tutkusu üzerinde ve fakir düşmekten korkup daha fazla zengin olmayı emel ederken verdiği sadakanın sevabı daha büyüktür. (Sakin!) Can boğazına dayanıp da “falan-na bu kadar verin” ve “filâna şu kadar verin” demeye bırakma! Çünkü o mal o zaman zaten filânların (vârislerin) malı oldu ki! (Buhârî-Müslim)

Sahâbeden birinin, “Ya Resûlallah! Hangi sadakanın sevabı daha büyüktür?” sorusuna sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) in verdiği bu yanıtı (mesajı) çok iyi algılamaya ve uygulamaya çalışalım.

Vasiyette İslâmî kuralları gözetme

Yüce Allah buyuruyor:

Her kim vasiyet edenin haksızlığa kaymasından ya da günah işlemesinden korkup da (tarafların) aralarını düzeltirse, ona hiçbir günah yoktur. Kuşkusuz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir. (Bakara, 182)

Akıllı olup erginlik çağına eren her insan, yaşadığı sürece haramdan sakınma koşulu ile kendi malını dilediği şekilde harcama hakkına sahip olduğu gibi ölümünden sonra da borçları ödenip arta kalan malının üçte birini vasiyet etme hakkına da sahiptir.

Ancak hiç kimse “ben kazandım” diye sağlığında malını gayr-i meşrû haram yollara harcama ve saçıp savurma hakkına sahip olmadığı gibi, ölümünden sonrası için vasiyet ederken de gayr-i meşrû haram yerlere ve malının üçte birinden fazlasını vasiyet etme hakkına sahip değildir.

Örneğin; ben öldükten sonra kızlar da erkekler gibi mîrastan eşit pay alsın, oğlumun, kızımın ya da torunumun evlenme cemiyetini filân sazlıcazlı düğün salonunda yapın gibi gayr-i meşrû ve haram şeyleri vasiyet etme hakkına da sahip değildir.

Ya yaparsa!

Vasiyet eden günaha girdiği gibi o vasiyeti uygulayanlar da günaha girerler. Bu nedenle Allah (c.c.) “**Her kim vasiyet edenin haksızlığa kaymasından ya da günah işlemesinden korkup da (tarafların) arasını düzeltirse, ona hiçbir günah yoktur**”. buyuruyor.

İslâmî kurallara ters düşen ve haram içeren vasiyetlerde değişiklik yapmada hiçbir günah olmadığı gibi ayrıca bunları İslâmî kurallara göre düzenleyip uygulayanlar, hem vasiyet edeni hem de vasiyet edilenleri haram işlemekten kurtardıkları için çifte sevap kazanırlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'a isyan da hiç kimseye itaat edilmez. (Ahmed İbni Hanbel-Hâkim)

VEDÂ HACCI

Yüce Allah buyuruyor:

Oraya (Kâbe'ye gitmeye) bir yol bulana Beyt-i haccetmesi Allah'ın insanlar üzerinde bir hakkıdır. (Âl-i İmrân, 97)

İslâm'ın beş temel ilkesinden biri olan hac; namaz, oruç ve zekâtтан sonra farz kılındı. Çünkü Kâbe şehri Mekke, hicretin 8. yılına kadar müşriklerin hâkimiyeti altındaydı. Müşriklerin hâkim olduğu bir yerde, Mekke, Mina, Arafat ve Müzdelife'yi kapsayan bir ibâdet özgürce ve güven içinde yapılamayacağından, önce Mekke fethedildi ve ertesi yıl yani hicretin 9. yılında hac farz kılındı.

Mekke fethedilip müşriklerin hâkimiyetinden kurtarılmış ve hac farz olmuştu ama Mekke'nin çevresinde henüz müslüman olmayan pek çok müşrik kabileler vardı ve bunlar da hac mevsiminde Mekke'ye geliyor ve erkek-kadın çıplak olarak Kâbe'yi tavaf ediyorlardı.

Bu gibi nedenlerle Peygamberimiz (s.a.v.) hicretin 9. yılında hac emîri (kafîle başkanı) olarak Hz. Ebû Bekir'i Mekke'ye gönderdi ve kendisi o yıl hacca gitmeyip Medine'de kaldı.

Hz. Ebû Bekir henüz Mekke'ye varmadan müşriklere karşı çok sert bir uyarı ve ültimatom niteliği taşıyan Tевbe Sûresi geldi. Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.) Tевbe Sûresindeki ilâhî emirleri hacdaki müşriklere tebliğ etmek üzere Hz. Ali'yi görevlendirdi ve kendi devesi ile onu derhal Mekke'ye gönderdi.

Hz. Ali Kurban bayramının birinci günü hacılar Cemre-i akabe'de iken onlara yetişti. Hz. Ebû Bekir âmir olarak mı, memur olarak mı? geldin deyince, hayır memur olarak geldim dedi ve ayağa kalkıp önce, Allah'ın Resûlü'nün elçisi olarak geldiğini söyledi ve ardından Tевbe Sûresinin ilk otuz ya da kırk âyetini okudu.

Sonra, Allah'ın Resûlü tarafından şu dört şeyi size tebliğ etmekle görevliyim dedi.

- 1- Bu yıldan sonra hiçbir müşrik Kâbe'ye yaklaşamayacak.**
- 2- Bundan sonra hiç kimse çıplak olarak Kâbe'yi tavaf edemeyecek.**
- 3- Cennete sadece mü'minler girecek.**
- 4- Müşrik kabileler tarafından bozulmayan antlaşmalar, antlaşma süresinin sonuna kadar yürürlükte kalacak.**

Hiz. Ali Allah'ın Resûlü adına bu bildiriği okuyunca bazı müşrikler, kılıç ve mızraktan bahsedip İslâm'a karşı meydan okumaya kalkıştılar ama kısa zamanda bütün müşrik kabileler İslâmlaştı ve Arap Yarımadası tarihinde ilk defa barış, huzur ve güven ortamına kavuştu.

* * *

Peygamberimiz (s.a.v.) ertesi yıl yani hicretin 10. yılında hacca gideceğini ve isteyen herkesin katılabileceğini haber verdi. Haber Medine dışında bütün kabilelere ulaştı ve insanlar bölük bölük Medine'ye gelmeye başladı.

Peygamberimiz (s.a.v.) Zilkâde ayının 25. günü öğle namazını Medine'de kıldıktan sonra orada toplanan büyük bir hac kafilesi ile birlikte yola çıktı ve 4 mil (7,5 km.) uzaklıktaki Zülhuleyfe denilen mîkat (ihram giyme) yerine geldi. Geceyi mîkat yerinde geçiren Peygamberimiz (s.a.v.), ertesi günü ihramı giyip niyet etti ve öğle namazını kıldıktan sonra orada toplanan 40.000 kişilik büyük bir hac kafilesi ile Mekke'ye doğru yola çıktı.

Yaşlılarla ağır hastaların dışında erkek-kadın herkes Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte hac yapmak istediğinden, yol boyunca sürekli katılanlar oldu ve on binlerce kişinin getirdiği **“Lebbeyk Allahümme lebbeyk; lebbeyke lâ şerîke leke lebbeyk, innel hamde venni'mete leke vel'mülk, lâ şerîke lek”** telbiye sesleri ile ıssız çöller bile aşka geldi.

Yol boyunca gruplar halinde sürekli katılımlar oldu ve sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) in mânevî başkanlığını yaptığı hac kafilesi çığ gibi büyüye büyüye Mekke'ye yaklaşıldığında 100.000 i aştı.

Zilhicce ayının dördüncü pazar günü Mekke'ye gelindiğinde yeni katılımlarla sayı 114.000 ya da 124.000 e ulaştı ve Peygamberimiz (s.a.v.) “Benî Şeybe” kapısından Harem-i şerîfe girdi.

Peygamberimiz (s.a.v.) seçkin sahâbeleri ile birlikte Hacer-i Esved'den başlayıp Kâbe'yi tavaf ederken, Kâbe de binlerce yıldan beri bir ilki yaşıyordu. Çünkü son Peygamber Hiz. Muhammed (s.a.v.) başta olmak üzere sadece sahâbelerden yani en üst düzeydeki evliyalarından oluşan yüz bini aşkın bir cemaât onu tavaf ediyordu.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) tavaftan sonra Mâkam-ı İbrahim'de iki rek'at tavaf namazı kıldı, ardından Abdullah İbni Abbas'ın (r.a.) elinden doyasıya zemzem suyunu içti ve sonra Safâ ile Merve arasında sa'yini yaptı.

Zilhicce ayının yedinci çarşamba günü sahâbeleri bilgilendirmek için Peygamberimiz (s.a.v.) Mekke'de hac ile ilgili ilk hutbeyi okudu ve ertesi perşembe günü Mescid-i Haram'da sabah namazını kıldıktan sonra zorlu günlerin erleri olan sahâbeleri ile birlikte Mina'ya gitti.

Mina'da beş vakit namaz yani perşembe günü öğle, ikindi, akşam ve yatsı namazı ile cuma günü sabah namazını kılan Peygamberimiz (s.a.v.), sahâbeleri ile birlikte lebbeyk lebbeyk diye telbiye getirerek, dağları, taşları ve melekleri ağlatarak vakfe yapmak üzere Arafat'a gitti.

O gün Arafat'ta da ilkler yaşandı. Arefe günü cumaya geldiği için İslâm'da ilk Hacc-ı ekber'di ve Arafat meydanında Allah'ın (c.c.) son Peygamberi Hz. Muhammed (s.a.v.) ile birlikte yüz bini aşkın sahâbesi vakfe yapıyordu. Ayrıca mevsim de ilkbahardı ve gece ile gündüzün tam eşit olduğu bir gündü (21 mart).

Öğle vaktinde Bilâl-ı Habeşî (r.a.) Allahu Ekber, Allahu Ekber diye ezan okurken kalpler Allah (c.c.) aşkı ile yandı ve Peygamberimiz (s.a.v.) hacdaki ikinci ve en uzun hutbesini Arafat'ta yaptı. Arafat'taki hutbe, gerçekten farklı bir hutbeydi. Çünkü o gün orada Peygamberimiz (s.a.v.) in sahâbelerine son öğütlerini yapıyormuş izlenimi ve satır aralarında veda mesajları vardı.

Hutbeden sonra, önce öğle namazı ile ikindi namazı birlikte kılındı ve ardından vakfeye duruldu. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) akşam üzeri Cebel-i rahme'nin yanında vakfe yaparken Cebrâil (a.s.) geldi ve **“Bu gün size dininizi ikmal ettim, üzerinize nimetimi tamamladım ve din olarak size İslâm'ı beğendim”** (Mâide, 3) âyetini getirdi.

“Bu gün size dininizi ikmal ettim” âyeti gelince sahâbeler sevinirken, Peygamberimiz (s.a.v.) in yâr-ı gâr'ı (mağara arkadaşı) olan Hz. Ebû Bekir ağlıyordu. Nedenini soranlara, din ikmal olduğuna yani tamamlandığına göre Peygamberimiz (s.a.v.) in görevinin de tamamlanmış olacağından ve dolayısıyla aramızdan ayrılacağından korkuyorum dedi. Ne yazık ki, ictihadında yanılmamıştı.

Peygamberimiz (s.a.v.) güneş battıktan sonra Arafat'tan ayrılıp Müzdelife'ye gitti ve akşam ile yatsı namazını birlikte kıldı. Müzdelife'de sabah namazını erkence kılıp vakfe yaptı ve sonra Kusvâ adındaki devesine binip Mina'ya gitti. Mina'da şeytanı taşılayıp kurbanlarını kestikten sonra tıraş oldu ve mübârek saçlarını sahâbelerine dağıttı.

Mina'da üçüncü hutbesini okuduktan sonra Mekke'ye gidip farz tavafını yaptı ve tekrar Mina'ya dönüp geceleri orada yattı. Peygamberimiz (s.a.v.) bayramın ikinci ve üçüncü günleri de şeytanları taşıladıktan sonra Mekke'ye gidip veda tavafını yaptı ve sonra oradaki sahâbeleri ile helâllaşıp hicret diyarı olan Medine-i Münevvere'ye döndü.

VEDÂ HUTBESİNDEN BÖLÜMLER

Peygamberimiz (s.a.v.) in vedâ haccında Mekke, Arafat ve Mina'da yapmış olduğu hutbelerin hepsine birden **vedâ hutbesi** denir. Ancak bu hutbelerin en uzun ve en duygusal olanı Arafat'taki hutbe olduğundan ve orada ashâbına tebliğ ettim mi? diye sorduğundan, vedâ hutbesi denildiğinde aklımıza öncelikle Arafat'taki hutbe gelir.

Peygamberimiz (s.a.v.) in bundan 1425 yıl önce yani ortaçağın en karanlık günlerinde yapmış olduğu vedâ hutbesi, sözde kalmayıp uygulanan tek ve gerçek evrensel insan hakları beyannamesi niteliğinde olduğundan bazı bölümlerini dikkatinize sunuyorum!

“Hamd, Allahu Teâlâ'ya mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan bağışlanmak diler ve O'na tevbe ederiz. Nefislerimizin şerlerinden ve amel-lerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah'ın doğru yola ilettiğini saptıracak ve saptırdığını doğru yola iletecek yoktur.

Ben şehâdet ederim ki, Allah'tan başka ilâh yoktur. O, birdir. O'nun eşi, ortağı yoktur. Ve yine şehâdet ederim ki, Muhammed O'nun kulu ve Resûlüdür.

Ey Allah'ın kulları! Ben size Allah'tan korkmanızı ve O'na itaat etmenizi tavsiye ediyorum. Ey insanlar sözlerimi iyi dinleyiniz! Bilmiyorum, belki bu yıldan sonra sizinle burada (Arafat'ta) ebedî bir araya gelemeyeceğim.

Ey insanlar! Bu günleriniz nasıl kutsal bir gün ise bu aylarınız nasıl kutsal bir ay ise ve bu beldeniz nasıl kutsal bir belde ise canlarınız, mallarınız, namuslarınız da öyle kutsaldır ve her çeşit tecavüzden korunmuştur.

Ashâbım! Yarın Rabbinize kavuşacaksınız ve bu gün burada yaptıklarınızdan hiç kuşkusuz sorgulanacaksınız. Sakın benden sonra eski sapıklıklara dönüp birbirinizin boynuna (kılıçla) vurmayın. Bu vasiyetimi burada bulunanlar, burada bulunmayanlara bildirsin! Olabilir ki, bildirilen kimse, burada bulunup dinleyenden daha iyi anlar ve muhafaza eder.

Ey insanlar! Size kadınların hakkına saygı göstermenizi ve bu konuda Allah'tan korkmanızı tavsiye ediyorum. Siz, kadınları, Allah'ın emâneti olarak aldınız; onların namus ve iffetlerini (en mahrem yerlerini) Allah adına söz vererek helâl edindiniz. Sizin kadınların üzerinde hakkınız olduğu gibi onların da sizin üzerinizde hakları vardır.

Ey mü'minler! Size iki emânet bırakıyorum. Onlara sımsıkı sarıldığınız sürece yolunuzu hiç şaşdırmazsınız. Bunlardan biri Allah'ın Kitabı Kur'an-ı kerîm ve diğeri benim sünnetimdir.

Ey insanlar! Yarın beni sizden soracaklar, ne diyeceksiniz?
(Ashâb-ı kiram:)

“Allah'ın emirlerini tebliğ ettin. Görevini hakkıyla yaptın ve bize öğütlerde bulundun, diye şâhitlik ederiz” deyince, mübârek şehâdet parmağını kaldırarak üç defa,

“Şâhit ol ya Rab! Şâhit ol ya Rab! Şâhit ol ya Rab!” dedi.

VİTİR NAMAZI

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah size bir namazı daha fazladan ilâve etti. O da vitir namazıdır.

(Ahmed İbni Hanbel)

Vitir namazı İmâm-ı A'zam'a göre vâcib, İmâm-ı Ebû Yusuf ile İmâm-ı Muhammed'e ve diğeri üç mezhebe göre sünnet-i müekkedir.

Vitir namazı Hanefî'de üç rek'attır ve ilk oturuşta sadece Ettehiyyâtü okunur. Üçüncü rek'atta Fâtîha ve zammi sûreden sonra eller kaldırılıp tek-bir alınır ve kunut duaları okunur.

Kunut duaları

Allahümme innâ nesteîynüke ve nestağfiruke ve nestehdîke ve nü'minu bike ve netûbu ileyke ve netevakkelu aleyke ve nüsni aleyke'l-hayra külle-hu neşküruke ve lâ nekfürük ve nahleu ve netrûku men-yefcürük.

Allahümme iyyâke na'budu ve leke nusallî ve nescüdu ve ileyke nes'â ve nahfidu nercû rahmeteke ve nahşâ azâbek. İnne azâbeke bi'l-küffâri mülhik.

Allahım! Biz senden, bize yardım etmeni, bizi bağışlamayı ve bize hidâyet etmeni dileriz. Sana îman eder, sana tevbe eder ve sana güveniriz. Seni bütün hayırlar ile överiz, sana şükrederiz, seni inkâr etmeyiz ve sana isyan edenleri terk ederiz.

Allahım! Biz ancak sana ibâdet ederiz, senin için namaz kılar ve secde ederiz. Senin mânevî yakınlığına ermek için çalışır, koşarız. Senin rahmetini umar ve azabından da korkarız. Kuşkusuz senin azabın kâfirlere erişicidir.

Hanefî'de sadece vitir namazında kunut duası okunur, başka namazlarda okunmaz. Vitir'de kunut dualarını okumayı unutarak rûkû'a giden kimse namazına devam eder, sonunda sehiv secdesi yapar. Kunut duasını bilmeyenler sürekli değil, öğreninceye kadar “Rabbenâ âtinâ” yı okuyabilirler.

Vitir namazının birinci rekâtında Fâtihâ'dan sonra, **Sebbihi's-me Rabbike'l-a'lâ**, ikinci rek'atta **Kul yâ eyyühel kâfirûn** ve üçüncü rek'atta **Kul hüvallahu ahad** sûrelerini okumak müstehabdır.

Vitir namazı sadece Ramazan ayında terâvih namazı ile birlikte cemaatle kılınır ve imam sesli okur. Ramazan ayının dışında vitir namazını cemaatle kılmak mekruhtur.

Şâfi'de vitir namazı üç rek'at kılındığında, ikinci rek'atın sonunda selâm verilir ve bir rek'atı tek kılınır. Şâfi'de sadece sabah namazının ikinci rek'atında rûkû'dan doğrulunca kunut duası okunur, bunun dışında başka namazlarda kunut duası okunması mekruhtur. Vitir namazında ise sadece Ramazan ayının ikinci yarısında son rek'atında rûkû'dan doğrulunca kunut duası okunur, bunun dışında başka gecelerde kunut duası okunmaz.

Şâfi'de, Hasen İbni Ali radiyallahu anhümâ'nın rivayet ettiği ve “Allahümmehdinî fîmen hedeyte ve âfinî fîmen âfeyte” diye başlayan kunut duası okunur.

YÂ ZE'L-CELÂLİ VE'L-İKRÂM

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yâ ze'l-celâli ve'l-ikrâm'a (zikrine) devam edin. (Tirmizî-Ahmed İbni Hanbel)

Celâl sözlükte; izzet, şeref, azamet, güç ve kudret demektir. Kerem kökeninden gelen ikrâm ise hiçbir karşılık beklemezsizin bol bol lütuf, ihsan ve hibe eden demektir. Kısaca anlamı “Ey azamet ve kerem sahibi olan Allahım!” demektir.

Esmâü'l-Hüsnâ'dan yani Allah'ın (c.c.) en güzel isimlerinden olan “Yâ ze'l-celâli ve'l-ikrâm”, hem zikir, hem şükür hem de dua anlamında olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.) buna devam etmemizi yani sık sık okumamızı bize tavsiye ediyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah'ın doksan dokuz ismi vardır; kim bunları sayarsa (tek tek okursa) cennete girer. (Tirmizî-Hâkim-Beyhakî)

Diğer bir hadîs-i şerifte de, “**Kim bunları ezberlerse**” rivayeti vardır. (İbni Mâce)

Yüce Allah buyuruyor:

Esmâü'l-Hüsnâ (en güzel isimler) Allah'ındır. O halde O'na, onlarla dua edin. (A'râf, 180)

Allah'a (c.c.) ancak Esmâü'l-Hüsnâ'dan biri ile dua yapılır ve ancak Esmâü'l-Hüsnâ'dan biri ile zikir edilir. Örneğin, tanrım tanrım diye dua edilemez ve tanrı tanrı diye zikir edilemez.

Esmâü'l-Hüsnâ'dan olan “Yâ ze'l-celâli ve'l-ikrâm” hem dua hem de zikirdir. Çünkü Kur'an'da Rahmân Sûresinin iki âyetinde geçmektedir.

Yüce Allah buyuruyor:

Yer üzerinde bulunan her canlı fânidir (geçicidir). Ancak celâl ve ikram sahibi olan Rabbinin zâtı bâkidir (ebedîdir). (Rahmân, 26-27)

Yüce Allah buyuruyor:

Celâl ve ikram sahibi olan Rabbinin ismi ne yücedir! (Rahmân, 78)

YAĞMUR VE YENİDEN DİRİLİŞ

Yüce Allah buyuruyor:

Allah gökten bir yağmur indirdi ve onunla ölümünden sonra yer-yüzüne (yeniden) hayat verdi. Kuşkusuz bunda (can kulağıyla) dinleyen toplum için bir ibret vardır. (Nahl, 65)

Allah (c.c.) emir verince ve İsrâfil (a.s.) ikinci defa Sûr'a üfleyince, insanların yeniden dirilip kabirlerinden kalkması ile başlayacak olan gerçek ve kalıcı âhîret hayatı, îmanın gereği gizlilik kapsamında olmakla birlikte,

Allah'ın (c.c.) gökten bol bol bereketli yağmurlar indirip ölümünden sonra yeryüzüne yeniden hayat vermesi ve ölü topraklardan canlı bitkilerin fışkırması, öğütleri can kulağıyla dinleyip anlayan ve düşünenler için âhiret âlemindeki yeniden dirilişin her yıl tekrarlanan somut örneğidir.

Yüce Allah buyuruyor:

İşte Allah'ın rahmetinin eserlerine (ibretle bir) bak! Yeryüzünü ölümünden sonra nasıl diriltiyor? Hiç kuşkusuz O, ölüleri de diriltecektir. O'nun her şeye gücü yeter. (Rûm, 50)

Sonbaharda sararıp solan ve ölüp bembeyaz kefene bürünen yeryüzünü, her yıl ilkbaharda şimşeklerin çakması, gök gürlemesi ve havadaki azot gazlarının parçalanıp yağmur suyu ile birlikte toprağa inmesi ile yeniden diriltin ve ölü atomları bitkisel hayata dönüştüren Allah (c.c.),

Biz müslümanlar kesinlikle inanıyor ve cân-ı gönülden îman ediyoruz ki, ölüleri de yeniden diriltilip kabirlerinden kaldıracak ve mahşer yerinde toplayıp sorguya çekecektir. Kuşkusuz Allah (c.c.) bunu yapmaya kâdirdir; çünkü O'nun her şeye gücü yeter.

Havadaki azot gazlarının parçalanması ve yağmur suları ile çözümlenip yeryüzüne inmesi, şimşeklerin çakması gibi yüksek derecede bir enerjiye bağlı olduğu gibi atomları bir arada tutan çekim kuvvetinin koparılıp, parçalanması da ısı, ışık, ses ve sarsıntı gibi çok güçlü bir enerjiye bağlı olduğundan,

Göklerin, yerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.) emir verince ve İsrâfil (a.s.) o güçlü kutsal nefesi ile Sûr'a üfleyince, tüm evreni kapsayan boyutlarda çok korkunç bir enerji (ısı, ışık, ses ve sarsıntı) ortaya çıkacak ve ölü atomlara dönüşen insanlar yeniden dirilip mahşer yerinde toplanacak.

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey insan!) Görmez misin ki, Allah bulutları (dilediği yöne) sevkeder, sonra onları bir araya getirip üst üste yığar (yoğunlaştırır). İşte görüyorsun ki, yağmur da onların arasından çıkıyor. (Nûr, 43)

Denizlerdeki suları güneş enerjisi ile buharlaştırıp atmosferde depolayan, dilediği an onları bir araya getirip yoğunlaştıran, dilediği yerlere sevk eden ve dilediği an aralarından bol bol yağmurlar çıkarıp yeryüzüne hayat veren Allah (c.c.),

Kuşkusuz ölünce çürüyüp toprağa karışan atomlarımızı da dilediği an bir araya getirip gerçek ve kalıcı bedenlerimizi yaratacak ve bizi yeniden diriltilip mahşer yerinde toplayacaktır.

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan, (ölünce atomlara dönüşen) kemiklerini bir araya toplamayacağımızı mı sanıyor? Evet onun parmak uçlarını (çizgi izlerini) bile yeniden düzenlemeye kâdiriz. (Kıyâme, 3-4)

YAHUDİLER

Yüce Allah buyuruyor:

Ey İsrâiloğulları! Size verdiğim nimetlerimi hatırlayın ve bana verdiğiniz sözünü yerine getirin ki, ben de size vaadettiklerimi vereyim. Sadece benden korkun. (Bakara, 40)

Hız. İshak'ın oğlu ve Hız. İbrahim'in torunu olan Hız. Yakub'un bir adı da İsrâil idi. Bu nedenle onun soyundan gelenlere "İsrâiloğulları" denildi. Ayrıca Hız. Yakub'un oğullarından birinin adı da Yahuda olduğundan önceleri sadece onun soyundan gelenlere, sonra İsrâiloğullarının hepsine birden yahudi denildi.

Bir toplum azıtlıp nankörlük etmedikçe, Allah (c.c.) onlara verdiği nimetleri geri almaz. Ancak azıtlıp nankörlük eden ve yeryüzünde fesad çıkaran toplumları da cezasız bırakmaz. İşte Âdetullah böyledir. Bu nedenle Allah (c.c.), **"Ey İsrâiloğulları! Size verdiğim nimetlerimi hatırlayın"** yani şükredin, azıtlıp nankörlük etmeyin **"ve bana verdiğiniz sözünü yerine getirin"** günahlardan kaçınıp ibâdetlerinizi yerine getirin **"ki, ben de size vaadettiklerimi (dünyada arz-ı mevûd'u ve âhirette cenneti) vereyim"** buyurdu.

Yahudiler Allah'a verdikleri sözünü yerine getirdiler mi?

Çölde çadır hayatı yaşayan İsrâiloğulları, Hız. Yusuf'un daveti üzerine o dönemde dünyanın en gelişmiş ülkesi olan Mısır'a gelip yerleştiler ve yahudilik tarihinin en parlak dönemini yaşadılar.

Ancak Hız. Yusuf'tan sonra şükür yerine nankörlük edince ve Allah'a verdikleri sözünü yerine getirmeyince, Firavun'un döneminde de yahudilik tarihinin en karanlık dönemini yaşadılar.

Sonra Allah (c.c.) lütfedip onlara Hız. Musa gibi ulû'l-azm bir peygamber gönderdi ve Hız. Musa Allah'ın (c.c.) izniyle onları Kızıldeniz'den karşıya geçirip Sina Çölüne götürdü.

Ne yazık ki, haset ve kıskançlıklarından dolayı çocuk yaştaki kardeşleri Hız. Yusuf'u kuyuya atanların soyundan gelen yahudilerin genlerinde, kıskançlık, nankörlük ve fesadçılık olduğundan, zaman zaman Hız. Musa'ya da isyan edip ilâhî gazaba uğradılar ve kırk yıl ıssız ve kızgın çöllerde göçebe hayatı yaşama zorunluluğunda kaldılar.

Hız. Musa'dan sonra peygamber olan Hız. Yûşa'nın döneminde Erîha ve Kudûs'ü savaşarak ele geçiren ve şehir hayatına kavuşan yahudiler, kötü huylarından vazgemeyince Hız. Yûşa'dan sonra yine Allah'ın (c.c.) gazabına uğradılar ve tekrar ıssız çöllerde sürüldüler.

Mîlâttan nceki dönemlerde Mısır ile Filistin arasında yaşayan Amâlika kavminin en zâlim hükümdarı olan Câlût, Erîha ve Kudûs'e saldırıp kadınları, çocukları esir aldı ve erkeklerden bir kısmını öldürdü, bir kısmını da ıssız çöllerde sürd.

Yüce Allah buyuruyor:

Sonuçta Allah'ın izniyle onları (Câlût'un ordusunu) bozguna uğrattılar; Dâvud da Câlût'u öldürdü. Allah ona (Dâvûd'a) hükümdarlık ve hikmet (peygamberlik) verdi. (Bakara, 251)

Yahudiler bolluk, bereket ve dünya saltanatı açısından en parlak günlerini Hız. Dâvud ile oğlu Hız. Süleyman'ın döneminde yaşadılar. Ancak atalarımızın “Huylu huyundan vazgeçmez” dedikleri gibi onlar da kötü huylarından vazgeçmediler, fitne ve fesadlarına devam ettiler. Hatta Hız. Davd'a cinsellikle ilgili çirkin iftirada bulunup, Hız. Süleyman'a da sihirbaz dediler.

Yüce Allah buyuruyor:

Biz Kitab'da (Tevrat'ta) İsrâiloğullarına, siz o (kutsal) yerde iki defa fesad çıkaracaksınız ve aşırı derecede azgınlık yapıp büyüklük taslayacaksınız diye bildirdik. (İsrâ, 4)

Yahudiler Hız. Dâvud ile Hız. Süleyman'dan sonra daha da azgınlaşınca ve büyüklük taslayıp fitne, fesad çıkarınca, ilâhî gazabın gereği M.Ö. 586 yılında Bâbil Kralı Buhtunnasar Kudûs'e saldırıp her tarafı yakıp yıktı, binlerce kişiye öldürdü ve 70.000 kişiye de esir alıp Bâbil'e götürdü.

Yahudiler, Hız. Süleyman'dan sonraki ilk azgınlıklarının bedelini, Kudûs'n, Mescid-i Aksâ'nın yakılıp yıkılması, kadın, erkek, çoluk, ocuk binlerce kişinin kılıçtan geçirilmesi ve 70.000 kişinin esir alınıp Bâbil zindanlarına götürülmesi ile dediler.

Yüce Allah buyuruyor:

Sonra onlara (düşmanlarınıza) karşı size tekrar üstünlük verdik; mallarınız ve oğullarınız ile sizi güçlendirdik ve sayınızı (ncekinden) daha oğalttık. (İsrâ, 6)

Buhtunnasar'ın ölümünden sonra Bâbil'i ele geçiren İran Hükümdarı şireveyh, Bâbil'deki bütün esirleri serbest bıraktı ve topluca Kudûs'e gitmelerine izin verdi. Bâbil zindanlarından kurtulup Kudûs'e gelen yahudiler, şireveyh'in de maddî desteği ile Kudûs' yeniden onardılar, mal ve evlât açısından öncekinden daha da çoğaldılar.

Ne yazık ki, Bâbil'deki esaret günlerini ve çektikleri çileleri çok çabuk unutan yahudiler, kısa zamanda eskisinden daha da azgınlaştılar. Dedeleri geçmişte pek çok peygamberi öldürdüğü gibi aynı genleri taşıyan torunları da Hz. Zekeriya ile oğlu Hz. Yahya'yı öldürüp Kudüs'te terör estirdiler.

Ayrıca Hz. Meryem'i gayr-i meşrû çocuk doğurmakla ve oğlu Hz. İsa'yı veled-i zina olmakla suçlayıp her ikisini de öldürmeye kalkıştılar. Bunda başarılı olamayınca, Roma'nın Kudüs'teki genel valisine şikâyet edip çarmıha gerdirmeye kalkıştılar.

Yüce Allah buyuruyor:

İsrâiloğulları'ndan inkâr (ve azgınlık) edenler, Dâvud ve Meryemoğlu İsa'nın diliyle lânetlendiler. Bu (lânet), isyan etmeleri ve sınırı aşmalarından dolaydır. (Mâide, 78)

Hz. Dâvud ve Hz. İsa gibi iki büyük peygamber tarafından lânetlenen, inkâr ve azgınlığın da ötesinde peygamberleri öldürmek gibi en korkunç cinayetleri işleyen ve Hz. İsa'yı çarmıha gerdirmeye kalkışan yahudilere, çok büyük bir azabın gelmesi artık an meselesiydi.

Allah'ın (c.c.) takdir ettiği vakit gelince ve kader düşmesine basılınca, esbab denilen madde âlemindeki sebepler kuralı devreye girer ve Allah'ın (c.c.) takdiri, insan eli ile uygulamaya girer.

M.S. 70. yılda yani Hz. İsa'nın diri olarak göğe kaldırılmasından 40 yıl sonra, Romalı komutan Titüs Kudüs'e saldırıp her tarafı yakıp yıktı, kadın-erkek ayrımı yapmadan binlerce kişiyi kılıçtan geçirdi ve sağ kalan yahudilerin hepsini tutuklayıp Romalıların emrinde çalışmak üzere çeşitli yerlere sürgün olarak gönderdi.

Aşırı azgınlık ve isyanları nedeni ile iki peygamber tarafından lânetlenen ve ilâhî gazaba uğrayan yahudiler için, öncekinden çok daha beter yeni bir çileli dönem başlamıştı ve bu dönem kıyâmete yakın bir zamana kadar sürecekti.

Roma İmparatoru B. Konstantin'in hristiyanlığı kabul etmesinden sonra Romalılar Mescid-i Aksâ'yı ve Kudüs'ü yeniden imar ettiler ve Kudüs'e İlya adını verdiler. Ayrıca Hz. İsa, Hz. Meryem ve havârîlerin anılarına kiliseler yapıp Kudüs'ü hristiyanlığın kutsal ve hac şehrine dönüştürdüler.

Diğer yandan Hz. İsa'nın yahudiler tarafından çarmıha gerilip öldürüldüğüne inanan Romalılar, yahudilere karşı duydukları kin, nefret ve düşmanlık nedeniyle onların Kudüs'e girişini yasakladılar.

Ancak!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müslümanlar yahudilerle savaşmadıkça kıyâmet kopmayacaktır. (Bozguna uğrayan) yahudi (ler) taşın, ağacın arkasına saklanacak ama saklandığı taş ve ağaç, “Ey müslüman! Arkamda bir yahudi var, gel onu öldür!” diyecek. Sadece garkad ağacı ihbar etmeyecek; çünkü o yahudi ağaçlarındandır. (Buhârî-Müslim)

O dönemde dünyanın süper gücü olan Roma Devleti yahudilerin Kudüs'e girişini yasakladı ve bu yasağı titizlikle uyguladı ama Peygamberimiz (s.a.v.) “Müslümanlar yahudilerle savaşmadıkça kıyâmet kopmayacaktır” buyurduğuna göre,

Hiç kuşkusuz kıyâmete yakın müslümanlarla yahudiler arasında topyekûn bir savaş olacak, bu savaş müslümanların kesin zaferi ile sonuçlanacak, yahudiliğin ve siyonizmin sonu olacak.

Peki bu savaş nerede olacak?

Hadîs-i şerifte “garkad” ağacı özellikle vurgulandığına göre, garkad denilen çalılık ve dikenli ağaçların yetiştiği bir bölgede yani Filistin'de! Bu sahîh hadîs-i şerîfe göre, M.S. 70. yılda Romalı komutan Titüs tarafından Kudüs'ten sürülen ve dünyanın çeşitli ülkelerinde sürgün hayatı yaşayan yahudiler, kıyâmete yakın Kudüs başkentleri olmak üzere Filistin'de toplanıp bir devlet kuracaklar.

* * *

Yaklaşık 1.700 yıl sürgün hayatı yaşayan yahudiler, 19. yüzyılın başlarında başkenti Kudüs olan bağımsız bir devlet kurmak için çalışmaya başladılar. Yahudi bankerlerin parasal ve İngilizlerin siyasî desteği ile kısa zamanda örgütlenen yahudiler, Filistin'e göç etmeye ve orada değerinin çok üstünde gayr-i menkuller ve araziler satın almaya başladılar.

Ancak durumu haber alan Osmanlı Padişahı Abdülhamid Han hazretleri yabancılara gayr-i menkul ve arazi satışını yasaklayınca, işleri zorlaştı ve planları bozuldu.

Önlerinde tek engel, Osmanlı Padişahı Abdülhamid Han idi. Çeşitli vaadlerle onun gönlünü yapamayınca ve parayla satın alamayınca, Jön Türkler, İttihatçılar ve Selânik'teki 3. Orduya mensup Türk ve gayr-i müslim subaylarla işbirliği yaparak rahmetli Abdülhamid Han'ı tahttan indirdiler ve yeni kurulan İttihat ve Terakki hükümetinde üç bakanlığı elde ettiler.

İngilizlerin, kabinedeki yahudi bakanların ve ittihatçı paşaların desteği ile Filistin'e yerleşen ve orada büyük arazileri ele geçirip silahlanan yahudiler, 14 Mayıs 1948 yılında İsrâil Devletini resmen ilân ettiler.

İsrâil Devletinin kuruluşu ile hemen ertesi günü Arap-İsrâil savaşı başladı ve yüzyıllardan beri huzur içinde yaşayan Ortadoğu karıştı. Amerika ile İngilizlerin her açıdan desteklediği ve sürekli silah yardımı yaptığı İsrâil, bölgede terör estirdi ve her savaştan topraklarını genişleterek çıktı.

Asıl amacı Ortadoğu merkezli bir dünya devleti kurmak olan İsrâil, en büyük saldırıyı 5 Haziran 1967 günü sabah erkenden Mısır askerî hava üslerine baskın şeklinde taarruz ederek başlattı ve 6 gün süren bu savaşta, Sina Yarımadası, Gazze, Batı Şeria, Golan Tepeleri ve Kudüs'ün tamamını ele geçirdi. Bu savaş İsrâil'de günlerce kutlandı ama kader penceresinden baktığımızda gerçekte onlar için sonun başlangıcı oldu.

Firavun'un atalarına yaptığı zulmün kat kat fazlasını yurtlarını işgal ettikleri Filistinli müslüman kardeşlerimize yapan, dilediği kimseleri öldüren, dilediği kimseleri tutuklayan, dilediği kimselere işkence yapan ve Birleşmiş Milletlerin hiçbir kararını tanımayan terör devleti İsrâil'e,

Günümüzde belki **dur!** Diyecek bir güç yok ama kesinlikle bu zulüm ve baskı devam etmeyecek ve İsrâil Devleti pek yakında ilâhî gazaba uğrayıp haritadan silinecek.

İlâhî gazaba uğrayıp helâk olan toplumlara baktığımızda!

İlâhî gazabın öncü sinyallerinin belirmeye başladığını ve kader ibresinin terör devleti İsrâil'in aleyhine dönmeye başladığını söylemek için kâhin olmaya gerek yok. Hiç kuşkusuz çok yakın bir zamanda artık Filistinli anneler gülecek, İsrâilli anneler ağlayacak ve ikiyüzlü sahte insan hakları savunucusu ülkeler de terör devleti İsrâil'in üzerine atılacak akıllı füzeleri seyredecek.

Kuşkusuz Allah'ın (c.c.) takdir ettiği vakit gelince, madde âlemindeki sebepler kuralı devreye girecek ve öncelikle Amerika kendi derdine düşüp İsrâil'i terk edecek. Sonra Arap-İsrâil savaşı, Müslüman-yahudi savaşına dönüşecek, Peygamberimiz (s.a.v.) in haber verdiği zafer gerçekleşecek ve dünya siyonizm fitnesinden kurtulup huzura kavuşacak!..

YÂSİN SÛRESİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kuşkusuz her şeyin bir kalbi vardır. Kur'an'ın kalbi de Yâsin'dir. (Tirmizî)

Genç yaşında eşinden dul kalan ve iki yıl sonra 15 yaşındaki biricik kızını da kaybeden bir kadın, hastalanıp yataklara düşmüş ve kızını rüyasında görmek için her gece çok dua etmiş.

Bir gece icâbet saatine denk gelen duası kabul olmuş ve kızını rüyasında görmüş ama gözüne bakıp büyüttüğü kızının, kabrinde azap çektiğini görünce içi yanıp uyanmış ve ağlamaya başlamış.

Ertesi gece biricik kızının kabir azabından kurtulması için gözyaşları dökerek dua ederken hafifçe uykuya dalmış ve rüyasında bir melek: “Kızın, başını örtmediği için kabrinde azap çekiyor. Eğer kabir azabından kurtulmasını istiyorsan kırk gün üç kalbi bir araya getir” demiş ve kaybolmuş.

Kadın hemen uyanmış ve üç kalbi nasıl bir araya getireceğini çok düşünmüş ama işin içinden çıkamayınca çok sevdiği ve saydığı bir Allah dostuna gitmiş ve rüyasını ona anlatmış.

Allah dostu gözlerini kapayıp hafif bir murâkabe yaptıktan sonra, “Üç kalpten biri Kur'an'ın kalbi Yâsin, ikincisi gecenin kalbi yani tam gece yarısı ve üçüncüsü de senin kalbin” demiş.

Kadın temiz olduğu günlerde tam gece yarısı kalkıp önce iki rek'at namaz kılmış ve ardından cân-ı gönülden Yâsin'i okumuş. Kırkıncı Yâsin'i okuduğu gece kızını nurlar içinde ve güler yüzlü görüp çok sevinmiş ve kalkıp iki rek'at şükür namazı kılmış.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim geceleri Yâsin okursa, (günahlarından) bağışlanmış olarak sabaha erer. (Buhârî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her gece Yâsin okuyan kimse şehit olarak ölür. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Allah'ın rızasını dileyerek Yâsin'i okursa, geçmiş (küçük) günahları bağışlanır. Onu ölülerinize de okuyun. (Beyhakî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Ölüm halinde olan bir müslümanın yanında Yâsin okunursa, melekler gelip karşısında saf saf dizilirler, onun için dua, istiğfar ederler, cenaze namazını kılarlar ve kabrine defin oluncaya kadar onunla birlikte olurlar. (Tefsîr-i Ebussu'ud)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sekerât-ı mevt (ölüm halinde) olan bir müslüman Yâsin Sûresini okursa, Rıdvan cennetten bir bardak şerbet getirir ve içirmeden Azrâil onun canını alamaz. (Tefsîr-i Kâdî Beydâvî)

Yâsin Sûresinin fazileti ile ilgili kuşkusuz daha pek çok hadîs-i şerifler var. Ancak çok önemli bir konunun altını çizerek belirtelim! Kur'an ancak kendi orijinal harfleri ile yazılır ve ancak kendi orijinal harfleri ile okunur. Aksi halde anlamı bozulduğu için yazanlar, bastıranlar ve okuyanlar günaha girer. Yâsin-i şerîfi ve diğer bazı sûreleri sadece ticaret amacı ile lâtin harfleri ile bastırıp satmak ve bunları okumak, gerçek anlamları tamamen bozulduğu için günahıdır.

Orijinal harfleri ile Kur'an okumasını bilmeyenler, öğreninceye kadar Fâtîha ve İhlâs gibi kısa sûreleri ve salâvat-ı şerîfeleri okuyup sevabını yakınlarının ruhlarına bağışlarlar.

Basımevleri neden bazı sûreleri lâtin harfleri ile basıp satıyorlar?

Bu sorunun yanıtını maddî çıkarda aramak gerekir. Çünkü maddî çıkar söz konusu olunca bazı kimseler neler yapmaz ki! Dileyen insanların cinsel duygularını istismar edip müstehcen neşriyatlar yapar ve aile yuvalarını yıkar. Dileyen de müslümanların dinsel duygularını istismar edip Yâsin gibi bazı sûreleri lâtin harfleri ile basar ve insanları günaha sokar.

YATSI NAMAZI

Yüce Allah buyuruyor:

Gündüzün iki yanında (sabah-öğle-ikindi) ve gecenin ilk saatlerinde (akşam-yatsı) namaz kıl. Çünkü iyilikler (namazın sevabı) kötülükleri (günahları) giderir. İşte bu öğüt almak isteyenlere bir hatırlatmadır. (Hûd, 114)

Namazın şartlarından biri de vakit olduğundan, beş vakit namazdan her birini vaktinde kılmak farz, vakti girmeden önce kılmak geçersiz ve vaktinde kılmayıp kazaya bırakmak da haramdır.

Abdullah İbni Mes'ud radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah'a (s.a.v.): Hangi ameller daha faziletlidir? diye sordum.

“Vaktinde kılınan namaz” dır buyurdu. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî)

Oruç ve hac gibi yıllık ibâdetlerin vakitleri kamerî aylara, yani ayın dünyanın etrafındaki dönüşüne göre düzenlendiği gibi güncel ibâdet olan beş vakit namazın vakitleri de, dünyanın güneşin etrafındaki dönüşüne göre düzenlendiğinden, her ibâdetin vaktini bilmemiz zorunludur.

Güneşin üst kenarı ufuk çizgisinde batınca yani gözden kaybolunca akşam namazının vakti girer ve ufuktaki şafak kayboluncaya kadar akşam namazının vakti devam eder.

İmâm-ı Ebû Yusuf ile İmâm-ı Muhammed'e ve diğer üç mezheb imâmına yani İmâm-ı Şâfi, İmâm-ı Mâlik ve İmâm-ı Ahmed İbni Hanbel'e göre şafak, ufuktaki kırmızılıktır. Batı ufkundaki kırmızılık kaybolunca akşam namazının vakti çıkar ve yatsı namazının vakti girer.

İmâm-ı A'zam'a göre ise şafak, ufuktaki kırmızılıktan sonra çıkan beyazlık olduğundan, batı ufkundaki beyazlık kaybolduktan sonra akşam namazının vakti çıkar ve yatsı namazının vakti girer.

Yatsı namazının vakti, batı ufkundaki kırmızılık ya da beyazlığın kaybolması ile başlar ve fecr-i sâdık'a (imsak vaktine) kadar devam eder. Camiye, cemaate gidemeyenlerin yatsı namazını gecenin üçte birine kadar ertelemeleri müstehabdır. Gece yarısına kadar ertelemek mübah, özürsüz olarak gecenin yarısından sonrasına kadar ertelemek ise mekruhtur.

Yatsı namazının farzından önce kılınan ilk dört rek'at, gayr-i müekked olduğundan ikindinin sünneti gibi kılınır. Yani ilk oturuşta Ettehiyyâtü'den sonra Allahümme salli alâ ile Allahümme bârik alâ okunur ve üçüncü rekâta Sübhâneke ile başlanır.

Farzdan sonraki iki rek'at sünnet-i müekked'dir ve sabah namazının sünneti gibi kılınır. Salât-ı vitir ise yatsıdan ayrı bir namaz olduğundan, son sünnetin hemen peşinden kılmayıp arasını biraz ayırmak ve namazdan sonraki tesbihâtı vitirden önce yapmak daha faziletlidir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yatsı namazını cemaatle kılan kimse, gece yarısına kadar namaz kılmış gibidir. Sabah namazını da cemaatle kılan kimse ise bütün gece namaz kılmış gibidir. (Müslim)

Beş vakit namazı camide cemaatle kılmak, kuşkusuz çok daha faziletlidir ve erkeklere müekked sünnettir. Ancak camiye gidemeyenler yatsı ve sabah namazını evde eşleri ve çocukları ile birlikte cemaat halinde kılsalar, hem 27 kat daha fazla sevap alırlar hem de bütün gece namaz kılmış yani ibâdet etmiş gibi sevap alırlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Eğer insanlar yatsı namazı ile sabah namazındaki fazileti (sevabı) bilselerdi, emekleyerek de olsa mutlaka camiye, cemaate giderlerdi. (Buhârî-Müslim-Nesâî-Tirmizî)

Kışın sıcak yatağını ve yazın tatlı uykusunu terk edip sabah namazını camide cemaatle kılan ve aynı gün yatsı namazını da camide cemaatle kılan kimse, hiç uyumadan bütün gece namaz kılmış gibi sevap alacağından, güç de olsa, emekleyerek de olsa, camiye, cemaate gitmeye çalışalım. Sonra mahşer yerinde çok ah, vah ve keşke filân deriz ama iş işten geçmiş olur!

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kırk gün sabah namazı ile yatsı namazını cemaatle kılan kimseye, Allah iki berât verir. Biri cehennemden kurtuluş, diğeri de münafıklıktan kurtuluş berâtidir. (İbni Asâkir-Hatib-i Bağdâdî)

YAZICI MELEKLER

Yüce Allah buyuruyor:

İyi bil ki, (insanın) sağında ve solunda oturan iki melek (onun sevap ve günahlarını) kayıt altına almaktadır. (İnsan) bir söz söylemez ki, yanında onu gözetleyen ve yazmaya hazır mutlaka bir melek vardır. (Kaf, 17-18)

Biri sağ tarafında ve diğeri sol tarafında olmak üzere her insanın yanında iki yazıcı (kayıt altına alıcı) melek vardır. Sağdaki meleğin görevi her çeşit hayırlı işleri ve sevapları kayıt altına almaktır. Soldaki meleğin görevi de her çeşit çirkin işleri ve günahları kayıt altına almaktır.

Meleklerin yeme, içme, havayı soluma, tuvalete gitme, yorulma ve uyuma gibi hiçbir sorunları olmadığından, gece-gündüz görevli oldukları kişiyi izlerler ve yapmış olduğu her çeşit günahları ve sevapları hem sesli ve hem de görüntülü olarak mânevî kamera ile kayıt altına alırlar. İşte buna kişinin **amel defteri** denir.

Günah işleyen kişi eğer pişman olup tevbe ederse, mânevî kamera-daki çirkin görüntüler silinir ve hiç günah işlememiş gibi kamerası tertemiz olur. Eğer pişmanlık duyup tevbe etmez ve aksine günah işlemeye devam ederse, kameradaki çirkin görüntüler katlanarak çoğalır ve ölüm anında bu çirkin görüntüleri görünce çok pişman olur.

Çocukların günah ve sevapları da kayıt altına alınır mı?

Çocukların erginlik çağına kadar sadece sevapları kayıt altına alınır, günahları alınmaz. Küçük yaştaki çocukların peltek ve tatlı dilleri ile Allah Allah demeleri, yemeğe başlarken ve su içerken Bismillâhirrahmânirrahîm demeleri, İhlâs ve Fâtiha gibi bazı kısa sûreleri ezberlemeleri ve ezbere okumaları, anneleri ve babaları ile birlikte namaz kılmaları, hatta seccâdenin üzerinde yatıp kalkmaları,

Bunların her biri sevap kapsamında olduğundan, sağdaki melek bunların hepsini kayıt altına alır ve mahşer yerinde çocuğun sevap ve günahları tartılırken terâzinin sevap bölümüne konur.

Çocuklar erginlik çağına gelince yani erkekler rüyada ilk defa ihtilâm olunca ve kızlar da ilk âdetlerini görüp temizlenince, soldaki melek günahlarını kayıt altına almaya başlar.

Erginlik çağına gelen çocuklar (kız-erkek), eğer bir vakit namazı kılmazlarsa, Ramazan ayında özürsüz bir gün oruç tutmazlarsa ya da başka günah işlerlerse, örneğin erginlik çağındaki (âdet gören) kızlar dışarıda açık saçık gezerlerse, bunların hepsi soldaki melek tarafından kayıt altına alınır ve mahşerde sevapları, günahları tartılırken terâzinin günah bölümüne konur.

Beyin hücreleri, amel defteri ve gizli kamera

Allah (c.c.) insanların yaşam boyu gezip gördükleri yerleri, tanıştıkları kişileri, aralarında geçen gizli-açık konuşmaları, duyup dinledikleri ve okuyup öğrendikleri bilgileri sesli ve görüntülü olarak beyinlerindeki küçücük hâfıza hücrelerine yüklediği gibi,

İnsanların yaşam boyu yapmış oldukları her çeşit iyi ve kötü işleri, sevap ve günahları da sesli ve görüntülü olarak tüm ayrıntıları ile yazıcı meleklerin mânevî kamerasına yükler.

İşte o dehşetli mahşer yerinde Allah (c.c.) herkesin amel defterini eline verecek ve **“Kitabını oku! Bu gün sana hesap görücü olarak kendi nefsin yeter! (Diyecek)”**. (İsrâ, 14)

Gizli kameralara yakalanan suçluların poliste, savcılıkta ve mahkemede başlarını öne eğip suçlarını kabul ve itiraf etmenin dışında hiçbir seçenekleri olmadığı gibi, meleklerin görünmeyen mânevî kameralarına yakalanan günahkârların da, mahşer yerinde başlarını öne eğip günahlarını kabul ve itiraf etmenin dışında hiçbir seçenekleri olmayacak.

YE'CÛC VE ME'CÛC

Yüce Allah buyuruyor:

(Zülkarneyn) sonra yine bir yol tuttu. Sonuçta iki dağ arasına ulaştığında onların önünde (kendi dillerinden başka) hiçbir sözü anlamayan bir topluluk buldu. (Kehf, 92-93)

Kıyâmetin büyük alâmetlerinden olan Deccal, Dâbbetü'l-ard, Ye'cûc ve Me'cûc gibi olaylar gelecekle ilgili olduğundan gaybîlik (gizlilik) kapsamındadır. Bu nedenle gerek Kur'an-ı kerîmde ve gerek hadîs-i şeriflerde müb-

hem (kapalı) ifadelerle anlatıldığından, bunların gerçek anlamı ancak vakti gelince ortaya çıkacaktır. Neden mi?

Çünkü ok, kılıç ve kalkan döneminde yaşayan ortaçağ insanı ile uçak, tank ve füze döneminde yaşayan uzay çağı insanına aynı konuyu aynı kelimelerle anlatmak imkânsız olduğundan, genelde gelecekle ilgili konular, hakikat, mecaz, işaret ve kinâye karışımı mübhem ifâdelerle anlatılmıştır.

Hız. Zülkarneyn önce batının son noktasına kadar gitti ve karşısına Atlas Okyanusu çıkınca doğu tarafına yöneldi. Sonra doğunun son noktasına kadar gitti ve karşısına Büyük Okyanus çıkınca kuzeye doğru yöneldi ve iki dağ arasındaki bir geçide geldi. İki dağın eteklerindeki ovada yaşayan ve kendi dillerinden başka hiçbir sözü anlamayan bir toplumu gördü.

Yüce Allah buyuruyor:

O toplum (tercüman aracılığı ile) dediler ki: “Ey Zülkarneyn! Ye’cûc ve Me’cûc bu yerde bozgunculuk (yağma ve çapulculuk) yapmaktadır. Bizimle onların arasına bir sed yapman için sana bir vergi verelim mi?” (Kehf, 94)

Yakın çevreden getirilen bir tercümanın aracılığı ile Hız. Zülkarneyn toplumun ileri gelenleri ile konuştu ve şikâyetlerini dinledi. Toplumun ileri gelenleri: “Ey Zülkarneyn! Ye’cûc ile Me’cûc bizim arazilerimize saldırıp ekinlerimize zarar veriyor ve mallarımızı yağmalıyorlar. Sen çok güçlü iktidar sahibisin ve askerinin de kalabalık. Biz sana dilediğin kadar vergi (para) versek ve sen de bizimle onların arasına bir sed yapsan olmaz mı?” dediler.

Yüce Allah buyuruyor:

(Zülkarneyn:) “Rabbimin bana verdiği nimet (iktidar) daha hayırlıdır. Siz bana gücünüzle yardım edin de sizinle onların arasına sağlam bir engel yapayım” dedi.

“Bana demir kütleleri getirin”. Nihayet iki dağın arası (dolup) aynı seviyeye gelince: “Üfleyin (körükleri)” dedi. Neticede onu (demiri kıpkırmızı) ateş haline getirince: “Bana erimiş bakırı getirin, üstüne dökeyim” dedi. (Kehf, 95-96)

Halk büyük demir kütlelerini taşıırken, askerler de iki dağın arasına bunları dizip geniş bir duvar ördüler ve aralarına kalın odun parçaları yerleştirdiler. Duvar iki dağın seviyesine ulaşınca odunları tutuşturdular ve körüklerle üflediler. Demirler ateş gibi kıpkırmızı kor haline gelince, üzerine erimiş bakırları dökmeye başladılar.

Erimiş bakırlar bir yandan yanan odunlardan meydana gelen boşlukları doldururken, diğer yandan da ateş koru haline gelen kızgın demirlerle birleşip kaynaştılar ve tek bir demir kütlesi haline geldiler.

Yüce Allah buyuruyor:

Bundan sonra (Ye'cûc ve Me'cûc) onu ne aşabildiler ne de delebildiler. (Kehf, 97)

Büyük demir kütlelerinin birbirine kaynaması ile meydana gelen ve gerçekte ilâhî mucize olan bu geniş ve yüksek demir duvarı, Ye'cûc ve Me'cûc toplumları çok uğraştıkları halde alt tarafından delemediler ve üstünden de aşamadılar ama,

Yüce Allah buyuruyor:

(Zülkarneyn:) “Bu Rabbimden bir rahmettir (mucizedir). Rabbimin vaadi geldiği (kıyâmet yaklaştığı) zaman, onu yerle bir eder. Rabbimin vaadi haktır” dedi. (Kehf, 98)

Ye'cûc ve Me'cûc denilen çapulcular çok uğraştıkları halde gerçekte bir mucize olan demir seddi altından delemediler ve üstünden aşamadılar ama kıyâmet yaklaşınca ve takdir edilen vakit gelince, Allah (c.c.) o seddi paramparça edecek ve ardından o dönemde Ye'cûc ve Me'cûc denilen toplumlar dünyayı istilâ edecek.

Peki bu sed nerede?

Hız. Zülkarneyn doğuda son noktaya ulaşır da önüne Büyük Okyanus çıkınca kuzeye doğru yöneldiğine göre, bu seddin Asyanın kuzeydoğusunda olması gerekiyor. Ayrıca tarihten çok önceki dönemlerde yapılmış olmasına rağmen âyet-i kerîmede, “Rabbimin vaadi geldiği (kıyâmet yaklaştığı) zaman, onu yerle bir eder” buyrulduğuna göre şu anda dimdik ayakta durduğu da kesindir.

Ancak iki dağın arasında ve dağlarla aynı seviyede olan bu sed, kıyâmete yakın parçalanıp yerle bir olacağına göre belki de Allah (c.c.) onu şiddetli sel sularının getirdiği kum ve millerle doldurup insanların gözünden gizlemiş olabilir.

Kıyâmete yakın seddin yıkılması

Yüce Allah buyuruyor:

Nihayet Ye'cûc ve Me'cûc (sedleri yıkılıp) açıldığı ve onlar her tepeden akın ettiği zaman ve gerçek vaad (kıyâmet) yaklaşınca, inkâr edenlerin gözleri birden donakalır! “Eyvah bize! Gerçekten biz bundan gaflet içinde ve zâlimlerden imişiz” (derler). (Enbiyâ, 96-97)

Kıyâmete yakın hayâ kalkıp insanlar yarı çıplak yollarda dolaşınca, fuhuş ve eşcinsellik ayıp ve suç olmaktan çıkıp açıkça yapılmaya, erkekler ve kadınlar sigara, alkol, kumar ve uyuşturucu bağımlısı olunca ve dinden

kopan gençler tapınırcasına yuvarlak bir topun peşinde koşup goal diye birbirine saldırınca,

Yeryüzünde doğal dengeler hızla bozulacak ve kıyâmetin sinyalleri bir bir gelmeye başlayacak. Allah'ın (c.c.) takdir ettiği vakit gelince Hz. Zülkarneyn'in yapmış olduğu mûcizevî sed de yıkılacak ve Ye'cûc, Me'cûc toplumları her tepeden yani havadan ve karadan akınlar düzenleyip her tarafa saldırarak ve korkunç katliamlar yapacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allah Ye'cûc ve Me'cûc'ü gönderir, onlar tepelerden akın edip giderler. Öncüleri Taberiye Gölüne uğrar ve göldeki bütün suyu içerler. Arkadan gelenler oraya (göle) uğradıklarında, “Bir zamanlar burada çok su varmış” derler.

(O zaman yeryüzüne tekrar inmiş olan) Nebiyyullah İsa (s.a.v.) ile yanındakiler Tûr Dağında mahsur kalırlar. (Şiddetli muhasaradan) onların her biri için bir öküz başı bugünkü paranızla yüz dînârdan (altından) daha kıymetli olacak. İsa (s.a.v.) ve yanındakiler bu belâdan kendilerini kurtarması için Allah'ü Teâlâ'ya yalvarırlar.

Allah'ü Teâlâ da Ye'cûc ve Me'cûc'ün enselerine nugaf denilen kurtçukları musallat eder ve tek bir nefis gibi hepsi bir anda ölüp gider. Sonra İsa (s.a.v.) ve yanındakiler Tûr Dağından yere inerler. Ye'cûc ve Me'cûc'un kokmuş cesetlerinin olmadığı bir karış yer bulamazlar.

İsa (s.a.v.) ve yanındakiler yine Allah'ü Teâlâ'ya yalvarırlar. Allah'ü Teâlâ deve boyunları gibi kuşlar gönderir, onlar leşleri alıp Allah'ın dilediği yerlere götürüp atarlar. Sonra azîz ve celîl olan Allah hiçbir evin ve çadırın engel olamayacağı bol bir yağmur gönderir; bu yağmur yeryüzünü ayna gibi pırıl pırıl temizler. (Müslim-Tirmizî-İbni Mâce)

Hız. İsa, Ye'cûc ve Me'cûc olayından önce yeryüzüne inecek ve Deccal'ı öldürecek. Ye'cûc ile Me'cûc çıkınca, havadan ve karadan her tarafa saldırınca, Hız. İsa da yanındaki mü'minlerle birlikte Tûr Dağında muhasarada kalacak, sonra onların duası ile Ye'cûc ve Me'cûc'lar helâk olacak.

YEMİN VE KEFÂRETİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yemin etmek isteyen kimse, ancak Allah'ın adı ile yemin etsin ya da sussun. (Müslim)

Sözlükte yemin, güç ve kuvvet demektir. Hasarlı binalar çimento ve demirle güçlendiği gibi sözlerimiz de Allah'ın (c.c.) adı ile güçlendiğinden, Allah andı ile başlayan sözlere **yemin** denir.

Yeminler, sadece Allah'ın (c.c.) adı anılarak yapılır. Bunun dışında hiç kimsenin ve hiçbir varlığın adı anılarak yemin yapılamaz. Allah'ın (c.c.) adı dışında, evlâdımın başı için, Peygamberin, Kur'an'ın, Kâbe'nin hakkı için ya da namus ve şerefim için diye yapılan yeminler dînî açıdan geçersiz olduğu gibi Allah (c.c.) katında da gûnahtır.

Yemin nasıl yapılır ve kaç çeşit yemin vardır?

Yemin, ism-i celâl'in (**Allah**) isminin başına **vav**, **be** ya da **ta** harfleri getirilerek ve ism-i celâl'in sonu **Vallahi**, **Billâhi**, **Tallahi** şeklinde esre okunarak yapılır ve üç çeşit yemin vardır.

1- Yemîn-i lağv: Yemin etme amacı ile değil de, sürç-i lisan yani dilin sürçmesi ile yapılan ve gelecek zamanı kapsamayan yeminlere **yemîn-i lağv** denir.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah, yemîn-i lağvinizden (kasıtsız yeminlerinizden) dolayı sizi sorumlu tutmaz. Lâkin bilerek yaptığınız (kasıtlı) yeminlerinizden dolayı sizi sorumlu tutar. (Mâide, 89)

Hanefî'ye göre gerçek dışı bile olsa bir kişinin doğru olduğu zannıyla ve sürç-i lisan ile yaptığı yeminlerden dolayı sorumlu olmaz yani kefâret gerekmez.

Bir kimse borcunu ödemediği halde yanılarak ve ödediğini zannederek “ödedim” diye ya da söz verdiği halde, verdiği sözü unutarak “söz vermedim” diye yemin etse, bu tür yeminler yemîn-i lağv kapsamında olduğundan, kişi sorumlu olmaz ve kefâret gerekmez.

Şâfi'de, sadece konuşma esnasında sürç-i lisan ile “hayır vallahi, evet billâhi” gibi yeminler yemîn-i lağv kapsamındadır. Bunun dışında borcunu

ödediği halde, ödediğini zannederek ve söz verdiği halde, verdiği sözü unutarak yapılan yeminler için kefâret gerekir.

2- Yemîn-i gamûs: Sözlükte gamûs batmak demektir. Yalan yere yemin edenler dünyada günah bataklığına ve cehennemde Gayya Deryasına batacağından, kasten yalan yere yemin etmeye **yemîn-i gamûs** denir.

Geçmişte ya da şimdiki zamanda yapmış olduğu bir işi kasten ve bilinçli olarak yapmadım diye yemin eden kimse, kefâret ile bu gûnahtan kurtulamayacağı için Hanefî, Mâlikî ve Hanbelî'ye göre yemîn-i gamûs'ta kefâret verilmez. Sadece Şâfi mezhebine göre verilir.

Yemîn-i gamûs günahından kurtulmak isteyenlerin, pişmanlık duyarak çok tevbe etmeleri ve yalan yere yemin ederek ya da şahitlik yaparak kul hakkına girmişlerse, onlardan da helâllik almaları gerektiğinden, bu tür yeminlerden çok kaçınmak gerekir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Büyük günahlar şunlardır: Allah'a şirk (ortak) koşturmak, ana babaya isyan etmek, haksız yere insan öldürmek ve yalan yere yemin etmektir. (Buhârî-Nesâî-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) in yalan yere yemin etmeyi, Allah'a (c.c.) şirk koşup müşrik olmak, ana babaya isyan etmek ve haksız yere bir kimseyi öldürüp kâtil olmak gibi büyük ve korkunç günahlar arasında sayması çok düşündürücüdür.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir müslümanın malını (haksız yere) elinden almak için yalan yere yemin eden kimse, (mahşer günü) gazaba uğramış olarak Allah'ın huzuruna çıkar. (Buhârî-Müslim)

3- Yemîn-i mün'akide: İster ciddi, ister şaka ve ister sürç-i lisanla olsun, gelecek zamanla ilgili olarak şu işi yapacağım ya da yapmayacağım diye yemin etmeye, **yemîn-i mün'akide** denir.

Yemîn-i mün'akide bağlayıcı olduğundan, kişi bu yemini korumak ve bozduğu zaman da kefâret vermekle yükümlüdür. Yemîn-i mün'akide de fevrî, muvakkat ve mürsel olmak üzere üç kısımdır.

Fevrî yemin: Bir sebebe bağlı olarak yapılan ve sadece yemin ettiği zamanla sınırlı olan yemine **fevrî yemin** denir. Örneğin, çay içmekte olan arkadaşları "gel bir çay iç" diye ısrar ettikleri zaman, "vallahî içmeyeceğim" diye yemin eden kimse, eğer oradan ayrılmadan önce bir yudum çay içerse, yeminini bozmuş olur ve kefâret gerekir.

Muvakkat yemin: Belirli bir zamanla sınırlı olarak yapılan yemine **mu-vakkat yemin** denir. Örneğin, nisan ayının beşinci günü borcumu ödeyeceğim diye yemin eden kimse, eğer nisan ayının beşinci günü güneş batmadan önce borcunu öderse, yemini yerine gelmiş olur ve kefâret gerekmez. Eğer nisan ayının beşinci günü güneş battıktan sonra borcunu öderse, alacaklı hakkını helâl etse bile yeminini bozduğu için kefâret vermesi gerekir.

Mürsel yemin: Bir işi yapmayı ya da yapmamayı belirli bir zamanla sınırlamadan yapılan yemine **mürsel yemin** denir. Örneğin, filân fakire bir takım elbise alacağım diye yemin eden kimse, aradan yıllar geçse de kendisi ve o fakir hayatta olduğu sürece yemini bozulmaz ve kefâret gerekmez. Ancak yemin eden kimse ya da o fakir öldüğü anda yemin bozulur ve kefâret gerekir.

Çok yemin etmek sakıncalı mı?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yemin malın satışını arttırsa da, kazancın bereketini giderir. (Buhârî-Müslim-Ebû Dâvûd)

Mâide Sûresinin 89. âyetinde de “**Yeminlerinizi koruyun**” buyuruluyor. Yeminler iki şekilde korunur; birincisi Allah'ın (c.c.) yüce adını istismar etmemek için çok yemin etmekten sakınmak, ikincisi yemin edildiği zaman yemini bozmaktan korumak. Bu nedenle doğru bile olsa sık sık yemin etmek mekruhtur. Çünkü evin, malın ve kazancın bereketini giderir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Alış-verişte çok yemin etmekten sakının. Çünkü yemin malın satışını arttırsa da sonra kökten mahveder (batırır). (Müslim-İbni Mâce-Nesâî)

Alış-verişte zorunlu haller dışında çok yemin etmekten kaçınmalıdır. Çünkü doğru bile olsa alış-veriş gibi dünya işlerinde Allah'ın (c.c.) yüce adını istismar etmek mekruh, yalan olursa haramdır.

Yemin eden kimse, yeminini bozabilir mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Sözleşme yaptığınız zaman, Allah'ın ahdini yerine getirin. Allah'ı kendinize kefil tutarak sağlamlaştırdığınız yeminleri bozmayın. Kuşkusuz Allah yaptıklarınızı bilir. (Nahl, 91)

Âyet-i kerîmede “**Allah'ı kendinize kefil tutarak (Allah'ın adı ile) sağlamlaştırdığınız yeminleri bozmayın**” buyuruluyor. Gerçekten Allah'ın (c.c.) yüce adı anılarak yani **vallahi, billâhi** diye yapılan yeminler ve karşılıklı sözleşmeler çok kutsal olduğundan, bunlara bağlı kalınması ve bozulmaması gerekir. Çünkü bazı yeminlerin bozulması haramdır.

Vallahi artık içki içmeyeceğim, uyuşturucu kullanmayacağım, kumar oynamayacağım, yalan söylemeyeceğim, rüşvet almayacağım, kimsenin malını çalmayacağım, dedikodu yapmayacağım, dışarıda ve yabancı erkeklerin yanında başımı açmayacağım ve gayr-i meşrû cinselliğin hepsinden kaçınacağım diye yemin eden bir müslümanın,

Allah'ın (c.c.) yüce adını anarak **vallahi** diye yaptığı bu tür yeminlere sâdık, bağlı kalması farz ve nedeni ne olursa olsun bu tür yeminleri bozması çok sakıncalı ve büyük haramdır.

Ancak!

Her şeyin bazı istisnâları (ayrıcalığı) olduğu gibi kuşkusuz yemini bozmanın da bazı istisnâları vardır. Bu nedenle bazı durumlarda yapılan yeminleri bozmak farz, vâcib ve sünnet de olabilir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim bir konuda yemin eder de (sonra) ondan başkasını daha hayırlı görürse, yemininden dolayı kefâret versin ve hayırlı olanı yapsın. (Müslim)

Annesine, babasına gücenip onlarla konuşmamaya yemin eden kimsenin, yeminini bozması farzdır. Amca, dayı, hala, teyze ve kardeş gibi yakınlarına gücenip onlarla konuşmamaya yemin eden kimsenin, yeminini bozması vâciptir. Dînî açıdan bir sakınca olmadığı halde komşusu ya da müslüman kardeşleri ile konuşmamaya yemin eden kimsenin, yeminini bozması da sünnettir.

Abdurrahman İbni Semure radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) bana buyurdu:

“Herhangi bir konuda yemin ettiğin zaman ondan başkasını daha hayırlı görürsen, hayırlı olanı yap (yeminini boz) ve yemin kefâreti ver”. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd-Nesâî)

Peygamberimiz (s.a.v.) Abdurrahman İbni Semure'ye (r.a.), “Hayırlı olanı yap (yeminini boz) ve (sonra) yemin kefâreti ver” buyurduğu için, Hanefî'de önce yemin bozulup suç işlenir, sonra yemin bozmanın cezası olan kefâret ödenir. Nitekim namazda önce sehvedilir, sonra sehv secdesi yapılır.

Yemin kefâreti

Yüce Allah buyuruyor:

Bunun (yeminin) kefâreti, ailenize yedirdiğinizin orta hallisinden on fakiri doyurmak ya da onları (on fakiri) giydirmek ya da bir köle azat etmektir. Bunları bulamayan üç gün oruç tutar. İşte yeminlerinizin (bozmanın) kefâreti budur. (Mâide, 89)

Yeminini bozan kimsenin kefâret vermesi, dünyada yeminini bozma vebâlinde kurtulmanın maddî bedelidir. İnsanların mâlî gücü farklı olduğundan, yemin kefâreti de dört kısımdır.

1- Bir köleyi ya da bir câriyeyi (kadın köleyi) azat etmek yani kölelikten kurtarıp özgürlüğüne kavuşturmaktır. Eğer buna gücü yetmezse,

2- On fakiri namaz kılabilecek şekilde orta halli giydirmek. Eğer buna gücü yetmezse,

3- Karnı aç olan on fakiri sabah-akşam birer defa doyurmak ya da bir fakiri on gün sabah-akşam doyurmak ya da on fakire birer fıtır sadakası (fitre) vermektir. Eğer buna da gücü yetmezse,

4- Ara vermeden üç gün peşi peşine oruç tutmaktır. Şâfi'de, peşi peşi-ne tutmak şart değildir.

YETİMLERİ GÖZETME

Yüce Allah buyuruyor:

Arkalarında âciz, güçsüz küçük çocuklar bıraktıkları takdirde (ah halleri ne olur?) diye endişeye düşenler, (yetimlere haksızlık etmekten) korkup titresinler. (Nisâ, 9)

Allah (c.c.) bizlere ne güzel örnek ve ne güzel öğüt veriyor. Gerçekten hiç kimse küçük yaşta arkasından yetim kalan yavrusuna haksızlık edilmesini ve itilip kakılmasını istemediği gibi doğal olarak kendisi hayatta iken başkalarının yetimlerine haksızlık etmekten ve itip kakmaktan titizlikle kaçınması hem dînî hem de insanlık görevidir. Bu nedenle Allah (c.c.) “(Yetimlere haksızlık etmekten) korkup titresinler” buyuruyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kendin için sevdiğin şeyleri insanlar için de sev. (Buhârî-Taberânî-Hâkim-Beyhâkî)

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) de “Kendin için sevdiğin şeyleri insanlar için de sev” yani arkandan yetim kalan yavrularına nasıl davranılmasını istiyorsan, sen de başkalarının arkalarından yetim kalan yavrularına öyle davran buyuruyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Haksızlıkla yetimlerin mallarını yiyenler, hiç kuşkusuz karınlarına ancak ateş doldurmuş olurlar. Gerçekte onlar (âhirette) çılgın bir ateşe gireceklerdir. (Nisâ, 10)

Küçük yaşta annesini, babasını ya da onlardan birini kaybeden çocuklara **yetim** denir. Genelde yetimlerin boyunları bükük, gözleri yaşlı ve kalpleri hüznünlü olduğundan, onların haklarını koruyup gözetmek ve gönüllerini hoş etmek gerekirken,

Haksızlıkla yetimlerin mallarını yiyenler ve onları incitip içlerini yakanlar, kuşkusuz dünyada da bunun cezasını çekerler ve âhirette cehennemdeki en çılgın ateşe atılıp cayıp cayıp yanarlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Yetimi sakın incitme, senden bir şey isteyen (vermesen) de azarlama!

(Duhâ, 9-10)

Hiçbir anne, baba yavrularının itilip kakılmasını ve aşağılanmasını istemediği gibi hiç kuşkusuz insanları yaratan Allah (c.c.) de kullarının, özellikle ana-babaları ölüp yetim kalan yavruların itilip kakılmasını ve aşağılanmasını istemez. Bu nedenle **“Yetimi sakın incitme, (sıkılarak) senden bir şey isteyen (vermesen) de azarlama”** buyuruyor.

Annelerinin, babalarının doğal şefkatinden ve samimi sevgisinden yoksun olan yetimlerin içleri buruk ve gönülleri hüznünlü olduğundan, Allah (c.c.) **“Yetimi sakın incitme, (sıkılarak) senden bir şey isteyen (vermesen) de azarlama!”** buyuruyor.

Allah'ın (c.c.) en seçkin kulu ve son peygamberi olan Hz. Muhammed (s.a.v.) de yetimdi. Ana karnında babasını, altı yaşında annesini ve sekiz yaşında dedesini kaybedip üst üste yetimlik acısını yaşadı ve amcası Ebû Tâlib ile yengesi Fâtîma'nın eline kaldı.

Gerçi amcası Ebû Tâlib ile ikinci annem dediği yengesi Fâtîma ona çok güzel baktılar, kendi evlâtlarından ayırmadılar ve incitmemeye özen gösterdiler. Ancak gönlündeki ana-baba boşluğunu dolduramadılar ve âlemlere rahmet olarak gönderilen sevgili Peygamberimizi (s.a.v.) çocukluğunda yetimlik psikolojisinden kurtaramadılar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse sadece Allah rızası için bir yetimin başını okşarsa, elinin dokunduğu her saç teline karşılık ona sevap verilir. (Ahmed İbni Hanbel)

Yetimlerin ceplerine ara sıra bir liracık koymak, ellerine bir simit, bir çikolata vermek ve güler yüzle hallerini sorup başlarını okşamak, bir umre yapmak kadar külfetli ve masraflı değil ama hiç kuşkusuz sevabı ondan aşağı değildir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir kimse müslümanların arasında bulunan bir yetimi yedirip içirmek üzere alıp evine (ya da lokantaya) götürse, affedilmeyecek bir günah işlemediği (şirk koşmadığı) takdirde, hiç kuşkusuz Allah onu cennete koyar. (Tirmizî)

Sehl İbni Sa'd radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlüllah (s.a.v.):

“Ben ve yetimi koruyup gözeten kimse cennette şöylece beraber olacağız” buyurdu ve *işaret parmağı ile orta parmağının arasını biraz aralayarak gösterdi.* (Buhârî-Tirmizî-Ebû Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Yetimlik erginlik çağına kadardır. Ondan sonra yetimlik (hükmü) kalkar. (Ebû Dâvûd)

YILBAŞI ÇILGINLIĞI

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz gökleri ve yeri yarattığı günden beri Allah katında, Allah'ın kitabında ayların sayısı on ikidir. Onlardan dördü (Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb) haram (saygın) aylardır. İşte dosdoğru hesap (takvim) budur. Onlarda (günah işleyip) kendinize yazık etmeyin. (Tevbe, 36)

Âyet-i kerîmede, “Allah katında, Allah'ın kitabında (Levh-i mahfûz'da) ayların sayısı on ikidir. Onlardan dördü (Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb) haram (saygın) aylardır buyuruluyor.

Kuşkusuz yeryüzünde pek çok takvimler vardır ve her takvimde ayların sayısı on ikidir. Ancak Allah (c.c.) katında geçerli ve Levh-i mahfûz'da yazılı

olanı, içinde dört haram (saygın) ayın yani Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb ayının bulunduğu kamerî takvimdir. Çünkü Allah (c.c.) “İşte dosdoğru hesap (takvim) budur” buyuruyor.

Gökler ve yer yaratıldığı günden beri Allah (c.c.) katında Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb ayının içinde bulunduğu kamerî aylar geçerli olduğundan, Hz. Âdem'den Hz. Muhammed'e kadar bütün peygamberler kamerî ayları kullandılar ve ibâdetlerini bu aylara göre düzenlediler.

Kamerî ayların birincisi Muharrem ayıdır ve Muharrem'in birinci günü de yeryüzündeki bütün müslümanların hicrî yılbaşısıdır. İşte müslümanların tek bir yılbaşısı vardır, o da Muharrem ayının birinci günüdür.

Allah (c.c.) müslümanların gelecekte bundan sapmamaları, yahudilerle ve hristiyanlarla dost olup onların takvimlerine ve yılbaşı çılgınlıklarına katılmamaları için bizi şöyle uyarıyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Yahudileri ve hristiyanları dost edinmeyin. Çünkü onlar birbirinin dostu (ve İslâm'ın düşmanı) dırlar. Sizden kim onları dost edinir (onlara uyar) sa, o da onlardandır. Kuşkusuz Allah, zâlimler topluluğuna hidâyet etmez. (Mâide, 51)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim hangi topluma benzerse, o da onlardandır. (Ebû Dâvûd-Taberânî)

Allah (c.c.) “Ey îman edenler! Yahudileri ve hristiyanları dost edinmeyin. Çünkü onlar birbirinin dostu (ve İslâm'ın düşmanı) dırlar” diye bizi uyardığı ve sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) “Kim hangi topluma benzerse, o da onlardandır” buyurduğu halde, ne yazık ki çağdaşlaşma ve muâsır medeniyetle özdeşleşme adı altında,

26 Aralık 1925 yılında kabul edilen ve 1 Ocak 1926 yılında yürürlüğe giren “Takvimde tarih mebdeinin (başlangıcının) değiştirilmesi hakkında kanun” ile, hristiyanların Hz. İsa'nın doğumunu takvim başlangıcı olarak kabul ettikleri “Mîlâdî takvim” kabul edilmiş ve müslümanların 1.400 yıldan beri kullandığı “Hicrî” takvim resmî olarak yürürlükten kaldırılmıştır.

Tanzimat Fermanı ile başlayan ve Jön Türkler tarafından yaygınlaştırılan batılılaşma (hristiyan kültürünü benimseme) taraftarlığı, Mîlâdî takvimin kabulü ile zirveye çıktı ve yılbaşı gecelerini kutlama adı altında hristiyan kültürü ülkemizde hızla yaygınlaştırmaya çalışıldı.

Yılbaşı adı altında hristiyan kültürünü yaygınlaştırmak için başta radyo ve medya olmak üzere bütün devlet kurumları seferber oldu. Üst düzey

memurlara eşleri ile birlikte balolara gelmeleri için baskı yapıldı ve halk ayağına giyecek çarık bulamazken su gibi alkollü içkiler tüketildi ve memur hanımları yabancı erkeklere sarılıp dans etmeye zorlandı.

Sadece hristiyanlara benzemek için ormanlardan genç çam fidanları söküldü, başta millî piyango (millî kumar) olmak üzere her çeşit şans oyunları teşvik edildi, âyetlere inanmayanlar hristiyanların peri masallarına inanıp noel babalarla salonları, vitrinleri süsledi ve kurbanı karşı olanlar hindileri kesip içki masalarında tüketti.

Sonuç

Kuşkusuz içkide, kumarda patlama oldu ve zavallı gençler önce alkol, sonra esrar bağımlısı oldu. Ar damarı patlayıp hayâ kalkınca çıplaklık hızla yayıldı ve cinsel dengeler bozuldu. Gayr-i meşrû cinsel ilişkiler çoğalınca kutsal aile yuvaları sarsıldı ve sokağa terk edilen çocuklar zamanla devletin başına belâ oldu.

İslâmî konular hakkında âyet, hadis var mı diye araştıranlar, hristiyanların peri masallarına aldanıp vitrinlerini noel baba denilen ucûbe giysili putlarla süsledi.

Ancak!

Çağdaşlaşma ve muâsır medeniyetle özdeşleşmeyi bilim ve teknoloji yerine içki masalarında ve noel baba yortularında arayanlar ve ezanı değiştirip camileri ahır, samanlık yapanlar, Allah'ın (c.c.) “**Her canlı ölümü tadacaktır**” kanununu yürürlükten kaldırmayı ihmal ettikleri için,

Allah'ın takdir ettiği vakit gelince ve korkunç ölüm meleği Azrâil (a.s.) yakalarına yapışınca, tatlı canlarını Azrâil'e (a.s.) teslim etmenin ve ilkel kefeni giyip mezar denilen yeraltındaki karanlık bir çukura gömülmenin dışında hiçbir seçenekleri kalmadı.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim İslâm'da kötü bir çığır açarsa, ona bunun günahı vardır. (Ayrıca) o çığırda yürüyenlerin günahından da payı vardır. Hem de onların günahından hiçbir şey eksilmez. (Müslim-Nesâî)

İslâm'da kötü çığır açanlar ve günahların yaygınlaşmasına neden olanlar, hem kendi günahlarını hem de milyonlarca insanın günahlarından aldıkları payları yüklenerek âhiret âlemine gittikleri gibi,

Ayrıca açtıkları kötü çığır dünyada devam ettiği sürece, milyonlarca insanın yapmış olduğu günahlardan onlar da paylarını alır ve kabirlerindeki azapları her an katlana katlana korkunç boyutlara ulaşır.

YUNUS ALEYHİSSELÂM

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz Yunus da gönderilen peygamberlerdendi. Hani o, (Rabbinden izinsiz) dolu bir gemiye binip kaçmıştı. (Sâffât, 139-140)

Allah (c.c.) Hz. Yunus'u Asûr Devletinin başkenti olan Musul yakınlarındaki Ninova halkına peygamber olarak gönderdi. Hz. Yunus Ninova halkını yıllarca îmana davet ettiği halde onlar îman etmeyince yakında büyük bir azabın geleceğini haber verdi ve Allah'ın (c.c.) emrini beklemeden kavmine kızıp oradan ayrılıp gitti.

Deniz kıyısına gelince hareket etmek üzere olan yük ve eşya ile dolu bir gemiye bindi. Hava çok sakin iken gece yarısından sonra şiddetli yağmurlar yağmaya, şimşekler çakmaya ve gemi dalgalara kapılıp beşik gibi sallanmaya başladı.

Gemi personeli, "İçimizde sahibinden kaçan bir köle var, onu denize atmazsak hepimiz batarız" dediler. Yolcular birbirlerine bakıştılar ve gemide kaçak köleye benzeyen birini göremeyince kura çekmeye karar verdiler.

Yüce Allah buyuruyor:

Aralarında (üç defa) kur'a çektiler (üçü de Yunus'a gelince o) kaybedenlerden oldu. (Yunus) kendini kınarken (denize atıldı) ve bir balık onu hemen yuttu. (Sâffât, 141-142)

İlk kura Hz. Yunus'a gelince, iki defa daha tekrarladılar ve üçüncüsü de ona gelince, Hz. Yunus "Ah Rabbimden kaçan köle benim!" Diye kendini kınarken, gemi personeli tarafından hemen denize atıldı ve Allah'ın (c.c.) izniyle çok iri bir yunus balığı onu hemen yutuverdi.

Yüce Allah buyuruyor:

Derken o karanlıklar içinde "Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn" diye nidâ (tesbih) etti. (Enbiyâ, 87)

Gecenin karanlığında denize atılan Hz. Yunus, gecenin karanlığından daha karanlık olan balığın karnında, Allah korkusuyla ve kendini kınayarak sürekli "Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn" diye, tesbih edip Allah'a (c.c.) yalvarmaya başladı.

Neden yunus balığı?

Genelde dişi balıklar yumurtalarını denizin derin sularına atarken, aynı anda erkek balıklar da spermlerini püskürterek "dış dölleme" yöntemi ile

onları döllerler. Yunus balığı ise iç döllenme ile gebe kalır, yavrusunu doğurur ve memesinden sütü fışkırtarak dalgalar arasında yavrusunu emzirir.

Memeli balıklar hariç, bütün balık türleri solungaçları ile solunum yaparken yani suda çözülmüş oksijeni alırken, yunus balığı akciğer solunumu yapar ve bu nedenle su altında fazla kalamaz.

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer o çok tesbih edenlerden olmasaydı, (insanların) tekrar dirilecekleri güne kadar onun karnında kalırdı. (O tesbih etti) biz de onu bitkin bir halde dışarı bir alana çıkardık. Üzerine de (gölge için) kabak türünden geniş yapraklı bir ağaç bitirdik. (Sâffât, 143-144-145-146)

Hız. Yunus eğer balığın karnında o tesbihatı (duayı) çok okumasaydı, orada ölüp kalacaktı ve insanlar yeniden dirilip mezardan çıkarken, o da balığın karnından çıkıp mahşere gidecekti.

Ancak Hız. Yunus “Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn” tesbihâtına devam edince, Allah (c.c.) tarafından bağışlandı ve bitkin bir halde iken balık onu seher vaktinde sahile attı.

Hız. Yunus ana karnından çıkar gibi balığın karnından çıkmış, dar ve karanlık yerden kurtulmuştu. Ancak balığın karnında derisi eriyip kıpkırmızı et yığını haline geldiği için hasta ve çok bitkindi.

Sabah olup da hava aydınlanınca önce sevindi ama güneş yakmaya ve sinekler çıplak etlerine konup ısırmaya başlayınca, yine tesbihatına devam etti ve Allah'tan (c.c.) yardım istedi. Bunun üzerine Allah (c.c.) onu güneşin ışınlarından ve sineklerden koruması için, başucunda yapraklarına sinek konmayan kabak türünden geniş yapraklı bir ağacı yaratıverdi.

Hız. Yunus rahatlamıştı ve tertemiz havayı bol bol soluyordu. Ancak karnı acıkmış ve susamıştı. Er-Rezzak olan Allah (c.c.) bir dağ keçisini ona yönlendirdi ve kırk gün Hız. Yunus'u taze keçi sütü ile besledi.

Yüce Allah buyuruyor:

Onu yüz bin ya da (hatta) daha fazla kişiye peygamber olarak gönderdik. (Sâffât, 147)

Âdetullah da peygamberlikten azil olmadığından, Hız. Yunus sağlığına kavuşunca Allah (c.c.) onu tekrar Ninova halkına ve çevresine peygamber olarak gönderdi.

Peki Ninova halkı iman etti mi?

Hız. Yunus kavmini bırakıp kaçmıştı ama onun vaadettiği azabın vakti gelince, Ninova şehrinin her tarafını bir anda kapkara bulutlar kaplamış ve günün ortasında her taraf zifiri karanlık olmuştu. Korkudan paniğe kapılan

halk îman etmek için her tarafta Hz. Yunus'u aramışlar, bulamayınca bir meydanda toplanıp tevbeleri kabul oluncaya kadar üç gün üç gece göz yaşları döküp tevbe etmişler ve azaptan kurtulmuşlardı.

Bu nedenle Hz. Yunus tekrar Ninova'ya dönünce, onu sevinç gözyaşları ile karşılayıp îmanlarını tazelediler ve onunla birlikte ilâhî emirler doğrultusunda yaşayıp ruhsal huzura kavuştular.

Hz. Yunus'un tesbihâtının fazileti

Yüce Allah buyuruyor:

Onun (Yunus'un) duasını kabul ettik ve onu sıkıntıdan (balığın karnından) kurtardık. İşte biz (Yunus'un tesbihâtını okuyan) mü'minleri de böylece kurtarıyoruz. (Enbiyâ, 88)

Dertlerine derman arayanlar, geçim sıkıntısı çekenler, borç yükü altında ezilenler, daralanlar, sıkılanlar ve evham bataklığında bunalanlar, Allah'ın (c.c.) “işte biz (Yunus'un tesbihâtını okuyan) mü'minleri de böylece kurtarıyoruz” diye vaadettiği, Hz. Yunus'un balığın karnında sürekli okuduğu “**Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn**” i sürekli okusalar, hiç kuşkusuz her çeşit sıkıntılardan kurtulup huzura kavuşurlar.

Aksi halde ya psikolojik tedavi adı altında morfinman (uyuşturucu bağımlısı) olurlar ya da cinci ve bakıcı denilen sapıkların tuzağına düşüp cin ve büyü hikâyeleri ile sömürölüp dünyalarını ve âhiretlerini karartırlar.

ZANDAN SAKINMA

Yüce Allah buyuruyor:

Ey îman edenler! Zandan çok sakının; çünkü zannın bir kısmı günahtır! Birbirinizin kusurunu (gizlice) araştırmayın ve birilerinizin diğerlerini çekiştirmesin. (Hucurât, 12)

Hiçbir somut bilgi olmadığı halde sadece yersiz evham ve kuşkulara dayanan tahminlere **zan** denir. Biri güzel zan ve diğeri kötü zan olmak üzere iki çeşit zan vardır. Âyet-i kerîmedeki **min** “teb'iziyyet” için (bazısı) anlamında olduğundan, güzel zan değil sadece kötü zan yasaklanmıştır.

Müslümanlar arası birlik, beraberlik ve kardeşlik ruhunun bozulmaması ve müslümanların birbirlerine kuşku ve kötü gözle bakmamaları için Allah (c.c.) “Zandan çok sakının; çünkü zannın bir kısmı gûnahtır” buyurarak kötü zannı yasaklıyor. Ayrıca kötü zannın kaynağını kurutmak için de, “Birbirinizin kusurunu (gizlice) araştırmayın” diye bizi uyarıyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zandan çok sakının. Çünkü zan (na dayanan itham) sözlerin en yalanıdır. Başkalarının (gizli) konuşmalarını dinlemeyin, ayıplarını araştırmayın, birbirinize karşı böbürlenmeyin, birbirinize haset etmeyin, kin tutmayın ve yüz çevirmeyin. Ey Allah'ın kulları! Allah'ın size emrettiği gibi kardeş olun. (Müslim)

Müslümanlara kötü gözle bakmak ve kötü zan beslemek mânevî açıdan zararlı ve haram olduğu gibi sağlık açısından da zararlı ve sakıncalıdır. Çünkü kötü şeyleri düşünenlerin stres ve sıkıntıdan sinir sistemleri bozulur, uykuları kaçır, kan şekerleri ve tansiyonları yükselir.

Bu konuda atalarımızın, “Zararın neresinden dönülürse kârdır” sözünü uygulayalım ve geçmişin üzerine bir sünger çekip rahatımıza bakalım. Allah (c.c.) bizlere istihbaratçılık görevi vermediğine göre, hiç kimsenin gizli kusurlarını araştırmayalım ve hiç kimseyi arkasından çekiştirmeyelim.

Unutmayalım! Mahşer günü herkes kendi günahından sorguya çekilecek. Zerre kadar sevaplar ve zerre kadar günahlar adâlet mîzanına konacak ve sevabı ağır gelenler o güzelim cennete girecek.

ZEKÂT

Yüce Allah buyuruyor:

Namazı dosdoğru kılın, zekâtı tam verin. Kendiniz için hayırdan her ne gönderirseniz, onu Allah katında hazır bulursunuz. Kuşkusuz Allah yaptığınız her şeyi görür. (Bakara, 110)

Sözlükte; temizlik, nemâ (artış, bereket) anlamına gelen **zekât**, hicretin ikinci yılında Ramazan ayından ve oruçtan önce farz kılındı. Namaz bedensel ibâdetlerin başı olduğu gibi zekât da mâlî ibâdetlerin başı olduğundan, Kur'an'ı kerîm'in seksen iki yerinde namaz ile birlikte geçmektedir.

Zekâtın farz olması; kitab, sünnet ve icmâ-i ümmet ile sâbit olduğundan inkâr edenler dinden çıkıp kâfir olur. İnkâr etmeyip vermeyenler de günahkâr ve fâsık olur. Ayrıca gece-gündüz demeden hırsla çalışıp kazandıkları bütün malları dünyada kalacağından, ne yazık ki âhîret âlemine boş elle giderler ve orada hem pişmanlık ateşinde hem de cehennem ateşinde yanarlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İslâm beş temel üzerine kurulmuştur. Kelime-i şehâdet getirmek, namaz kılmak, zekât vermek, hacca gitmek ve Ramazan orucunu tutmaktır. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî)

İslâm beş temel ilke (direk) üzerine kurulmuştur ve bu ilkelerden biri de zekâttır. Zekât, belirli bir nisaba (servete) sahip olan müslümanların yılda bir defa mallarının kırkta birini (% 2,5) Allah (c.c.) rızası için yoksullara vermeleri demektir.

İslâm'ın özü ihlâstır ve bu nedenle bütün nâfile ibâdetlerin gizlice yapılması daha faziletlidir. Ancak, Allahu Ekber diye açıkça ezan okumak, beş vakit namazı camilerde cemaatle kılmak, yoksullara zekât vermek ve lebbeyk lebbeyk diye mânevî törenle hacca gitmek, bir ülkede İslâmî ilkelerin uygulandığının kanıtı olduğundan, bunların açıkça yapılması daha faziletlidir.

Mânevî sigorta

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mallarınızı zekât ile koruyun, hastalıklarınızı sadaka ile tedavi edin ve dalgalar halinde gelen felâketleri, (Allah'a) dua ederek ve yalvararak karşılayın. (Beyhakî-Taberânî)

İslâm'da şans gibi hayâlî kavramlara dayanan ve sonucu belirsiz olan her çeşit şans oyunları ve sigorta sözleşmeleri yasaklanmış ve haram kılınmıştır. Haram kılınan şeylerde kesinlikle hiçbir hayır olmadığına göre, mânevî sigortaya sarılalım ve zekâtımızı seve seve verelim.

Yılda bir defa mânevî sigortanın taksitini yatırarak, malımızı, mülkümüzü, evimizi ve aracımızı koruma altına alalım. Evham, stres, sıkıntı, gönül darlığı ve ruhsal bunalım gibi mânevî hastalıkları gerçek fakirlere sadaka vererek tedavi edelim. Her çeşit felâketlere ve doğal âfetlere karşı da, Allah'a (c.c.) çok dua ederek ve içtenlikle yalvararak kendimizi ve yakınlarımızı korumaya çalışalım.

Zekât kimlere farzdır?

1- Müslüman olanlara: İman etmek için insan olmak yeterlidir. Ancak zekâtın farz olması için insan olmanın ötesinde müslüman olmak da şarttır. Çünkü müslüman olmayana zekât farz değildir.

2- Hür olanlara: Kölelerin kazançları da sahiplerine ait olduğundan, onlara zekât farz değildir.

3- Akıllı olanlara: Hanefî'de doğuştan akıl hastası olanlara zekât farz değildir. Eğer erginlik çağından sonra iyileşseler, iyileştikleri tarihten bir yıl sonra zekât verirler. Erginlik çağından sonra akıl hastası olanların hastalığı bir yıl kesintisiz devam ederse, o yılın zekâtını vermezler. İmâm-ı Muhammed'e göre eğer yıl içinde sadece bir kaç gün iyileşseler de, o yılın zekâtını verirler. İmâm-ı Ebû Yusuf'a göre ise eğer yılın yarısından çoğunda iyileşseler o zaman o yılın zekâtını verirler.

4- Erginlik çağına erenlere: Hanefî'de erginlik çağına ermeyen çocuklara, namaz, oruç ve hac gibi ibâdetler farz olmadığı gibi zekât da farz değildir. Bu nedenle velileri onların mallarından zekât vermezler.

Şâfi'de zekât kişiye değil mala ait olduğundan, malı olan akıl hastaları ile çocuklara da zekât farz olur ve velileri onların adına, onların mallarından zekâtlarını verirler.

5- Nisaba mâlik olanlara: Nisab, belirli bir ölçü, miktar demektir. Zekâtın nisabı 20 miskal altın ya da 200 dirhem gümüşdür. 5 adet orta boy arpa tanesine bir kîrat ve 20 kîrata yani 100 adet arpa tanesine bir miskal denir. Miskalin grama çevrilmesi hesabı biraz çelişkili olmakla birlikte, 20 miskal altın ortalama 90 gr ve 200 dirhem gümüş de yaklaşık 670 gr eder.

Yiyecek, giyecek ve kira bedeli gibi zorunlu harcamalar ve borçlar çıktıktan sonra 90 gr altına, 670 gr gümüşe ya da bunlara eş değerde paraya ve ticârî mala sahip olan kimselerin yılda bir defa mallarının kırkta birini (% 2.5) zekât vermeleri farz olur.

Zekât kimlere verilir?

Yüce Allah buyuruyor:

Sadakalar (zekâtlar); fakirlere, miskinlere, onun toplanmasına âmil olanlara, müellefetü'l-kulûbe, mükâtebelere, borçlulara, Allah yolunda cihad edenlere ve yolda kalmış olanlara, Allah tarafından bir farz olarak ancak bunlara verilir. Allah âlîmdir, hakîmdir. (Tevbe, 60)

Her çeşit sadakalar ve zekât sadece bu âyet-i kerîmede sayılan kimselere verileceğinden, zekâtı verirken yanlışlık yapmamamız için bunları biraz açalım ve zekâtı tam yerine vermeye çalışalım.

1- Fakirler: Hanefî'de, çalışıp çabalamakla birlikte ihtiyaç fazlası nisab miktarı altın, para ya da mala sahip olmayanlara fakir denir. Müslüman olan bu tür fakirlere zekât verilir. Şâfi'de yeme, içme, giyinme ve mesken ihtiyacını (kira bedelini) karşılayacak kadar geliri olmayana fakir denir.

2- Miskinler: Hanefî'de hiçbir malı, geliri, yiyeceği ve giyeceği olmayan ve ancak dilenerek yaşamını sürdürenlere miskin denir. Şâfi'de, az çok malı ve geliri olmakla birlikte zorunlu ihtiyacını karşılayacak kadar geliri olmayanlara miskin denir.

3- Âmiller: İslâm'da zekâtı toplamakla görevli maaşsız memurlara Âmil denir. Bunlar fakir olmasalar bile, görev yaptıkları sürece kendilerini ve ailelerini geçindirecek kadar zekât verilebilir.

4- Müllefetü'l-kulûb: Kendisi müslüman olmadığı halde müslümanları seven ve İslâm'a sıcak bakanlara müllefetü'l-kulûb denir. Kalplerini İslâm'a ısıdırmak için bunlara da zekât verilir. Ancak İslâm Devleti güçlenince, Hz. Ömer'in zamanında bunlara zekât verilmesi kaldırıldı.

5- Mükâtebeler: Çalışıp ödemek koşulu ile kendisini sahibinden satın alan kölelere mükâtebe denir. Bir an önce borcunu ödeyip özgürlüğüne kavuşması için bunlara ve haksız yere cezaevlerinde yatan müslüman mücahidlere de zekât verilir.

6- Borçlular: İçki, kumar gibi haramda değil, meşrû bir şekilde borçlanan ve borcundan fazla nisab miktarı malı olmayanlara da, borçlarını ödeyecek kadar zekât verilir.

7- Allah yolunda cihad edenler: İşini gücünü bırakıp silahı, kalemi ve dili ile Allah yolunda cihad edenlere mücâhid denir. İş güç ve ekmek parası düşünmeden Allah yolunda daha fazla cihad etmeleri için bunlara da zekât verilir ve cihada katkı payı olduğundan sevabı daha fazladır.

8- Yolda kalmışlar: Memleketinde malı, mülkü olduğu halde parasını düşüren, çaldıran ya da başka nedenlerle yolda kalanlara da ihtiyaçları kadar zekât verilir.

Zekât sadece bu sekiz sınıfa verilir ve Hanefî'de herkes bu sekiz sınıftan dilediğine verir. Ancak öncelikle kardeş, amca, hala, dayı ve teyze gibi yakın akrabaların ve komşuların fakir olanlarından başlamak daha faziletlidir. Şâfi'de ise zekât ve fitre gibi farz olan sadakaların bu sekiz sınıftan üçer kişiye verilmesi zorunludur.

Zekât kimlere verilmez?

Müslüman olmayanlara verilmez: Zekât vermek zengin olan müslümanlara farz olduğu gibi zekât almak da fakir olan müslümanların hakkı olduğundan, dinsiz ateistlere, mürtedlere, müşriklere (heykellere tapanlara), yahudilere ve hristiyanlara zekât verilmez.

Usûl ve fûrû'a verilmez: İnsanın aslına yani annesine, babasına, dedelerine, büyük annelerine ve onların büyüklerine usûl denir. Oğluna, kızına, torunlarına, torunlarının çocuklarına ve torunlarının torunlarına da fûrû denir. Bir kimsenin usûl ve fûrû'u yoksul da olsalar onlara zekât veremez. Çünkü İslâm'da, varlıklı kimseler yoksul olan yakınlarını bakmakla yükümlüdür.

Eşler birbirine veremez: İslâm'da her erkeğin ekonomik durumuna göre eşinin yeme, içme, giyinme, mesken ve ısınma gibi ihtiyaçlarını karşılaması zorunlu olduğundan, eşine zekât veremez. Kadının kocasına zekât vermesine gelince, İmâm-ı A'zam'a göre kadın da kocasına zekât veremez. İmâm-ı Şâfi, İmâm-ı Ebû Yusuf ve İmâm-ı Muhammed'e göre kadın kocasına zekât verebilir, ancak verdiği zekâtı kendisi yararlanamaz.

Zenginlere verilmez: Kurban nisabına sahip olanlara yani borçlarının dışında 90 gr altını ya da ona eş değerde parası, fazla evi, fazla giysileri ve kullanılmayan lüks eşyaları olanlar, dînî açıdan zengin sayılır ve bunlara zekât verilmez.

İmâm-ı Şâfi'ye göre, iş bulmaya ve çalışmaya gücü yettiği halde çalışmayıp müslümanların malına göz dikenlere de zekât verilmez.

Hâşimoğullarına verilmez: Zekât malın kiri anlamına geldiğinden, Peygamberimiz (s.a.v.) in amcaları Hz. Abbas ve Hz. Hâris ile Hz. Ali, Hz. Cafer ve Hz. Akîl'e ve onların soyundan gelenlere zekât verilmez. Çünkü bunlara beytül-mal (devlet hazinesin) den bir pay verilir.

Zekât ne zaman ve nasıl verilir?

İster hibe, ister sadaka, ister mîras, ister kazanç ve ister söz, nişan ve düğünde takılan altınlarla ilk defa zekât nisabına sahip olan kimseye, üzerinden bir kamerî yıl (355 gün) geçince zekât farz olur ve aradaki iniş çıkışlar dikkate alınmadan yıl sonundaki mal varlığına göre zekâtını verir.

Zekât farz olunca hemen ödeme imkânı olanların ve zekâtı verecek gerçek fakirleri bulanların zekâtlarını geciktirmeden vermeleri gerekir. Çünkü kamerî (hicrî) bir yıl dolup da zekât farz olunca, malın kırkta biri (% 2.5) fakirlerin hakkıdır ve bu hak mal sahibinin elinde emanettir. İstek olunca emâneti derhal sahibine vermek gerektiği gibi gerçek fakirleri bulunca da emanet olan zekâtı hemen fakirlere vermek gerekir.

Zekâtı verirken niyet etmek şarttır. Çünkü niyet edilmeden verilen para, mal ve eşyalar zekât yerine geçerli değildir. Niyet, zekâtı fakire ya da vekile verirken kalben yapılır ve fakirin duyması şart değildir. Zekâtı ayırırken niyet edenlerin, zekât olarak ayırdıkları parayı ve malı fakire ya da vekile verirken tekrar niyet etmelerine gerek yoktur.

Niyet edilmeden fakirlere verilen para ve mal gibi şeyler ve eski alacak-

lar, sonradan zekâta sayılamaz. Bir fakirden alacağı olan kimse onu zekâta sayabilmesi için, önce alacağı kadar parayı o fakire, eğer o fakire güvenmezse onun vekil edeceği bir kimseye verir, sonra alacağını gereğinde zor kullanarak geri alabilir.

Temlik ve kat-ı menfaat

Zekâtın geçerli olması için en önemli özelliklerinden biri de temlik ve kat-ı menfaattir. Temlik, zekâtı bir fakirin eline teslim etmek ve onu o mala, paraya sahip kılmak demektir. Kat-ı menfaat ise fakire verdiği zekâttan ilgisinin tamamen kesilmesi ve ondan hiçbir şekilde yararlanmaması demektir.

On fakiri evine davet edip sabah-akşam doyuran kimse, yemin kefâretini ödemiş olur. Zekâta gelince, bir kimse zekâta ayırdığı para ile erzak alıp yüzlerce fakiri günlerce doyursa bile, temlik olmadığı yani fakir bir mala, paraya sahip olmadığı için bunlar zekât yerine geçmez.

Bir kimse zekât niyeti ile Kur'an kursuna ya da talebe yurduna erzak götürse ve o erzak orada pişirilip öğrenciler birlikte yese ya da para yardımını yapsa ve o para ile kursa ya da öğrenci yurduna demirbaş eşya alınsa, temlik olmadığı yani öğrencilerin hiçbirisi kişisel olarak bir mala ya da paraya sahip olmadıkları için zekât yerine geçmez.

Bir kimse birlikte yaşadığı fakir teyzesine zekâtından para verse ve teyzesi o para ile eve bir eşya ya da yiyecek alsın, kat-ı menfaate ters düştüğünden yani kendisi, eşi ya da çocukları ondan az çok yararlanacakları için zekât yerine geçmez.

Mânevî köprü

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zekât, İslâm'ın köprüsüdür. (Taberânî-Beyhakî)

Zekât, Allah'ın (c.c.) mal verip şükürle imtihan ettiği zengin müslümanlarla, Allah'ın (c.c.) mal vermeyip sabırla imtihan ettiği fakir müslümanların gönülünü birbirine bağlayan ve aralarında mânevî iletişimi sağlayan bir köprüdür.

Yüce Allah buyuruyor:

Ve onların (zenginlerin) mallarında isteyen fakirlerin de, istemekten çekinen fakirlerin de hakkı vardır. (Zâriyât, 19)

“Mü'minler kardeşler” ilkesinin farklı yorumlanmaması, din kardeşleri arasında zengin-fakir ayrımı yapılmaması ve zekâtı verenle alan arasında üstünlük-aşağılık duygusunun oluşmaması için,

Allah (c.c.) zekât vermekle yükümlü olan her zenginin malında ve kazancında isteyen fakirlerin de, istemekten çekinen fakirlerin de hakkı yani kırkta bir (% 2,5) oranında bir kâr payı olduğunu bildiriyor.

ZEYTİN VE ZEYTİNYAĞI

Yüce Allah buyuruyor:

İncire, zeytine, Sina Dağına ve şu güvenli beldeye (Mekke'ye) andolsun ki, biz insanı en güzel bir şekilde yarattık. (Tîn, 1-2-3-4)

Kur'an-ı kerîmde incir ve zeytinin, Hz. Musa'nın üzerinde Allah'ın kelâmını işittiği Sina Dağı ve dünyanın tek güvenli beldesi olan Kâbe şehri Mekke ile birlikte gelmesi ve Allah'ın (c.c.) bunlara yemin etmesi, incir ile zeytinin ne derece kutsal ve yararlı olduğunun somut delilidir.

Yüce Allah buyuruyor:

Tûr-i Sînâ'da yetişen bir (zeytin) ağacı da yarattık ki, (meyvesi) yiyenler için hem yağ hem de katıktır. (Mû'minûn, 20)

Zeytin ağacının anayurdu Tûr-i Sînâ (Sina Dağıdır). Çünkü Nuh Tûfanından sonra yeryüzünde yetişen ilk bitki Tûr-i Sînâ'daki zeytin ağacıdır. Günümüzde sofralık zeytin üretiminde Türkiye dünyada birinci sıradadır ve Türkiye'den sonra İspanya, Yunanistan ve İtalya gelmektedir. Ancak dünyanın en şifalı zeytini, Tûr-i Sînâ'da ve çevresinde yetişen zeytinlerdir.

Allah'ın (c.c.) tavsiye niteliğinde “Yiyenler için hem yağ hem de katıktır” buyurması, zeytinin ve yağının hem çok yararlı bir gıda hem de pek çok dertlere şifa olduğunun açık kanıtıdır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zeytinyağını yiyiniz ve onunla yağlanınız. Çünkü onda yetmiş derde şifa vardır. (Ebû Nuaym)

Yağlık zeytinin etinde % 10-25 oranında, çekirdeğinde ise % 25-50 oranında yağ vardır ve zeytinyağı hiç kuşkusuz yetmiş derde şifadır.

Zeytinin ağacı ve yaprakları da şifâdır. Çünkü Allah (c.c.) Nûr Sûresinin 35 inci âyetinde zeytin ağacına, “Şecere-i mübâreke” (mübârek ağaç) buyuruyor. Çok uzun ömürlü olan zeytin ağacı 2.000 yıl kadar yaşar ve kışın yapraklarını dökmez.

Erâke ağacından sonra en güzel misvak, zeytin ağacının dallarından yapılır. Zeytin ağacının yaprakları kaynatılıp içilirse, idrarı söker, tansiyonu ve kan şekerini düşürür. Eğer gargara yapılırsa, diş etlerini güçlendirir, dişlerin çürümesini önler ve diş ağrılarını hafifletir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zeytinyağını yiyiniz ve onunla yağlanınız (masaj yapınız). Çünkü o mübârek ağaçtandır. (Tirmizî)

Zeytinde su, yağ, protein, fosfor, kalsiyum, selüloz, kükürt, klor, demir, bakır, manganez ve bol miktarda A, C, E vitaminleri vardır. 100 gr zeytinyağında 30 miligram E vitamini bulunur.

E vitamini kan şekerindeki iniş ve çıkışları düzenler, prostat büyümesini kontrol altında tutar ve gözde katarakt oluşmasını önler. E vitamini noksanlığından meydana gelen devamlı düşükleri önler ve patolojik (hastalıkla ilgili) kısırlığı tedavi eder.

Zeytin safra kesesini, karaciğeri temizler, sindirim sisteminin çalışmasını düzenler ve kabızlığı önler. Ayrıca zeytindeki protein büyümeyi hızlandırdığı ve zeytinin yağı bol enerji verdiği için çocuklara hazır paketlenmiş gıdalar yerine bol bol zeytin yedirmelidir.

Sabah kahvaltısı sofrasında mutlaka zeytinyağı bulunmalıdır. Çünkü karaciğeri temizler, safrayı artırır, sarılığı iyi eder, bağırsakları çalıştırıp rahatlatır, kurtları düşürür, bâsuru iyileştirir, midedeki yaraları kapatıp ülsere ve kansere dönüşmelerini önler ve bağışıklık sistemini güçlendirir.

Peygamberimiz (s.a.v.) **“Onunla yağlanınız (masaj yapınız)”** buyurduğuna göre, hiç kuşkusuz zeytinyağı hâricen de kullanılır ve pek çok dertlere şifa olur.

Zeytinyağı ile masaj yapmak, ayaktaki şişkinlikleri önler, mafsallara esneklik kazandırır, kasları güçlendirir, cildi yumuşatır ve parlatıp kırıksıklıkları düzeltir. Baştaki saç diplerine sürülse, saçları gürleştirir, saç dökülmesini önler ve baş ağrısını hafifletir.

Zeytinyağına kına karıştırılıp kaşınan yerlere ve ekzemaya sürülürse, kaşıntı gider ve ekzemaya iyi gelir. Zeytinyağına yumurta akı karıştırılıp krem gibi yanık yerlere sürülürse, hem çabuk iyileşir hem de yanığın iz bırakmasını önler. Zeytinyağı ile masaj yapmak, romatizma ve siyatik ağrılarına da iyi gelir ve sancıyı hafifletir.

Doğal bir şekilde hazırlanan çizik yeşil zeytinin sindirimi siyah zeytin-den daha kolaydır, daha besleyicidir ve ağız kokusunu giderir. Sirke ruhu ya da sitrik asit ile hazırlanan yeşil zeytinler ise zararlıdır ve sindirimi zordur.

Siyahlaştırma işlemini yapay yollarla hızlandırmak için sirke ruhu ya da sitrik asit ile hazırlanan siyah zeytinler de zararlıdır. İnsan sağlığını hiçe sayan bazı çıkar çevreleri çeşitli katkı maddeleri ile hazırladıkları zeytinleri süslü püslü ambalajlara sarıp piyasaya sürseler de, sağlığını düşünenler doğal salamura ile hazırlanan zeytinleri ya da sele zeytinlerini tercih etmeli ve her çeşit katkı maddelerinden kaçınmalıdır.

ZIRH YAPAN PEYGAMBER

Yüce Allah buyuruyor:

Sonuçta Allah'ın izniyle onları (Câlût'un ordusunu) bozguna uğrattılar. Dâvud da Câlût'u öldürdü ve Allah ona (Dâvud'a) hükümdarlık ve hikmet (peygamberlik) verdi ve dilediği şeylerden de ona öğretti. (Bakara, 251)

Câlût'un güçlü ve sayıca üstün ordusu ile Tâlût'un zayıf ordusu karşı karşıya gelmişlerdi ve Câlût'un savaşı kazanması an meselesiydi. Ancak çobanlık yaptığı için orduya sonradan katılan Hz. Dâvud'un bir sapan taşı ile Câlût'u öldürmesi ile durum değişti ve Tâlût'un ordusu savaşı kazanıp düşman ordusunu bozguna uğrattı.

Hz. Dâvud'a hayran olan Tâlût, kızını ve hükümdarlığının yarısını ona verdi ve tüm yetkilerini onunla paylaştı. Tâlût'un ölümünden sonra Allah (c.c.) Hz. Dâvud'a hükümdarlık ve peygamberlik verdi ve dilediği şeylerden de ona öğretti.

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbin göklerde ve yerde olanları en iyi bilendir. Andolsun ki biz, peygamberlerden kimini kimine üstün kıldık; Dâvud'a da Zebûr'u verdik. (İsrâ, 55)

Allah (c.c.) Hz. Dâvud'a hükümdarlık ve peygamberlikle birlikte, ayrıca dört büyük kitaptan biri olan Zebur'u da verdi. Ancak Hz. Dâvud Hz. Musa'nın şeriatına bağlı olduğundan, Zebur'da ilâhî emirler ve yasaklar olmayıp sadece öğütler ve kıssalar vardı.

Yüce Allah buyuruyor:

Dâvud ile beraber tesbih (zikir) etsinler diye dağları ve kuşları ona boyun eğdirdik. (Bunları) yapan bizdik. (Enbiyâ, 79)

Hz. Dâvud'un sesi çok güzeldi. Zebûr'u okurken ve Allah'ı (c.c.) tesbih ederken dağlar, taşlar, ağaçlar, kuşlar hatta vahşi hayvanlar bile onunla birlikte Allah'ı zikreder ve mânevî feyiz alırlardı.

Hz. Dâvud ara sıra tebdîl-i kıyafet edip halkın arasına karışır ve halkın kendisi ile ilgili dilek ve şikayetlerini öğrenmek isterdi. Herkes kendisinden sadece övgü ile bahsederken, Allah'ın (c.c.) izni ile insan şekline giren bir melek ona: "Dâvud çok iyi bir insan ama devlet hazinesinden aldığı para ile geçiniyor" dedi. Bunun üzerine Hz. Dâvud, "Acaba ne iş yapayım da, elimin emeği ile geçimimi sağlayayım" diye Allah'a (c.c.) dua edince,

Yüce Allah buyuruyor:

Biz de ona, sizi savaşın şiddetinden koruması için zırh yapma sanatını öğrettik. Peki (bu nimetlere) şükrediyor musunuz? (Enbiyâ, 80)

Hız. Dâvud elinin emeği ile geçimini sağlamak isteyince Allah (c.c.) ona, savaşta insanları kılıç, ok ve mızrak gibi kesici silahlardan koruması için zırh yapma sanatını öğretti.

Zırh nedir?

Eski savaşlarda kılıç, ok, mızrak, hançer, kama ve balta gibi kesici silahlardan kendilerini korumak için demirden yapılan ve vücudun yarından çoğunu kaplayan bir tür çelik gömlek. Gerçi Hız. Dâvud'dan önce de savaşlarda zırh kullanılıyordu ama onlar geniş plâka halindeki demirlerden yapıldıkları için hem ağır hem de giyenlerin hareket kabiliyetini çok kısıtlıyordu.

Yüce Allah buyuruyor:

Ona (Dâvud'a) demiri yumuşattık. Geniş zırhlar yap, örgüsünü de ölçülü (düzenli) yap ve sâlih amel işleyin. Çünkü ben, yaptıklarınızı görmekteyim. (Sebe, 10-11)

Allah (c.c.) atomlar arası çekim gücünü kaldırarak Hız. Dâvud'a demiri hamur gibi yumuşattı ve zırhı geniş ve örgüsünü de ölçülü yani düzenli bir şekilde yapmasını vahyetti.

Demir, Hız. Dâvud'un elinde yumuşayıp hamur kıvamına geliyordu, o da kılıçların kesemeyeceği ve okların delemeyeceği çapta uzun demir çubuklar ve küçük halkalar yapıp hareket kabiliyeti geniş düzeyde zırhlar yapıp satıyor, kendisinin ve ailesinin geçimini sağlıyordu.

Allah'ın (c.c.) Hız. Dâvud'a o dönemin en etkili silahları olan ok, kılıç ve mızrak yerine sadece savunma amacıyla kullanılan demirden zırhlar yapmasını emretmesi, gerçekten çok önemlidir.

Günümüzde de müslümanların öncelikle tanksavar, uçaksavar ve füzesavar gibi caydırıcı ve savunma amaçlı silahları ve radar sistemlerini çağın bilim ve teknolojisinden yararlanarak en modern bir şekilde geliştirmeleri, saldırı amaçlı silahları yapmaktan daha kolay, daha ucuz ve ülke ekonomisi açısından daha yararlıdır.

ZİKİR

Yüce Allah buyuruyor:

Siz beni zikredin (anın) ki, ben de sizi (daraldığınız zaman) anayım ve bana şükredin, bana (nimetlerime) nankörlük etmeyin. (Bakara, 152)

Bir zamanlar ruhlar âleminde yalnızdık. Çünkü orada annemiz, babamız, evlâtlarımız, malımız, mülkümüz, giysilerimiz ve hatta çıplak bir bedenimiz bile yoktu. Ana karnına gelince çıplak bir bedenimiz ve dünyaya gelince, giysilerimiz, annemiz, babamız, kardeşlerimiz, dedelerimiz, büyük annelerimiz, amcalarımız, dayılarımız, halalarımız ve teyzelerimiz oldu.

Sonra oyuncaklarımız, arkadaşlarımız, okulumuz, sınavlarımız, işimiz ve görevimiz derken evlendik, eşimiz, yuvamız, sevgili yavrularımız, çevremiz ve dostlarımız oldu. Ancak bu fâni dünya âleminde kalıcı değiliz ki! Çünkü Allah (c.c.): **“Her canlı ölümü tadacaktır”** (Enbiyâ, 35) buyuruyor.

Allah'ın (c.c.) takdir ettiği vakit gelince ve ölüm meleği Azrâil (a.s.) tatlı canımızı alınca, bizi bir kefene sarıp tabuta koyacaklar ve götürüp yer altındaki karanlık bir çukura gömecekler. En yakın dostlarımız bizi karanlık kabrimizde tek başımıza yapayalnız bırakıp dönerlerken, arkalarından hüznle bakacağız ve kabrimizde yine yalnız kalacağız.

O halde çok kısıtlı bir zaman için geldiğimiz bu fâni dünyaya aldanmayalım. Bizi kabrimizde yalnız bırakıp gidecek olan dostlarımıza ve yakın çevremize güvenmeyelim. Gece-gündüz demeden hırsla çalışıp kazandığımız mallarımız da dünyada kalacağına ve kabirde işimize yaramayacağına göre malım, mülküm var diye böbürlenmeyelim!

Atalarımız ne güzel demişler. “Mal sahibi mülk sahibi, hani bunun ilk sahibi? Mal da yalan, mülk de yalan, var biraz da sen oyalan”.

Peki ne yapalım?

Dünyaya gelmeden önce ruhlar âleminde sadece bir Rabbimiz vardı. Sayılı nefeslerimiz tükenip bu fâni dünyadan berzah (kabir) âlemine gidince yine sadece bir Rabbimiz olacağına göre, sadece O'na kulluk edelim, sadece O'na güvenelim ve cân-ı gönülden O'nu çok çok zikir edelim.

Çünkü Allah (c.c.) buyuruyor: **“Siz beni (dünyada çok) zikredin (anın) ki, ben de sizi (kabrinizde yalnız kaldığınız zaman) anayım”.** Yani rahmetimle günahlarınızı bağışlayıp kabrinizi nurlandırayım ve cen-

net bahçesine dönüştüreyim. Dünyada yapmış olduğunuz sâlih amellerinizi (ibâdetlerinizi) kabrinizde size arkadaş edeyim.

Zikir edenler ve gâfiller

Yüce Allah buyuruyor:

Sabah-akşam yalvararak, ürpererek ve sesini yükseltmeden içinden Rabbini zikret. Sakın (Rabbini unutan) gâfillerden olma! (A'râf, 205)

Geçici dünya zevklerine dalan ve Rabbini unutan gâfillerden olmamak için sabah-akşam yani her zaman ve her yerde rahmetini umarak, azabından korkarak ve bağırıp çağırmadan alçak sesle **Allah Allah** diye güzel Rabbimizi zikredelim ve gönlümüzü nurlandıralım.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Rabbini zikir edenle zikir etmeyenin farkı, ölü ile diri arasındaki fark gibidir. (Buhârî)

Rabbini zikreden mü'minler mânevî açıdan diri ve Rabbini zikretmeyen gâfiller mânevî açıdan ölü konumunda olduğundan, Peygamberimiz (s.a.v.) “Rabbini zikir edenle zikir etmeyenin farkı, ölü ile diri arasındaki fark gibidir” buyurarak, gâfillerin cansız birer kadavra olduğunu vurguluyor.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İmanınızı “lâ ilâhe illâllah” ile yenileyin. (Ahmed İbni Hanbel-Hâkim)

Âşık Yunus Emre'nin “Yunus, sen bu dünyaya niye geldin, gece-gündüz hakkı (Allah'ı) zikretsin dilin” dediği gibi biz de kendimizi sorgulayalım ve “lâ ilâhe illâllah” zikri ile imanımızı sürekli yenileyelim.

Zikrin sayısı

Yüce Allah buyuruyor:

Ey iman edenler! Allah'ı çok zikir edin. Ve O'nu sabah-akşam (sübhânallah diye) tesbih edin. (Ahzâb, 41-42)

Allah (c.c.) “çok zikir edin” buyurduğuna göre zikir de aşırılık olmaya-çağından, herkes dilediği ve tatmin oluncaya kadar Rabbini zikreder ve **zâkirîn** (çok zikredenler) sınıfına dahil olur.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (zâkirler) ayakta iken, otururken ve yanlarına yatarken Allah'ı çok zikrederler ve göklerin, yerin yaratılışını tefekkür ederler (ve derler ki:) Ey Rabbimiz! Sen bunları boş yere yaratmadın. Seni tesbih (tenzih) ederiz, bizi ateşin azabından koru. (Âl-i İmrân, 191)

Atalarımız “İnsan sevdiğini çok anar” demişler. Rabbini cân-ı gönülden seven gerçek mü'minler de ayakta iken, yürürken, otururken ve yanlarına yatıp istirahat ederken sürekli O'nu zikrederler ve göklere, yere ibretle bakıp, “Ey Rabbimiz! Sen bunları boş yere yaratmadın. Seni tesbih (tenzih) ederiz, bizi ateşin azabından koru” diye yalvarıp dua ederler.

Zikrin genel anlamı anmak ve hatırlamak demektir. Bu nedenle bir kim-senin Allah'ın (c.c.) huzurunda olduğu bilinci ile yaptığı her ibâdete zikir denir. Örneğin; namaz kılmak zikirdir, Kur'an okumak zikirdir ve Allah kor-kusuyla günahlardan kaçınmak zikirdir.

Gönül dili ile Allah Allah demek, lâ ilâhe illâllah demek, sübhânallah, elhamdülillâh ve Allahu Ekber demek zikirdir. Estağfirullah diye tevbe et-mek ve el açıp dua etmek zikirdir. Yeter ki ihlâs ile ve gönül dili ile olsun ve insan, Allah'ın (c.c.) huzurunda olduğunun bilincinde olsun.

Gözü, kulağı dışarıda ve gönlü başka yerlerde olduğu halde parmakları ile şak şak diye kocaman tesbih tanelerini çekmek ise zikir değil, oyalanma ve ham sofuluktur.

Zikir ve gönül

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar, îman edenler ve kalpleri Allah'ın zikriyle tatmin olanlardır. İyi bilin ki, kalpler ancak Allah'ın zikriyle huzur bulur. (Ra'd, 28)

Göğüs boşluğunda ve sol akciğerdeki oyuk kısmında her insanın ken-di yumruğu büyüklüğünde ve çam kozalağı şeklinde bir et parçası vardır, buna kalp denir. Kanda erimiş potasyum atomunun elektronları ile çalışan kalp, kanın hareketi doğrultusunda kasılarak dolaşım sistemini yönlendirir.

Yapısı ve çalışma sistemi farklı olmakla birlikte, uçan kuştan balıklara ve sürüngenlere kadar her hayvanın kalbi vardır. Çünkü bitkiler hâriç, tüm canlıların hayatı bu kalbin çalışmasına bağlıdır.

Ancak bilinçsiz bir et parçası olan bu maddî kalbin dışında, sadece insanlara özel bir de kalb-i hakiki (gerçek kalp) denilen madde ötesi nûrânî bir kalp daha vardır ki, buna **gönül** denir.

Hız. Mevlâna'nın “Ya görüldüğün gibi ol, ya da olduğun gibi görün” dediği, işte bu gönüldür. Çünkü gönül insan ve insan gönül demektir. Bu nedenle insanın mânevî kimliğini ve madde ötesi kalıtsal kişiliğini âhiret âlemine taşıyacak olan, beden ölümü ile çürüyüp toprak maddelerine dönüşecek olan genler ve DNA lar değil, madde ötesi nûrânî varlık olan gönüldür.

Gönlün gıdası

Damar sertliği, koroner damarlarda tıkanma, daralma ve kasılma gibi nedenlerle kalbe yeterli ölçüde kan gitmeyince, zavallı kalp daralıp sıkıldığı ve sonuçta krize dönüştüğü gibi,

Günahlarla kararip doğası bozulan ve yeterli ölçüde zikirden (mânevî gıdadan) yoksun kalan gönüller de, daralıp sıkılır ve sonuçta mânevî krize (ruhsal bunalıma) dönüşür.

Kalp krizi geçirenler, şifayı içkide, kumarda, haramda, sazlı-cazlı eğlence yerlerinde, barlarda, gazinolarda ve futbol sahalarında değil de, hastanelerde aradıkları gibi,

Gönülleri daralıp sıkılanlar ve mânevî krize (ruhsal bunalıma) girenler de şifayı haramlarda değil, mânevî hastanelerde (camilerde) arasalar ve cân-ı gönülden Allah'ı (c.c.) zikredip beş vakit namazı düzenli bir şekilde kılsalar, yavaş yavaş gönülleri doğasına ve onlar da huzura kavuşurlar. Çünkü Allah (c.c.) **“İyi bilin ki, gönüller ancak Allah'ın zikriyle huzur bulur”** buyuruyor.

Âhiret âlemine tertemiz bir gönülle gidebilmemiz ve kabrimizde huzur içinde yatabilmemiz için öncelikle her çeşit günahlardan sakınıp gönlümüzün doğasını koruyalım ve yaşam boyu Allah Allah ya da lâ ilâhe illâllah diye zikre devam edelim.

Gönüllerimiz Allah'ın (c.c.) zikri ile nurlanıp doğasına kavuşunca, içimiz cennet bahçelerine dönüşür ve huzur bizim günlük yaşantımız olur. Eğer gönlümüzün bu doğasını koruyarak ölürsek, kabrimiz de cennet bahçelerine dönüşür ve kabir bizim için dünya saraylarından çok daha sevimli ve çok daha feyizli olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) in tavsiye ettiği bazı zikirler

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zikrin en faziletlisi “lâ ilâhe illâllah” dır. (İbni Mâce-Hâkim-Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim ihlâs ile “lâ ilâhe illâllah” derse cennete girer. (Bezzâr)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Allahu Teâlâ buyuruyor ki: “Lâ ilâhe illâllah” benim kale'mdir. Kim benim kale'me girirse, azabımdan emin olur. (Râmûzü'l-ehâdis)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Lâ ilâhe illâllah” zikrine devam edenlere, ölürken, kabirlerinde ve mahşerde korku yoktur.

Sûr üfürüldüğünde (onların) başlarından tozu silkerek ve “Allah'a hamd olsun bizden sıkıntıyı giderdi” diyerek kabirlerinden kalktıklarını görür gibiyim. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her şeyin bir anahtarı vardır. Göklerin anahtarı da “lâ ilâhe illâllah” dır. (Taberânî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim “sübhânallahi ve bi-hamdihi” derse, cennette onun için bir hurma ağacı dikilir. (Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim günde yüz defa “sübhânallahi ve bi-hamdihi” derse, deniz köpükleri gibi günahı olsa bile bağışlanır. (Ahmed İbni Hanbel-Tirmizî-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Dile hafif (kolay), mîzanda ağır ve Rahman olan Allah'a sevimli olan iki kelâm vardır: “Sübhânallahi ve bi-hamdihi, sübhânallahi'l-azîm”. (Buhârî-Müslim-İbni Mâce-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

“Sübhânallahi velhamdülillâhi ve lâ ilâhe illâllahu vallahu ekber” demek, benim için üzerine güneşin doğduğu her şeyden (bütün dünya malından) daha hayırlıdır. (Müslim-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim on defa “lâ ilâhe illâllahu vahdehu lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr” derse, İsmâil (a.s.) ın soyundan dört kimseyi âzad etmiş gibi sevap kazanır. (Buhârî-Müslim-Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim günde yüz defa “lâ ilâhe illâllahu vahdehu lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr” derse, on köle âzâd etmiş kadar sevap kazanır. Ona yüz hasene (sevap) yazılır, yüz günahı silinir ve bu zikir ile o gün akşama kadar şeytandan korunmuş olur. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-İbni Mâce)

Sa'd İbni Ebû Vakkas radiyallahu anhü diyor ki:

Bir gün Resûlüllah (s.a.v.) in yanında iken bize:

“Sizden biriniz her gün bin hasene (sevap) kazanmaktan âciz midir?” diye sordu.

Yanında oturanlardan biri: “Bin haseneyi nasıl kazanır ki?” dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu:

“Yüz defa “sübhânallah” der, ona bin hasene yazılır ya da bin günahı silinir”. (Müslim)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Bir toplum Allah'ın evlerinden bir evde (mescidde) toplanıp, Allah'ın kitabını okur ve aralarında tedrisatını (okuma, anlama ve uygulaması ile ilgili dersler) yaparlarsa, üzerlerine sekînet (sükûnet, huzur) iner, onları rahmet kaplar ve melekler onları kuşatır. Allah da onları kendi katında bulunan (melek) lerin arasında anar. (Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sizin en hayırlınız, Kur'an'ı öğrenen ve (başkalarına) öğretendir. (Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kim Allah'ın Kitabından (Kur'an'dan) bir harf okursa, onun için bir hasene vardır ve her hasenenin karşılığı on mislidir (on sevaptır). Ben, elif lâm mîm bir harftir demiyorum. Lâkin elif bir harftir, lâm bir harftir ve mîm de bir harftir. (Tirmizî)

ZİLHİCCE AYI

Yüce Allah buyuruyor:

Fecre, on geceye çifte ve teke, geçip giderken geceye yemin ederim ki, akıl sahipleri için bun (lar) da kuşkusuz yemin (değeri) var değil mi?
(Fecr, 1-2-3-4-5)

Allah (c.c.) bu beş âyet-i kerîmede; fecre, on geceye, çifte, teke ve geçip giden geceye yemin ettiğine göre, bunları biraz açalım.

Fecr: Güneşin irtifâ'ı 19 derecede iken doğu ufkunda nokta şeklinde başlayan beyazlığın yatay çizgi şeklinde dağılmasına fecr-i sâdık (gerçek fecr) denir. Fecr-i sâdıkın başlaması ile yatsı, vitir ve teheccüd namazları ile sahur yemeğinin vakti sona erer ve sabah namazının vakti başlar.

On gece: Kamerî (İslâmî) ayların on ikincisi ve eşhürü'l-hurum'un (dört saygın ayın) ikincisi olan Zilhicce'nin ilk on günü ve gecesi, diğer günlerinden daha faziletlidir. Çünkü Zilhicce'nin ilk on gününde hac için ihrama girilir, Beytullah (Kâbe) tavaf edilir ve ardından Safâ ile Merve arasında sa'y yapılır.

Sonra terviye (sekizinci) günü Mina'ya gidilip beş vakit namaz kılınır, arefe (dokuzuncu) günü Arafat'ta vakfe yapılır, aynı gece Müzdelife'ye gidilir ve ertesi (onuncu) bayram günü Mina'da şeytan taşlanıp kurban kesilir ve tıraş olup ihramdan çıkılır. Ayrıca arefe günü sabah namazından bayramın dördüncü günü ikindi namazına kadar “teşrik tekbirleri” getirilir ve kurbanlar kesilir.

Çift ve tek: Çift ve tek konusunda farklı görüşler olmakla birlikte, sadece bir görüşü aktaralım. Allah (c.c.) tek olduğu gibi sıfatları da tektir yani karşıtı yoktur. Örneğin Allah (c.c.) Hay'dır yani diridir, karşıtı olan ölüm yoktur. Allah (c.c.) Alîm'dir yani her şeyi bilir, karşıtı olan cehâlet yoktur. Allah (c.c.) Kadîr'dir yani her şeye gücü yeter, karşıtı olan âcizlik (güçsüzlük) yoktur.

Geçip giden geceye: Kıyâmetin küçük bir örneği olan gece tüm karanlıkları ile çekip giderken, Sûr üfürülmüş gibi yeryüzünde yeni bir gün, yeni bir hayat başlar ve öncelikle kuşlar yuvasından çıkıp uçuşurken, insanlar da işine gitmeye başlar.

Allah (c.c.) bu konulara dikkatimizi çekmek için bu âyetlere vâv-ı kasem (yemin vavı) ile başlıyor ve sonra “Bun (lar) da kuşkusuz yemin (değeri) var değil mi?” diye soruyor.

Zilhicce ayının ilk on gecesinin her günü çok değerli olmakla birlikte en değerli olanı, Arafat'ta vakfe yapılan dokuzuncu yani arefe günüdür. Eğer arefe cuma gününe denk gelirse, o zaman yetmiş kat daha değerli olur ve o yılki hac, “hacc-ı ekber” olur.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

(Ramazan hâriç) başka günlerin hiçbirinde şu günlerde (Zilhicce'nin ilk on gününde) yapılan amel-i sâlihten (ibâdetten), Allah katında daha sevimli bir ibâdet yoktur. (Buhârî-Ebû Dâvûd-Tirmizî-İbni Mâce)

Ebû Katâde radiyallahu anhü diyor ki:

Resûlullah'a (s.a.v.) arefe günü tutulan orucun sevabı soruldu? Buyurdu ki:

“Hem geçmiş bir yılın hem de gelecek bir yılın (küçük) günahlarını na kefâret olur”. (Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvûd-İbni Mâce)

Ancak hacda olanların, terviye, arefe ve bayram günlerindeki yoğun görevlerini aksatmamaları için arefe günü oruç **tutmamaları** daha faziletlidir.

ZULÜM VE ÇEŞİTLERİ

Yüce Allah buyuruyor:

Zâlimlerin (kıyâmet günü) hiçbir yardımcısı yoktur. (Hac, 71)

Güçlü olanların güçlerini ve mâkam sahibi olanların yetkilerini kötüye kullanıp insanlara karşı her çeşit haksız davranışlarda bulunmalarına **zulüm** ve zulüm yapanlara da **zâlim** denir. Zâlimler genelde güçsüzlere ve kimsesizlere zulmettikleri için, kıyâmet günü onlar da güçsüz ve kimsesiz kalacak, hiç kimse onlara yardım ve şefaât edemeyecek.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Zulümden çok sakınınız. Çünkü zulüm, kıyâmet günü (zâlimi kuşatan) karanlıklar (olacak) dır. (Buhârî-Tirmizî)

Dünyada haksız yere baskı, zulüm ve zorbalık yapıp insanların hayatını karartanlar, yeniden dirilip kabirlerinden kalktıkları gün onların da hayatı kararacak, korku ve paniğe kapılıp çılgın gibi olacaklar. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) “Zulümden çok sakınınız” diye bizi uyarıyor ve kıyâmet günü zâlimlerin karanlıklar içinde kalacağını haber veriyor.

Allah'a karşı, insanlara karşı ve insanın kendi nefesine karşı olmak üzere üç çeşit zulüm vardır ve içlerinde en çirkin olanı, kuşkusuz Allah'a (c.c.) karşı olan zulüm yani haksızlıktır.

Allah'a karşı zulüm

Yüce Allah buyuruyor:

Kesinlikle şirk (Allah'a ortak koşmak), büyük bir zulümdür. (Lokman, 13)

En büyük zulüm ve en büyük haksızlık, göklerin ve yerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'a (c.c.) şirk (ortak) koşmaktır. Allah'tan başka tapınılan her şeye **put**, putlara tapınmaya **şirk** ve şirk koşanlara da **müşrik** denir.

Şirkin pek çok çeşitleri vardır ve en yaygın olanı heykelciliğe dayanan putçuluk hareketidir. Belirli kişilerin anısına dikilen ve zamanla kutsallaştırılan heykellere **put** denir. Bu tür heykellerin önünde tören, âyin ya da saygı duruşu adı altında tapınmaya **şirk** ve tapınanlara da **müşrik** denir.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz Allah kendisine şirk (ortak) koşulmasını asla bağışlamaz, bunun dışındakileri ise dilediği kimseler için bağışlar. (Nisâ, 48)

Tören ve saygı duruşu adı altında putlaştırılan heykellere tapınanlar, sapık ideolojileri ve din karşıtı sapık rejimleri destekleyenler, eğer tevbe edip İslâm'a dönmeden ölürlerse Allah (c.c.) onları asla affetmeyeceği ve hiçbir kimse de onlara şefaât edemeyeceği için cehennemde ebedî kalacaklar.

Yüce Allah buyuruyor:

Allah'a karşı yalan uydurandan daha zâlim kimdir? Onlar (kıyâmet günü) Rablerine arz olunacaklar, şahitler de: “İşte bunlar Rablerine karşı yalan söyleyenlerdir” diyecekler. İyi bilin ki, Allah'ın lâneti (bu) zâlimlerin üzerinedir.

Onlar Allah'ın yolundan (insanları) alıkoyan ve onu eğri göstermek isteyenlerdir. Gerçekte onlar âhireti de inkâr ederler. (Hüd, 18-19)

Gerçekte Allah'a ve âhiret gününe inanmadığı halde din adamı kimliği adı altında İslâm'ı içinden yıkmaya çalışan ve yalanlar uydurup Allah'a (c.c.) ve dine iftira edenlere **zındık** denir. Kendilerine din adamı görüntüsü veren zındıklar kâfirlerden daha tehlikeli oldukları için Allah (c.c.), istifhâm-ı inkârî ile **“Allah'a karşı yalan uydurandan daha zâlim kimdir?”** buyurarak hiç kimsenin onlardan daha zâlim olmadığını özellikle vurguluyor.

Günümüzde art niyetli bazı ilâhiyatçılar, İslâm karşıtlığı ile bilinen belirli kanalların desteği ile insanları Allah'ın yolundan alıkoyup eğri yollara saptırmak için şeytanla yarışıyorlar. Ancak şeytanı lânetleyen Allah (c.c.) şöyle buyuruyor: **“İyi bilin ki, Allah'ın lâneti (bu) zâlimlerin üzerinedir”.**

ilâhlık taslayanlar

Yüce Allah buyuruyor:

Onlardan (sapıklardan) kim: “Ben de ilâhım” derse, onu cehennemle cezalandırırız. İşte zâlimlere böyle ceza veririz. (Enbiyâ, 29)

Yüce Allah buyuruyor:

Kim Allah'ın indirdiği (kanunlar) ile hükmetmezse, işte onlar zâlimlerdir. (Mâide, 45)

Toprak maddelerinden yaratıldığını ve geçici bir dünya saltanatından sonra ölüp, çürüyüp tekrar toprak maddelerine dönüşeceğini unutan Nemrud ve Firavun gibi kanlı diktatörler açıkça ilâhlık davasına kalkışırken,

Bazıları da Allah'ın (c.c.) kanunlarını yürürlükten kaldırıp yerine kendileri kanunlar koyarak örtülü bir şekilde ilâhlık davasına kalkışmışlardır. Ancak “Her canlı ölümü tadacaktır” kanununu yürürlükten kaldırmaya güçleri yetmeyince, sonuçta her biri cehennemdeki esfel-i sâfilîn'e (aşağıların en aşağısına) yuvarlanıp gittiler. Ne diyelim? Cehennem onlara helâl ve ateşleri bol olsun demekten başka elimizden bir şey gelmiyor ki!

İnsanlara karşı zulüm

Yüce Allah buyuruyor:

Sakın zâlimlerin yaptığından Allah'ı habersiz sanma! Onları (cezalarını) ancak gözlerin dışarı fırlayacağı (dehşetli) bir güne erteliyor.

(İbrahim, 42)

Gecenin karanlığında yerin altındaki kara karıncaları gören ve antenleri ile yaptıkları sessiz konuşmaları işiten Allah (c.c.), hiç kuşkusuz ıssız, تنها yerlerde ve gecenin karanlıklarında kapalı yerlerde yapılan zulümleri de görür ve mazlumların iniltilerini işitir. Ancak hikmetinin gereği bazı zulümlerin cezasını hemen dünyada vermeyip o dehşetli mahşer gününe erteler.

Dünyada çeşitli haksızlıklara uğrayanlar ve itilip kakılanlar, ana-babanın yavrusundan kaçtığı o dehşetli mahşer gününde kendilerine haksızlık edenlerden haklarını alınca ve mizanları sevaplarla dolunca yüzleri gülecek ve âhirete ertelediği için Allah'a (c.c.) çok çok şükürler edecekler.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim zulme (haksızlığa) uğradıktan sonra hakkını (misli ile) alırsa, artık onlara yapılacak bir şey yoktur. (Şûrâ, 41)

Zulme uğrayan kimse hasmından aynı misli ile hakkını alırsa, örneğin çıplak eli ile bir tokat vurana o da çıplak eli ile ve aynı şiddette bir tokat vurursa, hakkını dünyada aldığı için dava düşer ve âhirete ertelenmez.

Ancak kendisine çıplak eli ile hafifçe bir tokat vurana eğer daha şiddetli, daha fazla ya da sopa ile vurursa, karşı taraf alacaklı duruma düşer ve mahşer günü aradaki farkı sevap olarak alır.

Yüce Allah buyuruyor:

Zulüm (haksızlık) edene sakın meyletmeyin (tarafdar ve duyarsız olmayın). Sonra size de ateş dokunur. (Hûd, 113)

Zulüm ve haksızlık eden kimse en yakınımız bile olsa, onun zulmüne ortak olmamak ve onunla birlikte ateşte yanmamak için taraf tutmayalım ve zulme karşı duyarsız olmayalım. Çünkü zulme, haksızlığa uğrayanlara yardım etmek, onların haklarını aramalarına yardımcı olmak ve gerektiğinde şahitlik yapmak, onların durumunu gören ve bilen müslümanlara **farz-ı kifâye** dir.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Müslüman, müslümanın (din) kardeşidir. Ona zulüm yapmaz ve onu zâlime teslim etmez. Kim bir din kardeşinin ihtiyacını görürse, Allah da onun ihtiyacını görür. Kim bir müslümanı sıkıntıdan kurtarıp

rahatlatırsa, Allah da kıyâmet günü o kimsenin sıkıntılarını giderir. Kim bir müslümanın kusurlarını örterse, Allah da o kimsenin kusurlarını örter.

(Buhârî-Müslim-Tirmizî-İbni Mâce-Ebü Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Mazlumun bedduasından şiddetle sakının. Çünkü onun (bedduası) ile Allah arasında bir perde (engel) yoktur. (Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ebü Dâvûd)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Kâfir bile olsa mazlumun bedduasından sakının. Çünkü onun (bedduasının) kabul olmasına bir engel yoktur. (Ahmed İbni Hanbel-Ebü Ya'lâ)

İnsanın kendi nefesine karşı zulmü

Yüce Allah buyuruyor:

Ey Âdem! Sen ve eşin cennete yerleşip dilediğiniz yerden (dilediğinizi) yiyin. (Sadece) şu ağaca yaklaşmayın! Sonra (nefsine zulmeden) zâlimlerden olursunuz. (A'râf, 19)

Kin ve intikam hırsı ile yanan ve sürekli fırsat kollayan şeytan, sonunda aradığı fırsatı yakaladı ve Hz. Âdem ile Hz. Havva'ya yasaklanmış ağacın meyvesinden yedirmeyi başardı.

Yüce Allah buyuruyor:

Rableri onlara: “Ben size o ağacı (meyvesini) yasaklamadım mı? Şeytan size apaçık bir düşmandır demedim mi?” diye seslendi.

(Âdem ve Havva) dediler ki: “Ey Rabbimiz! Biz nefsimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen muhakkak zarara uğrayanlardan oluruz”. (A'râf, 22-23)

Şirk (ortak) koşma gibi Allah'a (c.c.) ve kul hakkı gibi başkalarına karşı olmayıp zararı sadece günahı işleyen kişilerle sınırlı olan zulümlere “insanın kendi nefesine karşı zulmü” denir.

Hz. Âdem ile Hz. Havva'nın yasaklanmış bir meyveyi yemelerinin zararı sadece kendileri ile sınırlı olduğundan, “Ey Rabbimiz! Biz nefsimize zulmettik” diye suçlarını itiraf ettiler. Sonra bu zulmün cezasından korktukları için “Eğer bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen muhakkak zarara (azaba) uğrayanlardan oluruz” diye tevbe edip yıllarca ağladılar.

Bizler de haram bir lokma yediğimiz, harama baktığımız ya da bir vakit namazı tembellik edip kazaya bıraktığımız zaman, “Ey Rabbimiz! Biz nefsimize zulmettik” diye suçumuzu itiraf etsek ve sonra “Eğer bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen muhakkak zarara uğrayanlardan oluruz” diye tevbe edip gözlerimizden birkaç damlacık yaş akıtılsak,

Hız. Âdem ile Hız. Havva'yı bağışlayan ve merhamet edip tekrar o güzelim cennetine aday yapan Allah (c.c.), hiç kuşkusuz bizleri de bağışlayıp merhamet eder ve o güzelim cennetine aday yapar.

“Kul hatasız olmaz” derler. Doğrudur ama şeytan gibi hatada ısrar etmeyelim, Hız. Âdem gibi pişman olup gözyaşı dökelim. İyi bilelim ki sonuğa Allah'a (c.c.) döneceğiz ve hakkımızda vereceğı kesin kararı boynumuzu bükerek bekleyeceğiz...

ZÜLKARNEYN ALEYHİSSELÂM

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Sana Zülkarneyn'i soruyorlar. De ki: Size ondan bir hatıra okuyacağım. (Kehf, 83)

Çocukluğı yetimlik ve gençliğı yoksulluk içinde geçen ve hiç okumayazma bilmeyen Hız. Muhammed'in peygamber olmasını içlerine sindiremeyen Mekke müşrikleri, ona öyle bir şeyler soralım ki cevap veremesin diye ehl-i kitap olan yahudilerle görüşmek üzere Medine'ye gittiler.

Yahudilerin hiç ismini duymadıkları “Zülkarneyn'i ona sorun” demeleri üzerine sevinerek Mekke'ye döndüler ve “ya Muhammed! Zülkarneyn kimdir? onu bize anlat!” Dediler.

Kur'an'da övgü ile adı geçen, ancak peygamber mi, evliya mı? oldukları bilinmeyen üç kişiden bir de Hız. Zülkarneyn'dir. Arapça sözlükte Zülkarneyn, iki boynuz sahibi demektir. Asıl adı kesin olarak bilinmeyen Hız. Zülkarneyn, en yaygın rivayete göre dünyanın her iki yakasına yani hem batıya ve hem doğuya hâkim olduğı için kendisine Zülkarneyn denilmiştir.

Yahudiler neden Hız. Zülkarneyn'i önerdiler?

Tarihçiler, Mezopotamya bölgesinde yaşayan kavimlerden Sümerlere ait olduğı ileri sürülen ilk yazılı belgelerin bulunduğı M.Ö. 3.000 yılından sonraki döneme **tarih zamanları** ve ondan önceki dönemlere de **tarihten önceki zamanlar** diye tarihi iki döneme ayırırlar.

Ayrıca tarihten önceki zamanları, kaba taş, yontma taş, cilâlı taş ve maden devri gibi dönemlere ve tarih zamanlarını da, M.Ö. 3.000 yılı ile Batı Roma Devletinin yıkılışı tarihi olan M.S. 476 yılı arasına **İlkçağ**, M.S. 476 yılı ile İstanbul'un fetih tarihi olan 1453 yılı arasına **Ortaçağ**, 1453 yılı ile Fransız ihtilâlinin olduğu 1789 yılı arasına **Yeniçağ** ve ondan sonraki döneme de **Yakınçağ** derler.

İşte tarihçilerin inanç, ideoloji, askerî ve siyasî görüşleri doğrultusunda çeşitli kaynaklardan elde ettikleri bilgiler, sadece M.Ö. ki 3.000 yılı ile M.S. ki 2.000 yılı arasını yani ortalama beş bin yıllık bir zaman dilimi ile sınırlıdır. Gerçi beş bin yıllık bir zaman dilimi bize göre çok uzun olabilir ama,

Hız. Âdem ve Hız. Nuh gibi ilk peygamberlerin ve o dönemde yaşayan insanlardan pek çoğunun en az bin yıl yaşadığını ve beş bin yıllık zamanın sadece beş kuşağı kapsadığına göre, ne zaman başladığı ve ne zaman sona ereceği bilinmeyen insanlık tarihi karşısında beş bin yıllık bir dönem, gerçekten çok kısa bir zaman dilimi olduğu gerçeğini anlarız.

Diğer yandan tarihten önceki zamanlarda meydana gelen Hız. Âdem'in yaratılışı ve Nuh Tûfan'ı gibi olaylar hakkında ilâhî kitapların ve peygamberlerin dışında tarihçilerin hiçbir bilgisi olmadığı gibi Hız. Zülkarneyn hakkında da hiçbir bilgileri olamayacağından, yahudiler Mekke müşriklerine Hız. Zülkarneyn'i sormalarını önerdiler.

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçekten biz onu (Zülkarneyn'i) yeryüzünde güçlü bir iktidar sahibi yaptık ve (ihtiyacı olan) her şey için bir sebep (bir yol) verdik. O da (batıya doğru) bir yol tutup gitti.

Nihayet güneşin battığı yere ulaşınca, onu kara balçıklı bir su gözesinde batar (gibi) buldu.

Onun yanında (yaşayan) bir topluma rastladı. (Ona:) “Ey Zülkarneyn! Onlara ya azap eder ya da güzelce davranırsın” dedik.

(Zülkarneyn) dedi ki: Zâlim olanları (inkârcıları) biz cezalandıracağız. Sonra o, (ölünce) Rabbine döndürülür, O da onu görülmemiş bir şekilde azap eder.

İman edip sâlih amel işleyenlere de güzel bir mükâfat vardır ve ona işimizden en kolayını söyleriz. (Kehf, 84-85-86-87-88)

Dünyayı dolaşıp insanları îmana dâvet etmesi ve yeryüzüne egemen olması için Allah (c.c.) tarafından kendisine güç, kudret, iktidar ve yol için gerekli bütün sebepler verilen Hız. Zülkarneyn, önce batıya yöneldi ve o dönemin fiziksel coğrafyasına göre batının en uç noktasında bir deniz kıyısına (Atlas Okyanusu olabilir) vardı.

Akşam üzeri deniz kıyısından batı ufkuna bakanlar, güneşin denize battığını gördükleri gibi Hz. Zülkarneyn de hava kararınca güneşin kara balıklı bir su gözesine (pınarına) battığını gördü.

Deniz kıyısında kokuşmuş hayvan derilerini giyen ve sadece balık eti yiyen yarı vahşi ilkel bir topluma rastladı. Allah (c.c.) “Ey Zülkarneyn! Onlara (îmana gelmeyenlere) ya azap eder ya da güzelce davranırsın (îmana dâvet edersin)” buyurdu.

Yüce Allah buyuruyor:

Sonra yine bir yol tuttu. Nihayet güneşin doğduğu yere ulaşınca, onu (güneşi) öyle bir (çırılçıplak) toplum üzerine doğar buldu ki, onlar için güneşe karşı (kendilerini koruyacak) hiçbir siper yapmamıştık. (Kehf, 89-90)

Hız. Zülkarneyn batıdaki görevini tamamlayınca doğuya yöneldi ve yol boyunca rastladığı bütün toplumları îmana dâvet ederek o dönemin fiziksel coğrafyasına göre doğunun en uç noktasında bir deniz kıyısına (Büyük Okyanus olabilir) geldi.

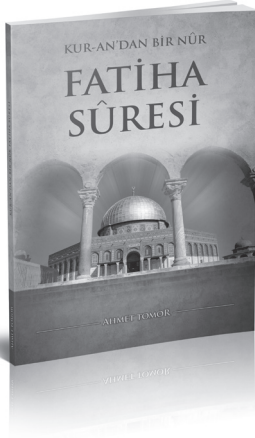
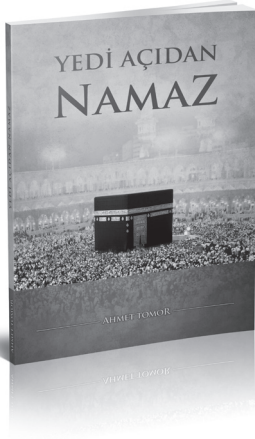
Doğudaki insanlar çırılçıplaktı ve onların üzerinde kokuşmuş hayvan derileri bile yoktu. Güneş doğarken yer altındaki inlerine çekiliyor ve güneş batarken dışarı çıkıp balık, böcek yiyorlardı.

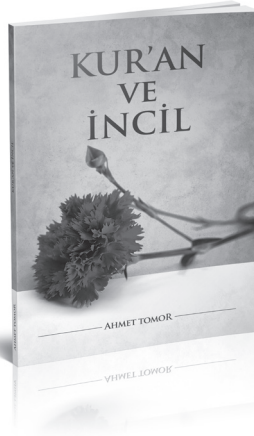
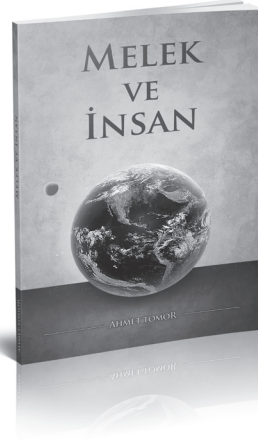
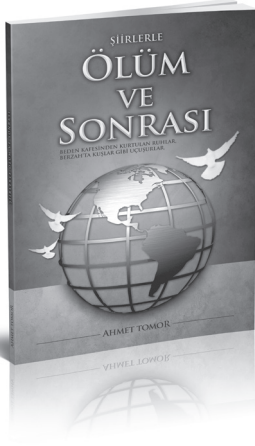
Yüce Allah buyuruyor:

Sonra yine bir yol tuttu. Nihayet iki dağ arasına ulaştığında onların önünde (eteğinde kendi dillerinden başka) hiçbir sözü anlamayan bir toplum buldu. (Kehf, 92-93)

Hız. Zülkarneyn o dönemin fiziksel coğrafyasına göre doğu kıyılarında çırılçıplak dolaşan ve balık, böcek gibi şeyleri yiyip yaşayan vahşi tabiatlı insanları da îmana dâvet ettikten sonra, başka bir yol tuttu ve kuzeydoğuya yöneldi.

Kuzeydoğuda karanlıklara giren (kutuplara yaklaşan) Hız. Zülkarneyn, kendi adıyla anılan seddi yaptıktan sonra geriye döndü ve ömrünün kalan kısmını ibâdetle geçirdi.

Bir zamanlar ayaklar altında çiğnenen ölü toprak maddeleri idik. Bitki kökleri tarafından emildik, sebze ve meyve adını aldık. İnsanlar tarafından yenilip sindirilince kana, üreme hücresine dönüştük, sperm ve ovum adını aldık. Döl yatağına atılıp döllenince, küçücük bir insancık şeklinde dünyaya geldik ve bebek adını aldık.

Ölü toprak maddelerinden aşama aşama insan şekline dönüşümüz ve küçücük bir bebek şeklinde dünyaya geliştik, bizim istek ve irademize bağlı olmadığı gibi, dünyadaki yaşam sürecimiz de bizim istek ve irademize bağlı olmadığından,

Ölüm meleği Azrail her an karşımıza çıkabilir ve tatlı canımızı alabilir. Azrail'e "şimdi git, sonra gel" diyemeyeceğimize göre, ölüm çantamızı öncelikle hazırlayalım ve içini ahiret azığı ile doluralım. Aksi halde dönüşü olmayan ahiret âlemine boş çanta ile gider ve orada çok pişman oluruz.

AHMET TOMOR

A'DAN Z'YE İSLAMİ BİLGİLER

İsteme Adresi:

info@okumayitesvik.com

Tel: 0264 278 9 278

Tel: 0264 274 1 631

Hediye dir...

Para ile Satılamaz

ISBN 978-605-86261-3-3

9 786058 626133